

Giới thiệu Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt

Truyện Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt kể về trong lúc nàng hoan ái với hắn , không có lúc nào nàng cảm giác ảm áp mà chỉ nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy mặt hắn. Nhưng vẫn vẫn hung hăng như con thú dữ buộc nàng phải yêu hắn!

Nàng không yêu hắn sẽ hành hạ nàng buộc nàng nói yêu hắn...Nàng đau đến cau mày, trong mắt nổi lên một tầng sương mù nhìn gương mặt tuấn tú của hắn “Muốn như thế nào người mới thả ta đi, mới bỏ qua cho ta...?”

Trong ánh mắt của hắn thoáng qua thống khổ, tâm bén nhọn đau, gương mặt lạnh lẽo động lại về đáng sợ “Ta cho người biết Mạc Tiêu Hữu, cả đời này người cũng đừng nghĩ có khả năng rời khỏi ta” Liệu nàng sẽ thoát khỏi hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đây là một khu buôn bán nhỏ bé ở thành phố T, một nơi rất vắng vẻ, trước kia càng là một vùng hẻo lánh, gần hai năm nay trước được khai phá để xây dựng lại thành nơi du lịch rất xinh đẹp. Một chiếc Rolls-Royce đỗ ở lề đường, chiếc xe sang trọng như vậy lại xuất hiện ở địa phương vắng vẻ này khiến nhiều người chú ý, chỉ là chủ nhân của nó tựa hồ như cố ý muốn che giấu, để chiếc xe dừng ở ngay dưới một gốc liễu, bên cạnh có một số vật dụng bỏ đi đã che khuất một phần nhỏ của nó.

Một người đàn ông cao lớn mặc bộ tây phục đắt tiền đứng lẳng lặng bên cạnh xe. Gương mặt cương nghị, ngũ quan cân đối, tuấn mỹ đến nỗi có chút không chân thật. Anh đứng bên cạnh xe, ngón tay khẽ nhúc nhích, người phía sau liền nhanh nhẹn đưa lên một điều thuốc, anh ngậm vào miệng, người kia lại giúp anh châm lửa.

Hít một hơi, thở ra vòng khói xám, trông mắt đen sắc bén nhìn về phía quảng trường tiểu khu trước mặt, rất náo nhiệt, trong bóng đêm mờ mờ, có rất nhiều người đang vui đùa, cũng không thiếu những tiểu thương nhỏ bày hàng buôn bán trên vỉa hè.

Tầm mắt anh quét một vòng trước khi rơi vào trên người một cô gái, vóc người thon thả, là lướt, khuôn mặt rất đẹp, nhan sắc lộ ra làm cho người ta không tự chủ được bị hấp dẫn, mùi vị nhàn nhạt trông như bách hợp lại phần nào trông như anh túc.

Trước mặt cô có bày một giá treo đủ các loại quần áo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo mỉm cười cùng những người đi dạo nói cái gì đó, có lẽ là đang giới thiệu các kiểu áo, thuyết phục khách nhân đến mua.

Đôi môi mỏng của người đàn ông tuấn mỹ khẽ nâng lên ý cười. Mạc Tiêu Hữu, cho dù em có là Tôn Ngộ Không cũng không thể bay ra khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ, giờ chẳng phải là đã bị anh tìm được rồi sao? Ngón tay thon dài khẽ búng ra tàn thuốc, vẽ thành một đường cong rơi trên mặt đất, hai tay nhét trong túi quần đứng đó nhìn người con gái trước mặt, ngắm nhìn cô, thưởng thức cô, thật giống như đây cũng là một việc anh rất thích.

Rốt cuộc trời cũng tối đen. Cô gái này còn không có ý muốn rời đi. Người đàn ông cuối cùng cũng mở đôi chân dài hướng phía cô gái kia đi tới.

Mạc Tiêu Hữu mới vừa bán được một bộ quần áo, đang đưa tiền thối cho người ta lại cảm giác như có khách tới liền vội vàng xoay người tiếp đón “Mời xem tự nhiên... Có...” Câu nói kế tiếp gắt gao cắm bên trong cổ họng, đôi mắt lấp lánh động lòng người hốt hoảng ngược nhìn người đàn ông mới đến, gương mặt xinh đẹp tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Một giây sững sờ, giây kế tiếp không nói hai lời liền xoay người muốn chạy, ngay lập tức bị cánh tay quen thuộc mạnh mẽ giữ lấy, anh chỉ cần dùng sức một chút, thân thể của cô liền bị quay lại đối mặt với mình.

Người qua đường không khỏi liếc mắt nhìn hai người bọn họ. Cô gái trông thật xinh đẹp, chàng trai tiêu sái hơn người, động tác của họ ở trong mắt người khác cũng rất thân mật.

Chàng trai mỉm cười nhìn cô gái, tay ôm lấy eo cô “Chơi đủ rồi, về nhà thôi”

Anh không cần câu trả lời bởi cả người cô đang được bao trọn lấy bởi vòng tay anh. Cô không muốn trở về nên hoảng loạn giằng ra khỏi người anh. Đúng lúc cô định mở miệng ra kêu cứu thì đôi môi đã bị ai đó hôn lấy.

Kỹ xảo của cô, anh cũng biết.

Anh giữ chặt gáy cô, không biết ngại ngần mà hôn lấy. Cô hung hăng cắn anh một cái, lúc này anh mới buông cô ra. Cô đỏ mặt cắn chặt môi, đầu cúi xuống không dám nhìn ai nhưng việc này lại khiến anh rất vừa lòng, một tay kéo cô, một tay vòng qua eo dẫn đi.

Mạc Tiêu Hữu bị buộc phải đi theo anh, cô quyến luyến ngoái đầu nhìn sạp quần áo mà muốn khóc, đó là tiền mồ hôi công sức của cô mà. Định mở miệng xin anh mang theo đồng quần áo đó nhưng cô chợt nhớ ra, anh sẽ dùng yêu cầu của cô để làm lợi cho mình, kiểu gì anh cũng không có thua lỗ.

Quên đi, cô gắng nhịn, coi như tặng cho người khác.

Bị nhét vào trong xe, về mặt cô ưỡ oải giống như bị anh hung hăng uy hiếp, cô bức tức không thềm nhìn anh lấy một lần.

Anh vươn tay nắm lấy cầm kéo cô nhìn mình. Trông thấy khuôn mặt ác ma của anh... cô thật muốn nhỏ nước bọt vào gương mặt đó, nhưng cô vẫn không dám... cũng không có thói quen làm chuyện xấu, cô càng không dám tưởng tượng ra cảnh lúc mình nhỏ nước bọt vào mặt người khác sẽ trông như thế nào.

“Định cả đời này không nói chuyện với anh sao?” Anh trầm giọng hỏi, bàn tay xoa xoa hai bên má bầu bĩnh của cô “Mới đi vài ngày thôi mà đã gầy thế này, về nhà anh sẽ tắm bổ cho em”

Cô chuyển ánh mắt về phía khác. Tay anh di chuyển từ cầm cô xuống phía dưới cổ, cô nghĩ anh sẽ bóp chết cô hay ít nhất cũng phải dọa cho cô sợ, thật không ngờ bàn tay lại lướt xuống trước ngực cô, nắm lấy.

Thân thể cô ngấn ra, mặt vô thức đỏ lên. Anh ta là đồ điên, đồ biến thái, Tiêu Hữu thầm mắng rồi ngo ngoáy người nhưng anh đã kéo cô lại, trán anh tựa trên đầu cô khe khẽ nói “Tiêu Hữu, nói cho anh biết, em có nhớ anh không? Mấy ngày nay anh thật nhớ em”

Nói xong, tay anh cũng mò vào trong váy cô, là lướt trên da thịt mịn màng. Tiêu Hữu nhìn không được khẽ run rẩy, cuối cùng không chịu được, cô cũng lên tiếng “Giản Chiến Nam, anh là người chứ không phải động vật, phát tình thì cũng phải đứng chỗ chứ, anh thật không biết xấu hổ, tôi còn phải...”

Miệng cô bị môi anh che kín, nụ hôn của anh mang theo mùi vị của thuốc lá, người trên xe nhìn vào cũng biết anh định làm gì liền kéo lên một tấm chắn màu đen che khuất bọn họ với khoang trước. Không gian rộng lớn của khoang sau càng tiện cho anh lấy sức đè lên cô. Cái xe này sao cứ phải thiết kế như thế? Tiêu Hữu khóc thầm.

Cô không chịu được bèn giãy dụa, anh khó chịu nhíu mày, gấp gấp cởi cúc áo của cô rồi lột hẳn ra ném về phía khác, hai bên ngực mịn màng nảy ra như nghênh đón Giản Chiến Nam. Sự giãy giụa của cô đối với anh mà nói chỉ càng làm tăng thêm thú tính, Tiêu Hữu cảm thấy hối hận, tại sao hôm nay lại nổi hứng mặc váy thế này, cô không hề cử động, cứng đờ cả người.

Anh vui mặt vào ngực cô, đẩy cô nằm dài trên ghế rồi phủ người phía trên, giọng anh hân hân “Đã rất nhiều ngày anh không được chạm vào em rồi, Tiêu Hữu, cơ thể em so với em có lương tâm hơn nhiều, chúng đang muốn anh”

Anh có chút vội vàng xâm nhập vào thân thể cô, cùng cô dầy dụa.

Độ ẩm bên trong xe càng lên cao, xe chạy nhanh hơn, quần áo vút rối loạn xung quanh.

Đàn ông bị cấm dục lâu là như vậy đấy. Đàn bà vây quanh Giản Chiến nam không đến một ngàn nhưng cũng không ít hơn vài trăm, quyến rũ hấp dẫn có, xinh đẹp dịu dàng cũng có. Mặc Tiêu Hữu không biết Giản Chiến Nam có cấm dục thật hay không, chỉ biết được rằng cô sắp bị anh giết chết rồi.

Cô không biết xe đã đến khách sạn lúc nào, chỉ biết bản thân do quá mệt mỏi mà thiếp đi. Mơ mơ màng màng cảm thấy có người dùng quần áo quần lót cơ thể trần trụi của mình, hương thơm rất quen thuộc, vòng ôm cũng rất thân thiết, bởi vậy cô không hề lo lắng chút nào. Đến lúc tỉnh lại, cô lại nhìn thấy đôi mắt cháy rực của Giản Chiến Nam đang nghiêng người nằm bên cạnh, đôi mắt đen lấp lánh nhìn thẳng vào cô.

Cô nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ của mình, nhưng Giản Chiến Nam lại không để cho cô toại nguyện, anh hôn lên môi cô, rút hết không khí trong lồng ngực khiến cô không thể không mở mắt nhìn anh.

Anh cũng không ép sát vào cô thêm nữa chỉ chống tay nằm bên cạnh, bàn tay to lớn đùa giỡn với những lọn tóc đen, mắt anh chăm chú nhìn, giọng cứng rắn hỏi “Sao em lại làm thế? Không nói không rằng liền bỏ đi. Có chuyện gì cũng không thể từ từ nói sao? Một mình rời đi khiến anh rất lo lắng, em có biết không?”

“Có thể nói chuyện với cảm thú sao?” Mặc Tiêu Hữu lờm anh, lời của cô chẳng là cái quái gì với anh, chuyện gì mà anh không tự định đoạt hết chứ, tất cả cuộc đời cô chẳng phải đều do anh quyết định cả sao, cô nói thêm chỉ phí nước bọt.

Lời nói và thái độ của Mặc Tiêu Hữu khiến khuôn mặt Giản Chiến Nam trở nên lạnh lẽo, anh bức mình nắm lấy cổ cô “Mặc Tiêu Hữu, anh hận mình không thể giết được em, đã có kẻ nào dám nói với anh kiểu này chưa hả?”

Mặc Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam, một người đàn ông chỉ cần xưng tên đã đủ khiến cả giới hắc đạo sợ mất mật, một kẻ mà giới bạch đạo không dám đắc tội, quả thật, nếu người khác nói chuyện kiểu ấy với anh thì không chết cũng phải tàn phế suốt đời, có điều ít ai có cơ hội đi tìm cái chết kiểu đó bởi vì chẳng có kẻ nào dám nói với anh như vậy. Cô không phải không biết sống chết là như thế nào, mà chỉ biết anh nhất định sẽ không giết cô. Hơn nữa, nếu có thể chết trong tay anh, cũng không phải là quá tệ.

Cô mỉm cười, tuy nhiên do anh dùng sức hơi quá, nụ cười tái nhợt đi, khóe mắt có lệ lại không thể rơi xuống, cô sẽ không bao giờ rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào trước mặt anh. Giản Chiến Nam khó chịu buông tay, về mặt xanh mét, anh ghét Mặc Tiêu Hữu cười như vậy, ghét bộ dáng bất cần đời này của cô, nhưng anh không thể giết cô được, chỉ có thể nén giận trong lòng, cuối cùng... anh đâm thật mạnh vào người cô, Mặc Tiêu Hữu, đây chính là biện pháp duy nhất để anh có thể trừng phạt em.

Mặc Tiêu Hữu nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng, cảm giác đau đớn truyền đến từ phía dưới cũng không khiến cô bận tâm. Trong nháy mắt, cô nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, Giản Chiến Nam, anh Nam của cô...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mạc Tiêu Hữu có rất nhiều ảo tưởng đối với hai chữ ‘ái tình’, mơ ước có một tình yêu với ai đó, sâu sắc cũng được, lãng mạn cũng tốt, từ những rung động đầu tiên cho đến nắm tay, first kiss, đến... Về sau đã có rất nhiều chuyện xảy ra với tình yêu ở tuổi 17, cô nghĩ cũng đã có chút chân thực.

Cô nhớ rõ Châu Tinh Trì từng đóng một bộ phim hài kịch, trong đó có một đoạn ấn tượng đã khắc sâu trong cô.

“Trời đã an bài nếu chàng có thể rút thanh bảo kiếm của ta ra, chàng nhất định là một người bất phàm. Ta biết có một ngày chàng sẽ đứng trước thiên hạ, thân khoác áo bào màu vàng, cười trên đám mây ngũ sắc đến rước ta”

Từ Hà Tiên Từ lấy kiếm làm lời nói, còn cô cũng từng tưởng tượng sẽ được gả cho một người có khả năng cõng cô trên lưng cả đời.

Thật ra, chuyện gặp gỡ Giản Chiến Nam đối với Mạc Tiêu Hữu mà nói là một sự kiện lãng mạn, chỉ là cho tới tận bây giờ cô vẫn không muốn nhắc lại cho anh nghe, cô vĩnh viễn sẽ không quên tình huống lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau, sẽ không quên những năm tháng hạnh phúc đó.

Lúc cô 17 tuổi, anh 24 tuổi.

Khi đó cô đang học trung học, mỗi ngày chỉ biết đến trường và ngoan ngoãn về nhà, thậm chí chưa từng cúp học bao giờ. Một lần tan học như mọi ngày, cô đạp xe về nhà, đi đến nửa đường thì bị nổ lốp, mất đà nên ngã xuống ven đường. Sự tình xảy ra quá nhanh nên cô cũng khá bất ngờ, ngay cả cảm giác đau cũng không nhận ra.

Sau khi hoàn hồn, cô mới thấy xe mình nằm ngả nghiêng dưới đất, bánh xe đâu không thấy. Gặp ma? Cô tròn mắt kinh ngạc. Ngó nghiêng khắp nơi mới thấy bánh xe sau đang lăn lông lốc trên đường. Vừa đau vừa ngại ngùng, cô nghĩ sẽ có rất nhiều người vây xung quanh cô cho xem.

Cô không muốn trở thành trò cười nên vội vàng đứng lên, cả người lại đau điếng, vừa lúc cô lại sắp ngã xuống thì có một cánh tay mạnh mẽ âm áp kéo cô lại. Cô quay đầu nhìn, không ngờ lại bị đôi mắt đen sâu thăm thẳm của người nọ thu hút, giống như cướp đi linh hồn của cô, tim cũng đập thình thịch như thỏ nhưng cô chỉ dám nhìn một lần rồi quay mặt đi, cúi đầu lí nhí nói lời cảm ơn.

Cô khắc ghi ánh mắt của anh lúc đó, ánh mắt làm cho tâm cô rối loạn. Cô cũng nhớ rõ cánh tay của anh, rất âm áp, rất mạnh mẽ.

Anh rất tự nhiên đưa cô đến bệnh viện, sơ cứu vết thương rồi lại đỡ cô ra khỏi đó. Nhìn thấy xe của mình đã được sửa xong, còn có một người đang kiểm tra lại bàn đạp, lúc ấy cô đoán hẳn là bạn của người giúp đỡ cô.

Người đàn ông kia không nói nhiều lời, thấy bọn họ đi ra liền dắt xe đến bên cô, sau đó xin phép rời khỏi.

Lúc ấy Giản Chiến Nam đã hỏi cô có thể tự đạp xe được không? Cô thờ dốc định mở miệng nhưng anh lại ngồi lên xe, có chút ép buộc nói “Lên đi, tôi đưa em về”

Cô cảm kích cười nói “Không cần đâu, thật phiền anh, tôi có thể tự về được”

Chân anh rất dài nên ngồi lên liền có thể thẳng chân chống xuống đất, môi khẽ gọi lên một nụ cười lạnh nhạt nhưng mỉa mai “Không cần nhiều lời, cứ do dự thì trời sẽ tối mất”

Nhìn thấy cô vẫn còn do dự, anh vươn người nắm tay cô kéo về phía mình, lúc cảm nhận được anh muốn ôm lấy eo bế lên xe, cô vội vàng tự mình động thủ.

Anh hỏi địa chỉ nhà cô rồi đạp xe rời đi.

Cô ngồi phía sau nhìn anh, tấm lưng thật gần với cô. Mùi hương trên người thật đặc biệt, âm áp lại phảng phất mùi hương của thuốc lá. Lần đầu tiên cô ở gần đàn ông đến như vậy, hơn nữa lại là một người rất xa lạ, hai má không kìm được ửng đỏ.

17 tuổi, cô được gia đình bảo bọc cẩn thận, có lẽ vì thế nên cô rất dễ xấu hổ, lòng cũng dễ rung động. Cô ngồi im không dám nhúc nhích, người cứng đờ mà chân lại rất đau. Đã thế tim còn không an phận cứ đập thình thịch.

Đến dưới khu nhà, cô nhảy lò cò từ trên xe xuống đất, suýt nữa thì té ngã may mà bám kịp vào xe “Đến nhà tôi rồi, hôm nay quả thật rất cảm ơn anh...”

Tuy rằng cô nên mời anh lên nhà uống chén trà thế nhưng bố cô quản rất nghiêm khắc, không cho phép cô đưa nam sinh về nhà, bây giờ lại dẫn một người con trai xa lạ về, bố cô nhất định sẽ tra khảo hết 18 đời tổ tông nhà anh, sau đó là đến lượt cô, rồi đến mẹ tra khảo cô lần nữa rằng con có thật sự

yêu sớm không?! Bố mẹ song kiếm hợp bích đã làm đám nam sinh không kẻ nào dám điện thoại đến nhà tìm gặp cô.

Giản Chiến Nam là người thông minh, cũng rất thành thực trầm tĩnh, anh sẽ không mở miệng hỏi vì sao cô không mời anh lên nhà. Anh chỉ xuống xe và trả lại cho cô, sau đó thân nhiên nói một câu “Miệng vết thương không được chạm nước”

Chào cô xong anh liền ra về. Còn cô thì chết lặng ở đó, tay mềm nhũn, lúc định gọi điện thoại cho bố mẹ xuống đón thì di động của cô lại vang lên.

“Mặc Mặc à! Con về chưa? Mẹ đang đánh mặc chược với bác Vương lát nữa mới xong, tí nữa mẹ về nấu cơm cho con nhé! Hôm nay mẹ đang lên tay...”

Bà mẹ mê bài bạc này, có cần cô phải nhắc nhở không “Bố đâu ạ?”

“Bố con đi vắng rồi, mai mới về, con gái ngoan... Ủ này...”

Tiếng trợn bài loạt xoạt, tiếng mẹ reo hò, cô đành phải cúp điện thoại, xem ra mẹ đang vui vẻ gom tiền rồi.

Chân cô không chảy máu nữa thế nhưng lại rất đau nhức. Cô dựng xe dưới lầu sau đó vịn vào lan can dò dẫm từng bước đi lên, coi như là rèn luyện thân thể đi, thể chất cô vốn tốt, đi bộ cũng không sao. Thế nhưng càng lúc càng đau, chân bị hệt một bước, cô mất đà ngã nhào ra sau, mắt chỉ thấy bậc thang càng ngày càng gần, sau đó một bàn tay đưa ra kéo cô lại.

Cô chưa kịp định thần để nói cảm ơn, quay đầu lại đã nhìn thấy đôi mắt đen mê người kia, không phải anh đã đi rồi sao, sao lại xuất hiện đằng sau cô? “Là anh à?”

“Chân đã bị thương, đầu cũng hỏng rồi?” Anh trầm giọng nói xong liền nắm lấy tay cô vắt qua vai mình, một tay đỡ cô lên lưng sau đó quay người công cô lên lầu.

Cô cứ ở trên lưng anh như vậy, tay cô bám chặt lấy vai anh, để mặc anh cõng mình. Cô không nhìn được mà đỏ bừng mặt khi nhớ lại giấc mơ của cô. Cô ước mơ được gả cho người tình nguyện cõng cô lên lầu.

Là anh sao?

Đúng không? Phải không?

Bọn họ chẳng qua là người không quen biết thôi.

Cô không nói gì, anh vẫn tiếp tục cõng cô đi. Lúc anh thả cô xuống, cô ngược nhìn khuôn mặt mê người của anh, hơi thở lạnh lẽo mang hương vị của nắng.

Trầm lặng, tao nhã, ân cần nhưng lạnh lùng, nụ cười nhẹ như ánh mặt trời, anh rất phớt lờ. Cô mời anh vào nhà ngồi chơi, anh chỉ bảo cô chăm sóc vết thương cẩn thận rồi ra về, cô nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh mà cảm thấy mất mát.

Có lẽ anh chỉ là một người qua đường trong cuộc đời cô.

Một người qua đường đồng ý cõng cô lên lầu.

Nhưng cô có một cảm giác rất kỳ lạ, cô sẽ không bao giờ quên đôi mắt đen trầm ấm nhưng vẫn có nét gì đó lạnh lẽo kia.

Lúc ấy cô cũng không biết Giản Chiến Nam là ai, lại càng không biết sau khi ra khỏi khu nhà cô đã được một chiếc xe đắt tiền đón đi. Sau một đêm nghỉ ngơi cô đã đỡ hơn rất nhiều, lúc mẹ về cô đã nấu cơm xong, chờ lại một phần cho mẹ liền đi ngủ cho nên mẹ vẫn không biết cô bị thương.

Hôm sau lúc đứng dậy, cô chỉ hơi hơi đau, vì vậy vẫn không nói cho mẹ để mẹ không phải lo lắng, dù sao cũng đã ổn rồi. Lúc ra khỏi khu nhà, cô bất ngờ khi nhìn thấy anh nở một nụ cười đi về phía mình, đôi môi gọi cảm khẽ nhếch lên, đôi mắt đen nhìn cô khiến tim đập liên hồi, cô không nghĩ sẽ lại được gặp anh một lần nữa.

Từ lúc đó, ngày nào anh cũng chờ cô trước khu nhà, đợi cô đến anh sẽ đạp xe chở cô đi học. Ngày này qua ngày khác, bất kể nắng mưa gió bão, cô vẫn ngồi phía sau anh, anh vẫn ngồi phía trước hứng từng trận mưa lạnh vào người.

Cứ như thế, bọn họ từ hai người xa lạ đã quen thuộc nhau, anh chiều chuộng cô cứ như cô chính là một món bảo bối vô giá của anh vậy. Những năm tháng đó trôi qua rất nhanh, mỗi ngày cô đều chờ đợi được gặp anh, chờ mong được thấy ánh mắt của anh, nghe giọng nói của anh, nghe anh gọi cô là Mặc Mặc hay Tiểu Hữu, tên cô phát ra từ miệng anh giống như một đoá hoa đang kỳ nở rộ.

Anh lớn hơn cô 7 tuổi, bởi vậy cô vẫn gọi anh là anh Nam. Lúc ấy cô đơn giản như một đứa trẻ, không biết cái gì là biết mặt biết người nhưng không biết lòng. Cô chỉ cảm thấy ai giúp đỡ người gặp họa nạn sẽ là người tốt, mà anh Nam của cô chính là một người tốt.

Mãi đến sau này cô mới biết, xe đạp của cô gặp sự cố là do anh sắp đặt, chuyện anh bước chân vào cuộc sống của cô cũng không phải là ngẫu nhiên. Tất cả đều do anh sắp xếp từ trước. Lúc đó cô mới nhận ra cô hoàn toàn không hiểu anh Nam của mình một chút nào, anh là một người yêu thầm lặng, cũng là một kẻ không thể đoán biết tâm ý được.

Cô đã từng nghĩ anh chính là thiên thần đẹp trai của mình, chẳng ngờ anh lại là một ác ma phá hủy tất cả cuộc sống của cô.

...

Giản Chiến Nam nhận thấy cô mất tập trung, hung hăng và chạm bên trong cơ thể cô, anh khê kháng cắn vào núm nhỏ màu hồng trước ngực cô. Tiêu Hữu đang trong dòng suy nghĩ đã bị anh kéo trở lại, cô nhìn người đàn ông đang phát tiết trên người mình, hoàn toàn không liên hệ được chút nào giữa anh với anh Nam của sáu năm trước.

Cô nhìn ánh mắt có chút đắm đuối của anh, là bởi vì tình dục hay bởi lo sợ cô đang nghĩ chuyện lúc trước. Tay cô không nhịn được vuốt ve đôi mắt đen kia, trong lòng thầm hỏi, anh Nam, là anh sao? Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô bỏ đi mà không nói bất kỳ tiếng nào. Nếu hỏi lí do tại sao cô lại làm vậy thì vốn là nửa năm trước, Giản Chiến Nam không cho cô uống thuốc tránh thai nữa, thay vào đó là anh sẽ dùng bao cao su. Nhưng hơn mười ngày qua, anh đột nhiên không sử dụng nữa.

Anh không nói gì nhưng cô biết ý định của anh, anh muốn có con. Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh lại có ý tưởng đó. Và việc làm của anh đã khiến cô hoảng sợ, cô không muốn có con, không nghĩ là phải có con với anh.

Cô biết, một khi Giản Chiến Nam đã quyết định điều gì thì cho dù là ai cũng không có cách nào thay đổi được. Một khi ra quyết định, anh sẽ tìm đủ mọi cách để đạt được mục đích của mình. Quá lo lắng, cô nhịn không được muốn rời đi, thế nên cô lại một lần nữa trốn khỏi anh. Thế nhưng Mạc Tiêu Hữu dù có trốn tới bất kỳ nơi đâu đi chăng nữa thì cũng vẫn nằm trong lòng bàn tay của Giản Chiến Nam. Cô lại nhớ tới cái nhà tù trắng lè này mà sầu não.

Sau khi trở về, cô luôn trông có vẻ ủ lỳ, mỗi lần Giản Chiến Nam ở bên cạnh, phần lớn đều là hoạt động trên giường. Giản Chiến Nam dường như không hiểu con người cô hoặc là không nhận ra cô không đã còn như trước nữa. Cô thật sự muốn thanh thân, muốn ở một mình trong một căn phòng nhỏ. Như thế cô mới có cảm giác an toàn, sẽ không thấy khó chịu, hoảng sợ, giống như là trở về lại căn nhà cô ngày trước, nằm căn phòng ngủ nho nhỏ, cái phòng khách đơn sơ, có ba lại có cả mẹ nữa...

Thật ra hai người cũng có rất nhiều chuyện có thể cùng nhau làm như chơi thể thao, tập thể dục, bơi lội, hoặc là không làm gì hết, có điều Giản Chiến Nam lại dành hầu hết thời gian ở trên giường cùng với cô, đúng lúc cô bị ham muốn tình dục tước đi lí trí thì anh luôn hỏi cô có yêu anh không. Nếu cô không nói, anh sẽ làm những chuyện thật xấu xa để buộc cô nói là cô yêu anh. Những lần như vậy rất nhiều mà không hiểu vì sao anh vẫn cứ thích hỏi.

Cô vẫn chưa nghĩ tới chuyện có con, thật sự không dám nghĩ đến. Chính là Giản Chiến Nam hàng ngày đều rất chăm chỉ, hơn nữa lại không dùng bao cao su, cô sớm muộn gì cũng sẽ hoài thai. Nếu thật như thế thì cô cùng Giản Chiến Nam sẽ vĩnh viễn không thể nào rời khỏi nhau, cứ mãi dây dưa. Giá như anh vẫn còn là anh Nam của cô thì cô nguyện ý vì anh mà sinh con. Thế nhưng anh đã không còn là anh Nam ngày xưa của cô nữa rồi, anh là một con quỷ đội lốt thiên thần.

Giản Chiến Nam một đêm ân ái vô độ khiến cho Mạc Tiêu Hữu toàn thân rã rời. Sáng hôm sau, lúc Giản Chiến Nam rời giường, Mạc Tiêu Hữu vẫn còn đang say sưa ngủ. Nhìn mỹ nhân ngủ say, anh nhịn không được liền cúi xuống hôn lên môi cô, không ngờ cô lại chống cự, nhứ mảy, hai mắt xinh xinh đang nhắm nghiền ảo não mở ra.

Nhìn thấy đáng vẻ Mạc Tiêu Hữu đáng yêu như vậy, Giản Chiến Nam lại càng muốn đặt cô bên dưới thân mình ham muốn thêm lần nữa. Chỉ là nghĩ đến đêm qua cô chắc chắn rất mệt, hơn nữa sáng nay anh còn bận chút công việc ở công ty cho nên chỉ nhẹ nhàng hôn cô rồi quyền luyến rồi đi, để lại cho cô ngủ một giấc thật ngon.

Giản Chiến Nam sau khi cạo râu sạch sẽ, tóc tai được chải lại gọn gàng, mặc áo sơ mi trắng cùng với quần Tây hợp màu, trông rất lịch lãm sang trọng. Dù cho có đứng giữa đám đông đi chăng nữa thì anh vẫn luôn toả sáng và toát ra quyền lực giống như một vị vua.

Anh đến công ty khi Mạc Tiêu Hữu vẫn còn đang ngủ. Lúc mười giờ sáng, anh đang chủ trì một cuộc họp thì nhận được điện thoại của quản gia nói là Mạc Mạc không chịu ăn cơm, hình như có hơi sốt, lại cự tuyệt để bác sĩ khám cho, cũng kháng cự việc uống thuốc.

Lương Ba cùng Khâu Trí đang ở trong cuộc họp vô cùng quan trọng đi ra, nhìn thấy đáng vẻ vội vàng của Giản Chiến Nam thì nhịn không được liền hỏi “Anh Chiến, có việc gì ư?”

Giản Chiến Nam nhứ mảy, cả gương mặt đều lộ thần sắc lo lắng, vừa gấp gấp đi vừa nói “Vợ tôi không chịu ăn cơm, hôm nay hai người không cần đi theo tôi, vụ thu mua tập đoàn Khôi Hoàng thay tôi làm cho xong, phải làm gì thì cứ thế mà làm, giải quyết mọi chuyện nhanh chóng gọn gàng”

“Xin nghe theo lời anh Chiến”

Giản Chiến Nam vội vàng vàng về tới nhà, nhìn thấy Tiêu Hữu đang ngồi trên ghế có vẻ mất tập trung, vẻ mặt cô đơn, tinh thần quả thật có hơi kém, anh liền tiến tới ôm chầm lấy cô trong lòng ngực “Sao thế, quân gia nói em không chịu ăn cơm, cảm thấy khó chịu à?”

“Không phải là khó chịu, chỉ là không muốn ăn thôi” Tiêu Hữu đẩy anh ra dự định trở về phòng. Giản Chiến Nam ngay ở phía sau ôm lấy cô. Anh rất cao, tận 1m85. Cô chỉ có 1m67 thôi, nên anh dễ dàng đặt cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm trầm có vẻ không thoải mái hỏi “Sao thế, có phải tại đêm hôm qua mệt quá không?”

Lời nói của Giản Chiến Nam thật sự có hiệu quả, khiến cho Tiêu Hữu ngẩng mặt lên nhìn anh đầy khổ sở “Giản Chiến Nam, có tin là nửa đêm tôi sẽ khâu miệng anh lại cho anh khỏi nói linh tinh không?”

Giản Chiến Nam không những không buồn bực mà ngược lại còn cười cười, hai tay nâng mặt Tiêu Hữu, đôi môi gọi cảm chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn kéo dài. Tiêu Hữu vận vẹo để thoát ra, anh lại dùng đôi chân thon dài mà răn chắc kẹp chặt lấy cô.

Tiêu Hữu không thể không thừa nhận, kỹ xảo hôn của Giản Chiến Nam quả thật rất cao siêu. Ngay đến bản thân cô, được anh dạy dỗ sáu năm mà vẫn không thể kháng cự lại nụ hôn cuồng nhiệt đó, luôn trầm mê trong anh, nụ hôn vô cùng chậm rãi nhưng lại khiến cô không thể phản kháng, chỉ có thể xui xẻo trong lòng ngực anh, mặc anh tùy ý mà hôn.

Một hồi lâu sau anh mới buông ra, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô, ngón cái chà nhẹ lên bờ môi mọng sưng tấy do bị anh hôn đến, thì thầm nói nhỏ “Mặc Mặc, em mà khâu miệng anh lại thì làm sao có được cảm giác thú vị như thế... Chỗ này... cũng sẽ không thể nào đáp ứng lại được, em nói xem có đúng không nào?” Anh vừa nói xong, bàn tay liền rời môi chuẩn xác đi xuống bộ ngực mềm mại của cô.

Người này là một kẻ không biết xấu hổ là gì, lại rất lưu manh, mặt Tiêu Hữu đỏ lựng lên, hung hăng đẩy anh ra, xoay người chạy vội về phòng. Giản Chiến Nam đứng ở đó cười nhạt, anh thích nhìn thấy cô đỏ mặt vì bị trêu chọc. Cùng anh ân ái rất nhiều lần, đã ở bên cạnh anh tới sáu năm mà vẫn còn có thể đỏ mặt được thì chỉ có mỗi Mặc Mặc độc nhất vô nhị mà thôi.

Mặc Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam bắt ăn cơm trưa. Anh uy hiếp cô, nếu cô không ăn anh sẽ bón bằng miệng cho cô. Anh cũng bắt cô uống thuốc bằng cách như thế. Cô không nghĩ ngờ gì là nếu cô mà không ăn cơm thì chắc chắn anh sẽ bón ngay cho cô không do dự.

Thật là một người đáng khinh tởm, Tiêu Hữu rửa thầm trong lòng.

Sau khi đã miễn cưỡng ăn cơm, Tiêu Hữu không dám đi ngủ trưa. Thế nhưng Giản Chiến Nam chính xác là một con sói, cô sợ anh sẽ lại cùng nằm với cô trên giường mà mò hoạt động nên đành phải ngồi trên ghế sofa xem phim, Giản Chiến Nam lại ngồi một bên ngắm nhìn cô.

Ánh mắt chăm chú đó làm cho Tiêu Hữu không thể trấn định tâm tư, không biết con người phức tạp thâm trầm này rốt cục đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, có ý định gì với cô. Ánh mắt cứ thay đổi liên tục, Tiêu Hữu thật phiền lòng. Giản Chiến Nam rốt cục dựa vào người cô, bàn tay dùng trên bụng, thấp giọng hỏi sát bên tai: “Mặc Mặc, em có chắc là em không mang thai không?”

Cái điều khiển đang nằm trong tay Tiêu Hữu ngay lập tức rơi xuống đất, ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt tuần tú của Giản Chiến Nam. Vẻ mặt của anh kích động còn của cô cứ nhột nhột dần, thân thể cũng nháy mắt trở nên lạnh lẽo, mặt đi hơi ảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Phản ứng của Tiêu Hữu có thể xem là sợ hãi cũng có thể xem là choáng váng, Giản Chiến Nam tự mình suy nghĩ cũng biết được rằng Tiêu Hữu không muốn có con, nhưng lại không biết lý do vì sao, lại càng không biết cô lần trước bỏ trốn là vì sợ phải mang thai.

Chỉ là trước đến giờ cô chạy trốn cũng nhiều lần rồi, bởi vậy anh cũng không suy nghĩ nhiều, còn xem đó như là một trò chơi trốn tìm, Tiêu Hữu luôn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh, cho cô tự do vài ngày cũng coi như là sự yêu chiều, sủng nịnh của anh vậy.

Từ lúc mang Tiêu Hữu trở về đến nay đã tròn hai tháng, mấy ngày nay anh luôn rất cố gắng khiến cô mang thai, lâu như thế mà Tiêu Hữu vẫn không một chút dấu hiệu nào, anh nhất định phải đưa cô đi bệnh viện phụ sản thôi.

Có con của anh đáng sợ đến vậy sao, lòng Giản Chiến Nam thật ra cảm thấy rất mâu thuẫn, chỉ là anh không biểu hiện ra ngoài. Nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Hữu tái nhợt không chút huyết sắc, Giản Chiến Nam không kìm được liền hôn lấy hai má của cô “Chúng ta đi bệnh viện”

Tiêu Hữu cố gắng giữ bản thân thật bình tĩnh, cô nhủ mảy “Sẽ không có nhanh như vậy đâu, nghỉ ngơi một lát là bình thường trở lại thôi”

Trên khuôn mặt tuần tú của Giản Chiến Nam xuất hiện tức giận, giọng anh cứng rắn “Mặc kệ có hay không em cũng phải đi bệnh viện kiểm tra, anh

không muốn nói một chuyện đến ba lần đâu”

Tiêu Hữu coi như không thấy anh tức giận, nhưng cô biết mình cũng không nên chọc giận anh thêm, cô chỉ nhỏ giọng tỏ vẻ nũng nịu đáng thương nói “Em không đi đâu, em ghét bệnh viện, muốn đi tự anh đi đi”

“Nếu đàn ông mà sinh con được thì anh cũng tự đi luôn. Đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn anh, lần này không có tác dụng đâu. Đi thôi, đừng kéo dài thời gian nữa” Giản Chiến Nam nói xong đưa tay khẽ véo chiếc mũi cao của Tiêu Hữu, trong lời nói đều là sự yêu chiều, nhưng cô vẫn nhận ra anh có chút không vui, anh không thích cô bú rống bình, hơn nữa cô không có quyền phản đối anh, nhiều lúc cô rất muốn bộc phát đập phá hết tất cả, nhưng Giản Chiến Nam luôn có phương pháp đối phó với cô, cô cao một thước, anh sẽ cao một trượng.

Dù thế nào thì việc đi bệnh viện cũng là chuyện tất yếu không thể tránh khỏi, Tiêu Hữu cũng biết chờ đón cô sắp tới chính là cơn giận dữ của Giản Chiến Nam. Trên đường đi, Tiêu Hữu luôn tỏ vẻ khó chịu, còn Giản Chiến Nam vẫn nắm lấy tay cô, thỉnh thoảng lại đưa lên hôn, có đôi khi khẽ day day một chút, nhìn thấy cô nhũn mảy thì anh lại cười xấu xa.

Anh không thích cô đứng đưng với mình, anh muốn cô đáp lại, cho dù là phản ứng của cô có làm anh đau.

Bệnh viện là của Giản gia, vì vậy sự tiếp đãi thật trọng không hề bình thường. Trước khi siêu âm, Tiêu Hữu phải nhịn đi vệ sinh, ngoài ra cô còn phải uống thật nhiều nước, trong phòng dành cho khách quý, Giản Chiến Nam giúp Tiêu Hữu uống nước, có điều cô bú rống bình không chịu uống.

Giản Chiến Nam nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc, sắc mặt lạnh đi “Mặc Tiêu Hữu, anh không phiền khi móm cho em đâu.”

Gọi cả tên lẫn họ cô ra chứng tỏ Giản Chiến Nam thật sự tức giận, lời nói nghẹn lại trong cổ họng Tiêu Hữu bấy lâu không chịu được nữa đành phải nói ra “Giản Chiến Nam, em không mang thai đâu”

Hiện tại không nói, lát nữa cũng sẽ bị phát hiện, đằng nào hậu quả nếu anh biết được từ miệng bác sĩ còn kinh khủng hơn là nghe chính miệng cô nói ra, cho dù là có thông đồng với bác sĩ thì cũng chả người nào dám, bởi vậy đường duy nhất cô có thể đi là tự thú.

Cô biết sớm hay muộn thì cũng có ngày này, nhưng không ngờ chính là đến nhanh như vậy, cô chỉ ăn không ngon mà anh cũng nghĩ là cô đã mang thai.

Khuôn mặt anh tuấn của Giản Chiến Nam lập tức đông cứng lại, đôi mắt đen mang theo tia sáng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tiêu Hữu, tay anh nắm lấy tay cô, lạnh lùng nói “Nói rõ cho anh”

Tia sáng lạnh trong mắt anh làm Tiêu Hữu rùng mình, lúc anh ôn hòa hoàn toàn là vô hại, cô có thể chống đối anh, có thể không nghe lời, anh đều kiên nhẫn dỗ dành cưng chiều, hoặc là bá đạo quyết định thay cô. Nhưng mỗi lúc mắt anh phát ra tia lạnh như vậy, cô luôn thấy sợ hãi, không phải sợ anh sẽ làm tổn hại đến mình, mà chỉ đơn thuần sợ hãi đôi mắt lạnh như dã thú đó.

Đây mới là thực sự là anh.

” Em...!” Tiêu Hữu có chút khó khăn nói “Em làm thủ thuật tránh thai”

Sắc mặt Giản Chiến Nam trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, cái lạnh trong mắt anh từ từ chuyển thành cơn tức giận cuộn cuộn tuôn trào, tay anh buông mạnh tay cô ra, thân hình cao lớn lùi về sau hai bước. Anh xoay người lại, đôi tay buồn bực nắm, cào, cấu mái tóc ngắn, cuối cùng tức giận hất đổ cả hai cái cốc xuống mặt đất “Người đâu?” Anh tức giận hét lên.

Tiêu Hữu sợ tới mức cả người run rẩy, cơ thể đông cứng ngồi yên lặng trên sofa, chỉ thấy thuộc hạ của Giản Chiến Nam cùng hai người bác sĩ vội vàng chạy vào, người bác sĩ đi trước hỏi “Giản tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Giản Chiến Nam nhìn người kia, gần từng tiếng nói “Cô ấy làm thủ thuật tránh thai, bỏ thứ đó đi ngay cho tôi!”

” Vâng ạ!” Bác sĩ nhìn thấy Giản Chiến Nam tức giận liền vội vàng vàng tuân mệnh “Mặc tiểu thư, mời đi theo tôi”

Tất cả những người quen biết Giản Chiến Nam đều hiểu rõ, có mặt Tiêu Hữu thì phải gọi là Mặc tiểu thư, còn lúc không có cô thì phải gọi là Giản phu nhân, vì nguyên nhân gì thì không ai rõ, cũng không kẻ nào có gan đi hỏi, có điều việc này đã thành thông lệ.

Tiêu Hữu bị đưa vào phòng bệnh, thuộc hạ của Giản Chiến Nam đi theo cô rồi đứng canh bên ngoài trong khi cô phải ở bên trong để bác sĩ bỏ dụng cụ tránh thai ra theo lời của Giản Chiến Nam.

Anh đứng im trước cửa sổ, vẻ mặt tái mét, lần trước cô lên bờ trốn là để làm thủ thuật tránh thai sao? Là bởi vì không muốn mang thai con của anh, mấy ngày nay cô không ngại ân ái với anh, hóa ra là đã có chuẩn bị, cô bé hư hỏng dám đùa cợt anh. Anh đặc biệt không thích Tiêu Hữu lừa dối chuyện gì sau lưng anh, anh không biết nên làm thế nào với cô, đánh không được, nể cũng không xong, quát cô một trận thì cõi lòng lại thấy tội lỗi, nhưng cô bé này quả thật làm cho người ta phi thường tức giận.

Một lúc lâu sau Tiêu Hữu đã làm xong thủ thuật tháo vòng, còn Giản Chiến Nam cũng bình tĩnh trở lại, có điều sắc mặt lạnh lẽo vẫn khiến người khác thấy run sợ, Tiêu Hữu lúc bị đưa về phòng dành cho khách quý cũng rất tức giận, cúi đầu không nói cũng chẳng thèm nhìn Giản Chiến Nam một lần.

Người bác sĩ làm thủ thuật tháo vòng cho Tiêu Hữu nói với Giản Chiến Nam “Giản tiên sinh xin cứ an tâm, Mặc tiểu thư chỉ làm thủ thuật đơn giản thôi, miệng vết thương rất nhỏ cũng không cần khâu lại, không có tác dụng phụ, hơn nữa lúc nào cũng có thể mang thai, có điều phải trải qua 24 tiếng sau mới có thể sinh hoạt vợ chồng được. Mặc tiểu thư có thể do bị áp lực quá lớn nên kinh nguyệt có chút không đều đặn, cần chăm sóc tốt hơn”

Tiêu Hữu cắn chặt môi, ngẩng đầu lên đối diện với Giản Chiến Nam, anh cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô. Lúc này đây, anh giận không phải nhỏ, bực bội phát tay nói “Đưa cô ấy về, đừng để tôi phiền lòng”

“Chúng ta như nhau cả thôi, Giản tổng tài!” Tiêu Hữu nói xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đêm đó Giản Chiến Nam không về nhà, đến cả ngày hôm sau nữa cũng vậy, thậm chí cũng không thèm gọi điện thoại cho Tiêu Hữu. Mà Tiêu Hữu cũng không có ý nói chuyện với anh. Ngược lại lúc anh không có ở nhà đối với cô mà nói thì thật sự rất tốt. Di động cũng không kêu réo làm phiền đến lúc cô ngủ, có thể làm những gì mình muốn làm. Chỉ là cô cứ hay bị quản gia Tô ép ăn cơm mà gần đây cô thật sự là không muốn ăn.

Những lúc Tiêu Hữu mất hứng, buồn bực hay tức giận Giản Chiến Nam cần phải phát tiết thì cách cô thường dùng chính là khiêu vũ. Sau khi vận động tiêu hao hết sức lực, hưởng thụ sự kiệt sức thì thân thể cô thực sự hết hẳn bực dọc.

Giản Chiến Nam đã vì cô mà xây một phòng dành riêng cho sở thích đó trong ngôi nhà này. Bên trong, trang thiết bị cần thiết gì cũng đều có, cả một kịch viện, một thư viện. Trong đó cô dường như có thể làm tất cả những gì cô muốn.

Giản Chiến Nam nói, cô là nàng công chúa của anh. Vì thế nàng công chúa này phải ở trong một tòa lâu đài nguy nga như thế.

Nhớ rõ năm đó cô nói cho anh Nam của mình biết rằng, hoàng tử của cô không giống bậc vương tôn thì cũng phải thuộc loại Ngũ Sắc Tường Vân, ít nhất cũng là một chàng bạch mã hoàng tử, trên tay cầm một bó hoa thật to đến mỉm cười với cô. Chỉ có điều, nơi này không phải là một tòa lâu đài, cô cũng không phải là một nàng công chúa, mà anh thì lại càng không là một chàng bạch mã hoàng tử.

Phòng nền sân khấu của kịch viện có màu xanh nước biển, chỉ có mỗi một chiếc ghế sofa ở phía dưới sân khấu. Đó là chỗ ngồi của Giản Chiến Nam, không ai có thể thay thế. Nhưng hiện giờ chỗ đó trống trơn.

Mà Tiêu Hữu giống như một con thiên nga cô độc đang nhảy múa trên sân khấu, xoay tròn, giải tỏa nỗi tâm đau khổ phiền muộn cùng mâu thuẫn, vừa yêu vừa hận giống như là cùng một lúc nhận hai vết dao trên người, khiến cô hoảng hốt không thể cất lên thành lời, không biết lựa chọn như thế nào.

Cô cứ xoay tròn, xoay tròn mãi cho đến khi không còn sức lực liền để thân hình mềm mại ngã xuống mặt đất, tất cả đều toát hết ra ngoài. Hiện giờ đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Thời gian một ngày được Tiêu Hữu dùng hết sạch. Ở nơi vắng lặng nhưng cô đơn này, cô đã học được cách tự mình kiếm ra việc để làm thì mới không bị nhàm chán đến mức nổi điên. Buổi tối, Tiêu Hữu bị quản gia Tô ép ăn cơm, bắt uống thuốc rồi mới được đi ngủ. Cô không có thói quen chờ đợi anh.

Không biết ngủ bao lâu, đang mơ màng màng, Tiêu Hữu liền cảm thấy có cái gì đó trên người mình nặng nề. Cô vẫn chưa thể mở mắt ra thì đã bị hôn, còn bị cắn. Tiêu Hữu tỉnh dậy nhanh chóng, mở mắt ra thì bất gặp ngay đôi mắt đen như thẳm của Giản Chiến Nam.

Ánh mắt anh có chút đắm đuối say mê, môi mím rồi khỏi miệng cô đi lên khóe mắt, tay cũng vén váy ngủ của cô lên. Tiêu Hữu quỳnh lên, lấy hai tay chống lên ngực anh, đầu tránh sang một bên không cho anh hôn, cơ thể cũng vội vàng tránh cái ôm của anh “Giản Chiến Nam, đêm đã khuya, em buồn ngủ, anh đi tắm rửa rồi đi được không?”

“Giản Chiến Nam?” Anh sẵn giọng hỏi, hai tay nắm chặt đôi tay không nghe lời của cô. Hai tay bé nhỏ dễ dàng bị Giản Chiến Nam tóm lấy, về mặt lạnh lùng rắn rỏi nói với cô “Chúng ta đã từng xưng hô như vậy sao? Ai cho phép em lời cả tên họ anh ra mà gọi thế hả?”

Anh lại còn tức giận nữa chứ.

Một tiếng “rẹt”, váy ngủ của cô bị Giản Chiến Nam xé thành năm bảy mảnh, cổ tay của Tiêu Hữu cũng bị nắm đến đau nhức “Giản Chiến Nam! Anh làm sao mà phát điên lên như thế, buông tôi ra, đừng ép tôi...” Cô cố hết sức giãy dụa, hai tay vung loạn xạ mà vẫn bị anh dùng hai chân kẹp chặt.

“Sao anh lại không được ép buộc em?” Giản Chiến Nam vừa giận vừa bực, cô sợ mang thai con của anh “Mặc Mặc, anh muốn có con, phải có bây giờ em biết không, không có lựa chọn nào nữa đâu, cho nên em ngoan ngoãn một chút đi”

“Tôi không muốn, không muốn, vì sao anh luôn tự mình quyết định mọi chuyện như thế?”

Giản Chiến Nam không để ý tới sự phẫn nộ của Tiêu Hữu, bá đạo hôn lên môi cô, thăm thì với cô “Mặc Mặc, gọi anh là anh Nam đi, gọi anh Nam cho anh nghe một lần thôi...”

Tiêu Hữu bất động trong lòng ngực của anh, không buồn chống cự, không gọi tên anh, để cho anh tùy ý hôn mình. Anh khuấy động thân nhiệt cô, khiến cô theo phản xạ hôn trả lại anh, làm cho cả cơ thể anh cũng nóng lên theo. Giản Chiến Nam chậm rãi buông hai tay cô ra, đặt tay lên trên bụng cô “Kỳ thật em cũng muốn có con của chúng ta, Mạc Mạc, chỉ là em không chịu thừa nhận mà thôi.”

Không, cô không muốn con của anh, không cần. Thừa dịp Giản Chiến Nam buông lỏng mình, Tiêu Hữu đẩy mạnh anh ra, nghiêng người lao đảo thoát khỏi giường. Nhưng cô vừa mới đặt được một chân xuống đất đã bị anh tóm lấy chân kia. Giản Chiến Nam nghiêm mặt, ánh mắt nóng nảy, chỉ cần dùng một chút sức là đã lôi được cô trở lại trong lòng mình.

Anh cởi quần áo, không để ý tới dục vọng cứ thế đi vào trong người cô. Tiêu Hữu đau đớn kêu lên một tiếng, hai bàn tay nắm chặt bả vai anh, cắn môi, mặt trắng bệch.

Giản Chiến Nam hôn môi cô. “Mạc Mạc, anh ghét nhất cái gì em biết không. Anh ghét nhất là người phụ nữ của anh trêu đùa anh, sau lưng anh làm chuyện gì đó. Vì sao em lại không nghe lời như thế?”

Tiêu Hữu đau khổ lấy tay đánh Giản Chiến Nam, vừa cuồng loạn vừa hoảng sợ vừa hét lên “Giản Chiến Nam, anh không thể nói lí với tôi một lần sao? Anh nghe cho rõ đây. Tôi không muốn có con, tôi không muốn con của tôi có cha là một kẻ giết người!”

Hai chữ ‘giết người’ hoàn toàn làm cho dục vọng cùng tức giận của Giản Chiến Nam đông cứng lại. Trong khi thân thể anh vẫn đang bảo toàn ý định ngưng hoạt động, Tiêu Hữu đã nhân cơ hội đẩy Giản Chiến Nam, nơi thân mật cũng nhờ thế mà tách ra. Cô ôm lấy đầu ngã xuống giường.

Giản Chiến Nam lạnh lùng nhìn Tiêu Hữu, đứng dậy theo cô xuống giường.

Anh càng tới gần thì cô càng lui lại phía sau. Tiêu Hữu sợ hãi. Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Giản Chiến Nam như thế “Anh không được lại gần đây”. Tiêu Hữu bất chấp thân thể vẫn chưa mặc gì, lấy gối ném về phía Giản Chiến Nam. Anh mất anh dữ dội như thế, thật giống như dã thú đang cố gắng làm cho con mồi của nó sợ hãi mà bất động, từng bước từng bước tiến về phía cô.

Tiêu Hữu bối rối lui về phía sau, tay túm được cái gì liền ném về phía Giản Chiến Nam cái đó. Chỉ nghe một tiếng “bang”, hóa ra là tiếng của đồ vật bị vỡ. Giản Chiến Nam dừng bước, Tiêu Hữu cũng dờ người ra, nhìn thấy trán của anh chảy máu. Nội tâm cô một hồi tắc nghẽn. Vừa rồi cô đã dùng cái gì ném anh? Tiêu Hữu sợ tới mức mặt mũi tái nhợt không còn chút máu, còn Giản Chiến Nam lại nhanh chóng đi về phía cô, khiến cô bị kẹt lại giữa ngăn tủ và vách tường.

“Anh giết người? Có đúng không?” Giản Chiến Nam ánh mắt dữ dội thấp thoáng tia đau thương cùng thống khổ, hai tay nắm chặt lại. Tiêu Hữu nhìn vào hai nắm tay của anh, tự động nhắm mắt, bên tai nghe thấy tiếng thứ gì đó bị đập vỡ.

Cô mở mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh như băng của anh. Nắm tay của anh không dùng trên người cô mà dùng ở cánh cửa tủ kính cạnh đó. Gương bị đập nát thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ba chữ “kẻ giết người” được phát ra không những đã thương đến Giản Chiến Nam mà còn làm lòng cô đau quá. Chuyện ngày xưa từng rất tốt đẹp mà tại sao lại biến thành cục diện của ngày hôm nay, tất cả đều là vì sự kiện khó quên xảy ra cách đây 6 năm.

*****

6 năm trước.

Vẫn là một ngày nóng bức, sau mùa hè này Tiêu Hữu sẽ lên năm cuối cấp ba. Hôm nay là ngày 7/10, sinh nhật của tiểu công chúa Tiêu Hữu. Bố mẹ cô sẽ chúc mừng sinh nhật cô vào buổi tối, còn ban ngày thì bố cô đi làm, mẹ cô đi đánh bạc chược với hàng xóm.

Sau khi bố mẹ ra khỏi nhà, Tiêu Hữu nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, anh muốn gặp cô, nói xong địa chỉ liền không để cho cô trả lời đã cúp máy ngay. Tuy anh có chút độc tài nhỏ nhưng Tiêu Hữu vẫn không hề ghét mà ngược lại còn rất thích chút độc tài này của anh.

Tiêu Hữu cột tóc lên cao thành một cái đuôi ngựa phía sau đầu rồi khoát vào một chiếc váy màu trắng thanh tao. Cả người cô trong trắng thuần khiết toát lên vẻ đẹp của một thiếu nữ 17 tuổi.

Cô ra khỏi nhà mà không có xe đạp, trời rất nóng nên cô bắt xe bus đến công viên nơi hai người vẫn thường hẹn gặp nhau. Chỗ đó có một vườn hoa rất đẹp, mỗi lần hẹn nhau đều sẽ đến nơi này dạo chơi.

Tiêu Hữu đứng bên cạnh gốc cổ thụ đã lâu nhưng vẫn chưa thấy Giản Chiến Nam. Hay là anh không đến? Đang lúc cô dáo dạt tìm kiếm thì eo lại bị một người ôm chầm lấy.

Tiêu Hữu hoảng sợ khẽ kêu lên một tiếng, đang lúc định dẩy dục la hét thì lại nghe giọng nói trầm thấp của Giản Chiến Nam vang lên bên tai “Mạc Tiêu Hữu, em là con rùa à, sao chậm vậy?”

Tiêu Hữu rối bời, mặt cô đỏ bừng không biết là do hoảng loạn hay vì ở quá gần Giản Chiến Nam, không giống với cái ôm của bố, cũng không giống lúc hai người gần nhau khi anh chở cô bằng xe đạp, cũng càng không giống như cảm giác anh ôm cô lên lầu, đây là một cái ôm, một vòng ôm của một chàng trai, là cái ôm của Giản Chiến Nam, quen nhau lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên anh ôm cô, Tiêu Hữu nhất thời có chút lúng túng.

“Sao vậy? Anh làm em sợ à?” Giản Chiến Nam thấy Tiêu Hữu không nói lời nào, bóng hình cao lớn liền chuyển qua trước mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của ứng đồ, lông mi dài khép hờ che khuất đi cặp mắt đen trong vắt của cô, da thịt trắng hồng mịn màng, quả thật cực kì quyến rũ người khác. Giản Chiến Nam chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, giọng nói có chút khàn khàn hỏi “Mạc Mạc, em nóng lắm à?”

“Đạ? Sao ạ?”

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hữu, ngón tay không chịu nổi mà áp vào má nâng mặt cô lên.

Tiêu Hữu vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Giản Chiến Nam, có thể thấy được lực sát thương của ánh mắt Giản Chiến Nam so với cô lớn thế nào, giờ phút này ánh mắt mê người đó giống như hút hết hồn phách của Tiêu Hữu, nhất thời cô chỉ biết đứng ngây người, đôi mắt thất thần nhìn Giản Chiến Nam.

Anh khẽ nhếch môi, khuôn mặt chậm rãi cúi xuống gần mặt Tiêu Hữu, giọng khàn khàn nói “Mạc Mạc, mặt em giống như con tôm bị luộc chín ấy...”

Tiêu Hữu lúc này mới sực tỉnh lấy tay đẩy Giản Chiến Nam ra, mặt cô càng đỏ hơn “Giản Chiến Nam, anh xấu xa...” Cô bị ánh mắt con trai quyến rũ đã xấu hổ lắm rồi, anh còn giễu cợt cô. Tiêu Hữu giận dỗi dậm dậm chân, xoay người định bỏ đi thì ngay lập tức bị một cánh tay kéo lại, mặt đỏ mà ngã vào vòng ôm của người nào đó, chưa kịp định thần thì môi đã bị chặn lại.

Một đôi môi ấm áp, dịu dàng, nam tính, độc quyền nhẹ nhàng mút lấy môi cô, Tiêu Hữu theo bản năng mím chặt miệng, ánh mắt mở to không nghe được gì, cả người như bị điện giật, tay để yên ở ngực anh không dám động đậy.

Giản Chiến Nam tham lam khẽ liếm đôi môi như hai cánh hoa của cô, tay ôm chặt lấy eo cô, dù là môi hay thân thể mềm mại của cô cũng không muốn buông ra, anh muốn giữ chặt cô trong lòng, thân thể nhẵn nhụi lâu ngày bị một cái hôn này phóng thích, muốn cô, yêu cô.

Thế nhưng Tiêu Hữu ngay cả đón nhận nụ hôn của anh cũng không dám làm, không phải anh đã khiến cô hoảng sợ chứ? Nhìn hai mắt cô trừng to, Giản Chiến Nam đành dứt nụ hôn này mà thấp giọng nói “Mạc Mạc, lúc hôn phải nhắm mắt lại, không biết sao?”

“Mạc Mạc!”

“Mạc Mạc!”

“Cô bé ngốc, thờ đi”

Tiêu Hữu chỉ nghe thấy tiếng Giản Chiến Nam gọi tên mình. Thờ đi... thờ đi... thế hóa ra nãy giờ cô không thờ à? Rốt cuộc Tiêu Hữu đành hít sâu một hơi, Giản Chiến Nam trước mặt cũng rõ ràng hơn, lỗ tai cô đã bắt đầu lấy lại cảm giác, tiếng côn trùng kêu, tiếng xe cộ đi lại bên đường, tất cả đều trở về.

Khóe môi Giản Chiến Nam gợi lên ý cười vô cùng quyến rũ lại có chút xấu xa gian trá. Đôi mắt đẹp đẽ của Tiêu Hữu nhìn chằm chằm anh, đôi môi đỏ búng khẽ mở, ngây ngốc hỏi “Anh Nam... Anh vì sao lại hôn em?”

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, sao có thể hồ đồ vứt bỏ được, cho nên cô nhất định phải làm cho rõ.

“Anh nghĩ em nhất định sẽ thích món quà này” Giản Chiến Nam nhún mày, giọng nói bình thường giống như muốn hôn thì cứ hôn, chả có gì là không được “Không thích à? Vậy đổi một món quà khác nhé?”

Thích không? Không biết. Trước kia xem tivi, đọc tiểu thuyết, cảm thấy được lúc hai người hôn nhau phải trao đổi nước bọt rất mất vệ sinh, nhưng khi Giản Chiến Nam hôn mình, cô lại không hề thấy ghét, mà còn thấy thích.

Tiêu Hữu suy nghĩ hồi lâu, mặt cũng đỏ rần lên, mắt rất nhiều thời gian mới buồn bã nói “Nhưng... đó chính là nụ hôn đầu tiên của em...”

“Ừ!” Giản Chiến Nam thần nhiên như đó chỉ là một cái hôn thôi mà, có gì không được sao? “Rồi sao?” Anh hỏi.

Tiêu Hữu hoàn toàn nổi giận, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà hồng lên, nhưng không thể kích động chỉ đành ảo não nói “Nhưng nụ hôn đầu tiên của em là để dành cho người em thích nhất...”

Chương 7

Ánh mắt Giản Chiến Nam lạnh đi một chút, anh lại cúi xuống ngấu nghiến hôn lấy môi Tiêu Hữu, có chút trừng phạt trong nụ hôn đó, giọng nói thâm trầm mê hoặc “Thích ai? Để dành cho ai?”

“Anh...!!! Còn chưa trả lời sao lại hôn em?...” Lời nói của Tiêu Hữu vẫn còn chưa thoát ra khỏi cuống họng đã bị Giản Chiến Nam ép quay trở vào. Chỉ còn lại nụ hôn thô bạo của anh cùng hơi thở dồn dập.

“Mạc Mạc có thích anh không? Có không?” Giản Chiến Nam tiếp tục trêu ghẹo môi Tiêu Hữu, trầm thấp hỏi cô.

“Anh Nam...”

“Có không? Nói đi, Mạc Mạc, có thích anh không?” Giản Chiến Nam lại cúi xuống hôn Tiêu Hữu, ngấu nghiến khiến cô có cảm giác như từ đâu xuất hiện một dòng điện xẹt qua cơ thể. Hai tay cô nắm chặt lấy quần áo anh, tim đập liên hồi trong ngực, đầu óc hỗn loạn. Cuối cùng nhịn không được đành thủ thỉ “Em... thích anh!”

Nghe được câu nói đó, lòng Giản Chiến Nam rung động không thôi, rên lên một tiếng lại hôn lấy môi cô. Lưỡi anh chui vào trong miệng cô, găt gao mút lấy chiếc lưỡi mềm mại, cướp hết hương vị ngọt ngào của nó. Giản Chiến Nam chịu không nổi lấy tay vòng quanh cái eo nhỏ của Tiêu Hữu, đưa cô tựa sát vào cơ thể anh hơn.

Đối với chuyện hôn nhau, Tiêu Hữu chỉ là nhân viên tập sự, cô làm sao có thể chịu đựng được kỹ thuật hôn điêu luyện của Giản Chiến Nam. Những nghi vấn trong đầu sớm đã biến mất, cô vô lực dựa hẳn vào trong lòng anh, thân thể giống như bị lửa thiêu đốt.

Một lúc lâu sau, Giản Chiến Nam mới kìm chế được dục vọng của mình đành buông cô ra. Tiêu Hữu cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh. Đôi môi đỏ mọng vẫn còn vương lại hương vị ngọt ngào đó, thậm chí anh còn gây ra cho cô một cảm giác rất lạ lẫm.

Đôi môi Giản Chiến Nam vẫn còn thấp thoáng hương vị của cô lại dán vào đôi má hồng hồng, khẽ giọng nói “Mạc Mạc, chỗ này chỉ có anh mới có thể hôn thôi, biết chưa?”

“Vì sao?” Khuôn mặt đang đỏ hồng của Tiêu Hữu ngẩng lên, vẻ mặt mờ mịt, trong mắt lại hiện lên một tia khó hiểu. Cô đã nói là thích anh, còn anh có thích cô hay không, cô cũng rất muốn biết.

“Nha đầu ranh ma” Giản Chiến Nam khe khẽ cười, gương mặt tuấn mã tràn đầy vẻ ngang ngược vậy mà giọng nói vẫn rất bình thản “Bởi vì Mạc Tiêu Hữu là cô dâu tương lai của Giản Chiến Nam, là cô gái của Giản Chiến Nam, người khác làm sao dám đụng vào?”

Cô dâu? Tiêu Hữu nhìn chằm chằm khuôn mặt của Giản Chiến Nam, soáy sâu vào đôi mắt đen. Lòng của cô giống như đang leo núi, lúc ở trên cao lúc lại xuống thấp. Anh Nam đã nói cô là cô dâu của anh? Cũng giống như người trong lòng ở rất xa lại như gần trong gang tấc. Anh Nam của cô hiện đang ở ngay bên cạnh cô, chỉ cần cô đưa tay ra là có thể với tới được.

Cảm giác mong lung từ khi quen biết Giản Chiến Nam cho tới nay đột nhiên trở nên rõ ràng hơn. Vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô, anh Nam đã nói cô là cô dâu tương lai của anh, là cô gái của anh.

Cô mới mười bảy tuổi, đối với chuyện cô gái, cô dâu, hai chữ này chắc chắn không hiểu được ý nghĩa sâu sắc của Giản Chiến Nam. Chỉ là cô biết rằng lúc nghe thấy thì lòng của cô tràn ngập sự chờ mong và sung sướng.

Cô thích anh Nam, cô nguyện ý làm vợ anh, nguyện ý chờ đợi tương lai đó đến. Giờ phút này Tiêu Hữu còn không biết hai chữ tương lai có tràn ngập chuyện không tốt hay không? Không ai biết rồi sẽ phát sinh chuyện những gì.

Tất cả cứ xảy ra, giống như đây là chuyện đương nhiên sẽ có. Vì thế cô đưa ngón út lên trước mặt anh “Chúng ta móc ngoéo, anh Nam không được gạt em. Anh phải đợi em lớn lên để làm cô dâu của anh”

Giản Chiến Nam mỉm cười. Anh đã qua cái tuổi khờ dại như vậy rồi. Chỉ có điều anh vẫn cùng cô móc ngoéo “Giản Chiến Nam này lời đã nói ra thì sẽ không bao giờ thay đổi, Mạc Mạc”

Giản Chiến Nam đưa Tiêu Hữu về nhà. Lúc cô đang định đi vào khu chung cư, Giản Chiến Nam lại đột nhiên hỏi Tiêu Hữu, cô có cảm giác gì khi anh hôn cô hay không. Cô vất vả lắm mới khiến cho mặt mình không đỏ ửng cả lên, ấp úng trả lời anh “Có... cảm giác giống như có con gì đó trong miệng...”

Khuôn mặt tuấn mã của Giản Chiến Nam lần lượt thay đổi lúc trắng lúc xanh.

Con gì ở trong miệng?

Nếu không nghĩ đến chuyện cô đang đứng ở trước khu chung cư, giờ phút này anh nhất định sẽ hôn cô thật mạnh bạo, rồi hỏi cô có thật là giống con gì trong miêng hay không.

Tiêu Hữu nhún vai chào Giản Chiến Nam và nói gấp lại sau.

Anh nhìn mãi cho tới khi bóng dáng cô khuất hẳn mới khẽ mỉm cười.

Tiêu Hữu là của anh.

***

Ngày sinh nhật mười bảy tuổi này của Tiêu Hữu thu hoạch được rất nhiều, cô nhận được cả một nguyện vọng to lớn. Lúc trước cô từng mơ ước rằng sẽ nguyện ý lấy một người con trai, mà anh Nam chính là người con trai trong định mệnh của cô.

Giản Chiến Nam tặng cô một món quà nhân dịp đặc biệt này. Đó là một cái hộp nhạc màu trắng. Trong đó có một chàng hoàng tử anh tuấn cao lớn tuyệt mĩ. Trong lòng chàng hoàng tử này là vợ của chàng. Trên khuôn mặt của vị hoàng tử là một nụ cười ngọt ngào.

Tiêu Hữu sau khi chia tay Giản Chiến Nam, về đến nhà trong lòng vẫn còn chút xao động. Cô có một ước định cùng anh Nam. Đợi đến lúc thích hợp, cô sẽ nói cho ba mẹ biết, nhưng chưa phải là bây giờ.

Ba mẹ đều ở nhà. Chỉ có điều cô có cảm giác không khí trong nhà là lạ. Mẹ thấy cô trở về, mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi “Mạc Mạc, đã về rồi à...?”

“Mạc Mạc!” ba cô hô to một tiếng, có vẻ rất tức giận, nhưng lo âu nhiều hơn.

“Ba mẹ?” Tiêu Hữu cảm thấy có chút bất an nhìn hai người.

Mẹ cô kéo tay cô, do dự hỏi “Mạc Mạc, con cùng với người con trai đó quen biết như thế nào?”

Người con trai? Tìm Tiêu Hữu không khỏi đập nhanh hơn một chút. Ba mẹ đã biết chuyện của cô và anh Nam hay sao? “Con xin lỗi mẹ, không phải là con cố ý không nói cho mẹ biết...”

“Cái đó không quan trọng” Ba cô quát một tiếng, nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi vì bị dọa của Tiêu Hữu, liền hạ giọng xuống “Mạc Mạc! Con cùng với người đó quan hệ đến đâu rồi, nói cho ba biết”

“Ba, chúng con đã ước định với nhau...”

Ba cô đột nhiên tức giận đứng bật dậy “Ba không quan tâm đến ước định gì đó của con và hắn. Từ hôm nay trở đi, tránh xa hắn ra!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu nhìn thấy ba mình giận dữ như vậy, cô lên hỏi mẹ vì sao lại không cho anh Nam đến nhà, mẹ cô chỉ bảo cô phải nghe lời người lớn, ba mẹ chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Ngày lại qua ngày, Tiêu Hữu không hề nhìn thấy Giản Chiến Nam. Có một loại cảm xúc kì lạ bao phủ lấy cô khiến cô ăn không ngon mà ngủ cũng không yên. Tâm tính yên ổn giống như đã bị ai cướp mất, cô muốn gặp anh, nhưng vì sao anh vẫn không có xuất hiện.

Từng ngày trôi qua, cảm giác kì lạ này lại càng tăng lên. Tiêu Hữu cảm thấy mình dường như đang mắc bệnh, tự nhiên cảm thấy rất khó chịu, hoạt bát và hồn nhiên của cô đã lâu rồi không trông thấy, trong lòng cô chỉ là hình ảnh của Giản Chiến Nam, mỗi lần nghĩ đến anh tim cô se sắt lại.

Có lẽ cô thật sự sinh bệnh rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến lễ khai giảng, Tiêu Hữu đạp xe ra khỏi khu chung cư đi đến một chỗ khá quen thuộc liền ngừng lại. Anh Nam rốt cuộc sẽ không xuất hiện ở chỗ này chờ cô nữa, rốt cuộc không đạp xe đưa cô đến trường nữa.

Một thời gian dài Giản Chiến Nam đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của cô, nhưng với cô lại không hề như vậy, nhắm mắt hay mở mắt đều là nhìn thấy hình bóng của anh, nghe thấy giọng nói của anh, giống như cô đang bị trúng tà vậy.

Mẹ nói anh Nam và cô không phải là người cùng thế giới, có lẽ mẹ đúng. Anh đã tiến vào thế giới của cô nhưng cô vẫn không hề biết đến thế giới của anh, cô không biết nơi anh ở, không biết chỗ anh làm, chỉ có một số điện thoại đã không còn liên lạc được.

Giản Chiến Nam có lẽ chỉ một vị khách trong cuộc đời của cô.

Hứa hẹn, có lẽ chỉ là một món quà sinh nhật, hoặc suy cho cùng thì chỉ là một trò chơi.

Hay là anh Nam đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hữu ban đầu không hề thấy sầu não, nhưng lúc này đây lại trở nên thật lo lắng, giống như không còn là chính mình nữa, anh khiến lòng cô khắc ghi hình bóng đến không hề phòng bị, lại đột nhiên từ trong lòng bàn tay của cô liền rời đi làm cho tay chân luống cuống, có phần không thích ứng kịp.

Tiêu Hữu nhìn noi Giản Chiến Nam vẫn thường đứng đợi mình, trong lòng buồn đau đến không thở được. Cô cắn cắn môi, hạ quyết tâm sẽ không quay đầu lại, chân bạn lên ghi-đông xe, không do dự liền rời đi.

Chiếc xe đạp này từ nay về sau chỉ có một mình cô.

***

Ngày đầu tiên đi học, Tiêu Hữu gặp một người bạn, cậu học sinh này cao ít nhất cũng phải hơn 1m80, trông rất đẹp trai. Mỗi lần đi đến đâu là lại có tiếng la hét của mấy bạn nữ ở đó. Thầy chủ nhiệm đề cậu ta giới thiệu về mình, thế nhưng cậu ta chẳng nói gì, cuối cùng thầy đành phải tự khai báo tên cậu ta. Giang Xuyên, cuối cùng thầy lại xếp Giang Xuyên ngồi cùng bàn với cô.

Nhìn thấy cậu nam sinh đẹp trai và Tiêu Hữu ngồi cùng nhau, rất nhiều nữ sinh khác đều ném cho cô những ánh mắt ghen tị, còn Tiêu Hữu chỉ bất đắc dĩ nhún mày, cúi gằm đầu làm bài tập thầy giao.

Lúc tan học không ít nữ sinh bám lấy Giang Xuyên, cậu dường như không thích nói chuyện, về mặt mặt kiên nhẫn với đám nữ sinh vây quanh, cậu ta vất cặp sách lên vai rồi rời khỏi phòng học.

“Oa! Lạnh lùng quá”

“Rất đẹp trai!”

Nữ sinh điên cuồng đuổi theo cậu, Tiêu Hữu lại không biết vì sao lúc nhìn Giang Xuyên lại khiến cô nhớ tới Giản Chiến Nam. Thật sự là bị ma ám rồi!

Sau khi tan học, Tiêu Hữu và các bạn cùng tổ làm trực nhật nên về muộn. Lúc đi ra khỏi phòng học, cô nhìn thấy một đám người đang vây đánh một cậu nam sinh.

Chúng đánh rất mạnh tay, Tiêu Hữu nhận ra người đang bị đánh chính là bạn học mới của cô – Giang Xuyên, tuy cậu ta rất cao, hơn nữa chân tay cũng không kém, thế nhưng vẫn không thể nào đơn phương độc mã chống lại bảy tám đứa khác, chỉ thấy một tên dùng gậy đánh vào đùi Giang Xuyên, cậu lập tức ngã xuống đất. Trông thấy cảnh mấy tên khác dự định dùng gậy đánh cậu ta, Tiêu Hữu hô to “Cảnh sát đến, không được đánh, tôi... tôi báo cảnh sát rồi...”

Mấy tên côn đồ thấy cô hô cảnh sát thì vội quay lại ngó ngang xung quanh. Cảnh sát đâu chẳng thấy, chỉ thấy một nữ sinh xinh đẹp, một tên hươu hươu cây gậy chỉ vào Tiêu Hữu đồng thời bước tới gần cô, hất quát: “Ranh con, nào lệch rồi hả?”

Tiêu Hữu dắt xe đạp lui về phía sau từng bước, sợ hãi nuốt nước bọt cái ực “Tôi báo cảnh sát rồi, các người đừng mơ chạy thoát, chờ cảnh sát đến bắt về ăn cơm tù chịu phạt đi”

Một tên khác đi lên kéo áo tên có vẻ là đại ca, gương mặt hơi lo lắng nhìn xung quanh, thấy vài người đi đường xuất hiện vội khuyên tên cầm đầu “Đại ca! Chúng ta nên đi thôi, lát nữa cảnh sát tới thì phiền lắm”

Mấy tên côn đồ vung chân đá thêm cho Giang Xuyên mấy cái nữa vào người rồi mới vội vàng bỏ chạy. Tiêu Hữu nhìn thấy Giang Xuyên nằm dài trên mặt đất, mũi và miệng cậu ta đều chảy máu, cô vội vàng chống xe đạp xuống rồi chạy qua, lúc đưa tay ra định đỡ cậu ta dậy thì Giang Xuyên lại hất mạnh cô khỏi người mình “Tránh ra!”

Tiêu Hữu mất đà ngã nhào xuống, tay cô chống mạnh trên mặt đất, nhìn không nổi kẻ nhún mày.

Giang Xuyên nhìn thấy Tiêu Hữu ngã như thế, trong mắt cũng có chút hối hận, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nói gì, cố gắng đứng lên đồng thời liếc cô một cái rồi tập tễnh rời đi. Tiêu Hữu nhún vai rồi cũng tự mình đứng lên, cô đi đến cạnh chiếc xe đạp, lúc đang định ra về thì có một người nắm lấy yên sau xe đạp của cô.

“Cô là Mạc Tiêu Hữu?”

Tiêu Hữu quay đầu lại nhìn người vừa nói chuyện, chỉ thấy là một người xa lạ mặt mặc vest đen, cô nghi hoặc hỏi “Bác có chuyện gì sao?”

Người đàn ông mỉm cười lễ phép nói “Giản tiên sinh cử tôi tới đón cô”

Giản tiên sinh? Là anh Nam sao? Tiêu Hữu đột nhiên không hiểu được cảm giác trong lòng, muốn gặp anh, rồi lại sợ hãi khi thấy anh, sau một học kì anh trở nên xa xôi mà lạ lẫm, nhưng lại vô tình khắc sâu trong lòng cô.

Tiêu Hữu cũng có chút giận anh, giận anh bước vào cuộc sống của cô, làm cho lòng cô rối loạn rồi lại biến mất không thấy. Lúc muốn gặp cô thì anh lại xuất hiện, không muốn thấy cô liền lại đi mất “Thực xin lỗi, phiền bác nói với vị Giản tiên sinh kia rằng tôi không hề biết anh ta, hơn nữa tôi còn phải về nhà, tạm biệt!”

Người nọ cũng không định để Tiêu Hữu rời đi, vẫn lễ phép nói “Vậy thì Giản tiên sinh có nhờ tôi nhắn với Mạc tiểu thư, buổi tối Giản tiên sinh sẽ tự mình đến đón Mạc tiểu thư”

Tiêu Hữu thở dài “Anh ta ở đâu?” Nếu anh tự mình đến đón liền gặp bố mẹ cô không biết sẽ như thế nào, hơn nữa cô vẫn muốn gặp anh, chỉ bằng lần này gặp mặt coi như chấm dứt, cũng nên nói cho đôi bên hiểu rõ để sau này tim cô không phải rối loạn vì anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Mạc tiểu thư xin đi theo tôi, Giản tiên sinh sẽ nhanh chóng đến gặp cô” Giản Chiến Nam thật là một người uy phong. Lúc Tiêu Hữu đang phiền não, di động của cô vang lên, nhìn vào màn hình thấy là mẹ gọi đến. Cô không bắt máy ngay mà nói với người kia “Thật xin lỗi, giờ tôi không thể chờ anh ta đến gặp tôi được. Nếu anh ta muốn đến nhà tôi thì cứ việc. Nhưng tôi chỉ có thể dùng chối đón tiếp mà thôi. Phiền bác nhường đường cho tôi đi, đừng chặn lại nữa.” Người đàn ông đó liền tránh sang một bên nhường đường. Tiêu Hữu dắt xe đi ra ngoài, thuận tay nhận điện thoại của mẹ và nói cô sẽ ngay lập tức về nhà. Cô đạp xe chưa được bao xa đã bị một chiếc xe hơi chặn lại. Tiêu Hữu chỉ có thể dừng xe nhìn. Hai người mặc âu phục đen từ bên trong bước xuống, đứng ở hai bên người cô, một bên trái một bên phải “Mạc tiểu thư, mời lên xe” Tiêu Hữu nhú mày, lại lắc đầu. Lúc cô định chuyển hướng đi, phía sau xe liền bị người khác giữ lại “Các người muốn làm cái gì? Phiền tránh ra, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiêu Hữu vừa nói xong, xe đạp của cô liền bị một người khác dắt đi, hướng phía sau xe hơi phóng mất. Cánh tay cô bị người kia nắm lấy, mở cửa xe hơi đưa cô vào trong. Một người khác khởi động xe chạy đi. ***Biệt thự ven biển, khung cảnh thật đẹp. Do đó biệt thự cũng trở nên đẹp khác thường. Tiêu Hữu không ngừng nhớ lại lời của mẹ, cô cùng Giản Chiến Nam không cùng thế giới. Giờ đây cô có chút đồng ý. Giản Chiến Nam không có ở nhà. Chỉ có người giúp việc tiếp đón cô. Lần đầu tiên cô không thích Giản Chiến Nam ngang ngạnh như vậy, đem cô đến đây. Lần đầu tiên tiếp cận thế giới của anh, lòng cô không chịu được bèn lui về sau một bước. Lời hẹn ước của cô với Giản Chiến Nam dường như càng thêm xa vời, không thật, không còn đáng tin nữa. Tiêu Hữu trong chốc lát trở nên ngốc nghếch. Đang miên man suy nghĩ thì di động đột nhiên vang lên. Cô hồi thần nhìn màn hình điện thoại, hóa ra là mẹ. Vội vội vàng vàng nghe máy, nói với mẹ là có chút việc, một chút nữa sẽ về nhà. Ngắt điện thoại, Tiêu Hữu liền đứng dậy. Cô phải về nhà. Người đưa Tiêu Hữu đến đây vẫn đứng nhìn phía sau, thấy cô đứng dậy vội hỏi “Mạc tiểu thư, Giản tiên sinh sẽ nhanh chóng ra gặp cô, mong cô kiên nhẫn chờ trong chốc lát” Cô còn không có kiên nhẫn hay sao? Đã thử ngồi đợi một lần rồi. “Thật sự xin lỗi, thời gian của tôi rất quan trọng” Tiêu Hữu không nói thêm lời nào, xoay người hướng cửa đi ra, người đó liền theo ngay sau cô “Mạc tiểu thư, giờ cô không thể đi được” Tiêu Hữu thật sự ghét cảm giác này, giống như cô đang bị giam cầm. Cái gì mà nói là không cho đi chứ? Không để ý tới lời nói của người đàn ông đằng sau, cô tự mình mở cửa. Lúc vừa mới định cất bước ra ngoài đã thấy trước mắt tối sầm, bị người khác chặn đường. “Giản tiên sinh” Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt hiện ra khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ. Cặp mắt đen dài, chiếc mũi cao cao, cái miệng gợi cảm, lông mi anh tuấn, gương mặt sắc sảo khiến cô không thể nào dời mắt đi chỗ khác, tim cũng không phòng bị nhảy lên một chút. Con người khiến cô nhớ nhưng, khiến lòng cô vương vấn, khiến tâm trí cô rệu rã hiện đang đứng ngay trước mắt. Chỉ có điều cô không thể thốt lên nổi dù chỉ một từ. Giản Chiến Nam ôm chặt lấy Tiêu Hữu, người đàn ông còn lại cũng biết ý mà yên lặng rời đi. Cả không gian giờ chỉ còn cô cùng Giản Chiến Nam, hơi thở với tiếng tim đập có thể rõ ràng nghe thấy. “Mạc Mạc” Giản Chiến Nam gọi tên cô, cảm cũng chạm vào hai má của cô khiến cho mặt Tiêu Hữu đau đau. Giờ phút này dường như trái tim cô cũng đau, vui mừng rồi lại thấy đau, cô lấy tay dằm thùm thụp vào ngực anh “Tôi phải về nhà, phiền anh buông tôi ra” Giản Chiến Nam không hề buông tay, ngược lại còn ôm chặt thân thể mềm mại của cô hơn, đôi chân dài bước đi dẫn Tiêu Hữu vào phòng, giọng nói trầm trầm trong tai cô “Mạc Mạc, có nhớ anh không?” Tiêu Hữu không khống chế được thân thể mình, bị Giản Chiến Nam dùng sức đưa đến ngồi trên sofa. Anh ngồi xuống, kéo cô ngồi trên đùi mình, cánh tay gặt gao ôm lấy cô. Tiêu Hữu nhú mày, có chút giận dỗi nói “Vị tiên sinh này, chúng ta có quen biết nhau đâu mà sao tôi lại phải nhớ đến anh? Còn nữa, anh là gì mà lại hạn chế tự do cá nhân của tôi?” Giản Chiến Nam một tay ôm cô, một tay nắm lấy cằm cô, buộc cô quay đầu nhìn anh. Tiêu Hữu không hề phòng bị liền bị Giản Chiến Nam dùng răng cắn lên đỉnh mũi một cái “Một tháng không gặp, giận dai thế?” Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam thờ dài, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, hỏi “Anh vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi?” Giản Chiến Nam ánh mắt lạnh lùng, xoay người, đặt Tiêu Hữu ngồi xuống ghế sofa nhưng vẫn ôm lấy cô. Tiêu Hữu sợ tới mức tim lỡ một nhịp nói không nên lời, chỉ dùng đôi mắt như ngọc ngược lên nhìn khuôn mặt phớt phớt trở nên lạnh lùng của anh. “Không nhớ anh có phải không?” Anh lãnh giọng hỏi.

Có nhớ không? Thực sự rất nhớ, nhớ đến nỗi tim cũng đau đớn. Cô nhớ đến anh biến mất trong thế giới của mình, nhưng anh lại đột ngột xuất hiện như vậy. Anh luôn làm cho cô không hề cảnh giác, không kịp ứng phó, không thể nắm trong tay. Cảm giác sợ hãi đó khiến cô co lại nhưng anh không hề hay biết.

“Tôi không biết mình có quan hệ gì với anh cả”

Giản Chiến Nam nghe được lời nói này của Tiêu Hữu, đột nhiên trên môi hiện ra một nụ cười mê hoặc, đôi mắt đen nhìn nhìn cô trầm giọng nói “Mạc Mạc nhà anh không nhớ anh, không muốn ôm anh một cái hay sao?” Giản Chiến Nam nói xong liền nắm lấy tay cô, bắt cô ôm lấy anh. Tiêu Hữu cũng

hung hăng cắn anh một cái. Giản Chiến Nam bị đau khê rên lên, cô nhân đẩy liền đẩy anh ra, đứng lên.

Sinh nhật, anh trao cô một lời ước định. Chỉ có điều sau đó anh lại đột nhiên không thấy nữa khiến cô nghĩ là anh muốn rời bỏ thế giới của cô. Vì thế cô cũng cố gắng quay trở lại với cuộc sống trước kia khi Giản Chiến Nam chưa xuất hiện. Chỉ có điều, giờ anh lại ở 73 đây như vậy, một vị công tử bình thường trước kia giờ biến thành một người vô cùng giàu có.

Cô không thích cảm giác đó. Hơn nữa, cố gắng trước kia của cô dường như uổng phí. Anh đã muốn xuất hiện trong cuộc đời cô, làm sao cô có thể trở lại là cô trước kia được? Giờ cô muốn anh có một lời giải thích cho mình. Nhưng anh trốn tránh, dường như anh không muốn nói. Vì thế cô cũng không có hỏi. Anh cứ thế xuất hiện trước mặt cô, như thế cũng tốt, Tiêu Hữu thân nhiên nói “Giờ không còn sớm, tôi phải về nhà, phiền anh có thể mang xe đạp của tôi đã bị người của anh mang đi đến đây được không?”

“Mặc Mặc!” Giản Chiến Nam nhủ mảy, tay lần nữa ôm lấy cô vào trong lòng, đôi mắt đen đen thâm trầm nhìn “Anh không cho phép em nói chuyện kiểu đó với anh. Có một số việc anh không nói với em là vì rất phức tạp. Anh làm gì, thân phận của anh ra sao, chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng mà em cần nhớ rõ đó là ước định của chúng ta, lời hứa của chúng ta, vậy là đủ rồi. Mặc Mặc! hôm nay là lần đầu tiên anh để em bước vào thế giới của anh. Anh muốn em cứ thế tiến thẳng vào chứ không phải lùi bước”

Cô đã hỏi mẹ vì sao không cho cô ở cùng Giản Chiến Nam, mẹ nói cô còn nhỏ, chỉ cần biết ba mẹ muốn tốt cho cô. Cô muốn biết anh vì sao một tháng nay không thấy có bất kỳ tin tức gì, anh lại chỉ nói cô chỉ cần nhớ kỹ ước định của bọn họ là đủ rồi. Liệu có đủ hay không? Có lẽ như vậy là đủ rồi, nhưng cô vốn tham lam, làm thế nào mà cảm thấy đủ đây? Ba mẹ, kể cả Giản Chiến Nam, tất cả đều coi cô như là một đứa trẻ cho nên chuyện của người lớn cô không cần phải biết.

Thấy Mặc Mặc vẫn không nói gì, Giản Chiến Nam cũng không làm khó cô nữa, lái xe đưa cô về nhà. Lúc xuống xe, Giản Chiến Nam lại hôn cô. Nụ hôn tình tứ ngọt ngào lại khiến cô đứng cũng không vững. Giọng nói trầm thấp áp sát tai cô, nói rằng về sau anh sẽ không để cho cô phải đi tìm kiếm anh như trước nữa.

Lúc về đến đã là hơn bảy giờ, ba mẹ đều có ở nhà. Com tối đã dọn sẵn đặt trên bàn. Ba mẹ đang đợi cô. Mặt ba có vẻ không tốt lắm, thấy cô trở về, liền hỏi “Có phải con lại đi gặp cậu ta hay không?”

Tiêu Hữu không muốn nói dối chỉ có điều cô cũng không dám nói thật, chỉ đứng đó trầm mặc không nói gì, hai tay cầm chắc lấy cái túi sách, cúi đầu không dám nhìn khuôn mặt nghiêm túc cùng ánh mắt đầy tức giận của ba.

Tay ba cô đập trên bàn, người cũng đứng lên “Mặc Mặc, ba đã nói với con rất nhiều lần rồi, không được gặp lại cậu ta nữa, tránh xa cậu ta ra, vì sao con lại không nghe lời?”

Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn về phía ba mình, cất tiếng hỏi điều vẫn luôn đè nặng trong lòng cô “Ba! Vì sao lại ghét anh ấy như thế?”

Về mặt ba cô vô cùng tức giận, thẳng tay chỉ vào Tiêu Hữu, nói “Vì sao ư? Không có vì sao hết, nếu con còn muốn gặp cậu ta thì đừng có nhận ta là ba con nữa”

Mẹ cô tựa hồ cũng không dám nói gì, chỉ là có chút trầm mặc cùng đầu lòng nhìn cô, cuối cùng bảo đi rửa tay ăn cơm. Tiêu Hữu không muốn làm cho ba tức giận, cũng không muốn làm cho mẹ lo lắng. Chỉ có điều anh Nam, cô cũng không thể bỏ được.

Vài ngày sau, ba cô đều lái xe đưa đi học, xe đạp của cô để trong gara. Giản Chiến Nam gọi điện thoại nói muốn gặp cô, cô cũng tìm mọi lý do để trốn tránh. Tiêu Hữu đọc báo biết được thân phận thật sự của anh. Vốn dĩ anh là con trai của chủ tịch tập đoàn Hoàn Nghiệp, mới từ Mỹ về, tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn.

Lại một tuần trôi qua, Giản Chiến Nam muốn cô ra ngoài. Cô lại cự tuyệt vì ba mẹ đều ở nhà. Cô không muốn làm cho họ tức giận. Cũng bởi vì cô cần một chút thời gian để ổn định tinh thần.

Đến tối, ba mẹ cô đều đi ngủ, cơ hồ cô cũng đang ngủ. Bên ngoài trời mưa, tiếng mưa rất to khiến Tiêu Hữu không thể ngủ say, tay đặt trên đầu giường. Lúc cô đang định xem sách một lát thì di động chợt vang lên. Nhìn màn hình, là Giản Chiến Nam gọi đến, Tiêu Hữu do dự một lúc nhưng rồi vẫn nghe máy.

“Mặc Tiêu Hữu, xuống nhà đi, anh đang ở dưới lầu” Giản Chiến Nam chỉ nói mỗi một câu như vậy liền tắt điện thoại.

Tiêu Hữu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, trong bóng đêm có một người cao lớn đứng giữa trời mưa. Cô không nhìn rõ mặt người đó, nhưng cô biết chính là anh. Tim Tiêu Hữu có chút đau đớn, vội mặc thêm quần áo, lấy ô, không dám đánh thức cha mẹ lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài chạy vội xuống dưới lầu.

Cô còn chưa chạy đến nơi, cả người đã rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo, môi cũng bị hôn lấy. Hương vị quen thuộc, hơi thở nam tính, nụ hôn bá đạo, dường như còn có chút tức giận, đoạt đi hơi thở của cô.

Môi anh mạnh mẽ quán lấy môi cô, cánh tay cũng tăng thêm lực khiến ngực cô một hồi nóng lên. Cô quên mất giờ phút này cả hai người vẫn đang đứng dưới mưa, quên mất mưa đang từng giọt xối xả trút xuống hai người.

Chương 10

Sau những cái hôn nồng nhiệt, Giản Chiến Nam nắm tay Tiêu Hữu chạy ra khỏi khu nhà, mưa lớn làm quần áo hai người ướt sũng, trái tim cô cũng đập gấp gấp như những bước chạy của mình.

Xe của Giản Chiến Nam đậu ở dưới gốc liễu hàng ngày, anh mở cửa xe ra giúp cô ngồi vào rồi mới vòng sang bên cạnh lên xe. Chiếc xe ngăn cách hai người với màn mưa lạnh như băng, hai má Tiêu Hữu hồng hào, không biết là do hoảng loạn hay do chạy quá gấp.

Mái tóc của Giản Chiến Nam hơi hỗn loạn bởi cơn mưa càng tô thêm vẻ hoang dã, anh lấy chiếc khăn bông màu trắng lau nước mưa trên mặt Tiêu Hữu, cô đón lấy tự mình xoa tóc, còn anh cũng tìm một chiếc khăn lau tóc mình.

Lúc Tiêu Hữu còn đang lau tóc, Giản Chiến Nam dừng tay lại, tầm mắt anh dừng trên ngực của cô, ánh mắt nóng rực. Tiêu Hữu nhìn thấy Giản Chiến Nam nhìn mình, không kim được mà nhìn xuống theo ánh mắt của anh, chỉ thấy áo ngủ màu hồng phấn của cô bám chặt vào người, chiếc áo lót màu bạc dính sát vào lớp áo mỏng tanh. Tiêu Hữu đỏ bừng mặt vội lấy khăn che mắt Giản Chiến Nam lại, xấu hổ nói “Không cho xem! Không cho xem!”

Giản Chiến Nam gạt khăn mặt trong tay Tiêu Hữu ra, tay anh ôm lấy eo cô, thân thể hướng về phía trước áp cô dựa vào lưng ghế, ánh mắt anh lấp lánh tia nhìn của loài dã thú như muốn nuốt người con gái này vào trong bụng. Tiêu Hữu vội vàng đẩy anh ra nhưng anh vẫn giữ cô dựa vào ngực mình “Anh cần phải về, nếu không sẽ ốm mất, em cũng phải về...”

Giản Chiến Nam nhìn thân thể mềm mại của Tiêu Hữu, đôi ngực tròn trịa thấp thoáng sau lớp vải hồng, cuống họng anh khô khốc. Cô bé ngốc này, không biết bộ dáng cô như vậy rất đáng yêu sao? Càng khiến cơ thể anh thêm làm khó chịu vì kìm nén. Anh ôm lấy cô, đưa thân người cô giam cầm ở trong lòng ngực, thanh âm ni non “Mặc Mặc”

Tiêu Hữu cứng đờ người “Dạ?”

“Để anh ôm em một lát”

“Ừm... một lát thôi nhé!”

“Mấy ngày nay sao lại trốn tránh anh” Anh siết nhanh cánh tay làm hai người sát lại với nhau hơn. Giản Chiến Nam cảm thấy hai bầu ngực tròn trịa của cô áp vào người anh, quyến rũ anh, bụng anh cảm thấy đau dần xuống phía dưới. Cô bé này, cực kì biết cách tra tấn người khác mà.

Tiêu Hữu vừa muốn động đây lại không dám động đây trong lòng Giản Chiến Nam. Cơ thể anh tỏa ra hơi nóng qua lớp áo ướt sũng “Không có, sắp thi rồi nên bố mẹ bảo em ở nhà ôn bài”

Hai người không nói gì nữa, trong xe chợt trở nên im lặng. Không biết thời gian đã qua bao lâu, cuối cùng Giản Chiến Nam đành buông Tiêu Hữu ra để cô về, mưa cũng đã ngớt, Giản Chiến Nam dùng thân thể chính mình bao bọc lấy cô đi dưới màn đêm. Tiêu Hữu bảo anh mau về đi, cô cũng vội phải về nhà, bố mẹ vẫn đang ngủ không phát hiện cô đã ra ngoài.

Lúc cô trở về phòng ngủ, nhìn qua cửa sổ, Giản Chiến Nam vẫn đang đứng dưới lầu, cô không dám bật đèn nhưng vẫy tay bảo anh về đi. Cũng không biết anh có nhìn thấy không nhưng cuối cùng anh vẫn quay đi. Tiêu Hữu lúc này mới thay quần áo, cô vào phòng tắm tắm nước ấm rồi ra phòng khách pha một cốc nước đường gừng uống cho ấm người. Nhưng không ngờ lại đánh thức mẹ cô, mẹ hỏi nửa đêm còn dậy làm gì, cô cuống quýt trả lời rằng bị ngạt mũi, sợ bị cảm không đi học được nên dậy tắm và uống nước gừng pha đường ấm.

Thời tiết chuyển mùa, trời lại mưa, mẹ cô cũng không hỏi nhiều, giúp cô pha cốc nước đường ấm rồi bảo cô về phòng ngủ. Lúc Tiêu Hữu trở lại phòng liền nhận được tin nhắn của Giản Chiến Nam “Bảo bồi ngủ ngon”

Bốn chữ nhẹ nhàng đi vào lòng Tiêu Hữu, môi cô không kim được bèn mỉm cười cười, nhắm lại dặn anh uống nước đường ấm, nói chúc ngủ ngon xong cô liền chìm vào giấc mộng đẹp.

Hôm sau, Tiêu Hữu đi học như hàng ngày, ba vẫn đưa cô đi. Trời mưa rả rích như không muốn dừng lại nhưng rất may là cô không bị cảm. Lúc đi học cô thường thất thần mỉm cười, rồi lại khẽ nhủ mảy, lo lắng anh gặp mưa liệu có bị cảm hay không.

Bạn cùng bàn của cô đã biến mất một tuần, từ ngày nhìn thấy cậu ta đánh nhau đến giờ vẫn chưa thấy lần thứ hai. Tiêu Hữu không kim được lo lắng liệu có phải cậu ta bị thương rất nặng không, càng nghĩ nhiều cô lại cảnh cáo chính mình, cậu ta thể nào không liên quan đến cô.

Tiết tự học cuối buổi, Tiêu Hữu vừa định gửi tin nhắn tới cho Giản Chiến Nam thì di động vang lên, là anh Nam gọi. Tiêu Hữu vội cầm điện thoại ra khỏi phòng học, trong di động đã truyền ra giọng nói trầm ấm của Giản Chiến Nam “Mặc Mặc”

“Anh Nam” Cô khẽ gọi một tiếng “Hôm qua mắc mưa, anh có bị cảm không?”

“Không! Mặc Mặc bị cảm à?” Giọng Giản Chiến Nam lộ rõ vẻ lo lắng, cô vội nói “Không có, em vẫn khỏe”

“Mặc Mặc, hôm qua em nói nước đường gừng là cái gì?” Lời nói của Giản Chiến Nam hơi khàn khàn.

“Là...” Tiêu Hữu đang định giải thích thì một tiếng điện thoại khác vang lên ở đầu bên kia, hình như là gọi cho Giản Chiến Nam, cô còn nghe thấy anh ho khan.

“Mặc Mặc, lát nữa anh gọi lại”

“Vâng, em biết rồi”

Tan học, Tiêu Hữu đi mua một cái cặp lồng, đến cửa hàng gần trường báo ông chủ làm một phần nước đường gừng, bắt xe bus đi đến tập đoàn Hoành Nghiệp.

Lúc xuống xe, Tiêu Hữu đang muốn sang đường thì một chiếc xe vọt qua chỗ cô, bắn lên một vũng nước làm quần áo cô ướt đầm. Cô tức giận nhìn chiếc xe đang vọt đi kia buồn bực nói “Đáng ghét, phiền phức quá!”

Tiêu Hữu sang đường nhìn tòa nhà của tập đoàn Hoành Nghiệp, quả thật rất to lớn, đứng dưới lầu, gió thổi qua có chút se lạnh. Cô đi vào nói muốn gặp Giản Chiến Nam, có điều người ta nói nếu không có hẹn trước thì không thể gặp. Tiêu Hữu bây giờ mới biết Giản Chiến Nam là chủ tịch của chỗ này, không phải ai cũng gặp được.

Tiêu Hữu đang định ra ngoài, cô do dự một chút rồi điện thoại cho Giản Chiến Nam “Anh Nam!” Cô khẽ gọi tên anh.

”Mặc Mặc” Giọng Giản Chiến Nam có vẻ rất cao hứng, cô bé này lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho anh, hơn nữa lại còn vừa mới nói chuyện điện thoại với nhau nữa chứ “Sao? Mới một chút mà đã nhớ anh à?”

“Tầm bậy! Anh có tiện ra ngoài một chút không, em đang ở dưới lầu công ty anh”

“Chờ anh” Giản Chiến Nam ngắt điện thoại, vội vàng ra khỏi văn phòng dùng thang máy riêng xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Hữu đang đứng bên ngoài. Anh không khỏi nhíu mày bước lại gần, nắm chặt tay cô “Ngốc ạ! Không lạnh sao? Quần áo ướt hết rồi”

“À! Em vừa mới bị xong, không biết làm thế nào đành gọi cho anh” Tiêu Hữu nói xong nhớ tới chuyện gì, cô khẽ lách ra khỏi vòng ôm của Giản Chiến Nam, đưa cặp lồng nước đường gừng hươu hươu trước mặt anh “Đây là nước đường gừng, anh nhớ phải uống nhé. Còn nữa, đây là thuốc cảm, nhớ phải uống. Hơn nữa, không cho uống rượu, không cho hút thuốc, uống nhiều nước vào...”

Giản Chiến Nam cởi áo khoác ngoài choàng lên người Tiêu Hữu, tay anh vuốt ve đôi má có chút lạnh lẽo của cô, nghe cô dặn dò, lòng anh ấm áp hẳn lên “Em bị ướt là vì đến đưa đồ cho anh sao?”

Mặc Mặc nhíu mày gật đầu “Vâng! Anh vẫn còn bị cảm phải không? Vừa rồi em nghe thấy anh ho mà, anh còn không chịu nhận nữa” Nói xong cô cởi áo khoác của Giản Chiến Nam ra đưa cho anh mặc lại, Giản Chiến Nam cũng nhíu mày ngăn cô, ra lệnh nói “Mặc vào” Nói xong kéo tay cô vào bên trong.

Tiêu Hữu vội vàng nói “Em không vào đâu, em còn phải về học”

Giản Chiến Nam chỉ đơn giản nói “Còn sớm mà, vội gì”

Tiêu Hữu lao đảo bị kéo vào thang máy, tay anh vẫn ôm lấy eo cô, trên người đều là hương vị ấm áp của anh, hương vị của ánh nắng mặt trời.

Tiêu Hữu không kịp được ngắm đầu nhìn anh, lại nhìn thấy đôi mắt đen đang nhìn cô không chớp.

Ánh mắt ấy lại làm cho trái tim cô lồi nhịp...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Văn phòng của Giản Chiến Nam rất lớn, khiến cho người ta cảm giác vừa oai nghiêm vừa lạnh lùng nhưng thật rất giống với con người anh. Chẳng để cho Tiêu Hữu có thời gian đánh giá căn phòng, Giản Chiến Nam đã đẩy một cánh cửa nhỏ và đưa cô vào trong. Vốn dĩ đó là một căn phòng dùng để nghỉ ngơi.

Tiêu Hữu nhìn thấy Giản Chiến Nam mở cửa một chiếc tủ, bên trong đều là những bộ đồ anh hay mặc. Giản Chiến Nam lấy một chiếc áo sơ mi màu trắng đưa ngay cho cô, bảo cô đi thay quần áo đã ướt sũng ra.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh cũng bước ra ngoài. Tiêu Hữu đóng cánh cửa phòng lại, vội vàng cởi bộ đồng phục đang mặc trên người ra và thay bằng chiếc áo sơ mi của Giản Chiến Nam. Áo thật rộng, cơ hồ che hết cả tất của cô, tay áo dài quá ngón tay.

Tiêu Hữu xắn ống tay áo lên mấy vòng mới lộ ra nửa cánh tay. Cô nhìn vào gương, tầm mắt dừng lại trên chiếc áo sơ mi của Giản Chiến Nam, trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện những suy nghĩ miên man. Đây là quần áo của anh, từng khoác quanh người anh, dán vào da thịt anh, mà nay lại ở trên người mình, điều này hình như quá thân mật. Nghĩ tới đó cô không khỏi đỏ cả mặt.

Sợ phải gặp người lạ, cô không dám đi ra ngoài, mãi cho đến khi Giản Chiến Nam gõ cửa “Mặc Mặc, quần áo có mặc vừa không?”

“Đạ, mặc được...” Tiêu Hữu vừa nói xong, cửa đã bị đẩy ra, Giản Chiến Nam xuất hiện. Tầm mắt anh dừng lại ở trên người cô, nhất thời không thể nào chuyển đi. Thân thể mảnh khảnh của cô bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, để lộ ra đôi chân dài, cánh tay cũng lộ ra ngoài một nửa. Đôi mắt đen lại di chuyển khắp người cô. Cùng một chiếc áo sơ mi trắng mà sao ở trên hai cơ thể khác nhau lại tạo ra sự khác biệt lớn đến thế?

Thuần khiết, xinh đẹp, gợi cảm, mê người... Con người như thế dần dần xâm nhập vào trong đầu Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu, là cô yêu tinh nhỏ trong cuộc đời anh.

Tầm mắt Giản Chiến Nam mang theo sự xâm chiếm, không e dè nhìn chăm chăm vào cô. Tiêu Hữu không thể thốt lên lời. Ánh mắt anh giống như muốn ăn sống cô. Cô vội vàng nắm lấy quần áo của mình, mặt ửng hồng, miệng lắp bắp “Em... em vẫn không thể nào mặc vừa quần áo của anh...”

Giản Chiến Nam chỉ bước hai bước là đã đứng trước mặt Tiêu Hữu, cánh tay duỗi ra ôm lấy cô vào trong lòng, sát vào ngực anh, trầm thấp giọng nói “Em dám đoạt đi phúc lợi của anh hay sao? Có tin là anh sẽ phạt em không?” Vừa dứt lời, không kiềm chế được, anh cúi xuống gât gao hôn môi cô, bàn tay cũng theo sau lưng cô âu yếm xoa xoa, giống như là muốn đem cô tiến sát vào cơ thể anh để không kẻ nào dòm ngó được cô gái của anh.

Sự chống cự mỏng manh ngay từ đầu của Tiêu Hữu lại bắt đầu yếu dần đi, nụ hôn của Giản Chiến Nam luôn dễ dàng làm cho cô mất đi lý trí mà trầm luân trong hơi thở của anh.

Cánh tay cô không kịp được ôm lấy phía sau đầu Giản Chiến Nam. Nụ hôn của anh lại càng thêm cuồng nhiệt. Thân thể cô giống như có lửa đốt ở bên trong, giống như muốn nổ tung ra. Muốn cái gì đó nhưng rồi lại không biết là muốn gì, chỉ có thể xụi lơ trong lòng Giản Chiến Nam, để anh tùy ý hôn. Cô cảm thấy thân thể ngã xuống cùng với anh. Anh khiến cô không thể thờ nổi nữa rồi.

Lúc ý thức hỗn loạn đã bình tĩnh lại được đôi chút, Tiêu Hữu cảm thấy một bàn tay nóng rực đang đặt trên ngực mình. Tiêu Hữu đang mê mang ngay lập tức tỉnh táo lại, mắt mở to nhìn Giản Chiến Nam, bàn tay nhỏ bé mềm mại cũng nắm lấy bàn tay anh, ấp úng nói “Anh Nam”

“Mặc Mặc không thích hay sao?” Giọng nói của anh khàn khàn, còn có chút đau đớn.

“Anh Nam! Không thể làm thế được, dừng lại đi, em sợ...” Lòng Tiêu Hữu có chút bối rối bất an, không biết là làm sao, không biết chính mình muốn cái gì. Đường như cô không biết là chuyện gì sẽ xảy ra, và cô cũng chưa hề chuẩn bị tâm lý.

Đôi môi Giản Chiến Nam lại hôn lên hai má Tiêu Hữu, sau đó đứng dậy. Dục vọng lúc trước rõ ràng vẫn chưa hết, phía trước quần còn có chút nhô lên. Cô vô tình nhìn thấy, mặt không khỏi đỏ lên như gấc.

Giản Chiến Nam lấy tay chỉ chỗ “Tiểu yêu tinh, đều là tại em đấy, lần sau mà còn câu dẫn nó nữa anh sẽ phạt em thật nặng”

Rõ ràng đều là tại anh, thế mà giờ anh lại là do cô. Tiêu Hữu nắm lấy gối thẳng tay ném về phía anh “Nham nhở, chính mình gây ra chuyện lại còn trách người khác”

Giản Chiến Nam nhanh tay kéo Tiêu Hữu, vỗ vỗ lên cánh tay cô “Chỉ cần đứng trước mặt em thôi là nhân tính của anh đều biến thành thú tính hết. Em nha, sinh ra đúng là để khiến cho anh phạm tội mà”

Nói đi nói lại vẫn là lỗi của cô? Tiêu Hữu bắt đắc dĩ thở dài nhìn đồng hồ treo trên tường, chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ vào học. Chỉ có điều quần áo của mình không thấy đâu hết. Cô dẫu miệng lên, về mặt ảo não nói “Anh Nam, em trễ giờ rồi”

Giản Chiến Nam nhú nhú mày, nha đầu kia đúng là do ông trời phái đến để tra tấn anh “Anh đi tắm rửa, chút nữa đi ăn cơm”

“A? Vì sao lại phải tắm rửa?” Tiêu Hữu chột thốt lên khó hiểu, rõ ràng là không còn nhiều thời gian mà.

Giản Chiến Nam quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn cô “Đập lửa!”

Tiêu Hữu im miệng ngay lập tức, tự trách mình vì đã hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

***

Giản Chiến Nam sai thư ký mang đồng phục của Tiêu Hữu đến tiệm giặt ủi, sau đó anh uống nước đường gừng do cô mang đến, lại còn uống thuốc cảm cúm nữa. Thư ký đi hơn mười phút sau đã mang đồng phục của Tiêu Hữu trở về. Sau khi thay quần áo, cô muốn tự mình về trường thế nhưng Giản Chiến Nam lại bắt phải đi ăn cơm trưa.

Tieu Hữu ăn com mà lòng cứ lo lắng không yên. Giản Chiến Nam lại không hề tỏ ra chút cảm xúc nào hết, đưa cô trở lại trường học rồi anh mới về công ty. Lúc Tieu Hữu vào lớp thì đã hết tiết thứ nhất.

Cô hỏi mượn vở của bạn cùng lớp thì họ nói tiết trước học môn thể dục vì thế mọi người đều phải ra sân. Tieu Hữu không nói gì nhưng vẫn có chút khó hiểu. Rõ ràng là tiết toán mà sao lại bị đổi thành thể dục?

Hơn nữa cô trốn một tiết học, thầy chủ nhiệm cũng không gọi cô lên văn phòng hỏi lý do. Cô không thể hiểu được. Nhớ tới bộ dạng không nhanh không chậm của Giản Chiến Nam, hay là... Có lẽ... Aizzz... Chắc chắn là do anh gây ra rồi.

Cuộc sống hàng ngày của Tieu Hữu cứ thế trôi qua, mỗi ngày đều phải làm rất nhiều bài tập, xem sách tham khảo, học thuộc rất nhiều thứ rồi lại còn làm kiểm tra lớn nhỏ liên tiếp. Ba cô cũng vẫn tiếp tục đưa cô đến trường, chính là vì không để cho cô có thời gian gặp mặt Giản Chiến Nam.

Chỉ có điều, giờ nghỉ trưa, thỉnh thoảng Tieu Hữu vẫn cùng Giản Chiến Nam gặp nhau. Đôi khi hai người cùng đi ăn com ở gần trường, đôi khi cô lại đến tận công ty để gặp anh. Cô không muốn thế, nhưng đây chính là tình yêu. Cô có chút hổ thẹn với ba mẹ, chỉ là bản thân cũng không kiểm soát được lòng của mình.

Trong lòng, trong đầu đều là hình bóng của một người. Theo thời gian, một ngày lại một ngày trôi qua, cảm giác thích dần dần nồng nàn thành yêu. Lúc nào trong lòng cô cũng toàn hình ảnh anh, mỗi một câu nói của anh cô đều nhớ rõ, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác đều làm cho cô thấy cảm động.

Cô thích nghe anh gọi cô là Mạc Mạc, những lúc hôn cô anh gọi cô là bảo bối. Thích anh dùng đôi mắt mê người nhìn cô, thích anh dùng bàn tay to lớn dịu dàng vỗ về cô, cũng thích anh ôm cô, hôn cô. Tất cả... tất cả, giống như là chỉ cần thứ gì có liên quan đến Giản Chiến Nam là cô đều thích, kể cả bộ dạng tức giận của anh cô cũng cảm thấy thích. Tuy nhiên khi bị anh giáo huấn thì thật là kinh khủng.

Nắm tay, ôm, hôn, lắng nghe tiếng tim đập. Tieu Hữu cảm thấy cứ như bây giờ thì thật tốt, cô cứ muốn những ngày tháng này kéo dài mãi mãi. Cô không muốn nghĩ tới thân phận của Giản Chiến Nam, không muốn nghĩ tới việc liệu cô có thể trở thành vợ của anh được hay không. Chỉ cần hiện giờ cô được ở bên cạnh anh, như vậy là đã đủ lắm rồi.

Tan học, Tieu Hữu đi hướng ngôi chợ phía bắc liền nhớ tới một món bánh bao nổi tiếng. Giản Chiến Nam đã từng đưa cô đến một lần. Bánh bao ở đó ăn rất ngon, mỗi ngày đều phải xếp hàng mới mua được, hơn nữa chỉ bán đến giữa trưa, buổi chiều đã hết.

Mấy hôm trước Giản Chiến Nam nói muốn ăn bánh bao ở đây thế nhưng vẫn chưa có dịp đi mua. Anh gần đây có vẻ rất bận rộn, cho nên số lần đến trường tìm cô cũng ít đi rất nhiều, chỉ gọi điện thoại cho cô thôi. Cô không muốn gây ảnh hưởng đến công việc của anh nên cũng không làm phiền.

Thế nhưng đã vài ngày qua không gặp anh, Giản Chiến Nam gọi điện thoại rên rỉ, nói cô không có lương tâm, không nhớ anh, không muốn gặp anh. Kỳ thật trong lòng Tieu Hữu sớm đã muốn đến công ty anh rồi nhưng vẫn còn rất do dự, cuối cùng không nhận được nữa.

Đứng xếp hàng một lúc lâu cô mới mua được bánh bao. Vì muốn tiết kiệm thời gian, cô bắt taxi đến công ty Giản Chiến Nam. Đã đến đây nhiều lần nên cũng quen thuộc đường đi, hơn nữa Giản Chiến Nam cũng đã nói trước cho nhân viên thế nên không có ai dám ngăn cản cô, có khi còn chào cô rất lễ phép nữa, điều này khiến cô rất ngại. Tieu Hữu liền vào thang máy bấm số tầng đi lên văn phòng của anh.

Cô rời khỏi thang máy, đi đến trước cửa văn phòng của Giản Chiến Nam, tay vẫn đang cầm bánh bao còn đang nóng hổi. Cửa văn phòng khép hờ, Tieu Hữu thật sự mong muốn gặp anh, lúc chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên nghe bên trong có tiếng nói chuyện. Cô quyết định chút nữa rồi hãy vào tránh làm phiền công việc của anh, Tieu Hữu xoay người quay ra cửa thì nghe thấy người ở bên trong nói “Chiến Nam, mấy hôm nay không đi tìm cô bạn gái bé nhỏ của cậu à?”

“Cô bạn gái bé nhỏ”? Năm chữ đó khiến Tieu Hữu dừng bước.

“Cậu có vẻ nhàn hạ quá nhỉ? Không có việc gì thì mời đi ra ngoài?” Là giọng nói không nóng không lạnh của anh Nam.

“Mình đã nói là cậu không thể đuổi mình đi rồi mà, nổi nóng cái gì chứ? Tốt xấu gì thì cái bánh xe đó cũng vẫn là do thằng chiến hữu này tìm giúp cậu, bằng không cậu làm sao dễ dàng gặp được người đẹp? Ít nhất thì cũng phải mời anh em một vài chén chứ. Thế nào, đã nếm thử chưa, mùi vị ngon không?”

“Cậu có thể đi rồi đấy” Giọng Giản Chiến Nam có vẻ thiếu kiên nhẫn, dường như cũng rất tức giận.

Người đó cũng chẳng tỏ ra sợ sệt còn rất trở mặt “Đi... đi... đi rồi đấy!” Người đó nói xong đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười mỉm, tay lắc lư chìa khóa xe, mở cửa đi ra ngoài, chỉ thấy bên cạnh cửa là một túi bánh bao “Ai cha! Bánh bao không biết của ai lại bỏ ở đây thế?”

Người kia cảm thấy rất ngạc nhiên. Rõ ràng vừa rồi ngoài cửa có người. Giản Chiến Nam nghe được câu nói của bạn liền sững sốt một chút rồi cũng tự động đi ra ngoài. Nhìn thấy bánh bao ngoài cửa, nhớ tới giấy gói, tìm anh nhồi lên một cái. Mạc Mạc...

Chương 12

Bước chân của Tiêu Hữu hỗn loạn, tâm trí lại càng rối bời khi trong đầu toàn là lời nói của người đàn ông kia – cô và anh Nam gặp nhau không phải tình cờ mà hoàn toàn là một sự sắp đặt trước, một sự sắp đặt của Giản Chiến Nam mà cô là một quân cờ trong đó.

Tiêu Hữu vừa mới cố gắng thừa nhận lại lịch quyền quý của anh, mà nay lại nghe được một sự thật như vậy, cô không còn nhận thấy một anh Nam mà cô từng quen biết nữa.

Lúc cô sắp ngã xuống đất, anh đã đỡ lấy cô, đưa cô đi bệnh viện băng bó vết thương rồi lại đưa về nhà, cõng cô lên lầu. Tất cả đều rất tốt đẹp mà bây giờ... gặp nhau, quen nhau, biết nhau rồi yêu nhau. Đó cũng chính là ngày cô nhìn thấy anh với trái tim rung động khôn nguôi.

Nhưng cô không thể ngờ tất cả những ký ức đẹp để cô có lại là sự sắp đặt của Giản Chiến Nam. Tất cả đều vừa thực lại vừa giả tạo, cô có cảm giác rằng mình đang bị lừa gạt giống như một đứa trẻ, cái gì cũng không biết. Có phải cô ngây thơ quá không? Có lẽ...

Nhưng cô không thích cảm giác như thế này, trái tim đau đớn giống như miệng vết thương bị toét ra, rồi lại viêm lên đến độ sưng tấy làm cô muốn khóc mà không có nước mắt.

Tình yêu... nếu cũng cần sắp đặt thì có còn gọi là tình yêu không?

“Mặc Mặc!”

Phía sau truyền đến một giọng nói làm tâm Tiêu Hữu căng thẳng, liền ngay sau đó, vòng tay rộng lớn của Giản Chiến Nam đã ôm chặt lấy cô vào trong lồng ngực.

Gần anh như vậy, thậm chí có thể cảm nhận rõ hơi thở cũng như tiếng tim đập vậy mà lại không nhìn thấu được tâm tư và suy nghĩ của anh bởi vì chúng quá sâu và phức tạp.

“Mặc Mặc!”

Giản Chiến Nam xoay người Tiêu Hữu lại đối diện với chính mình, bàn tay lớn đặt trên bả vai nhỏ bé đó. Nhìn thấy nét mặt cô có chút tái nhợt, ánh mắt đen sâu thẳm của anh chợt xuất hiện cảm giác bất an cùng sâu nặng nhưng rất nhanh lắng đọng thành nét trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng như trước.

Tiêu Hữu nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt mình, khắc sâu khuôn mặt tuấn mỹ với đôi mắt mê người đã hớp mắt linh hồn cô, khiến cô cùng trầm luân trong đó. Anh là người thừa kế duy nhất tập đoàn Hoành Nghiệp, anh tuấn mỹ phi phàm, cao sang quyền quý, một người mang khí chất như rồng, không từ ngữ nào có thể miêu tả hết sự cao quý đó.

Người như thế chính là sự ước mơ của biết bao cô gái, chỉ cần anh ngoắc tay một cái sẽ có rất nhiều người theo sau cung phụng, cần gì phí công tốn sức tiếp cận một nữ sinh như cô, thật sự là bởi vì anh thích cô ư?... Điều này mới là điều mà Tiêu Hữu để ý nhất.

“Em... đều nghe hết?” Anh hỏi.

“Thực xin lỗi, em không nên nghe lén” Mắt Tiêu Hữu không chớp mà nhìn thẳng vào cặp mắt đen của Giản Chiến Nam trả lời. Dường như cô đang muốn tìm trong mắt anh xem anh đang cố gắng giấu diếm điều gì, thế nhưng lại không có. Ánh mắt anh cũng như tâm hồn anh... nó quá sâu, không thể nhìn tới được.

“Mặc Mặc...”

“Anh Nam!” Tiêu Hữu ngắt lời anh “Anh thích em đúng không? Thật sự... thích em đúng không?”

“Đương nhiên!” Tay Giản Chiến Nam dịu dàng vuốt nhẹ hai gò má cô, môi bất giác hơi giương lên, giống như tỏ vẻ việc thích Tiêu Hữu sẽ làm anh thực sự mỉm cười.

“Như vậy... Anh vì thích em... mới muốn dùng phương thức như thế để tiếp cận em sao?”

Trước khi gặp anh, anh chính là một người xa lạ đối với cô thế nhưng dường như anh đã sớm biết cô là ai rồi. Rốt cuộc là vì cái gì? Trong lòng Tiêu Hữu rất muốn biết nguyên nhân. Cô chỉ chờ Giản Chiến Nam trả lời, nhất định cô sẽ tin tưởng anh.

Vậy mà anh lại nói “Anh đưa em trở lại trường”

Tâm Tiêu Hữu phút chốc bị sự thất vọng và khổ sở bao phủ, hai tay nắm chặt, bả vai nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Giản Chiến Nam, cả người vô lực ảm đạm cười “Không cần, em tự trở về được”

Cô xoay người rời đi, không nói gặp lại, cũng không quay đầu lại, từng bước, từng bước đi cách anh ngày càng xa. Giờ phút này cô mới hiểu vì sao ba

cô luôn phản đối quan hệ của hai người, không phải chỉ vì cô và Giản Chiến Nam không cùng một thế giới.

Cô thật sự thích Giản Chiến Nam, nhưng anh cũng không thực sự thích cô. Tiếp cận cô là vì cái gì, cô nghĩ mãi trong đầu chỉ là hai chữ “không thích” khiến tâm như ẩn chứa sự đau đớn không kìm được lại khiến nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lần đầu tiên trong đời Tiêu Hữu vì một người đàn ông mà khóc, mà đau lòng. Hóa ra, sau khi biết yêu thì mới biết đau là như thế nào.

Hôm nay vừa tròn hai ngày Giản Chiến Nam không đến tìm cô, cũng không gọi điện cho cô. Tiêu Hữu nghĩ hai người cứ như vậy là xong, càng nghĩ thì lòng lại càng đau, dường như cả cơ thể không thể hô hấp được. Cô tự khuyên bản thân rằng mình phải cần thời gian để quên đi người đầu tiên yêu say đắm.

Cô chính là cần thời gian, rồi mọi việc đều sẽ ổn, tất cả mọi chuyện rồi sẽ nhẹ nhàng trôi qua. Thế nhưng vì sao càng ngày cô lại càng thấy khổ sở hơn trước? Giống như đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Đi học có chút không yên lòng, thầy giáo giảng cái gì cũng đều không cho vào tai. Tiết thứ hai học thể dục, thầy tổ chức một trận đấu thú vị giúp cho áp lực mấy cuộc thi gần đây như giảm xuống một chút. Trận đấu tên gọi là “chạy ba chân” nghĩa là một nam, một nữ đem chân cột vào nhau rồi chạy thi về đích, cả lớp phân thành mấy tổ để thi đấu với nhau. Không có phần thưởng cho đội thắng cuộc nhưng đội thua sẽ phải bị phạt.

Tiêu Hữu đứng im ngây ngốc, căn bản là không còn lòng dạ nào nghe thầy giáo ban bố luật chơi, mãi cho đến lúc có một bạn thô lỗ đâm mạnh vào bả vai cô, rồi một giọng nói trầm ấm vang lên “Tôi với bạn cùng một tổ”, cô mới bừng tỉnh.

Ngẩng đầu nhìn về phía người đã dùng “bạo lực” để thức tỉnh mình, không phải ai xa lạ mà chính là người bạn ngồi cùng bàn với cô – Giang Xuyên. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thế, ánh mắt vĩnh viễn không có độ ấm trông giống như một tảng băng trôi.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Tiêu Hữu đã mất vài cái mạng vì sự ghen tị trong mắt của các bạn học nữ rồi.

Cô cúi đầu, chỉ thấy Giang Xuyên xoay người dùng một sợi dây màu lam cột chân hai người lại với nhau. Tay cậu ta thật dễ nhìn, ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, da thịt dưới ánh mặt trời lộ ra màu hồng hào khỏe mạnh.

Sau khi trận đấu bắt đầu, tất cả mọi người đều thi nhau chạy. Tiếng hô “cố lên”, “nhanh lên” ồn ào vang lên âm ỉ làm náo động cả sân thể dục.

Tiêu Hữu cùng Giang Xuyên là tiêu điểm chú ý của mọi người. Cô chính là đối tượng mà những ánh mắt đầy sát khí của các bạn học nữ hướng tới trong khi Giang Xuyên lại trở thành đối tượng sùng bái của mọi người.

Đáng tiếc Tiêu Hữu không hề hờn giận vì chuyện con con đó. Chân cô bị vấp, nháy mắt cả cơ thể lao về phía trước. Giang Xuyên quýnh lên kéo tay cô lại, Tiêu Hữu bị kéo bất chợt liền thuận thế nhào vào trong lồng ngực cậu.

Nhưng do chân hai người lại đang bị cột vào nhau khiến không thể duy trì thăng bằng, tư thế rối loạn rồi ngã nhào xuống đất. Ngay lúc Tiêu Hữu tưởng mình sắp bị đập mặt thì Giang Xuyên đã dùng thân mình đỡ lấy cô, thân thể mà bị đau mới là lạ.

Tiêu Hữu mở mắt, không hề đau đớn, dưới thân lại cảm thấy ấm nóng, nhìn xuống hóa ra cô đang nằm trong lồng ngực của Giang Xuyên. A! Tiêu Hữu vội vàng đứng dậy, thế nhưng cánh tay cậu ta không hề có ý định buông ra. Cô cứ như vậy ghé vào trong lồng ngực cậu, nằm ở trên người cậu.

Tiêu Hữu nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng của Giang Xuyên nhìn thẳng vào mình, tay đẩy cậu ra, vội vàng nói “Haizz, cậu không sao chứ? Buông tay đi...” Chẳng lẽ ngã xong liền trở nên ngốc à?

Tiêu Hữu cùng Giang Xuyên làm một màn “ôm ấp” khiến cho bạn học cùng thầy giáo vội vàng chạy tới xem. Cô xấu hổ muốn chết, giờ phút này cũng quên đi cảm giác đau lòng do Giản Chiến Nam đã gây ra.

Các bạn học nữ trông thấy thế vội vàng tháo bỏ sợi dây cột chân hai người, chỉ mong cả hai mau chóng tách ra.

Giang Xuyên cuối cùng cũng buông Tiêu Hữu. Cô vội vàng đứng lên bỏ đi mà Giang Xuyên vẫn nhàn nhã, thong dong, chậm rãi đứng dậy, một chút cũng không cảm thấy chật vật. Sau một cái liếc mắt lạnh lùng, gần từng tiếng một “Thật sự muốn chết thế cơ à?”

Mặc Mặc lần đầu tiên bị người ta mắng, cô cúi đầu, không chút hờn giận nói “Là cậu bảo tôi chơi cùng với cậu, còn không phải tại cậu...?”

Giang Xuyên đột nhiên giơ tay lên dọa Tiêu Hữu nhảy dựng vì tưởng rằng cậu muốn đánh cô khiến cô giật mình lùi về phía sau. Thấy tay Giang Xuyên dừng lại ở trên người chính cậu, vỗ vỗ đầu, liếc mắt nhìn cô một cái...

Hết giờ thể dục, Tiêu Hữu và Giang Xuyên cùng nhau chịu phạt trực nhật một ngày. Cô ở trong lớp lao động vất vả trong khi Giang Xuyên lại không biết đã đi nơi nào. Quét dọn phòng học xong xuôi cô mới rời đi.

Hôm nay, hoặc cô bắt xe bus hoặc đi bộ về nhà do ba cô có việc, không thể tới đón.

Ra khỏi cổng trường, Tiêu Hữu bước đi trên vỉa hè, đang muốn bắt một chiếc xe bus thì trước mắt đột nhiên tối sầm do bị ai đó cản đường. Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Giang Xuyên.

Hừ! Cả buổi dọn vệ sinh thì không thấy bóng dáng, giờ ở đây chặn đường cô làm gì?

Bước qua cậu, tiếp tục đi, thế nhưng vừa mới đi được hai bước cả người cô chột ngã vào một vòng ôm xa lạ. Tiêu Hữu kinh ngạc không kịp hét lên thì môi đã bị chặn lại, cô trừng to mắt nhìn người trước mặt, Giang Xuyên đang... hôn cô?

Hơi thở xa lạ làm cho Tiêu Hữu khó chịu, phút chốc sau khi sợ hãi qua đi, cô dùng hết sức đẩy dụa, đá cậu, đánh cậu, Giang Xuyên lại vẫn không chịu buông cô ra.

Tiêu Hữu tức giận nhìn cậu, tay phải muốn cho cậu một bạt tai nhưng tay ngay lập tức bị Giang Xuyên nắm lấy, cậu lạnh lùng cười nói “Muốn đánh tôi? Chờ cao thêm tí nữa, chân còn ngắn quá...”

“Cậu... cậu...” Đồ chết dẫm này, bình thường chẳng nói chẳng rằng, đến khi nói thì miệng lại rất độc địa.

Mặt Tiêu Hữu đỏ ửng, nghiêm nghị không nói nên lời. Nhớ đến chuyện bị ép hôn, bị chịu nhục, cô lại vô cùng tức giận, hét âm lên “Đáng ghét... đáng ghét...”

Giang Xuyên nhìn Tiêu Hữu, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một tia cười thú vị.

“Đây là thù lao cậu phải trả tôi hôm nay”

“Chính cậu khiến tôi như thế...”

Nói xong lời này, Tiêu Hữu hận không thể tự cắn đứt lưỡi mình đi. Cô đang nói cái quỷ gì thế này?

Giang Xuyên nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo dường như xuất hiện ý cười. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Hữu đang dần dần chuyển sang màu hồng, thực làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Cuối cùng cậu vẫn phải buông tay cô ra, đem cặp khoác lên trên vai, xoay người rời đi. Bóng dáng cao ngất đó trong mắt của Tiêu Hữu không hề đẹp trai gì cả mà chỉ có hai từ đáng ghét mà thôi.

Cô tức giận đứng dậm dậm chân, đang định băng qua đường thì một chiếc xe quen thuộc đã dừng ở trước mặt cô. Bước chân của Tiêu Hữu không kịp được liền dừng lại.

Nỗi đau đớn kia lại dâng lên trong lòng, cô nhìn Giản Chiến Nam từ trên xe bước xuống, khuôn mặt đẹp trai, đôi môi mỏng gợi cảm, ánh mắt chưa bao giờ lạnh nhạt với cô đang nhìn chăm chăm vào đôi môi vừa bị Giang Xuyên hôn lấy.

Nhìn thấy mặt Giản Chiến Nam cau có, ánh mắt lạnh lùng đó khiến Tiêu Hữu đột nhiên có chút sợ hãi, trong đầu cũng từ từ nhớ tới lời anh nói ngày nào, môi của cô chỉ có anh mới được hôn qua...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Giản Chiến Nam nghiêm mặt im lặng, lôi Tiêu Hữu vào trong xe, khởi động máy chạy đi, toàn thân là một sự tức giận không nói nên lời. Tiêu Hữu không để ý đến khuôn mặt đen thui của anh, không quan tâm tới ánh mắt lạnh lùng cùng tức giận, cô chỉ nhìn hai bên đường, nhẹ giọng nói “Dừng xe, em phải về nhà”

Giản Chiến Nam đột nhiên quay ngược xe trở lại, dừng ở bên đường. Anh dừng xe bất ngờ như thế khiến Tiêu Hữu không kịp chuẩn bị liền ngã ra sau lưng ghế. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị anh nắm lấy gáy, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Hai người cứ thế tiến lại gần nhau hơn. Hơi thở của anh nóng rực phả ở trên mặt cô. Đó là hơi thở thật quen thuộc, mang hương vị khiến cho cô khoan khoái nhẹ nhàng, khiến cho tận sâu trong cõi lòng cô dao động, tim nảy lên mạnh mẽ.

Khi thấy trong đôi mắt đen của anh toàn là hình ảnh của mình thì trong lòng cô chột nhói đau. Vì thế Tiêu Hữu nhắm chặt mắt lại, trong lòng tự nhủ không được nhìn vào cặp mắt đó. Nếu không cô sẽ lại yếu lòng, sẽ không quan tâm đến vấn đề rắc rối giữa hai người nữa và sẽ lại nghe theo lời anh. Cô vẫn còn lo lắng chuyện anh sắp xếp vụ tai nạn để gặp gỡ cô, bản khoản không biết anh có thật sự thích mình hay là không. Nếu tình yêu mà cũng có thể xếp đặt được như thế thì cô càng sẽ phải cố gắng quên anh đi, không được để bản thân mình thất bại.

Giản Chiến Nam tức giận nhìn Tiêu Hữu, trông thấy đôi mắt xinh đẹp của cô nhắm chặt lại, không muốn đối mặt với mình, hàng lông mi dài cong vút hơi run run thật giống như cái lông vũ mỏng manh khiến lòng anh ngứa ngáy, rất muốn hôn lên khuôn mặt đó. Hơn nữa con tức giận vì nhìn thấy cô bị người khác hôn cũng đã giảm đi ít nhiều.

Thế nhưng, khi ánh mắt anh dừng lại trên đôi môi của Tiêu Hữu, dường như anh lại nhìn thấy dấu vết để lại của người con trai khác, hơi thở cũng mang hương vị của người khác, lòng anh thật sự không ưng ý chút nào. Vì thế anh vòng tay ôm cô vào trong lòng thật chặt, giọng lạnh lùng hỏi “Vì sao lại để cho người ta hôn em?”

Tiêu Hữu mở mắt nhìn Giản Chiến Nam, chẳng lẽ khi anh hỏi thì cô sẽ phải trả lời liền hay sao? Cô cũng đã từng hỏi anh, vì sao anh lại tiếp cận cô mà anh đâu có thèm trả lời. Cô chỉ muốn biết trong lòng anh, cô là như thế nào thôi. Anh có thật sự thích cô hay không? Thế nhưng anh lại không muốn nói cho cô biết hoặc có khi anh không thể giải thích được cũng không biết chừng.

Cô còn là học sinh, vẫn còn bé lắm, nên có thể hơi xấu tính một chút, có thể hơi so đo, ích kỷ một chút. Thật ra, cô chỉ là lo lắng xem liệu anh có thích cô hay không mà thôi.

Tiêu Hữu vốn dĩ muốn giữ vẻ mặt trầm lặng nhưng Giản Chiến Nam lại dùng khí thế ép buộc nên cô đành phải trả lời anh. Thế nhưng câu trả lời lại là “Em có quyền không trả lời câu hỏi của anh...”

Giản Chiến Nam mặt xanh mét giận dữ. Không chịu trả lời câu hỏi của anh sao? Anh nhìn cô chăm chăm, giọng lãnh đạm nói.

“Anh nói gì em đã quên rồi sao? Mặc Mặc! Môi của em chỉ có anh mới được hôn, quên hết rồi sao?”

Nói xong, Giản Chiến Nam mang theo dáng vẻ tức giận, hung hăng cúi đầu cưỡng hôn Tiêu Hữu, một tay ôm chặt lấy cô, một tay đặt sau gáy, buộc cô đón nhận nụ hôn của mình.

Nụ hôn của anh như muốn xóa đi hơi thở của tên đàn ông khác. Cái miệng xinh xắn của Tiêu Hữu chỉ có thể tồn đọng lại mùi vị của anh, chỉ có anh mới được hôn.

Cô bé con tinh ranh, lại còn nói đến chuyện quyền này lợi nọ với anh cơ đấy! Anh cần phải xem xét đến việc thiết đặt quân luật với cô mới được.

Anh hôn cô, cướp ,mất cơ hội hít thở của cô, tuyên bố cho cô biết quyền lực của anh là rất mạnh. Chỉ có điều, cái miệng ngọt ngào kia lại khiến cho anh mất kiểm soát, không thể dứt ra được.

Tiêu Hữu không thể thoát ra khỏi vòng tay anh. Nụ hôn của Giản Chiến Nam rất mạnh mẽ, giống như muốn thiêu đốt cơ thể cô. Cô không phủ nhận rằng mình rất thích nụ hôn của anh, hơi thở của anh. Giây phút bờ môi kia hôn lấy mình khiến cho lòng cô mất đi cả lý trí cùng cảm giác. Nụ hôn của Giang Xuyên không hề khiến cho lòng cô xao động như thế, không khiến cho lòng cô đau đớn như thế, thậm chí còn khiến cô thấy không ưng ý chút nào.

Điều này cho thấy trong lòng cô, Giản Chiến Nam đã chiếm một phần rất quan trọng. Chỉ có điều, hiện giờ giữa hai người vẫn còn nhiều rắc rối khó giải quyết. Hơn nữa nơi nhiều người qua lại thế mà làm chuyện này thì thật là mất mặt.

Nụ hôn của anh cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng vậy. Cô không muốn mình trở thành trò cười cho thiên hạ, cô không thích anh cứ thế ép buộc cô.

Tiêu Hữu hung hăng cắn môi anh một cái. Cô thường xuyên bị anh trêu chọc, thế nhưng cô không hề mong muốn nụ hôn kia chút nào.

Giang Xuyên sau khi cưỡng hôn cô xong là chạy mất dép, không cho cô có cơ hội tức giận trong khi Giản Chiến Nam không được may mắn như thế. Môi anh bị Tiêu Hữu cắn một cái thật mạnh. Anh hít sâu, bởi vì đau cho nên đành buông cô ra, bờ môi gọi cảm xuất hiện một tia đỏ của máu tươi.

“Em định giết chồng em à, bé con?”

Giản Chiến Nam nhìn mặt mình qua gương chiếu hậu. Cô bé này, cắn anh mạnh như thế khiến môi sưng cả lên rồi.

Anh quay đầu nhìn Tiêu Hữu thì thấy cô đang có ý định mở cửa xe đi xuống. Giản Chiến Nam nhanh chóng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh kéo cô quay người trở lại trên ghế ngồi, hung tợn nói “Em định đi đâu?” Anh gầm nhẹ đồng thời lại cúi người xuống, hôn cô, mặc kệ môi có chút cảm giác đau.

Tiêu Hữu lấy tay đánh lên vai anh ứ ớ định nói gì đó nhưng đã bị anh chặn lại bằng nụ hôn cuồng dã, đã thế lại khiến cho anh có cơ hội đưa lưỡi mình chui vào trong miệng cô.

Cô nhú mày, anh không thấy đau hay sao?

Anh không phải là người. Cô mạnh mẽ chống cự đòi lại quyền lợi của mình. Nhưng nụ hôn bá đạo của anh còn mang theo vị máu dần dần lan ra khắp miệng, khiến cô không còn ý muốn muốn giãy dụa nữa.

Cô thấy hối hận vì đã cắn anh...

Đúng lúc hai người đang hôn nhau say đắm thì có người đập cửa kính xe. Tiêu Hữu mở mắt, nhìn thấy bên ngoài xe là một anh cảnh sát giao thông. Cô liên tục lấy tay đánh vào người Giản Chiến Nam yêu cầu anh dừng hành động của mình lại và buông cô ra. Cô thấy ngượng vô cùng, muốn cắn anh một cái nữa. Thế nhưng vẫn chỉ là muốn thế thôi chứ cũng không dám làm.

Cửa kính xe lại bị đập lần nữa. Giản Chiến Nam lúc này mới buông Tiêu Hữu ra, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi của cô đỏ ửng lên vì bị hôn. Tất cả đó đều là dấu ấn và hương vị do anh tạo ra.

Đến lúc này, lửa giận trong anh mới bắt đầu tan hết. Anh quay đầu nhìn vị cảnh sát đang đứng bên ngoài, đôi mắt hơi nheo lại. Bị quấy rầy đúng là không thích thú chút nào, cứ để cho hắn đứng ngoài nhìn cho đã mắt đi.

“Mời anh xuất trình giấy tờ xe” Vị cảnh sát lễ phép nói.

Mặt Tiêu Hữu đỏ hết cỡ. Cô không biết có bao nhiêu người nhìn thấy cô và Giản Chiến Nam hôn nhau nữa. Thật là ngại chết đi được. Nhân lúc anh nói chuyện với vị cảnh sát, cô vội vàng mở cửa xe đi xuống.

“Đứng lại!”

Giản Chiến Nam quát một tiếng khiến Tiêu Hữu dừng bước, sau đó anh vội vàng xuống xe định bắt lấy cô nhưng lại bị anh cảnh sát chặn lại. Tiêu Hữu vội leo lên một chiếc taxi gần đấy chạy mất mà không quay đầu lại nhìn anh lấy một lần.

Giản Chiến Nam vì dừng xe không đúng nơi quy định nên bị phạt, Tiêu Hữu cũng chạy mất. Lúc anh quay lại trong xe nhìn vào gương thấy môi mình bị cô cắn thì nhú nhú mảy rồi đột nhiên nở nụ cười. Bé con chắc vẫn bận tâm chuyện anh sắp xếp để gặp cô, lại còn cắn anh một cái. Xem ra anh phải tốn không ít thời gian để dỗ dành cô rồi.

Giản Chiến Nam cười sáng khoái, quên mất miệng đang bị đau nên một chút sau liền nín lại, khởi động xe chạy đi.

Đang lái xe trên đường, Giản Chiến Nam lại nhớ tới cảnh Tiêu Hữu bị cậu nam sinh lạ lẫm kia hôn. Mặt anh lại hiện lên chút lo lắng. Giang Xuyên – đừng có khiêu khích sự nhẵn nhụi của ta. Anh bắt Giản Chiến Nam lóe lên một tia phức tạp, xe cũng chạy nhanh hơn, hướng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hôm sau, Giản Chiến Nam đến công ty đột nhiên thu hút không ít ánh mắt của mọi người, cũng khiến cho tất cả nhân viên đều túm tụm lại mở cuộc thi đoán mò, đơn giản chỉ vì môi anh bị Tiêu Hữu cắn hơi sưng lên như có hạt đậu trên đó.

Anh vốn là người đáng chú ý nhất, hiện tại lại càng đáng chú ý hơn, chỗ bị cắn lại khiến quần chúng tưởng tượng... đủ cảnh.

Chủ tịch không biết đêm qua... gay cấn đến mức nào đây? Nhất định là rất kịch liệt, đối phương chắc chắn là rất sung sức mới khiến cho một người mạnh mẽ như Giản Chiến Nam mà còn phải thọ thương.

Có điều anh chỉ cần liếc mắt một cái, mọi người đã vội thức thoi dời đi ánh mắt tò mò của mình sang chỗ khác, không dám nhìn chằm chằm vào môi Giản Chiến Nam nữa.

Thư kí đi tới, thấy Giản Chiến Nam bị thương chỉ hơi hơi kinh ngạc một chút, sau đó vẫn khôi phục thái độ bình thường “Chủ tịch, phó tổng giám đốc ngân hàng ACB đang chờ ngài ở văn phòng ạ!”

Giản Chiến Nam chỉ ừ một tiếng, hướng văn phòng đi đến, các nữ nhân viên bên ngoài nhìn theo bóng dáng của anh lại bắt đầu ghé tai vào nhau, rầm rầm rì rì.

“Haizz...! Mọi người nói xem có phải đêm qua chủ tịch ở chung với cô gái kia không?”

“Cô bé kia á?”

“Chắc không phải đâu, cái loại phát dục chưa xong đó làm sao có thể khiến chủ tịch kích động như vậy được?”

“Nhất định là nữ nhân rất náy nờ...”

Hàng loạt từ ngữ được phóng đoán đến tận sao Hỏa đã truyền đi khắp công ty.

Giản Chiến Nam bàn việc xong với phó tổng giám đốc ngân hàng lại tiếp tục bận rộn.

Lúc xong việc nhìn lại đã là giữa trưa, anh khẽ nhú mảy, đầu lưỡi không kìm được lại liếm qua chỗ môi bị thương, trong đầu nhớ tới nụ hôn kích thích ngày hôm qua và đáng về tức giận của Tiêu Hữu. Cô bé này, chắc đến bây giờ vẫn còn rất giận dữ, anh nhếch môi cười rồi đứng dậy, lấy chìa khóa xe và đi ra ngoài.

Tiêu Hữu ăn cơm trưa xong, vừa mới ra khỏi quán thì di động chợt vang lên. Cô vội lấy điện thoại trong túi ra thì nhìn thấy hai chữ 'Anh Nam', đại nào cô không kìm được diễn lại trận chiến kịch liệt hôm qua trong xe, mặt cô lại đỏ lên. Cô do dự không biết có nên tiếp cuộc gọi hay không, bước chân cũng đã dừng lại.

Có lẽ là bởi vì do dự quá lâu nên màn hình di động lại đen thui. Trời đất! Hết pin. Hôm qua hoảng hốt quá nên quên sạc, à không phải, mấy ngày nay đầu cô đều hoảng hốt sắp loạn lên rồi.

Tiêu Hữu đặt di động vào trong túi không quan tâm, không ngờ vừa đi được hai bước đã thấy phía sau như có ai đó nhìn chằm chằm mình. Người cô nhanh chóng bị một bàn tay cứng rắn ôm lấy. Tiêu Hữu còn chưa kịp la toáng lên đã nghe thấy giọng nói quen thuộc phía sau "Dám ngắt điện thoại của anh hả?"

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở quen thuộc phả ra bên má cô, không cần quay đầu nhìn cũng biết là ai. Tiêu Hữu sợ hãi như vậy, chứng tỏ vấn đề tồn tại giữa hai người chính là anh không giống với người bình thường ở nhiều điểm.

Thân thể cô bị một đôi tay mạnh mẽ xoay lại đối diện với anh, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của anh lại khiến cô có chút bất mãn, môi anh... Ừm... bị cô cắn không nhẹ. Có điều sao cô lại cảm thấy miệng anh càng thêm gọi cảm khi có vết thương này. Cô... hết thuốc chữa rồi.

Giản Chiến Nam từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt đen thâm trầm soáy sâu vào ánh mắt Tiêu Hữu đang dừng trên đôi môi bị thương của mình. Không kìm được liền cúi đầu tới gần cô hơn, giọng khàn khàn nói "Có vừa lòng với kiệt tác của em không?"

Tiêu Hữu chớp chớp mắt ngả đầu ra sau cách xa hơi thở của anh, thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên ửng đỏ mê người. Cô có vẻ không mấy tức giận nói "Anh có vẻ rất hài lòng"

"Nhờ phúc của em, hôm nay trong công ti có rất nhiều người quan tâm miệng anh bị thương như thế nào"

Giản Chiến Nam không kìm được liền động thủ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh xắn hồng hào của cô, hài hước nói "Muốn biết anh trả lời như thế nào không? Mặc Mặc?"

Tiêu Hữu biết anh chuẩn bị khi dễ mình, cô vội vàng đẩy tay anh ra xoay người bước đi "Tôi vội lắm, không cần biết"

Anh có thể có lời gì hay ho chứ?

Đôi chân dài của Giản Chiến Nam chỉ sai hai bước, Tiêu Hữu đã bị ôm gọn trong lồng ngực vững chắc của anh, cô ngược khuôn mặt ủ rũ lên nhìn "Giản chủ tịch, xin anh từ bỏ một chút được không? Tôi vẫn là học sinh, còn phải đi học, phải đi thi, không có rảnh giống anh"

"Giản chủ tịch! Hử?" Giản Chiến Nam sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu hung hăng cắn vào môi Tiêu Hữu một chút. Cô hít sâu một hơi vì đau, không kìm được đưa tay sờ lên chỗ bị thương, suýt thì bật khóc.

"Đồ đáng ghét, toàn bắt nạt người khác" Nắm đấm không ngừng đánh thùm thụp vào ngực anh.

Giản Chiến Nam lại vươn tay nắm lấy bàn tay đang đánh người của Tiêu Hữu trong lòng, nhíu mày nói "Em cũng biết đau sao? Hôm qua cắn anh có biết đau lòng không?"

"Đối đãi với người xấu tuyệt đối không thể mềm lòng" Tiêu Hữu nhíu mày, miệng nói ra lời đối đầu với kẻ địch.

Giản Chiến Nam bị đáng về đáng yêu của Tiêu Hữu làm cho bật cười run run cả người, không nói câu nào liền kéo cô đến bên cạnh xe anh định đẩy cô vào trong. Tiêu Hữu đột ngột kháng nghị.

"Anh Nam! Anh có lý một chút được không? Em thật sự còn phải đi học, sắp trễ rồi"

"Đến chỗ này chút đã, sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu"

Giản Chiến Nam không nói đến câu thứ hai liền mở cửa xe ra, đẩy Tiêu Hữu vào. Bản thân anh cũng lên cửa xe phía bên kia khởi động lái đi.

Tiêu Hữu theo Giản Chiến Nam đi đến trường trung học tốt nhất thành phố, hai người im lặng sánh bước tới lễ đường của ngôi trường. Không gian rộng lớn, tĩnh lặng vô cùng, chỉ có cô và Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không hiểu vì sao anh lại muốn dẫn cô tới nơi này.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tầm mắt của anh chằm chằm hướng về sân khấu đằng trước, đôi mắt đen thâm trầm, dường như đang nhớ lại thứ gì đó trong quá khứ. Tiêu Hữu muốn hỏi nhưng lý trí vẫn ngăn cô làm điều đó, có lẽ không muốn ngắt ngang suy nghĩ của anh đi.

Lúc lâu sau Giản Chiến Nam mới lên tiếng.

"Còn nhớ nơi này không?"

Tiêu Hữu gật đầu "Nhớ"

Đây chính là chỗ cô tham dự cuộc thi tiếng hát hay toàn thành phố, lúc đó cô đã đoạt giải nhất.

Giản Chiến Nam kéo tay Tiêu Hữu tìm một chỗ vắng ngồi xuống, vờn tay chỉ vào vị trí cây micro đang nằm giữa sân khấu. “Ngày đó, em đứng ở chỗ đó, tràn ngập tự tin, tinh thần thoải mái, chiếc đầm màu trắng, mái tóc thả dài buông lỏng chỉ dùng một chiếc nơ hình con bước hồng nhạt vén nhẹ lên, ánh mắt em trong vắt như hồ nước không gợn sóng, giọng hát trong trẻo, em tựa như một thiên thần...”

“Ngày hôm đó... Anh cũng ngồi ở đây” Tiêu Hữu quay sang nhìn Giản Chiến Nam, ánh mắt anh chăm chú, tâm tình này là vì cô, nỗi u ám khó chịu trong mấy ngày qua đột nhiên đều bay hết tron.

Tiêu Hữu lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Giản Chiến Nam như thế này, không giống như trước đây, ánh mắt anh dịu dàng đầy yêu thương. Lần đầu tiên nghe thấy lời bộc bạch của anh, lần đầu tiên nhìn thấy hình bóng của mình trong mắt anh, lần đầu tiên cô hiểu được ý nghĩa của câu nói ‘con gái yêu bằng đôi tai’.

“Mặc Mặc!” Giản Chiến Nam quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Hữu, tay anh nắm lấy tay cô, tầm mắt hai người giao nhau

“Từ sau lần đó anh không thể nào quên được em. Anh biết! Anh muốn em, Mặc Mặc”

Ánh mắt chăm chú của Giản Chiến Nam làm cho mặt Tiêu Hữu đỏ lên, anh là đang tự thú có phải hay không? Bởi vì lý do này nên mới dùng cái cách thô bỉ như thế để có cơ hội xen vào cuộc sống của cô?

Nghĩ đến đây Tiêu Hữu có chút oán giận nói “Nhưng lần đó làm em đau lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Giản Chiến Nam mân mê cái đôi môi mềm mại của Tiêu Hữu một chút rồi lại mãnh liệt hôn lấy, sau đó mới thì thào nói trong hơi thở gấp gáp “Sau này anh sẽ bồi thường cho em nhiều hơn, được không?”

Tiêu Hữu nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Giản Chiến Nam mà lòng xao động. Anh thích cô là được rồi. Vì thế, lần đầu tiên trong đời cô chủ động vòng tay ôm lấy Giản Chiến Nam, cảm cô đặt trên vai anh “Sau này chúng ta sẽ không nói dối, không lừa gạt nhau nữa có được không?”

“Tất nhiên” Giản Chiến Nam cũng ôm chặt lấy cô “Mặc Mặc, không giận anh nữa phải không?”

Tiêu Hữu nở nụ cười tinh ranh nhưng Giản Chiến Nam vẫn không thể nhìn thấy.

“Được thôi, có thể không giận nữa. Tuy nhiên anh phải thực hiện một yêu cầu của em thì em mới tha thứ cho anh”

Giản Chiến Nam đẩy Tiêu Hữu ra, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, môi hơi vênh lên “Bé con, nghĩ cách gì để trừng phạt anh đây?”

Mắt Tiêu Hữu nháy vài cái, đưa tay chỉ lên phía trên sân khấu “Anh hát cho em nghe đi”

“Khụ...”

Giản Chiến Nam ho sặc sụa. Anh đã hai mươi bốn tuổi đầu rồi chứ có còn là thằng nhóc con mười bốn tuổi đâu. Cái hành động ngây thơ như thế này anh sẽ không bao giờ làm. Vì thế đành làm mặt nghiêm lại nói với cô “Mặc Mặc, muộn giờ học rồi...”

Gương mặt xinh xắn của Tiêu Hữu cũng tỏ ra vẻ khá là nghiêm túc “Tốt thôi, anh quả thật là không có chút thành ý nào cả”. Cô nói xong liền đứng dậy, giọng đều đều nói “Em phải xét lại xem có nên tha thứ cho anh hay không, còn tùy tình hình như thế nào nữa...”

Rõ ràng cô muốn cho anh phải biết rằng đau một chút còn hơn là vất vả dài dài.

Giản Chiến Nam tao nhã đứng lên, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nét cười thâm trầm mà mê hoặc, bước từng bước tiến về phía sân khấu.

Ánh mắt cô dõi theo dáng hình nam tính của anh, nhìn thấy anh bước từng bước dài lên trên bục gỗ sân khấu, thẳng người ở nơi cô từng đứng đó để biểu diễn, thân hình anh cao lớn như một bức tượng.

Anh chỉ lẳng lặng đứng đó mà đã rất khí thế đàn ông. Tiêu hữu mê muội nhìn ngắm con người vĩ đại trước mắt, mỉm cười và chờ đợi.

Khán giả của Giản Chiến Nam chỉ có Tiêu Hữu, vì thế anh háng hống lấy hơi, mở miệng hát...

Em có một đôi mắt dường như biết nói
Lòng của em lại vô cùng trong sáng
Anh vốn không biết trời cao đất rộng như thế nào
Lại luôn bị nụ cười của em mê muội
Đôi mắt em thâm tình nhìn anh
Như ma lực làm tan chảy cả băng tuyết
Chưa bao giờ anh cầu xin bất kỳ điều gì
Về đẹp của em luôn khiến anh không thể nhìn đi hướng khác
Vì sao anh vẫn không thể tránh khỏi bức tranh đẹp này?
Thế giới của anh bao giờ thì...
Chẳng biết tự bao giờ đã không phân biệt được ngày và đêm
Mọc rồi lặn cũng chỉ vì nhớ em
Anh âm thầm yêu em
Mà không dám nói cho em biết...

Bài hát “Len lén yêu em” của Vương Kiệt được Giản Chiến Nam hát khiến cho đến bây giờ Tiêu Hữu mới biết giọng anh thật hay. Nếu so sánh với ca sĩ thì cũng không thể phân biệt cao thấp. Giọng anh nghe thật cảm động, thâm tình, có chút tang thương, lại trầm thấp mà tinh tế.

Giống như lời bài hát, ánh mắt anh vô cùng thâm tình, có ma lực làm tan băng tuyết. Chỉ là giờ đây, đôi mắt đó của Giản Chiến Nam lại đang đánh tan trái tim thơ ngây của người con gái trước mặt. Tiêu Hữu lấy di động ra thu thời khắc quan trọng này, đồng thời cô cũng khắc cốt ghi tâm trong lòng cũng như trong đầu hình ảnh bây giờ của anh.

Khoé mắt cô đột nhiên có cảm giác ươn ướt. Trái tim Tiêu Hữu hướng về phía Giản Chiến Nam, bao bọc, quán quýt lấy anh, say mê giọng hát rung động lòng người của anh, ánh mắt anh thâm tình, giống như muốn hút đi linh hồn của cô.

Tiêu Hữu vẫn đang say mê nhìn thì bị giật mình bởi những tiếng vỗ tay. Cô quay đầu lại liền nhìn thấy ở cửa lễ đường có rất nhiều người đã đứng đầy từ lúc nào. Phần lớn bọn họ là nữ sinh, đang dùng ánh mắt sùng bái, hâm mộ, yêu thương nhìn chằm chằm vào Giản Chiến Nam của cô.

Tiếng hát ngừng lại. Giản Chiến Nam hướng Tiêu Hữu hơi cười cười. Đó là hành động giúp cô lấy lại thần trí đủ để thể hiện mị lực của anh. Anh chậm rãi đi xuống phía dưới, thông dong tao nhã nhưng cũng tràn đầy khí thế. Giản Chiến Nam bước đến bên cạnh Tiêu Hữu, nắm lấy tay cô rồi đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người.

Trên đường trở lại trường, hai người đều không hề hé môi. Mãi cho đến khi tới chỗ trạm xe buýt cách trường học không xa lắm, Giản Chiến Nam mới hỏi cô “Có đạt tiêu chuẩn không?”

Tiêu Hữu không nói gì, cúi người hôn nhẹ lên má Giản Chiến Nam “Hôm nay anh biểu diễn rất xuất sắc, bạn trai của em à!”

Tiêu Hữu nói xong liền mở cửa xe. Cô giống như con bướm, xoay người bỏ chạy chỉ để lại nụ hôn nhẹ nhàng cùng với mùi hương cơ thể thoang thoảng quen thuộc ở lại.

Bạn trai của cô? Anh chợt ngây người. Chỉ một nụ hôn nhẹ của Tiêu Hữu cùng với câu nói có chút hài hước mà đã khiến cho cõi lòng anh xốn xang như thế. Anh muốn... Thân thể anh đột nhiên lại nóng như lửa đốt. Giản Chiến Nam nhìn theo bóng dáng Tiêu Hữu đang gấp gấp chạy đi rồi dần khuất sau cánh cổng trường. Yêu tình! Anh khế nguyện rửa một câu trong lòng rồi cũng khởi động xe rời đi.

Rõ ràng đang là thu mà sao đầu đó lại xuất hiện hơi thở ẩm áp, mát lạnh của mùa xuân vậy?

Trong chuyện tình cảm chắc chắn sẽ có sóng gió, mâu thuẫn, mãnh liệt, êm đềm. Tiêu Hữu cũng thế nhưng điều may mắn là mâu thuẫn của cô rất nhỏ, mà lại rất dễ hóa giải.

Tuy nhiên cách tiếp cận cô của Giản Chiến Nam có chút ngoài dự tính. Hơn nữa, Tiêu Hữu cũng là lần đầu tiên cảm thấy anh làm việc rất quyết đoán, chính xác, nhưng là không một ai có thể ngăn trở nếu như anh muốn làm một điều gì đó.

Thích đã chuyển dần thành yêu. Cho dù anh có khuyết điểm cũng có thể hóa thành ưu điểm. Tiêu Hữu có thể lựa chọn cách không quan tâm, cũng có thể là yêu anh đến mù quáng, hay đơn thuần chỉ là bất chợt liếc qua. Tóm lại, cô chọn cách cứ nhắm mắt để cho mọi việc qua đi, thuyền đến đầu cầu tự

nhiên sẽ thắng.

Cô không muốn buông tay anh bởi vì không biết tự lúc nào, cô đã trầm luân trong ánh mắt đen láy lẳng lẳng như một hồ nước sâu nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Tất cả lại giống như trước kia, ngoại trừ những lúc buổi trưa gặp mặt nhau ra, cùng nhau ăn cơm, lúc không gặp nhau thì gọi điện thoại. Những việc nhỏ nhặt như thế khiến cho tình cảm thêm đậm đà, trái tim cũng càng gần nhau hơn. Tình yêu này khiến cho Tiêu Hữu có cảm giác như cô đang sống trong mật ngọt.

Chớp mắt một cái, ngày Quốc Khánh đã tới rồi. Hôm nay là ngày học cuối cùng, ngày mai sẽ được nghỉ học. Tiêu Hữu thiết nghĩ cô sẽ có nhiều cơ hội được gặp Giản Chiến Nam vào dịp lễ này. Chắc chắn Giản Chiến Nam cũng nghĩ như cô.

Cuối buổi học, ba Tiêu Hữu đã đứng đợi trước cổng trường. Hôm nay ba cô có chút đặc biệt, giống như ông đang vui mừng vì một điều gì đó. Dường như ông có điều gì đó đang giấu cô. Cô hỏi ba có phải có chuyện gì vui hay không nhưng ba cô vẫn không hé môi. Tiêu Hữu cũng không mở miệng hỏi thêm nữa.

Về tới nhà, Tiêu Hữu nhìn vào phòng khách thì nhìn thấy có một người đàn ông đang nói chuyện cùng với mẹ cô. Đã lâu rồi mẹ không cao hứng như vậy, những nếp nhăn trên mặt bà dường như cũng đang mỉm cười.

Người đàn ông đó quay đầu lại, nhìn về phía cô. Tiêu Hữu lúc này mới nhìn rõ mặt người anh ta, gương mặt tuấn tú quen thuộc đập vào mắt. Cô nhất thời ngây ngẩn cả người. Mãi cho tới khi người anh ta đó đứng lên, dang rộng hai tay, dịu dàng cười, gọi tên cô “Tiêu Hữu!”

“Cậu!”

Tiêu Hữu vui sướng kêu lên một tiếng, chạy ào nhào vào trong vòng tay của người đàn ông đó “Cậu! Cậu! Thật sự là cậu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tiêu Hữu đã sáu năm chưa gặp cậu rồi, hiện giờ cậu không còn là cậu chàng tinh nghịch năm đó nữa mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành chính chắn, cao lớn, trên khuôn mặt đẹp đẽ nhưng có chút bi thương khó hiểu. Mà cô cũng không còn là tiểu nha đầu hay khóc nhè nữa, mười bảy tuổi, cô đã là một thiếu nữ xinh đẹp.

Lăng Việt Nhiên hơn cô chín tuổi. Ấn tượng trong cô, cậu vừa là người cậu đáng kính lại vừa là người bạn thân cùng quậy phá bao năm. Ở cùng một khu nhà, lúc ấy bà ngoại vẫn còn sống. Cậu từ nhỏ cũng rất thương cô, hai người dường như gắn liền nhau như hình với bóng.

Lăng Việt Nhiên từ nhỏ quan hệ đã tốt lắm, học tập càng tốt hơn, bởi vì đáng vẻ cao ráo đẹp trai lại lạnh lùng nên rất nhiều nữ sinh đều vây quanh anh. Bởi thế Tiêu Hữu là đối tượng đề các nữ sinh lấy lòng. Những nữ sinh này trước mặt Lăng Việt Nhiên thì bảo cô là tiểu công chúa đáng yêu, sau lưng Lăng Việt Nhiên lại len lén nói cô là cái đuôi bám lấy Lăng Việt Nhiên.

Có điều cho dù thế nào đi nữa thì Lăng Việt Nhiên vẫn rất cưng chiều cùng sủng nịnh cô, cho đến mùa hè năm cậu 20 tuổi, cô từ trường học về nhà rất cao hứng chợt thấy cậu đang định cùng bạn bè đi đâu đó chơi. Tiêu Hữu khẳng khái muốn đi cùng, đó là lần đầu tiên Lăng Việt Nhiên không cho cô đi theo.

Cô làm nũng gọi cậu ới... cậu à... đưa cháu đi với... bộ dáng dường như muốn khóc đến nơi. Thực ra thì cô luôn biết, cậu không bao giờ đành lòng để cô khóc.

Cuối cùng cậu giao cho cô một nhiệm vụ nho nhỏ, bảo cô đi ra cửa hàng bách hoá ở gần nhà mua một bao thuốc lá trở về rồi sẽ cho cô đi theo.

Lăng Việt Nhiên hai mươi tuổi đã bắt đầu biết hút thuốc, sau một lần bị bà ngoại phát hiện cho nên mấy người bán thuốc đều bị bà yêu cầu không được bán thuốc cho Lăng Việt Nhiên, bà ngoại quản rất nghiêm khắc, không bao giờ đồng ý cho cậu hút thuốc.

Lúc ấy cô mới mười một tuổi, cũng bởi vì Lăng Việt Nhiên chưa bao giờ lừa dối cô, cho nên Tiêu Hữu cứ thế cuốc bộ làm theo. Thế nhưng lúc cô trở về đã không thấy Lăng Việt Nhiên đâu cả, cậu chỉ để lại tờ giấy nói khi về sẽ đưa cô đi ăn. Tiêu Hữu tức giận, nhiều ngày sau cũng không thêm nói chuyện với Lăng Việt Nhiên, sau đó cho dù Lăng Việt Nhiên dỗ dành thế nào cô cũng không chịu hé môi nói với cậu nữa lời.

Tối hôm đó cô đi ngủ sớm, nghe thấy có tiếng gõ cửa, còn có tiếng cậu gọi cô, nhưng cô vẫn không lên tiếng. Cuối cùng cửa bật mở ra, cậu bước vào, cô lại giả vờ như đang ngủ say. Cậu hỏi “Mạc Mạc đang ngủ à?”, cô không có lên tiếng trả lời, cô vẫn giận dỗi như trước, hai ba ngày sau cô sẽ lại gọi cậu ới... cậu à như không có chuyện gì.

Thế nhưng cô không ngờ sau hôm đó cô không nhìn thấy cậu nữa, chỉ còn lại chú mèo hello kitty cậu tặng để trên đầu giường.

Bởi vì không tìm thấy cậu nên Tiêu Hữu đã khóc ròng rã mấy ngày. Cô rất hối hận vì đã giận dỗi với cậu, bà ngoại và mẹ cũng khóc theo, bố cũng không tránh khỏi buồn rầu. cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hỏi mẹ thì mẹ bảo cậu đi làm ăn xa, rồi sẽ về.

Sau đó gia đình cô chuyển nhà, không lâu sau thì bà ngoại qua đời, cô cũng dần dần lớn lên, mất liên lạc với cậu, không biết cậu đã đi đâu, làm gì. Giờ cậu đã trở lại, chuyện này đối với thành viên trong nhà mà nói là chuyện vui rất lớn, chỉ tiếc bà ngoại không thể nhìn thấy cậu. Tiêu Hữu ôm chặt Lăng Việt Nhiên khóc rống lên như trút hết sự nhớ nhung mấy năm qua. Đường như quay lại trước đây “Cậu à! Lần sau cậu không được bỏ đi mà không nói tiếng nào hết, biết chưa?”

Lăng Việt Nhiên vỗ vai Tiêu Hữu cười rất ôn nhu “Không đâu, chẳng phải cậu đã trở về rồi sao?”

Ngày hôm nay Tiêu Hữu cực kì cao hứng, mẹ cũng rất vui vẻ mà không đi đánh mạt chược nữa, còn bố uống rất nhiều rượu, thi thoảng lại cạ với cậu vài chén, không khí trong nhà rất náo nhiệt. Sau khi nói chuyện xong, cậu và mẹ đột nhiên muốn đến thăm mộ của bà ngoại.

Lúc bà ngoại mất không có cậu bên cạnh, bà không nhắm nổi mắt, trước khi đi còn gọi tên của cậu. Nói đến bà ngoại là mẹ cô lại bắt đầu mắt hoe đỏ, cậu lại uống rượu ừng ực như điên.

Uống đến gần nửa đêm, mẹ phải đi chăm sóc bố trong khi Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên đứng ở ngoài ban công ngắm sao ôn lại những chuyện trước đây, đồng thời hỏi thăm mấy năm nay Lăng Việt Nhiên đi đâu, ở nơi nào, cuộc sống ra sao.

Lăng Việt Nhiên trả lời rất đơn giản như lad đang dấu diếm điều gì đó. Tiêu Hữu đã lớn rồi, có thể tự nhiên nhận thấy Lăng Việt Nhiên ngập ngừng, lưỡng lự trong lời nói. Mỗi người lại có những điều không muốn nói ra cho người khác biết, cô cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ cần hiện tại cậu đã trở về là tốt rồi. Hơn nữa, về sau cậu sẽ không còn đi nữa, bốn người một nhà ở cùng với nhau thật như trong mơ. Nói chuyện đến một là thì hai người mới trở về phong mình nghỉ ngơi.

Nơi bà ngoại an nghỉ là nghĩa trang An Bình, nó nằm ở một thành phố nhỏ cách thành phố nơi Tiêu Hữu sống khoảng hơn sáu tiếng đi xe. Cậu nhìn thấy phần mộ của bà liền quỳ sụp xuống đất, chỉ gọi một tiếng mẹ mà không nói thêm một lời nào. Cô nhận ra cậu có bao nhiêu khó khăn cùng khổ sở không nói nên lời.

Tiêu Hữu và mẹ thắp hương cho ông ngoại bà ngoại, cậu đã quỳ rất lâu trước phần mộ hai người. Lúc về thì cô và mẹ về trước, còn cậu nói muốn ở lại để trò chuyện với ông bà ngoại thêm chút nữa. Cô biết cậu có rất nhiều chuyện muốn nói với hai người, hôm nay tất cả mọi người đều có chút cảm giác bi thương trong lòng.

Thương tiếc qua đi, người còn sống luôn phải cười để đối mặt với tương lai. Chớp mắt đã ở đây được năm ngày, thăm người thân xong cũng tiện thể đi tham quan chút xíu.

Những ngày này chỉ có Tiêu Hữu và Lăng Việt Nhiên đi ra ngoài dạo phố, bố mẹ lấy lí do không thích đi để ở lại khách sạn trải nghiệm thể giới riêng của hai người. Lúc đến ngã tư đông đúc có một cô gái cản đường Lăng Việt Nhiên và cô, ánh mắt cô bé nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của Lăng Việt Nhiên “Anh, chị hãy đến đây xem một chút đi... Ảnh cưới chỗ chúng tôi là giá cả ưu đãi nhất, hơn nữa kĩ thuật lại cực kỳ tốt... Ngoài ra còn có rất nhiều khuyến mãi khác nữa...” Cô bé nói huyên thuyên một hồi không cho hai người rời đi.

Tiêu Hữu lúng túng, rõ ràng là cô gái này đã nhầm tưởng rằng cô là bạn gái của Lăng Việt Nhiên, vội vội vàng vàng rút tay mình ra khỏi khuỷu tay cậu “Chúng tôi là người thân, đây là cậu của tôi, sao có thể chụp ảnh cưới được? Ngại quá, làm phiền cô rồi!”

Sắc mặt Lăng Việt Nhiên thay đổi một chút, cuối cùng lại dịu dàng mỉm cười rồi đi cùng cô.

Chơi suốt một ngày một mõi, trở về khách sạn ăn cơm tối. Tiêu Hữu tắm rửa xong đã sớm lên giường, lúc muốn nói chuyện với Giản Chiến Nam thì điện thoại lại đột nhiên vang lên. Cô nhìn thấy hai chữ ‘Anh Nam’ nhấp nháy trên màn hình thì tâm trạng bỗng vui tươi hẳn lên, vội vàng bắt máy rồi chui vào sâu trong chăn vì sợ bị nghe trộm.

“Khi nào mới trở về?” Giọng nói của Giản Chiến Nam có chút buồn bực, câu cửa miệng đã hỏi cô khi nào thì về. Vốn dĩ tưởng rằng Tiêu Hữu được nghỉ lễ sẽ dành cho anh một chút thời gian để cả hai được bên nhau. Bấy giờ thì hay quá rồi, vừa được nghỉ liền cao bay xa chạy không cho anh nhìn thấy được một chút thân ảnh của cô.

“Khoảng... hai ba ngày nữa” Tiêu Hữu khe khẽ trả lời.

“Chơi vui không?”

“Cũng không tệ lắm, phong cảnh rất đẹp, khí hậu lại cực kỳ tốt, nhưng mà... có một chút không tốt lắm...”

“Không tốt?”

Tiêu Hữu ai oán lí nhí trong miệng “Đúng vậy, chính là... anh không tốt”

”Anh?” Giản Chiến Nam hừ lạnh một tiếng ”Em được lắm. Đi chơi không biết đường về anh không nói, đã vậy còn dám đổ tội cho anh sao? Về nhà anh sẽ xử lí em”

”Anh không tốt. Bởi vì nhớ anh... nên chơi cũng không vui” Tiêu Hữu khe khẽ nói “Anh Nam! Em rất nhớ anh”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sáng hôm sau, trong lúc Tiêu Hữu vẫn còn đang mơ mơ màng màng ngủ, mẹ cô – Lăng Nguyệt Hồng đã gọi cô dậy ăn bữa sáng, sau đó ba cô lại nói là muốn cùng cả nhà đi chơi. Cô định nói với ba mẹ là muốn ở lại nghỉ ngơi một ngày cho tinh thần phấn chấn hơn, cô thật sự rất là mệt mỏi, chỉ muốn ngủ mà thôi. Thế nên cô chui sâu vào trong chăn lắc lắc đầu nói “Ừm... con đi đâu... con muốn ngủ thôi. Mẹ cùng ba và cậu đi với nhau là được rồi, con sẽ ở nhà ngủ...” Mẹ Tiêu Hữu nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của cô nên đành tha cho “Được rồi, được rồi. Con ngủ một chút nhớ dậy ăn sáng đấy!” Mẹ cô nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng cô. Ở bên ngoài, ba cô cùng với Lăng Việt Nhiên đã chờ sẵn.

“Mặc Mặc vẫn còn đang ngủ sao?” Khuôn mặt như ngọc của Lăng Việt Nhiên thoáng nở lên một nụ cười, sóng mũi cao tạo cho khuôn mặt đáng vẻ dịu dàng mà cương nghị, ánh mắt luôn nhàn nhạt không quan tâm, cả người toát ra sự trầm ổn mà đầy thu hút người khác.

Lăng Nguyệt Hồng cười cười “Cứ kệ con bé, để cho nó ngủ thêm chút nữa, chúng ta đi ăn sáng thôi”

Lăng Việt Nhiên do dự một chút, liếc mắt nhìn qua cửa phòng của Tiêu Hữu, cuối cùng vẫn là đi ra ngoài cùng chị mình và anh rể. Còn Mặc Mặc vẫn là ngủ rất thoải mái, không hề muốn tỉnh lại. Thậm chí cô còn có một giấc mộng rất đẹp. Cô mơ thấy khuôn mặt tuần tú như họa của Giản Chiến Nam, ngũ quan đều rõ ràng, tuần mỹ. Đôi mắt sáng đen nhìn cô chăm chú giống như muốn nuốt chửng lấy cô vào bụng. Anh giang hai cánh tay, chờ đợi cô chạy đến ngã đầu vào trong lồng ngực rắn chắc nhưng đầy ấm áp của mình. Chỉ có điều lúc cô chạy đến chỗ anh, Giản Chiến Nam lại chơi xấu cô, cả thân mình vung trái của anh chợt biến mất khiến cô chập lạng. Cô hoảng hốt vì chẳng thấy anh đâu, nhưng một lúc sau, anh đã đứng ở phía sau cô cười thật tươi, đôi môi mọng gọi cảm hơi nhếch lên, rất mê người. Tiêu Hữu vẫn đang còn chìm đắm trong giấc mơ thì đúng lúc đó di động vang lên khiến cô tỉnh giấc vì bị quấy rầy. Tiêu Hữu không muốn tỉnh lại thế nhưng con buồn ngủ vẫn nhanh chóng bị xua tan bởi tiếng chuông đáng ghét kéo cô trở về thực tại. Cô nhíu mày, lấy tay quờ quạng di động đang đặt trên đầu giường. “Ai thế?” Tiêu Hữu nhắm hai mắt mơ mơ màng màng nói “Mặc kệ người là ai, làm phiền nửa tiếng sau hãy gọi lại...” Cô muốn tiếp tục nằm mơ. “Mặc Tiêu Hữu, em dám tắt điện thoại?” Bên kia di động vang lên giọng nói đầy uy hiếp cùng lửa giận của Giản Chiến Nam.

“Anh Nam?” Tiêu Hữu nghe thấy tiếng của Giản Chiến Nam liền tỉnh ngủ hẳn, cặp mắt đang lim dim cũng trừng mở to, đôi môi mọng đỏ hiện ra nụ cười lười biếng.

“Xuống giường, ra ngoài này” Giọng nói của Giản Chiến Nam như ra lệnh khiến cô không thể không nghe theo.

“Cái gì?” Tiêu Hữu nhất thời không kịp tiêu hóa. Làm sao anh biết là cô vẫn đang nằm trên giường, mà đi ra ngoài để làm gì?

Giản Chiến Nam trầm giọng nói “Ngoài cửa, có quà tặng cho em, nhanh lên”

Cái gì? Ngoài cửa? Tiêu Hữu lồm cồm ngồi dậy, anh nói đùa sao? Mặc dù hơi nghi ngờ nhưng cô vẫn bước xuống giường, dép cũng chẳng kịp mang, cứ thế chân trần gấp gấp chạy ra ngoài.

Đi tới trước cửa, Tiêu Hữu liền thấy có một cái túi rất đẹp, phía trên găm một chiếc nơ hình con bướm. Là Giản Chiến Nam gọi điện thoại đặt hàng mang đến cho cô hay sao? Tiêu Hữu nghi hoặc mở cửa, chưa kịp thấy rõ người đang đứng bên ngoài thì cả người đã bay lên không, rơi vào một vòng ngực rắn chắc. Từ trên cao cô có thể cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt đầy quen thuộc.

“Anh Nam!” Tiêu Hữu không dám tin nhìn Giản Chiến Nam đột nhiên đang xuất hiện trước mặt mình. Mắt mở thật to, gương mặt kinh ngạc. Rõ ràng tối hôm qua Giản Chiến Nam vẫn còn ở thành phố, thế nào trong một đêm liền đứng trước mặt cô thế này? Không phải là cô đang nằm mơ đấy chứ?

Tiêu Hữu vương tay vuốt ve trên gương mặt Giản Chiến Nam, khuôn mặt tuần tú, đầy ấm áp. Rõ ràng đây không phải là một giấc mơ

“Anh!... Sao anh lại tới đây?... Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tiêu Hữu kích động hỏi, câu văn vì run run mà trở nên ấp úng lộn xộn.

Cửa bị đá ra, Giản Chiến Nam hôn lên cánh môi mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp, mỉa mai hoặc ní non trên môi cô “Không hoan nghênh anh à? Là ai nói nhớ anh, chẳng lẽ là nói dối?”

Hơi thở nam tính bao phủ lấy cô, bàn tay nhỏ bé níu lấy cả vật hân, khuôn mặt ửng hồng như muốn thừa nhận bản thân bị nụ hôn của anh làm cho choáng váng. Thân thể cô bị Giản Chiến Nam ôm chặt trong ngực anh, tư niệm cùng khát vọng có lẫn nhau cứ thế giờ phút này thi nhau bùng phát. Lòng Mặc Mặc tràn đầy hạnh phúc, vui vẻ còn có ngọt ngào.

Ngày hôm qua cô nói là nhớ anh, cho nên hôm nay anh đến đây. Anh không quên cả đêm chạy xe đến đây chỉ bởi vì một câu nói của cô. Khóe mắt Tiêu Hữu chợt ẩm ướt, nhanh chóng cứ thế khóc lên, cánh tay mảnh khảnh vóng tới ôm chặt lấy eo Giản Chiến Nam không muốn buông.

Giản Chiến Nam hôn lên khóe mắt cô, hấp lấy hai hàng nước mắt mặn mặn nhưng cũng chất chứa ngọt ngào. Đáy lòng anh chợt rung động một nhịp, hơi thở gấp gáp, đôi môi mỏng lại rơi trên môi Tiêu Hữu, day dưa trên môi cô nhẹ giọng ní non “Mạc Mạc...”

Đang lúc Tiêu Hữu trầm mê trong nụ hôn của Giản Chiến Nam thì từ bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân, hình như là mẹ cô đang cùng ba nói chuyện. Tiêu Hữu đang mê muội ngay lập tức thanh tỉnh. Nếu như ba mẹ cô nhìn thấy Giản Chiến Nam ở đây thì cô chết chắc.

Cô vội vàng đẩy Giản Chiến Nam ra, né tránh nụ hôn của anh. Giản Chiến Nam hơi thở hỗn hển lưu luyến buông lỏng cô, trong mắt chỉ toàn là dục vọng. Tiêu Hữu đỏ cả mặt, níu lấy cánh tay Giản Chiến Nam hốt hoảng chạy vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, tìm đập thành thịch trong lồng ngực vì chợt dạ.

...

Cửa bên ngoài đẩy ra, Lăng Nguyệt Hồng, Lăng Việt Nhiên cùng với ba Tiêu Hữu lần lượt đi vào nhà. Mẹ cô nói to “Em đi xem nha đầu kia thức dậy chưa” Nói xong chân cũng hướng phòng cô mà đi. Lúc bà đang chuẩn bị mở cửa thì Tiêu Hữu vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, trên mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại có chút hốt hoảng “Mẹ, cả nhà đã ăn sáng rồi sao?”

Lăng Nguyệt Hồng đưa tay sờ lên trán cô “Có bị sốt không? Sao mặt con lại đỏ lên như thế?”

A? Trời đất! Mặt Tiêu Hữu lại càng đỏ hơn nữa, vội vã lắc đầu “Không có, không có, có thể là do nằm ở trong chăn lâu quá đấy mà. Một lát còn phải đi ra ngoài, con đi rửa mặt đây”

“Thôi. Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại đi. Con mau mau rửa mặt rồi còn ra ngoài ăn sáng. Để mẹ đi hâm nóng lại đồ ăn cho con”

A? Không đi ra ngoài nữa? Vậy Giản Chiến Nam ở trong phòng thì làm sao bây giờ? Sừng sốt một chút, cô vội nói “Được ạ, con đi ngay đây”

Tiêu Hữu nói xong lại vào trong phòng của mình, đóng cửa, khóa lại. Cô còn chưa kịp thả lỏng tâm tình thì cả người đã bị Giản Chiến Nam ôm thật chặt trong ngực. Cô nhìn mặt Giản Chiến Nam thì chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt không vui nữa. Anh tức giận.

Giản Chiến Nam tăng thêm lực ở cánh tay đang ôm lấy eo Tiêu Hữu, mặt thâm trầm, lạnh giọng hỏi “Anh không thể ra mặt gặp ba mẹ em sao?”

Tiêu Hữu ôm lại eo Giản Chiến Nam, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong ngực anh, nhẹ giọng làm nũng “Không có, không phải đâu. Em xin lỗi, thực sự xin lỗi anh. Em vẫn chưa có nói cho ba mẹ biết chuyện hai chúng mình. Chờ đến khi em tốt nghiệp có được không?”

Tiêu Hữu không muốn nói cho Giản Chiến Nam biết chuyện ba mẹ cô kịch liệt phản đối bọn họ ở chung một chỗ, chỉ bảo là ba mẹ không muốn cho cô yêu sớm. Cô cũng không dám nói cho ba mẹ biết cô đang kết giao với Giản Chiến Nam. Chỉ hy vọng đợi đến lúc tốt nghiệp, thi lên đại học rồi đi làm, lúc ấy ba mẹ sẽ không lo lắng chuyện cô bỏ bê học hành, nếu như có các vấn đề khác phát sinh thì sẽ từ từ giải quyết.

Giản Chiến Nam nhìn Tiêu Hữu, trong lòng là một đồng cảm giác chán nản. Hắn – Giản Chiến Nam chưa từng uất ức yêu đương vụng trộm như thế này bao giờ. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng sợ hãi của cô thì cũng đành phải thỏa hiệp, vỗ vỗ lưng của cô “Được rồi, nhanh đi rửa mặt đi”

“Tuân lệnh” Tiêu Hữu vội vàng gạt đầu, cầm lấy quần áo để thay, chạy nhanh vào trong nhà vệ sinh. Cô rửa mặt đánh răng và thay quần áo với tốc độ nhanh nhất có thể. Lúc bước ra ngoài, Giản Chiến Nam vẫn đang nằm an tĩnh trên giường, mắt lạnh nhìn cô, điệu bộ thản nhiên, chẳng hề lo lắng chuyện gì sẽ phát sinh nếu như bị phát hiện.

Tiêu Hữu đi tới giường, thấp giọng nói “Một lát em sẽ đưa ba mẹ ra ngoài, anh nhân cơ hội đó đi ra, biết không?” Điều bộ của cô cứ như là đang đi do thám không bằng.

“Ừ” hử” Giản Chiến Nam lạnh lùng dùng giọng mũi trả lời cô.

“Mạc Mạc, tiểu nha đầu lè mề, loay hoay cái gì mà lâu thế? Bữa sáng sắp biến thành cơm trưa rồi... Cái gì, lại còn khóa trái cửa nữa. Mạc Mạc! Con đang làm cái gì bên trong thế...?” Bên ngoài truyền đến thanh âm của mẹ cô, nằm cửa cũng chuyển động không ngừng. Tiêu Hữu hoảng hốt muốn đi ra ngoài thì eo lại bị Giản Chiến Nam ôm lấy, miệng anh áp chặt lên môi cô thật mạnh mẽ cũng thật nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sau những nụ hôn khiến mặt đỏ tím đập, Tiêu Hữu rút cuộc cũng thoát khỏi bàn tay của Giản Chiến Nam. Gương mặt đỏ gay nghiêm túc lùi ra xa, chỉ sợ Giản Chiến Nam lại làm chuyện xấu nữa. Người đàn ông này, thật là... thật là quá kiêu ngạo rồi.

Lúc Tiêu Hữu đẩy cánh cửa ra thì Lăng Nguyệt Hồng đã đứng ngay tại cửa, vẻ mặt buồn bực muốn đi vào, cô vội vàng ôm lấy mẹ nhằm thu hút sự chú ý của bà "Mẹ! Đồn ăn sáng đã hâm lại chưa ạ?"

Lăng Nguyệt Hồng không để ý tới con gái, lập tức đẩy cửa bước vào trong. Tiêu Hữu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Lúc định ngăn lại mẹ mình thì đã chậm một bước, cô hoảng hốt nhìn theo tầm mắt của mẹ vào bên trong. Tất cả đều bình thường, không hề có dấu vết của Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu khó hiểu thầm hỏi trong lòng rằng rốt cuộc Giản Chiến Nam đang trốn ở nơi nào? Nhưng dù sao trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng an toàn.

Lăng Nguyệt Hồng nhìn quanh căn phòng một lượt. Khi không phát hiện gì bất thường thì lúc này mới khẽ cốc lên đầu Tiêu Hữu một cái "Làm cái gì mờ ám nên giấu diếm đây?"

"Không có gì mà, chẳng qua là con đang thay quần áo thôi" Tiêu Hữu cười cười nắm lấy tay mẹ mình bước ra khỏi phòng "Bố, cậu, lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo được không ạ? Ở trong phòng mãi cũng chán lắm"

"Cái gì cũng là con định đoạt cả. Người đòi ở nhà ngủ là con, muốn đi ra ngoài cũng là con. Con nha, khi nào thì mới trưởng thành được đây hả?" Mẹ tuy mắng nhưng giọng nói vẫn chứa đầy yêu chiều.

Lăng Việt Nhiên mỉm cười đầy vẻ sùng nịnh, ánh mắt nhìn Tiêu Hữu đều là yêu thương "Ai bảo Mặc Mặc là tiểu công chúa của nhà chúng ta chứ. Đương nhiên phải cưng chiều rồi. Mau ăn sáng đi, lát nữa chúng ta cùng đi ra ngoài"

"Cậu! Cháu đã quyết định từ nay về sau sẽ cùng cậu lăn lộn trên giang hồ" Tiêu Hữu nói một câu nghịch ngợm đều khiến cả nhà cười rộ lên. Câu nói của Lăng Việt Nhiên quả thật đúng với ý nghĩ của bố mẹ Tiêu Hữu. Cô quả thật là bảo bối của bọn họ, bọn họ muốn cẩn thận bảo vệ, chiều chuộng, không muốn để cô bị một chút thương tổn.

Tiêu Hữu nhanh chóng ăn xong cùng lời người nhà ra ngoài, thời gian này thì cũng chỉ có thể đi dạo gần đây một chút. Chơi cả ngày rồi cũng nên trở về thành phố nên mọi người cùng nhau đi mua chút ít quà về biếu cho hàng xóm láng giềng. Mãi đến xế chiều mới trở về nhà.

Quay trở lại phòng mình đã không còn thấy thân ảnh của Giản Chiến Nam, chỉ có một chiếc hộp được trang trí tinh xảo đặt trên tủ đầu giường. Là món quà của anh mang đến, chiếc nơ xinh đẹp giống như con bướm đang tung cánh bay đi.

Tiêu Hữu mở hộp ra thì thấy một gói bánh ngọt, là loại bánh rất ngon của một cửa hàng vô danh ở thành phố anh và cô sinh sống. Cô đã từng đến đây ăn vài lần với Giản Chiến Nam, lúc gọi điện cho anh, cô có bảo mình thèm ăn bánh, nhất định khi trở về phải ghé cửa hàng đó để mua, không ngờ anh vẫn nhớ ở trong lòng. Mỗi Tiêu Hữu không kìm được liền nở nụ cười, cầm lấy một chiếc bánh ăn thử, vị ngọt từ miệng vào tận trong lòng. Trái tim cũng trở nên ấm áp,, ngọt ngào.

Tình yêu cũng tựa như chiếc bánh ngọt này, mang theo mùi sữa, ngọt mà không ngấy, mỹ vị động lòng người.

*****

Kì nghỉ quốc khánh cuối cùng kết thúc, Tiêu Hữu và người nhà cũng phải trở về thành phố. Bố bắt đầu đi làm, mẹ thỉnh thoảng lại đi đánh mặc chược, còn cậu thì giống như dân thất nghiệp. Nhưng là khi cậu trở về không bao lâu đã mua nhà mua xe, còn cô vẫn phải tiếp tục sự nghiệp học hành.

Có điều lúc Tiêu Hữu trở về nhà mới biết Giản Chiến Nam phải bay ra nước ngoài, cả hai chưa kịp gặp mặt liền cách xa nhau khiến cô có chút thất vọng. Tiêu Hữu khẽ thờ dài ra tiếng, hơn một tuần rồi mà anh vẫn chưa về, chỉ thông qua điện thoại thì cô mới có thể nghe thấy tiếng nói trầm ấm của anh.

Hơn nửa tháng, hai người cũng chỉ tranh thủ giờ ra chơi để gặp mặt, thậm chí cũng chưa kịp nói gì đã phải tách ra. Con người đang yêu chỉ cần gặp nhau một lát cũng đã là đủ lắm rồi.

Mấy ngày nay đi học, có lúc là bố, lúc thì là cậu đưa đón. Khi cậu xuất hiện trước cổng trường luôn kèm theo những tiếng hét chói tai của các nữ sinh. Thậm chí còn có rất nhiều người mặt dày nhờ cô gửi thư tình cho cậu. Qua chuyện này liền có thể nhận thấy sức hấp dẫn của cậu mạnh bạo đến thế nào. Cô luôn mang về mặt ai oán nói với Lăng Việt Nhiên "Cậu à! Sao cậu lại đẹp trai như vậy chứ? Ông trời quả là không có công bằng chút nào cả, những nam sinh trường cháu phải làm sao bây giờ?"

Cậu không nói, chỉ đưa tay xoa xoa mái đầu cô. Đang lúc cậu còn tự hào cho cái vẻ ngoài của mình, cô liền tranh thủ cơ hội xin xỏ cậu, mang bộ mặt nũng nịu ra mà dùng 'tiểu nhân kế', vì cậu mà cô gặp rắc rối với các nữ sinh trong trường cho nên cậu phải đưa cô đi ăn mì hoành thánh.

Cậu vẫn giống như trước rất thương cô, chiều cô vô điều kiện, Tiêu Hữu không cảm thấy có gì là không ổn. mấy ngày nay sống chung với cậu đã có lại cảm giác thân thiết trước kia.

Ngày thứ bảy, Tiêu Hữu hơi cao hứng bởi vì hôm nay là ngày Giản Chiến Nam trở về. Vừa lúc bố không có nhà, cậu cũng không có ở đây, mẹ lại đi đánh mặc chược, cô làm xong bài tập liền ra khỏi nhà đến sân bay để đón anh. Lúc cô tới là vừa vặn ba giờ bốn mươi, Tiêu Hữu đứng ngay khu vực đón người thân của sân sân bay. Tâm trạng có chút lo lắng, có chút chờ mong, thời gian chậm chạp nhích từng giây, cuối cùng cũng tới bốn giờ.

Cô sắp được gặp Giản Chiến Nam rồi. Tiêu Hữu đảo mắt tìm kiếm bóng hình anh trong biển người mờ mịt kia. Cho dù chờ đã thật bao lâu, thân ảnh cao lớn thân thuộc kia cũng xuất hiện trong tầm mắt của cô, bộ vest màu đen, chiếc áo sơ mi bên trong màu trắng, mái tóc được chải cẩn thận, tỉ mỉ, cả người anh toát lên khí chất lạnh lùng, mê hoặc nổi bật giữa đám đông.

Tiêu Hữu vui mừng vẫy vẫy tay và gọi tên anh. Ánh nhìn của anh cuối cùng cũng dừng lại trên người cô, mắt hai người giao nhau trên một đường thẳng. Tiêu Hữu nhìn thấy mặt anh rõ ràng hiện lên một tia cảm xúc gì đó rất khó đoán.

Giản Chiến Nam nhìn thấy Tiêu Hữu đột nhiên xuất hiện ở sân bay, tim anh rung động một chút. Anh vội vàng bước nhanh đến bên cạnh và ôm chầm lấy cô vào lòng, cúi đầu hôn lên hai gò má mịn màng của cô, đôi mắt đen thẳm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Môi hơi cong lên, anh thật rất cao hứng vì cô gái này đã tới tận đây đón anh "Tôi đón anh à?"

"E hèm!" Tiêu Hữu học theo giọng điệu của anh, khuôn mặt nhỏ xinh mang theo nụ cười, cánh tay nhỏ bé choàng lên vai anh, lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt mà cô nhưng nhớ không dám nháy mắt.

Giản Chiến Nam cúi đầu thì thầm bên tai cô "Nhớ anh à?"

"Anh đoán xem" Tiêu Hữu nháy mắt nghịch ngợm trêu chọc anh.

"Anh sẽ để cho em một cơ hội nói thật với lòng mình" Giản Chiến Nam tà mị cười, rõ ràng câu nói này lại mang hàm ý khác. Anh vừa nói vừa ôm eo cô ra phía lối thoát của sân bay, người của anh đã chờ ở bên ngoài.

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam ôm lấy, vừa xoay người đi được hai bước đã nghe thấy có người gọi phía sau "Mạc Mạc!"

Giọng nói quen thuộc chứa lẫn sự nghiêm nghị khiến tim Tiêu Hữu đánh thót một cái, bàn tay cô nắm chặt khăn trang đến xuất mồ hôi. Cô còn chưa quay người lại đã có hai bóng người vừa vội vã vừa tức giận chặn lại đường đi của cô.

Tiêu Hữu lo sợ không yên nhìn hai người đàn ông trước mặt, tâm cô lặng đi, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc "Ba, cậu..."

Gương mặt ba cô xanh mét, tức giận nhìn Giản Chiến Nam và Tiêu Hữu "Người... Các người... Mạc Mạc, theo ba về nhà, về sau không cho phép con gặp hẳn ta nữa, con đã nghe thấy chưa, lời của ta con cũng không nghe à?"

"Ba... Ba đừng tức giận... Con xin lỗi" Tiêu Hữu sợ hãi nói, là cô không tốt, gạt ba mẹ đi yêu Giản Chiến Nam. Nhưng cô thực sự thích, rất thích anh, trong lòng cô tràn đầy hình ảnh của anh, cô không muốn chọc bố mẹ tức giận, nhưng cũng không muốn cùng Giản Chiến Nam tách ra. Tiêu Hữu đau lòng cùng thống khổ, mâu thuẫn, không biết phải làm như thế nào để ba cô không có định kiến với Giản Chiến Nam.

Ba Tiêu Hữu tức giận nói với Giản Chiến Nam "Giản chủ tịch, tôi đã cảnh cáo từ lúc trước rồi, tôi không đồng ý cho anh cùng với Mạc Mạc kết giao, cho nên xin anh từ sau đừng đến quấy nhiễu cuộc sống của con gái tôi nữa"

"Ba..." Hai người đàn ông này đều rất quan trọng, một người là người ba mà cô kính trọng nhất, một người là người mà cô đem lòng yêu thương, cô không muốn bọn họ đối địch với nhau.

"Mạc Mạc, cùng ba trở về nhà" Ba Tiêu Hữu nhìn thấy cô bị Giản Chiến Nam ôm lấy liền cấm hặn ra lệnh, không thèm quan tâm tới phản ứng của con gái, con gái là của ông, ông có quyền quản lý hành vi của nó.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Giản Chiến Nam lãnh khốc, đôi mắt đen hơi thâm trầm, anh không buông cô ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn, giọng lạnh lùng nói "Bác Mạc, cháu đã kết giao với Mạc Mạc rồi, vì vậy chuyện bác yêu cầu, xin thứ lỗi, cháu không thể đáp ứng được"

"Anh...!" Ba Tiêu Hữu tức giận nhìn về phía cô, nói "Con có cùng ba về nhà hay không?"

Lăng Việt Nhiên nhìn thấy Giản Chiến Nam và Tiêu Hữu thân mật đứng cạnh bên nhau, khuôn mặt cậu xuất hiện một tia cảm xúc khó đoán, nhưng khi trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô anh không kìm được mà đau lòng, nhẹ nhàng cất giọng xoa dịu anh rề "Anh rề! Anh đừng làm Mạc Mạc sợ hãi, có chuyện gì để về nhà rồi nói sau"

Lời nói xuất phát từ tâm của Giản Chiến Nam rõ ràng mang ý tức giận khi ba cô cấm anh qua lại cùng Tiêu Hữu, ông chỉ cần nghe thoáng qua thì trong lòng hiểu ra ngay. Lăng Việt Nhiên cũng vậy, chỉ có Tiêu Hữu đang tâm hoảng ý loạn nên chỉ đứng đờ ở nơi đó nghĩ cách mong làm ba người giận.

"Anh Nam! Em về nhà với ba trước, anh trở về đi được không?"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Giản Chiến Nam không mang theo tia cảm xúc nào, anh hơi bực mình với ba cô nhưng do không muốn làm cô khó xử bèn nói "Yêu là chuyện giữa hai người chúng tôi, tôi hy vọng ân oán của người khác đừng liên lụy đến tôi và Mạc Mạc, đối với chúng tôi như vậy là không công bằng" Lúc Giản Chiến Nam nói chuyện, ánh mắt anh như xẹt lửa nhìn lướt qua Lăng Việt Nhiên.

Sắc mặt Lăng Việt Nhiên chợt thay đổi, cuối cùng chỉ là nhợt nhạt cười "Giản chủ tịch lo xa rồi, chúng tôi một người là ba, một người là cậu của Mạc Mạc, tất nhiên sẽ làm mọi thứ vì cô ấy, chuẩn bị cho cô ấy một bàn đạp tốt nhất và không bao giờ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô ấy"

Giản Chiến Nam lạnh lùng cười từ chối cho ý kiến, không chào Lăng Việt Nhiên và ba cô mà chỉ thì thầm bên tai Tiêu Hữu "Về nhà đi, cho dù có xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không buông tay em ra" Hy vọng em cũng vậy. Tất nhiên câu cuối chỉ là Anh đặt ở trong lòng.

Giản Chiến Nam quay lưng bước đi, bóng hình cao lớn khuất dần trước tầm mắt Tiêu Hữu. Ba cô đột ngột cất tiếng nhắc nhở "Mạc Mạc! Con theo ba về nhà! Việt Nhiên, em ở lại đón Vương tổng, mọi chuyện đành giao lại cho em"

Lăng Việt Nhiên gật đầu “Anh rể an tâm”

Tiêu Hữu theo ba về nhà, trong lòng bất an, ba đã bỏ dở công việc. Ông ngồi trên ghế sofa, mẹ Tiêu Hữu từ trong phòng bước ra nhìn thấy vẻ mặt bất an của cô, lại nhìn thấy gương mặt tức giận đến đỏ bừng của chồng liền nhủ mày đây về khó hiểu hỏi “Làm sao vậy? Hai người một lớn một bé sao lại trở về cùng nhau vậy?”

Ba Tiêu Hữu không có thời gian tào lao với vợ mà tức giận chỉ vào Tiêu Hữu nói “Con đã qua lại với cậu ta từ trước đến giờ sao?”

Tiêu Hữu cúi đầu tỏ vẻ nhận sai nói “Ba! Con xin lỗi. Ba đừng tức giận được không? Con biết lén lút qua lại với anh Nam là không đúng, nhưng con thật sự thích anh ấy. Ba, vì sao nhất định phải ngăn con qua lại với anh Nam?”

“Thích? Con biết thích là thế nào hay không?” Ba Tiêu Hữu tức giận đứng bật lên khỏi ghế ngồi “Ba không cho hai đứa qua lại, từ nay về sau con cũng không được gặp mặt cậu ta nữa, biết chưa?”

Trong mắt cô đọng đầy nước mắt “Vì sao? Ba, chẳng lẽ con không thể thích người mình thích sao? Sao ba lại bắt bọn con chia tay?” Tiêu Hữu nói xong, trong lòng bỗng nhớ đến lời nói lúc chiều của Giản Chiến Nam “Là vì ba và anh Nam có ân oán sao? Rốt cuộc ân oán đó là gì để giờ đây khiến ba phải chia cách bọn con?”

“Câm miệng!” Ba cô tức giận đến nổi gân xanh đầy mặt, ông gân cổ quát lớn “Ta chỉ hỏi con một câu, có chia tay với nó không? Con là con gái ta, nếu chẳng phân biệt được đúng hay sai thì sau này đừng bước vào cái nhà này nữa!”

Lăng Nguyệt Hồng lo lắng nhìn Tiêu Hữu cùng chồng đang hồi quyết liệt bên đứng ra khuyên giải “Kia ba nó, có chuyện gì từ từ nói không được hay sao?”

“Nói cái gì, nó bị ma ám rồi, thằng đó thì có gì tốt?” Ba Tiêu Hữu tức đến nổi ngực phập phồng “Con không chịu nghe lời ta nói có phải hay không?”

“Con... con... con bé này, tức chết ta” Ba cô nói xong hất tay quay đầu rời khỏi phòng khách, bước vào phòng ngủ ông đập mạnh cửa.

Tiêu Hữu không nói nên lời, cô phải làm sao bây giờ? Tại sao lại bắt cô phải lựa chọn, vì sao? Một bên là người thân cô kính trọng nhất, một bên là anh Nam cô yêu nhất, cô phải lựa chọn cái gì đây?

Nước mắt từng giọt rơi xuống, một trái tim luôn không biết lo nghĩ giờ đã bắt đầu đau thắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tiêu Hữu sợ ba cô biết chuyện thì sẽ tức giận thêm và càng cố gắng ngăn cản không cho cô gặp Giản Chiến Nam, bởi vậy mà mấy ngày nay cô không dám đi kiếm anh. Hai người chỉ gọi điện thoại nói chuyện với nhau mà thôi. Với lại Giản Chiến Nam vừa mới ngồi vào chức vị tổng tài nên cũng rất bận rộn, một tay anh phải xoay sở khá nhiều công việc do người trước để lại. Tuy bù đầu bù cổ như thế nhưng anh vẫn rất chăm chỉ lái xe hơn nửa vòng thành phố để đến gặp Tiêu Hữu, tuy chỉ là đứng ở đằng xa ngắm nhìn thân ảnh hút hồn của cô, không hề môi nói bất kỳ điều gì cả, chỉ nhìn thấy nhau, cười với nhau rồi quay đầu bước đi. Tiêu Hữu không thể nào tưởng tượng được ba cô lại đưa ra một quyết định chấn động mà cô không thể nghe theo, đó là cho cô ra nước ngoài du học. Một người cô họ xa của cô sống ở Anh có thể chăm sóc cho cô. Có điều Tiêu Hữu hoàn toàn không muốn đi. Cô không muốn rời xa ba mẹ, cũng càng không muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của Giản Chiến Nam. Quyết định của ba cô hoàn toàn không thể nào thay đổi được mà mẹ cô lại chính là một người vợ phong kiến, luôn luôn nghe theo lời chồng cho nên Tiêu Hữu đành phải đi cầu cứu cậu Lăng Việt Nhiên. Thế nhưng lần này cậu cô cũng không bên vực cô nữa. Tiêu Hữu cảm thấy thật khổ sở, thật khó thở. Cô không muốn phải đi du học. Vì sao mọi người cứ một hai phải tách cô ra khỏi Giản Chiến Nam cho bằng được vậy?

Mọi thủ tục để đi du học đều được thu xếp một cách thuận lợi, người cô ở bên kia cũng đã liên hệ với một ngôi trường tương đối tốt. Tất cả mọi chuyện đột nhiên đến nhanh chóng như thế, vội vàng như thế, thật sự cứ như thể mọi người mong ngóng tổng được cô đi càng sớm càng tốt vậy.

Quyết định của mọi người trong nhà không thể nào thay đổi, Tiêu Hữu nhìn thấy ba mẹ cô cùng với cậu đang ngồi ở phòng khách nói chuyện liên tục tiếng kháng nghị “Con không muốn đi du học”

“Đừng làm loạn lên nữa Mạc Mạc, nghe lời ba mẹ, không còn sớm nữa đâu, về phòng nghỉ sớm đi” Mẹ cô dịu giọng an ủi, Tiêu Hữu chán nản xoay người quay trở lại phòng ngủ, nhào lên giường, ôm gối khóc nức nở, nước mắt cứ thế tuôn dài ướt nhẹp cả chiếc ra gối lúc nào không hay. Cô cố gắng thế nào cũng không thể ngưng khóc được.

Đôi mắt mọng nước vô tình nhìn thấy chiếc hộp âm nhạc trên bàn. Hoàng tử đang dùng cánh tay săn chắc ôm lấy cô dâu xinh đẹp của mình, thật hạnh phúc. Đó là món quà anh đã tặng trong sinh nhật cô. Nghĩ đến lời thề giữa hai người, nước mắt Tiêu Hữu lại càng tuôn rơi. Cô đột nhiên ôm lấy hộp

nhạc, mở cửa phòng ngủ chạy thật nhanh ra ngoài.

“Mạc Mạc, con đi đâu vậy?”

Ba mẹ cùng với cậu lên tiếng gọi mà cô không nghe, không quay đầu lại, cô không muốn đi du học. Tiêu Hữu mở cửa, chạy ra ngoài. Ba cô cùng với cậu đuổi theo, nắm lấy tay cô. Tiêu Hữu không để ý đến tay của ba, chỉ nói “Ba, con không muốn đi khỏi nhà, con không muốn” Miệng nói vậy mà chân cô thì vẫn tiếp tục chạy đi.

Tiêu Hữu dừng lại khi nghe thấy tiếng hét của mẹ cùng tiếng gọi của cậu. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy thân thể cao lớn của ba ngã xuống nền đất lạnh giá. Cô thật sợ hãi, hoảng hốt mà la lên “Ba...!”

Mọi người trong nhà đều hoảng loạn hết cả lên, chỉ có cậu cô là vẫn giữ được bình tĩnh nhanh chóng gọi điện thoại kêu cứu hộ tống. Mẹ cô kinh hoàng ôm lấy chồng khóc lóc, vội vàng lục tống lục túi áo của ba tìm thuốc, rồi nhét vào miệng ba cô.

Tiêu Hữu bị dọa đến mức cả người run rẩy, gương mặt trắng bệch, ôm lấy tay ba cô thật chặt, vừa khóc vừa nói “Ba, con xin lỗi, ba đừng dọa Mạc Mạc, Mạc Mạc sẽ nghe lời ba. Ba đừng không quan tâm đến Mạc Mạc...”

Ba đột nhiên ngất đi thì Tiêu Hữu mới biết tình của ba không tốt. Thế mà cô vẫn chẳng hay biết chút gì. Ba vì sợ cô lo lắng nên mới dấu diếm không nói cho cô biết. Mãi cho đến hôm nay thì mọi chuyện mới vỡ lẽ. Thật may mắn là do cấp cứu kịp thời nên tình trạng nguy kịch đã qua, nếu không cả đời này cô sẽ phải hối hận chết mất.

Tiêu Hữu nhìn ba mình đang nằm trên giường bệnh. Ba cô to lớn là thế mà cũng có lúc ốm đau. Cô cứ nghĩ ba sẽ luôn khỏe mạnh, sẽ vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc cho hai mẹ con cô, là cây đại thụ không bao giờ gãy đổ. Thế nhưng, giờ phút này đây, cô thật sợ sợ hãi ba cô rồi cũng có lúc sẽ mất đi.

Cô nói liền một hồi “Ba, Mạc Mạc sẽ không để cho ba phải tức giận nữa, ba mau khỏe lại nhé” Dù đã được cấp cứu, nhưng cô vẫn lo sợ, không thể ngăn lại dòng lệ chảy dài nơi khoé mắt. Làm sao cô có thể bất hiếu như thế chứ?

Mẹ cô im lặng khích lệ cô và cũng tự an ủi chính mình là ba sẽ không có việc gì. Cậu cũng trấn an tinh thần cô, bảo cô đừng sợ, bác sĩ đã nói ba cô chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, chú ý một chút là sẽ không có vấn đề gì nguy hiểm nữa rồi. Thế nhưng Tiêu Hữu vẫn rất sợ hãi.

Khóc nhiều mệt quá, cô nắm lấy tay ba ngồi bên giường bệnh mơ mơ màng màng ngủ. Trong lúc con mơ màng, cô cảm nhận có một đôi tay dịu dàng nắm lấy tay mình. Đó không phải là bàn tay chai sần của mẹ. Vậy là tay của ai? Tiêu Hữu nghĩ không ra, cả trong giấc mộng cũng thấy bất an ngủ không yên.

Ba nằm viện vài ngày, Tiêu Hữu rất ngoan ngoãn, không hề trốn đi gặp Giản Chiến Nam, cũng không nói đến chuyện du học nữa. Mỗi ngày lúc nghỉ trưa cô đều đến bệnh viện thăm ba, tan học là ngoan ngoãn đợi cậu tới đón, sau đó lại đến bệnh viện chăm sóc cho ba cô cho tới khi xuất viện.

Cô giúp ba ngồi xuống sofa. Ông nhẹ nhàng vỗ đầu cô, thờ dãi nói “Mạc Mạc đừng sợ, ba khỏe mạnh như thế, không bỏ Mạc Mạc lại đâu”

Tiêu Hữu vòng tay ôm lấy ba mình “Vâng, ba nhất định sẽ luôn luôn khỏe mạnh. Sau này Mạc Mạc sẽ nghe lời ba”

Buổi sáng ngày cô đi bầu trời thật u ám, có vẻ rất muốn đổ mưa để gột rửa nỗi buồn. Tiêu Hữu ngoan ngoãn im lặng ăn sáng rồi cùng ba mẹ và cậu đi đến sân bay. Hôm nay là ngày cô bay đến một đất nước xa xôi mà không có người thân cùng... anh.

Thân thể ba cô đã không còn gì đáng lo ngại, tuy nhiên Tiêu Hữu vẫn không muốn đi. Cô đã hứa nghe lời ba thì sẽ giữ lời. Ngồi trong xe đang chạy bon bon trên đường, về mặt ba cô luôn nghiêm túc nhưng rõ ràng trong mắt có chút bi thương, mẹ cũng chẳng khác gì. Cô biết ba mẹ không muốn xa cô thế mà cứ thế bắt cô phải đi. Cậu mở cửa xe, gương mặt lạnh lùng không nói một lời. Không khí trong xe thật sự rất bức bối.

Tiêu Hữu thấy xe hướng đến sân bay. Cô cách xa quê hương bao nhiêu thì cũng cách xa anh Nam của cô bấy nhiêu. Cách một chút lại khiến cô đau lòng một chút, tầm mắt cũng bị nước mắt làm cho nhoè đi.

Thế nhưng cô không có đủ dũng khí để phản kháng lại ý định của mọi người. Bởi vì cô không thể khiến cho ba mẹ thêm đau lòng nữa. Cuối cùng cô chỉ có thể gửi cho Giản Chiến Nam một tin nhắn ngắn ngủi ‘Anh Nam, dù cho Mạc Mạc ở bất kỳ nơi đâu thì lòng cũng sẽ không thay đổi. Mạc Mạc sẽ luôn yêu anh. Mạc Mạc đi rồi sẽ trở về, chỉ cần cho Mạc Mạc bốn năm, chỉ cần bốn năm thôi...’

Cô không hề biết bốn năm sẽ có những trở ngại nào sẽ đổi thay tình yêu của hai người. Liệu có còn nồng ấm như hiện giờ hay không? Liệu trong lòng anh có người con gái nào khác ngoài cô hay không? Anh rồi liệu có quên cô hay không? Cô biết là Giản Chiến Nam đối xử rất tốt với cô. Thế nhưng cô vẫn không thể nhìn thấu hết cõi lòng anh. Cô chỉ biết một điều là lòng cô sẽ chỉ chứa hình ảnh một Giản Chiến Nam hào hoa phong nhã cùng với vòng tay ấm áp luôn bao trọn lấy cô.

Lựa chọn nghe lời ba mẹ không phải là vì tình yêu của cô không đủ sâu mà là một niềm tin cô rồi sẽ quay trở về. Thời gian và khoảng cách xa xôi sẽ không thể là trở ngại ngăn cản tình yêu của cô dành cho anh. Dù cho cô ở nơi nào, dù cho thế giới có thay đổi ra sao thì lòng này cũng chỉ yêu mình anh.

Bốn năm dài như thế, khoảng cách nửa vòng Trái Đất xa xôi như thế, cô thì vẫn ngây thơ, khờ dại. Thế nhưng cô cũng biết tình yêu nếu không qua một thời gian thử thách có lẽ sẽ không phải là tình yêu. Mà có khi tình yêu trải qua thử thách lại càng thêm sâu sắc, nồng đậm. Nhưng cũng có thử tình yêu chỉ như một ngọn gió, thổi đi mất không còn bất kỳ lưu luyến nào trong cõi lòng. Tình yêu của cô với Giản Chiến Nam không biết là loại nào đây?

Thật sự tất cả là do cô mặc kệ tình yêu trong lòng, mặc kệ cô kiên định yêu Giản Chiến Nam bao nhiêu thì cô vẫn rất lo lắng, vẫn nghĩ ngợi ra rất nhiều thứ đáng sợ. Cô cứ thế bỏ đi, thậm chí không có gặp để nói lời chia tay với anh. Cô rất sợ hãi phút giây ly biệt mình sẽ không cảm được nước mắt mà khóc trước mặt anh. Cô chán ghét thời khắc lòng cô tê liệt không còn cảm giác đau vì đã quá đau, cô sợ cô sẽ không chịu nổi mất.

Trời không biết đã đổ mưa tự bao giờ, thật rối loạn giống như lòng cô bây giờ, u ám một mảnh chẳng có tia sáng nào. Tiêu Hữu ngồi trong xe không nói bất cứ một lời nào. Giản Chiến Nam vẫn không trả lời tin nhắn của cô.

Tiêu Hữu ôm thật chặt hộp âm nhạc mà Giản Chiến Nam đã tặng cho cô, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nó, cô đang rất cố gắng kìm chế thống khổ trong lòng, không hề để ý bất cứ điều gì khác cho đến khi xe bất chợt dừng lại.

Ngẩng đầu, cô chỉ thấy có một chiếc xe màu đen hàng hiệu đậu trước mặt xe của nhà mình, ngăn không cho bọn họ tiến lên phía trước. Mưa rơi xuống mặt đường tạo thành những bọt nước trắng xóa bắn tung tóe khắp nơi.

Tiêu Hữu nhìn chăm chăm thân ảnh đang chậm rãi bước xuống chiếc xe màu đen đó. Thân người cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng không tia cảm xúc, bộ vest đen trên người càng giúp anh tô điểm vẻ đẹp trai của mình. Mưa to khiến quần áo anh ướt nhẹp, cả mái tóc được chải gọn gàng thường ngày cũng vì nước mưa mà trở nên rối xù. Những giọt mưa chảy dài theo khuôn mặt anh xuống dưới. Đôi chân thon dài nện từng bước từng bước vững trãi tới bên xe của bọn họ.

Tiêu Hữu không nhìn được cứng đờ cả người, cánh tay bị ba cô nắm thật chặt. Cô nhìn thấy Giản Chiến Nam đứng trước cửa xe, đôi môi bị mưa hắt vào khiến cho thêm phần nhợt nhạt, đôi mắt đen sâu thẳm, xuyên qua cửa kính xe nhìn thẳng vào gương mặt cô. Tay anh đánh thật mạnh vào cửa kính xe, hét thật to “Mạc Mạc, em ra khỏi xe cho anh!”

Nhìn khuôn mặt tức giận của Giản Chiến Nam, thấy anh bị mưa làm ướt hết cả người khiến lòng cô như thêm quặn thắt con đau “Anh Nam...!”. Tiêu Hữu giằng dụa thân mình muốn xuống xe “Ba mẹ cho con xuống xe được không, con chỉ nói vài câu với anh ấy thôi...”

“Ngồi im, Việt Nhiên, đánh xe vòng qua” Ba cô dùng ngữ điệu lạnh lùng ra lệnh.

Lăng Việt Nhiên nghe lời đánh xe vòng qua Giản Chiến Nam nhưng anh cũng không hề có ý định bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy, tiếp tục chặn đường. Mặt anh tái xanh, gần từng tiếng, lạnh lùng nói “Em muốn đi, phải không?”

Tiêu Hữu cắn chặt môi, đôi mắt không hề chớp nhìn Giản Chiến Nam, lòng cô... thật là đau.

“Mạc Tiêu Hữu! em có biết bốn năm chúng ta sẽ ra sao hay không?” Giản Chiến Nam nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy bi thương của cô, tóc bị mưa làm cho lộn xộn, tức giận đập chân thình thịch lên hông xe, quát lớn “Anh nói cho em biết, Mạc Tiêu Hữu, anh là đàn ông, đối với em không phải là thánh nhân, bên cạnh có rất nhiều phụ nữ hấp dẫn muốn quên anh, em có biết không? Nếu em dám bỏ đi, anh nhất định sẽ quên em ngay tức khắc, sẽ lấy người khác làm vợ, đem những đối xử tốt đẹp với em, tình yêu dành cho em đặt lên người phụ nữ đó. Anh sẽ đem những lời nói ngọt ngào đã nói với em nói cho người khác nghe. Mạc Tiêu Hữu! Em xuống xe ngay cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Lời nói của Giản Chiến Nam khiến Tiêu Hữu vừa đau đớn vừa bối rối. Cô không muốn anh quên cô, không muốn anh cưới người con gái khác, không muốn anh đem những lời nói ngọt ngào đã từng chọc cô cười nói cho cô gái khác nghe. Cô không muốn trở thành một mảnh vá trong quá khứ của Giản Chiến Nam, không muốn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh, đồng thời cô cũng muốn Giản Chiến Nam không phải là quá khứ của cô. Trái tim Tiêu Hữu rất đau, cô chạy ào xuống xe, trên tay vẫn đang cầm hộp nhạc mà Giản Chiến Nam tặng.

Đứng dưới cơn mưa như trút nước, bị những cơn gió mạnh mẽ làm cho run rẩy, mưa che hết tầm mắt cô khiến cô không mở nổi mí mắt, cô nhắm mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt, tiếng gió vù vù cuốn chân trời nuốt đi âm thanh giận dữ của ba mẹ.

Giản Chiến Nam sai những bước chân dài tới ôm chặt lấy cô vào lồng ngực ấm áp vững trãi của mình, ôm thật chặt như muốn khảm cô vào thân thể anh, nhập làm một rồi thì sẽ không thể tách rời nữa.

Thân thể Tiêu Hữu lạnh ngắt, vòng ôm của Giản Chiến Nam cũng lạnh như băng, thế nhưng vòng tay này lại mang đến cảm giác ấm áp và an toàn cho cả hai con người nhỏ bé. Một tay cầm hộp nhạc, một tay ôm chặt lấy anh, trái tim cô dần bình tĩnh trở lại, dựa cả người vào lồng ngực của người đàn ông đã cướp mất trái tim cô.

Lăng Việt Nhiên nắm chặt hai nắm tay đến mức trắng bệch hiện ra cả gân xanh, đôi mắt không chớp nhìn hai người đang ôm nhau dưới màn mưa, trái tim đau thắt lại, Mạc Mạc của cậu, thực sự yêu anh ta sao?

Ba Tiêu Hữu ban đầu tức giận đến đỏ bừng cả gương mặt nhưng cuối cùng rồi cũng dần bình tĩnh trở lại, tâm trí chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, quay đầu nhìn vợ mình một cái, cuối cùng ông nhắm mắt, bất lực nói với Lăng Nguyệt Hồng "Việt Nhiên, về nhà thôi"

"Thế còn Mạc Mạc?" Lăng Nguyệt Hồng nhìn con gái, tâm trạng từ tức giận đến thương cảm, rồi lại lo lắng không biết làm sao.

"Mọi chuyện đã như vậy rồi thì còn bắt nó lên máy bay làm gì nữa?" Ba cô giọng điệu đã rất kém, tâm trạng còn kém hơn. Lăng Nguyệt Hồng im lặng, tâm tình của bà cũng không hề tốt hơn chồng mình bao nhiêu. Còn làm gì được nữa bây giờ? Chẳng lẽ lại cứ để con bé ở trên đường với cậu ta sao?

Lăng Việt Nhiên chưa từng dời mắt khỏi Tiêu Hữu, khuôn mặt anh tuần đây về thăm trầm, cô đơn nói không nên lời, cuối cùng chỉ đành bất lực lái xe đi.

Tiêu Hữu nhìn thấy ba mẹ cùng cậu rời đi, tâm trạng lo lắng hoảng hốt định chạy theo nhưng Giản Chiến Nam đã giữ chặt lấy cô. Nhìn thấy khuôn mặt bản thân của cô, anh đau lòng cúi người xuống hôn lên đôi môi quyến rũ đã trắng bệch vì lạnh "Mạc Mạc, không cho phép em rời khỏi anh, rõ chưa?" "Sẽ không, sẽ không bao giờ rời xa, nhưng còn ba mẹ?" Tiêu Hữu khẽ sờ nhìn vào hai tròng mắt đen sâu thăm thẳm của Giản Chiến Nam, nghẹn ngào nói "Anh Nam, ba mẹ có phải không cần em nữa phải không?" Nói xong nước mắt cô từ từ chảy xuống "Sẽ không, đừng sợ, có anh ở đây" Giản Chiến Nam nhẹ nhàng vươn tay gạt đi những giọt lệ như pha lê của Tiêu Hữu, anh rút ra chiếc khăn tay màu trắng trong túi lau nước mắt và nước mưa vương vãi trên mặt cô, sau đó là lau tóc cô cho khô đồng thời giờ giọng dỗ dành như con nít "Đừng khóc nào" Giản Chiến Nam nghĩ Tiêu Hữu sẽ không nói lời nào liền muốn rời khỏi anh, trong lòng lại phát giận. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đáng thương kia, anh lại không tài nào bộc phát cho nổi. Cô mềm mại như một em bé, nói cho cùng cũng chỉ là một em bé lớn tuổi mà thôi. Giản Chiến Nam chợt nhíu mày rồi lái xe đi, anh không đi về nhà hay công ty của mình mà lái đến nhà cô. Sự tình đã đến nước này thì phải giải quyết, anh nhất định phải khiến anh và cô có thể ở bên nhau.

Giản Chiến Nam ôm lấy Tiêu Hữu run rẩy đi lên năm tầng lầu. Cô đứng trước cửa lo sợ, bất an nhìn anh, không biết ba mẹ và cậu có còn giận không, cô sợ ba không cho vào nhà vì bây giờ chắc chắn ba cô đang cực kì tức giận.

Người ấn chuông là Giản Chiến Nam, đứng mãi ở ngoài này Tiêu Hữu sẽ trở bệnh mất, đành nào chuyện này cũng cần phải giải quyết chỉ là điều sớm hay muộn mà thôi. Giản Chiến Nam nghĩ phải nhân cơ hội này thừa cơ làm tới, tốc chiến tốc thắng.

Mẹ cô mở cửa ra, hai tay Mạc Mạc nắm chặt lấy nhau bối rối nhìn mẹ, khe khẽ gọi một tiếng. Con gái có sai thì cũng vẫn là con mình, Lăng Nguyệt Hồng tuy tức giận nhưng nhìn thấy cô ướt sũng cũng vừa thương cảm vừa đau lòng.

Nhìn con gái rồi lại nhìn nam nhân đứng bên cạnh, bà nhíu mày nhưng sau đó vẫn tránh sang một bên nhường đường cho hai người "Vào đi, còn đứng đây làm gì?" Tuy đau lòng nhưng giọng bà khi nói chuyện vẫn rất bình tĩnh.

Giản Chiến Nam nắm tay Tiêu Hữu vâng lời đi vào, sau đó mới buông ra. Ba cô ngồi ở giữa sô pha, sắc mặt có chút khó coi, Lăng Việt Nhiên thì sự địch ý với Giản Chiến Nam đã hiện rõ lên trên gương mặt lạnh băng nhưng với Tiêu Hữu vẫn là ánh mắt đau lòng cùng bi thương "Mạc Mạc, đi tắm nước ấm rồi thay quần áo đi"

Tiêu Hữu không dám quay đi, chỉ liếc nhìn về phía ba mình. Ông cũng liếc nhìn cô một cái nhưng vẫn không nói chuyện. Tiêu Hữu biết ba đang tức giận nhưng cũng không tỏ ra thật quyết liệt với cô. Quay đầu lại nhìn Giản Chiến Nam, anh vỗ về vai cô "Đi đi" Nơi này anh có thể ứng phó được.

Tiêu Hữu vào phòng ngủ lấy quần áo rồi đi tắm. Cô tuy rất muốn nghe xem bên ngoài họ đang nói những gì nhưng lại không tài nào nghe rõ, âm thanh khi được khi mất rất mơ hồ, có vẻ như đang phát ra từ phòng làm việc của bố. Cô không biết Giản Chiến Nam sẽ giải quyết mọi chuyện với ba mẹ như thế nào, kết quả ra sao, cho nên rất lo lắng cùng căng thẳng.

Tắm xong cô lại thay quần áo rồi ra ngoài, nhìn thấy ba mẹ vẫn ngồi trên sô pha, Lăng Việt Nhiên có vẻ rất mất kiên nhẫn, Giản Chiến Nam ngồi bên cạnh quần áo vẫn hơi ướt, nhưng vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, khí chất trấn định không hề tỏ ra nao núng.

Tiêu Hữu có chút lúng túng không biết nói năng gì, hấp tấp nói "Ba, mẹ... con..."

"Mạc Mạc!" Ba cô đứng lên khỏi ghế có vẻ mệt mỏi "Mạc Mạc, con cũng không còn nhỏ nữa, cũng có thể tự quyết định chuyện của mình được rồi, mọi chuyện ba không muốn can thiệp nữa, đường con... con tự mình đi thôi. Nguyệt Hồng, tìm bộ quần áo sạch cho cậu ta thay, tôi mệt rồi, đi nghỉ đây"

Ba cô nói xong liền trở về phòng ngủ, Lăng Nguyệt Hồng tìm quần áo cho Giản Chiến Nam thay, quần áo của chồng mình không vừa nên đành lấy của Lăng Việt Nhiên. Nghĩ đến chuyện chàng trai này cướp đi con gái ruột của mình, Lăng Nguyệt Hồng tuy không tức giận nhưng vẫn rất khó đối xử với anh như người bình thường, hơn nữa chàng trai này còn là con trai của người phụ nữ đó, bà chỉ đưa quần áo cho Tiêu Hữu rồi khó chịu nói "Mạc Mạc, đưa quần áo cho cậu ta, mẹ đi xem bố con, tối giờ uống thuốc rồi"

Tiêu Hữu dờ dẩn đứng im trong phòng khách, tay cầm bộ quần áo, đôi mắt to tròn bởi vì khóc nhiều mà sưng đỏ lên, nghi hoặc nhìn Giản Chiến Nam. Khuôn mặt tuấn tú của anh thoải mái cười, bước dần về phía cô rồi khẽ néo chiếc mũi nhỏ nhỏ xinh xinh "Cô bé, sao thế?"

"Ba của em..."

Giản Chiến Nam vươn tay ôm lấy eo Tiêu Hữu, trán anh tựa vào trán cô, một mùi hương từ cô lan sang hấp dẫn anh, anh thấp giọng vẫn "Mạc Mạc! Về sau cũng sẽ là bố anh..."

Hả? Tiêu Hữu ngây người! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 21

Một tháng sau. Mặc dù đã sang đông nhưng đối với Tiêu Hữu chính là sau cơn mưa trời lại sáng. Sau khi giằng co vì muốn tách cô ra khỏi Giản Chiến Nam, cuối cùng ba mẹ cũng không ép cô đi du học nữa. Hơn thế, hai người cũng không phản đối chuyện cô cùng Giản Chiến Nam qua lại. Ngoại trừ chuyện học tập, chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới thì Tiêu Hữu cũng tận tình hưởng thụ hương vị tình yêu ngọt ngào giữa hai người, càng ngày vị trí của anh trong lòng cô càng sâu sắc hơn. Tiêu Hữu cũng từng hỏi Giản Chiến Nam đã nói gì với ba mẹ mà có thể khiến họ thay đổi quyết định, không phản đối chuyện của hai người nữa. Cô không biết liệu có liên quan gì đến chuyện ân oán mà anh từng nhắc đến hay không, và lại cô cũng rất muốn biết chuyện đó là như thế nào. Còn Giản Chiến Nam thì vẫn cứ thản nhiên nói với cô ân oán kia là do người khác gây ra, không liên quan gì đến hai người bọn họ. Chỉ cần hiện giờ anh và cô có thể hạnh phúc ở cạnh nhau là được rồi. Ân oán đó cứ để cho người khác giải quyết đi. Thế nhưng hai chữ ân oán luôn ám ảnh Tiêu Hữu, khiến cô không hiểu sao lại có cảm giác bất an trong lòng. Mặc dù đầy nghi hoặc nhưng tất cả mọi người chẳng ai muốn nói nên Tiêu Hữu cũng không có hỏi thêm nữa. Nếu vấn đề đó không còn quan trọng trong chuyện tình cảm của anh và cô thì vì sao cô lại cứ nhất quyết phải biết đến nó cơ chứ? Biết đâu nó lại làm bản thân cô thêm phiền não, thà rằng không biết để khoái hoạt mà sống chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao. Hơn nữa, cô cũng không phải là người có thể giải quyết được chuyện đó.

Thế nhưng Tiêu Hữu cũng phát hiện ra kể từ lúc ba mẹ ngầm chấp nhận cô cùng Giản Chiến Nam qua lại thì dường như cô cũng không gặp được cậu nữa. Cậu dường như rất bận rộn với công chuyện làm ăn gì đó mà cô không biết được. Tiêu Hữu gọi điện thoại cho cậu thì cũng chỉ vội vội vàng vàng nói được vài câu là ngắt máy. Cậu có chút gì đó rất lạ, có lẽ cậu cũng yêu rồi nên mới bận rộn như thế... (Phi Phi: Ta nói Mặc tiểu thư! Cô nói thì hay lắm!)

Tiêu Hữu bắt đầu đếm ngón tay nhằm tính thời gian, cô quen biết Giản Chiến Nam cho tới hôm nay cũng được nửa năm rồi. Thế nhưng mọi chuyện dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, tất cả vui, buồn, hờn, giận, khó khăn, khoái hoạt đều khắc ghi rõ trong lòng. Yêu đương không hề ảnh hưởng gì đến thành tích học tập của Tiêu Hữu. Lời hứa của cô với ba mẹ đó là không được chỉ quan tâm đến chuyện tình cảm mà bỏ bê học hành. Thế nhưng cô vẫn cứ luôn chỉ xếp hạng hai bởi vì hạng nhất đã bị Giang Xuyên chiếm mất. Hai người cứ thế ganh đua nhau thứ hạng trong lớp, cùng nhau học tập, cùng nhau hít thở bầu không khí năm cuối cấp. Nụ hôn bị cưỡng ép kia cũng theo thời gian mà phai nhạt dần trong trí nhớ hai người. Chỉ có điều, thái độ của Giang Xuyên đối với cô phai nói là rất kinh khủng, luôn cố gắng hết sức chọc cho cô tức giận, nếu không có lẽ hẳn sẽ ăn không ngon và ngủ không yên. Hôm nay là chủ nhật, Tiêu Hữu được nghỉ học. Sau khi làm hết bài, cô cùng Giản Chiến Nam hẹn nhau ra ngoài xem phim. Anh đến tận nhà để đón cô. Ngay từ lúc Giản Chiến Nam đứng trước cửa, sắc mặt của ba mẹ cô không hề tỏ vui vẻ hay chào đón. Tuy nhiên anh vẫn nói chuyện rất thành thực, hơn nữa lại đối xử với ba mẹ cô rất tốt, mỗi lần chơi mát chược đều cố ý để cho mẹ thắng cho nên bà cũng rất vui, rất cao hứng. Biết ba cô thích câu cá, Giản Chiến Nam liền rủ ba đi câu vào những lúc rảnh rỗi. Chỉ một tháng thôi mà anh đã khiến cho cả ba lần mẹ đều thay đổi thái độ một cách nhanh chóng, thậm chí mẹ còn pha trà quý bà tốn cả khối tiền để mua cho anh uống nữa. Tận tâm như thế chẳng phải đều là vì yêu cô hay sao?

Dần dần Tiêu Hữu giống như là người ngoài. Mọi người trong nhà dường như đều vây quanh Giản Chiến Nam. Cô không thể nào không khen ngợi Giản Chiến Nam khéo léo.

Anh nói chuyện với ba mẹ cô một chút thì hai người cùng nhau đi. Anh ra khỏi cửa trước, cô liền đi theo sau. Ba mẹ dặn cô đi chơi đến sáu giờ chiều là phải về nhà. Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi đi ra ngoài, sợ mẹ lại dặn dò cô không được để Giản Chiến Nam sờ loạn này nọ. Mỗi khi nghĩ đến chuyện xấu hổ đó, cả người cô lại nóng bừng lên như thịt heo bị nướng. Mỗi một lần mẹ nói thế, mặt cô lại bắt gặp lại đỏ lên như một quả cà chua chín tấy.

Quần áo Tiêu Hữu mặc ngày hôm nay cũng là do Giản Chiến Nam tặng. Vừa rồi trước khi đến đón anh đã gửi tin nhắn báo cô phải mặc bộ đồ này. Thường ngày cô chỉ toàn mặc đồng phục thể nên quần áo anh tặng, cô chưa mặc bao giờ.

Giản Chiến Nam tặng cho cô không ít đồ. Chỉ có điều cái nào cũng toàn đồ hàng hiệu giá đắt đỏ đến chóng mặt. Tiêu Hữu từ chối không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần từ chối thì anh lại tức giận đến không thèm nhìn mặt cô. Cuối cùng cả hai đều phải tự mình lui từng bước để không phải tự mang lại buồn bực cho nhau. Anh không tặng cho cô đồ xa xỉ nữa, chỉ thỉnh thoảng mua một số quần áo hoặc là mấy món đồ nho nhỏ xinh đẹp mà thôi.

Vòng cổ cô đang đeo cũng do Giản Chiến Nam tặng. Mặt dây là một cái nơ hình con bướm. Anh và cô cùng nhau mua trong một cửa hàng trang sức dọc đường với giá có mấy chục đồng tiền, không đắt lắm cho nên cô mới dám nhận. Cô lại mua tặng Giản Chiến Nam một chiếc đồng hồ, nhưng lại chưa thấy anh đeo nó bao giờ.

Tiêu Hữu để ý thấy đồng hồ trên tay Giản Chiến Nam vẫn là cái màu râm nắng đã cũ lúc trước anh thường mang. Cô hỏi anh vì sao lại không đeo cái cô đã tặng, anh nói không dám dùng, phải cất cho thật kỹ.

Lên xe, Giản Chiến Nam liền mở máy điều hòa vì trời đã sang đông nên không khí bên ngoài hơi lạnh. Tiêu Hữu cảm thấy thật ấm áp. Anh chìa tay ra trước mặt cô, trên tay là một hộp quà nhỏ nhắn thật tinh xảo

“Mở ra xem đi”

“Chúng ta đã nói là...”

“Mở ra xem đi, ngoan nào, nghe lời anh” Giản Chiến Nam ngọt ngào đỡ lấy cô như đang dự định con nít, khóe môi hé ra nụ cười xinh đẹp, đôi mắt đen

lấy soáy sâu vào cô. Ánh mắt ám áp tràn đầy tình cảm đó khiến cho lòng Tiêu Hữu xôn xao, cô chỉ cúi đầu lặng lẽ mở hộp ra xem. Bên trong là một chiếc khăn choàng rất đẹp, trên đó còn thêu mấy bông hoa li ti xinh xắn.

Tiêu Hữu cảm thấy chiếc khăn này không giống như những chiếc bình thường cô có trước đây. Nó dường như chính là một tác phẩm nghệ thuật hoa lệ, tinh xảo. Cô chỉ thích những thứ đơn giản một chút, không cần cầu kỳ, nhưng vật mà anh tặng toàn là đồ đẹp mà thôi.

“Có thích không?” Đôi mắt đen láy nhìn cô, tay cũng cầm lấy chiếc khăn đó khẽ quàng lên cổ cô, cho đến khi cảm thấy thỏa mãn mới khẽ mấp máy môi nói “Thật hợp với Mạc Mạc nhà anh”

“Thật không?” Tiêu Hữu mỉm cười, nhìn không được đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu xem có thật là rất hợp với mình hay không? Cô nhìn vào thân ảnh bên trong gương chiếu hậu, quần áo là Giản Chiến Nam chọn, vòng cổ cũng thế, giờ đây ngay cả khăn choàng cổ cũng là của anh tặng. Thậm chí tóc của cô cũng là anh đưa cô đến salon cắt tỉa. Vốn dĩ tóc thẳng tự nhiên mà giờ xoắn tẹo từng lọn to nhỏ khác nhau.

Tóc xoắn rất tự nhiên, trông không hề giả tạo tí nào. Điều đó lại càng khiến cho cô thêm phần khả ái. Tiêu Hữu đột nhiên cảm thấy mình trong gương có chút xa lạ khó nói. Mọi thứ trên người cô đều có liên quan đến Giản Chiến Nam, từ quần áo cho đến những thứ chi tiết nhỏ như khăn choàng, vòng tay cũng đều là anh tặng. Và có lẽ về đẹp thiếu nữ trong cô cũng vì anh mà lan tỏa.

Giản Chiến Nam say đắm ngắm nhìn Tiêu Hữu, cuối cùng đôi môi mỏng chợt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng tự nhiên của cô, nhẹ nhàng hôn một chút rồi mới luyến tiếc dứt ra. Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, khởi động xe rời khỏi.

Tiêu Hữu thật sự nghĩ là sẽ cùng anh đến rạp chiếu phim xem bộ phim mới nhất của điện ảnh Hoa Ngữ, thế nhưng hai người lại không đi. Giản Chiến Nam chở cô tới một khách sạn được trang trí rất tao nhã và sang trọng.

Cánh tay cường tráng của anh ôm cô thật chặt, mà thân thể cô trong vòng tay anh thật mỹ miều động lòng người. Nam thanh sánh cùng nữ tú, anh là ngọn núi cao chất ngất mà cô lại như dòng sông cuộn chảy quanh núi. Hai người hợp lại thành một bức tranh thật đẹp.

“Không đi xem phim hay sao?” Tiêu Hữu rốt cục nhìn không được liền quay sang nhiu mày hỏi anh.

“Chưa vội, đi gặp bạn anh trước đã” Giản Chiến Nam cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm chứa đầy sủng nịnh.

Nhân viên tiếp tân liền đưa họ vào một căn phòng lớn. Bước vào bên trong, Tiêu Hữu mới biết không phải là chỉ có mấy người bạn mà tính cả nam lẫn nữ thì tới tám người. Nếu đếm cả cô và Giản Chiến Nam thì là mười người lận. Cô đột nhiên hiểu được dụng ý của anh, đây giống như là cô đang bắt đầu bước vào trong thế giới của anh.

Một người ăn mặc vô cùng gọi cảm, vẻ mặt kích động ngược nhìn cô “Oa, cô bé thật là đẹp. Chiến ca, anh giàu kỹ ghê”

“Gọi là chị dâu đi” Giản Chiến Nam đơn giản mở miệng nói một câu, cánh tay cũng nhanh chóng ôm lấy Tiêu Hữu. Cô là niềm kiêu hãnh của anh.

Mọi người đưa nhau gọi Tiêu Hữu là chị dâu khiến cho mặt cô bỗng chốc nóng bừng lên vì xấu hổ và ngại ngùng. Lần đầu tiên có người lớn tuổi lại gọi cô như thế. Nhìn nhóm người cả nam lẫn nữ trước mắt đều hơn tuổi cô vậy mà còn thân thiết gọi cô là chị dâu, Tiêu Hữu nhất thời không thích ứng được, vội vàng nói “Gọi em Tiêu Hữu là được rồi”

Giản Chiến Nam hơi nhiu mày, vừa rồi bảo bạn bè gọi cô là chị dâu khiến anh thấy rất thoải mái bởi vì đây xem như cô chính thức thuộc về anh. Nhưng Tiêu Hữu lại phản đối khiến anh thấy không được thỏa mãn. Mọi người tự nhiên cũng cảm giác được tâm tư của Giản Chiến Nam thế nên giả là cười nói “Gọi chị dâu thân thiết hơn”

Âm thanh này nghe quen quen. Tiêu Hữu nghiêng đầu nghĩ một chút thì nhận ra đó chính là tiếng nói của người ở trong văn phòng Giản Chiến Nam hôm trước. Xe đạp của cô là do anh ta tìm người chỉnh lại hại cô chụp ếch vô cùng thê thảm. Cô nhìn anh ta chăm chăm, ai biết được một ngày nào đó anh ta tìm bạn gái còn phải nhờ đến cô chỉ điểm.

Mọi người rất hào hứng, náo nhiệt giới thiệu bản thân mình, bên cạnh đó cũng không buông tha sự tò mò hỏi han chuyện tình cảm của hai nhân vật chính đêm nay. Tiêu Hữu liền quăng những câu hỏi “học búa” đó chuyển sang cho Giản Chiến Nam trả lời. Cô thật sự không muốn cho người khác biết chuyện hai người gặp nhau trong tình huống cổ tích là khi xe cô bị hỏng mà đó là do Giản Chiến Nam bày ra, để xem anh có gan nói ra ngoài hay không. Quá nhiên, Giản Chiến Nam làm mặt lạnh buông một câu “Mau gọi đồ ăn đi”

Tám người không hề hỏi thêm nữa, nhao nhao đua nhau gọi đồ ăn. Hiện giờ đúng là giờ cơm trưa, đông người trong một không gian sôi nổi hơn nữa ai ai cũng đang rất cao hứng nên không thể nào không uống rượu. Có người đưa chén rượu cho Tiêu Hữu, Giản Chiến Nam liền liếc mắt đến bên chén rượu, nói “Cô ấy không uống được rượu”

Cuối cùng Giản Chiến Nam phải uống thay cô. Mọi người thấy Giản Chiến Nam đối xử với Tiêu Hữu chính xác là do tình yêu. Từ lượng của anh rất lớn, cũng ít khi uống rượu. Thế nhưng hôm nay anh đang rất vui nên cũng hơi quá chén. Mọi người lại càng vui vẻ, mãi đến hơn hai giờ mới rời khỏi khách sạn.

Giản Chiến Nam uống hơi nhiều rượu, cả người đã có vẻ say nhưng nhìn anh không có chút nào loạng choạng của kẻ say, quần áo vẫn chỉnh tề, tóc tai vẫn gọn gàng như cũ, chỉ có ánh mắt của anh là có chút hơi sưng. Nhất định là không thể đi xem phim được rồi, hơn nữa cũng tới giờ Tiêu Hữu phải về nhà. Giản Chiến Nam muốn đưa cô về nhưng nhìn anh uống nhiều như vậy, cô không đành lòng để cho anh lái xe.

Cuối cùng một người trong nhóm xung phong lái xe đưa Giản Chiến Nam cùng Tiêu Hữu về. Lúc cô đến nhà thì ba mẹ vẫn còn đang ngủ trưa. Nghe

thấy tiếng xe, mẹ cô liền đứng dậy ra xem, không nói gì chỉ bảo Giản Chiến Nam ở lại cùng ăn cơm tối.

Giản Chiến Nam cũng muốn có thêm thời gian ở bên Tiêu Hữu nên vô cùng vui vẻ gật đầu ở lại. Mẹ thấy anh có mùi rượu, giờ lại mới là buổi trưa nên bảo anh vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi một chút.

Giản Chiến Nam đi đến chiếc giường trong phòng dành cho khách ngả lưng xuống. Tỉu lượng của anh vốn rất tốt, rất ít khi say sấn nhưng mỗi khi uống say thì chỉ cần ngủ một chút là ổn. Tiêu Hữu rót cho Giản Chiến Nam cốc nước ấm, đưa đến tận tay anh “Uống ít nước đi rồi ngủ một lát, chốc nữa em sẽ gọi anh dậy”

Thân thể to lớn của Giản Chiến Nam nằm trên giường, có vẻ rất mệt mỏi. Sau khi anh uống hết ly nước, Tiêu Hữu định bước ra ngoài thì không ngờ tới lại bị ôm lấy, ngã nhào vào trong lòng anh. Mặt cô nhanh chóng đỏ bừng lên, vội vàng chụp lấy cánh tay anh nhỏ giọng nói “Buông em ra đi, cẩn thận không mẹ lấy chổi chà quét anh ra ngoài bây giờ”

“Hôm nay anh vẫn chưa hôn em, Mạc Mạc” Thanh âm trầm thấp, đôi môi của anh cũng dừng lại trên môi cô. Anh thổi thổi vào môi cô lấy đà rồi sau đó liền đưa lưỡi mình vào trong miệng cô khám phá. Tiêu Hữu cũng không để cho anh thỏa mãn như vậy, chỉ giả vờ hợp tác một chút liền thoát ngay khỏi vòng ôm của anh. Cô trừng mắt liếc anh một cái.

“Lúc nào ở bên ngoài mới được hôn, có mỗi chuyện này thôi mà anh cũng không nhớ thì trí nhớ quả thật là rất kém đấy Giản chủ tịch ạ! Anh ngoan ngoan ngủ đi, em đi làm bài tập đây” Cô nói xong liền xoay người chạy ra ngoài, không thêm để ý đến anh nữa. Anh thật là quá xấu đi.

Tiêu Hữu làm bài đến tận năm giờ chiều. Lúc cô nhìn đồng hồ treo trên tường thì Giản Chiến Nam cũng đã ngủ được ba tiếng. Cô sợ anh khát nước, cũng muốn nhìn xem anh đã tỉnh hay chưa liền nhanh chân chạy vào nhà bếp rót một cốc nước ấm rồi đi vào phòng dành cho khách. Cô thấy Giản Chiến Nam vẫn còn đang nằm ngủ như một đứa trẻ. Có lẽ hôm qua thức khuya làm việc lại phải đi chơi cùng cô cả một ngày nên không đủ sức đây mà. Nhìn gương mặt lúc ngủ của anh cũng không còn sắc bén, tinh ranh như bình thường, đầu đó lại xuất hiện chút bình thản lần tỏa mãn. Đuôi mắt dài đẹp đẽ, cái mũi thanh cao, đôi mắt gọi cảm, lông mi đen dày lại rung rung theo từng nhịp thở, tất cả cứ như được Thượng Đế ưu ái về ra vậy. Vì sao anh lại có thể sinh ra đẹp trai đến thế chứ?

Tiêu Hữu xoay người đi ra, nghĩ là nên bảo tài xế của anh cứ về trước có lẽ đỡ phiền hần hơn. Nhưng tầm mắt cô lại rơi ngay ví tiền của anh nằm trên mặt đất. Cô liền mở ra xem thì thấy bên trong có một chút đồ vật linh tinh liên qua đến công việc của anh.

Ánh mắt Tiêu Hữu vốn vẫn là không hề để ý, nhưng lúc nhìn thấy trong ví của anh lộ ra một bức ảnh, tầm mắt của cô liền ngay lập tức dừng lại tại chỗ đó, về mặt cực kỳ kinh ngạc như không tin được...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tầm ảnh là hình một cô gái có nụ cười thuần khiết, ở trong mắt Tiêu Hữu có cảm giác như đã từng quen biết đầu đó. Cô có thể xác định, cô không biết cô gái trong bức ảnh nhưng lại thấy rất quen. Cô gái này có vị trí như thế nào trong lòng Giản Chiến Nam mới khiến anh luôn luôn để ảnh trong ví của mình? Đáp án trong đầu cô như ẩn như hiện, lúc mơ hồ rồi lại đôi khi rõ ràng, ý thức của bản thân bất giác không muốn nghĩ nhiều và điều đầu tiên của nó chính lựa chọn sự trốn tránh.

Trong ví cô đặt một bức ảnh của Giản Chiến Nam mà trong ví của anh lại lại đặt một bức hình của một cô gái – không phải là cô. Tiêu Hữu chợt thấy lòng mình một trận nhói đau, thân thể bất động cứ đứng tại đó, cảm thấy hơi lạnh từ đầu xuất hiện lan tràn từ dưới chân vào đến tận trong lòng mình, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận đã trở nên tái nhợt.

Tiêu Hữu nhặt chiếc ví lên, đang muốn đặt ở trên đầu giường thì Giản Chiến Nam chợt tỉnh giấc. Đôi mắt sắc bén thường ngày giờ đây lại trong sáng khác thường làm say đắm lòng người. Nhưng giờ phút này đây, Tiêu Hữu không còn lòng dạ nào thương thức, liếc mắt nhìn anh một cái, lại thân nhiên nói “Ví của anh rơi xuống đất”

Cô đưa cho anh, tay anh đưa ra nhận lấy, đứng dậy xuống giường, đem ví nhét vào túi. Tất cả hành động đều thật bình tĩnh, thật tự nhiên, thần sắc của anh cũng không tỏ ra chút bất an nào, rồi đưa tay ra đón lấy chén nước cô đưa... anh khát. (Phi Phi: *gãi mõng* Anh này họ Tinh tên Bơ nè!)

Đôi mắt đen láy của Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam nhưng anh vẫn không có nửa điểm lúng túng, gương mặt lại khôi phục nét trầm ổn vốn có “Em không có gì muốn hỏi sao?”

Anh biết cô đã thấy bức ảnh, có nên giải thích với cô một chút rốt cuộc cô gái ấy là ai không?

Anh nhìn cô, tay đặt trên bả vai cô, môi hơi gợn gợn lên, cúi đầu... bờ môi anh đặt lên cánh môi cô một nụ hôn bá đạo, ni non trầm thấp “Anh vừa nằm mơ thấy em, bảo bối”

Lần đầu tiên Tiêu Hữu không vì lời anh nói mà xúc động, vì nụ hôn của anh mà mê muội. Anh Nam của cô đang chuyển đề tài, anh không muốn nói, cô làm sao gồng một kẻ đồ kị cổ tình truy hỏi cho bằng được. Anh có kiêu ngạo của anh, cô cũng có, anh không nói, cô cũng không hỏi, cô không muốn có được một đáp án miễn cưỡng hay là lời chống chế giả tạo. Trong lòng đau buồn giống như có một tảng đá đè nặng mà không thể giải thoát.

Tận vài ngày sau, hình ảnh cô gái trong bức ảnh vẫn cứ lớn vòn quanh quẩn trong đầu Tiêu Hữu, mỗi khi nghĩ tới nó cô lại thấy tức giận, không phải giận anh mà lại giận chính bản thân mình quá mềm yếu, cô liền dùng sách đập vào đầu để tự thức tỉnh mình.

Giữa trưa tan học, Tiêu Hữu không có lòng dạ nào ra ngoài hóng gió, trong đầu không nghĩ được lại nhớ đến cô gái xinh đẹp kia, cho nên lại dùng sách đập vào đầu, cô bạn thân Cẩm Từ nhìn cô lên giọng giễu cợt: “Sao thế? Tình yêu sáng lạn như mặt trời ban sớm mấy hôm trước của cậu đâu, để mấy bữa nay như bánh bao thiêu thế này? Hay là... người yêu cậu có tình nhân bên ngoài?”

Tiêu Hữu bắt đầu nhìn cô bạn tốt của mình, giang tay cốc đầu Cẩm Từ “Cái miệng thói của cậu này. Người yêu cậu mới có người bên ngoài đấy!”

“Tớ thật muốn nam nhân của tớ có người bên ngoài, nhưng mà tớ đã tìm được người yêu tớ đâu. Nào giống như cậu, Có được một anh chàng tốt ngồi ngồi như vậy, đẹp trai ngồi ngồi như vậy, không những trưởng thành mà còn có mị lực hơn người” Cẩm Từ nói xong, gương mặt vốn tươi như hoa liền ngay lập tức xụ xuống muốn chạm tới mặt đất “Tiêu Hữu, thương lượng một chút được không? Hỏi người yêu cậu xem bạn anh ấy có ai để nhìn mà còn độc thân không?”

“Mặt tớ không dày như cậu đâu Cẩm Từ, làm ơn tỉnh táo lại đi” Giờ phút này, đầu vô nồm với Cẩm Từ lại có thể khiến Tiêu Hữu cười vui, quên hẳn việc khó xử mấy ngày nay. Cô chính là người như thế, việc phiền lòng đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.

“Thật là vô tình” Cẩm Từ chu miệng “Mặc kệ, trưa nay phải mời tớ ăn cơm, an ủi cõi lòng của người đang bị thương tâm dày vò”

“Tìm Ban Trường mà yêu cầu người ta mời đi, anh ấy sẽ biết nhiều cách an ủi tâm hồn đang thương tổn trầm trọng của cậu, cậu phải cho người ta một cơ hội mới biết thật, giả, tốt, xấu như thế nào chứ” Ban Trường là người thật lòng yêu thương Cẩm Từ, đáng tiếc cái nha đầu này vẫn không chịu đáp ứng khiến người ta lao đao cả năm nay, mà rõ ràng là cậu ấy cũng thực thích Ban Trường nha.

Cẩm Từ lập tức đỏ mặt “Cút đi, không nói chuyện với cậu nữa. Miệng chó không phun tới ngà voi, nói đến anh ta làm cái gì?”

“Cẩm Từ, ra đây!” Đang nói chuyện, Ban Trường đã đứng ở trước cửa lớp học gọi Cẩm Từ. Tiêu Hữu liền bật cười đẩy cả thân hình điệu đà của người bạn thân bên cạnh, Cẩm Từ nhũn mảy khó chịu quay lại nhìn Ban Trường “Có chuyện gì? Lớn già cái đầu rồi mà còn kêu to như bò rống vậy. Người ta không có điếc”

Tuy nói thế nhưng người cũng ngoan ngoãn hướng cửa đi ra ngoài. Tiêu Hữu cười cười nhìn đôi oan gia, chợt nhận ra bụng cũng có chút đói, cô đành đứng dậy đi ra ngoài ăn trưa. Vừa rời khỏi phòng học, di động liền réo vang, bài hát “Thầm yêu” chỉ dành cho Giản Chiến Nam. Không cần xem cũng biết là ai gọi đến, cô bắt máy nhưng tâm trạng không còn như lúc trước. Không đợi cô mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm thấp của Giản Chiến Nam đã vang lên “Mặc Mặc, anh ở trước cổng trường”

“Hả? Biết rồi, em lập tức ra ngay” Tiêu Hữu cúp điện thoại, bên môi cũng nở nụ cười bước nhanh về phía cổng trường. Xe của Giản Chiến Nam dừng cách cổng không xa, thân hình cao lớn của anh tựa vào thân xe cúi đầu hút thuốc, tư thế thực lãnh đạm nhưng không kém phần lãng tử. Nhìn thấy cô xuất hiện, anh dập tắt điếu thuốc vứt vào thùng rác bên cạnh. Đợi cô tới trước mặt, anh liền đưa tay ra gãi gao ôm trọn cô vào lòng. Nếu không phải đang đứng trước cổng trường, khẳng định giờ phút này môi của Tiêu Hữu nhất định đã bị Giản Chiến Nam chiếm lấy.

Cảm nhận anh ngo ngoáy muốn làm bậy nên Tiêu Hữu liền nhanh chóng đẩy anh ra, thân ảnh giống như một tinh linh nhỏ bé thoăn thoắt rời khỏi vòng tay anh, vẻ mặt nghiêm túc “Đồng chí Giản Chiến Nam, ban ngày ban mặt làm chuyện xấu nên chú ý không được gây mất trật tự nơi công cộng”

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tròn tròn phúng phính của Tiêu Hữu, gương mặt đột ngột thay đổi thành nghiêm nghị nói “Mặc Tiêu Hữu, ý em muốn nói... buổi tối thì tùy ý anh làm?”

“Anh... em... không phải ý này nha...” Cô cúi đầu quy hàng người đàn ông này, giọng giận dỗi đồng thời giẫm thật mạnh lên chân anh “Anh thật là xấu xa”

Giản Chiến Nam một tay kéo Tiêu Hữu vào trong lòng, mặc kệ cô có để ý hay không. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi mê người của cô, miệng thì thầm “Mặc Mặc, em nên trừng phạt trên miệng anh, chân của anh không có đặc tội em nha”

Tiêu Hữu khóc không ra nước mắt, cái tên yêu nghiệt này có muốn để người khác sống nữa không đây? Cô thừa nhận không đủ sức để đối mặt với anh, nhưng mà không cần phải lúc nào cũng khiến cô muốn phạm tội chứ. May mắn vào buổi trưa, cổng trường không có ai nhìn thấy cô cùng người đàn ông này thân thân thiết thiết.

Tiêu Hữu đối với tật bá đạo của Giản Chiến Nam quả thật chỉ đành cúi đầu chịu thua “Em sai rồi mà. Còn không đi mau... em đói đến bụng muốn dán vào lưng rồi đây nè” Bỏ của chạy lấy người mới là thượng sách trong trường hợp này.

Giản Chiến Nam cười cười, khuôn mặt tuấn mỹ ở dưới ánh mặt trời càng sáng rạng rỡ mỹ lệ. Anh mở cửa xe giúp Mặc Mặc ngồi vào chỗ, thắt dây an toàn cho cô sau đó mới vòng qua cửa xe bên kia, khởi động máy rồi đi.

Nhà ăn này là nơi Giản Chiến Nam thường xuyên đưa Tiêu Hữu tới ăn, thức ăn ở đây thực ngon, thực đặc biệt, hơn nữa bài trí cũng khá đẹp tạo cho khách cảm thấy thư thái an nhàn. Địa chỉ cũng cách trường cô không quá xa, chỉ khoảng chừng hơn 10 phút đi xe, đương nhiên không tính là đi những xe khác nha.

Người bình thường khi ăn hai thường thường ngồi đối diện với nhau, nhưng Giản Chiến Nam lại thích ngồi bên cạnh Tiêu Hữu hơn. Ăn gần xong, Giản Chiến Nam đột nhiên có điện thoại gọi tới liền đứng lên ra ngoài nghe máy. Thế nhưng khi thấy cô gái ngốc nghếch kia đưa đĩa gấp một phần đồ ăn đã nguội lạnh, sắc mặt anh liền đen lại. Đây là thực phẩm đông lạnh, ăn vào không phải sẽ đau bụng sao? Tay liền cầm lấy tay cô ngăn lại động tác tiếp theo, khẩu khí cứng rắn nói “Không cho ăn”

Tiêu Hữu vẻ mặt đáng thương, nhỏ giọng nói “Bao tử của em tốt lắm, sẽ không đau bụng đâu”

Giản Chiến Nam nhìn Tiêu Hữu giống như chú cún nhỏ nhắn đáng thương đang khẩn cầu mình, cuối cùng âm thanh lạnh lùng nhưng không giấu được vẻ sùng nịnh được cất ra đầy bất đắc dĩ “Chỉ được hai miếng”. Nói xong, anh đưa hai ngón tay quơ quơ trước mắt cô. Tiêu Hữu như được đặc xá, lấy một miếng đào thật to đưa vào miệng, nhẹ nhẹ liếm liếm như đang thưởng thức mỹ vị của thế gian. Miếng đào mang theo hương hoa quả, thật ngon, còn có thể ăn thêm được một miếng nữa, cô lại dùng lực lấy một miếng khác thật to đưa vào miệng.

Hai miếng, đĩa ăn đã chẳng còn là bao, nhưng bởi vì ăn miếng quá to, cho nên miệng liền dính chút nước sốt, Tiêu Hữu không kìm được liền đưa đầu lưỡi ra liếm liếm khoe miệng. (Phi Phi: Rốt cuộc ta cũng không biết hai người này đang ăn cái gì *xoa cằm*... đông lạnh, đào, nước sốt? Là món gì a??? Thật huyền bí)

Đầu lưỡi hồng hồng liếm qua môi kia như một kích chí mạng khiêu khích bản tính đàn ông của Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không biết hành động vô tình của mình lại thật mê người trong mắt nam giới... đang yêu. Giản Chiến Nam không kìm được muốn bắt giữ đầu lưỡi hồng hồng mê người đó. Suy nghĩ đi liền với hành động cúi đầu, hôn trụ môi cô, hấp thụ đầu lưỡi nóng bỏng mị hoặc.

Bờ môi Tiêu Hữu thật mềm, mang theo chút vị lạnh còn vương vấn của thức ăn, hương vị ngọt ngọt dịu dịu của đào làm cho người ta không thể kìm giữ được dục vọng. Cô luôn làm cho anh mất đi khống chế của bản thân, từ trước tới nay anh chưa từng đối với một cô gái nào có dục vọng mãnh liệt như vậy, rất muốn cô, nhưng cô nói cô sợ, tương lai còn dài, phải cho cô chút thời gian thích ứng. Tục tũn bất đạt.

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam làm cho mất hết ý thức, ý loạn tình mê, ánh mắt như có sương mờ bao phủ, lại nhìn thấy trước mặt hai người vài bước có một cô gái xinh đẹp đi đến, mái tóc dài bồng bềnh, mềm mại xỏa xuống bờ vai thon gọn, thân hình quyến rũ mê người, hai con ngươi thật giống như mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng mà lại trong suốt, rồi lại giống như bị cái gì làm kinh hãi nhìn chằm chằm vào cô và anh.

Không biết là vì cô gái hay vì nụ hôn của Giản Chiến Nam, tâm Tiêu Hữu bỗng nảy lên một chút. Sau khi định thần, cô vội vã đẩy anh ra đồng thời lấy lại nhịp thở, con ngươi gắt gao dừng lại trên người cô gái kia. Đây ra là bởi vì cô không muốn bị người khác thấy?

Giản Chiến Nam gặp sự cự tuyệt của Tiêu Hữu, giữa con ngươi hiện lên một nét không hài lòng, lại cũng phát hiện phản ứng của cô có gì đó khác lạ. Ngược đầu theo hướng tầm mắt Tiêu Hữu đang nhìn, anh cũng chú ý tới khi đó có người đứng ở đấy với vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt tràn đầy thống khổ.

“Chiến Nam...” Gương mặt cô gái xinh đẹp đã trắng bệch, môi khẽ mở, ní non gọi tên Giản Chiến Nam, trong mắt đều là đau khổ cùng bối rối, chậm rãi lui về phía sau, nín thở, xoay người, bị thương mà chạy đi.

Tiêu Hữu nhìn vào ánh mắt của Giản Chiến Nam, ánh mắt vẫn giữ chặt trên người cô gái. Tâm tính chán động đã muốn đứng lên, dáng người cao lớn cũng nhanh chóng đuổi theo, thanh âm thâm tình kêu tên cô, giờ phút này lo lắng gọi một cái tên xa lạ “Nhã Nhi...”

Tiêu Hữu nhìn bóng dáng Giản Chiến Nam rời đi, cô chờ người ở trong này, tầm mắt bất tri bất giác đã trở nên mơ hồ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Giản Chiến Nam kích động như thế, lần đầu tiên nhìn thấy anh lo lắng như thế. Cô gái kia... chính là cô gái xinh đẹp trong bức ảnh anh luôn để trong ví.

Tâm đau... thật đau... đau đến nỗi cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này... nhưng cả người đều không có khí lực. Anh cứ như vậy bỏ rơi cô, tâm cô thật giống như có một lỗ hổng lớn, vị lạnh của thức ăn vừa ăn xong như kết thành khối băng vạn năm, đầy thống khổ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Giản Chiến Nam đuổi theo ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng bối rối của Giang Nhã đang chạy, thậm chí không thèm để ý xe bon bon trên đường lộ. Mất thấy có một xe đang tiến về phía cô, Giản Chiến Nam quỳnh lên lao tới, một tay kéo Nhã Nhi đẩy ra...

Kééét! Á!

Tiếng phanh xe, tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, Giang Nhã may mắn thoát khỏi nguy hiểm mà chân Giản Chiến Nam lại bị đụng vào, cảm giác đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Bệnh viện nhân dân thành phố.

Chân bị thương của Giản Chiến Nam đã được bó bột, may mắn là không có việc gì, tuy nhiên lại có một chút rạn xương, Giang Nhã tự trách bản thân cùng đau lòng nhìn anh nằm một đống trên giường bệnh “Thực xin lỗi, vừa về đến liền khiến anh bị thương, có muốn em báo với bác trai cùng bác gái một tiếng không?”

Giản Chiến Nam không quan tâm lời Giang Nhã nói, chỉ lẳng lặng hỏi “Trở về khi nào?”

“Mới thôi” Giang Nhã trả lời, nhớ tới hình ảnh Giản Chiến Nam hôn cô gái kia lúc này, tâm không khỏi có chút cảm giác chua xót. Cô không nghĩ trở về sẽ gặp lại anh ở trong tình huống như thế, cô nhìn thấy ánh mắt anh với cô gái kia... thực đặc biệt, không tự chủ được liền hỏi “Cô ấy... là bạn gái anh à? Rất tuyệt”

“Mấy năm nay vẫn sống tốt chứ?” Giản Chiến Nam tiếp tục không trả lời vấn đề của Giang Nhã, bởi vì anh cũng có rất nhiều điều muốn biết về cô.

Giang Nhã cười cười từ chối cho ý kiến, cái gì gọi là tốt, cái gì gọi là không tốt đây? “Có khỏe không?” Tốt xấu đều như vậy thôi.

“Chiến Nam... anh có hận em không?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Nhã có chút bất an cùng chờ mong. Năm đó, là do cô không tốt, anh hận cô cũng là điều dĩ nhiên, nhưng mà tâm tư lại không mong như thế chút nào.

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam hơi chau lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, do dự một chút nhưng lại trả lời rất thản nhiên “Không có”

Hai chữ ‘không có’ khiến cho Giang Nhã vui sướng bật đứng dậy. Cô nhìn thần sắc Giản Chiến Nam không một gợn sóng hưng phấn, trong lòng liền một mảnh đau xót. Có lẽ... anh đã không còn thương cô rồi, nếu không... sẽ không trông như bình thường như vậy, ít nhất anh sẽ kích động, sẽ vui mừng, sẽ ôm cô, sẽ hướng cô phát tiết tính tình mà cô đã rất quen thuộc. Nhưng mà ngữ khí của anh lại vô cùng thản nhiên, thản nhiên đến nỗi khiến cô một trận lo lắng không yên. Hoặc là... cho tới bây giờ anh không hề yêu cô, mà hiện tại, anh lại yêu thương cô gái lạ mặt kia. Cô bây giờ đã là quá khứ... đúng vậy chính là quá khứ không đáng nhớ tới.

Hai người đồng thời trầm mặc, có lẽ... đều đang nhớ lại quá khứ.

“Em sẽ ở lại chăm sóc anh... chân của anh...” Hồi lâu sau, Giang Nhã không kiềm được bèn mở miệng phá vỡ không gian yên lặng, tình mạch giữa hai người.

Giản Chiến Nam liếc mắt một cái nhìn cô, thẳng thắn nói “Không cần đâu”

Không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt nhanh chóng như thế, Giang Nhã nhất thời không biết nói gì liền đứng dậy “VẬY... em... em đi trước, hôm nào lại gặp anh sau”

“Gặp lại”

“Bye” Anh không có hỏi cô số điện thoại hay địa chỉ liên lạc, Giang Nhã có chút thất vọng xoay người rời đi, về sau... anh không có muốn gặp cô nữa à?

Giản Chiến Nam nhìn Giang Nhã biến mất sau cánh cửa liền chậm rãi khép mí mắt lại, đôi mi anh tuấn khẽ nhú, vẻ mặt trầm trọng, không biết đang suy nghĩ điều gì, có lẽ... cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là có cảm giác trống rỗng trong lòng...

Cảm giác bị bỏ lại một mình khiến Tiêu Hữu chỉ có cảm giác đau đớn cùng thống khổ. Hình ảnh Giản Chiến Nam gọi ‘Nhã nhi’ thân mật như vậy không sao tiêu biến khỏi cõi lòng cô. Tiêu Hữu như hồn siêu phách lạc thất thần, lẳng lặng đi ở trên đường, lại không biết đi nơi nào, về nơi nào. Với bộ dáng này cô không dám về nhà, không muốn dọa đến ba mẹ, lại khiến họ thương tâm.

Một mình ngơ ngác đứng trước cửa rạp chiếu phim thật lâu, cô đã quên mất mình phải đi học. Di động liền kêu vang một tiếng, nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ ‘anh Nam’, cô thủy chung không muốn bắt máy.

Rốt cục, nhạc chuông bài “Thầm yêu” cũng dừng, mà ngay sau đó lại nhận được tin nhắn của Giản Chiến Nam gửi đến.

“Mạc Mạc! Em đang ở nơi nào? Anh đến đón em”

Không trả lời cũng không muốn về nhà. Cô lại càng không muốn gặp anh, ít nhất hiện tại là như vậy, cô sợ chính mình ở trước mắt anh sẽ không cảm được đau thương, sẽ khóc lóc, sẽ tức giận, sẽ phát hỏa, sẽ gặng hỏi anh về cô gái kia. Nhưng đồng thời cô cũng sợ mình quá xúc động sẽ buông lời chia tay... chia tay... anh có thể đi mà tìm Nhã nhi của anh.

“Mạc Mạc! Em đang tức giận?”

Không! Không phải tức giận, mà là thống khổ, rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Mắt Tiêu Hữu hoe đỏ, nhưng cô dặn lòng mình không được... không được khóc. Vì cái gì phải khóc chứ? Đừng khóc... không được khóc, phải mạnh mẽ lên... Mạc Tiêu Hữu.

“Mạc Mạc! thật xin lỗi”

Thật xin lỗi? Cô không cần nghe ba chữ này của anh. Ngón tay đặt trên bàn phím tắt, rồi lại nhét trở về túi áo.

“Mạc Mạc! Trả lời anh. Ngay lập tức”

Lại giờ ra khẩu khí ra lệnh... rồi thì sao? Cô không sợ. Vì cái gì bản thân phải ngoan ngoãn nghe lời anh như một con cún, anh bảo quẫy đuôi thì quẫy đuôi, anh bảo cút đi thì biến mất, anh bảo quay về thì cụp đuôi mừng mừng rờ rờ chạy đến bên anh chứ. Nếu có thể, cô rất muốn không cần đến anh, không yêu thương anh, như vậy anh sẽ không có cơ hội làm cô đau, làm cho cô khổ sở, nước mắt rớt cuộc cũng không nhận được mà tuôn rơi.

“Mạc Mạc! Anh có chuyện cần nói trực tiếp với em. Nói cho anh biết em đang ở đâu?”

Tiêu Hữu rút cuộc nhìn không được đành tắt đi động. Lúc về đến nhà, cảm xúc đã muốn bình thường trở lại. Ba không có ở nhà, chắc đã cùng bạn bè ra ngoài uống rượu. Tuy nhiên biểu hiện thực bình tĩnh của cô lại khiến Lăng Nguyệt Hồng vốn rất cẩn thận quan sát lại thấy có chút gì đó không đúng. Bà bưng một ly sữa nóng bước vào phòng con gái, nhìn thấy cô đang cúi đầu chăm chú làm bài tập, nhìn không được liền nhẹ giọng hỏi “Mạc Mạc! Nói cho mẹ nghe, có phải hai đứa đã cãi nhau không?”

Tiêu Hữu không ngẩng đầu, giống như rất chăm chú làm bài nhưng trong lòng lại rối bời không từ nào tả được “Mẹ! Không có chuyện gì đâu”

“Thầy giáo gọi điện đến báo buổi chiều con không đi học”

“Thật xin lỗi. Mẹ... về sau con sẽ không như vậy nữa”

“Có phải Giản Chiến Nam chọc giận con hay không?” Lăng Nguyệt Hồng thử hỏi.

Tiêu Hữu đang muốn trả lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông cửa. Lăng Nguyệt Hồng vuốt vuốt tóc mái tóc con gái “Mẹ đi xem ai đến, uống một chút sữa cho ấm người đi”

Lăng Nguyệt Hồng đi ra ngoài mở cửa, nhìn thấy Giản Chiến Nam vẻ mặt tuy trầm tĩnh, nhưng mà trong mắt lại có tia bối rối, chân thì bó bột, sắc mặt tái nhợt, bà không khỏi lo lắng liền lên tiếng hỏi thăm “Chân của cậu bị làm sao thế?”

“Không có việc gì đâu ạ” Ánh mắt anh hướng về phía cửa phòng Tiêu Hữu, trầm giọng hỏi “Mạc Mạc có nhà không vậy bác gái?”

“Ở trong phòng ngủ, nhưng mà hình như có chút không được vui”

Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đang đóng chặt của cô. Anh từng bước, từng bước đi đến, tay đẩy cửa, cô đã nhanh chóng khóa cửa phòng lại, anh nhấc tay gõ cửa “Mạc Mạc, mở cửa cho anh”

Cô bịt chặt hai lỗ tai, người tựa vào cánh cửa, không mở cũng không muốn nghe giọng nói của anh. Giản Chiến Nam không nghe thấy Tiêu Hữu đáp lại, hận không thể một cước đá bay cánh cửa phòng chết tiệt này. Anh lạnh lùng nói “Mạc Mạc, nghe lời, mau mở cửa đi”

Lăng Nguyệt Hồng khó hiểu nhìn Giản Chiến Nam lo lắng, hai người này làm sao vậy. Suy cho cùng thì Tiêu Hữu là con gái bà, bà đương nhiên là người hiểu con mình nhất. Cô không phải là người không có lý đã làm loạn, cô chính là quá mức hiền lành, hiếu thảo, duy nhất một lần không ngoan là ở trước mặt người đàn ông này. Hiện giờ ngay khi Giản Chiến Nam ở đây mà cũng không muốn gặp, nhất định là có nguyên nhân.

“Chiến Nam, quên đi, mặc kệ hai người có vấn đề gì, cậu cứ để cho Mạc Mạc yên tĩnh một chút, có chuyện thì hôm khác nói sau. Chân của cậu không đi được nhanh, lại còn đi cầu thang bộ, tôi nghĩ cậu nên đến bệnh viện kiểm tra một chút” Trong giọng nói lại tràn đầy lo lắng.

Giản Chiến Nam nhắm mắt, giữa hai mí đều là nan giải cùng phức tạp, môi hơi hơi run rẩy, có lẽ muốn nói gì đó rồi lại lựa chọn trầm mặc, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu vác theo một đôi mắt mèo đi học. Hôm qua mẹ có hỏi cô cùng Giản Chiến Nam rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô thùy chung vẫn không muốn mở miệng. Cuối cùng, trước khi rời khỏi nhà, mẹ liền cho cô biết Giản Chiến Nam bị thương ở chân, đang ở bệnh viện nhân dân rồi vội tay tiễn cô đi, bà còn nói có muốn tới thăm hay không tự do cô quyết định.

Anh bị thương cùng cô có liên quan ư? Nhưng vẫn không kìm được lo lắng đành hỏi mẹ vết thương có nghiêm trọng hay không, đi lại thế nào, làm sao mà lại bị thương. Mẹ bảo muốn biết tự mình tới hỏi, mẹ chỉ gọi điện thoại ân cần nhắc nhở Giản Chiến Nam một chút, cũng không biết rõ mọi chuyện lắm.

Tiêu Hữu đi học một chút cũng không an lòng, bị Giang Xuyên liên tục chê cười bởi vì lúc thầy giáo hỏi cô, cô hoảng hốt không biết thầy đang giảng cái gì. Hết giờ, Cẩm Từ liền kéo cô cùng đi vệ sinh. (Phi Phi: Pó tay! Đi thăm anh William Cường cũng kéo cả bấy)

Cô như người mất hồn thờ thần đi về hướng nhà vệ sinh. Cẩm Từ kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, cầm tay kéo Tiêu Hữu trở lại “Trời ạ, bà nội của tôi ơi! Cậu làm sao mà lại đi vào nhà vệ sinh nam thế hả? Hồn cậu bay đến nơi nào rồi?”

Tiêu Hữu hồi thần, nhìn thấy mình đứng là suýt nữa đã đi vào nhà vệ sinh nam, tâm tình sững sốt một chút rồi lùi lại. Cẩm Từ bắt đầu dĩ than thở “Tiêu Hữu, có việc gì không rõ ràng thì hai người phải cùng nhau giải quyết mới hiểu rõ bản chất của vấn đề. Bộ dáng của cậu thế này thật không phải là thượng sách nha”

Cẩm Từ đã sớm phát hiện ra cô bạn thân của mình có chút vấn đề nan giải trong lòng, nghiêm túc bắt Tiêu Hữu phải khai rõ ràng ra, sau khi nghe cô nói sơ qua sơ bộ cũng hiểu được hoàn cảnh của Tiêu Hữu. Không khó để nhận ra, cô gái tên Nhã Nhi kia chắc chắn trước kia là người mà Giản Chiến Nam yêu say đắm.

Mối tình đầu là mối tình khó quên nhất, Giản Chiến Nam cũng không ngoại lệ. Nhưng mà cứ thế bắt tội anh ta cũng không phải là hay, tốt nhất phải để Giản Chiến Nam giải thích một chút đã chứ. Tiêu Hữu không phải là người lo sợ sự thật, căn bản cô chính là không biết bản thân phải đối xử với Giản Chiến Nam như thế nào thôi.

“Mặc Mặc! bác gái không phải nói là Giản Chiến Nam đang nằm ở bệnh viện sao? Cậu nên đến thăm anh ta rồi cả hai cùng ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng để hai bên cùng hiểu tình hình hơn một chút. Không đau, không tổn thương thì chính là không phải tình yêu, yêu là yêu, chuyện lớn không chia tay mới là tình yêu chân chính. Cậu cứ như vậy, bộ dáng mặt hồn cũng không giải quyết được mọi chuyện có phải hay không? Biết anh ấy bị thương, rõ ràng là lo lắng đến thất thần thế kia mà còn bày đặt làm như không có. Ở trong trường ngo ngoe ngắc ngắc như con khò, chịu khổ không chỉ có mình cậu đâu”

“Tớ không có lo lắng cho anh ấy”

“Hừ. Mạnh miệng”

Đúng là mạnh miệng. Cô lo lắng, thực sự rất lo lắng là đằng khác. Lúc trước đau lòng đến tận tâm can, trải qua suốt một đêm cũng bình tĩnh trở lại. Quá khứ của anh, cô không có quyền tham dự, những gì anh trải qua cô cũng chưa từng nhắc bước chân chung. Hồi đó anh và cô chưa có quan hệ, trước kia anh có yêu ai cũng đã là quá khứ rồi, quan trọng chính là hiện tại anh thích cô, anh yêu thương cô, sủng nịnh, yêu chiều cô, nguyện ý cùng cô đòi đòi một chỗ, như vậy là đủ rồi, chẳng phải hay sao?

Tranh thủ giờ ăn trưa, Tiêu Hữu đến nhà ăn mua một hộp cơm trưa, đều là thức ăn chứa nhiều canxi tốt cho xương. Cô gọi taxi đến bệnh viện nhân dân, tâm tình bình thản đôi khi có chút hồi hộp đi bộ từ từ vào bên trong, theo số phòng mẹ đã đưa lúc sáng, cô muốn đến phòng bệnh của Giản Chiến Nam thật nhanh.

Tiêu Hữu đi thang máy lên lầu, qua một hành lang dài đầy mùi thuốc sát trùng rốt cuộc cũng tìm được phòng bệnh của anh. Cánh cửa khép hờ. Cô định đẩy cửa bước vào thì nghe bên trong có tiếng người nói chuyện. Giọng nói rất quen thuộc, cũng rất dễ nghe, nhưng không phải là giọng nói của Giản Chiến Nam, mà là thanh âm nhu mì của một cô gái. Lòng Tiêu Hữu không khỏi trầm xuống.

“Chiến Nam, còn nhớ rõ tình huống chúng ta quen nhau lúc trước không? Ngày đó là cuộc thi ca hát, lần em đoạt giải nhất ấy. Em nhớ rất rõ, lúc ấy anh mặc một bộ quần áo thanh thoát, anh tuấn giống như vương tử trong truyện cổ tích, ngồi bên dưới chăm chú xem em biểu diễn, ánh mắt nhìn em say đắm. Còn nhớ lúc đó em mặc chiếc quần màu lam, áo sơ mi trắng, mang theo một cái nơ hình con bướm, đúng không? Khi đó em mới 17 tuổi, thoáng cái đã hai mươi mấy rồi. Thời gian thật nhanh, mới đó mà đã bao nhiêu năm trôi qua”

“Không nghĩ tới em vẫn còn nhớ rõ”

“Đương nhiên. Làm sao quên được chứ? Anh nói ánh mắt em giống như hồ nước, tiếng nói trong veo, là giọng nói hay nhất anh từng nghe, anh còn yêu em đúng không, Chiến Nam...”

Tiêu Hữu rốt cuộc không thể nghe đoạn kết còn lại của câu truyện cổ tích đó, cô chỉ muốn chạy đi, nhưng mà thân mình cứ bất động, lòng đau như đang có ai dầy xéo, hai bàn tay cô nắm thật chặt cố gắng không thốt ra tiếng. Cô cố gắng kìm nén nỗi đau này.

“Cô bé, cô không có việc gì chứ?”

Một y tá đến kiểm tra phòng nhìn thấy Tiêu Hữu thống khổ đứng bất động liền quan tâm hỏi han, tay vội vàng đỡ lấy thân hình lão đảo muốn ngã xuống của cô. Tiêu Hữu tựa vào vị y tá đứng lên, hộp cơm trưa trong tay sớm đã rơi xuống đất. Cô ngẩng đầu, trên mặt đã tràn đầy nước mắt thống khổ.

Lúc này, cửa phòng bệnh cũng bật mở, người bước ra là Giang Nhã, nghe được tiếng động bên ngoài cô tiện thể ra xem, không nghĩ tới... lại nhìn thấy Tiêu Hữu.

Tiêu Hữu buông tay nữ y tá, tầm mắt nhìn qua Giang Nhã. Cô thấy được Giản Chiến Nam nằm ở trên giường, tâm tự giác đau không thể kiềm chế được đau đớn cùng chua xót.

“Mặc Mặc...” Giản Chiến Nam nhìn thấy cô, trong mắt có tia bối rối, vội vàng đứng lên, tiến về phía cửa. Giang Nhã nhanh chóng quay trở lại về phía anh ngăn cản “Chiến Nam, chân của anh... không thể đi lung tung”

Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam, rồi lại nhìn Giang Nhã, tầm mắt cô dừng lại trên khuôn mặt cô gái kia, huyết sắc của cô cũng từ từ biến mất. Nước mắt đang chảy cũng đột nhiên không tự giác ngừng lại, cô giống như người điên xoay người chạy đi.

Cố gắng tìm kiếm một căn phòng trống để phát tiết nỗi lòng, rồi cuộc lại chạy vào nhà vệ sinh nữ. Nhìn trong gương treo trên tường, thấy mình trong đó. Rất lâu...

Cô hiểu, cô đã hiểu vì sao lại cảm thấy Giang Nhã thật rất quen mắt, bởi vì mắt cô cùng cô ấy... rất giống nhau.

Cô nhớ lời Giản Chiến Nam từng nói:

Ngày đó, em đứng ở vị trí đó, tràn đầy tự tin, thần thái như cánh bướm tung bay, quần áo màu trắng, tóc kia buông dài tự nhiên, trên đầu thắt một cái nơ hình con bướm, ánh mắt giống như hồ nước, thanh âm trong veo, em tựa như một thiên thần...

Từ lần đó, anh không thể quên được em, anh biết, anh muốn em... Mặc Mặc.

“Ha ha ha”

Tiêu Hữu thống khổ cười. Cô còn nhớ rõ ngày hôm đó, Giản Chiến Nam nói lời yêu thương với ánh mắt tràn đầy thâm tình, cô còn nhớ rất rõ, anh từng hát cho cô nghe... thật khó để quên. Nhưng mà, tất cả điều đó không phải dành cho cô, chỉ có Giang Nhã mới có quyền nhận chúng.

Tự tin, không phải cô, mà là Giang Nhã.

Thần thái thần tiên, không phải cô, là Giang Nhã.

Thiên thần không phải cô, mà là Giang Nhã.

Người anh muốn không phải bảo bối Mặc Mặc... mà là Giang Nhã.

Cô đứng trước mặt anh, vì ánh mắt anh mà động lòng, mà anh cũng ở đó nhớ lại, thông qua cô để nhớ tới một người con gái khác. Thế cô lại giống như một kẻ ngốc, cảm động đến độ hồ đồ, sung sướng trong hạnh phúc, tưởng chừng nó là của mình. Ai ngờ...

Hóa ra tất cả lại buồn cười đến như vậy. Thật là một bộ bi kịch khiến người khác xem mà cười vỡ bụng. Tiêu Hữu hai tay chống lên bồn rửa mặt, cố giữ cho thân thể không ngã khụy xuống nền đá hoa cương lạnh giá. cô không khóc mà ngược lại cười rất tươi, cười đến ra nước mắt.

“Mặc Mặc!” Giản Chiến Nam mặc kệ mọi thứ, không để ý mình đang đi vào nhà vệ sinh nữ, một phen ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô “Mặc Mặc, đừng khóc, đừng khóc...”

Tiêu Hữu ngẩng đầu thản nhiên nhìn Giản Chiến Nam, đôi mắt rung rung đầy lệ “Anh Nam... Mắt của em xinh đẹp lắm đúng không? Giống như hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng, đúng không? Thanh âm của em cũng dễ nghe... đúng không? Là giọng nói của em dễ nghe hay vẫn là của Giang Nhã dễ nghe?”

Mặt Giản Chiến Nam nháy mắt trắng bệch, giữa con ngươi hiện lên nếp nhăn thống khổ. Một câu cũng không nói nên lời nhưng cánh tay càng ôm chặt Tiêu Hữu. Anh lo sợ...

“Ha ha ha” Tiêu Hữu ngây ngô cười “Lúc em toàn tâm toàn ý yêu anh, chỉ vì một nụ cười của anh, vì một động tác đơn giản của anh, vì một ánh mắt trầm ấm khiến tâm rung động, vì mỗi một câu của anh mà ngọt ngào tươi cười. Vậy mà, anh nhìn tâm thông qua em để nhìn tới một người con gái khác. Em cùng lắm cũng chỉ là một cái bóng, một người thế thân, Giản Chiến Nam, anh thật tàn nhẫn, anh dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy, anh dựa vào cái gì chứ?”

Tiêu Hữu đau đớn hét lên, cũng mạnh mẽ đẩy Giản Chiến Nam ra, rời khỏi vòng ôm của anh. Cô xoay người, bước chân lao đảo rời khỏi, cô rút cuộc không muốn thấy anh, cô muốn rời khỏi con người cho cô ấm áp trong một phút giây, lại nhanh chóng đoạt lấy nó khi cô tưởng rằng mình sẽ mãi được hạnh phúc.

“Mặc Mặc...” Tâm Giản Chiến Nam hung hăng nhói lên, không để ý vết thương nơi chân, cố gắng đuổi theo cô.

Chương 25

Edit + Beta: Phi Phi

Tiêu Hữu chạy trong vô vọng, không có định hướng rằng mình sẽ đi nơi nào. Giờ phút này cô chỉ muốn cách Giản Chiến Nam càng xa càng tốt. Cô không phải cái bóng, không cần phải là thể thân của người con gái khác.

Mỗi lần hình ảnh anh và Giang Nhã đứng bên cạnh nhau xuất hiện, rồi hình ảnh anh nắm tay cô cùng nhau dạo phố hằng đêm, trước mắt một lần lại một lần càng thêm chầm chọc. Bước chân cô rối loạn, tâm đầu đến muốn nổ tung thành từng mảnh. Cô tắt di động, lại nghe thấy tiếng gọi âm ỉ của Giản Chiến Nam phía sau.

“Mạc Mạc!”

“Mạc Mạc!”

Từng được nghe anh gọi cô bằng cái tên như thế, cũng từng là một loại ngọt ngào... mà nay, ngay cả việc anh gọi tên cô cũng là một sự chầm chọc, một loại đau đớn khiến lòng cô tên tái.

Cô phải tránh xa anh, không muốn nhìn thấy anh. Tiêu Hữu mở đại một cánh cửa đi vào, hoảng hốt đóng chặt lại. Cả người cô vô lực trượt dài xuống dưới đất, tay bị chặt miệng, không cho chính mình khóc ra thành tiếng, nén đau, ngực như muốn vỡ tung ra.

Tiếng gọi âm ỉ của Giản Chiến Nam dần dần biến mất, tiếng bước chân cũng đã đi xa, anh không tìm thấy cô. Tiêu Hữu cuối cùng không chịu nổi, thất thanh khóc to thành tiếng.

“Ê! Cô cho tôi là người chết hả?” Tốt xấu gì cũng có một đám người ở trong này. Anh là người ở đây, bị coi như vô hình không nói, cô là người ngoài tiến vào khóc cái gì khiến ai cũng bị quấy rầy, về mặt người đàn ông tràn đầy tức giận.

Tiêu Hữu bị thanh âm bá đạo gây hoảng sợ, cô nín tiếng nắc nhen về phía người đàn ông phía trước. Tầm mắt bị nước mắt làm mờ nhạt, người đàn ông đang nằm trên giường đối diện, lông mày đen rậm, gương mặt anh tuấn. Một cánh tay đang bị bó bột trắng, một tay đang cầm cái bỏ, còn có một cái “...” màu đen nằm ở trên mặt đất. (Phi Phi: Ta nghĩ “...” là quần lót của nam nhân a. Chứng tỏ anh chàng này đang trong tư thế bán nude. Thật ngưỡng mộ chị Mạc, chị ấy có thể ngấm “tiêu cự” của soái ca. Haizzz... Ước gì mình được như cô ấy *đỏ mặt*)

Tiêu Hữu dần dần chỉ còn sót lại tiếng thút thít, nhưng mà thực rất khó chịu trong người.

Vật đen đó là cái gì vậy?

Cô sao lại ở trong này?

Người đàn ông đó là ai nha?

“Thế nào, ngắm đủ chưa, chưa thấy vật ấy của đàn ông bao giờ hả?” Người đàn ông trầm giọng, tiểu huynh đệ của anh ta đang cần giải quyết chuyện đại sự của đời người thì lại bị nha đầu này nhìn chăm chú, thế nhưng... nó không biết xấu hổ lại lạng lẽ ngẩng đầu lên, hướng thẳng lên trời. (Phi Phi: Ôi mẹ ơi!)

Tiêu Hữu nín khóc, mà phải nói là khóc không ra nước mắt. Cảnh tượng trước mặt cũng khiến cô giật mình đứng thẳng lên “Anh... anh... biến thái”. Nói xong cô xoay người bỏ chạy. Hôm nay cô thật chật vật, tâm bị thương trầm trọng mà mắt cũng phải chịu nhiều chầm chọc của người đời nữa.

Người đàn ông nhìn theo bóng dáng Tiêu Hữu chạy đi, muốn trút giận cũng không kịp. Dám bảo anh biến thái? Anh chỉ có một tay có thể cử động, không phải đang cầm bó bột hay sao, có muốn che chắn cũng làm không kịp tốc độ của cô. Tiểu huynh đệ của nhà anh càng đáng thương hơn, bị cô phi lễ, anh còn chưa tính sổ mà cô còn dám lớn tiếng bảo anh biến thái?

Quần áo Giản Chiến Nam tặng... vứt bỏ

Vòng tay tình xảo Giản Chiến Nam tặng... vứt bỏ.

Mái tóc do Giản Chiến Nam đưa đi làm... cắt bỏ.

Giản Chiến Nam tặng chiếc hộp nhạc... gắt gao nắm trong tay. Chỉ cần nói lòng bàn tay, nó sẽ rơi vào trong thùng rác, nhưng mà cho dù cô có cố gắng thật lâu, thật nhiều, vẫn không nỡ vứt chúng. Cuối cùng đành để chúng trong một góc nhà kho rồi tập cách quên đi, làm cho nó mốc meo... quá khứ...

Tiêu Hữu nhìn chính mình trong gương, lọn tóc dài đáng yêu dài ngang eo giờ đã ngắn hơn vai. Cảm lấy chiếc gương nhỏ trên bàn nhìn thật sâu, thật lâu. Như vậy... sẽ không còn một hình dáng của Nhà Nhi bên trong cô. Cô là Tiêu Hữu, Mạc Tiêu Hữu, không phải bất kỳ ai khác, cô chính là cô, không phải cái bóng cũng chẳng phải thể thân.

“Mạc Mạc” Mẹ cô vừa đi chợ về, nhìn thấy con gái như vậy, dường như không thể nào kìm được sự sợ hãi liền kêu to một tiếng “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại biến mình thành bộ dáng đáng sợ này?” Lăng Nguyệt Hồng ôm Tiêu Hữu vào trong lòng ngực.

Cô nhìn mẹ, giọng nói có chút mơ hồ, lạc lõng giữa thế giới “Mẹ à, về sau con sẽ chỉ làm con gái của ba mẹ, không làm bất cứ một ai khác nữa, con là Mạc Mạc, không phải kẻ khác, con là Mạc Mạc, được không hả mẹ?”

Lăng Nguyệt Hồng đau lòng không nói thành lời, bà đem con gái ôm thật sâu vào trong ngực, siết đôi bàn tay gầy gò thật chặt “Mạc Mạc vốn là con gái của ba mẹ, vốn là con gái độc nhất vô nhị của ba mẹ, không thể nào trở thành người khác được. Mạc Mạc! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho mẹ nghe nào”

Tiêu Hữu vòng tay ôm lấy mẹ mình, cổ họng thật đau, giọng khàn khàn không bật được tiếng. Thế nhưng cô lại cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, gần từng tiếng khó nhọc “Mẹ, người anh Nam thích không phải Mạc Mạc, là Nhà Nhi của anh ấy, là Giang Nhã. Mạc Mạc chẳng qua chỉ là giống cô ấy mà thôi. Mẹ, Mạc Mạc đã thức tỉnh rồi... cho nên, về sau con sẽ chỉ làm Mạc Mạc. Con sẽ cố gắng đứng lên, cho nên mẹ không cần phải lo lắng... Mẹ... tôi nay con có thể ngủ cùng ba mẹ được không? Mạc Mạc cảm thấy thật lạnh... mẹ... có được không?”

Lăng Nguyệt Hồng đau lòng nấc lên từng tiếng theo nhịp điệu câu nói của con. Bà chỉ có thể ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Tiêu Hữu hơn để truyền cho cô một chút ấm áp, một chút tình thân của người mẹ, có như thế cô mới không cảm thấy lạc lõng, cho dù cả thế giới có quay lưng lại với cô thì người mẹ này vẫn sẽ đứng bên cạnh cô vũ đưa con đáng thương đi hết chặng đường gian nan còn lại của cuộc đời.

Bà biết Tiêu Hữu rất yêu Giản Chiến Nam, nhưng nghe những gì cô nói trong tiếng nấc bi thương, bà cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Tình yêu của Tiêu Hữu đã bị tổn thương hoàn toàn. Trong lòng bà tự trách bản thân, do mình không bảo vệ được con gái, khiến cho nó trở nên bất lực như thế này. Nếu mình kiên quyết hơn một chút thì mọi chuyện có lẽ đã khác xa hiện tại.

Buổi tối, Tiêu Hữu sốt cao, miệng không ngừng nói mớ những câu không đầu không đuôi. Bà cô biết đại khái mọi chuyện thông qua vợ mình bèn tức giận không thôi. Ông có một cô con gái bảo bối duy nhất, luôn lo lắng, giữ ở trong tay sợ mất, nâng như trứng hứng như hoa, thế nhưng vẫn xảy ra tình trạng khốn kiếp này.

Giản Chiến Nam, anh rốt cuộc đừng hòng nghĩ tới chuyện tiếp cận con gái của ông một lần nào nữa.

Mất Lăng Nguyệt Hồng đã đổ hoe “Ba nó, làm sao bây giờ, Mạc Mạc liệu có chuyện gì không?”. Con gái bà nuôi bà biết, nó vốn là một cô gái khỏe mạnh, hồn nhiên, từ nhỏ tới lớn chưa từng bị tiêm, chưa từng uống thuốc, ngoại trừ phòng dịch. Thế mà giờ đây nó lại nằm liệt giường không chút sức sống.

Ba Tiêu Hữu đem cô ôm lấy vào ngực, trấn định nói “Đưa con đi bệnh viện”

Mạc Mạc mơ màng, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt góc áo somi của ba, khóc van, cầu xin “Ba à, Mạc Mạc không muốn nhìn thấy anh ấy, ba à... Mạc Mạc không cần đi bệnh viện, Mạc Mạc muốn ở nhà...”

“Con gái ngoan, nghe lời, tới bệnh viện, ba sẽ bảo vệ con, sẽ không để cho hấn ta xuất hiện trước mặt con. Nếu hấn dám đến, ba nhất định sẽ không để yên cho hấn ta”

Tiêu Hữu lúc này mới im lặng, tùy ý để ba mẹ đưa mình tới bệnh viện.

Ba cô sẽ bảo vệ cô.

Mẹ yêu nhất là cô.

Cô chính là Mạc Mạc, là con gái ngoan của ba mẹ... không phải là một ai khác... không phải...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Việt Nhiên, anh một chút đều không yêu em ư?”

“Cô cứ như thế là yêu tôi ư?”

“Vâng. Việt Nhiên, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh”

“À! Yêu tôi đến nỗi không tiếc đưa tôi vào tù. Giản Thần Hi, tình yêu của cô tôi không nhận nổi”

“Không... không phải đâu Việt Nhiên, em không muốn hãm hại anh. Thật vậy đó, xin anh tin em đi...”

“Ngay lập tức biến mất khỏi mặt tôi, đừng để cho tôi nhìn thấy cô một lần nữa. Giản Thần Hi, nhà họ Giản của cô vì cái gì cứ muốn hại người thế hả? Hại mình tôi là được rồi. Trở về nói với Giản Chiến Nam, bảo anh ta buông tha Mạc Mạc nhà tôi, không cần phải trêu chọc Mạc Mạc”

“Việt Nhiên... cô ấy là cháu của anh... anh không thể nào yêu cô ấy”

“Cút...”

Cô gái nấc lên từng tiếng nhỏ nhỏ, đứt quãng truyền vào trong tai Tiêu Hữu đang lặng im nằm ngủ.

Cậu, từng ở tù sao?

Giản Thần Hi thích cậu?

Mà Giản Thần Hi là ai? Người thân của... anh sao?

Mà người cậu thích là... không, không thể nào. Tiêu Hữu không dám nghĩ tiếp, cô không có can đảm để nghĩ đến chuyện khủng khiếp đó. Giản Thần Hi là người nhà của Giản Chiến Nam, là em gái hay chị gái? Là cô ấy hại cậu phải ngồi tù? Tiêu Hữu đột nhiên hiểu được vì sao ba mẹ lại phản đối chuyện của cô với Giản Chiến Nam gay gắt như thế... bởi vì nhà họ Giản đã hãm hại cậu.

Mấy năm nay, cậu vẫn ở trong tù chịu khổ mà không phải ở nước ngoài tự do làm việc cậu thích. Tiêu Hữu lòng đau đến không thở nổi. Cậu... cậu của cô, một người cậu tốt như thế đáng ra phải được giương cánh bay cao, thế nhưng tường giam bằng gạch đá đó đã giữ chặt đôi chân của cậu.

Giản Thần Hi đi rồi, phòng bệnh lại lâm vào im lặng. Tiêu Hữu từ từ nhắm hai mắt như chưa từng tỉnh lại, tay liền bị một bàn tay ấm áp, to lớn khác cầm lấy, có người nhẹ nhàng vỗ về bờ má cô. Tiêu Hữu biết là cậu.

“Mạc Mạc, phải nhanh khỏe lên, biết không?”

Giọng của cậu thì thầm bên tai cô, hoàn toàn là sủng nịnh, lo lắng cùng yêu thương vô hạn. Trong lòng Tiêu Hữu âm thầm đáp: nhất định rồi cậu, nhất định con sẽ nhanh chóng khỏe mạnh.

Tiêu Hữu trải qua trận ốm nặng, người thật gầy, cũng trở nên lảm lý không thường nói chuyện. Cô lâm vào một cái hố sâu thăm thẳm. Ba mẹ Tiêu Hữu lo lắng con gái mình không chịu nổi thương tổn như vậy, tận tình chăm sóc cùng bảo hộ.

Lăng Việt Nhiên cũng thế, cậu cùng chị hai, anh rể luân phiên thay nhau chăm sóc cô gái bé nhỏ, giúp Tiêu Hữu giảng bài trên lớp. Một tuần sau đó, Tiêu Hữu mới đi học trở lại.

Trong thời gian một tuần, cô không có gặp lại Giản Chiến Nam, tuy nhiên cô biết sự việc xảy ra ngày hôm đó đó là cây kéo buộc cô phải buông tha cho đoạn tình cảm không nên có này. Thế nhưng, tâm không kim nên được vẫn miên man suy nghĩ.

Trong đầu chỉ nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt anh, nhớ tới đôi mắt đen láy nhìn cô thâm tình của anh. Rồi lại nhớ tới nụ hôn đầu của cô, lời hẹn ước giữa hai người, nụ hôn ấm áp dưới cơn mưa lạnh lẽo, ni non mà tràn đầy tình cảm, còn có bởi vì một câu cô nhớ anh, anh không quản ngày đêm lái xe đến chỉ để gặp cô, khiến cho cô cảm động không thôi.

Mỗi một lần nhớ lại, trái tim Tiêu Hữu càng đau đớn cùng run rẩy. Mỗi một lần nhớ lại Giản Chiến Nam đối tốt với cô chỉ vì cô giống với Giang Nhã - người con gái anh yêu, tâm Tiêu Hữu lại càng thêm đau đớn. Cô vẫn nghĩ đó là vì tình yêu, đem tình cảm duy nhất trao hết cho người cô yêu, thế nhưng tất cả chỉ là do cô quá giống với một người con gái khác đã khắc sâu hình bóng trong trái tim anh, thậm chí ngay cả tình huống hai người quen nhau, cũng là do anh tưởng tượng ra lần đầu anh gặp cô ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc bên cạnh Giản Chiến Nam cứ tích tụ dần, rồi lại nhanh chóng bị phá vỡ ra, máu đã thấm nhuần trong người cô. Muốn chạy, muốn trốn, muốn quên cũng thật sự rất khó khăn, lại cô cũng khổ sở. Tiêu Hữu đang ở trên thiên đường, trong một phút giây ngắn ngủi lại bị Giản Chiến Nam tàn nhẫn đánh một nhát rơi xuống tận địa ngục sâu thăm thẳm, một mảnh hắc ám, không thể tự cứu lấy mình.

Tình yêu của cô hóa ra cũng chỉ là cái phao cứu sinh của Giản Chiến Nam. Nó dễ dàng bị vứt bỏ ngay khi gặp chiếc thuyền lớn. Ngay cả biển rộng bao la cũng không có chốn cho cô dung thân, hoàn toàn chỉ có gió lạnh từng đợt thổi lấy, cười nhạo, trêu chọc cô là đứa ngốc, một đứa ngốc rõ ràng là bị đùa bỡn thế mà còn ngây ngô mỉm cười hạnh phúc.

Các người hãy cùng ở một chỗ đi. Đừng lôi kéo cô vào câu chuyện tay ba không đáng có này nữa.

Trong lòng đau nhưng tâm vẫn nhẫn. Chỉ là thất tình mà thôi, chỉ là thể thân mà thôi, không có cái gì to tát cả. Không có Giản Chiến Nam thì trái đất đâu có ngừng quay, ai rời đi khỏi ai thì người kia đều có thể tiếp tục sống, phải sống tốt nữa là đằng khác. Nhưng vì cái gì? Vì cái gì mà tất cả trước mắt cô đều chỉ còn hai màu đen trắng, cảm xúc đã mất đi sắc thái tự nhiên của nó, tâm không còn loại cảm xúc xao động, nó giờ đây giống như mặt hồ nước phẳng lặng, không một tia gợn sóng.

Tiêu Hữu ngồi ở trong phòng học, im lặng nhìn tàng cây bên ngoài cửa sổ. Các học sinh khác ồn ào náo nhiệt vui đùa đều không ảnh hưởng đến cô. Cô cứ ngồi ngơ ngác ở nơi đó như một kẻ mất đi linh hồn. “Rầm” một tiếng, Giang Xuyên đem một cái chén đặt trước mặt bàn Tiêu Hữu.

Đó là cái chén của cô được Giang Xuyên giúp đổ nước thật ấm vào, vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Giang Xuyên không hề thích đáng vẻ của Tiêu Hữu lúc này. Hắn cố ý khiêu khích cô, trêu chọc cô, cười nhạo cô như thể nào cô cũng đều không phản ứng, không quan tâm. Không kìm được bèn nhướn mày khó chịu hỏi “Ê! Cậu không có việc gì chứ?”

Tiêu Hữu mờ mịt quay đầu lại, lắc lắc “Không có việc gì, cảm ơn”

Nói xong, cô bèn cúi đầu, hai tay ôm lấy cái chén, trong lòng bàn tay ấm lên nhưng mà tâm vẫn là cảm giác lạnh lẽo như cũ.

“Tiêu Hữu, cậu lại đây” Cầm Từ lôi kéo Tiêu Hữu hướng ra phía bên ngoài. Cô không có bất kỳ phản kháng nào, bản thân thả lỏng tùy ý để Cầm Từ thô bạo kéo ra khỏi phòng học. Cả hai lại cùng nhau chạy như điên ra khỏi trường, lúc này cô mới hỗn hển hỏi “Cầm Từ, đi đâu vậy? Còn phải học đó”

Cầm Từ đoán rằng chắc chắn Tiêu Hữu đã gặp đá kích nặng trong chuyện vừa rồi. Nhìn đáng vẻ mấy ngày nay của cô, khẳng định lúc cô bị tên lưu manh giả danh trí thức kia lôi kéo ra ngoài đã xảy ra chuyện khá nghiêm trọng giữa Tiêu Hữu và Giản Chiến Nam.

“Tiêu Hữu! Cậu tỉnh lại đi. Chúng ta là chị em tốt đúng không? Cùng nhau đi Bắc Kinh học đại học, không cần vì một kẻ không đáng mà đánh mất lý tưởng của mình. Không có anh ta thì cậu còn có tớ, có ba mẹ cậu, kể cả cậu Việt Nhiên nữa mà. Tớ tin rằng rồi sẽ có một người đàn ông tốt, rất rất tốt đang chờ cậu đến để yêu. Cậu ngay lập tức phải lấy lại tinh thần, cậu phải sống thật tốt cho anh ta thấy rằng không có Giản Chiến Nam thì Mạc Tiêu Hữu vẫn có thể giương giương mà cười, mà sống thật hạnh phúc”

“Cầm Từ” Tiêu Hữu mỉm cười ôm chầm lấy Cầm Từ “Cảm ơn cậu, Cầm Từ. Tớ không quên ước mơ của hai chúng ta, tớ sẽ cố gắng đứng lên, tớ thật sự sẽ sống thật tốt. Tớ không sao cả”

“Thèm vào. Còn nói là không có gì, xem cậu đang tự hành xác bản thân mình và mọi người xung quanh kia. Cậu phải thật nhanh đứng lên cho tớ, cho cậu thêm một tuần, nếu còn như người trên trời vậy nữa thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu luôn. Bỏn cô nương không có một bằng hữu như cậu”

“Cầm Từ...!”

“Cái gì?”

“Cảm ơn cậu”

Hôm nay Cầm Từ nghỉ học, sáng sớm đã đứng trước cửa tập đoàn Hoàn Nghiệp. Giản Chiến Nam, anh là vương bát đản, dám khi dễ bạn cô, xem việc tốt của anh ta đã biến Tiêu Hữu thành cái dạng gì rồi.

Nếu trước kia yêu bạn gái mình như vậy thì sao không đợi cô ta đến già đi, vì cái gì phải đem Tiêu Hữu ra lấp chỗ trống. Bây giờ thì tốt rồi, người yêu đầu đã trở về, liền đem Tiêu Hữu vứt sang một bên như miếng giẻ rách. Cầm Từ cứ nghĩ rằng Tiêu Hữu hiền lành nên dễ bị khi dễ, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua chuyện nên định đến đây kiểm chuyện đòi lại công đạo cho bạn thân, cô còn không biết sự tình không hề đơn giản như vậy.

Chờ, chờ mãi, cuối cùng xe Giản Chiến Nam cũng tới. Gã đàn ông hoa tâm đáng chết, rốt cuộc cũng tới rồi đây. Cô muốn cho anh biết, con gái không phải là loại dễ dàng bị đem ra khi dễ như vậy. Cầm Từ còn đang muốn xông lên tìm anh đòi lại công đạo, nhưng sau khi nhìn gương mặt lạnh như tiền của anh, cô liền có điểm khiếp đảm. Nói thật, cô sợ Giản Chiến Nam, đứng nhìn Giản Chiến Nam bằng con mắt bình thường, kính chiều yêu còn chưa chiếu rõ bản chất thật của anh ta huống chi là đôi mắt 9/10 độ của cô.

Mặc kệ, có sợ cũng phải hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Cô đang muốn bước lên thì đột nhiên có một chiếc xe khác lao đến đỗ trước mặt Cầm Từ. Lại nhìn đến bên trong xe Giản Chiến Nam có một cô gái đang nhẹ nhàng bước xuống, mái tóc dài uốn xoắn, dáng người thanh cao, ánh mắt kia, hàng mi kia, thần thái kia thật sự là quá quen thuộc.

Tuy tính tình Cầm Từ thẳng thắn nhưng thật ra cũng rất thông minh. Sau khi ngây ngốc một lúc, cô lập tức có phản ứng, cô gái này cùng Tiêu Hữu khá giống nhau. Nếu không phải là bạn học của Tiêu Hữu hai năm liền, biết rõ gia cảnh Tiêu Hữu trong lòng bàn tay, nhất định giờ phút này Cầm Từ nghĩ rằng Tiêu Hữu nhất định có chị em.

Nhìn cô gái thân thiết ôm lấy cánh tay Giản Chiến Nam, Cầm Từ biết, cô gái này chính là người yêu đầu của anh ta. Giản Chiến Nam theo đuổi Tiêu Hữu chẳng lẽ lại vì cô ấy giống với cô gái này sao? Cầm Từ phi thường tức giận. Giản Chiến Nam, anh là cái tên vương bát đản, đem Tiêu Hữu hiền lành, thánh thiện biến thành người khác để vui đùa, đùa cho đủ rồi liền vứt đi.

Cầm Từ giờ phút này mới hiểu được vì sao Tiêu Hữu lại thương tâm đến thống khổ như vậy, vì sao mà ý định tranh giành tình yêu cũng không có. Tất cả là bởi vì cô có niềm kiêu hãnh của mình, cô khinh thường loại tình yêu như thể thân này, lại càng không thiết phải đi cầu xin gã đàn ông cầm thú cũng

không bằng.

Hừ, một người đàn ông như thế không cần cũng đúng. Nhìn thấy Giản Chiến Nam cùng cô gái kia rồi đi, Cẩm Từ thấy số phận Tiêu Hữu sao mà khổ quá. Giản Chiến Nam cuối cùng cũng là lựa chọn ở bên cạnh người yêu cũ mà không phải Tiêu Hữu đáng thương. Lòng ngực của cô như có ngọn lửa thiêu đốt, ý định đi tranh luận với Giản Chiến Nam hòng đòi lại công bằng cho Tiêu Hữu không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng... con bực tức này mà không xả thì Cẩm Từ sống không yên lòng.

Cẩm Từ nhìn thấy chiếc xe sang trọng của Giản Chiến Nam đột nhiên cười thật dễ tính.

Cô ngay lập tức đến cửa hàng ven đường mua một đồng sơn nước đủ màu sắc về vẽ loạn xạ lên xe Giản Chiến Nam. Nào là đầu heo, rùa rút đầu, ngay cả vương bát đần hay cầm thú cũng đều vẽ ra. Ngay lúc Cẩm Từ đang thả dãi ý với tác phẩm ‘đề dơi’ của mình thì lại bị một đôi tay rắn chắc tóm lấy, cô tức giận rống lên “Móng vuốt của ai?”

Quay đầu lại thì thấy một người đàn ông tuổi cũng xấp xỉ tên họ Giản kia. Khuôn mặt cũng là một bộ dạng mỹ miều, bộ dáng trầm ổn nhưng mà tay thì không lớn như bình thường, phải gọi là đại chưởng, bàn tay ‘khổng lồ’ theo lời của Cẩm Từ đang nắm chặt lấy tay cô khiến cổ tay đau nhức “Này! Nhà người muốn làm cái gì, muốn sờ loạn trên người cô nữa hả?”

Người đàn ông hơi hơi nheo mắt sau cặp kính tri thức, anh ta nhìn Cẩm Từ chằm chằm, lại liếc mắt đến ‘tác phẩm nghệ thuật’ của cô “Cô có biết cô làm như thế này là đang vi phạm pháp luật không?”

“Tôi làm cái gì?” Cẩm Từ mạnh miệng đe dọa “Buông tay mau, nếu không tôi sẽ tố cáo anh về tội quấy rối!”

“Còn chối sao?” Người đàn ông nói xong liền gơ di động trong tay lên bấm bấm “Cái này gọi là gì? Có một thứ trên đời gọi là chứng cứ biết không?”

Cẩm Từ nhìn thấy trong di động anh ta là đoạn video quay quá trình mình ‘gây án’, mặt trở nên tái nhợt “Vậy thì sao? Tôi còn chưa đủ 18 tuổi, anh mau đưa tôi tới sở cảnh sát đi!”

“Xe này ít nhất trị giá một ngàn vạn, cô... bồi thường là được rồi!”

Con mẹ nó... một ngàn vạn? Muốn giết người hả?

“Xâm sỡ, lưu manh!” Cẩm Từ hô to một tiếng, thừa cơ đạp lên đùi anh ta một phát. Cô định tranh thủ cơ hội chuẩn, ai ngờ anh ta dễ dàng tránh đi một cước của cô, bàn tay chặt chẽ kéo nhanh cô đi vào đại sảnh của tập đoàn Hoành Nghiệp.

“Này, này. Anh muốn làm cái gì?”

Tiếng la hét của Cẩm Từ vang vọng khắp cả đại sảnh, nhưng mà mọi người chỉ chăm chú nhìn cô, không một ai có đủ can đảm đứng ra ngăn cản.

Người đàn ông lòng lang dạ thú này rốt cuộc muốn làm gì đây? Chắc chắn là cùng một phía với Giản Chiến Nam, thật là rất biết tranh thủ thời gian đi nịnh bợ cấp trên mà.

Cẩm Từ đột nhiên có chút sợ hãi.

Tiêu Hữu thật xin lỗi, không giúp được cậu hà giận mà lại còn gây ra họa. Về mặt Cẩm Từ ảo não, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào tấm lưng của người đàn ông đang đi phía trước. Nhờ hấn mà chuyệt tốt của cô đã bị phá hư mất.

Giờ phút này Tiêu Hữu vừa kết thúc giờ học trên lớp, cô đang ngồi ngơ ngác lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại nặc danh “Alo, xin chào, cho hỏi là ai đây?” Cô khách khí hỏi.

“Có biết một người tên gọi Cẩm Từ không?”

“Cẩm Từ? Cô ấy làm sao?”

“Tầng 30, tập đoàn Hoành Nghiệp, phiền cô đến một chuyến, bạn của cô đã đến đã gây chuyện!”

Bốn chữ ‘tập đoàn Hoành Nghiệp’ cất lên khiến cho lòng Tiêu Hữu căng thẳng. Cẩm Từ, Giản Chiến Nam, hai bên làm cho cô phân vân đến khó thở. Cái nhà đầu không bao giờ chịu an phận kia không biết đã làm ra loại chuyện tốt gì đây?

Cô biết Cẩm Từ đối với cô là một mực muốn bảo vệ, lòng Tiêu Hữu nổi lên một trận bất an. Cô vội vàng tắt di động, nhanh chóng bắt taxi đến trước công ty tập đoàn Hoành Nghiệp...

Lòng... lo lắng... mầu thuẫn.

Có nên đến hay không?

Giản Chiến Nam... ở chỗ này...

Chương 27

Phòng làm việc của Giản Chiến Nam ở trước mắt. Nếu như có thể, Tiêu Hữu không muốn đặt chân vào nơi này dù chỉ một bước. Nếu như có thể, cô không muốn cùng anh có bất kỳ quan hệ nào nữa, nhưng giờ đây cô đã không còn bất kỳ lựa chọn nào nữa rồi bởi vì cửa cũng đã gõ, chân cũng đã đi vào bên trong.

“Tiêu Hữu!” Hai lòng bàn tay Cầm Từ úp lấy gương mặt đang nhạt nhòa nước mắt. Tiêu Hữu nhìn Cầm Từ, lại hướng ánh mắt đến nam nhân đeo kính đứng cách đó không xa, anh tuấn, lịch sự, hào hoa phong nhã say đắm lòng người, đúng bản chất của nhân viên tập đoàn Giản thị. Bàn bè của cô phần lớn đều biết đến Giản Chiến Nam, thế nhưng giờ đây lại xa lạ như thế, đến nỗi đem cả Cầm Từ không sợ trời không sợ đất hù dọa đến rơi nước mắt.

“Cầm Từ” Tiêu Hữu bước tới, vòng tay ôm lấy thân hình mảnh mai của cô bạn thân thiết “Xảy ra chuyện gì vậy? Ngoan nào, đừng khóc”

“Tiêu Hữu, thật xin lỗi, tớ vốn muốn tìm ‘nó’ đòi lại công bằng cho cậu, không ngờ lại mang phiền phức đến cho cậu” Cầm Từ đã đem Giản Chiến Nam liệt vào danh sách căm thù, Cầm Từ cũng biết ngay tình huống này của mình, ‘người yêu cũ’ của Tiêu Hữu tuyệt đối không phải là người.

Cô cũng biết Tiêu Hữu không muốn nhìn thấy Giản Chiến Nam, nói không chừng bước vào nơi này liền sẽ cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Nhưng mà cô không có biện pháp, cô gây ra ‘chuyện tốt’, làm ‘rách’ chiếc xe đắt tiền của anh ta, bán hết gia sản cô cũng không bồi thường nổi.

Cầm Từ biết mình không nên gọi cho Tiêu Hữu, nhưng cô hoàn toàn không biết nên làm thế nào cả. Người duy nhất có thể giúp cô lúc này chỉ có Tiêu Hữu mà thôi. Hi vọng tên căm thù Giản Chiến Nam kia còn có chút lương tâm vì mối quan hệ mình đã từng có với Tiêu Hữu mà có thể không truy cứu chuyện này. Đối với tên căm thù đã có trong sách đỏ này, có lẽ nàng đã quá ngây thơ rồi.

Tiêu Hữu cau mày “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Cầm Từ thấp giọng nói nhỏ bên tai Tiêu Hữu. Cô nghe xong liền hiểu rõ, gương mặt lúc đen lúc trắng. Cô kéo tay Cầm Từ, đứng trước mặt nam nhân kia nói “Cần phải bồi thường cho bao nhiêu tiền?”

“Cái này phải đợi chủ chiếc xe đến thương lượng” Nam nhân gương đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Cầm Từ.

Nhìn hắn có vẻ khinh thường mình, Cầm Từ tức giận rống lớn “Nhìn cái gì? Coi chừng ta móc mắt ngươi”

Tiêu Hữu đang muốn mở miệng thương lượng, cửa phòng làm việc liền ‘phanh’ một tiếng bị người đẩy ra. Một người đàn ông cao lớn đang ôm chặt một cô gái xinh đẹp trong lòng, cả hai đang trong tư thế hôn nhau đắm thiết như không muốn buông ra. Cánh tay vững trãi ôm lấy vòng eo của cô gái, cánh tay của cô ấy cũng thùy chung như rắn quấn quanh cổ đối phương. Cả hai người hôn nhau tựa như rất sốt ruột muốn nhanh chóng trèo lên giường.

Trong phòng trong chớp mắt một mảnh tĩnh mịch. Lòng Tiêu Hữu truyền đến một hồi đau đớn, thống khổ, thật giống như có một thanh kiếm đâm xuyên qua trái tim cô. Máu tươi đã phun tứ tung, đau đến hít thở không thông. Khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút huyết sắc, bàn tay cô siết chặt lấy tay Cầm Từ, cơ thể thậm chí không cách nào ngăn được khẽ phát run. Cầm Từ tức giận khoắc tay lên vai Tiêu Hữu cho nàng thêm sức mạnh, nhưng trong mắt hoàn toàn đang phát hỏa.

Giang Nhã gạt mình, không ngờ tới sẽ có nhiều người ở đây như vậy. Trong nháy mắt đồ bưng cả hai má, nhưng vẫn thùy chung không buông cánh tay đang ôm lấy cổ Giản Chiến Nam. Thật giống như quên mất động tác của mình, ngoác mồm hằm vào trong bờ ngực rắn chắc, tầm mắt lại nhìn biểu hiện của Tiêu Hữu.

Mà trên mặt của thanh niên đã bắt Cầm Từ hoàn toàn xuất hiện sự tranh thủ xem kịch hay, mùi thuốc súng đã nồng nặc căn phòng. Hắn biết Giang Nhã, nhưng không biết Tiêu Hữu, chẳng qua có nghe nói lúc trước Giản Chiến Nam có một cô bạn gái nhỏ, chẳng lẽ? Phỏng đoán, cũng chỉ là phỏng đoán thôi nha.

Duy nhất mỗi Giản Chiến Nam là thân sắc không hề thay đổi, hần tự mình kéo cánh tay Giang Nhã xuống, con ngươi trong trẻo lạnh lùng không có một tia âm áp “Đi ra ngoài hết đi”. Hần lãnh đạm ra lệnh khiến cho người khác không khả năng phản bác.

Tiêu Hữu lôi kéo cánh tay Cầm Từ từng bước một hướng bên ngoài đi, nhưng ngay thời điểm lướt qua người Giản Chiến Nam, khuỷu tay cô lại bị cánh tay đã từng vô cùng quen thuộc tay gắt giữ lại “Em ở lại”

Đôi tay này đã từng vì cô che mưa che gió, đôi tay này đã từng nhẹ nhàng lướt trên mặt cô, môi cô, tóc cô... đã từng rất ấm áp, đã từng để cho cô mê luyến. Nhưng giờ phút này đây, nó lại thật giống như ác quỷ, không chút hơi ấm, chỉ có lạnh như băng. Tiêu Hữu ra sức giãy giụa, cô muốn rời khỏi nơi này, ở đây quá thật khiến cho cô hít thở không thông, nhưng tay Giản Chiến Nam giống như mọc rễ ở trên cổ tay cô, không cách nào tránh cho thoát.

“Này tên họ Giản căm thù kia, mau buông Tiêu Hữu ra, lấy cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi người cậu ấy, mau!” Tình tình Cầm Từ khá nóng, hơn

nữa đối với người cô chán ghét thì dù cho có là ba hay mẹ hay anh hay chị gì cũng ghét cho đến tận gốc tận rễ. Nhìn cánh đã ôm qua người khác mà giờ phút này lại giữ chặt lấy Tiêu Hữu, cô so Tiêu Hữu còn khó chịu hơn.

“Hai người từ từ nói chuyện” Giang Nhã dường như là người hiểu chuyện, hào phóng khiến cho người ta cảm thấy cô như là Thánh mẫu chuyển thế, nói xong xoay người thẳng thẳng đi ra ngoài.

Cầm Từ lôi tay kéo cánh Tiêu Hữu nhưng không ngờ mu bàn tay còn lại cảm thấy nhói đau, cô cùng Tiêu Hữu không ngờ lại bị tên thanh niên đeo mắt kiếng giả danh trí thức kia mạnh mẽ tách ra. Cầm Từ vừa định mắng, hắn đã nhanh chóng bịt miệng cô lại không cho nói, hắn ôm hông của cô túm kéo đi ra ngoài.

Mẹ kiếp! Tại sao lại cường chế cô như vậy chứ? Hắn là ai đây? Nam nữ thụ thụ bất thân hắn không biết sao? Cầm Từ cắn, đá, đạp, nhưng vẫn không ngăn được bị hắn túm quăng ra ngoài. Cửa phòng làm việc bị đóng lại, không gian im ắng chỉ còn lại Tiêu Hữu cùng Giản Chiến Nam.

“Có thể buông tay chưa? Tôi nghĩ giữa chúng ta hiện tại không có quen thuộc đến nỗi có thể lờ lờ kéo kéo như thế này” Tiêu Hữu yên lặng đứng im. Thần sắc đau thương đã khôi phục như thường, nhưng mà sức lực của nàng không đủ mạnh, đôi mắt không giấu được nét bi thương nên đã để lộ nỗi lòng của cô.

Giản Chiến Nam từ từ buông Tiêu Hữu ra. Tuấn nhan vẫn lạnh lùng, đôi cặp mắt kia cũng không còn khiến cô cả thấy thâm tình nữa. Có lẽ, chẳng qua là tất cả chỉ vì cô đối với hắn đã không còn cảm giác, người đàn ông này, về sau cùng cô không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

“Mặc Mặc...”

“Xin gọi tôi là Mặc Tiêu Hữu” Tiêu Hữu nâng cằm nhìn anh, trên môi anh nhất định còn lưu lại hơi thở của Giang Nhã. Cô muốn mình phải thật trấn tĩnh, anh chỉ là một người qua đường trong cuộc đời cô mà thôi. Thế nhưng không tự chủ vẫn hướng về phía anh, cô không cách nào làm cho chính mình bình thản, tự giận bản thân, mình tại sao vẫn cứ không có năng lực như vậy chứ?

“Đừng có dùng khẩu khí đó nói chuyện với anh” Giản Chiến Nam khẽ cau mày, gương mặt xanh mét, dường như có chút phiền não không nói thành lời.

Tiêu Hữu không muốn mình phải tức giận, nhưng mà tại sao anh vẫn cứ thích yêu cầu cô như vậy? “Vậy tôi phải nói chuyện với anh như thế nào?”

Giản Chiến Nam hít một hơi thật sâu. Anh xoay người móc trong túi áo một điều thuốc, dùng sức hít một hơi để tim không còn cảm giác không thoải mái. Anh quay đầu lại nhìn Tiêu Hữu “Em hận anh như vậy sao?”

“Không có. Anh không có đủ tư cách khiến tôi phải hận. Tôi thật không có thời gian để ở đây nói chuyện phiếm với anh” Tiêu Hữu hai tay nắm thật chặt, thân thể cứng đờ đứng ở nơi đó. Giản Chiến Nam vẫn còn muốn đóng kịch nữa hay sao? Nếu đã lựa chọn Nhã Nhi thì còn ở đây nói này nói nọ với cô làm cái gì?

“Tiền, xe, nhà cửa, em muốn cái gì... anh đều có thể cho em” Giản Chiến Nam xoay lưng về phía Tiêu Hữu, ánh mắt anh đặt ngoài cửa sổ, anh không cách nào đối mặt với ánh mắt ngây thơ của cô.

Nước mắt Tiêu Hữu bị ép rơi ra ngoài, nhưng cô cứng rắn ép chúng chảy ngược vào trong. Tiêu Hữu nhìn tấm lưng Giản Chiến Nam bóng lưng, tâm cơ quắp lại thành một trận, cơn đau tràn ra khắp tứ chi. Anh si nhục cô nhiều đến nỗi còn chưa đủ hay sao? Tại sao cứ nhất quyết phải làm cho cô đau liệt phế tâm can như thế này? Tiêu Hữu cất giọng run run hỏi “Cảm tình của tôi... tình yêu của tôi... anh cảm thấy đáng bao nhiêu tiền? Giản Chiến Nam... anh nói đi... có đáng nhiều tiền không?” Tiền, có thể mua được tất cả sao? Là muốn bồi thường cô, vẫn là muốn dùng tiền để mua sự an lòng hay sao?

“Mặc Mặc! Em nói xem, em muốn cái gì?” Cuối cùng, anh cũng xoay người lại.

“Ha ha... Tôi nói sao? Xin hỏi, cái gì cũng có thể à?” Tiêu Hữu cười đau đớn, lệ ở đáy mắt hội tụ lại thành dòng sông bi thương, cướp đi chút sức lực cuối cùng của cô, chỉ lưu lại khổ sở, từ từ găm nhăm côi lòng đã đầm đìa máu tươi.

“Chỉ cần là cầu xin của em, bao nhiêu, anh cũng đều thỏa mãn”

“Ha ha...” Tiêu Hữu khổ sở cười “Tôi muốn một cục gôm có thể xóa hình bóng anh trong óc của tôi, tất cả những gì liên quan đến anh trong thế giới của tôi hoàn toàn có thể biến mất không chút dấu vết. Coi như tôi chưa từng quen biết qua anh, Giản Chiến Nam... anh có thể thỏa mãn tôi sao?”

“Mặc Mặc, thực tế một chút có được không?”

“Giản Chiến Nam, đừng si nhục tôi nữa” Tiêu Hữu chỉnh lại lời của hắn. Cô nhìn cơn đau nơi đáy lòng, dùng hết hơi sức còn lại gằn từng chữ một “Tình yêu này cùng tôi không có duyên, tôi không biết nó sẽ mang lại cho tôi sự si nhục lớn như vậy. Sự si nhục này khiến cho tôi cảm thấy thật sự ghê tởm. Nhưng tôi bất kể cho dù là sự si nhục đi chăng nữa, nếu đã yêu thì tôi liền yêu, cảm tình của tôi là vô giá. Dĩ nhiên trong Giản chủ tịch chỉ là trò chơi tiêu khiển lúc tích tịch mà thôi, nhưng là tôi không ra giá cho tình yêu của mình. Giản chủ tịch, chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt đi, tôi còn phải đi học. Xin không cần tiến”

Tiêu Hữu xoay người, cũng không quay đầu nhìn anh mà vững bước rời đi, sống lưng vương thẳng, cô cố gắng không để thân ảnh chật vật của mình lọt vào mắt anh... nhưng mà, tâm đã sớm đau đớn không chịu nổi.

Tiêu Hữu vẫn cho rằng tình yêu là ngọt, chua, khổ, có nhiều màu sắc khác nhau, nhiều mùi vị khác nhau. Nó có thể mang cho cô tâm tình cũng cảm giác khác nhau, nhưng vẫn không biết mặt khác của tình yêu là một thanh đao sắc bén, yêu càng sâu, thương càng nặng, người nào yêu trước thì người đó sẽ

gặp thất bại thảm hại, bị thương hoàn toàn.

Nước mắt cuối cùng cũng không nhịn được, từng giọt từng giọt đua nhau rơi xuống trên mặt đất. Tầm mắt là một mảnh mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy, lỗ tai không nghe được bất kỳ âm thanh nào, thế giới quanh cô là một mảnh tĩnh mịch, giống như cõi lòng đã chết đi.

Đôi lời sau chương này:

Thật sự mà nói, ta đã đọc xong toàn bộ tác phẩm này cách đây 1 tháng bằng bản cv của bạn Quỳnh bên lqđ.

Khi bắt tay vào edit “Tổng tài thú yêu”, ta đã phải gặp rất nhiều trắc trở chẳng hạn như thời gian, kỳ thi giữa khóa cũng như cuối khóa và giờ đây là tâm tình.

Ta cực ghét anh nam chính Giản Chiến Nam trong bộ này. Vừa bá đạo, không hiểu lý lẽ, không xác định được tình cảm của mình lại không biết quý trọng những thứ khi mình đang có, chắc hẳn đọc đến chương này thì mọi người cũng thấy được điều đó hả?

Nhưng còn những tập sau, 100% mọi người sẽ còn ghét cay ghét đắng cái tên... ừm... theo lời Cẩm Từ thì bảo là cảm thú cũng không bằng đấy.

Nhân vật ta ghét thứ hai chính là Giang Nhã. Chê GCN không có tương lai để đền bù theo một tên không ra gì, để cuối cùng về đây đoạt đi tình yêu của người khác. Và sau này à ta còn nhiều trò man rợ hơn đến nỗi chúng ta không tưởng tượng ra được. Là gì thì cứ từ từ mà đọc nhé!

Nhân vật thứ ba ta ghét chính là nữ chính – Mạc Tiêu Hữu. Lý do vì sao? Hãy đọc đến những tập cuối sẽ biết. Cụ thể chính là anh nam chính dù cho có hành hạ, đây dọa nữ chính ntn thì cũng tha thứ. Đây là 1 phong cách rất ư là... ngu si và đại trai... đẹp ^^.

Nhân vật ta thích nhất... e hèm! Chưa xuất hiện. Bật mí... là “con trai của Giản Chiến Nam và Giang Nhã”... há há...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Giản Chiến Nam đứng im tại chỗ, trên mặt là một mảnh âm u, con ngươi vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước. Thân ảnh Tiêu Hữu đã sớm biến mất ở trước tầm mắt anh nhưng trong đầu hoàn toàn đều là bộ dáng bị thương của cô. Mái tóc dài cố gắng gìn giữ mười năm giờ đã bị cắt ngắn cùn cùn. Lúc cô nhìn anh, ánh mắt thẹn thùng cùng lệ đã không còn. Tàn thuốc lâm bong ngón tay mới khiến anh hoàn hồn, đem tàn thuốc đã sớm không còn chút gì ném vào gạt tàn, cũng giống như cô đã ném đi tình yêu dành cho anh.

Giản Chiến Nam xoay người đi tới cửa sổ to lớn sát đất, gương mặt phiền não cố gắng vượt vượt mi tâm, tròng mắt đen thâm trầm nhìn phong cảnh bên dưới. Người đến người đi, xe đến xe đi. Từ độ cao như vậy nhìn xuống, người trên mặt đất tất cả đều trở nên nhỏ bé, thế nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh màu lam nhạt đứng ở lối đi bộ... tựa như đang khóc. Móng tay của anh không nhìn được mạnh mẽ khắc trên lớp kiếng thủy tinh thành một đường dài, tìm... quả thật không muốn đập nữa... Mạc Mạc!

Lúc này, Giang Nhã đi vào, mái tóc dài buông thông, một cặp mắt mê người, quyến rũ, thân ảnh cao gầy hướng Giản Chiến Nam đi tới mang theo mùi nước hoa dịu dàng tựa vào trong ngực anh. Cô ngẩng đầu hôn vào chiếc cằm tròn bóng, cuối cùng hôn đến bờ môi mỏng, dịu dàng níu non “Chiếm Nam, anh... ổn không?”

Giản Chiến Nam khẽ nhắm mắt lại, trong đầu óc hắn luôn là hình ảnh của Tiêu Hữu. Bị động, anh liền đổi thành chủ động, cúi đầu gặt gao hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Giang Nhã, nhưng vẫn không có một chút dục niệm. Anh đưa tay đẩy cô ra, ánh mắt lạnh lùng chống lại đôi mắt bị thương của cô. Đôi mắt này sao quen thuộc mà lại xa lạ, vẫn là đôi mắt quá nhiều những giấc mộng của anh bao nhiêu năm nay, tại sao giờ phút này lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng “Anh còn công việc phải làm, em có thể đi chung quanh dạo một chút”

“Ừm... cũng được. Một lát em và anh cùng nhau ăn cơm trưa” Giang Nhã biết điều không dây dưa, không làm nũng, thức thời rời đi. Cô hiểu Giản Chiến Nam, lúc nào thì nên làm nũng, lúc nào thì nên thức thời một chút. Cô rất biết cách làm thỏa lòng anh, chẳng qua là tìm của anh... còn có thể giữ chặt không?

Khóc cũng đã làm, đau cũng đã chịu, còn có thể làm cái gì đây? Trải qua cuộc sống thống khổ còn có rất nhiều chuyện vui vẻ. Tiêu Hữu lựa chọn vứt bỏ. Cô đem tất cả đau đớn chôn thật sâu dưới đáy lòng, xây dựng trái tim thành một nghĩa địa vững trãi, thời gian sẽ làm mọi thứ biến mất. Từng chút từng chút rút hết tâm tư của cô dành cho anh mang đi mai táng, tất cả rồi sẽ trở thành quá khứ. Cô tin tưởng, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi.

Cô là Mạc Tiêu Hữu, mới có thất bại lần thứ nhất thì coi là cái gì. Cô sẽ không bao giờ bị đánh ngã một lần nữa.

Tiêu Hữu giống như lại trở về là cô của trước kia. Cô sẽ luôn tươi cười, nhưng trong nụ cười dường như đã mất đi một cái gì đó. Ánh mắt của cô vẫn là xinh đẹp như xưa, giống như lời cô đã hứa, nhưng mà nhiều hơn một chút u buồn.

Người khác không nhìn ra, nhưng ba mẹ Tiêu Hữu cùng Cẩm Từ đều biết, thật ra thì cô không hề vui chút nào, chỉ là bản thân rất kiên cường. Cô đang cố gắng tập quên đi quá khứ, không tỏ ra chán nản trước mặt người khác. Cô vẫn đang vì ước mơ của mình mà cố gắng, cố gắng học tập, vì cuộc thi tốt nghiệp trung học mà phấn đấu. Thời gian ngày lại ngày trôi qua, đào mất đã đến kỳ nghỉ đông, cũng nghênh đón trận bão tuyết đầu tiên của năm.

Tiêu Hữu đang cùng mẹ chơi cờ nhảy (Phi Phi: Ta biết cờ nhảy là cờ gì ta đi đâu dưới đất), mẹ gần đây cái tà quy chánh rồi, tự nhiên không đi đánh mạt chược nữa. Bà trở nên thích chơi cờ nhảy, cờ năm quân, cờ vây, chỉ cần cô rảnh rồi là liền bị mẹ lôi đi đánh cờ.

Tiêu Hữu biết, mẹ chẳng qua là lo lắng cho cô, muốn cho cô vui vẻ hơn mà thôi. Ngay lúc cô ăn hết viên cờ cuối cùng khiến cho mẹ phải thua đậm, bà giương nét mặt già nua tỏ vẻ không vui lên với cô. Tiêu Hữu cười trộm, ôm cô mẹ đồng thời dùng má phúng phính cọ xát lấy lớp da nhăn nhe của người lão hóa “Mẹ thua rồi nhé, tối nay phải ngủ cùng con.”

Lăng Nguyệt Hồng cú một phát lên trán Tiêu Hữu “Quý nhỏ, con đã dứt sữa từ lúc hai tuổi rồi nha, thế nào vẫn còn như đứa nhỏ quấn lấy mẹ không nhả đây?”

Cô chỉ cười cười “Ba cho phép mà, ai bảo mẹ thua con làm chứ”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến một hồi tiếng chuông cửa, Tiêu Hữu đứng dậy đi mở. Mới mười giờ sáng thôi, ai sẽ đến vào giờ này chứ? Mở cửa, cô đột nhiên thấy được Cẩm Từ. Thật choáng váng nha, gương mặt còn hơn cả đồng phân nhìn chăm chăm cô.

“Cẩm từ”

“Tiêu Hữu”

Cũng đã mấy ngày rồi không gặp, hai người ôm chặt lấy nhau như chim mẹ cùng chim con. Lăng Nguyệt Hồng cũng phá lên cười ha ha “Cẩm Từ. Tại sao lâu như thế mới đây đến chơi?”

“Dì Mạc vẫn khỏe chứ ạ?” Cẩm Từ vội bước vào sườn nịnh chào hỏi, sau đó không chờ ai trả lời lại gấp gáp ô ô mà nói “Dì, con muốn rủ Tiêu Hữu cùng đi trượt tuyết. Toàn là chị em trong nhà con thôi nên dì cứ an tâm, dù sao ra ngoài giải sầu cũng tốt cho cậu ấy. Dì cho phép nhé?”

Lăng Nguyệt Hồng cũng không muốn Tiêu Hữu cả ngày buồn bực trong nhà, đi ra ngoài cùng bạn cùng bè vui đùa một chút cũng tốt, liền cười nói “Dì không có ý kiến, nhưng mà có phiền hay không?”

“Không có phiền đâu nha, đều là của ta anh chị em trong nhà con thôi. Chị lớn đã hơn hai mươi tuổi rồi. Hắc hắc, Tiêu Hữu thân mến, đi với tớ nhá? Mấy ngày nay không gặp, tớ nhớ cậu đến phát điên lên rồi đây. Nhanh đi thay quần áo đi, mọi người vẫn còn ở bên ngoài chờ chúng ta đây” Cẩm Từ dùng ánh mắt giáo hoạt uy hiếp Tiêu Hữu, ý tứ bảo dám nói không đi, ta đây liền tuyệt giao với nhà người. Mặc dù hai người đều biết nếu Tiêu Hữu thật không đi cùng cũng sẽ không bao giờ tuyệt giao nhau, nhưng cô vẫn bị Cẩm Từ một phát đá bay về phòng ngủ thay quần áo.

Một hồi luống ca luống cuống tay chân, Tiêu Hữu khoát trên người áo lạnh dày đặc, đeo thêm cái bao tay cùng khăn quàng cổ liền cùng nói tạm biệt cùng mẹ. Cô cùng Cẩm Từ nắm tay nhau ra ngoài. Mẹ kín đáo đưa cho cô mấy tờ tiền để cho cô thoải mái đi chơi.

Bên ngoài vắng lặng rất ít người đi dạo, mặc dù đã sang đông nhưng thời tiết cũng chỉ mát mẻ. Cùng Cẩm Từ ra khỏi khu nhà, cô liền thấy trước công có đậu một chiếc xe du lịch màu đen hiệu Land Rover. Cẩm Từ nhanh chóng mở cửa xe, đầu tiên để cho Tiêu Hữu yên vị trên ghế rồi sau đó mình cũng trèo lên. Cô lúc này mới thấy trong xe ngồi đầy người, không chỉ có chị em Cẩm Từ mà còn có anh em rất đông đúc.

Cẩm từ vỗ vỗ bả vai Tiêu Hữu, ầm ầm ì ì lên tiếng giới thiệu “Đây là chị em tốt nhất em, Mạc Tiêu Hữu. Là hoa khôi lớp em đấy nhé! Thành tích học tập thì phải nói trên cả đê nhất. Còn đây là chị họ và em họ của tớ. Kia là anh họ, rồi... rồi...” Cẩm Từ đứng dậy, chỉ tay khắp nơi cuối cùng dừng trước mặt anh chàng đang đang ngồi trên ghế lái phụ “Đây là ta anh bên họ nội của tớ, Tô Thuộc Căn”

Anh chàng cũng không quay đầu lại, dường như đang đánh một giấc rất say. Cẩm Từ cảm thấy không vui liền đưa tay đi nhéo lỗ tai anh ta “Tô Thuộc Căn! Già bộ chết làm cái gì? Chẳng có một chút lịch sự gì cả, mau tới đây chào hỏi Tiêu Hữu đi nào”

Cẩm Từ nói chuyện khiến Tiêu Hữu không có chen vào được một câu nào cả. Anh chị em còn không chen ngang vào miệng được nữa là... nên cơ hội làm quen nhau cũng không có. Cẩm Từ nói chuyện nhanh, le, nhiều, đã là nổi danh, cho nên mọi người chẳng qua chỉ là cười tỏ vẻ ta đây rất thấu hiểu. Nam thanh niên ngồi trên ghế lái phụ cuối cùng cũng tỉnh ngủ. Dường như có chút không nhịn được âm thanh ồn ào liền quay đầu lại. Vốn là chỉ là về mặt lười biếng cũng không kiên nhẫn, nhưng giây phút khi nhìn thấy Tiêu Hữu liền thoáng qua vẻ kinh ngạc, cuối cùng là nở nụ cười cổ quái.

Tiêu Hữu thấy mặt Tô Thuộc Căn đồng thời cũng sững sốt một chút. Sau khi nhớ lại một chút xiu hình ảnh ở trong đầu, gương mặt của nàng oanh một cái đỏ bừng bừng. Trời ạ! Là hân? Thế nào lại là hân? Nhìn thanh niên có gương mặt tuấn tú trên kia đang cười rất kỳ lạ, Tiêu Hữu hận mình không tìm được một cái lỗ để chui vào cho rồi.

Cẩm Từ nhìn Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Căn ánh mắt kia, chẳng lẽ hai người này có gian tình?

Chương 29

Tiêu Hữu không muốn nhìn tới Tô Thuộc Cẩn nhưng mà cô lại chợt nhận ra rằng anh ta chính là cái tên biến thái trong bệnh viện thiếu chút nữa đã hại mình phải nổi hột lệ trên mắt. Cô đã biết bao nhiêu tuổi rồi thể cư nhiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ phận bí hiểm đó trên thân thể đàn ông. Chắc cũng là do thời gian gần đây toàn là bị thương bao phủ cho nên nhất thời không nhớ tới sự kiện đó tại bệnh viện, nếu không nhất định cô sẽ tự đập đầu mình vào khối đậu hũ chết đi cho rồi.

Nhưng... cô không ngờ được mình sẽ gặp lại tên biến thái ngày đó, hơn nữa anh ta còn là anh họ của Cẩm Từ. Giờ phút này Tiêu Hữu dường như đã trở thành u hồn rồi, mây đen giăng kín cả tâm tư, lồng ngực muốn hít thở không thông.

Xe khởi động hướng về phía sân trượt tuyết của thành phố. Dọc theo đường đi Tiêu Hữu cố giữ tinh thần vững vàng, để cho mình không phải suy nghĩ bậy bạ rồi lại nhớ tới cái cảnh cấm trẻ nhỏ chưa đủ 18+ trong bệnh viện kia. Cô thoải mái trò chuyện cùng Cẩm Từ và anh chị em của cậu ấy, may mắn là Tô Thuộc Cẩn không có tỏ ra khác thường. Chẳng qua anh ta chỉ tựa vào ghế đánh một giấc thật ngon lành mới khiến cô không khó xử. Nhưng không gian chật hẹp bên trong chiếc xe chứa nhiều người khiến cho Tiêu Hữu chút hít thở không thông, cho đến khi đến sân trượt tuyết, cô mới cảm thấy thả lỏng cơ thể.

Tiêu Hữu lần đầu trượt tuyết, dĩ nhiên là cái gì cũng chẳng biết, chỉ là có Cẩm Từ ở đây đưa cô đi thuê dụng cụ thích hợp cho người mới chơi. Lúc hai người thay quần áo, Cẩm Từ thực vào khuấy tay cô, gương gương mặt của bà tám thứ thiệt hỏi “Tiêu Hữu, cậu quen biết anh Thuộc Cẩn à?”

Mặt Tiêu Hữu đỏ lên, quàng quàng trả lời “Không quen biết”

Mặt Cẩm Từ tỏ vẻ không tin, giọng trêu chọc “Thật sự không biết sao? Ánh mắt hai người khi nhìn nhau rất lạ nha. Tớ cảm giác hình như chuyện này có gian tình. Này này, xem cậu kia, mặt của cậu tại sao lại đỏ lên như thế chứ? Chắc chắc... nói như cậu vậy thì ai mà tin cho nổi”

Tiêu Hữu không nói gì, cứ thừa nhận là biết đi. Nha đầu Cẩm Từ nhất định sẽ hỏi tới nơi tới chốn cho mà xem. Thế nhưng, một màn kinh khủng kia có đánh chết cô cũng không nói ra, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lôi kéo tay Cẩm Từ “Bà tám, mình biết cậu mà tám rồi thì không ai bằng. Đã muốn moi được thông tin gì từ trên người mình thì đến cả chị em tốt này cũng không bỏ qua sao? Mau đi đi nha... mình còn không biết trượt tuyết đâu, nhiệm vụ của cậu hôm nay là dạy mình đây”

Cầm từ cứ như vậy bị Tiêu Hữu kéo lãng sang chuyện khác. Mà cũng đúng, moi không ra từ trong miệng cô thì cứ trở về tra hỏi Tô Thuộc Cẩn. Hai người ra khỏi phòng thay quần áo thì mọi người dừng đã đến sân trượt tuyết chơi thoải thích rồi, ngược lại Tô Thuộc Cẩn mặc dù trang bị đã đầy đủ nhưng vẫn đứng ở nơi đó tựa hồ như đang chờ bọn họ.

“Anh họ, em đi trượt tuyết trước đây, anh ở lại nhận nhiệm vụ chỉ dạy cho Tiêu Hữu đi. Anh bị thương nặng mới khỏi nên không thể vận động mạnh, vừa đúng lúc như vậy nha, anh nhất định phải đem Tiêu Hữu từ từ mà chỉ dạy” Cẩm Từ nói xong cũng chính mình một đường chạy thẳng bỏ rơi đồng đội, để lại đây hai nhân vật lủng ta lủng tưng, không khí càng thêm khó tưởng tượng.

“Khụ... Chuyện đó...” Tô Thuộc Cẩn muốn lên tiếng phá vỡ không gian. Tiêu Hữu vội vàng nói “Em... Em cái gì cũng không nhớ...”

Đây chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao? Tiêu Hữu cắn cắn môi, cô làm sập lại đầu như vậy hả trời? Gương mặt tự đỏ ửng lên như thể đang muốn đầu thú. Tô Thuộc Cẩn nhanh chóng làm mặt nghỉ ngơi, hỏi “Quên cái gì? Chẳng lẽ em trước kia đã gặp qua anh sao?”

“À! Không có, không có” Tiêu Hữu nhìn Tô Thuộc Cẩn với vẻ mặt thành thật, rốt cuộc cũng không biết là anh ta có ý chọc ghẹo mình hay là thật sự quên đi chuyện họ đã từng gặp mặt nhau một lần thông qua màn kia, cái cảnh cô khóc không có người không ra quỷ, hơn nữa bây giờ cô đã không giống như lúc trước, tóc tai bê bối, mặt đầm nước mắt đến quỷ thần còn sợ hoảng gì con người, nói không chừng anh ta cũng thật không nhận ra mình.

“Có thật không? Anh hình như cảm giác em cũng thật quen mắt” Tô Thuộc Cẩn nói tiếp.

Anh ta là có ý. Tiêu Hữu tiếp tục quan sát, nhưng biểu tình trên gương mặt kia rất là vô tội, một chút cũng không giống đang cố ý trêu cô. Tình cảnh này chỉ cần cô liều chết không thừa nhận là lựa chọn tốt nhất “Em chưa từng thấy qua anh nha. Có thể là đáng đáp của em cũng giống như bao cô gái khác thôi, ha ha...” Cô chợt dạ cười lớn.

Mặt Tô Thuộc Cẩn trầm tư, thật giống như đang vắt hết óc nghĩ xem đã nhìn thấy cô ở nơi nào. Đột nhiên anh ta như ngộ ra gì đó “Không đúng. A! Anh nhớ ra rồi. Lúc anh còn đang nằm viện, có một cô gái khóc điên đại chạy vào phòng bệnh của anh. Mặc dù gương mặt khi khóc thật giống Trư Bát Giới dọa người ta nhảy dựng nhưng cũng có điểm khá là giống với em. Tuy nhiên nhìn kỹ lại thì em đẹp hơn cô ấy nhiều lần.”

Tiêu Hữu thật sâu hoài nghi anh ta có ý mắng mình. Cô giống Trư Bát Giới... xinh đẹp...? Hai loại này có thể mạng ra so sánh ư? Trư Bát Giới mà bảo là xinh đẹp? Điều này làm cho cô thật “cao hứng” nha. Anh ta rõ ràng là đang trả thù việc cô mắng anh ta là kẻ biến thái đây mà.

Tiêu Hữu mang theo kính trượt tuyết, ngược đầu lên nhìn Tô Thuộc Cẩn, lấy hết dũng khí, nói “Vậy sao? Như anh vừa nói, em cũng cảm thấy anh có chút quen mắt, lần trước nhìn thấy một anh chàng rất biến thái đang bắt côn trùng, hân t cùng anh thật đúng là có điểm giống nhau, chỉ là em đã quên gặp

hắn ở đâu rồi?”

“Em xác định là côn trùng?”

“...” Tiêu Hữu lặng yên.

Biến thái? Bắt côn trùng? Tô Thuộc Cần vẫn lấy bản thân của mình làm kiêu ngạo, cứ như vậy bị “nó” giáng chức, sắc mặt anh một hồi xanh một hồi trắng bệch lộ nụ cười tà nghệ. Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Hữu, nhanh chóng đi tới phía sau cô, lạnh lùng nói “Vậy anh hôm nay phải dạy em trượt tuyết thật tốt, nếu không sẽ uổng phí hữu duyên của chúng ta như thế”

“A...” Tiêu Hữu kêu lên một tiếng thán thiết, thân thể đã bị “tên biến thái” đẩy trượt về phía trước. Cả người đều là không thăng bằng, chân cứ trượt trượt, anh ta vừa buông tay sau lưng cô, Tiêu Hữu ngay lập tức té nhào xuống đất.

Ra quân chưa chiến đã chết tức tưởi. Tiêu Hữu ngồi dậy tức giận nhìn Tô Thuộc Cần, chỉ thấy hắn giương gương mặt vô tội cười cười như không có gì, hàm răng trắng hòa lẫn gam màu trong tuyết. Nam nhân đáng ghê tởm chỉ biết khi dễ một cô gái.

Tiêu Hữu miễn cưỡng đứng lên, cự tuyệt Tô Thuộc Cần dạy cô cách trượt tuyết. Cô nhìn mọi người xung quanh trượt như thế nào, huấn luyện viên dạy người mới tập thế nào, cô cố gắng làm theo như vậy. Vô số lần ngã xuống lại vô số lần bò dậy. Tô Thuộc Cần cũng không miễn cưỡng nữa, chẳng qua là không nhanh không chậm đi theo sau lưng Tiêu Hữu Mặc Mặc. Nha đầu này, đủ kiên cường.

Ông trời không phụ lòng người, Tiêu Hữu học xong các bước cơ bản, thân hình có thể vững vàng hơn trước. Cảm giác có chút thành công, cũng có chút kích động, ham chơi đến nỗi quên mất cảm giác khó chịu lúc đầu.

Cho đến khi mặt trời muốn xuống núi, một nhóm người mới hết lớn đòi về. Tiêu Hữu có chút lưu luyến, chỉ là lần sau có cơ hội liền trở lại chơi cho thỏa thích. Trên đường trở về, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn dịp thường sáng ngời. Cẩm Từ thật cao hứng, rốt cuộc cũng thấy Tiêu Hữu có tinh thần trở lại, xem ra ra ngoài nhiều một chút cũng là chuyện tốt.

Trở lại thành phố thì trời cũng đã tối mù, Tiêu Hữu phải về nhà trong khi mọi người còn la hét đòi đi tăng hai. Cẩm Từ lôi kéo cô cùng nhau ăn cơm tối, sau đó là đi đến KTV ca hát, la hét, dù sao cũng đã ra ngoài một ngày, đi thêm vài tiếng thì có sao.

Tiêu Hữu không đành lòng khiến cho mọi người mất hứng liền gọi điện thoại cho mẹ. Lăng Nguyệt Hồng nghe giọng điệu con gái có chút vui vẻ, tâm tình hẳn là rất thoải mái. Trong lòng người làm mẹ cũng cao hứng theo liền cho phép cô đi đến tận tám giờ tối, hơn nữa Tiêu Hữu đi cùng Cẩm Từ, bà cũng yên tâm.

Cẩm Từ đề nghị đi ăn hải sản, muốn Tô Thuộc Cần mời khách, các anh chị em thân thiết liên tiếp phụ họa. Tô Thuộc Cần là kẻ lớn nhất mà cũng giàu nhất trong cả bọn cho nên có bị chặt chém đẹp chút xiu cũng không hề hấn gì. Nhất ý, đoàn người liền lác lác đưa đi đến khách sạn Ngân Hải mượn một căn phòng riêng.

Tiêu Hữu đi ở phía sau cùng, trong thoáng chốc trông thấy thân ảnh quen thuộc đang ôm lấy một cô gái tiến vào một căn phòng khác. Cõi lòng cô không nhận được liên đau nhói. Cô mạnh mẽ lắc đầu dẹp ngay hình ảnh đó, sẽ không trùng hợp như thế đâu, hơn nữa, cho dù là anh ta thì cũng có sao? Cả hai đã không còn quan hệ gì nữa. Tiêu Hữu cứ như vậy tự an ủi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Những người trẻ tuổi ở chung một chỗ không tránh được cảnh làm ầm ỉ. Tiêu Hữu bị nháo bắt uống một ít, không có say, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm hồng hồng. Vốn là cặp mắt u buồn cũng đã nổi lên gọn sóng, lại thật giống như được che chắn bởi một tầng sương mù, nhìn không thấu, không chạm được, rồi lại khiến cho người khác tò mò muốn tìm hiểu nó.

Tô Thuộc Cần cứ như vậy bị Tiêu Hữu hấp dẫn. Cô cũng chỉ là không sành sỏi việc đời nữ sinh trung học, cùng Cẩm Từ là đứa hai trẻ con, mà hắn luôn không bao giờ co hứng thú với những nữ sinh thanh thanh thuần thuần này, hắn thích nữ nhân thành thực, quyến rũ. Thế nhưng Tiêu Hữu đối với hắn đột nhiên hấp dẫn thật lớn. Có lẽ là bởi vì tình cảnh lần đầu tiên gặp nhau có chút đặc thù, hắn đối với cô có chút dục vọng muốn tìm hiểu. Tầm mắt không nhận được cứ nhìn Tiêu Hữu mấy lần. Lúc cô cười rất xinh đẹp, kèm theo trong con ngươi nhàn nhạt đau thương, có một loại u buồn tuyệt mỹ đến kỳ lạ.

Những người khác ngược lại không có chú ý tới Tô Thuộc Cần vẫn chú ý nhìn vào một vị trí đến mấy lần, chỉ là từ vừa mới bắt đầu liền cho là Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Cần có gian tình. Thế như Cẩm Từ lại luôn đề ý tới. Cái tên anh họ mặt cao hơn đầu này của cô, rất ít khi chú ý tới con gái chứ đừng nói chỉ là nhìn Tiêu Hữu lâu đến như vậy, chẳng lẽ trúng tiếng sét ái tình với Tiêu Hữu rồi?

Lúc Tiêu Hữu đã ăn cái gì thì đều rất chăm chú, ăn cơm chính là ăn cơm, nghiêm túc giống như học sinh đang chú tâm vào học bài. Bộ dạng kia làm cho

người khác nhìn thấy liền trong lòng rất thoải mái, nhìn cô ăn uống, bản thân cũng thấy thật ngon miệng. Tô Thuộc Cẩn cố gắng nhin cười, lẳng lẳng cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong một bữa cơm thì đã là tám giờ tối. Những người này chơi một ngày cũng không biết mệt mỏi, lại muốn chơi tới cùng. Kế hoạch rút cuộc cũng không thay đổi, cứ la hét đòi đi ca hát ở KTV. Tiêu Hữu bảo mình phải về nhà, Cẩm Từ trực tiếp móc chìa khóa xe từ trong túi áo em trai kín đáo đưa cho Tô Thuộc Cẩn “Anh họ! Anh phụ trách đưa Tiêu Hữu về nhà an toàn cho em”

“Không cần làm phiền anh họ cậu đâu, mọi người cứ đi chơi tiếp đi, em đón xe buýt về là được rồi” Tiêu Hữu đứng ra là không muốn ở cùng một chỗ với Tô Thuộc Cẩn. Không phải là bởi vì đã khi dễ cô, mà chỉ là không thích thích phiền toái đến người khác, huống chi là người chỉ mới gặp qua hai lần.

Cẩm Từ đẩy vai Tiêu Hữu, gương mặt tỏ vẻ không tán thành, nói “Được lắm, bạn học Mạc Tiêu Hữu, nghe lời mình đi. Trễ như thế này rồi mà một mình cậu trở về mọi người cũng không yên tâm. Với lại đừng có cùng với mình mà tỏ ra khách khí”

Anh chị em của Cẩm Từ cũng cùng nhau phụ họa bảo Tô Thuộc Cẩn đưa cô về, mà anh ta cũng mỉm cười, nói “Vì cô nương mà phục vụ là vinh hạnh của tại hạ, đừng nói tới chuyện phiền toái với khách khí ở đây, đi thôi”

Từ chối tới từ chối lui nữa thì có vẻ mình đang làm giá, Tiêu Hữu chỉ đành phải nói lời hẹn gặp lại với mọi người sau đó cùng Tô Thuộc Cẩn đi ra ngoài. Lúc xoay người hướng thang máy đi tới lại thấy trước mặt mấy bước, một người nam nhân thân ảnh cao lớn, mạnh mẽ, rắn rỏi. Anh đứng nghiêng gương mặt, một tay nắm điện thoại, một tay cầm thuốc. Trên hành lang trải thảm đỏ vừa nói chuyện điện thoại vừa hút thuốc lá, gương mặt thâm trầm, ưu nhã đây quen thuộc.

Tiền Hữu bước chân không nhin được liền dừng một chút, ngay sau đó dường như cất bước nhanh hơn trước. Ngay khi tới thang máy giữa hần và cô, anh đột nhiên xoay người lại, tầm mắt ngay lập tức dán trên người cô.

Tâm đột nhiên căng thẳng, bước chân cũng dừng lại, cõi lòng lại đau nhói. Ánh mắt kia không còn là cửa sổ long lanh khiến cho cô động lòng nữa, nó đã thuộc về một người khác... mà cũng không khác... chỉ mỗi cô là tự đa tình mà thôi. Tiêu Hữu vẫn không có cách nào quên được anh, không có cách nào nhìn đến anh mà tâm không động, tim không đập.

Tô Thuộc Cẩn cũng dừng lại sau lưng Tiêu Hữu, liếc mắt nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô, ngay sau đó anh lướt mắt đến trên thân ảnh Giản Chiến Nam một cái, hỏi “Người quen?”

Tiêu Hữu há miệng định nói chuyện, lại thấy thân ảnh một người con gái kiều diễm bước ra từ một cánh cửa, cô ấy đưa lưng về phía cô, trực tiếp khoác lên cánh tay Giản Chiến Nam cánh tay, cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh thâm oán vì sao anh lại nói chuyện điện thoại lâu như vậy.

Hình ảnh Giản Chiến Nam cùng Giang Nhã thân mật trước mặt khiến tâm Tiêu Hữu thật đau đớn. Cô cứ thế cho rằng mấy ngày nay trôi qua bình lặng không có anh, cô đã có thể thân nhiên đối mặt khi gặp lại. Nhưng không ngờ tới, ngay lúc này đây còn khó đối mặt hơn trước kia.

Giản Chiến Nam là vết sẹo nơi đáy lòng cô, mà Giang Nhã không thể nghi ngờ chính là bằng chứng để vạch trần vết sẹo kia, nó nhắc nhở cô rằng... cô chỉ là thế thân của một người con gái khác, là bóng dáng ngày xưa của Giang Nhã. Cô yêu một người đàn ông đã trao trái tim cho kẻ khác. Những điều này chính là tàn khốc của thực tế, giống như từng cây kim bén nhọn đâm vào cõi lòng Tiêu Hữu.

Cô muốn đi, muốn rời khỏi nơi này nhưng thân thể dường như bị rút hết sức lực, chân thật giống như đồ chì, không cách nào hoạt động được, cả người không nhin được lạnh lẽo khẽ run rẩy. Cô từng mỗi một lần la hét ở trong lòng, hi vọng ai đó tới đây mang cô rời khỏi chốn thị phi này.

Đang lúc Tiêu Hữu nghĩ rằng sẽ không ai giúp đỡ mình, tim đau đến sắp hít thở không thông, đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ vòng chặc bả vai cô, thật giống như đang chênh vênh trên mặt hồ chợ bầu vuu được một khối bè gỗ.

Tô Thuộc Cẩn nhẹ nhàng mỉm cười, nói “Nếu đã không biết, chúng ta có thể đi chứ?”

Tiêu Hữu cứng còng quay đầu lại nhìn anh ta. Không đợi cô lên tiếng, Tô Thuộc Cẩn đã ôm bả vai hướng thang máy đi tới.

Thật ra chẳng qua là có mấy giây thôi, lại thật giống như dài cả một thế kỷ.

Keng!

Cửa thang máy mở ra.

Hình ảnh Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Cẩn ôm nhau nhanh chóng bị cửa thang máy đóng lại che đi.

Tròng mắt đen của Giản Chiến Nam vẫn nhìn chăm chăm vào nơi Tiêu Hữu biến mất, điện thoại di động trong tay bị bóp chặt đến muốn nứt đi mà anh vẫn không hay biết. Cho đến Giang Nhã cau mày, nói “Chiến Nam, anh bóp đau em”

Giản Chiến Nam hồi hồn, cúi đầu nhìn Giang Nhã trong ngực. Khuôn mặt yêu kiều có vẻ giận dữ, dường như đang oán giận cái gì đó, anh một chữ cũng nghe không lọt tai. Chẳng qua vẫn ý thức được tay của anh đang chặt chẽ nắm lấy điện thoại di động, một bàn tay khác bóp chặt nắm cổ tay Giang Nhã. Anh đột nhiên buông tay, thấy nơi cổ tay Giang Nhã xuất hiện một vết đỏ “Thật xin lỗi!” Anh lạnh lùng nói.

“Anh làm sao vậy?” Giang Nhã có nhìn thấy Tiêu Hữu. Nhận ra phản ứng kia của Giản Chiến Nam, cô có chút bất an. Giang Nhã thật muốn mình có thể xác định được tình cảm của anh đối với Tiêu Hữu là như thế nào nhưng tâm tình vẫn tỏ ra mình rất bình thường, không biết gì cả. Nhìn sắc mặt lo lắng

của anh, cô càng thêm bất an. Mặc Tiêu Hữu kia chẳng qua chỉ là một thể thân, thay thế cô làm bạn gái của Giản Chiến Nam trong một thời gian mà thôi, không thể nào thay thế cô cả đời được.

Cô không muốn một cái bóng khác của chính mình, một người chỉ là thể thân có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Giản Chiến Nam như thế này, hơn nữa không chỉ là một vài chuyện nào đó, dường như là tất cả những gì liên quan đến Mặc Tiêu Hữu đều khiến tâm tình anh thay đổi nhanh chóng. Không nhận được, Giang Nhã liền vòng tay ôm chặt lấy Giản Chiến Nam “Chiến Nam! Em yêu anh. Chúng ta đừng bao giờ tách ra một lần nữa nhé. E, cả đời cũng sẽ không sẽ rời khỏi anh, em thề!”

Lời thề của Giang Nhã... anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Trong lòng vẫn là đang nghĩ cô thật nhanh đã có một gã đàn ông khác ở bên cạnh sao? Giản Chiến Nam cứ đứng lặng im như vậy, không nói một lời, trông mắt đen toàn là một thứ ánh sáng lạnh lẽo, bức người.

Dọc đường về nhà, Tiêu Hữu không có mở miệng nói một lời nào mà Tô Thuộc Cẩn cũng chỉ tập trung lái xe, thỉnh thoảng vẫn có quay đầu sang quan sát cô. Hắn chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ tràn đầy thống khổ. Cho đến khi xe dừng trước khu nhà của Tiêu Hữu, cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào khác, chỉ bần thần ngồi im đấy như người vô hồn.

Tô Thuộc Cẩn đột nhiên quay mặt lại. Tiêu Hữu giật mình khi trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người thật to. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cả người ngã ra đằng sau, tâm tình hoảng hốt có chút khó chịu “Anh... Anh làm gì thế?”

“Không có làm gì hết nha, chẳng qua là không thích bị người khác xem như là kẻ vô hình thôi. Cũng may, không phải là hoàn toàn không bị nhìn thấy” Tô Thuộc Cẩn giương ra khuôn mặt hải hươc, đôi mắt lấp lánh nhìn ngắm cô, bộ dạng côn đồ thứ thiệt, hỏi “Em thật sự muốn đến nhà anh sao?”

Tiêu Hữu đẩy mặt của hắn ra xa mình một chút, liếc mắt nhìn một cái “Em điên hay sao mà muốn đến nhà anh?”

Tô Thuộc Cẩn tay nắm chặt tay lái, híp mắt nhìn Tiêu Hữu. Hắn nhíu mày nói “Nếu không muốn đến nhà anh vậy em còn nương nhờ trên xe anh làm cái gì nha? Anh cứ nghĩ là em không nỡ rời đi...”

Tiêu Hữu nhìn nhìn, xe đã dừng ở trước cửa khu nhà. Cô hốt hoảng mở cửa xe, nói thầm “Ai thèm đến nhà của anh chứ...” Vừa nói xong thì người cũng bước khỏi xe, xoay người rời đi. Thế nhưng khi chỉ đi được hai bước lại đột ngột quay trở lại. Cô đưa tay gõ cửa kính xa một cái, Tô Thuộc Cẩn bên trong bấm nút cho cửa kính kéo xuống, đôi mắt hình hoa đào nhìn Tiêu Hữu mỉm cười. Hắn thật thắc mắc không biết cô muốn cái gì nữa. Cuối cùng chỉ nghe Tiêu Hữu ngập ngừng nói “Ngủ ngon... Hôm nay... thật cảm ơn anh”

Cuối cùng hắn cũng hồi hồn. Vẫn còn biết nói lời lễ phép như thế, thật là một đứa bé ngoan. Tô Thuộc Cẩn cười cười “Thế thì bữa nào mời anh đi ăn cơm đi”

“Cái gì?” Tiêu Hữu không kịp phản ứng

“Em không phải là muốn cảm ơn anh sao?”

“À?”

“Chẳng lẽ lời cảm ơn của em cũng chỉ là một câu khách sáo sáo rỗng thôi sao?”

Tiêu Hữu á khẩu mà mặt lại không nhận được đồ rắn lên. Rốt cuộc là đang cảm ơn hắn giúp cô giải vây hay chỉ là một lời khách sáo cho có? Bị hắn hỏi như vậy, cô cũng không biết như thế nào nữa.

Tô Thuộc Cẩn khởi động xe “Khuya rồi, em vào nhà đi. Mà nhớ là đang thiếu anh một bữa cơm đấy nhá!” Nói xong, hắn liền nhấn chân ga, tiêu sái rời đi...

Tiêu Hữu nhìn chiếc xe dần dần biến mất trong bóng tối chỉ khẽ lắc đầu. Gã này là người như thế nào nha? Mỗi một câu nói đều như có bầy bên trong đó khiến cô dù có rẽ ngã nào thì cũng luôn bị té xuống. Bị Tô Thuộc Cẩn phá cho dở khóc dở cười như vậy liền cảm giác khó chịu lúc trước cũng quên đi một chút.

Đưa tay vỗ vỗ gương mặt lạnh như băng của mình, cô xoay người bước vào khu nhà. Thế nhưng mới vừa đi không được mấy bước đã bị một bóng người chặn lại đường đi khiến cô sợ tới mức ‘a’ lên một tiếng, theo bản năng lui về phía sau. Tiêu Hữu chưa cần biết đó là ai đã xoay người muốn chạy, eo nhanh chóng bị người ta ôm lấy thật chặt, cơ thể rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, mặt dán chặt vào lồng ngực vững trãi. Sóng lưng Tiêu Hữu cứng đờ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Không cần chờ âm thanh phát ra từ người đằng sau, Tiêu Hữu vẫn có thể biết rõ vòng ôm quen thuộc này là của ai. Cô không hề sợ hãi mà chỉ là kinh ngạc cùng luyến tiếc khi bị mê hoặc. Không đợi cô quay đầu lại, người đàn ông phía sau đã cất lên chất giọng thâm trầm “Làm em sợ sao?”

Tiêu Hữu không hiểu vì sao Giản Chiến Nam lại ở đây vào giờ này, anh không phải là đang ăn ở cùng khách sạn cùng Giang Nhã hay sao? Hơn nữa, vì sao anh lại đến đây chứ? Chẳng phải giữa cả hai đã không còn bất kỳ một mối quan hệ nào nữa hay sao? Căn bản, nỗi lo sợ đã biến mất không dấu vết, Tiêu Hữu từ từ xoay người lại nhìn anh.

Ngay khi Giản Chiến Nam không còn gắt gao ôm cô nữa, Tiêu Hữu nhanh chóng thối lui về phía sau. Cảnh này thật giống như anh là một con rắn độc rất nguy hiểm vậy.

Phản ứng của Tiêu Hữu làm Giản Chiến Nam khó chịu nhíu mày. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn chăm chăm cô, tâm trạng dường như không quan tâm nhưng nội tâm thì không như thế “Bạn trai à?”

Tiêu Hữu suy tư một chút. ‘Bạn trai’ mà anh nói chính là Tô Thuộc Cẩn sao? Ha ha... Tiêu Hữu cười, rất nhẹ, thực đậm nhạt. Nhìn thân ảnh tuấn mỹ được soi sáng nhờ ngọn đèn đường, anh và cô không còn quan hệ. Cô không có trả lời mà chỉ xoay người bước đi, cổ tay nhanh chóng lại bị Giản Chiến Nam gắt gao nắm lấy. Tiêu Hữu nhíu mày khó chịu “Giản chủ tịch, anh thật sự là rất vô lễ đấy!”

Giản chủ tịch? Mỗi lần Giản Chiến Nam nghe đại danh này thốt ra từ miệng Tiêu Hữu, không hiểu sao trong lòng anh luôn có một nỗi tức giận cùng phiền não, sắc mặt liền trầm xuống. Anh nheo mắt ra lệnh “Trả lời vấn đề của anh”

“Giản chủ tịch! Thật sự nỡ bỏ rơi bạn gái của anh vào lúc nửa đêm để chạy tới đây hỏi vấn đề thần kinh này à? Hình như có chút nhầm lẫn đó” Tiêu Hữu không kìm được thốt ra những lời nói kèm theo sự phẫn nộ phát tiết của mình “Giản chủ tịch! Nếu muốn cùng tôi chơi, thì ta... Ừm...”

Môi Tiêu Hữu đã bị anh hung hăng chiếm giữ. Mùi vị thuốc lá rất quen thuộc, hơi thở quen thuộc, nụ hôn bá đạo mang theo lửa giận cũng quen thuộc nhưng lại thật giống như đang tư niệm về một thứ gì đó xa vời. Bờ môi quyến rũ của anh như muốn nghiền nát đôi môi mềm mại của cô.

Tiêu Hữu mở lớn hai mắt, vùng chân đá anh không thương tiếc. Hai bàn tay vốn dĩ đang chống trước ngực anh cũng kịch liệt dùng sức đẩy ra. Co cổ sức gãy dựa nhưng ngay sau đó anh chỉ dùng một cánh tay đã bá đạo ôm chặt vòng thon gọn, tay còn lại chặt chẽ chế trụ đầu cô, bức bách cô đón nhận nụ hôn của mình.

Anh không muốn buông tha cho cái thân thể thơm ngát này, không muốn buông ra bờ môi mềm mại của cô, mùi hương quen thuộc dễ dàng khơi dậy dục vọng của anh. Giản Chiến Nam thừa nhận, lúc nhìn thấy Tiêu Hữu rời đi cùng với tên đàn ông khác, anh dường như muốn phát điên lên. Không quan tâm điều gì, thậm chí cả bỏ rơi Giang Nhã một đường lái xe chạy đến nơi này, thế mà cô lại lạnh lùng dùng miệng lưỡi lạnh lợi của mình đã kích anh.

Cô làm cho anh thật muốn dùng môi mình bịt kín miệng cô, nuốt đi hết những lời nói cay nghiệt làm tim anh đau đớn. Lần đầu tiên Giản Chiến Nam mất đi lý trí của mình, giờ phút này trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một ý niệm đáng sợ... cô... là của anh...

Tiêu Hữu gãy dựa đến mức thân thể muốn mềm nhũn cả ra. Cuối cùng, cô không chống cự nữa, thả lỏng cơ thể, cứ như vậy lặng im không có bất kỳ phản ứng nào cho đến khi môi anh cảm thấy có hương vị chua xót mới luyến tiếc buông miệng cô ra. Đập vào trong mắt Giản Chiến Nam là hai hàng nước mắt trong suốt như pha lê đang rơi dài trên khuôn mặt Tiêu Hữu, còn có ánh mắt tràn đầy hận ý cùng chán ghét, bi phẫn. Lòng anh đột nhiên nhói lên, hung hăng đẩy cô ra, nói lòng vòng tay mình.

Hai tay Giản Chiến Nam vẫn gắt gao ôm lấy Tiêu Hữu, anh cúi xuống nhìn cô, chỉ thấy cô vẫn một mực cúi đầu. Thân thể nhỏ nhắn đang run... là vì lạnh hay vẫn là do tức giận? Đèn đường hắt xuống hàng lông mi của cô thật dài, làm cho anh không thấy rõ trong mắt cô là hình ảnh gì.

Tiêu Hữu cúi đầu, không muốn để cho anh nhìn thấy nước mắt của mình, không muốn cho anh thấy bản chất con người yếu đuối đó. Cô quay người muốn rời khỏi đây, tay lại một lần nữa bị Giản Chiến Nam giữ chặt.

Tiêu Hữu cuối cùng không kìm được, ánh mắt đỏ hoe còn vương nước cảm tức nhìn thẳng vào Giản Chiến Nam “Làm nhục tôi vẫn còn không đủ đau đớn mà anh muốn sao? Tôi... chưa đủ đau...” Cô gầm nhẹ.

“Mặc Mặc...!” Tim Giản Chiến Nam đập thật nhanh. Nước mắt của cô thật giống như từng chút... từng chút dầm vào tim anh. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên xuất hiện thần sắc khó đoán “Anh không phải muốn làm nhục em”

“Thật không? Ha ha...!” Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam, anh vẫn luôn bá đạo như vậy. Hiện tại cả hai đã không còn quan hệ gì thế mà anh vẫn muốn nắm giữ cô trong tay đó thôi. Đây còn không phải là làm nhục sao? “Giản Chiến Nam! Vì cái gì anh phải như vậy? Anh muốn tìm một người thế thân để bù đắp trái tim trống vắng, mất mát của mình khi cô đơn... và anh tìm tới tôi. Bởi vì anh yêu cô gái khác, bởi vì tôi giống người anh yêu... cho nên, anh mới nghĩ cách tiến vào cuộc sống của tôi... Hiện tại thì tốt rồi, gười anh yêu đã trở về, anh liền bỏ của chạy lấy người, đem toàn bộ tình cảm tôi dành cho anh dầm dập dưới chân để giúp cho các người có được tình yêu chân thật, bền vững... Tôi đối với anh đã thật sự chết tâm. Tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc, nhưng mà anh nếu đã muốn rời khỏi cuộc sống của tôi, vì sao lại không bỏ mặc tất cả đi? Anh đem tôi vứt đi chỗ nào rồi? Có phải anh rất muốn xem tôi sẽ khổ sở như thế nào khi không có anh sao? Chỉ khi nhìn thấy tôi đau khổ thì anh mới thật sự thỏa mãn?”

Tiêu Hữu nói xong, giọng đã muốn nghẹn ngào. Cô hạ thấp tầm mắt, nhìn bàn tay mình đang được Giản Chiến Nam cầm lấy, nước mắt lại rơi xuống “Anh cứ muốn dây dưa như thế này để làm cái gì? Hoàn toàn biến mất chẳng phải là tốt hơn sao? Tôi tất cả không còn quan hệ nào với anh. Vì sao anh còn muốn làm xáo trộn cuộc sống của tôi một lần nữa vậy? Anh ấy có phải bạn trai của tôi hay không, không quan trọng, quan trọng chính là sinh mệnh

của tôi cũng như người mà bên cạnh tôi suốt cuộc đời... sẽ không phải là anh...”

Sinh mệnh của tôi cũng như người mà bên cạnh tôi suốt cuộc đời... sẽ không phải là anh...

Lời nói của Tiêu Hữu làm cho đôi mắt đen của Giản Chiến Nam trầm xuống, tâm cũng nhanh chóng nhảy theo từng nhịp thở.

Cuộc sống của cô sớm hay muộn thì cũng sẽ do một người đàn ông khác chăm sóc, bảo vệ... là một tên đàn ông khác. Bàn tay của Giản Chiến Nam đang nắm lấy tay Tiêu Hữu đột nhiên thả lỏng.

Tiêu Hữu đạt được tự do liền xoay người rời đi. Lại nghe được giọng trầm thấp đầy mỉa mai hoặc của Giản Chiến Nam phát ra từ phía sau “Bảo bối Mạc Mạc... Chúng ta trong lúc đó không có chấm dứt...”

Một câu nói đơn giản lại giống như âm thanh từ địa ngục vọng về làm cho cô không kiềm được liền lạnh run người. Giờ phút này cô mới phát hiện, Giản Chiến Nam đối với cô... thật sự xa lạ...

Cô bước đi nhanh hơn, mà trên mặt Giản Chiến Nam lại lộ ra một nụ cười khó lường...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Bảo bối Mạc Mạc, giữa chúng ta lúc đó không có kết thúc.

Đã kết thúc rồi, không phải sao?

Vừa bắt đầu đã là kết thúc không an lành, Tiêu Hữu cũng gượng ép mình không được suy nghĩ nhiều, cố gắng khiến cho cuộc sống bận rộn một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc không có chuyện gì để làm thì cô sẽ cùng Cẩm Từ đi dạo phố. Nhưng có lẽ đến nhà Lăng Việt Nhiên thú vị hơn nhiều bởi vì nhà cậu có rất nhiều sách, không những trong phòng khách có một mặt tường treo lủng lẳng những chiếc kệ chứa đầy sách báo và tạp chí, mà còn có một căn phòng chứa sách dùng để đọc và làm việc. Nhà của cậu bề ngoài là một căn nhà nhưng thật chất bên trong hoàn toàn không phải là nhà, có thể xem nó như một thư viện nhỏ của thành phố.

Những lúc Lăng Việt Nhiên đến công ty làm việc, chỉ có một mình Tiêu Hữu ở nhà đọc sách đến quên cả thời gian, cũng không biết ăn cơm là gì. Thế mà cậu vẫn luôn phát hiện ra nhưng chỉ thờ dài ngoằn ngoẵng. Từ đó về sau, những khi cô đến nhà cậu thì cậu luôn giúp cô gọi đồ ăn bên ngoài mang đến.

Thói quen được cậu cưng chiều khiến Tiêu Hữu thoải mái tiếp nhận, dĩ nhiên lương tâm vẫn luôn có chút cắn rứt với tính tình lười biếng của mình. Những khi như vậy, cô thường giúp Lăng Việt Nhiệt giặt quần áo và quét dọn một chút phòng vệ sinh cũng như phòng ngủ.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, chỉ khác một chút là buổi trưa Tiêu Hữu không có gọi đồ ăn từ bên ngoài đến mà chờ Lăng Việt Nhiên trở lại sẽ cùng cậu ra ngoài ăn cho thỏa chí.

Tiêu Hữu chẳng những không cảm kích việc Lăng Việt Nhiên đặc biệt trở về đưa cô ra ngoài dùng bữa mà còn thoải mái đưa tay vỗ vỗ bả vai cậu “Cậu này! Cậu làm việc bù đầu bù cổ không có thời gian nghỉ ngơi, thế mà còn thường xuyên vì cháu tiêu tiền như nước thế này, thật không muốn để dành tiền cưới vợ sao?”

Lăng Việt Nhiên đưa tay gõ nhẹ một cái lên đầu Tiêu Hữu “Khoác lác vừa thôi, có ai như cháu không chứ? Chỉ biết hành hạ cậu là giỏi. Nhanh đi rửa mặt rồi ra ngoài ăn cơm tối, cậu còn phải đến công ty ký cho xong mở giấy tờ. Nhìn dáng vẻ của cháu lúc này hình như rất rảnh rồi phải không?”

Tiêu Hữu le lưỡi một cái, gấp gấp chạy đến nhà vệ sinh rửa lại tay chân, chải tóc gọn gàng. Cô cẩn thận kiểm tra bản thân cho thích hợp mới bước chân ra ngoài kéo cánh tay Lăng Việt Nhiên đi.

Gần nhà có một nhà hàng nấu ăn cũng rất tuyệt, đi bộ thì cũng tầm 10 phút là đến nơi. Tiêu Hữu ở nhà từ sáng đến trưa cũng chưa có dùng qua bất cứ thứ gì định bụng đến đó vừa gần vừa tiện. Hai người vừa mới ra khỏi khu nhà, chuẩn bị băng qua đường lại nghe được có người kêu to “Việt Nhiên...”

Thanh âm rất quen thuộc, Tiêu Hữu không nhìn được bèn quay đầu lại nhìn. Một cô gái có vẻ ngoài nhu nhược đứng đó với ánh mắt có chút sợ hãi, hình như còn có vẻ khấn trương, hai cái nắm chặt lấy váy áo vò lấy.

Con người luôn luôn ôn hòa của Lăng Việt Nhiên bỗng thoáng qua một chút lạnh lùng. Cậu chỉ hơi hơi cau mày, hiển nhiên là không muốn nhìn thấy cô gái này, cho nên không hề để ý đến, chỉ cúi đầu nói với Tiêu Hữu “Đi thôi”

Tiêu Hữu sau một lúc suy nghĩ mới nhớ ra được cô gái này là ai. Đây là người đã nói chuyện cùng với Giản Chiến Nam lúc ở trong bệnh viện, anh đã hỏi Lăng Việt Nhiên có yêu cô ấy hay không. Thì ra cô cảm thấy âm thanh này quen thuộc như thế. Cô ấy là em gái của Giản Chiến Nam – Giản Thần Hi.

“Việt Nhiên...” Cô gái đuổi theo, vội vàng ngăn lại phía trước mặt họ. Đôi mắt dịu dàng như nước chỉ chứa lấy hình ảnh của Lăng Việt Nhiên, sắc môi có chút trắng bệch khẩn thiết mà nói “Việt Nhiên! Em... Em có thể cùng anh nói chuyện một chút không? Sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu...”

“Thật xin lỗi, tôi không có trách nhiệm phải nói chuyện cùng với cô” Giọng nói giờ phút này của Lăng Việt Nhiên lại đáng sợ lạnh như băng. Cậu nói xong liền vòng tay ôm lấy eo Tiêu Hữu bước đi. Trong mắt Giản Thần Hi xuất hiện nước mắt, cô ấy đưa tay kéo lại vạt áo của Lăng Việt Nhiên, gương mặt tràn đầy thống khổ nói “Việt Nhiên... Van cầu anh... Đừng đối xử với em như vậy, được không...?”

Ánh mắt Lăng Việt Nhiên thoáng qua chút gì đó, cuối cùng mãnh liệt hất cánh tay của Giản Thần Hi. Cậu quay sang nói khẽ với Tiêu Hữu “Đến nhà hàng chờ cậu một chút, cậu sẽ đến ngay”

“Dạ!” Tiêu Hữu liếc mắt nhìn Giản Thần Hi một chút sau đó xoay người rời đi. Dáng dấp Giản Thần Hi nhìn qua có vẻ là nhu nhược vô hại lại nhát gan và dịu dàng, thế tại sao lại có khả năng bắt cậu đi tù?

Có lẽ là bởi vì quan hệ giữa Giản Thần Hi và Giản Chiến Nam, và cũng có lẽ là bởi vì cô ấy đã từng khiến cậu bị tổn thương cho nên Tiêu Hữu đối với cô ấy không chút hảo cảm.

Đi đến nhà hàng, Tiêu Hữu phải đợi một chút mà cậu vẫn còn chưa tới. Một chút sau mới nhận được điện thoại bảo cô một mình ăn trước. Tiêu Hữu biết cậu tạm thời không thể đến được rồi.

Thế là, Tiêu Hữu ăn một mình. Ăn xong, tính tiền. Lúc rời khỏi nhà hàng, cô đang suy nghĩ xem mình nên về nhà hay lại đến nhà cậu tiếp tục đọc sách thì điện thoại chợt vang lên.

Là Cẩm Từ.

“Này, Tiêu Hữu! Đến nhà mình đi, mình bệnh rồi, ở nhà chán muốn chết đây. Cậu phải đến thăm mình đây, nhớ mua kem nữa nhé, phải là vị dâu đấy. Còn phải...” Vừa bắt điện thoại, Tiêu Hữu đã chưa kịp mở miệng nói chuyện mà Cẩm Từ đã nói một tràng, cô chỉ có thể mỉm cười chờ Cẩm Từ nói xong.

“Tiêu Hữu nhớ đấy! Mình chờ cậu, cúp đây!” Nói xong, cắt đứt điện thoại, Tiêu Hữu lắc đầu cười. Nha đầu này, lúc nào thì mới có thể thay đổi cái thói quen xấu này đây? Dù sao cũng phải cho cô một cơ hội mở miệng phản bác đã rồi hay cúp máy chứ.

Tiêu Hữu mua xong đồ mới nhắn tin cho Lăng Việt Nhiên bảo mình đến nhà bạn. Cô liền quá giang xe nhà của Cẩm Từ và xách theo bịch kem. Người ra mở cửa là đứa bạn thân thiết đã bắt chập mọi thứ hành hạ cuộc sống của cô. Lúc thấy cô, mặt Cẩm Từ sáng rực lên, nói chính xác hơn là lúc nhìn thấy mấy hộp kem trong tay cô “Ô! Tiêu Hữu là tốt nhất trên đời”

“Thế nào? Cậu không thoải mái ở đâu?” Tiêu Hữu tháo giày ra rồi hỏi “Chú và cô không có ở nhà sao?”

“Bị cảm thôi. Ba mẹ mình đến thăm ông nội rồi”

Cẩm Từ vừa nói vừa ngồi phịch lên trên ghế sa lon, ban tay thoăn thoắt mở hộp kem ra, nhất thời toàn bộ đều là thất vọng “Mặc Tiêu Hữu! Đây là vị dâu ư? Cậu quá làm tổn thương tâm của mình... Quá làm cho mình thất vọng, khiến cho mình chán ghét cậu”

Thứ Tiêu Hữu mua không phải kem vị dâu mà là chocolate. Cô khẽ mỉm cười, đưa tay bóc nhẹ lên đầu Cẩm Từ “Cảm mà còn đòi ăn kem”

Cẩm Từ tạm thời chấp nhận, vị chocolate cũng không tồi.

“Mà sao lại chỉ có một mình cậu ở nhà thế này?”

“Cảm mạo thôi, lại cũng không có nặng. Ông nội đột nhiên lại gọi bảo ba mẹ ta qua bên đó, cũng không biết là có chuyện gì nữa” Cẩm Từ ngậm một miếng kem lạnh trong miệng “Có anh họ mình ở đây, đang ngủ trong phòng dành cho khách ấy”

Tô Thuộc Cẩn? Tiêu Hữu đột nhiên có chút mất tự nhiên. Cẩm Từ nhìn cô, cười hi hi nói “Tiêu Hữu! Tại sao khi mình nhắc tới anh họ thì cậu lại đỏ mặt nha?”

“Xú nha đầu. Mình đáng chết cậu, dám lấy mình ra mà trêu đùa...” Tiêu Hữu đưa tay thọt tới thọt lui trên người Cẩm Từ, Cẩm Từ bỏ hũ kem lên bàn ôm bụng cười ra cả nước mắt. Một hồi xin khoan dung, một hồi xin tha thứ, cô sợ nhất là nhột nha. Tiêu Hữu là một đứa bạn tồi tệ, cứ luôn nhắm vào điểm yếu của cô mà tấn công.

“Thật ồn ào!”

Một tiếng quát không chút vui vẻ vang lên khiến cả hai đều dừng động tác của mình lại. Tiêu Hữu nghe ra là tiếng của Tô Thuộc Cẩn, vội vàng quay đầu lại nhìn anh.

Một thân đồng phục cảnh sát, hiển ngang mạnh mẽ. Tiêu Hữu vẫn cảm thấy anh mặc bộ đồng phục này trông rất tuấn tú, tầm mắt không nhìn được dời lên phía trên. Lúc nhìn đến gương mặt của Tô Thuộc Cẩn, cô như bị sét đánh.

Khỏe môi Tiêu Hữu không nhìn được co quắp lại, dường như là rất buồn cười nhưng vẫn cố dùng sức nhìn lại. Cầm Từ nhìn Tô Thuộc Cẩn bước ra từ phòng dành cho khách, không có kỳ chút nào bẽn lẽn. Tiêu Hữu cuối cùng cũng không nhìn được theo Cầm Từ cười lên. Hai đứa nhỏ liên tiếp ôm bụng cười khiến Tô Thuộc Cẩn vô cùng hoài nghi, thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười sáng lạn của Tiêu Hữu, tim anh đập thật nhanh.

Thế nhưng cuối cùng anh có cái gì lại khiến cho hai nha đầu này cười thành ra như vậy? Không nhìn được bèn đưa tay sờ sờ lên gương mặt của mình, vẫn không có cái gì mà. Nhưng hai đứa kia còn cười lợi hại hơn trước, Tô Thuộc Cẩn không nói một lời liền đi đến phòng vệ sinh. Từ trong gương liền thấy được mặt của mình, trên cằm bị người ta dùng bút dạ đen vẽ ra mấy chòm râu, miệng còn bị bôi bằng son môi trông giống như hai khúc lạp xưởng, mắt hoàn toàn là mắt của gấu mèo, trên trán còn vẽ một... ông rùa!!!

Mẹ nó! Quá mất mặt rồi. Nhất là bị Tiêu Hữu nhìn thấy được, tại sao phải là ở trước mặt cô bị mất mặt như thế này? Tô Thuộc Cẩn trong lòng nổi trận lôi đình “Nha đầu chết tiệt kia, xem anh mày làm sao mà xử lý được mày. Thật là vô pháp vô thiên!” Tô Thuộc Cẩn kêu gào, người cũng giống như đầu xe lửa từ phòng rửa tay lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Cầm Từ tìm cách tránh né, tay cũng nắm lấy bả vai của Tiêu Hữu làm bia đỡ đạn “Quân tử động khẩu chứ không động thủ nha. Anh không thể đánh em a...”

Tiêu Hữu bị Cầm Từ xoay tới xoay lui cũng đâm ra hoảng, nhưng khi nhìn đến mặt Tô Thuộc Cẩn cô cũng không nhìn được cười. Ba người nháo thành một đoàn. Cầm Từ thoáng thấy tay Tô Thuộc Cẩn sắp bắt được cổ mình, cô rất máu chó đem Tiêu Hữu đẩy đến phía trước. Tiêu Hữu không hề phòng bị liền nhào vào trong ngực Tô Thuộc Cẩn. Mắt thấy có vật lạ bay đến chỗ mình, Tô Thuộc Cẩn theo phản xạ đưa tay chụp tới. Tiêu Hữu bị một đôi cánh tay ôm chặt lấy, may mắn thoát nạn.

Tô Thuộc Cẩn ngỡ ngàng, hai cánh tay ôm lấy làn eo mềm mại của Tiêu Hữu quên buông ra. Ôm cơ thể thoang thoang mùi hương trong tay khiến lòng hấn đột nhiên dâng cảm giác khác thường.

Trong lúc nhất thời tiếng cười dừng lại, không khí an tĩnh có thể nghe tiếng thở của mọi người. Lúc Tiêu Hữu định thần lại thì chợt nhận ra mình đang nằm trong ngực Tô Thuộc Cẩn, bị hấn ôm gắt gao, cô cứng cả người. Tô Thuộc Cẩn lúc này mới hồi hồn, vội vàng buông lỏng cô ra, thật sự lúc đó hấn có chút lưu luyến cơ thể mềm mại kia.

“Ách! Anh... trước tiên nên đi rửa mặt đã” Cầm Từ phá vỡ không khí. Một đôi mắt to một lát quét về phía Tô Thuộc Cẩn, lại quét về phía Tiêu Hữu “Tiêu Hữu! Hai chúng ta mở phim xem đi, mình có một bộ phim mới chiếu ngoài rạp, rất hay”

Tô Thuộc Cẩn xoay người đi rửa mặt, Tiêu Hữu cùng Cầm Từ thì tại trong phòng khách xem phim, một bộ có tên là “Có yêu hay không, hôn mới biết”. Đây là một bộ phim tình cảm nói về một đôi nam nữ vốn là oan gia, đến nỗi luôn xem nhau như kẻ thù đối chọi gay gắt, cuối cùng nam chính rốt cuộc không chịu nổi nữ chính đối với hấn ‘lời nói ác độc’ lên hung hăng hôn nữ chính, tình cảm của hai người cũng từ đó mà xảy biến hóa lớn, phát hiện hai người thật ra đã yêu lẫn nhau. Tâm ý là thế, để ý lẫn nhau là thế, yêu nhau là thế mà cơ hội chính là một nụ hôn kia, thật sự rất lãng mạn.

Tiêu Hữu cùng Cầm Từ xem rất say mê, chỉ là Tô Thuộc Cẩn rất biết cách giết chết phong cảnh lãng mạn, nhìn bọn họ xem loại phim tình yêu không chút dinh dưỡng chỉ biết bêu môi.

Tô Thuộc Cẩn bị Cầm Từ hung hăng khinh bỉ một phen “Thật là một lão già không hiểu lãng mạn, coi chừng cả đời ế vợ”

Lúc xem hết bộ phim đã là bốn giờ chiều, Tiêu Hữu cũng chào ra về. Ra khỏi khu nhà của Cầm Từ, cô đang muốn băng qua đường để đón xe buýt thì một chiếc xe màu đen hiệu Land Rover dừng ở ngay bên người cô. Tô Thuộc Cẩn từ cửa sổ xe thò đầu ra “Lên xe đi, anh đưa em về”

Tiêu Hữu cự tuyệt “Thật rất phiền. Em đón xe buýt là được rồi”

Tô Thuộc Cẩn mở cửa xe bước xuống, nhìn cô nói “Vậy em mời anh đi ăn cơm đi”

Cô nhú mày nhìn hấn một cái “Tại sao vậy?”

Tô Thuộc Cẩn nhú đôi mày rậm “Em không nhớ là vẫn còn thiếu anh một bữa cơm à?”

“Bây giờ chưa phải lúc ăn cơm mà... mới bốn giờ” Tiêu Hữu uyển chuyển cự tuyệt, người cũng bước về phía trước. Có lẽ là bởi vì đã có một đoạn tình

cảm quá sâu cũng quá đau thương với Giản Chiến Nam nên cô đối với người khác giới vẫn có thái độ muốn trốn tránh.

“Không sao. Anh đói bụng, mà đói bụng thì sẽ phải ăn com” Tô Thuộc Cẩn bước một bước dài chắn ngang trước mặt Tiêu Hữu, đôi mắt hoa đào rất nghiêm túc nhìn cô “Anh là anh họ của Cẩm Từ, không phải là quái vật, em sao cứ phòng bị anh thế? Dù gì anh cũng đã hi sinh lòng tự trọng của mình để giúp em cười một trận cơ mà, em không thể vô tình như vậy chứ”

Tô Thuộc Cẩn vừa nói xong, Tiêu Hữu không nhận được liền nghĩ tới gương mặt bị Cẩm Từ vẽ loạn lên lúc nãy không nhận được cười nhẹ một tiếng “Được rồi! Nói thế nào thì anh cũng là một vị cảnh sát có trách nhiệm. Nghe Cẩm Từ bảo anh ngồi xôm mấy ngày mấy đêm chăm lo cho cuộc sống an ninh của mọi người. Em sẽ là đại biểu cho nhân dân cúi đầu dẫn anh đi ăn một bữa com vậy cảm ơn”

Tô Thuộc Cẩn mặt nghiêm túc nói “Lẽ ra anh là cảnh sát của nhân dân thì nên vì nhân dân mà phục vụ, rất không nên ý thế hiếp đáp người khác. Nhưng dù sao thì em với Cẩm Từ đều giống nhau, đều gọi anh là anh cho nên với người một nhà, anh đây cũng sẽ không khách khí”

“Người nào cùng anh là người một nhà? Chỉ vì một bữa com mà anh liền nhận loạn người thân, lập trường rất không kiên định” Tiêu Hữu trừng mắt với hần, nhũ mày nói “Đi thôi, em mời anh ăn com. Nhưng địa điểm sẽ do em chọn, không cho phép anh phát biểu quan điểm”

“Ok!”

Tiêu Hữu lên xe Tô Thuộc Cẩn rồi đi, không phát hiện có một chiếc xe hơi màu đen quen thuộc dừng ở cách đó không xa, bên trong có một người đàn ông cầm điện thoại di động bấm một dãy số “Gián đại ca, cô Mạc lên xe của một người đàn ông...”

Tô Thuộc Cẩn theo lời chỉ dẫn của Tiêu Hữu mà lái xe đến một khu phố chuyên bán đồ ăn vặt. Ngừng xe xong, hai người cùng nhau xuống xe, ngược đầu nhìn một quán bán bún gạo rất cũ và không chút thu hút. Hần nhũ mày “Không phải chứ! Em thật keo kiệt, dẫn anh tới cái chỗ này”

Tiêu Hữu chà xát hai tay, bên ngoài rất lạnh, một hơi thở ra đều là khói trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà ửng đỏ, bướng bỉnh nói “Đã nói rồi đây, không cho phép phát biểu ý kiến. Có ăn hay không? Không ăn thì em về cũng không phải là em không mời anh”

“Đã đến rồi... dĩ nhiên là phải hưởng thụ chứ...” Tô Thuộc Cẩn cười, cùng Tiêu Hữu đi vào tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Chủ quán bung bún gạo đến với tốc độ rất nhanh. Tô Thuộc Cẩn không ăn một chút mà vẫn chú ý đến Tiêu Hữu.

Vừa bắt đầu gặp nhau, hần chỉ xem cô như người đáng thương vì mới mất đi người thân trong bệnh viện. Lại gặp nhau lần thứ hai trong dịp đi trượt tuyết, hần cũng không biết tại sao lại hỏi Cẩm Từ về việc của cô. Từ đó hần mới biết sự thống khổ bị thương của cô là do tình yêu mang lại.

Tiêu Hữu thả rất nhiều hột tiêu trong tô bún gạo cho nên có lẽ là do cay mà trong mắt long lanh một mảnh. Vốn là cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lại bị tiêu cay mà làm thêm hồng hồng, kiêu kiêu ướt át, vô cùng... mê người, làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn ném thử một chút mùi vị đó. Nghĩ đến đó, Tô Thuộc Cẩn thờ người ra, dẫn đôi môi đến.

Nghĩ là làm.

Hần ném được vị cay cay. Hoài nghi hành động này của mình sẽ bị Tiêu Hữu cho một cái tát, nhưng là... không có. Cô chẳng qua là chỉ mở to cặp mắt xinh đẹp kia nhìn hần. Được voi đòi tiên, hần càng hôn sâu cô, ở trên làn môi trần trọc mút vào, cảm giác tê cay truyền đến hần một chút xiu.

Môi cùng tâm...

Rốt cuộc hần cũng buông tha cho bờ môi của cô nhưng vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn. Mà trên mặt Tiêu Hữu thoáng qua cái gì, ánh mắt cũng không nháy, cứ nhìn Tô Thuộc Cẩn chăm chăm “Tại sao lại hôn em?”

“Em vì sao lại không cự tuyệt?” Tô Thuộc Cẩn hỏi ngược lại.

Tiêu Hữu cúi đầu tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó “Em chỉ là muốn thử xem bản thân mình đối với người khác còn có cảm giác gì khác không...” Lúc nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm, có lẽ là vì cảm giác ở trong lòng mình mà giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ. Thật ra thì... cô cũng chỉ bị mất đi một nụ hôn, không cần thiết phải đau lòng...

Tô Thuộc Cẩn do dự hỏi “Vậy... kết quả của em là cái gì?”

Tiêu Hữu suy nghĩ một chút, rất thành thật mà nói “Nhịp tim bình thường, mặt không có nóng lên, trí não cũng rất rõ ràng... Anh thì sao?” Cô hỏi.

“Anh cũng chỉ muốn thử xem vị cay trên miệng em là như thế nào...” Tô Thuộc Cẩn lộ ra nụ cười trong sáng “Kết quả... cũng như em”

Tiêu Hữu e lệ cười một tiếng cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục tô bún gạo cay của mình. Tô Thuộc Cẩn cũng cúi đầu ăn nhưng chỉ có chính hần mới biết, tim của hần mất đi quy luật dẫn đến nhảy loạn xạ như thế nào, dường như nó muốn nhảy từ cổ họng ra ngoài. “Có yêu hay không, hôn mới biết”, đúng vậy, hôn rồi mới biết hần đối với cô gái trước mắt này là động lòng... còn nguyên nhân thì không biết.

Đối diện tiệm bún gạo, một chiếc xe màu đen dừng ở đó. Mặt Giản Chiến Nam thâm trầm ngồi ở bên trong, đôi tay nắm lấy tay lái thật chặt, con mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Tiêu Hữu cùng người đàn ông kia. Đôi môi đã từng chỉ thuộc về một mình hần mà giờ phút này lại bị người khác chạm vào. Tâm tức

giận đến độ muốn hung hăng tên kia đánh cho một trận. Anh hung hăng đập tay mình vào tay lái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phái Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Rất nhanh sẽ bước sang năm mới, quần áo Tiêu Hữu mua cũng đã đầy đủ rồi nhưng ba mẹ nói còn muốn đi loanh quanh dạo một chút nhìn xem còn có cái gì cần phải mua không. Hôm nay lại rất ấm áp, thích hợp để ra ngoài đi dạo.

Tiêu Hữu giúp mẹ quàng khăn lên cổ. Cô vẫn không hiểu nổi vì sao trời rất lạnh mà mẹ lại không bao giờ chịu quàng khăn, cho nên mỗi lần bà muốn ra ngoài, cô sẽ lại giúp mẹ mang vào.

Ba đứng một bên ghen tị nói “Ai nha... Con gái thật uống công ta nuôi nấng mà. Tâm tư cũng chỉ đặt lên một mình mẹ mà thôi. Ta đây chính là ba của nó đó, cho dù nóng hay lạnh cũng không có quan tâm ta một chút nào. Mặc Mặc nha, nếu sau này ba không có ở đây thì con đã có thể chăm sóc cho mẹ thật tốt rồi”

Lăng Nguyệt Hồng trừng mắt nhìn chồng không vui nói “Phi phi. Ta nhỏ vào. Ông đó! Càng già càng hư cái miệng. Gì mà không còn ở đây? Mới sáng sớm đã nói diêm xâu rồi. Và miệng, và miệng mau”

Ba Tiêu Hữu ha ha cười nói “Và miệng. Ta và miệng đây. Vợ là trên hết”

Mẹ Tiêu Hữu cũng cười. Tiêu Hữu cười cười lấy áo khoác treo trên giá khoác lên người ba “Ba mẹ! Hai người đối với con mà nói đều là da là thịt cả, chỉ là ưu tiên phái nữ. Trước tiên sẽ chăm sóc cho mẹ, ba cũng không nên uống dấm phung phí nha”

Ba người cùng phá lên cười vui. Tiêu Hữu chính là cội nguồn vui vẻ, hạnh phúc của bọn họ, là bảo bối trong lòng bọn họ. Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Như mọi lần, ba sẽ lái xe, Tiêu Hữu cùng với mẹ ngồi đằng sau trò chuyện mọi chủ đề trên trời dưới đất, lâu lâu ba lại chen vào một câu không đầu không đuôi khiến mọi người phá lên cười.

Tiêu Hữu kéo cánh tay của mẹ nhìn ba, cảm thấy như vậy thật sự rất hạnh phúc. Không có tình yêu, không có người yêu, cô vẫn hạnh phúc như cũ. Ba mẹ sẽ đem toàn bộ tình yêu cho cô, bây giờ cô không cần phải vì một người đàn ông mà thương tâm.

Nhưng là... không ai nghĩ tới, hạnh phúc vào thời khắc lại biến mất trước mặt Tiêu Hữu. Xe vốn vẫn thong thả tiến về phía trước, lại bất bất chần động mạnh bay lên không trung rồi rơi ào xuống đất. Lăng Nguyệt Hồng không chút suy nghĩ, cứ theo bản năng ôm Tiêu Hữu trong ngực thật chặt.

Mà cô chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trong đầu thoáng qua một tia ý nghĩ thật kinh khủng... cô sẽ không còn được nhìn thấy ba, thấy mẹ, không nghe được lời nói dịu dàng của mẹ, tiếng cười sang sảng của ba... thật tối tăm...

“Ba mẹ!” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi là thân ảnh Tiêu Hữu bật dậy trên giường bệnh. Cô thờ hồn hên, trong não bỗng nhớ lại một chút chuyện gì đó nhưng sao vẫn trống không. Đây là nơi nào? Sao toàn là màu trắng vậy? Màu trắng... bệnh viện. Lòng của Tiêu Hữu đột nhiên bị nỗi sợ hãi lấp đầy, một loại dự cảm bất thường bao phủ lấy cô. Đột nhiên xóc hết chấn lên, người cũng chạy ra ngoài. Lúc này cửa phòng bệnh cũng bật mở ra, một hộ sĩ đi vào ngăn cản lấy cô “Này! Cô muốn đi đâu? Cô không thể cử động mạnh nha”

Tiêu Hữu lo sợ không yên “Ba mẹ tôi đâu rồi, tôi vì sao lại ở đây?”

“Cô nằm xuống trước đi đã...”

“Ba mẹ tôi đâu rồi? Mau nói cho tôi biết” Tiêu Hữu gào thét, bàn tay bấu lấy cánh tay nữ hộ sĩ thật chặt “Nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết”

“Xe của cô bị tai nạn, người nhà của cô đang trong phòng cấp cứu, đầu của cô bị...”

Tiêu Hữu nửa chữ cũng không muốn nghe nữa, buông nữ hộ sĩ bất chấp tất cả ra chạy khỏi phòng bệnh. Gương mặt tái nhợt đến đáng sợ, chân trần cứ như vậy chạy đến phòng cấp cứu.

Mẹ! Ba! Đừng có như vậy mà bỏ lại con, không được bỏ lại Mặc Mặc.

“Anh lái nhanh một chút đi” Cẩm Từ thúc giục Tô Thuộc Cần. Cô cùng Tiêu Hữu vốn hẹn buổi chiều cùng nhau đi xem phim. Chờ hoài không thấy gọi

cho cho Tiêu Hữu nhưng người bắt máy lại không phải. Đó là người của bệnh viện, họ báo Tiêu Hữu xảy ra chuyện. Cẩm Từ sợ quá khóc thét lên, vội gọi điện thoại cho Tô Thuộc Cẩn, hai người liền vội vàng lái xe đến bệnh viện.

Sắc mặt Tô Thuộc Cẩn có chút ngưng trọng, không nói gì, chỉ là trong lòng thầm nghĩ mình phải chạy đến bệnh viện nhanh một chút. Lúc Tô Thuộc Cẩn nhìn thấy Tiêu Hữu, cô đang đứng trước cửa phòng cấp cứu. Một bộ quần áo mỏng manh, phía trên còn loang lổ vết máu. Cho dù Tiêu Hữu đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng hắn vẫn cảm thấy được rõ ràng... cô đang sợ hãi.

Tiêu Hữu ngơ ngác đứng đó, lòng đầy hoảng sợ cùng bất an, hai mắt đỏ lờ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu. Cô khóc không nổi, cũng không kêu lên được, chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, giống như lọt vào trong hầm băng. Máu tựa hồ ngưng chảy, thân thể không nhận được run lấy bầy.

Cô hoàn toàn lâm vào trong cảm giác sợ hãi nên không nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Tô Thuộc Cẩn và Cẩm Từ, không nhìn thấy được gương mặt lo lắng của hai người họ. Trong mắt cô chỉ có cánh cửa kia, trong lòng cô chỉ có ba mẹ, lỗ tai của cô chỉ chờ tiếp nhận một câu nói: Người bị thương may mắn cấp cứu kịp thời, đã qua giai đoạn nguy hiểm. Nhưng tại sao cánh cửa kia vẫn còn không chịu mở ra? Tại sao một câu kia vẫn chưa có người nào tới nói với cô?

“Anh! Tiêu Hữu làm sao vậy?” Cẩm Từ ôm chặt lấy thân thể cứng ngắc của Tiêu Hữu, nhìn không thấy cô có bất kỳ phản ứng nào, lòng liền lo lắng, lại sợ ai. Miệng thì vẫn thủ thi an ủi cô “Tiêu Hữu! Đừng sợ, không có việc gì. Cậu không có việc gì phải sợ, biết không?”

Tô Thuộc Cẩn nhìn Tiêu Hữu đang thất hồn lạc phách, tâm dường như cũng treo ngược lên cành cây. Tình huống bên trong thế nào, bọn họ hiện tại không cách nào biết được. Hắn đưa tay ôm cả Tiêu Hữu lẫn Cẩm Từ “Đừng sợ, chờ kết quả của bác sĩ...”

Phòng cấp cứu cửa mở ra, Tiêu Hữu giống như bị kích thích vọt tới, một phát bắt được cánh tay của bác sĩ “Bác sĩ! Ba mẹ cháu không sao có đúng không? Bác cứu sống được bọn họ đúng không?”

Bác sĩ liếc mắt nhìn Tiêu Hữu “Người bị thương cần vô máu, cháu là con gái của cô ấy sao?”

Tiêu Hữu trong mắt tràn đầy hi vọng, mặt tái lại, gật đầu liên tục “Cháu là con gái của bọn họ. Cứ lấy máu của cháu, lấy bao nhiêu cũng được. Làm ơn, bác nhất định phải cứu ba mẹ của cháu...”

“Chúng tôi sẽ cố hết sức. Đi theo tôi” Bác sĩ mang theo Tiêu Hữu hướng đến một căn phòng khác đi tới. Tô Thuộc Cẩn cùng Cẩm Từ cũng vội vàng đi theo chờ Tiêu Hữu ra ngoài. Thế nhưng lại nghe được bên trong truyền đến tiếng cô kinh hoàng “Tại sao máu của tôi không thể rút ra, tại sao? Tôi là con gái của bọn họ, máu của tôi nhất định có thể dùng. Bác sĩ, lấy máu của tôi đi, làm ơn, thân thể của tôi không quan trọng...”

Bác sĩ mở cửa đi ra ngoài, không để ý tới cần khăn thấm khô của Tiêu Hữu, mà cô dường như cũng đã mất đi lý trí, nhào ra ngoài bấu chặt cánh tay của bác sĩ “Van cầu bác cứu ba mẹ cháu, làm ơn, làm ơn lấy máu của cháu đi...”

Bác sĩ tức giận “Ba mẹ cháu đều là máu A, cháu thì máu B, làm sao lấy được?”

Ba mẹ là máu A, cô là máu B. Làm sao có thể? Ai cũng biết ba mẹ máu A thì con cái làm sao có thể là máu B? Tiêu Hữu lắc mạnh đầu, mất đi lý trí hô to “Làm sao có thể? Bác sĩ! Nhất định là làm rồi. Cháu làm sao lại là máu B? Làm sao có thể?... Bác làm ơn kiểm tra lại lần nữa đi, cháu muốn cứu ba mẹ...”

“Mặc Tiêu Hữu! Em bình tĩnh một chút” Tô Thuộc Cẩn quát lên một tiếng, đi tới kéo lấy Tiêu Hữu ôm vào trong ngực. Hắn quả quyết đối với bác sĩ nói “Bác sĩ! Tôi nhóm máu A, lấy của tôi đi”

Tô Thuộc Cẩn buông lỏng Tiêu Hữu ra đi theo bác sĩ. Cô được Cẩm Từ ôm lấy, thân thể lạnh như băng dựa vào, ôm thật chặt Cẩm Từ thút thít nói “Cẩm Từ! Ba mẹ mình sẽ không bỏ mình mà đi, đúng không?”

Cẩm Từ gật đầu “Đúng vậy, Tiêu Hữu, họ sẽ không nỡ bỏ rơi cậu đâu...” Dịu dàng như mẹ cô, hòa ái như ba cô, họ nhất định sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Bất an chờ đợi, đèn phòng cấp cứu rốt cục cũng tắt. Một khắc cánh cửa kia mở ra, Tiêu Hữu mờ mịt tiến về phía trước hai bước, rồi lại lui về phía sau nhìn những vị bác sĩ lẫn hộ sĩ mặc áo trắng đeo khẩu trang bước ra. Tâm... thật bất an. Muốn nói chuyện, muốn hỏi một chút tình hình của ba mẹ nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

“Chúng tôi đã cố hết sức, xin người nhà hãy nén bi thương”

Vạn vật bất động, thế giới xung quanh Tiêu Hữu như đóng băng. Nỗi thống khổ này trong nháy mắt hung hăng bao phủ lấy cô. Một thân thể mười bảy tuổi, lòng đã chịu một kích trí mạng.

“Không...” Một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế. Tiêu Hữu lao đảo nghiêng ngã vọt vào bên trong. Tất cả đều là một màu trắng phờ phạc, phòng cấp cứu tràn ngập mùi máu tanh. Hai thân thể nằm trên giường lạnh như băng, là người thân nhất của cô... ba và mẹ.

Mới vừa nãy còn nói còn cười, mới vừa nãy cô còn giúp mẹ quấn khăn quàng cổ, giúp ba mặc áo khoác. Lời nói của mẹ dịu dàng vẫn còn vang vọng bên tai, tiếng cười sang sảng của ba va vòn trong không khí, vẫn còn đây... chưa biến mất.

Tại sao lại có thể như vậy, đột nhiên cứ như vậy. Bước chân run rẩy tiến về phía trước, dần dần cô như nổi điên lao đến giường lớn, đưa tay vén lên tấm vải trắng, vải trắng rơi xuống mặt đất để lộ ra gương mặt... ba! Ba! Không! Sẽ không! Cô đang nằm mơ, cô là đang nằm mơ thôi.

Tiêu Hữu hoảng sợ tròn to hai mắt, thân thể run rẩy, liên tiếp lui về phía sau, lại đụng phải chiếc giường. Cô xoay người, thấy được cũng là lớp vải trắng, trong mắt hiện sự sợ hãi, tay run rẩy vén lên. Là mẹ!

Nhìn mẹ hai mắt nhắm chặt, Tiêu Hữu hoảng sợ kêu gào, gào thét, đôi tay thật chặt ôm lấy đầu, tiếng la khóc thê lương đến tê tâm liệt phế. Thế giới của cô đã đóng băng, cả thế giới như quay cuồng, tim như bị đao cắt... đau. Tại sao? Tại sao không đem cô mang theo ba mẹ luôn đi? Tội quá! Xung quanh thật tối.

“Tiêu Hữu!” Cẩm Từ nhìn cô cuồng loạn như mất đi lý trí. Cẩm Từ muốn ôm nàng, sợ cô tự làm bản thân bị thương, tuy nhiên cô hoàn toàn cuồng loạn, hoàn toàn phát điên, đẩy người Cẩm Từ ra, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Cô điên mất rồi, giờ khắc này cô điên mất rồi. Cô không muốn bất kỳ ai đến gần mình, tự nói với mình tất cả đều là giả, là dối trá cả thôi. Cô đang nằm mơ. Lúc Tô Thuộc Cần muốn tiến lên ôm lấy Tiêu Hữu thì một thân ảnh từ phía sau hất sải mấy bước vội vàng chạy đến ôm lấy Tiêu Hữu. Người đàn ông này không phải là người ngày đó ở khách sạn hắt hủi nhìn thấy sao? Cái người đã khiến cô thất hồn lạc phách.

Tiêu Hữu kêu gào, cả mặt đều là nước mắt. Đôi mắt đỏ hoe đầy tơ máu, đôi tay lung tung đánh lên người mình. Tại sao cô thấy cái cảm giác này lại chân thật như thế? Chân thật? Nghĩa là cô hoàn toàn không phải nằm mơ. Ba mẹ... thật đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, rời khỏi cô.

Giản Chiến Nam giống như một cây cột ôm lấy Tiêu Hữu, mặc cho cô đánh vẫn không chịu buông tay. Trên mặt hắt bị móng tay của cô cào mấy đường, thậm chí Tiêu Hữu không chút phát vài quả đấm lên mặt hắn.

Nhìn Tiêu Hữu thống khổ sắp điên lên, môi của cô bởi vì cắn mà đã bạc máu tươi. Ánh mắt của cô xóc xếch, đỏ loét, sề hồng mất. Lòng Giản Chiến Nam cũng theo đó mà co rút đau đớn, đem Tiêu Hữu ôm thật chặt trong ngực, tức giận quát “Bác sĩ đâu rồi? Tất cả đều lăn tới đây cho ta”

Bác sĩ cùng hộ sĩ đã sớm đứng ở cửa “Giản chủ tịch, cô ấy cần thuốc an thần, nếu không sẽ... sẽ... điên mất”

Giản Chiết Nam giận dữ hét lớn “Vậy còn không mau làm đi, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lúc Lăng Việt Nhiên nhận được tin tức chạy tới bệnh viện cũng chỉ có thể đối mặt với hai cổ thi thể lạnh băng, một là người thân duy nhất của hắn – chị, một là người hắn kính yêu nhất – anh rể. Hắn không thể tin được tất cả đều là thật.

Nắm bàn tay lạnh như băng của chị gái, hắn khóc, cái loại đau đớn trong lòng này không từ ngữ nào diễn tả nổi, chẳng qua là cảm thấy đau. Thế nhưng hắn dù sao cũng là người đàn ông, dù trời sập xuống hắn cũng muốn chống đỡ. Có đau, có nước mắt, đều muốn nuốt ở trong bụng. Mặc Mặc! Hắn còn có Mặc Mặc phải chăm sóc.

Tiêu Hữu từ lúc tỉnh lại cho đến khi an táng tro cốt của ba mẹ cũng không có lại khóc một lần, cũng không có nói một câu. Cặp mắt kia tràn đầy bi thống, sợ hãi cùng mê mang. Thái độ của cô đã thông báo tin tức cho mọi người biết rằng, cô đã tuyệt vọng, cô không cách nào có thể từ trong biến cố bình thân bước chân ra ngoài. Nếu tự mình không tìm thấy lối ra thì chỉ có sự diệt vong, chết chóc, chìm vào u ám vĩnh viễn.

Tất cả mọi người đều quan tâm đến cô, hi vọng cô có thể nhanh chóng bình phục, nhưng Tiêu Hữu vĩnh viễn không bao giờ quên cảnh mẹ dùng thân thể che chắn cho cô, là mẹ đã dùng thân thể của mình để cứu cô...

Tiêu Hữu ở lại nhà mình, bất cứ nơi nào cũng không đi. Lăng Việt Nhiên sợ cô thấy cảnh nhớ người nên khuyên cô đến nhà hắn nhưng cô một mực không đi. Cô phải về nhà mình, chờ ba mẹ trở lại, Lăng Việt Nhiên bắt buộc đi phải chiều theo ý cô, dọn đồ đến đây chăm sóc cho Tiêu Hữu.

Lăng Việt Nhiên mở cửa phòng, đưa tay mở ra ngọn đèn nhỏ, nhìn thấy Tiêu Hữu đang ôm hình ba mẹ ngẩn người. Hắn đi tới, cẩn thận rút đi tấm hình trong tay cô. Tiêu Hữu chẳng qua chỉ là từ từ ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Mặc Mặc! Ra ngoài đi dạo đi, hôm nay... nắng không gắt lắm, trời râm mát, cậu và cháu ra ngoài nhé?” Tiêu Hữu ghét ánh mặt trời, bởi vì ba mẹ gặp chuyện không may trong cái ngày nắng rất tốt. Cho nên, Lăng Việt Nhiên nghĩ biện pháp không đụng chạm đến đáy lòng tổn thương của cô, ra ngoài đi dạo cũng sẽ chọn ngày bầu trời đầy mây.

Tiêu Hữu lắc đầu, cô không muốn đi ra ngoài, cô sợ một khi mình rời đi thì ba mẹ sẽ trở lại, cô sẽ bỏ qua họ. Lăng Việt Nhiên bất lực, phải làm thế nào mới khiến cô bước chân ra ngoài đây? Hắn đưa tay sờ sờ đầu của cô “Thế thì cậu ra ngoài mua thức ăn về nấu những món Mặc Mặc thích ăn nhất. Mặc Mặc ở nhà một mình có được không?”

Tiêu Hữu thần thờ gật đầu.

Lăng Việt Nhiên bế ngang Tiêu Hữu vẫn ngồi dưới đất đặt ở trên giường nhỏ của cô, giúp cô đắp chăn lên người “Ngủ một chút đi, cậu sẽ trở lại liền”

Tiêu Hữu gật đầu, không nói gì.

Lúc Lăng Việt Nhiên xoay người đi tới trước cửa phòng ngủ, Tiêu Hữu lại đột nhiên lại mở miệng nói chuyện “Cậu... sẽ bỏ lại Mặc Mặc sao?”

Lăng Việt Nhiên đau xót, xoay người nhìn cô “Cậu vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại Mặc Mặc đâu. Ngoan, ngủ một lát, cậu sẽ nhanh chóng trở về”

Tiêu Hữu không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại ngủ. Lăng Việt Nhiên ra khỏi phòng ngủ, mặc áo khoác đang định đi ra ngoài, lại nghe được tiếng chuông cửa. Hắn mở cửa ra nhìn, thì ra là Tô Thuộc Cẩn.

“Chào!” Lăng Việt Nhiên khách khí chào hỏi, mở rộng cửa để cho Tô Thuộc Cẩn đi vào. Thái độ của hắn đối với Tô Thuộc Cẩn có chút ôn hoà. Tuy nhiên hắn vẫn có chút cẩn trọng bởi vì ý đồ của Tô Thuộc Cẩn rất rõ ràng. Hắn là đàn ông thì làm sao không rõ tâm tư của Tô Thuộc Cẩn cơ chứ? Tất cả chỉ vì Mặc Mặc đáng thương của hắn.

Mấy ngày nay, Tiêu Hữu không muốn gặp bất kỳ ai, rất chán ghét gặp người ngoài, trừ hắn cùng Tô Thuộc Cẩn ra thì chỉ còn có Cẩm Từ. Thậm chí Giản Chiến Nam tới, cô cũng bắt hắn trở về, không muốn nhìn đến hắn. Cho nên, Lăng Việt Nhiên liền ngầm cho phép Tô Thuộc Cẩn lâu lâu lại đến thăm cô.

“Tiêu Hữu có khỏe không?” Tô Thuộc Cẩn có chút lo lắng hỏi.

“Vẫn còn bộ dáng kia. Tôi đang muốn đi ra ngoài mua chút đồ, Mặc Mặc liền làm phiền người trông chừng một chút. Buổi trưa cùng nhau ăn cơm” Lăng Việt Nhiên tiến ra ngoài đóng cửa lại. Tô Thuộc Cẩn bước vào phòng của Tiêu Hữu, trong phòng vẫn là dùng chiếc rèm thật dày che lại ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ, chỉ có một chút ánh sáng lọt từ chiếc đèn ngủ bên giường. Tiêu Hữu tròn tròn mắt nằm trên giường, vốn là con người u buồn nhưng luôn có thần thái thể nhưng giờ bây toàn là tỉnh mạch, ánh đèn vàng lọt chiếu lên gương mặt cô càng phát ra vẻ lương và cô độc.

Hắn đi tới, nỗ lực để cho chính mình giúp cô xua đi bi thương. Hắn vỗ tay một cái, đối với Tiêu Hữu nói “Tiêu Hữu! Anh hôm nay lại mới học được một điệu nhảy rất buồn cười, anh nhảy cho em xem, được không?”

Tô Thuộc Cẩn nói xong liền nhảy, một lát lại làm mặt quỷ, một lát lại cố ý vụng về ngã xuống, làm các loại động tác tức cười. Cứ thế cho đến khi thấy khoe môi Tiêu Hữu hiện lên nụ cười nhợt nhạt như có như không thì hắn mới dừng lại, thờ hờn hờn ngồi bên giường cười hỏi “Em thích sao? Có muốn học không? Anh dạy cho em. Sau này chúng ta có thể cùng nhau nhảy, bảo đảm sẽ thành một đội nhảy tức cười nhất thành phố, chúng ta có thể đi diễn phim hài khiến người người đều cười đó...”

Tiêu Hữu vẫn không có lên tiếng, chẳng qua là nắm lấy tay Tô Thuộc Cẩn thật chặt. Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt mang theo bất an cùng sợ sệt, bàn tay ấm áp của Tô Thuộc Cẩn liền đáp tay cô “Tốt lắm, đừng sợ. Anh sẽ ở đây trông chừng em. Một thì ngủ một giấc đi”

Tiêu Hữu nhắm hai mắt lại, trong chốc lát liền trầm trầm ngủ. Tô Thuộc Cẩn đau lòng nhìn cô, nhất định là ban đêm cô lại mất ngủ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật sự không ổn. Sắp tới cũng khai giảng rồi, không có biện pháp cho cô đến trường được.

Chuông cửa phía ngoài vang lên, đoán chừng là Lăng Việt Nhiên không có mang chìa khóa theo. Tô Thuộc Cẩn cẩn thận từng li từng tí rút tay mình ra khỏi tay Tiêu Hữu, rón rén ra khỏi phòng ngủ đi mở cửa. Lăng Việt Nhiên ôm rất nhiều thứ trong tay đi vào.

“Mặc Mặc ngủ rồi sao?”

“Ngủ thiếp đi rồi. Cứ như vậy thật sự là không tốt, tôi nghĩ người nên mang cô ấy đến bác sĩ xem sao”

“Người ngồi đi, ta đi nấu cơm” Lăng Việt Nhiên buông trong tay bịch đồ ăn ra, có chút không yên lòng vẫn là đi đến phòng ngủ nhìn Tiêu Hữu một chút. Mở cửa lại nhìn không thấy cô, hắn không khỏi kinh hoàng “Mặc Mặc!”

Tô Thuộc Cẩn ngăn ra “Thế nào?” Hắn cũng đi theo Lăng Việt Nhiên vào phòng ngủ. Mới vừa rồi cô còn nằm ở trên giường, tại sao giờ lại không thấy? Căn phòng lớn như vậy, cô cũng không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể xác định cô không có ra khỏi phòng.

Tô Thuộc Cẩn dù sao cũng là cảnh sát, đầu tiên hắn liền xông tới chiếc tủ treo quần áo, kéo hộc tủ ra liền thấy được Tiêu Hữu đang co rúc ở bên trong “Tiêu Hữu!”

Lòng Tô Thuộc Cẩn như bị dao đâm, đau đến muốn nứt ra. Tiêu Hữu giống như ánh mặt trời, ngày thơ thuần khiết, luôn cùng hắn không tiếc hơi cải và, giờ phút này biến thành một người sợ ánh mặt trời, mắt đi nụ cười ngày thơ vốn có. Cô nàng thậm chí còn không nguyện mở miệng nói chuyện, thậm chí tình nguyện ngồi trong tủ quần áo cũng không chịu đối đầu với thế giới bên ngoài.

Hắn túm lấy cô kéo ra ngoài, Tiêu Hữu lại không chịu. Tô Thuộc Cẩn vừa đau, vừa vội kéo lấy cánh tay cô từ trong ngăn tủ lôi ra ngoài, giận dữ hét “Em muốn cứ như thế này mãi sao?”

Lăng Việt Nhiên cau mày, đem Tiêu Hữu ôm trở về trong ngực mình, phần nộ quát “Tô Thuộc Cẩn! Ngươi đang làm gì đấy? Ngươi đang dọa Mạc Mạc đó!”

“Ngươi tránh ra!” Tô Thuộc Cẩn đẩy Lăng Việt Nhiên ra, ôm lấy hông Tiêu Hữu đem cô mạnh mẽ dẫn tới bên cửa sổ, đưa tay hung hăng kéo rèm ra, trong phòng nhất thời ánh trưng.

Tiêu Hữu phản xạ đưa tay che kín cặp mắt, thống khổ gào thét “Không! Đừng mà...”

Tô Thuộc Cẩn nắm thật chặt bả vai cô “Mạc Tiêu Hữu! Em tính là con rùa rút đầu sao? Với cái bộ dạng này thì ba mẹ em sẽ trở lại sao? Mẹ em liều mình cứu em chính là muốn nhìn thấy bộ dáng này của em à? Mỗi người đều phải đối mặt với cái chết, còn xem em kìa, em ở đây là muốn cho ba mẹ em dưới mặt đất nhắm mắt không yên đó biết không? Bọn họ chết rồi, Mạc Tiêu Hữu, em cũng muốn đi theo hay sao? Nếu như vậy thì chính là mẹ em đã hi sinh mạng mình một cách vô dụng để cứu lấy em, mạng của mẹ em rốt cuộc có ý nghĩa gì nữa, hả?...”

“Không có! Không có!” Tiêu Hữu oa một tiếng khóc lớn, nước mắt giống như đê vỡ không cách nào ức chế cứ liên tục rơi xuống. Cô nức nở gào thét “Ba mẹ không có chết, bọn họ sẽ trở lại...”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu khóc kể từ sau khi ở bệnh viện trở về, giống như một con cún bị thương, cô độc, thống khổ nức nở. Tô Thuộc Cẩn đem Tiêu Hữu ôm vào trong ngực thật chặt, thanh âm khàn khàn bên tai cô nói “Bọn họ sẽ ở trên trời nhìn em, Tiêu Hữu, em phải sống thật tốt cho họ xem. Em không phải sống cho mình mà em còn sống vì ba mẹ, em chính là sinh mạng cùng hy vọng của bọn họ. Tiêu Hữu, em phải cố gắng lên, biết không?”

Tiêu Hữu nằm trong lòng Tô Thuộc Cẩn khóc thất thanh, nức nở, đứt quãng mà nói “Em muốn bọn họ, em muốn ba mẹ... Càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng đau lòng... Ba mẹ sẽ không trở về nữa rồi, phải không?”

“Tất cả rồi sẽ tốt lên thôi”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Mấy tháng sau.

Qua khai giảng tầm một tháng, Tiêu Hữu mới trở lại trường học một lần nữa. Đi học, thay đổi tâm tình, thi tốt nghiệp trung học, thi tuyển sinh đại học, chờ đợi kết quả trúng tuyển. Trong mấy ngày này, Tiêu Hữu đã bình phục được một phần nhưng đã kích trầm trọng đó đã để lại cho cô một vết thương sâu hoắm trong lòng, thời gian tiêu tan bớt đau nhức nhưng vẫn còn lưu lại ưu thương.

Mười bảy tuổi, cô mất đi người thân. Mười bảy tuổi, cô mất đi tình yêu đầu đời. Mười bảy tuổi vốn là lứa tuổi tươi đẹp nhất của đời người, thế nhưng đối với Tiêu Hữu mà nói đây là khoảng thời gian âm u nhất, u ám đến nỗi không thể nào nhìn thấy được ánh mặt trời, càng không thể thấy được cầu vồng sau cơn mưa.

Lúc sắp xếp lại di vật của ba mẹ, cô thấy được một quyển nhật ký của mẹ. Bên trong là những dòng chữ viết xinh đẹp của mẹ, rất rõ ràng, tỉ mỉ, cẩn thận ghi lại từng ly từng tý những thứ mà cô đã làm qua, còn có những thứ cô đã vô tình bỏ lỡ.

Quyển nhật ký ghi chú lại từng giờ từng khắc cô lớn lên, cứ cách mỗi một năm thì sẽ được dán một tấm hình của cô vào một trang. Từng chữ viết, từng chi tiết dù là nhỏ nhất, Tiêu Hữu đều có thể nhận ra mẹ rất yêu thương cô. Giữa những hàng chữ ghi lại những câu chuyện, cũng tràn ngập tình cảm của ba dành cho cô.

Ba mẹ yêu cô như vậy cho dù Tiêu Hữu... không phải là người con mà hai người sinh ra. Mười bảy năm trước mẹ lâm bồn, đứa nhỏ vừa sinh ra đã chết non, ba sợ mẹ đau đớn khổ sở cho nên âm thầm xin nuôi một đứa bé vừa mới sinh đã bị bỏ lại, chính là cô, ba nói dối mẹ rằng đây là đứa nhỏ mẹ đã khó nhọc hoài thai chín tháng mười ngày sinh hạ.

Thật ra thì mẹ đã sớm phát hiện rằng cô không phải là con gái do mẹ sinh ra, thế nhưng mẹ vẫn không có một chút khinh thường hay ghét bỏ. Hai người yêu thương cô như chính con ruột của mình, cố gắng đem bí mật này dấu sâu tận trong đáy lòng. Ba mẹ yêu nhau, cũng đem tình yêu đó chuyển sang cho

cô.

Ân oán nhiều năm trước của Giản Thần Hi cùng với cậu cũng được Tiêu Hữu biết rõ qua cuốn nhật ký này. Không thể nghi ngờ chuyện Giản Thần Hi yêu cậu say đắm, nhưng hẳn lại không hề yêu cô ấy. Giản Thần Hi đã uy hiếp cậu, nếu như không cùng cô ấy kết hôn thì cô ấy liền kiện hắn hăm hiếp mình. Nói chung rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra mẹ không có viết, chẳng qua là có viết đến chuyện vì không để cho cậu ngồi tù, hai người đã khuyên hắn cưới Giản Thần Hi vì dù sao với gia thế của cô ta cũng có thể khiến hắn ngồi tù một cách dễ dàng.

Thế nhưng hẳn lại tình nguyện ngồi tù cũng không đáp ứng cưới Giản Thần Hi. Hẳn đã nói một câu khiến mẹ kinh hãi... hẳn nói người hắn yêu là Tiêu Hữu, hẳn muốn chờ Tiêu Hữu lớn lên, khiến Tiêu Hữu trở thành cô dâu của mình.

Cậu muốn lấy cô.

Lúc cô đọc những dòng này, hoàn toàn là kinh hãi. Đây cũng là lần đầu tiên mẹ đánh cậu, nói cậu là hỗn trướng. Thế nhưng khi đánh xong lại vô cùng hối hận.

Hắn là một chàng trai nhập cư đến làng đại học có danh tiếng của nước, ưu tú như thế, tuấn lãng như thế, mà Giản Thần Hi là một người em học khoá dưới, hỏi sao không có quan hệ tình cảm.

Cậu cuối cùng cũng đi tù, bởi vì cậu không chấp nhận cưới Giản Thần Hi. Cậu có chút ngông nghênh, cũng là căm ghét Giản Thần Hi đến cực điểm, mà cũng bởi vì... trong tim cậu có tình yêu. Bởi vì yêu nên Lăng Việt Nhiên tình nguyện ngồi tù, hẳn tin tưởng mình sẽ được trong sạch trong một ngày không xa, nhưng nếu như cưới Giản Thần Hi thì đối với hắn đây chính là vết nhơ cả đời.

Giản Thần Hi là một cô gái nhu nhược như vậy, làm sao tâm lại ác độc đến thế? Nếu yêu cậu, muốn có cậu thì làm gì lại muốn phá hủy hắn? Chiếm không được liền hủy diệt, tình yêu như vậy có phải hay không quá đáng sợ?

Nhật ký vẫn viết đến lúc cậu trở lại, cô cùng Giản Chiến Nam yêu nhau, đến chia tay, mẹ lo lắng cùng đau lòng. Mẹ hối hận vì đã không có chăm sóc tốt cho cậu, để cho hắn chịu nhiều khổ khi ở trong tù. Cũng tự trách vì không có chăm sóc tốt có đứa con gái duy nhất.

Mẹ có viết chuyện cậu vẫn chờ Tiêu Hữu lớn lên... mặc dù sự chờ đợi đó có lẽ vĩnh viễn cũng không có kết quả.

Mẹ thờ dãi bất đắc dĩ, viết rằng mẹ hi vọng có thể đợi đến ngày cô thi lên đại học sẽ mang tất cả nói ra, cũng hi vọng cô cùng cậu có thể chuyển đổi quan hệ từ người thân sang thứ khác, có thể là yêu nhau, vẫn hi vọng cô cùng cậu có thể ở chung một chỗ, như vậy thì cô cùng cậu sẽ không bao giờ bị bất kỳ ai thương tổn một lần nữa.

Bởi vì cậu sẽ rất cưng chiều cô, yêu thương cô, sẽ không bao giờ bỏ rơi cô, sẽ càng không khiến cô bị tổn thương bởi vì mẹ đối với Giản Chiến Nam cùng với chuyện của cô rất sợ, sợ cô sẽ bị đá kích như vậy một lần nữa.

Đọc nhật ký của mẹ khiến tâm tình Tiêu Hữu rất phức tạp, có thống khổ, có ngọt ngào, cũng có nước mắt. Nhớ buổi chiều hoàng hôn đó, cô đã ôm cuốn nhật ký của mẹ ngồi bên cửa sổ khóc rống. Mà bây giờ mỗi lần đọc lại nó, cô vẫn như cũ không nhìn được lại nấc lên. Nghĩ đến ba mẹ, nghĩ đến tim muốn phồng lên phát đau nhưng mà bọn họ mãi mãi cũng không trở về được, chỉ có thể tưởng niệm, hoài niệm quá khứ...

“Mạc Mạc!”

Cậu đã trở lại. Gương mặt hắn mỉm cười ưu nhã đi đến bên người cô. Khi thấy được nước mắt trên mặt cô lại nhìn đến cuốn nhật ký trong tay cô, hắn đưa tay giúp cô đóng lại “Mạc Mạc, con không thể sống mãi trong quá khứ. Ngoan nào, không cho phép khóc” Hắn đưa bàn tay ôm ấp vì cô lau đi nước mắt trên mặt.

Tiêu Hữu cố gắng mỉm cười “Cậu! Con thì rớt rồi sao?”

Lăng Việt Nhiên giờ giờ phong thư thông báo trong tay “Mạc Mạc của chúng ta ưu tú như vậy thì làm sao sẽ thi rớt? Đại học XX. Để ăn mừng chuyện này, tối hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn. Mạc Mạc muốn ăn cái gì?”

Tiêu Hữu không có chút cao hưng khi nhìn thấy phong thư thông báo thi đậu, chẳng qua chỉ là nhìn Lăng Việt Nhiên, sau một lát mới nói “Cậu! Con có thể gọi tên cậu không? Lăng Việt Nhiên? Việt Nhiên?”

Lăng Việt Nhiên cười cười, đưa tay vuốt mặt Tiêu Hữu, thờ dãi nói “Sao thế? Tự nhiên lại muốn thay đổi cách xưng hô”

Tiêu Hữu đưa tay ôm lấy Lăng Việt Nhiên, hai cánh tay ôm cổ hắn “Cậu! Con muốn trước khi khai giảng, chúng ta cử hành hôn lễ có được không?”

Lăng Việt Nhiên mặc dù cả cơ thể cứng ngắt nhưng vẫn đưa tay khe khẽ đẩy Tiêu Hữu ra, kéo ra chút khoảng cách giữa hai người, nhìn ánh mắt của cô, cuối cùng chỉ là cười. Hắn lấy tay véo nhẹ lỗ mũi Tiêu Hữu “Mạc Mạc! Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Chờ con tốt nghiệp đại học rồi hãy bàn chuyện này lại. Nếu như lúc đó mà Mạc Mạc nhà ta không chê cậu là lão già, còn muốn gả cho cậu thì khi đó cậu sẽ thật cao hứng cưới con làm cô dâu của cậu ngay. Nhưng bây giờ không được, cậu không muốn con hối hận, Mạc Mạc”

Tiêu Hữu đẩy Lăng Việt Nhiên ra, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hắn “Cậu! Con hiểu rõ mọi chuyện. Cậu cảm thấy con không yêu cậu cho nên sợ rằng con sẽ hối hận khi cùng cậu kết hôn, sau đó sẽ rời khỏi cậu, có đúng hay không? Cậu sợ con hối hận, sợ tổn thương con, cũng sợ con rời khỏi cậu, bởi vì con không yêu cậu, đúng không?”

”Cậu! Con có yêu cậu thì thế nào? Có yêu thì cũng là sẽ tách ra. Con không biết con còn có thể yêu ai khác được hay không, nhưng mà nếu như có một ngày con sẽ yêu người khác, còn có khả năng đi yêu một người, con hi vọng người đó sẽ là cậu, là Lăng Việt Nhiên. Con tuy còn nhỏ, không hiểu quá nhiều trong cuộc sống, nhưng mẹ cùng ba đã từng nói cho con biết hôn nhân không phải chỉ dành riêng cho tình yêu, mà còn phải có tình thân. Con muốn có cậu, con tham lam có cậu vì có lẽ hiện tại chẳng qua đây là thân tình, nhưng mà con sẽ cố gắng, cố gắng yêu, cố gắng yêu cậu... Nếu như cậu không cách nào tiếp nhận được lòng của con như vậy thì con sẽ nghe lời của cậu nói, đợi đến tốt nghiệp đại học. Có lẽ lúc đó con sẽ yêu người khác, cùng hắn kết hôn, cùng hắn cho đến đầu bạc, cùng hắn sống chết. Mà cậu... chỉ có thể là cậu của con. Con nói kết hôn là rất nghiêm túc... Cùng cậu kết hôn... là rất nghiêm túc...”

“Mặc Mặc! Quyết định của cậu sẽ không thay đổi” Lăng Việt Nhiên nắm chặt lòng bàn tay, từ từ xoay người không nhìn đến mặt của Tiêu Hữu, cũng không suy nghĩ đến chuyện tương lai cô sẽ yêu thương một người khác, sẽ cùng người đó kết hôn.

Bây giờ Tiêu Hữu vừa mất đi ba mẹ, rất yếu đuối. Cô sẽ coi hắn như toàn bộ thế giới của mình. Muốn giữ chặt cô ở bên mình thì bây giờ đã là có thể, nhưng cô vẫn có quyền đi tìm tình yêu của mình.

Tiêu Hữu chỉ là muốn hoàn thành di nguyện của chi hân – Lăng Nguyệt Hồng, bởi vì trong quyển nhật ký Lăng Nguyệt Hồng có ghi nguyện vọng của mình rằng hi vọng cô có thể ở chung một chỗ với hắn. Hắn không cần Tiêu Hữu đem mình làm một vật để báo ân nuôi dưỡng, hắn muốn cô học được cách yêu, cho dù yêu một người không phải là hắn. Hắn muốn Tiêu Hữu học được cách đứng lên trong cuộc sống, học được sự kiên cường chứ không phải chỉ vì thực hiện di nguyện của mẹ, chỉ vì báo ơn nuôi dưỡng, vì chuyện hắn ngồi tù mà đau lòng, uất ức chính mình. Nếu như có thể, hắn tình nguyện để cô cả đời cũng không biết chuyện hắn đã từng ngồi tù... không muốn Tiêu Hữu biết chuyện hắn đang lưng đeo trên lưng một cái án cường hiếp.

Thật xin lỗi, Mặc Mặc!

Không phải hắn không muốn, mà là hắn không thể!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cầm Tử hí hửng vì ý nguyện cùng Tiêu Hữu xông xáo Bắc Kinh đã đại công cáo thành nên quyết định cùng cô hưng hăng ăn mừng một phen. Kêu một cái đầu dê béo, hưng hăng xâm lược bắt con dê béo này đưa đi ăn mừng.

Dê béo giờ phút này đang dùng cái chân thon dài đập thảng, tru nhả đánh tay lái, chuyên chú lái xe, đảm nhiệm chức vụ tài xế của Tiêu Hữu cùng Cầm Tử chính là vị cảnh sát công dân của chúng ta – Tô Thuộc Cẩn.

Vất vả cả tuần mới có được một ngày nghỉ phép thế nhưng lại bị thợ săn săn trúng rồi, mà là hắn cam tâm tình nguyện nhảy vào cái bẫy sập thú của hai thợ săn này mới chết chứ. Trên gương mặt tuấn lãng còn mang theo mỉm cười có vẻ như tâm tình không tệ cho lắm.

Ba người đi đến quán cay Tứ Xuyên. Tiêu Hữu thích ăn cay, Cầm Tử cũng cùng một ruột với bạn mình, thế cho nên Tô Thuộc Cẩn chỉ có thể liều mình theo ý chỉ của hai cô nàng này. Đường đường là đàn ông con trai đầu đội trời chân đạp đất thì làm sao có thể để cho vài hột tiêu nhỏ bé hù chạy chứ, chẳng phải đây sẽ là chuyện cười cho thiên hạ hay sao? Vốn là gọi cả Lăng Việt Nhiên cùng đi, đáng tiếc hắn nói hắn có công chuyện cần giải quyết gấp nên không thể tới. Thế cho nên Tiêu Hữu đành phải đi một mình.

Quán món cay Tứ Xuyên rất đông khách, nhân viên phục vụ bận tới tấp. Ba người tìm một chiếc bàn nhỏ trong góc ngồi xuống, cầm thực đơn gọi món, vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Thời gian trôi qua thật mau, món ăn được dọn lên. Ba người cạn chén vì tương lai tốt đẹp của hai thiếu nữ vừa đậu đại học. Mặc dù trong lòng Tiêu Hữu có chuyện nhưng cũng rất nhanh vui sướng theo Cầm Tử. Ai cũng muốn mình vui vẻ thì cần gì phải chấp nhất trong thống khổ cùng phiền não?

Ba người nói chuyện trên trời dưới đất không chút kiêng kỵ. Tiêu Hữu ăn cơm rất nghiêm túc, rất an tĩnh, cho dù là cay cũng chỉ là khẽ xuất mồ hôi, chớp mắt cùng gương mặt ửng hồng.

Cầm Tử thì không như vậy, vừa ăn, vừa la hét, vừa thè lưỡi thò ra hít vào, vừa lấy tay quạt lấy quạt để, hoàn toàn không giống một người đang ăn cơm. Tô Thuộc Cẩn không khỏi lắc đầu “Cầm Tử! Chú ý hình tượng thực nữ một chút được không? Ăn có một bữa cơm mà cứ vô đầu bút tai như khi vậy. Tên nào thêm nhào vào chứ?”

Cầm Tử không thèm để ý, thấy Tiêu Hữu hé miệng cười trộm, lúc này mới phản ứng lại. Chiếc đũa để xuống bàn cái cộc, gương mặt nhìn Tô Thuộc Cẩn “Được! Anh dám nói ta là khi. Anh mới là khi đó! Cả nhà anh đều là khi!”

Tiêu Hữu cuối cùng vẫn nhịn không được bèn bật cười, nét mặt tươi cười như hoa làm cho người ta si mê. Tô Thuộc Cẩn cũng không khách khí chút nào cười lớn theo. Cầm Tử an vị tại chỗ của mình. Cô cùng Tô Thuộc Cẩn chẳng phải là anh em họ hay sao? Bảo người ta là khi thì chẳng khác nào cũng chia sủng vào mặt mình. Ngụ hết chỗ nói.

Tô Thuộc Cẩn đột nhiên ho khan một tiếng. Tiêu Hữu cùng Cẩm Từ cũng ngưng cười nhìn hần “Anh Thuộc Cẩn, làm sao vậy?” Cười lạc giọng rồi hả?

“Hừ! Làm nhiều chuyện xấu quá đó, cười chết luôn đi” Cẩm Từ nhếch môi.

Nhìn mặt Tô Thuộc Cẩn có vẻ thống khổ, tay hần còn chỉ chỉ vào miệng, lại bấm bấm lấy cổ họng, nhìn lại một chút con cá trong chén hần, hồng bết, Cẩm Từ hô lên một tiếng “Bị mắc xương cá?”

Tô Thuộc Cẩn thống khổ gật đầu.

Tiêu Hữu cùng Cẩm Từ nhất thời luống cuống tay chân.

Cẩm Từ vội vàng nói “Em... em... em giúp anh dùng tay lấy nó ra...”

Tiêu Hữu lại nói “Không được, không được... Trước tiên uống thử miếng nước xem sao...”

“Nghe nói uống dấm rất có hiệu quả” Cẩm Từ đưa tay cầm chai dấm nhỏ hướng về phía miệng của Tô Thuộc Cẩn rót vào.

“Thêm thử chút tiêu đi, lấy độc trị độc” Tiêu Hữu quát đến nỗi nói xằng nói bậy. Chợt khựng lại nhớ tới một điều, vội vàng nói “Tát đi!”

Cẩm Từ vội gật đầu “Đứng! Đứng! Tát đi!”. Mới vừa nói xong, tay cô lại bị Tô Thuộc Cẩn hung hăng nắm lại. Cẩm Từ sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn hần, chỉ thấy hần giống như ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh...

“Anh Thuộc Cẩn!” Tiêu Hữu hô lên một tiếng, cả người cũng ngồi chồm hổm xuống lay Tô Thuộc Cẩn. Ăn cơm mà cũng có thể xảy ra án mạng sao? Tiêu Hữu bị hù dọa muốn khóc, một bên lay người hần một bên thúc giục Cẩm Từ gọi điện thoại kêu xe cấp cứu.

Cẩm Từ hoàn hồn, liếc nhìn Tiêu Hữu sợ đến xanh mét mặt mày, lại nhìn qua một chút Tô Thuộc Cẩn đang nằm dài trên bàn, cô lớn tiếng nói “Bây giờ gọi xe cứu thương hình như hơi trễ. Đứng rồi! Tiêu Hữu! trước nên hô hấp nhân tạo, hô hấp nhân tạo mau lên...”

“Hả? Hô hấp nhân tạo? Minh... mình chưa nghe đến chuyện bị mắc xương cá mà phải hô hấp nhân tạo bao giờ” Tiêu Hữu gấp đến mức nóng nảy nhưng vẫn không hề do.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Minh không thể thấy chết mà không cứu” Cẩm Từ vào lúc này ngược lại trầm ổn hơn nhiều “Chúng ta bây giờ nhất định phải làm một cái gì đó. Tiêu Hữu... toàn bộ dựa vào cậu”

“Minh?” Tiêu Hữu hai mắt rung rung, hết nhìn Cẩm Từ lại quay về phía Tô Thuộc Cẩn.

“Đừng vậy! Chẳng lẽ cậu muốn mình cùng anh trai hôn nhau sao? đây chính là loạn luân nha, rất biến thái đó, nghĩ tới là đã thấy ghê tởm rồi. Tiêu Hữu, cậu nhanh lên một chút, nếu chậm trễ sẽ mất mạng đó, mình đi gọi 120” (Phi Phi: 120 giống như 115 của Việt Nam đó)

Cứu người quan trọng hơn. Tiêu Hữu cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, quyết tâm, hít một hơi thật sâu, đôi môi mềm mại cũng đưa tới, một giọt nước mắt thật to rơi vào hốc mắt của Tô Thuộc Cẩn.

Đang lúc môi Tiêu Hữu chuẩn bị rơi vào trên môi Tô Thuộc Cẩn, hần mở bừng mắt ra. Một giọt nước mắt nóng rực chạm vào tim hần. Hần không nên khiến cô lo lắng, khổ sở như vậy.

Hần mở ra tròng mắt đen cùng Tiêu Hữu nhìn nhau “Tiêu Hữu, không nghĩ tới em lại quan tâm anh như vậy nha. Đừng khóc, đừng khóc, anh không sao cả”

Tiêu Hữu ngây ngốc ôm lấy Tô Thuộc Cẩn nghẹn ngào nói “Anh không có sao, anh không có sao... Anh Thuộc Cẩn, anh không có sao...”

Tô Thuộc Cẩn đưa tay ôm lấy Tiêu Hữu. Tâm vì nước mắt của cô mà rối loạn, mà đau, mà cũng rất ấm áp...

Cẩm Từ nhìn Tiêu Hữu đang ôm anh mình khóc nức nở, cô đứng ở nơi đó không dám nói tiếp một lời. Trò đùa này hơi bị quá lớn rồi. Cô tranh thủ lúc không ai chú ý liền thụt lùi dần ra khỏi căn phòng thuê dùng bữa. Bởi vì cẩn thận sợ bị Tiêu Hữu phát hiện nên Cẩm Từ cứ như tên trộm lui dần về phía sau giả vờ như mình không biết gì cả.

Tô Thuộc Cẩn, tên khốn kiếp này. Hết trò rồi hay sao mà còn bày trò dọa người như vậy không biết. Một chút cũng không vui, không dễ chơi. Tiêu Hữu rất tức giận, cực kỳ tức giận. Hậu quả khiến cô giận rất nghiêm trọng. Tô Thuộc Cẩn quả thật bị cô đá cho một cước.

Tiêu Hữu cầm túi xách của mình xoay người rời đi. Tô Thuộc Cẩn hoảng hốt đuổi theo “Tiêu Hữu! Tiêu Hữu! Giận sao?”

Tiêu Hữu không thèm để ý tới hần, vẫn chạy ra ngoài, Tô Thuộc Cẩn vẫn đuổi theo. Lúc này trời đã bắt đầu tối, hần vội vàng kéo tay cô lại “Tiêu Hữu! Thật xin lỗi. Đừng giận được không? Anh sai rồi. Anh không nên đùa em như vậy”. Nhìn cô có vẻ đã nguôi ngoai chút ít, Tô Thuộc Cẩn lại nói “Chỉ là... nhìn thấy em vì anh là lo lắng như vậy ta, anh thật rất cao hứng”

Tiêu Hữu bót tức một chút lại nhanh chóng vọt lên. Cô cau mày, tức giận nói “Anh... Em không muốn nhìn thấy anh nữa. Anh đi đi. Biến mất trước mắt em. Mau lên”

Tô Thuộc Cẩn vẫn không chịu buông tay, vẻ mặt nghiêm túc, hơi chút đau lòng nói “Được rồi, Tiêu Hữu, đừng nóng giận nữa. Anh chỉ muốn đùa với em một chút mà thôi. Anh thề là anh thật sự có mắc xương, lúc đó không biết phải làm sao để nuốt nó xuống. Bây giờ cuống họng vẫn còn cảm thấy đau nhức nè...”

Tiêu Hữu liếc mắt nhìn hắn, không thèm nói một lời nào cũng không để ý đến hắn, nhưng mà vẫn nhịn không được bèn hỏi “Muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Không cần, không cần. Em không có tức giận nữa là tốt rồi. Anh đưa em về nhà”. Nghe được Tiêu Hữu nói như vậy, Tô Thuộc Cẩn ngay lập tức mỉm cười, vẻ mặt rục rờ như ánh mặt trời.

“Cầm Từ đâu?” Nha đầu này, mới vừa rồi còn phối hợp diễn trò rất nhiệt tình mà. Thấy cô khóc thương tâm như vậy không biết an ủi còn dụ dỗ hô hấp nhân tạo nữa.

“Để anh gọi cho nó xem sao” Tô Thuộc Cẩn nói xong liền bấm số Cầm Từ nhưng không có bắt máy. Không nhận điện thoại đã đành còn bày đặt nhấn tin toi nói cô đã về trước, thật ra là trốn rồi.

Tiêu Hữu cũng không còn khó chịu trong người, mặc kệ cho Tô Thuộc Cẩn đưa về nhà. Dọc theo đường đi chỉ nhẩn nhé, không nói một lời. Tô Thuộc Cẩn thì tùm tùm cười đưa cô vào tận khu nhà. Nhìn lưng cô là biết cô vẫn còn đang rất tức giận.

Tới khi Tiêu Hữu đi tới cầu thang, lúc cô đặt chân vào thì Tô Thuộc Cẩn đã kéo lấy cổ tay cô. Tiêu Hữu theo bản năng chống cự thế nhưng hắn lại nắm rất chặt “Tiêu Hữu, anh có mấy lời muốn nói với em. Anh sợ nếu mình không nói thì sẽ phải hối hận...”

“Anh Thuộc Cẩn, khuya lắm rồi, anh mau về đi ngủ” Tiêu Hữu vội vàng cắt đứt lời nói của Tô Thuộc Cẩn. Cô theo bản năng có thể biết lời hắn muốn nói sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ lúc này.

Mấy ngày nay, trừ cậu Lãng Việt Nhiên và Cầm Từ thì chỉ có mỗi Tô Thuộc Cẩn ở bên cạnh bầu bạn cùng cô, chăm sóc cô, mang cô từ trong bóng tối đưa ra ngoài ánh sáng mặt trời. Hắn giống như một người anh trai của cô, mà cũng là một người bạn tốt nhất. Cô không hy vọng mối quan hệ này sẽ phải thay đổi cho dù vì bất kỳ nguyên nhân nào...

Tô Thuộc Cẩn không cho phép Tiêu Hữu lùi bước, đôi tay nắm thật chặt bả vai cô, trông mắt đen sáng như sao nhìn Tiêu Hữu rất nghiêm túc “Tiêu Hữu! Để cho anh chăm sóc em cả đời được không? Anh muốn cùng em ở chung một chỗ, cùng nhau nắm tay bước qua cuộc sống sau này, Tiêu Hữu...”

Tiêu Hữu ngây người. Hắn nói hắn muốn chăm sóc cô cả đời... Chăm sóc cả đời, đối với cô mà nói chính là tỏ lộ chuyện tình yêu nam nữ. Dưới ánh trăng, đôi mắt của Tô Thuộc Cẩn sáng như sao, sáng đến chói mắt. Lòng Tiêu Hữu sau một chút luống cuống cũng dần bình tĩnh trở lại “Anh Thuộc Cẩn...”

Tô Thuộc Cẩn có chút khản trương, lại cố gắng trấn định bản thân. Lấy uy nghiêm của cảnh sát uy nghiêm ra mà đối mặt với chuyện này. Mặt hắn nghiêm túc che giấu sự khản trương lẫn bất an của mình “Không cần em phải trả lời bây giờ. Như vậy đi, cho em hai ngày, suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời anh, được không?”. Không đợi Tiêu Hữu đáp lời, Tô Thuộc Cẩn nói thẳng “Vào nhà đi, ngủ ngon”

Tiêu Hữu nhìn thân ảnh đang rời đi của Tô Thuộc Cẩn, thoáng một chút cảm giác sững sờ biến mất, cô xoay người đi lên lầu. Mọi chuyện đều quá đột ngột, nhưng mà cô vẫn biết đáp án của mình là cái gì, chẳng qua không có nói ra khỏi miệng được...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Hai ngày sau.

Ăn sáng xong, Tiêu Hữu cũng thay quần áo xong, một cái áo thun trắng bó sát người, một chiếc quần jean ngắn dí dỏm đáng yêu, mà cũng do đôi chân trắng trẻo thon dài lại mang theo vẻ hấp dẫn.

“Cậu ơi! Con đi ra ngoài có việc, trưa nay có thể không về nhà đâu”

Trên mặt dịu dàng của Lãng Việt Nhiên thoáng qua nét gì đó, con ngươi đen nhánh có chút suy tư nhìn Tiêu Hữu “Đi đâu vậy? Cẩn cậu đưa đi không?”

“À! Con đi tìm anh họ Cầm Tử có chút việc. Để con tự đi xe buýt là được rồi” Tiêu Hữu mang giấy, khẽ cười cười nhìn hắn “Tạm biệt cậu”

Lăng Việt Nhiên nhìn thân ảnh rời đi của Tiêu Hữu, tờ báo trong tay bị hắn bóp đến muốn rách ra. Về mặt bình tĩnh nhưng thật ra bên trong lòng lại như sóng cuộn. Trong đầu đều là lời nói của hai người mà hắn vô tình nghe được trong buổi tối hai ngày trước.

Đúng vậy. Lúc Tô Thuộc Cẩn thổ lộ tình cảm với Tiêu Hữu, hắn đều nghe được. Lúc đó hắn đang mang rác xuống nhà đổ thì nghe được. Hôm nay chính là ngày cô cho Tô Thuộc Cẩn một đáp án. Cứ nghĩ tới là tâm của hắn không khỏi khó chịu.

Tô Thuộc Cẩn sẽ là bạn trai của Tiêu Hữu sao?

Mà hắn chỉ có thể làm cậu của cô cả đời sao?

Tâm, kịch liệt đau, lại không tìm được biện pháp.

Lăng Việt Nhiên đặt tờ báo trong tay lại trên bàn, thân thể có chút vô lực dựa vào ghế, tay vuốt vuốt trán, thật khổ não. Mặc Mặc! Cậu nên làm cái gì bây giờ?

Tiêu Hữu đi tới một quán cà phê chờ Tô Thuộc Cẩn. Vốn là hẹn lúc 10 giờ nhưng hắn có gọi điện thoại báo sẽ đến muộn vì gặp chút công chuyện. Cô cũng đành phải bảo không sao và trong lúc chờ đợi sẽ nhắm nháp một chút cà phê sáng hưởng thụ không khí an tĩnh.

Nhìn qua cửa sổ bằng thủy tinh, người người tới tới lui lui rất tấp nập. Đột nhiên cảm khái, con người khi còn sống thật rất bận rộn, thậm chí có chút mất hồn vì cuộc sống mưu sinh. Cho đến khi nhìn thấy một chiếc bóng đen che khuất đi ánh sáng, cô mới hồi phục tinh thần.

Tiêu Hữu quay đầu nhìn thấy một người đàn ông ngồi đối diện với mình, một người quen thuộc đến nỗi có thể khiến cho lòng của cô phát đau. Khuôn mặt tuấn mỹ, thân hình cao lớn. Đáng đáp cô luôn rất muốn gặp, rồi lại không muốn thấy chút nào. Mà người này lại không phải người cô đang chờ đợi. Thế giới nhỏ như vậy ư? Gặp nhau có lẽ là tình cờ, cũng có lẽ là tất nhiên...

Giản Chiến Nam, thời điểm nhớ tới ba chữ này sẽ khiến cho cô bị thương. Hôm nay hắn đang ngồi trước mặt cô, lại giống như đã nhiều năm không nhìn thấy, rồi lại giống như mới vừa gặp hôm qua thôi, cùng nhau cười vui, cùng nhau tay trong tay dạo trên lối đi bộ, thân mật nói những lời tâm tình.

Trong ấn tượng, ngày ba mẹ gặp chuyện không may, cô ở trong bệnh viện phát điên lên nhưng lại được hắn ôm vào ngực thật chặt. Sau đó hắn cũng có đến thăm nhưng khi đó tâm tình của cô không yên, nếu nhìn thấy hắn thì tâm tình sẽ càng thêm rối bời. Có một lần thiếu chút nữa đã từ cầu thang lăn xuống dưới, dọa sợ Giản Chiến Nam, cho đến sau này cũng chưa từng gặp qua hắn.

Khi đó cô yếu ớt như vậy, thống khổ như vậy, cần một bờ vai rộng rãi để dựa vào, cần một lồng ngực ấm áp để sưởi ấm. Tiêu Hữu sợ, sợ lúc mình yếu ớt nhất sẽ khiến Giản Chiến Nam lại lần nữa xông vào lòng của cô, sâu hơn, càng không cách nào loại bỏ nó ra. Cho nên, cô không hề muốn nhìn thấy hắn, hay nói cách khác chính là không dám.

Cho tới hôm nay, nếu như hắn không xuất hiện ở trước mắt thì cô đã cho là bọn họ sẽ mãi mãi không gặp lại nhau lần nào nữa. Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, trải qua những cam xúc rối loạn trong lòng nhanh chóng biến mất, chỉ còn trong lòng nỗi chua xót và nản lòng. Cà phê trong tay vẫn như cũ bốc lên những vòng khói trắng xóa, bàn tay run run của cô khiến nó sóng sánh như muốn tràn ra ngoài, hết như tâm của cô giờ phút này, thật khó để trấn định bản thân.

“Một mình?” Con người của hắn tình mạch nhìn cô, giọng điệu quen thuộc, thật giống ngày hôm qua bọn họ mới vừa gặp nhau, không có trở ngại, không có cách xa, không có lạnh nhạt, cũng không có tổn thương cùng thống khổ. Có lẽ hắn không có, nhưng không có nghĩa là cô cũng không có.

Tâm không cách nào bình tĩnh nhưng là hôm nay cô cũng đã học được về lạnh lùng cùng thân nhiên của hắn “Đang chờ người, làm phiền Giản chủ tịch đổi chỗ”

Giản Chiến Nam môi mông lộ ra nụ cười bí ẩn, lạnh lùng nói “Chờ ai? Chờ lâu như vậy à? Anh nghĩ hắn sẽ không tới rồi”

Tiêu Hữu không vui, trợn mắt nhìn Giản Chiến Nam một cái. Đang muốn mở miệng lại nhận được tin nhắn, là của Tô Thuộc Cẩn: Tiêu Hữu! Anh có nhiệm vụ. Xin lỗi, hôm nào anh sẽ bồi tội cho em nhé!

Chỉ mấy chữ đơn giản vẫn có thể nhận thấy Tô Thuộc Cẩn thật sự rất vội. Giản Chiến Nam làm sao biết Tô Thuộc Cẩn sẽ không tới, làm sao biết cô đang chờ ai?

Tiêu Hữu liền gửi lại cho Tô Thuộc Cẩn một tin nhắn: Ok! Anh nhớ cẩn thận.

Tô Thuộc Cẩn không thể đến đây, Tiêu Hữu cũng không cần thiết ngồi ở đây nữa. Cô đứng dậy lại bị thân ảnh cao lớn của Giản Chiến Nam chặn lại. Cô ngẩng đầu mang theo ánh mắt tức giận đối mặt với hắn. Ánh mắt của hắn đầy vẻ bá đạo, giống như luôn có thể nhìn thấu cõi lòng cô. Tiêu Hữu có một chút hốt hoảng, muốn vòng qua người hắn. Ai ngờ thất lung chợt thấy căng thẳng, bị hắn ôm chặt lấy. Cô hoàn toàn bị hắn ôm vào trong ngực.

Lòng ngực quen thuộc, đã từng rất tham luyến nó nhưng hôm nay rốt cuộc cũng không còn cảm giác nó sẽ thuộc về cô. Thế nhưng Tiêu Hữu không nhận được vẫn đồ mặt, may mắn là tiệm cà phê lúc này người không đông lắm. Cho dù như thế vẫn đưa tới chút ít ánh mắt chú ý. Cô thấp giọng nói “Giản Chiến Nam, mau buông tay...”

“Bảo bối Mạc Mạc, em thật gầy” Giản Chiến Nam ôm Tiêu Hữu thật chặt. Cô gầy, quá mức gầy, tâm hần dâng lên từng trận đau. Không nhìn thấy cô thật sự tức giận, một cái tay lại nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, chứa chan vô vàn thương yêu “Không có chịu ăn cơm đúng không?”

“Giản Chiến Nam...!” Tiêu Hữu tức giận, nhìn thấy trong mắt hần là sự nan giải? Hay thương yêu? Là thương hại? Hay là tình yêu? Không! Không! Không! Hần đối với cô vô tình như vậy, lạnh khốc như vậy. Ánh mắt đó nhất định là ảo giác.

Hần rốt cuộc là đang làm gì? Thương hại cô ư? Đồng tình với hoàn cảnh của cô sao? Bất kể là cái gì, cô cũng đều không cần. Tiêu Hữu đưa tay đẩy hần ra, giãy giụa hồng thoát khỏi lồng ngực của hần. Hốc mắt nóng lên, đỏ lên, lại ần ần đau. Cô cười lạnh, thanh âm có chút khàn khàn “Cám ơn Giản chủ tịch đã quan tâm, tôi rất khỏe. Tuy nhiên nếu như ngài dừng đến làm phiền tôi nữa thì tôi sẽ tốt hơn nữa”

“Chiến Nam... Anh... Các người...” Một thanh âm lấp bắp lẫn úy khuất vang lên, thanh âm này nổi đau của Tiêu Hữu, là Giang Nhã, Giang Nhã. Là người phụ nữ mà Giản Chiến Nam yêu và cũng là vết sẹo trong lòng Tiêu Hữu. Lại thêm một lần bị vạch ra, đau, lại lan tràn toàn thân.

Hôm nay là ngày gì mà cả ba nhân vật chính trong câu chuyện này lại tụ hội tại đây rồi?

Giản Chiến Nam nhìn thấy Giang Nhã, thế nhưng cũng không có một chút áy náy cùng bất an, mà là thản nhiên đối mặt với cô ấy. Chẳng qua là trên khuôn mặt tuấn mỹ kia xuất hiện thêm một chút bí hiểm cùng lạnh lùng.

Hần nhẹ nhàng buông lỏng Tiêu Hữu ra, cô cũng lấy sức lui lại đằng sau mấy bước. Đương lúc muốn rời khỏi nơi này lại bị hần bắt được tay. Được thôi! Tiêu Hữu nghĩ thầm, tôi sẽ ở đây xem anh hát tuồng. Nghĩ thế cũng không thêm giãy dụa nữa.

Giang Nhã nhìn Giản Chiến Nam nắm lấy tay Tiêu Hữu, trên gương mặt xinh đẹp đều là chán ghét, trong mắt là sự thống khổ, nước mắt cũng từng giọt rơi xuống “Cô... Cô biết rõ Chiến Nam không thương cô, tại sao còn cứ bám lấy anh ấy? Cô biết rõ cô và hần gặp nhau cũng là vì tôi, tại sao cô còn quấn lấy anh ấy? Cô là thể thân, cô chỉ là thể thân của tôi mà thôi...”

“Đủ rồi, Nhã Nhã!” Giản Chiến Nam cau mày, lạnh lùng quát một tiếng. Con người hần trở nên lạnh lùng. Hần có lời muốn nói với Tiêu Hữu, nhưng bàn tay cô vốn dĩ rất am áp thế mà giờ đây lại trở nên lạnh như băng.

“Mạc Mạc!” Thanh âm dịu dàng như gió xuân tháng ba, nhu nhu, ảm ảm, thấm vào lòng người vang lên đằng sau. Tiêu Hữu nhìn qua bả vai Giản Chiến Nam thấy được thân ảnh của Lăng Việt Nhiên, khí chất cao ngất, bước chân ưu nhã. Cậu... làm sao lại tới nơi này?

Lăng Việt Nhiên đi tới, đối với Tiêu Hữu giương một nụ cười ảm ảm. Hần coi thường cảnh Giản Chiến Nam dắt tay cô, với hần, chỉ là nhẹ nhàng nắm lấy tay còn lại của Tiêu Hữu, trước sau đều là vẻ cung chiêu, khẽ mỉm cười nói “Chờ lâu không?” Nói xong, hần mới ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam “Giản chủ tịch, kịch này cũng thật vui”. Vừa nói cũng vừa nhìn về phía Giang Nhã, hần vẫn là ôn tồn nho nhã cười “Vị này là?”

Giang Nhã đưa tay kéo Giản Chiến Nam về phía mình, nghi ngờ nhìn Lăng Việt Nhiên. Cô biết, Lăng Việt Nhiên chính là cậu của Tiêu Hữu, nhưng mà thái độ của hần trông giống như là người yêu. Cô lên tiếng giới thiệu “Tôi là vợ chưa cưới của Chiến Nam”

Giản Chiến Nam từ chối cho ý kiến, không có phủ nhận cũng không có thừa nhận, chẳng qua là vẫn ung dung chú ý đến biểu tình của Tiêu Hữu, còn có hình ảnh Lăng Việt Nhiên đang nắm chặt tay của cô, thật chói mắt.

Tiêu Hữu vẫn đang giãy giụa, muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay của Giản Chiến Nam. Thời điểm nghe Giang Nhã nói mình là vợ chưa cưới của hần, động tác của cô cũng ngừng lại, tâm cũng theo đó mà phát đau, một loại khổ sở từ dưới đáy lòng từ từ tràn ngập toàn thân. Trong đầu không tự chủ được cứ quanh quẩn lời hần đã từng nói ‘bởi vì Mạc Tiêu Hữu trong tương lai chính là vợ của anh, là cô dâu của anh, kẻ nào dám hôn em?’

Vợ. Cô dâu.

Không phải cô, là Giang Nhã.

Lòng Tiêu Hữu giống như bị roi quất vào. Vết thương mới cùng vết thương cũ thi nhau đau. Bả vai bị Lăng Việt Nhiên nhẹ nhàng ôm, ngực của cậu luôn là mềm mại, không giống với Giản Chiến Nam, bá đạo cường ngạnh. Cô chỉ muốn rời đi, lại nghe được Lăng Việt Nhiên gần từng chữ một “Giản chủ tịch! Ngài cứ lôi kéo vợ sắp cưới của tôi hình như không được hợp lý cho lắm”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Bàn tay của Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam nắm chặt, từng tác buông ra, ánh mắt của hần cũng trong nháy mắt lạnh đến cực điểm, gắt gao nhìn chăm chăm cô. Thần sắc vốn bình tĩnh nhưng ngay sau đó là hoang mang. Lời nói của Lăng Việt Nhiên giống như một quả kinh lôi nổ trong đầu hần.

Mạc Mạc của hấn muốn cùng Lăng Việt Nhiên kết hôn?

Lăng Việt Nhiên chào tạm biệt, ôm lấy Tiêu Hữu rồi đi. Giản Chiến Nam lại như tượng điêu khắc đứng sững ở nơi đó, chân mày nhíu chặt, trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh. Mạc Mạc! Làm sao cô ấy lại không nghe lời như vậy? Lời hấn nói đã quên hết rồi sao? Giữa bọn họ... còn chưa có kết thúc.

Tiêu Hữu thật cao hứng, bởi vì Lăng Việt Nhiên chịu kết hôn rồi. Lăng Việt Nhiên thì không cách nào có thể chịu được Tiêu Hữu sẽ yêu thương một người đàn ông khác ngoài hấn, càng không có cách nào xác định được bọn họ có chắc sẽ mang lại hạnh phúc cho cô hay không.

Đối với Tiêu Hữu, hấn sẽ rất vĩ đại, có thể nhìn cô hạnh phúc dù người mang lại thứ hạnh phúc đó cho cô không phải là hấn, thế nhưng thuy chung là hấn vẫn không làm được điều đó. Thời điểm hấn nghe Tô Thuộc Cần tỏ tình với Tiêu Hữu, tâm tình hấn thật sự rất phức tạp. Khi hấn nhìn cô ra ngoài gặp Tô Thuộc Cần, tìm hấn như đang đặt trên chảo dầu nóng. Không ngăn được những cảm xúc ngổn ngang nổi lên trong lòng mình, hấn đành đi theo cô. Thật ra thì cũng không biết mình đi theo thì có thể làm được cái gì, thế nhưng vẫn ngoài dự đoán của hấn, hấn gặp được cảnh Tiêu Hữu đang ở cùng Giản Chiến Nam.

Một khắc kia, hấn liền ý thức được rằng thật ra hấn không hề có vĩ đại như vậy. Hấn muốn cô ở bên cạnh hấn, hấn muốn cưới cô, cho dù cô không có yêu hấn đi chăng nữa, chỉ cần có thể ở chung một chỗ, chỉ cần cô nguyện ý, người hấn yêu là cô.

Đúng vậy. Tiêu Hữu nguyện ý, nguyện ý gả cho Lăng Việt Nhiên, cũng nguyện ý thử yêu hấn. Không phải riêng vì nguyện vọng của mẹ mà còn hấn chính là người quan trọng nhất trên cõi đời này của cô, là người thân duy nhất còn sót lại trên nhân thế. Còn Giản Chiến Nam... hấn đã không còn là sinh mạng của cô nữa rồi.

Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên tay trong tay đi chọn nhẫn kết hôn, chọn mua những vật dụng liên quan đến hôn lễ, bố trí tân phòng. Đôi mắt tối tăm giờ đây lại lần nữa tràn ngập ánh mặt trời. Lúc cô đáp ứng lời cầu hôn của Lăng Việt Nhiên, Tiêu Hữu liền nguyện lòng sẽ cùng hấn bên nhau suốt cuộc đời, dù cho hoạn nạn, ốm đau, cũng cùng nhau vượt qua. Rồi còn có những đứa con mũm mĩm đáng yêu nữa, một gia đình ấm áp, hai người nắm tay nhau nhìn con của mình trưởng thành, giống như một bản nhạc sẽ đi sâu vào lòng người, thật hạnh phúc.

Cầm Từ biết cô muốn kết hôn liền khiếp sợ giống như thấy được người sao Hỏa. Cô la hét khắp nơi. Làm sao có thể? Mặc dù cô biết Lăng Việt Nhiên cùng Tiêu Hữu không có quan hệ máu mủ, nhưng mà vẫn không nghĩ tới chuyện Tiêu Hữu nguyện ý gả cho hấn. Cầm Từ nói “Tiêu Hữu! Đó không phải là tình yêu, đó là vì cậu sợ cô độc, sợ tịch mịch, muốn có được một thứ gì đó giúp cậu vượt qua khó khăn, nhưng cậu sẽ phải trả một cái giá quá đắt. Tiêu Hữu, cậu không muốn suy nghĩ hơn một chút sao? Cậu mới... mới 18 tuổi nha...”

Lúc ba mẹ qua đời, di của Tiêu Hữu đã trở lại. Dự định là sẽ đưa cô về quê đi ở nhưng cô không muốn rời đi, cô muốn ở lại chỗ này, như vậy sẽ giống như gần ba mẹ hơn một chút. Có lẽ Cầm Từ nói rất đúng, Lăng Việt Nhiên chính là người quan trọng nhất trong cõi đời Tiêu Hữu. Đúng vậy, cô sợ sẽ mất đi người thân một lần nữa, nhưng mà vẫn còn nhiều thứ xen lẫn, chẳng hạn như tâm nguyện của mẹ, còn có tình cảm của Lăng Việt Nhiên.

Tô Thuộc Cần vẫn không có xuất hiện, hình như là có một vụ án gì đó rất lớn, đã đến thành phố khác trợ giúp. Đáp án hấn muốn có cô cũng chưa trả lời cho hấn, có lẽ đã không còn cần nói rồi, sự thật đã nói lên tất cả, không phải sao?

“Mạc Mạc, em muốn hôn lễ như thế nào?” Lăng Việt Nhiên bên cạnh Tiêu Hữu, nhìn cô vẫn đang ngăn người nhìn bộ váy cưới lộng lẫy. Biết cô lại đi vào cõi thần tiên rồi nên hấn đưa tay vuốt vuốt hai gò má mềm mại của cô, ve mặt cưng chiều. Hấn nở một nụ cười hạnh phúc, rù rì nói “Anh thật không còn đủ kiên nhẫn để nhìn Mạc Mạc khoác trên người bộ váy cưới kia”

“Nhất định... sẽ rất bất ngờ. Đến lúc đó cậu cũng đừng có kích động mà đi không nổi hoặc chảy cả nước miếng nha”

“Nha đầu tự sướng. Anh là người không có tiền đồ hay sao?”

Hai người cùng nở nụ cười.

Mẹ! Ba! Hai người có nhìn thấy Mạc Mạc không? Mạc Mạc sẽ hạnh phúc, cũng sẽ khiến cho cậu thật hạnh phúc. Mẹ! Ba! Mạc Mạc thật muốn gặp hai người, hai người có muốn gặp con không? Sau tiếng cười là những bi thương lẫn chua xót trong lòng cô.

Lễ kết hôn đều do Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên cùng nhau chuẩn bị. Cô muốn tự tay mình trang trí một ngôi nhà, một gia đình thật ấm áp. Thế nhưng hôm nay cô phải ra ngoài một mình bởi vì Lăng Việt Nhiên vội đến công ty giải quyết một số chuyện. Cô đành phải tự mình đến siêu thị ti mi chọn lựa một chiếc đồng hồ đeo tay định làm quà kết hôn tặng cho Lăng Việt Nhiên.

Từ siêu thị đi ra, Tiêu Hữu cảm thấy hơi nóng, trên chóp mũi cũng đã xuất mồ hôi. Cô muốn đón taxi để về nhà sớm một chút, nhưng là bàn tay vurun ra đón xe lại bị người khác nắm lấy.

Tiêu Hữu giật mình quay đầu lại, lại thấy Giản Chiến Nam đang đứng ở bên cạnh cô, bàn tay của hấn bao bọc lấy tay cô. Gương mặt âm trầm, con ngươi lạnh lùng, không thấy một chút tâm tình bên trong. Không đợi cô mở miệng nói chuyện, hấn đã lôi cô vào xe của mình.

Hấn bước đi rất gấp gáp, bước chân trầm ổn có lực. Cô không muốn đi theo hấn, bước chân có hơi lảo đảo, có chút nhếch nhác “Giản Chiến Nam, mau buông tay...” Cô tay của cô bị kéo đến đau nhức.

Giản Chiến Nam không nói một lời, chẳng qua là vẫn nắm chặt tay của cô. Đi tới trước xe của mình, hắn mở cửa đem cô quăng vào bên trong rồi sau đó tự mình cũng lên xe, gương mặt lạnh lùng ra lệnh cho tài xế “Lái xe!”

Tiêu Hữu tức giận nhìn Giản Chiến Nam, lạnh giọng giễu cợt “Giản chủ tịch lúc nào thì đổi nghề rồi? Chủ tịch không muốn làm lại đi làm thổ phỉ. Dừng xe! Tôi muốn xuống xe...”

Tài xế không có lệnh của hắn thì làm sao dám dừng xe, ngược lại còn lái nhanh hơn.

Giản Chiến Nam không chút dè dặt giựt lấy chiếc đồng hồ Tiêu Hữu mới mua. Chiếc hộp gói tinh xảo, giá trị xa xỉ. Hắn nhếch môi, lãnh mị cười một tiếng “Mua cho hắn?”

“Chuyện của tôi” Tiêu Hữu đưa tay giựt lại nhưng Giản Chiến Nam nhanh chóng tránh ra. Hắn mở cửa sổ ra, không chút do dự đem chiếc đồng hồ đeo tay Tiêu Hữu đã tỉ mỉ chọn lựa cho Lăng Việt Nhiên ném ra ngoài.

“Anh...!” Tiêu Hữu nổi đóa, giận quá hoá cười “Giản Chiến Nam! Tôi thật không biết bản chất khốn kiếp của anh làm sao lại luyện được đến trình độ này” Giáo dục của Tiêu Hữu phải tốn hơn 18 năm nuôi dạy đã bị cô ném ra sau đầu khi gặp phải Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam kéo Tiêu Hữu ôm vào trong ngực “Em không phải đã yêu thương tên khốn kiếp này sao?”

Tiêu Hữu giãy giụa, không chút nghĩ ngợi khẽ nói “Không có! Không hề có! Giản Chiến Nam, anh quá tự cao tự đại rồi. Tôi đã yêu người khác, anh sớm đã trở thành quá khứ rồi... Ừm...” Mỗi Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam hung hăng giam lấy, thân thể bị hắn dày xé, bị giam cầm trên ghế xe hơi. Lời nói còn dư lại cũng bị nuốt hết khi hắn đưa lưỡi mình vào trong miệng cô.

Nụ hôn của hắn bá đạo cường thế, thậm chí mang theo tức giận. Những ngày qua, nhất cử nhất động của cô đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Nghĩ tới cảnh cô cùng người đàn ông kia tay trong tay đi sắm đồ cho hôn lễ, bộ dạng thân mật đó khiến cho lòng hắn bị ai nắm thật chặt. Hắn hung hăng hôn người trong ngực, môi của cô, hương vị của cô, hắn thật tường niệm.

Tiêu Hữu ngậm chặt môi lại bị hắn cạy ra dễ dàng, lưỡi của hắn không kịp chờ đợi đã chui vào bên trong. Hắn liếm láp miệng của cô, mỗi một chỗ mềm mại đều bị nếm qua. Hắn cường thế, hắn bá đạo khiến cho cô vô lực chống đỡ. Tiêu Hữu cắn đầu lưỡi của hắn, thế nhưng không ngăn cản được hắn hôn mình mà còn ngược lại khiến hắn nổi điên lên mạnh mẽ chiếm lấy miệng cô, tất cả đều là mùi vị của hắn.

Mặt của cô bắt đầu nóng lên, lòng của cô không cách nào ngăn cản được nụ hôn của hắn, không cách nào chạy trốn bàn tay to lớn của hắn. Giản Chiến Nam! Tại sao vẫn cứ muốn hành hạ cô như vậy? Nếu đã không yêu thương cô thì tại sao không dứt khoát buông tay, để yên cho cô đi?

Giản Chiến Nam không để ý tới sự giãy giụa của Tiêu Hữu, phản kháng của cô nhanh chóng bị hắn khống chế. Cho đến khi hắn hôn đến vị nắn nắn của nước mắt mới luyện tiếc buông lỏng cô ra. Nhìn cô nước mắt dàn dụa, tâm đột nhiên cứng lại. Hắn ôm lấy cô thật chặt, môi mòng nhẹ nhàng hôn lên vệt nước mắt trên mặt cô “Bảo bối Mạc Mạc, trở lại bên cạnh anh đi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

“Bảo bối Mạc Mạc, quay trở lại bên anh đi, được không...”

Tiêu Hữu biết đó không phải là câu hỏi mà là ra lệnh. Cường thế, bá đạo, không thể phản bác. Hắn ra lệnh cho cô trở lại bên cạnh hắn, hắn cho là cái thế giới này tất cả mọi người đều sẽ phải vây quanh hắn như một quy luật.

Hắn nghĩ mình có thể đùa với cô dễ dàng như vậy sao? Không cần cô, liền xoay người đi. Khi phát hiện người mình vứt bỏ muốn kết hôn, lại tham muốn giữ lấy bên cạnh mình. Cho dù hắn không cần cô thì người khác cũng không thể có cho nên mới phải day dưa không dứt như vậy.

Tiêu Hữu có bảo hắn buông ra cũng vô dụng. Cô hiểu hắn, không có ai hiểu hắn nhiều bằng cô. Nếu hôm nay không cho hắn một đáp án, cô đoán chừng mình đừng mong có thể rời đi. Tiêu Hữu không muốn cùng hắn cứ dây dưa như vậy nữa, nghĩ thế, cô nhìn hắn “Giản Chiến Nam, tôi có thể đáp ứng anh...”

Con người Giản Chiến Nam thoáng qua cái gì, trông mắt đen nhìn thẳng vào Tiêu Hữu. Cô muốn chơi cái gì? Hắn vẫn là người rất hiểu cô bé này.

Tiêu Hữu tiếp tục nói “Chẳng qua là tôi có điều kiện. Trước tiên hãy dừng xe, tôi muốn chúng ta nói chuyện cho rõ ràng” Mà không phải bị áp chế như vậy, hoàn toàn không có chút khí thế, giống như dê con đang đợi làm thịt.

Giản Chiến Nam rất phối hợp buông lỏng cô ra. Thật ra thì hắn không cần đáp án của cô, chỉ là nhìn thấy phản ứng như thế, hắn có chút tò mò, cũng nổi lên chút hứng thú muốn cùng cô chơi. Ra lệnh một tiếng, tài xế dừng xe. Tiêu Hữu mở cửa xuống xe, Giản Chiến Nam cũng đi theo ra ngoài.

Hai người đứng trên lối đi bộ, xung quanh có rất nhiều người nhìn thoáng qua nhưng mà hai người bọn họ vẫn đứng bất động như thời gian ngừng trôi. Tiêu Hữu nhìn đôi mắt đen của Giản Chiến Nam, từng câu từng chữ “Giản Chiến Nam! Anh thật muốn tôi trở lại bên cạnh anh sao?”

Giản Chiến Nam cười lạnh một tiếng, đưa tay nâng bàn tay thon dài của Tiêu Hữu lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô, ánh sáng lấp lánh của viên kim cương thật chói mắt, đâm tới cõi lòng hắn. Tròng mắt đen lóe lên ánh sáng bén nhọn, một cái tay khác chạm vào chiếc nhẫn muốn tháo nó ra. Tiêu Hữu gấp gấp ngăn cản, hắn lại hất tay cô ra, một tay nắm chiếc nhẫn ra nhưng trên mặt lại là nụ cười vô hại “Mặc Mặc! Không nên hoài nghi anh. Điều kiện của em là cái gì?”

Tiêu Hữu giận đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay còn bị hắn nắm thật chặt. Cô hung hăng rút tay mình từ hắn lòng bàn tay hắn ra, ngược đầu nhìn gương mặt anh tuấn của hắn cười “Biết không? Tôi đã từng thề rằng cho dù anh có quỳ xuống cầu xin thì tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Thế nhưng, nếu anh thật sự có thành ý, tôi có thể làm trái với lời thề. Bây giờ anh quỳ xuống cầu xin, tôi sẽ quay trở lại bên cạnh anh”

Tài xế đang uống nước bên trong xe, nghe được lời nói của Tiêu Hữu, miệng đầy nước phun thẳng ra ngoài. Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hữu khó hiểu, người này là tình nhân của Giản chủ tịch sao? Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy có người dám vô lễ với Giản Chiến Nam như vậy. Cô bé này mặc dù đang cười, nhưng trong đôi mắt đẹp lại ánh lên thù hận, ngoài ra thì còn là yêu. Tài xế lắc đầu một cái, tình yêu khó hiểu. . .

“Mặc Mặc! Anh phát hiện ra em càng ngày càng thú vị” Sắc mặt Giản Chiến Nam thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng lại lộ ra nụ cười bí ẩn. Một tay ôm lấy Tiêu Hữu vào trong ngực, để cho thân thể mềm mại của cô dán sát vào bộ ngực săn chắc của hắn. Đôi mắt đen thật tinh mịch nhìn cô, thanh âm nhỏ nhẹ “Ngoan ngoãn nghe lời trở lại bên anh, anh sẽ cưng chiều. Nếu không thì em cũng đừng có hối hận”. Lời uy hiếp cũng có thể nói một cách dịu dàng như thế sao? Làm cho người ta sợ hãi, rồi lại bị hắn dịu dàng đầu độc. Trừ Giản Chiến Nam ra, Tiêu Hữu cũng không thể nghĩ rằng có người khác có thể làm được điều này.

Tiêu Hữu cũng biết hắn sẽ không quỳ xuống cầu xin cô. Một con người cao ngạo như vậy, tự đại như vậy, cao cao tại thượng như vậy thì làm sao sẽ vì một người con gái nhỏ bé như cô mà quỳ xuống chứ. Phản ứng của hắn như thế hoàn toàn cũng nằm trong dự liệu của cô, tất cả đều do cô cố ý làm khó hắn. Tiêu Hữu cười lớn “Giản Chiến Nam! Không phải là tôi không trở về bên cạnh anh mà là anh không chịu nắm bắt cơ hội. Về sau, Giản chủ tịch hông nên xuất hiện trước mặt của tôi nữa, tránh cho tôi ăn không vô. . .”

Con người Giản Chiến Nam trong nháy mắt lạnh như băng, tựa hồ rất tức giận, nhưng là sau một khắc lại nhếch môi cười nhạt, rồi cuối cùng lại cúi đầu hung hăng hôn nhẹ lên đôi môi của Tiêu Hữu cũng nhanh chóng dứt ra. Hắn híp mắt, có thâm ý khác nói “Mặc Mặc! Em sẽ quay trở lại. . .”. Nói xong liền buông lỏng cô ra, xoay người, lên xe, rồi đi nhanh như một làn khói.

Tài xế lái xe len lén liếc nhìn Giản Chiến Nam một cái. Vốn cho là hắn sẽ rất tức giận, mặt sẽ rất khó coi, nhưng không ngờ lại thấy khoé môi Giản Chiến Nam khẽ giương lên, giống như đang cười, tựa như đang nghĩ đến người nào. . .

Tiêu Hữu nhìn chiếc xe rời đi, thân thể từ từ ngời chồm hồm trên mặt đất. Giao chiến cùng Giản Chiến Nam đã tiêu hao hết tất cả hơi sức của cô. Tại sao? Người mình thích nhất lại thương tổn đến mình. Giản Chiến Nam, làm sao anh có thể đáng ghét như thế. . .? Chỉ là. . . cuối cùng cũng xua được hắn rời đi rồi.

Tiêu Hữu không đeo nhẫn, đó là lúc Lăng Việt Nhiên cầu hôn cô đã tự tay đeo lên. Lúc trở về, Lăng Việt Nhiên liếc mắt nhìn một chút, không có hỏi mà cô cũng không muốn nói.

Thời gian cũng ngày từng ngày trôi qua bình lặng, cuối cùng cũng đến ngày kết hôn của hai người. Cẩm Từ xung phong trở thành phù dâu mà phù rể là một người bạn của Lăng Việt Nhiên. Người đến tham dự cũng không nhiều, mấy chục người, nhưng mà Lăng Việt Nhiên mong muốn hôn lễ của mình cùng Tiêu Hữu được chứng giám nên đi ở nước ngoài cũng đã mua vé máy bay trở về.

Hôm nay Tiêu Hữu là người xinh đẹp nhất, một thân áo cưới trắng noãn giống như tiên từ trên trời bay xuống phàm trần, không một chút bụi bặm, trên mặt luôn là những nụ cười sáng chói như sao.

Hôn lễ được cử hành ở một khách sạn nổi tiếng ở thành phố. Tiêu Hữu ở trong phòng trang điểm nghỉ ngơi chờ đợi thời khắc cùng nắm tay Lăng Việt Nhiên bước lên thảm đỏ, đối mặt với khách mời, hoàn thành nghi thức kết hôn. Cẩm Từ vừa thấy cao hứng vừa cảm giác mất mát, cô rất mong người bạn tốt này của mình sẽ được gả cho người xứng đáng nhưng nếu cô cảm thấy hạnh phúc khi có người bên cạnh yêu thương thì cũng là chuyện tốt.

Chẳng qua là anh chàng kia còn chưa biết chuyện Tiêu Hữu phải kết hôn, hắn còn đang lãng vãng đi phá án ở thành phố khác. Thật không dễ dàng gì nếu nói cho hắn biết, nếu biết thì hắn nhất định sẽ bị phân tâm lại càng nguy hiểm. Sau khi trở lại, hắn nhất định càng thương tâm hơn nữa, Cẩm Từ than thở trong lòng. Dù sao chuyện như vậy cũng coi như là duyên phận cả thôi.

Tiêu Hữu hôm nay thật rất xinh đẹp, trông cô giống như một búp bê đắt tiền. Cô có chút khản trương, lại cũng rất mong đợi. Hôm nay là ngày hạnh phúc của cô, một bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời, về sau cô chính là một người đã có chồng.

Cẩm Từ nhận thấy Tiêu Hữu đang khản trương, cười giỡn nói: “Ai nha. . . Cô dâu của chúng ta kiểm chế không nổi nữa rồi, vội vã muốn lấy chồng đây sao?”

Tiêu Hữu đắc ý “Cái này gọi là cảm xúc hồi hộp đợi chú rể tới rước, có hiểu hay không?”

Cầm Từ lắc đầu, gương mặt u oán “Không hiểu, ta đây còn là một cô gái rất thuần khiết. Một không có người yêu, hai chưa có chồng. Không giống người khác nha, vợ và muốn gả mình đi ra ngoài, bỏ rơi mình cô đơn bơ vơ không nơi nương tựa...”

Tiêu Hữu chớp mắt mấy cái “Cầm Từ đại nhân, cậu yên tâm đi, mình chính là người rất trọng bạn khinh sắc. Nếu cậu tìm được bạn trai thì mình cũng sẽ rất buồn phiền mà không bao giờ đi làm kỳ đà cản mũi đâu” Đại đa số thời gian đều là ở trường học, chỉ có thể cùng Lăng Việt Nhiên gặp nhau vào ngày nghỉ mà thôi.

“Oh! Cậu thật nham hiểm, có gan phá hư chuyện tốt của mình sao?” Mặt Cầm Từ tràn đầy vẻ bi tráng mà nói, vừa nói vừa cười, len lén liếc nhìn phản ứng của Tiêu Hữu “Tiêu Hữu... nếu hần tới tìm cậu, cậu có buông tay được không?”

“Nhiều chuyện” Tiêu Hữu liếc Cầm Từ một cái.

“Nói cho mà biết này, sau khi kết hôn thì đã là phụ nữ rồi, cho nên muốn nói gì thì phải ráng mà suy nghĩ cho kỹ càng trước khi mở miệng đó”

Tiêu Hữu suy nghĩ một chút, nói “Mình cứ cho là cuộc sống không có hần sẽ rất đáng sợ, nhưng thật ra thì dù cho có không tốt đi chăng nữa thì vẫn phải sống, hơn nữa, mình còn muốn sống thật tốt, sống luôn cả phần của ba mẹ...” Tiêu Hữu vừa nói, hốc mắt cũng liền đỏ lên. Cô hi vọng ba mẹ có thể nhìn thấy ngày cô lập gia đình, nhưng mà tất cả cũng sẽ không bao giờ có thể thành thực hiện.

“A! Nhìn xem mình đã gây ra chuyện tốt gì này? Ngày hôm nay không cho phép cậu khóc. Bác và cô trên trời biết cậu trở thành một cô dâu xinh đẹp như thế này nhất định là rất cao hứng”

Thời điểm hai người đang nói chuyện, cửa phòng nghỉ liền bị người khác đẩy ra một cách mạnh bạo. Di của Tiêu Hữu mang về mặt hoang mang lẫn sợ hãi đi vào “Tiêu Hữu! Đã xảy ra chuyện”

Lòng Tiêu Hữu đột nhiên cứng lại “Xảy ra chuyện gì vậy đi?”

“Việt Nhiên... Việt Nhiên bị cảnh sát bắt rồi!”

Chiếc gương trong tay Tiêu Hữu bỗng nhiên rơi trên mặt đất, vỡ tan tành...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tiêu Hữu nghe được lời nói của dì, tâm luống cuống xen lẫn rối loạn. Cầm Từ lại càng hoảng sợ, ngày vui mà làm sao lại xảy ra loại chuyện này chứ? Dì Tiêu Hữu dùng hết vốn liếng ngôn ngữ ra giải thích, cô cùng Cầm Từ liên hiệp, Lăng Việt Nhiên không phai bị cảnh sát bắt đi mà do hai người đàn ông lạ mặt mang đi.

Là bất cóc sao? Tiêu Hữu bị cái ý niệm này làm cho hết hồn, trong lòng cũng bị sợ hãi lấp đầy, thân ảnh hốt hoảng hướng cửa phóng đi. Cô đưa tay mở cửa, vội vội vàng vàng thế nào mà cả người lại đắm vào một lồng ngực cứng rắn.

Lòng như lửa đốt bị ngăn lại đường đi, rất là phiền não, ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng này lại mang theo căm tức nhìn về người trước cửa. Ánh mắt cô chạm phải một đôi mắt đen lạnh lùng, Tiêu Hữu kinh hãi lui về sau hai bước. Giản Chiến Nam? Hần làm sao lại đến đây? Rốt cuộc thì hần muốn làm cái gì? Câu xảy ra chuyện có phải liên quan tới hần không? Bước chân đang lui về phía sau lại chuyển thành đi tới, cô đưa tay kéo lấy Giản Chiến Nam “Cậu tôi có phải do anh cho người ta mang đi hay không? Anh... anh muốn làm cái gì?”

Sắc mặt hần thật bình tĩnh, con ngươi tĩnh mịch nhìn không đến đáy. Hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt kia, nhìn gương mặt cô được trang điểm tinh xảo, áo cưới màu trắng, giống như một tiên tử xinh đẹp trên trời, lại giống như một tinh linh quấy nhiễu tâm tính người khác.

Áo cưới trắng noãn không tỳ vết, nhưng mà ở trong mắt của hần cũng chỉ là một đoàn hỏa khiến hần tức giận. Cô tại sao có thể vì người đàn ông khác mà mặc vào chiếc áo cưới này? Vẻ đẹp của cô, ánh mắt kinh hoàng sợ hãi như thế của cô, nhưng cũng là vì một người khác.

Tâm tình của hần, rất tệ, nhưng chỉ là thân nhiên nói “Lo lắng cho hần như vậy sao?”

Mạc Từ Di nhìn Tiêu Hữu cùng Giản Chiến Nam, nghe giọng điệu của cháu mình, tựa hồ cùng người trước mắt có ân oán, bà tinh táo nói “Bất kể cậu là người nào, nếu như người là do cậu mang đi, tôi hi vọng cậu đem người thả về. Có chuyện gì thì nói rõ ràng, nếu không chúng tôi chỉ có thể báo cảnh sát xử lý”

Cầm Từ tức giận nhìn Giản Chiến Nam. Người đàn ông này tại sao lại có thể như vậy? Bởi vì Tiêu Hữu có dáng dấp giống như người yêu cũ liền trăm

phương ngày kể nghĩ cách tiếp cận cô ấy, lừa gạt tình cảm của cô ấy, sau đó quay đầu về bên cạnh người cũ, hôm nay thế nhưng lại muốn làm cái gì nữa? Nghĩ vậy, Cẩm Từ tức giận hô “Ngài sao cứ muốn phá hỏng cuộc sống của Tiêu Hữu như vậy? Ngài tổn thương cô ấy còn chưa đủ sao?”

“Báo cảnh sát? Cứ tự nhiên” Giản Chiến Nam lạnh lùng nói “Mạc Mạc! Em có biết tội trạng chồng em sẽ phán án tù bao lâu không? Có khi là phải hai năm trở lên... Nếu như em muốn hãm ta ở trong tù đợi mấy năm thì có thể đi báo cảnh sát”

Lòng Tiêu Hữu đột nhiên trầm xuống, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trong mắt cũng có mờ mịt cùng tức giận. Cô gắt gao nhìn chăm chăm Giản Chiến Nam “Anh... có ý gì? Ai trừng hôn?”

“Muốn biết?” Giản Chiến Nam dịu dàng, mỉm cười vô hại, bàn tay to lớn bao quanh bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Tiêu Hữu rồi cô đi ra ngoài. Mạc Từ đi cùng Cẩm Từ ngăn lại đường đi “Ngài muốn mang Mạc Mạc đi đâu?”

Giản Chiến Nam liếc mắt nhìn Mạc Từ đi cùng Cẩm Từ, lại trầm giọng nói với Tiêu Hữu “Em không phải là rất lo lắng cho hãm sao? Anh đưa em đi gặp hãm, muốn đi hay không?”

Tiêu Hữu chần chờ, khẩn trương, lại sợ hãi. Mạc Từ đi dù sao cũng là người lớn tuổi, không giống với Tiêu Hữu cùng Cẩm Từ, hai người này đã sợ thì không biết phải làm sao. Bà thấy Giản Chiến Nam cũng không phải là nhân vật đơn giản, nhưng Tiêu Hữu tuyệt đối không thể bị thương tổn. Giờ phút này cô muốn trước tiên phải bảo vệ cháu gái, kiên quyết nói “Mạc Mạc sẽ không đi cùng ngài, chúng tôi sẽ báo cảnh sát xử lý, hi vọng ngài lập tức thả người”

Giản Chiến Nam buông tay Tiêu Hữu ra, vô vị nói “Được thôi. Em không đi theo anh thì cứ việc đi báo cảnh sát” Giản Chiến Nam nói xong, xoay người rời đi, bước chân vững vàng, ưu nhã, không nhanh không chậm, bóng lưng cao lớn rắn rỏi, lại làm người khác cảm giác bị áp bách.

Tiêu Hữu nhìn bóng lưng của Giản Chiến Nam, nghĩ tới lời nói mới rồi của hãm, theo bước chân rời đi của hãm dần dần cách xa cô, lòng Tiêu Hữu cũng từng bước một lọt vào khoảng không sợ hãi, hốt hoảng. Cô không thể, không thể hại Lăng Việt Nhiên được. Đây tất cả đều là nhắm vào cô. Thế lực cùng năng lực của Giản Chiến Nam, cô đều hiểu. Câu thật vất vả mới từ trong bóng ma quá khứ đi ra ngoài ánh sáng, nếu như lần này lại xảy ra chuyện, cô nhất định đã phụ lòng của mẹ “Tôi đi với anh!” Tiêu Hữu dùng hết hơi sức kêu, tâm lại cực kỳ đau.

Tiêu Hữu cuối cùng cũng cùng đi với Giản Chiến Nam, hôn lễ cứ như vậy bị chấm dứt. Vốn là mong đợi, vui sướng, cũng hóa thành bọt nước, cục diện rồi rầm chỉ có thể để lại cho Mạc Từ đi cùng Cẩm Từ tới lo liệu.

Dọc theo đường đi, ai cũng không có mở miệng nói chuyện. Tiêu Hữu theo Giản Chiến Nam đi tới một khu nhà cao cấp. Lúc vào thang máy, những người khác thỉnh thoảng lại nhìn cô cùng Giản Chiến Nam, một người anh tuấn lạnh lùng, một người áo cưới mỹ lệ với gương mặt mang nét sợ hãi kinh hoàng, làn da trắng bệch lẫn nhợt nhạt, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với cặp đôi này?

Thang máy chạy đến tầng thứ 18 thì dừng lại, Giản Chiến Nam lôi kéo tay Tiêu Hữu ra khỏi thang máy. Đứng trước cửa căn nhà đầu tiên, hãm móc chìa khóa ra mở cửa đi vào, giờ khắc này, cô lại có chút sợ, bước chân chần chờ. Hãm quay đầu lại nhìn cô, đôi lông mày anh tuấn có chút không vui nhíu chặt lại, dùng lực trong tay lôi cô đi vào, đóng cửa.

Tiêu Hữu vô tâm quan sát căn nhà, chẳng qua là vội vàng tìm kiếm thân ảnh Lăng Việt Nhiên, cho đến khi Giản Chiến Nam kéo cô lên trên lầu, cô mới nhìn thấy Lăng Việt Nhiên. Hãm ngồi trên ghế sa lon rất thống khổ, trên đất một mảnh hỗn độn, khay trà rơi xuống đất, trái cây lăn đầy khắp nơi. Chỗ khác trên ghế sa lon, một cô gái ngồi co rúc, chính là Giản Thần Hi, trong ngực của cô còn có một đứa bé gái rất nhỏ đang mang theo ánh mắt bất an cùng sợ hãi nhìn bọn họ. Nhìn thấy Giản Chiến Nam, đứa bé run rẩy kêu lên một tiếng “Bác hai”

Bác hai?

Con gái của Giản Thần Hi sao?

Đầu óc Tiêu Hữu một mảnh hỗn loạn “Việt Nhiên...!”. Cô nhẹ giọng kêu, muốn bước đến bên cạnh hãm nhưng lúc này Lăng Việt Nhiên lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy thống khổ nhìn thẳng vào mắt cô, cặp mắt đầy tia máu, hồng hồng mảnh, tất cả đều là thống khổ cùng mê mang.

Cô chưa từng thấy qua hình ảnh của hãm như vậy bao giờ. Trong ấn tượng, Lăng Việt Nhiên tựa hồ không có cảm xúc mừng rỡ, cũng không có sầu lo, luôn là dịu dàng như ngọc, chưa bao giờ biết lòng cuồng. Lúc này, hãm làm sao? “Cậu! Cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ! Ba không quan tâm chúng ta là bởi vì cái cô này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lăng Việt Nhiên chưa từng kết hôn thế nhưng bản đăng kí kết hôn kia quá rõ ràng, dấu vân tay đó là của hắn, nét chữ cũng là của hắn, tất cả thông tin đều cực kỳ chính xác. Thậm chí còn có một đứa trẻ năm tuổi hắn chưa từng gặp qua, là con của hắn và Giản Thần Hi, là kết quả của một đêm sai lầm hôm đó.

Hắn hận Giản Thần Hi, ngay cả đứa nhỏ vô tội kia giờ phút này trong mắt cũng không khiến hắn quan tâm, không hề có chút vui sướng nào của một người làm cha. Chỉ là sự sỉ nhục, là phần nợ. Hắn tức giận đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Hữu nắm lấy bàn tay cô, nghiêm mặt lạnh lùng nói với Giản Thần Hi.

“Cái việc kết hôn này sao lại có chỉ có mình các người biết? Tôi không đồng ý, muốn tố cáo thì lên đưa đơn lên tòa án đi, tôi sẽ đi hầu. Mặc Mặc! Chúng ta đi!”

Lăng Việt Nhiên không đành lòng nhìn mặt đứa trẻ, đúng là con của anh.

“Lăng Việt Nhiên! Sự thật và chứng cứ cũng chứng minh anh đã từng kết hôn. Tòa án, anh kì thật còn rõ hơn ai hết. Chỉ là chờ đợi hai năm trong tù, anh có nghĩ đến Mặc Mặc hay không? Anh vào tù vậy Mặc Mặc phải làm sao bây giờ? Còn có Ny Ny, con gái anh. Không phải là anh nên tận tâm trách nhiệm của người làm cha sao?”

“Giản Chiến Nam! Anh thiết kế ra nhiều chuyện như vậy lúc này có nghĩ tới Ny Ny và Mặc Mặc hay không? Anh đưa tôi vào tù có nghĩ đến Ny Ny không? Anh xác định đứa trẻ này là con của tôi sao?”

Giản Chiến Nam không có ý kiến, chỉ cười.

“Tôi làm tất cả với mục đích gì chắc hẳn anh phải biết”

Lăng Việt Nhiên tức giận nhìn hai anh em nhà họ Giản. Giản Chiến Nam buộc hắn lựa chọn giữa việc ngồi tù hoặc sống cùng Giản Thần Hi, cho Ny Ny một gia đình đầy đủ.

Việc này hắn không thể thắng.

Quan hệ hôn nhân quả thực có tồn tại, chữ viết cũng không sai, còn có dấu vân tay của hắn năm đó...

Giấy tờ đăng kí kết hôn là một tay hắn làm cho. Năm đó hắn cùng Giản Thần Hi muốn kết hôn, tất cả đều chuẩn bị tốt. Thế nhưng giữa chừng lại đổi ý, toàn bộ giấy tờ kết hôn đều ở trong tay Giản Thần Hi. Hắn không còn cách nào khác. Không nghĩ tới lúc trước chỉ vì một phút do dự lại tạo nên cục diện ngày hôm nay.

Tất cả đều là lỗi của hắn, hắn không biết phải lựa chọn tôn nghiêm của mình để bảo hộ Tiêu Hữu hay vẫn nên thỏa hiệp, lòng kiêu ngạo của hắn cả đời mãnh liệt cũng không muốn vào đó một lần nữa. Ba năm tai ương trong tù, ra tù, sau ba năm dốc sức làm ăn như thế. Hắn thiếu chút nữa kiệt sức.

Thỏa hiệp nhưng thực ra hắn không cam tâm, không có quyền, ý nghĩ kịch liệt tranh đấu, gương mặt như ngọc lộ lên vẻ dữ tợn khác thường.

“Giản Chiến Nam! Tôi không tin các người một tay che trời”

“Cậu...”

“Mặc Mặc, đừng sợ!”

Cô lại làm hại hắn. Cô rốt cuộc đã chọn phải dạng đàn ông gì đây? Giản Chiến Nam, lúc này cô thực sự cảm thấy anh rất đáng sợ.

Lăng Việt Nhiên nói xong, kéo tay Tiêu Hữu đi ra phòng ngoài. Giản Thần Hi đã ôm con gái ngồi ở đó, trong mắt ngấn lệ nhòe đi, cô cắn môi không nói gì cũng không nhìn Lăng Việt Nhiên đang rời khỏi.

Giản Chiến Nam càng không ngăn cản, rất thản nhiên ngồi nhìn Tiêu Hữu và Lăng Việt Nhiên, thân áo cưới màu trắng trong mắt anh thật chướng mắt. Cơ thể dựa trên sofa, nhả khói. Ngón tay thon dài đánh bật lửa châm thêm, ánh mắt cũng theo khói mờ đi.

Ny Ny vẫn không dám nói lời nào chỉ chớp mắt nhìn mẹ đang khóc, còn có sắc mặt âm trầm của bác. Không biết mọi người ở đây rốt cuộc là làm sao vậy? Nó không hiểu vì cái gì lại gặp được người ba mà nó hằng mong ước, thế nhưng sao ba lại có thể hung ác như vậy chứ? Thậm chí không cần nó cùng mẹ.

Trong phòng nhất thời lâm vào cảnh tĩnh mịch. Lòng hoảng hốt, Giản Thần Hi nhìn Giản Chiến Nam run giọng nói:

“Anh... Em...”

Giản Chiến Nam nhìn Giản Thần Hi một cái định nói gì đó lại có người đập cửa *thùng thùng*, còn cả tiếng chuông cửa. Giản Chiến Nam dập điếu thuốc, không để ý. Giản Thần Hi lại chậm rãi rời khỏi giường, bất mãn hướng phía dưới lầu đi xuống, đi ra mở cửa, thấy vẻ mặt Tiêu Hữu đầy nước mắt, trong mắt hoảng hốt lo sợ còn có oán giận.

“Giản Chiến Nam! Anh là tên hỗn đản, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây?” Tiêu Hữu giống như nỗi điên đánh vào ngực Giản Chiến Nam, không hơn tự làm chính mình đau là bao, vẫn duy trì sự thống khổ một hồi.

Lăng Việt Nhiên bị cảnh sát bắt vừa lúc cả hai đặt chân ra khỏi toà nhà, hắn bị bắt vì vi phạm chế độ một vợ một chồng. Tất cả đều do Giản Chiến Nam sắp xếp, không phải sao? Hắn ta muốn hại cậu, đơn giản chỉ vì cô không chịu nghe lời, cho nên hắn muốn nghiêm khắc trừng trị những người ở bên cạnh cô, cô nhất định là rất quan tâm đến người đó. Thế nhưng Lăng Việt Nhiên không thể lại ngồi tù, hắn vừa từ trong bóng đen quá khứ đặt chân ra ngoài ánh sáng, không thể tàn nhẫn như thế được. Giản Chiến Nam, hắn là một con quỷ, hắn không phải là người.

Giản Chiến Nam chết trụ cánh tay Tiêu Hữu, mặt đưa tiến lại gần nhìn cô.

“Mặc Tiêu Hữu! Em tức giận cái gì?”

Nước mắt của Tiêu Hữu từng giọt từng giọt lại rơi xuống mang theo hoảng sợ cùng lo lắng gắt gao nhìn hắn, lòng cô thực đau đớn. Khóc!

“Anh tại sao ại ngoan cố như vậy? Anh buông tha cho tôi và cậu đi, anh thả cậu tôi ra đi... Tôi sẽ không kết hôn nữa, không cưới nữa, đừng để cậu tôi phải đi tù... Giản Thần Hi! Nếu cô yêu cậu tôi thì vì sao lại muốn hại cậu ấy? Thương cậu tôi thì tại sao lại đi hại cậu ấy?... Cô ra đây cho tôi... Vì sao lại làm thế?”

“Cô nói gì cơ?” Tiếng Giản Thần Hi vang lên có phần kích động lẫn hoang mang. Cô ta chạy từ trên tầng xuống, hốc mắt còn đỏ hồng do dự nhìn Tiêu Hữu, nói:

“Nếu hai người kết hôn... tôi... tôi sẽ rời đi...”

Tiêu Hữu đang khóc lại nở nụ cười lạnh. Bọn họ giả nhân giả nghĩa với cô đây sao? Cô tức giận đẩy Giản Chiến Nam ra.

“Giản Thần Hi! Tôi kính trọng cô. Cô khiến cho cảnh sát bắt cậu tôi đi rồi còn ở đây giả bộ nhân từ tác thành cho chúng tôi sao?”

Bị cảnh sát bắt đi? Anh trai cô thật sự làm như vậy sao? Giản Thần Hi sắc mặt trắng bệch nhìn Giản Chiến Nam bối rối.

“Anh... Chuyện này là sao?”

Lông mày Giản Chiến Nam nhăn lại. Tâm tình Tiêu Hữu kích động hận không thể giết chết hắn ta. Trong lòng Giản Chiến Nam phát cáu, kéo Tiêu Hữu vào trong phòng, không để ý cô giãy dụa, bởi vì tức giận mà lồng ngực cơ hồ run lên bần bật. Cô lãnh đạm cùng nghiêm mặt nói với Giản Thần Hi.

“Cô đến sở cảnh sát cho tôi. Cô ko đưa được cậu tôi trở về thì sau này đừng có mà yêu cậu ấy”

Bộ dạng Giản Thần Hi nhu nhược đã không còn thấy đâu nữa, tay cô lung tung lau đi nước mắt mắt trên mặt, đặt Ny Ny xuống đất chạy ra ngoài.

“Mẹ! Ny Ny cũng muốn đi”

Giản Thần Hi nhìn Tiêu Hữu nghẹn ngào khóc, lại quay sang nhìn Giản Chiến Nam một chút, cô đưa tay ôm lấy con gái vào lòng mở cửa đi ra. Cánh cửa một tiếng đóng sập lại, trong phòng chỉ còn hai người.

“Không cho phép em khóc” Nhìn Tiêu Hữu như vậy, Giản Chiến Nam không biết phải làm gì nữa, chỉ là gắt gao ôm cô vào lòng không muốn buông tay. Tiêu Hữu khóc hết khí lực, dùng chút sức mọn còn lại đẩy Giản Chiến Nam ra, tức giận hét lên:

“Giản Chiến Nam! Anh tưởng có tiền là có thể làm mọi thứ sao? Đùa bỡn tình cảm của người khác, lại đùa bỡn tính mạng của người khác. Tôi và anh không bao giờ có thể ở chung một chỗ...”

Lời nói không thể ở chung này có biết bao nhiêu là nghiêm trọng, khiến tâm tình Giản Chiến Nam kích động.

“Không được nói nữa” Hắn gầm nhẹ.

“Tôi muốn nói đó! Nếu cậu tôi phải ngồi tù, tôi sẽ đi kiện các người, tôi phải kiện các người. Giản Chiến Nam! Chỗ này không kiện được anh thì tôi sẽ lên trên kiện”

Giản Chiến Nam cúi xuống hung hăng mà hôn Tiêu Hữu, trên mặt cô vẫn còn vương nước mắt. Hai chân cô dùng sức đem thân thể cô diu đến sô pha rộng, đẩy cô ngã lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Vì người đàn ông kia, Tiêu Hữu chống lại anh, cô thật sự yêu Lăng Việt Nhiên sao? Dù cho cô có yêu hay không thì Giản Chiến Nam cũng biết một điều: Tiêu Hữu chắc chắn sẽ không quay lại với anh. Giản Chiến Nam cảm thấy vô cùng mất mát, bất an, anh hung hăng hôn môi Tiêu Hữu. Tiêu Hữu là của anh, chỉ có thể là của anh...

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam dọa, quên cả khóc, nụ hôn của anh cuồng nhiệt, như muốn ăn cô. Tiêu Hữu ngẩn ngơ ra một lúc, sao đó ra sức giãy dụa, trốn tránh nụ hôn của anh.

Hai người quần quýt trên ghế salon, không cẩn thận ngã xuống đất, nhân lúc Giản Chiến Nam đau, Tiêu Hữu thừa cơ đứng dậy, định chạy ra cửa nhưng lại giẫm phải áo cưới, cổ gượng dậy lần nữa thì bỗng nhiên eo bị ôm lấy, ngã vào ngực Giản Chiến Nam, bị anh ôm chặt trong tay, không thoát ra được.

Giản Chiến Nam xoa người, đè Tiêu Hữu xuống, đôi mắt đen trở nên mất lý trí, giống như dã thú. Tiêu Hữu sợ đến quên thở, trái tim như muốn ngừng đập.

Hai tay Giản Chiến Nam ôm chặt eo Tiêu Hữu, cầm đặt trên vai cô, giọng khàn khàn: “Mặc Mặc, chiếc váy cưới này không hợp với em, và lại, anh cũng không thích em mặc nó!”

Vừa dứt lời, Tiêu Hữu chưa kịp phản ứng, Giản Chiến Nam đã cầm lấy váy cưới, dùng sức xé. “Xoẹt”, chiếc váy cưới trắng tinh bị anh xé nát, cơ thể trắng nõn của Tiêu Hữu lộ ra trước mắt Giản Chiến Nam.

“Đừng..!” Tiêu Hữu khóc thất thanh, giọng nói đầy sợ hãi và đau khổ. Cô giãy dụa nhưng vô ích. Váy cưới trên người cô dần dần bị cởi ra, nước mắt lưng tròng. Chiếc váy cưới nhàu nát rơi trên mặt đất, giống như đang cười nhạo sự yếu đuối của cô, ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được.

Tiêu Hữu bất lực, khuôn mặt tội nghiệp đầy nước mắt, trong mắt Giản Chiến Nam lại là xinh đẹp động lòng người, thân thể quyến rũ của cô, ...Cơ thể anh có phản ứng, ham muốn chiếm lấy cô, hung hăng yêu cô.

Giản Chiến Nam cúi đầu, giọng khàn khàn: “Mặc Mặc, em là của anh, là người phụ nữ của anh.”

Đúng vậy, Mặc Tiêu Hữu, em là người phụ nữ của anh, sẽ chỉ thuộc về mình anh...Cởi bỏ hết quần áo, hai thân thể dính chặt lấy nhau trên tấm thảm trắng, anh không cho cô cơ hội chạy trốn.

“Mặc Mặc, em thật đẹp.”

“Sẽ rất đau, em cố nhịn một chút...”

Giản Chiến Nam ép sát người xuống, không do dự tiến vào bên trong cô ...

“A...!” con đau lan khắp toàn thân Tiêu Hữu. Đau, rất đau, đau đến tận xương tủy,... Dường như cô nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng bên tai “Mặc Mặc, bảo bối của anh, anh yêu em...”

Là giọng nói của Giản Chiến Nam sao?

Yêu, cái gì là yêu?

Tình yêu, trái tim, thân thể, hết thảy đều tan nát ...!

Tiêu Hữu cảm thấy mơ hồ, đầu óc trống rỗng, bỗng hiện lên thời gian ngọt ngào, đẹp đẽ của hai người...

Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên tỏ tình...Còn nhớ lần cô đi du lịch nước ngoài, Giản Chiến Nam vì một câu nói của cô mà suốt đêm đi đến để làm cô vui. Anh đẹp trai, mê người, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời...

Đau, cô bám chặt lấy tay Giản Chiến Nam, thân thể toát mồ hôi lạnh, cô nhìn thấy khuôn mặt tươi sáng như ánh mặt trời của Giản Chiến Nam lúc này mà trở nên vô thức. Giản Chiến Nam vận động kịch liệt trên thân thể cô, khiến cô đau đớn vô cùng. Trước khi ngất đi, Tiêu Hữu mở một nụ cười đau đớn, hoảng hốt gọi “Anh Nam...”

Cô muốn giữ lại một Giản Chiến Nam nhẹ nhàng, ôn nhu như ánh mặt trời, nhưng không thể, vì đây chỉ là một con quỷ khoác chiếc áo thiên thần...

...

Tiêu Hữu tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là đau, rất đau, không biết là thân thể đau hay tim đau...Cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt đen quen thuộc, đôi mắt kia ẩn chứa bất an và lo lắng, thậm chí là... áy náy.

Giản Chiến Nam cũng biết áy náy? Tiêu Hữu trong lòng chế giễu.

“Mặc Mặc, em tỉnh rồi, có đói bụng không?” Giản Chiến Nam cầm lấy tay Tiêu Hữu, khẽ hôn, tay kia vuốt tóc cô: “Bác sĩ bảo tâm lý của em không được tốt, Mặc Mặc, em làm anh sợ quá...” Giản Chiến Nam nói thật nhỏ.

“Tại sao tôi không chết luôn đi...” Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam nói. Cô bỗng giật mình, lời nói ác độc này là do mình nói ra, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói như vậy...

Tiêu Hữu lúc này không buồn rầu, không giận giữ, chỉ nói ra một câu như vậy, khiến cho Giản Chiến Nam cau mày, mặt xanh mét, siết chặt bàn tay cô, giống như đang kìm nén cơn giận. Giản Chiến Nam đang định nói gì đó thì bỗng chuông cửa kêu liên tục, anh do dự một chút rồi đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Hữu nhìn theo bóng dáng Giản Chiến Nam rời đi, nước mắt rơi xuống. Cô gượng dậy, mở tủ đồ, kiếm được một bộ quần áo, không biết là của Giang Nhã hay Giản Thần Hi, không quan trọng, việc cô muốn làm bây giờ là đi khỏi nơi này...

Mặc quần áo tử tế, Tiêu Hữu đi ra phòng khách, thấy một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, khuôn mặt rất giống Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không quan tâm, bởi ông ta đang nhìn cô bằng ánh mắt coi thường, cô quay lại, lạnh lùng nhìn ông ta, chuyển hướng nhìn, đập vào mắt là tấm thảm nhuộm màu đỏ chói mắt. Đó là trình tiết của cô, cư nhiên bày ra trước mắt người khác.

Tiêu Hữu giận đỏ mặt, quay người bước đi. Giản Chiến Nam không cản, vì giờ anh đã chiếm được toàn bộ của cô. Về sau, có lẽ Tiêu Hữu sẽ được thanh tỉnh một chút...

Tiêu Hữu mở cửa rời đi, Giản Chiến Nam vẫn nhìn theo cô. Anh gọi điện thoại dặn dò cấp dưới, sau đó quay ra nhìn người đàn ông trước mặt: “Ba muốn nói gì thì nói đi, nếu không có việc gì thì con xin đi trước, con còn có việc.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Tiêu Hữu bước vô định trên đường phố.

Đi được một quãng, cô ngồi xồm xuống, khóc thực thương tâm.

Cô đang gọi ba, mẹ...

Rồi cô ngừng khóc, bắt xe taxi, đến sở cảnh sát, hỏi tình hình của Lăng Việt Nhiên...

Cuối cùng cô cũng trở về nhà...

Giản Chiến Nam nhìn trên điện thoại di động truyền đến một tin nhắn về Tiêu Hữu, cùng ba nói chuyện cũng không yên lòng, lộ ra vẻ phiền toái, rốt cục cất ngang lời ba, “Ba, con sẽ không kết hôn...”

Anh ngắt lời ba, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn về mặt khiếp sợ và tức giận của ba. Đúng vậy, giờ phút này Giản Chiến Nam có thể xác định, anh không cần kết hôn, không cần cùng Giang Nhã kết hôn. Anh không biết nguyên nhân là gì, chỉ thầm nghĩ nghe theo trái tim mạch báo.

*****

Tiêu Hữu một hồi trở về nhà, lòng tràn đầy vết thương cùng thống khổ. Bước chân nặng trĩu tiến vào phòng tắm, cởi dần những thứ y phục trên người, để vào trong xô, mở vòi hoa sen, dùng nước ấm xối lên thân thể.

Cảm giác đau đớn khi bị Giản Chiến Nam tiến vào vẫn còn lưu lại. Trên người loang lổ dấu hôn, là dấu vết Giản Chiến Nam lưu lại, một màn kia, thoáng hiện rõ trong đầu cô.

Người đàn ông mà cô yêu thương lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy. Tiêu Hữu ôm đầu, khóc nức nở, thanh âm thống khổ thể lương vang lên...

Mất đi lòng, đã muốn làm cho cô thất bại thảm hại, hiện giờ, ngay cả thân thể cũng mất đi, cô như muốn chìm vào vực sâu. Tiêu Hữu cọ rửa thân thể, muốn tẩy đi mùi hương của Giản Chiến Nam lưu lại, nhưng là, đã muốn xâm nhập cốt tủy, tắm thế nào cũng đều rửa không sạch, cô không nghĩ ra, vì sao mọi thứ tốt đẹp của cô lại trở nên khủng khiếp như thế?!

Tất cả mọi thứ đều đã bị Giản Chiến Nam đoạt lấy, Tiêu Hữu không còn thứ gì, trái tim của cô đau quá. Hôm nay đáng lẽ là một ngày vui, nhưng nháy mắt lại biến thành một cơn ác mộng.

Nước và nước mắt hòa lẫn với nhau, giống như đang gặm nhấm cơ thể lẫn trái tim của Tiêu Hữu. Nếu trên thế gian này có nhân quả, cô hi vọng mình sẽ không bao giờ gặp Giản Chiến Nam, không bao giờ... Nếu đây là tình yêu, vậy là quá đủ rồi, cô không bao giờ muốn yêu nữa, cô tình nguyện làm một củ

cả rốt vô tâm.

***

Cậu bị phạt tù một tháng, kết quả này cũng không tệ, nhưng Tiêu Hữu vẫn rất buồn. Đáng lẽ có thể vui vẻ bên nhau, nhưng là bỗng chốc mọi thứ thay đổi.

Tiêu Hữu đến thăm Lăng Việt Nhiên nhiều lần nhưng cậu không chịu gặp cô, chỉ nhờ nhân viên trông giữ đưa cho nàng một lá thư, trong đó chỉ viết một dòng chữ : “Mạc Mạc, cậu vẫn khỏe, đừng đi khai giảng muộn, hẹn một tháng sau gặp lại ở Bắc Kinh...”

Lúc đọc những lời này, Tiêu Hữu vẫn khóc nức nở. Tuy biết rằng một tháng nữa có thể gặp lại Lăng Việt Nhiên nhưng cô vẫn rất đau.

Tiêu Hữu biết, Lăng Việt Nhiên không muốn cô buồn, không muốn cô nhìn thấy cậu trong dáng vẻ nghèo túng, bởi lòng tự trọng của cậu rất cao.

Càng đau, càng thương tâm, càng tưởng niệm thân nhân...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Tiêu Hữu không có trực tiếp đến trạm xe, mua cho mẹ bó hoa người thích nhất, lại mua thêm loại rượu ba thích uống nhất. Cô đi đến nghĩa trang, cô muốn cùng ba mẹ nói chuyện. Nhìn hình ảnh hai người khắc trên bia mộ, gương mặt họ mỉm cười trông rất sống động. Sinh tử... thì ra chỉ có một ranh giới rất mỏng nằm ở giữa ngăn cách.

Ba mẹ! Mạc Mạc nhớ hai người, rất nhớ. Ba mẹ hãy đến trong giấc mộng của Mạc Mạc đi, như vậy thì con mới có thể nhìn thấy ba mẹ rồi. Ba mẹ! Gặp lại sau. Mạc Mạc muốn đi, Mạc Mạc sẽ thường trở lại thăm hai người.

Mạc Tử Di thương tiếc ôm lấy Tiêu Hữu, lòng của cả hai cũng rất tối tăm, tưởng niệm đến người đã chết đi, lòng tràn đầy buồn bã cùng đau đớn. Cuộc sống, thống khổ lớn nhất chính là sinh ly tử biệt.

Đến trạm xe lửa, Tiêu Hữu nói lời từ biệt cùng đi. Lên xe lửa, đi giúp cô tìm được giường của mình mới chịu xuống xe. Không chia tay được nhưng cuối cùng vẫn phải luyến tiếc rời đi. Đi sau khi xuống xe, đứng ở bên cửa sổ của buồng xe, dặn dò mọi thứ. Thật ra thì, cô một chữ cũng không nghe thấy, nhưng cõi lòng cô vẫn nhận được sự quan tâm của đi.

Xe lửa khởi động, nhìn thân ảnh của đi từ từ biến nhỏ lại phía sau, lòng của Tiêu Hữu vô cùng khó chịu, muốn khóc, lại nhịn được, dùng sức hít thở, không để cho nước mắt rơi xuống. Cô lớn rồi, về sau, cô sẽ không để cho bản thân mình cứ hể ra lại khóc. Đi! Gặp lại sau, con sẽ cố gắng đứng lên.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu một mình rời khỏi nhà, rời khỏi nơi cô đã lớn lên, rời khỏi... ba mẹ. Trong lòng có cảm giác lạc lõng, có phiền muộn, cũng có nhớ thương. Cậu... chính là nỗi nhớ thương của cô.

Bốn chiếc giường, nữ có nam có. Tiêu Hữu nằm trên chiếc giường gần cửa. Lúc đầu, mọi người còn làm quen nhau, trò chuyện trên trời dưới đất. Lâu dần cũng mạnh ai nấy đi nghỉ. Com tối, Tiêu Hữu ăn đỡ chút bánh mì, không có việc gì làm cũng liền nằm xuống nghỉ ngơi, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Không có nằm mơ thấy ba mẹ, lại là nằm mơ thấy Giản Chiến Nam. Khuôn mặt đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời đột nhiên trở nên dữ tợn, ánh mắt khát máu, hàm răng bén nhọn cắn lấy cổ cô, muốn đem cô nuốt chửng vào bụng. Tiêu Hữu tỉnh giấc, mở mắt ra, hồi hồn. Thì ra chỉ là một giấc mộng. Chiếc chăn che khuất khi ánh sáng của chiếc đèn khiến không gian xung quanh cô rất tối, ngoài cửa sổ cũng là một khoảng không đen kịt, cô giống như là đã ngủ thật lâu...

Miệng có chút khát, Tiêu Hữu đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút, cũng cảm thấy nước ấm trên bàn uống một hớp. Lúc này cô mới phát hiện không gian nhỏ nhỏ bên trong chỉ còn lại một mình mình. Ba người còn lại không biết đã xuống xe từ lúc nào. Bọn họ lúc nào thì xuống xe? Cô thể nhưng ngủ đến nỗi không biết chút gì. Nếu để cho Cẩm Từ biết, nhất định cậu ấy sẽ cười vào mặt cô, ngủ giống như heo, bị người ta mang đi bán chắc cũng không biết. Nhớ tới mình rất nhanh liền có thể nhìn thấy Cẩm Từ, tâm tình cô cũng tốt lên một chút.

Tiêu Hữu muốn tìm điện thoại di động xem mấy giờ rồi, thuận tiện gửi cho Cẩm Từ một tin nhắn. Thế nhưng, hành lý của cô đâu rồi? Ba lô của cô đâu rồi? Tiêu Hữu nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, cả túi tiền cô giả trang thành túi đựng quần áo đặt bên gối cũng không thấy, bên trong có chứng minh của cô, còn có thư báo đậu đại học, tiền, ATM,... Không có những thứ đó, cô làm sao báo cho trường học đây?

Rầm. Đầu Tiêu Hữu nổ tung, cô bị trộm rồi? Do cô xui xẻo còn vì quá sơ ý là chộp mất một chút đã mất hết? Tiêu Hữu gỡ đầu mình một cái, làm sao lại dần như vậy, thật là so với con heo còn dần hơn. Cô vội vàng mở cửa khoang nằm, định đi tìm tổ trưởng hay nhân viên bảo vệ, thế nhưng lại va phải một lồng ngực cứng rắn.

Hơi thở quen thuộc bao phủ lấy cô, cô giật mình lui về sau một bước. Ánh mắt hốt hoảng đối mặt với gương mặt anh tuấn lạnh lùng, tâm chột đau, mắt cũng trừng lớn. Giản Chiến Nam, hần... hần sao lại ở đây?

Tiêu Hữu theo bản năng đem cửa đóng lại, thế nhưng lại bị tay của Giản Chiến Nam ngăn lại, hần dễ dàng đem cửa kéo ra. Cửa không cách nào đóng được, hần lại thân nhiên đi vào, thân hình cao lớn cùng trên người tản mát ra cảm giác áp bách khiến cô cảm thấy không gian càng thêm thu hẹp, không khí càng thêm mỏng manh, đè nén khó chịu, thậm chí là sợ hãi... Đúng vậy, cô sợ hần...

Sau khi kinh ngạc, Tiêu Hữu lại thấy tức giận. Giơ lòng bàn tay ra, lạnh lùng mở miệng “Đồ của tôi, trả đây!”. Nhất định là do hần giờ trò quý. Cô nào có xui xẻo như vậy, lần đầu tiên một người ra cửa liền bị mất đi những thứ quan trọng chứ?

Giản Chiến Nam nhìn lòng bàn tay Tiêu Hữu, cô hướng tới hần muốn cái gì? Hần khẽ nhủ mảy, trông mắt đen nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm dưới ánh sáng đèn toa tàu. Mặt cô trông rất tức giận, hần không nhịn được bèn đưa tay nắm thật chặt tay Tiêu Hữu, dùng sức kéo cô ôm vào trong ngực “Anh cho em, em còn cần không?”

Ôm lấy thân thể Tiêu Hữu, chân mày Giản Chiến Nam cau lại. Thân thể cô trong lòng hần khẽ run, mặc dù cô đang cố gắng đè nén, nhưng hần cảm nhận được cô sợ hần. Nhận thức này khiến lòng Giản Chiến Nam một hồi lạnh toát, cánh tay càng thêm siết chặt.

Hần không muốn cô sợ hần.

Mặt Tiêu Hữu bị ép dính vào lồng ngực rắn chắc của hần, cô vươn cánh tay chống đỡ lồng ngực hần nhưng không cách nào thoát thân. Đối với hần, cô rất hận, không bao giờ muốn gặp lại, không muốn nhớ đến cảnh mình bị làm nhục lúc trước. Cô trong lòng tự nói với mình rằng không cần nhớ lại những chuyện trước kia, chỉ cần xem hần như một người xa lạ, không liên quan đến nhau. Một người qua đường không đáng để cô phải tức giận, không đáng để cô yêu, lại càng không đáng để cô hận. Tiêu Hữu hờ hững mở miệng “Đồ của tôi, tôi đương nhiên muốn”

Hai tay của Giản Chiến Nam từ hông Tiêu Hữu dời đến trên cánh tay cô, rồi đến hai bàn tay cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay hần, đặt lên tim hần. Tiêu Hữu rút tay, thế nhưng hần lại càng nắm chặt hơn. Không phải hần nói muốn trả đồ cho cô ư? Bộ dáng này là đang làm cái gì?

“Làm phiền anh trả đồ cho tôi” Sau đó, hần muốn đi đâu thì đi.

“Mặc Mặc, anh đã cho em rồi” Trông mắt đen của Giản chiến Nam thật tĩnh mịch, dưới ánh sáng mờ lung nhưng lại như lóe lên tia sáng. Nghiêm túc, chuyên chú, dịu dàng khác thường. Bàn tay Tiêu Hữu nóng bỏng “Anh cho tôi cái gì? Tôi không có thời gian chơi cùng anh, làm phiền anh trả đồ cho tôi” Cô vẫn nhìn không được con tức giận, thanh âm cũng đề cao hơn rất nhiều.

Giản Chiến Nam nắm bàn tay Tiêu Hữu vỗ vỗ vào vị trí tim của hần “Nơi này, tâm, cho em rồi, Mặc Mặc”

Lời nói dịu dàng cùng ánh mắt chuyên chú thâm tình, nếu là lúc trước, khi Tiêu Hữu nghe Giản Chiến Nam nói như vậy, tâm sẽ ầm ầm nhảy lên, mặt sẽ hồng, tim sẽ đập mạnh. Nếu là lúc trước, cô sẽ y như đứa ngốc cảm động đến rối tinh rối mù.

Nhưng là bây giờ, Tiêu Hữu chẳng qua chỉ cảm thấy Giản Chiến Nam đang trêu chọc cô, tựa như hần nhất thời cao hứng tìm thể thân vui đùa một chút. Cho nên, nhất thời cao hứng tìm tới cô, đoạt đi thân thể của cô, mà nay, lại nhất thời cao hứng, tìm tới cô, nói những lời yêu đương nồng tình mật ý trêu chọc cô. Tiêu Hữu nếu còn tưởng là thật, như vậy thì cô chính là thiên hạ đệ nhất ngốc nhếch. Cô chỉ giễu cợt mà nói: “Lần đầu tiên nghe được lời nói như vậy, anh có lòng rồi. Còn là nói, lòng của ngài quả thật không chỉ có duy nhất một ngăn. Nếu như anh không có đùa dai lấy đi đồ của tôi thì làm phiền anh nhường đường một chút, tôi muốn đi báo cảnh sát”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Cảnh sát báo đã tìm trên xe lửa nhưng vẫn không thấy hành lý, cũng không thăm vấn ra ai là kẻ trộm. Tiêu Hữu sốt ruột, thông báo rằng kẻ trộm có thể đã lấy tiền và ném túi ra ngoài.

Điều tra mãi không ra, Tiêu Hữu bắt đầu cuống lên, trái lại, Giản Chiến Nam không chút hoang mang, chỉ gọi vài cú điện thoại, giọng nói nhỏ nên không nghe rõ. Tiêu

Hữu cũng không có tâm trạng lắng nghe, thậm chí xem mấy hôm nữa nên làm thế nào.

Cảnh sát Thừa bảo cô về trước nghỉ ngơi, bọn họ sẽ tiếp tục tìm kiếm và liên lạc với cảnh sát địa phương xem xung quanh xem có hành lý của cô rơi ra không. Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác.

Tiêu Hữu buồn bã trở về chỗ nằm. Giản Chiến Nam đi sau cô, cô mở cửa đi vào, hần định vào theo, Tiêu Hữu khóa cửa lại, một mồi nằm trên giường, trần trọc, lòng trần đầy lo âu, mãi sau mới mơ màng, trong giấc mơ đều là những chuyện đau đầu, hôn lễ của cô, cậu bị bắt, thân thể bị đoạt lấy, cứ mãi bám lấy cô, khiến cô như rơi xuống vực thẳm.

Tiêu Hữu giật mình tỉnh lại, đầu choáng váng, người như nhũn ra, cô đành phải nằm yên, thấy tay mình đang được truyền thuốc, nhận ra một cô gái xinh đẹp đứng bên giường nhìn mình cười, nhẹ nhàng hỏi: “Cô đã tỉnh ?”

Cô gái xinh đẹp lấy nhiệt kế từ nách của Tiêu Hữu, khẽ nhủ mày, rồi lại tươi cười “Còn hơi nóng nhưng cũng đã đỡ nhiều rồi.”

Tiêu Hữu nhìn cô gái trước mắt, quan sát xung quanh, có chút hoảng hốt, cô vốn phải đang ở trên xe lửa, tại sao lại có chiếc giường lớn mềm mại như thế này, sao lại ở một căn phòng trắng lẹ và bên cạnh một cô gái xinh đẹp .

“Đây... là đâu... Cô là ai... ?” Tiêu Hữu mở miệng nói chuyện, mới phát hiện cổ họng mình khàn khàn.

19:20

“Nơi này là khách sạn, cô có thể gọi tôi là Sa Sa.” Cô gái xinh đẹp lấy cốc nước ấm trên bàn, đỡ Tiêu Hữu uống một ngụm nước

“Cô bị sốt , bị ngã trên xe lửa, Chiến Nam đưa cô vào bệnh viện, nhưng sau đó lại khẳng khái muốn đưa cô vào khách sạn, nói rằng cô không thích bệnh viện. Lần đầu tiên tôi thấy Giản Chiến Nam hốt hoảng, mặt không còn chút máu...”

Xe lửa, khách sạn, Giản Chiến Nam, nàng sinh bệnh sao? Tiêu Hữu mơ màng nghĩ, mình không quên gì, nhưng đầu thật mơ hồ, không nghe rõ Sa Sa đang nói gì, cũng không thể nghĩ nhiều, lại một mồi thiếp đi, chỉ có một suy nghĩ nhẹ nhàng thoáng qua : cô không thích bệnh viện, vô cùng ghét, thêm cả sợ hãi... Thời gian này có quá nhiều chuyện xảy đến, gần như làm cô suy sụp, cô luôn luôn gắng gượng, hiện giờ rốt cuộc không gắng được nữa, bệnh như núi đè nặng lên thân, đánh bại cô, sốt cao, làm Giản Chiến Nam hoảng lên...

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu tỉnh lại, cảm thấy cô đang nằm trong vòng tay ấm áp, giống như mẹ đang vỗ về mình. Cô lưu luyến không muốn tỉnh dậy...

Nhưng là ai đang hôn môi cô, hôn một cách nhẹ nhàng, dịu dàng, làn môi ấm áp... Tiêu Hữu mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm và khuôn mặt anh tuấn.

Giản Chiến Nam thấy Tiêu Hữu tỉnh lại, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm trí cũng trở nên thoải mái, anh áp vào trán của Tiêu Hữu, nhiệt độ bình thường, nở một nụ cười vui vẻ, rốt cuộc đã giảm sốt.

Tiêu Hữu ngậy người nhìn Giản Chiến Nam, đầu óc cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, giật mình, cô đang nằm cùng giường với Giản Chiến Nam? Tiêu Hữu giống như bị dọa đến, đột nhiên lùi xa ra, ánh mắt trở nên hồi hộp, lo âu như nhìn thấy thú dữ.

“Mặc Mặc!” Thấy Tiêu Hữu sắp rơi khỏi giường, Giản Chiến Nam nhanh tay đỡ lấy.

Phản ứng của Tiêu Hữu khiến anh xanh mặt, tâm như chìm xuống đáy vực, buồn bã nói : “Đừng sợ anh, Mặc Mặc. Anh...” Những lời định nói ra cũng nuốt xuống, muốn giải thích nhưng không nói nên lời, lần đầu tiên Giản Chiến Nam lắp bắp, lần đầu tiên cảm thấy luống cuống, từ từ buông lỏng tay Tiêu Hữu, đứng dậy : “Đề anh gọi bữa sáng cho em...”

Tiêu Hữu ăn sáng, tuy không có vị giác do bị ốm, nhưng là cô cần đủ sức để rời đi chỗ này, không muốn nhận tình cảm của Giản Chiến Nam, nhưng là cứ bị dây dưa, không có cách nào kết thúc.

Tiêu Hữu ăn điểm tâm, lau miệng sạch sẽ, một mồi đi rửa mặt chải đầu, lấy quần áo trong túi hành lý để thay. Sắc mặt vẫn tái nhợt, Tiêu Hữu nhìn mình trong gương, ánh mắt nàng đã mất đi vẻ trong suốt, thuần khiết từ khi nào?

Kéo vali, Tiêu Hữu ra khỏi phòng ngủ, Giản Chiến Nam đã đứng ở cửa, anh cũng đã thay quần áo, một bộ quần áo công phu, tỉ mỉ, trông rất nhàn nhã, khôi ngô, phi phàm

Lúc Tiêu Hữu đi tới, Giản Chiến Nam mở cửa, Tiêu Hữu không do dự bước ra ngoài, không chú ý, bỗng dưng có một người xông vào : “ Chiến Nam, bất ngờ chưa... Cô... sao lại là cô? Sao cô lại ở chỗ này ?” Giọng nói phản kích trở nên kinh ngạc, phẫn nộ, đau khổ, chán ghét, cuối cùng là mặt trắng bệch, ánh mắt tui thân, đau buồn nhìn Giản Chiến Nam sau lưng Tiêu Hữu, “Chiến Nam, nói cho em biết, sao lại thế này, tại sao anh lại ở cùng cô ta, tại sao... tại sao ...Chiến Nam...”

Giản Chiến Nam bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Giang Nhã, không trả lời, cũng không giải thích. Đôi khi im lặng lại rất có hiệu quả hơn bất kì hành động gì. Tiêu Hữu khó hiểu, Giản Chiến Nam vô tình hay là đào hoa ? Anh...rốt cuộc có yêu Giang Nhã không ? Tiêu Hữu thắc mắc ,rồi lại tự chế giễu bản thân mình, chuyện này thì liên quan gì tới cô, cô quan tâm làm gì .

Giang Nhã nước mắt giàn giụa, từ từ lùi ra khỏi phòng, quay người khóc chạy đi.

Trong tưởng tượng của Tiêu Hữu, khi Giang Nhã tui thân, đau khổ khóc chạy đi, sau đó Giản Chiến Nam sẽ đuổi theo, còn cô lại bị bỏ rơi, vứt bỏ.

Tiêu Hữu nghĩ rằng Giản Chiến Nam sẽ đuổi theo Giang Nhã, không ngờ, một tay anh lại cầm tay cô, tay kia xách hành lý: “Anh đưa em đi”.

Lúc này, hần không hề bỏ rơi cô, nhưng là, cô không còn cảm động, không vui sướng, chính là nhàn nhạt nói: “Không cần, cảm ơn”

Tiêu Hữu từ chối không có hiệu quả, Giản Chiến Nam ôm cô, lập tức rời đi. Tiêu Hữu không muốn tốn công đôi co với anh, cũng không muốn thêm thân mật, hơn nữa, cô cũng không có sức để tranh cãi. Tiêu Hữu mặc Giản Chiến Nam đưa đi, dù sao anh cũng phải rời đi.

Lên xe của Giản Chiến Nam, Tiêu Hữu mới phát hiện balo của cô ở trên xe, hầu hết đồ đạc đều đã tìm được, chính là mất tiền mặt. Giản Chiến Nam chỉ thân nhiên nói một câu, cô chỉ cần để ý đi báo danh là tốt rồi, nếu không sẽ muộn.

Tiêu Hữu không nói gì, mãi đến cổng trường, Tiêu Hữu mới hơi phấn khởi, hồi hộp, đây sẽ là nơi nàng học tập, là một nơi để khởi đầu.

Giản Chiến Nam xuống xe, đem hành lý ra khỏi xe, đôi mắt đen nhìn cô: “Em vào đi, anh cũng đi đây”

Tiêu Hữu kéo vali đi, giọng Giản Chiến Nam vang lên từ phía sau, “Cần gì cứ gọi cho anh”

Tiêu Hữu không quay đầu lại, tiếp tục đi, vừa được hai bước, eo bị Giản Chiến Nam ôm chặt, anh xoay người cô, hung hăng hôn môi, hôn một cách cuồng nhiệt, nụ hôn ngắn ngủi, Tiêu Hữu chưa kịp chống cự, Giản Chiến Nam đã buông cô ra. Đợi đến lúc Tiêu Hữu hoàn hồn, cô chỉ còn thấy bóng dáng Giản Chiến Nam lên xe, đóng cửa, khởi động xe rời đi. ...

Tất cả quan hệ cứ kết thúc như thế. ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một chút cũng không hứng thú

Sau kỳ tập huấn quân sự là tới ngày chủ nhật đầu tiên của Mạc Mạc, đã hẹn gặp mặt với Cẩm Từ, đã lâu như thế nhưng hai người vẫn chưa gặp nhau một lần, trong thời gian này Mạc Mạc cũng nhận được điện thoại của cậu nhỏ, cậu nói mọi chuyện đều tốt, nửa tháng nữa là có thể nhìn thấy Mạc Mạc rồi, Mạc Mạc cũng muốn nhìn thấy cậu nhanh một chút, rất chờ mong và cũng rất vui vẻ. Nhưng dường như trong lời nói của cậu nhỏ đang ẩn dấu cái gì đó, lại khiến trái tim của Mạc Mạc như bị treo lên.

Mạc Mạc vừa ăn xong điểm tâm sáng, thì nhận được điện thoại của Cẩm Từ, bảo cô nhanh đi ra, đến cửa hàng Khổng Đức Cơ ở cổng trường học, Cẩm Từ chẳng những muốn vào, hơn nữa cũng muốn ăn sáng, nên đang ở trong ăn bữa sáng.

Nghĩ đến sẽ gặp Cẩm Từ tâm tình Mạc Mạc trở nên tốt hơn, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, tắt điện thoại rồi đi ra ngoài. Đi tới Khổng Đức Cơ, Mạc Mạc đẩy cửa bước vào, nhìn xung quanh một lúc, thì thấy Cẩm Từ đang ngâm cánh gà, đang ngoắc tay về hướng cô, Mạc Mạc cười lên, cười bộ dạng vẫn già như xưa của Cẩm Từ, không ra dáng thực nữ chút nào, hành vi lại giống phong cách đàn ông hơn.

Lúc Mạc Mạc đi tới, Cẩm Từ đứng lên, cho Mạc Mạc một cái ôm mãnh liệt “Mạc Mạc, người ta rất nhớ cậu, nên tranh thủ tới ôm cậu đó, rất mềm mại, haha..!”

“Cút đi, đồ xú nha đầu, không có đáng đáp gì cả” Mạc Mạc đẩy con bạch tuộc Cẩm Từ ra, ai không biết còn cho rằng hai người có quan hệ không đúng đắn.

Mạc Mạc ngồi đối diện với Cẩm Từ, Cẩm Từ vừa ăn vừa kể khổ: “Mạc Mạc, sao cậu phơi nắng mà không đen, mới huấn luyện mấy ngày, cậu nhìn mình xem, đen như người châu Phi vậy, cánh tay và chân cùng một màu.”

Làn da trắng tinh trước kia của Mạc Mạc cũng có đen hơn một chút, nhưng không dễ nhìn thấy được, thực ra cô chưa phải tập quân sự ngày nào, ngày đầu tiên tập quân sự do cơ thể suy yếu nên ngất xỉu, mấy ngày tập sau đó cô chỉ ngồi một bên phơi nắng mà mặt đã tái xanh, nên sang năm mới học bù lại.

“Ăn nhiều một chút, bổ bổ...” Mạc Mạc thấy Cẩm Từ quả thật là gầy đi, cũng đen đi nên không khỏi đau lòng “Đừng luôn ăn mấy thứ này, biết không?”

“A...A..biết rồi, Mạc Tiêu Hữu, sao càng ngày cậu càng giống mẹ tớ, mắc bệnh già trước tuổi.”

“Không phân biệt tốt xấu.” Mạc Mạc liếc mắt nhìn cô, hai người cùng cười lên haha. Cẩm Từ tiếp tục ăn, khi Mạc Mạc đang muốn hỏi Cẩm Từ cái gì đó thì trước mắt đột nhiên tối sầm, bị người nào đó che kín cả hai mắt, lòng bàn tay dịu dàng, có chút cảm giác thô ráp, đó là tay của đàn ông, Mạc Mạc lạng đi một lát, là ai, lại nghịch như thế, ở trong thành phố, ngoại trừ Cẩm Từ thì dường như cô không quen biết ai.

Tay của Mạc Mạc không nhịn được mà gỡ tay người kia ra, muốn nhìn xem đó là tay của ai, nhưng người phía sau rất tinh quái, không chịu để cô đạt được mục đích, Mạc Mạc cười hỏi: “Ai đó, mau nói cho mình biết đi.”

Cẩm Từ cười ha ha, trước mắt Mạc Mạc lại sáng ngời, đôi tay che mắt cô cũng bỏ ra, cô nghiêng đầu nhìn qua, thấy được khuôn mặt điển trai “Anh

Tô”, Mạc Mạc gọi to đầy ngạc nhiên, không nghĩ tới ở đây cũng có thể gặp anh, cũng phát hiện khuôn mặt anh đang tức giận như trẻ con.

Đã lâu rồi bọn không gặp nhau, hình như anh đi làm nhiệm vụ. Ở thành phố xa lạ này có thể nhìn thấy người quen của mình, không giống như bài hát “Nước mắt lưng tròng”, trong lòng cũng cảm giác thân thiết hơn gấp bội.

Tô Thiệu Căn ngồi bên cạnh Mạc Mạc, nở nụ cười tươi tắn “Mấy ngày không gặp, bạn học Mạc Tiêu Hữu lại xinh hơn, em gái Cẩm Từ, em nói xem người với người sao chênh lệch lớn thế, sao em chẳng tiến bộ chút nào cả?”

Cẩm Từ trừng hai mắt, làm bộ tức giận: “Này, Tô Thiệu Căn, anh khen Mạc Mạc là được rồi đâu cần phải hạ thấp em như vậy, em vẫn là em gái của anh đó, cái đồ trọng sắc khinh em gái, em muốn đoạt tuyệt quan hệ anh em với anh. Còn nữa Mạc Tiêu Hữu, chúng ta nên giảm bớt số lần gặp mặt thì đối lập sẽ không quá lớn như thế, nghĩ mình căn bản cũng là thiên nga trắng, so sánh với cậu, mình trực tiếp bị gọi là vịt con xấu xí, bị kịch cuộc đời tôi...”

Mạc Mạc đưa tay ra cầm một cánh gà nhét vào trong miệng Cẩm Từ, “Cẩm Từ, không nên trúng quỷ kế của đối phương, người này rõ ràng là hàm mộ ghen hết tình cảm tốt của chị em mình, đặc biệt đến phá hoại tình cảm của chúng ta, cậu đừng bị mắc lừa như thế.”

Cẩm Từ vừa ăn vừa gật đầu “Nói có lý, thiếu chút nữa là trúng quỷ kế của đối phương.”

Ba người vừa cười vừa nói, xum lại một chỗ rất vui vẻ. Vì khó khăn lắm Tô Thiệu Căn mới đến đi chơi được 1 lần, Mạc Mạc vốn định cùng đi dạo di tích cổ, nhưng không nghĩ đến ngay sau khi ra khỏi cửa hàng thì Tô Thiệu Căn đã phải quay về thành phố C, ngày mai công việc ở trong cục rất bận, anh chỉ có thể qua thăm một chút.

Sau khi Cẩm Từ nhận một cuộc điện thoại thì vô cùng lo lắng nói với Mạc Mạc: “Mạc Mạc, mình có việc phải về trường, cậu tiễn anh trai giúp mình, mình đi trước đây, hôm nào lại tới tìm cậu, anh! tạm biệt, em gái không tiễn anh được rồi.” Cẩm Từ tặng cho Tô Thiệu Căn một cái ôm, rồi lại nói thăm câu gì đó liền vội vã chạy đi.

“Phải đi vội vàng thế sao?” Mạc Mạc hỏi.

Tay Tô Thiệu Căn vỗ trên đầu Mạc Mạc, như vỗ về con chó nhỏ, an ủi nói: “Được rồi, nha đầu đừng khổ sở nữa, lần sau anh sẽ thăm em, mang thức ăn ngon cho em.”

“Bị anh đánh bại rồi.” Mạc Mạc lắc đầu bất đắc dĩ, cũng đưa tay chụp lấy móng vuốt của Tô Thiệu Căn, từ chối cái đầu của mình đang bị anh chà đạp.

Tô Thiệu Căn cười cười, trong mắt chợt xuất hiện gì đó, cuối cùng hỏi: “Được rồi, anh phải đi, có yêu cầu gì thì nhớ gọi điện cho anh. .... vẫn quen chứ?” không nhận được hỏi.

“Ừ, rất tốt.” Mạc Mạc trả lời, “Em tiễn anh...”

Tô Thiệu Căn nói: “Anh còn có việc phải giải quyết một chút, lát nữa có xe của bạn sang đưa anh đi, em về đi.”

“Vậy.... anh đi đường cẩn thận, em không tiễn anh nữa, về đến gọi điện thoại cho bọn em nha.”

“Ừ, đi đi.”

Mạc Mạc xoay người, từ từ tách ra, nhưng từ phía sau Tô Thiệu Căn đột nhiên hô lên “Mạc Mạc!”

“Hử?” cô dừng bước xoay người lại, Tô Thiệu Căn đi tới hướng cô, có cái gì đó đang ở trên cổ cô, Mạc Mạc cúi đầu nhìn thấy một viên đá rất đẹp, viên đá màu lam còn khắc hoa văn, đây là lần đầu tiên cô thấy, trên đó có khắc một dòng chữ nhỏ “A kiều lao ba cách”, vốn là tiếng trung nhưng đọc lên lại không có ý nghĩa gì. Không hiểu, có lẽ nó cũng không có ý gì.

“Lúc nhậm chức thì nhất được viên đá này.” nói xong Tô Thiệu Căn đứng bên cạnh cô “Nha đầu, em gây đi đó, nhớ ăn nhiều một chút.” Rồi ôm một cái rất nhẹ nhàng sau đó liền buông ra, Tô Thiệu Căn đưa tay lên nhìn đồng hồ, Sau đó an ủi đặt tay lên đầu Mạc Mạc khiến cô xoay người, “Thời gian không còn sớm nữa, anh thực sự phải đi rồi.”

Khi Mạc Mạc xoay người lại thì cũng thấy Tô Thiệu Căn xoay người, đi tới một hướng khác, bước chân nhanh nhẹn, bóng dáng cao lớn đặc biệt gây nên chú ý trong đám người. Mạc Mạc cũng xoay người đi về phía trường học.

Từ sau buổi chia tay với Tô Thiệu căn, lại nửa tháng nữa trôi qua, Mạc Mạc lo lắng đợi điện thoại của cậu nhỏ, giới hạn 1 tháng đã tới, cậu nhỏ sẽ tới Bắc Kinh tìm cô, lúc tới, chắc chắn sẽ điện thoại cho cô đầu tiên.

Mạc Mạc chờ từ sáng cho tới trưa, nhưng điện thoại vẫn không rung động, nhìn điện thoại, không còn cách nào khác đành bấm số. Mạc Mạc không nhận được mà suy nghĩ miên man, tại sao cậu nhỏ không gọi điện thoại cho cô, tạo sao một tin nhắn cũng không có.

Lòng hơi bất an, rồi tự an ủi bản thân, có lẽ cậu nhỏ muốn cho cô một sự ngạc nhiên, sẽ xuất hiện đột nhiên trước mặt cô, trong tâm trạng như thế Mạc Mạc chờ cho đến xế chiều, cuối cùng cũng có cuộc điện thoại gọi tới.

Mạc Mạc vội vàng nhấc nghe, nghĩ rằng là cậu nhỏ gọi điện tới, nhưng bên kia là giọng nói lạnh lùng như băng của đàn ông, nói rõ ràng, hùng hồn với cô: “Cô là Mạc Tiêu Hữu phải không?”

“Là tôi, anh là...?”

“Đây là nhà tù thành phố C, phạm nhân Lăng Việt Nhiên mấy ngày trước vượt ngục, bị bắn chết...”

“Không...!” Mạc Mạc yếu ớt nói ra một tiếng, thăm thiết rống lên: “Anh gạt tôi, anh gạt tôi, tôi không tin, anh nói dối, cậu nhỏ, cậu ấy chỉ bị phạt một tháng, tại sao phải vượt ngục, sẽ không...”

“Xin cô tỉnh táo, nếu như có thể mời cô đến đây nhận di vật... hơn nữa, mong cô nín bi thương.” Bên kia nói xong liền tắt điện thoại.

Cậu nhỏ vượt ngục bị bắn chết? nhất định điều này không phải là sự thật, trong tivi mới có tình tiết này, lẽ nào lại xảy ra với cậu nhỏ, cậu từng nói phải đợi qua một tháng mới gặp cô, cậu nhỏ sẽ không ngốc như thế.

Trái tim Mạc Mạc co rút đau đớn từng cơn, tay chân cũng chết lạng, điện thoại di động rơi trên mặt đất đến nát vụn, cô phải về nhà, về nhà, về nhà thì nhất định có thể nhìn thấy cậu nhỏ, nhất định là người nào đó dựng kịch, nhất định là thế...!

Nhưng tất cả đều không phải là diễn kịch, lúc Mạc Mạc chạy về thành phố C và đi tới nhà tù, cô nhận mấy đồ vật của cậu trước lúc bị giam, âu phục hôn lễ, hôn giới, còn mua đồng hồ đeo tay cho cô.

Bọn họ nói với cô, khi cậu đang thi hành hình phạt đì đánh nhau khiến người khác bị thương, cho nên bị đưa đến ngục giam, hình phạt là 3 năm. Bọn họ nói với cô, lúc đang lao động cải tạo thì cậu nhỏ bỏ trốn với một người phạm trọng tội, bị bắn chết trên biển, rơi vào trong biển, đã tìm mấy ngày nhưng không tìm thấy thi thể, có thể đã chôn vùi trong bụng cá, không có khả năng còn sống.

Tin này không thể nghi ngờ gì nữa như sét đánh giữa trời quang, đủ để cho Mạc Mạc sống không bằng chết, một năm nay, mỗi người đều đã kích khiến Mạc Mạc đáp không kịp, khiến cô không còn sức để tiếp nhận, tại sao tất cả lại biến thành như thế.

Mạc Mạc như xác không hồn, cơ thể từ từ ngồi xuống, như bức tượng không linh hồn, hai mắt nhìn chăm chăm di vật của Lăng Việt Nhiên, Mạc Mạc lo lắng, đau đớn, trái tim như vỡ ra, nhưng cô ôm những di vật để lại của cậu nhỏ cũng không khóc lên một tiếng, nước mắt chỉ như một chuỗi trân châu bị đứt dây thì nhau rơi xuống không ngừng.

Một trận ón lạnh lan ra trong người, cô cảm thấy rất lạnh, rất lạnh, cơ thể như trống không, như ở trong băng tuyết ngập trời mênh mông bát ngát, một người cũng không có chỉ có một mình cô.

“Mạc Mạc, Mạc Mạc!”

Là ai, ai đang gọi bên tai cô, trên đời này còn có người để cô lưu luyến nữa sao, khuôn mặt trắng bệnh của Mạc Mạc trở lại bình thường, nhìn thấy Giản Chiến Nam, là hân, sao hân lại xuất hiện ở đây. Hân là ma quỷ sao, là hân đã sắp đặt cho cậu nhỏ vào nhà tù, là đôi tay mà quỷ của hân bức cậu nhỏ đi đến con đường cùng, nếu như không phải hân và Giản Thần Hi, thì cậu nhỏ sẽ không phải ngồi tù, sẽ không chết...

Giản Chiến Nam đến gần cơ thể sắp sụp đổ của Mạc Mạc, Mạc Mạc vì đau đớn mà im lặng đến mức đáng sợ, khiến cho hân bất an, ôm chặt lấy Mạc Mạc: “Mạc Mạc, chúng ta đi khỏi nơi này.”

“A...” Mạc Mạc đau đớn than khóc, oán giận há mồm mà cắn cổ của Giản Chiến Nam, khóc nức nở thành tiếng. Hàm răng cắn tới trong nháy mắt vỡ tan, mùi tanh của máu tươi tràn ngập trong miệng của Mạc Mạc. Nước mắt chạy từ trên mặt cô xuống ngấm vào nơi da thịt của Giản Chiến Nam bị Mạc Mạc cắn, đau nhói. Có người muốn tiến lên tách Mạc Mạc ra, nhưng bị Giản Chiến Nam ngăn cản, anh vẫn đứng im tùy ý cho Mạc Mạc phát tiết. Mạc Mạc khóc nức nở, tiếng khóc như một con dao đâm thẳng vào trái tim hân.

Mạc Mạc nhả ra rồi hung hăng đẩy hân ra, máu tươi trên cổ Giản Chiến Nam chảy lượn xuống, Mạc Mạc cắn thật ác, oán hận hân, oán hận Giản Chiến Nam, ánh mắt của cô thẳng như đầu kiếm nhìn Giản chiến Nam, trong mắt chỉ toàn thù hận, gào thét đầy thống hận: “Hung thủ, hung hủ.”

Hung thủ!

Không phải!

Tất cả những điều này không nằm trong dự liệu của hân.

Mạc Mạc cũng muốn hận mình, đừng, sắc mặt Giản Chiến Nam như bao phủ một tầng sương mù, ánh mắt thù hận của Mạc Mạc khiến trái tim hân bất chợt sợ hãi, Mạc Mạc và hân đã hết rồi, thực sự hết rồi, hân muốn ôm Mạc Mạc, đưa cô đi, nhưng Mạc Mạc lại bước lui, gào lên trong phẫn nộ: “Giản Chiến Nam, tại sao anh không chết đi, tại sao? Tôi hận anh, tôi hận anh, anh và Giản Thần Hi, hai người nên đi chết đi. Người chết không nên là cậu nhỏ của tôi, là đồ ma quỷ độc ác các người!”

Mạc Mạc dựa vào tường đứng lên, khi Giản Chiến Nam muốn đi tới đỡ cô thì Mạc Mạc lại gào lên: “Đừng chạm vào tôi, Giản Chiến Nam, cả đời này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, các người sẽ bị báo ứng.”

Mạc Mạc lao đảo rồi đi, không thèm liếc mắt nhìn Giản Chiến Nam. Bên ngoài ánh sáng mặt trời sáng chói, Mạc Mạc cảm thấy đầu mình choáng váng từng đợt, ngay trong giây phút cô sắp ngã thì một đôi tay mạnh mẽ đã đỡ cô.

“Anh Tô...” Mạc Mạc ngã vào trong lòng Tô Thiệu Cần.

*****

Lúc Mạc Mạc tỉnh lại, đầu đau đến sắp nứt ra, không phân biệt rõ là sự thật hay hư ảo, hỗn độn mơ hồ, tất cả trong mắt đều mất đi màu sắc, u ám như rơi vào địa ngục, không biết đang ở nơi nào và cũng không quan tâm mình đang ở nơi nào.

Cậu nhỏ.

Cậu nhỏ.

Là Mạc Mạc không tốt, Mạc Mạc nên bảo vệ cậu, không nên rời đi một mình, nhất định cậu đã rất khó khăn phải không. Mạc Mạc không bên cậu, đáng nhẽ mỗi ngày Mạc Mạc nên đi thăm cậu. .

“Mạc Mạc, em tỉnh rồi.” tay Tô Thiệu Cẩn vẫn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, thấy cô tỉnh lại thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Tô.. cậu nhỏ vượt ngục thật sao? Thật sự đã chết rồi sao? Có phải là bộ họ nhầm rồi không, có phải có người cố ý hại cậu ấy không, cậu ấy sẽ không ngốc như vậy đâu, đúng không?”

Tô Thiệu Cẩn đau lòng cầm tay Mạc Mạc, một tay kia thì xoa lên gương mặt đang rơi nước mắt không ngừng của cô, không biết nên nói như thế nào với cô, hơi khó khăn nói: “Mạc Mạc, lời bọn họ nói đều là sự thật, em không nên khổ sở như thế, còn có anh Tô của em nữa, cho nên, Mạc Mạc phải kiên cường lên, biết không?”

Mạc Mạc không trả lời, chỉ nói: “Anh Tô, em đói bụng, anh có thể đi mua đồ ăn giúp em không?”

“Muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được, đói bụng nên cái gì cũng có thể ăn.”

“Được, em chờ anh, anh đi nhanh thôi”.

“Ừ.”

Tô Thiệu Cẩn buông tay cô rồi đi ra ngoài, đi tới nơi cách đó không xa đột nhiên anh dừng lại, trong đầu hiện lên nỗi bất an, vội quay người trở về, về tới phòng bệnh của Mạc Mạc, chỉ thấy Mạc Mạc đứng ở trên ban công, chỉ cần nhảy nhẹ một cái thì Mạc Mạc sẽ tan xương nát thịt.

“Mạc Mạc”, trái tim Tô Thiệu Cẩn sợ đến cứng lại, hô hấp như ngừng lại, vành mắt hồng hồng, “Mạc Mạc, đừng làm chuyện điên rồ, xuống đi, nghe lời anh, em như vậy anh Tô sẽ rất đau lòng, biết không? Mất em, anh Tô sẽ đau khổ như em bây giờ, em nguyện ý để anh Tô phải như vậy sao! Há?”

Mạc Mạc quay đầu nhìn Tô Thiệu Cẩn, buồn bã nói: “Không nên, anh Tô, Mạc Mạc không muốn anh phải đau khổ, nhưng em mệt mỏi lắm rồi. ... thực sự quá mệt mỏi, em muốn đi tìm ba mẹ còn cả cậu nhỏ nữa, như vậy sẽ không đau khổ nữa.” vừa nói cơ thể vừa di chuyển, khiến Tô Thiệu Cẩn sợ đến phát hoảng “Mạc Mạc, đừng mà, em hãy nghe anh nói, không có thời điểm nào không vượt qua được, trên đời này không chỉ có một mình em”

Mạc Mạc đã không nghe vào tai nữa, cơ thể đi về phía trước, Tô Thiệu Cẩn hoảng sợ gào lên “Mạc Mạc, em mang thai rồi, em muốn đưa cả con của mình tới chỗ chết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Mạc Mạc hoàn toàn ngây người, Tô Thiệu Cẩn đã bước thêm một bước xông lên phía trước, ôm chặt Mạc Mạc vào trong lòng, ôm cô xuống khỏi rào chắn trên ban công, vui mừng vì vẫn chưa mất đi, anh gầm nhẹ: “Mạc Mạc, đồng ý với anh sẽ sống thật tốt, đồng ý với anh!”

Đứa nhỏ, đứa nhỏ? Cô có con sao? tay Mạc Mạc nắm chặt quần áo của Tô Thiệu Cẩn, đã có khoảng thời gian cô lương thiện yêu Giản Chiến Nam như thế, muốn ở cùng anh cả đời, nhưng bây giờ cô hận Giản Chiến Nam như thế, chỉ hận là không thể giết được hắn.

Hai vô cực Yêu và Hận, ngổn ngang trong tim cô, dù cô có khó khăn thế nào đi nữa, đau thế nào đi nữa thì cô vẫn còn sống. Nhưng người đã chết thì phải làm sao, một sinh mệnh còn sống như thế bây giờ đã không còn nữa, biến mất trên thế giới này, không nhìn thấy, không nghe thấy giọng nói thân thiết và quen thuộc của họ nữa, không thể cảm nhận được hơi thở của họ. Ba mẹ như thế và cậu nhỏ cũng như thế, cô phải làm sao mới có thể hoán đổi lại sinh mệnh của cậu nhỏ đây.

Yêu hận như một đôi dao khiến cô thương tích đầy mình, nhưng vào lúc này, cô lại mang thai đứa con của hắn, con của Giản Chiến Nam, đứa bé mà quý đã lấy đi sinh mạng của cậu nhỏ. Hay cô vẫn tên hũy diệt cả mầm mống của ác ma và cả bản thân mình, hay là muốn trong yêu hận tình thù tìm ra một con đường sống, thực sự cô không còn sức lực đi tiếp nữa, không có nữa...

Tô Thiệu Cần đau lòng ôm cô, tùy cô khóc lóc trong lòng mình, tiếng khóc bi thương kia cũng truyền cho anh, vì nước mắt đau lòng của cô, vì sự thương tâm của cô mà đau lòng. Lúc yêu một người có phải là như thế không, lúc cô đau thì mình cũng đau, lúc cô vui vẻ thì mình cũng vui vẻ.

Quần áo trước ngực ẩm ướt, người trong lòng cũng khóc đến mê man, cô đã chịu kích thích, chịu đả kích quá lớn, anh cũng không biết Mạc Mạc nên tiếp nhận như thế nào đây, cô vừa đứng lên từ mất mát mất bố mẹ, bây giờ lại gặp cảnh ngộ như thế, anh thực sự rất sợ cô sẽ suy sụp.

Cô lựa chọn coi thường mạng sống, chết, có lẽ là giải thoát tốt nhất, nhưng mà, làm sao Mạc Mạc có thể chết, không thể, không thể, phải sống thì mới có thể bắt đầu, rồi tất cả đều sẽ tốt. Bây giờ Mạc Mạc yếu ớt không hề có chút sức lực nào, đả kích như thế, người bình thường đều không thể chấp nhận được, nhưng đối với việc sinh con cô có chút suy nghĩ, với chết, có chút do dự, có lẽ tinh thần sắp sụp đổ của cô vẫn chưa ý thức được tầm quan trọng của đứa bé, nhưng anh nhìn ra được, sinh mệnh nhỏ trong bụng sẽ cho Mạc Mạc một tia hi vọng.

Anh không biết chuyện lúc đó của Mạc Mạc với Giản Chiến Nam, rõ ràng là chuyện liên quan đến mạng sống, chỉ biết hôn lễ của Mạc Mạc bị Giản Chiến Nam phá hoại, Lăng Việt Nhiên ngồi tù cũng là vì sự can thiệp của Giản Chiến Nam. Mặc dù hiện tại Mạc Mạc hận Giản Chiến Nam, mặc dù đứa nhỏ đến không đúng lúc, nhưng đó vẫn là cốt nhục của Mạc Mạc, tương lai sau khi sinh, là người thân của cô, là bảo bối của cô, có lẽ cũng là huyết mạch tương liên duy nhất với cô.

Tô Thiệu Cần ôm ngang người cô, đặt cô lên trên giường, như một cô bé bị tổn thương cả thể xác và tinh thần, cô chỉ mới 18 tuổi, tay Mạc Mạc cầm chặt quần áo của anh không buông tay, hốc mắt phỉếm hồng, trên gương mặt còn có nước trong suốt, lời nói rất bất an: “Em phải về nhà... về nhà... muốn về nhà...”

Tay Tô Thiệu Cần lau đi nước mắt trên mặt cô, môi cũng nhẹ nhàng dừng lại trên trán cô “Đừng sợ, anh đưa em về nhà, Mạc Mạc không cần sợ.”

Mạc Mạc ngủ liền hai ngày, Tô Thiệu Cần thực sự rất sợ hãi, nhưng bác sĩ nói, Mạc Mạc là buồn ngủ, bảo anh đừng lo lắng. Nhà Mạc Mạc đã không còn người nữa, không còn ai có thể chăm sóc cô nữa, Tô Thiệu Cần đưa Mạc Mạc từ bệnh viện về nhà của mình, trong cục công an của anh cũng thường xuyên có vụ án, bận việc nên không thể chăm sóc Mạc Mạc hơn nữa, bởi vậy, có lẽ tìm một người giúp việc quen biết đáng tin, lúc anh bận việc thì có thể trông coi được Mạc Mạc, một bước cũng không rời khỏi Mạc Mạc, sợ Mạc Mạc sẽ làm chuyện tổn thương đến bản thân.

Cũng may, sau khi tỉnh lại Mạc Mạc rất bình thường, không suy sụp, không có dấu hiệu coi thường mạng sống của mình. Nhưng lại không nói lời nào giống như trước đây, Tô Thiệu Cần rất sợ Mạc Mạc rơi vào vực sâu, không thể tự thoát ra được.

Lúc về nhà anh luôn ôm cô, nghĩ muốn cho cô có cảm giác an toàn, cho cô ấm áp, cho cô biết, cô không phải một mình, nói với cô phải kiên cường. Anh dỗ cô ăn cơm, làm sao có thể không ăn cơm, bây giờ trong bụng cô đã có một sinh mệnh nhỏ, giờ đã thành 2 người rồi.

Người con gái mình thích có thai với người khác, đây là cảm giác rất không tốt, nhưng mà chỉ cần Mạc Mạc thích, anh cũng có thể tiếp nhận và thích nó. Có lẽ Mạc Mạc đang mâu thuẫn, có muốn đứa bé này hay không, nhưng mà cho cô ăn cơm, cô cũng sẽ ăn, Tô Thiệu Cần biết, từ sâu trong bản năng của Mạc Mạc thì cô muốn có đứa bé này.

Chỉ vì Giản Chiến Nam làm tổn thương cô cho nên cô mới hận, cũng vì cái chết của Lăng Việt Nhiên càng khiến thù hận của Mạc Mạc trầm trọng hơn, cho nên anh không nhìn được mà bài xích sự tồn tại của đứa bé. Thông khổ mâu thuẫn của cô, Tô Thiệu Cần đều rõ, yêu thương trong lòng, Mạc Mạc, tới bao giờ em mới có thể vực dậy được.

Buổi tối, lúc Tô Thiệu Cần trở về đã rất khuya, việc đầu tiên anh làm khi về nhà là tới phòng của Mạc Mạc, vừa nhìn đã hoảng sợ không thôi, trong phòng không có người, Mạc Mạc không ở đây, tìm của anh như thất lạc, nhìn không được mà gọi tên cô, vội đi tìm bóng dáng của Mạc Mạc.

“Cậu Tô.” Người giúp việc đi từ toilet ra, Tô Thiệu Cần vội hỏi: “Mạc Mạc đâu?”

“Mạc Mạc ở trong bếp.” di Trần vẫn rất bình thản, nhưng không biết lòng Tô Thiệu Cần đã sắp nổ tung, trong bếp vừa có dao vừa có nhiều thứ khác, nhờ may Mạc Mạc... anh vội vàng đi xuống phòng bếp, lúc mở cửa phòng bếp ra, anh nhìn thấy Mạc Mạc đang bận rộn ở bên trong, đang mặc tạp dề xào rau, trái tim xiết lại giờ đổi thành rộn rạo ở trong bụng, nhẩn chịu nghĩ, Mạc Mạc khỏe rồi sao? lòng của cô ấy đã tốt rồi sao? Cô ấy đã đi lại được rồi sao?

“Cậu Tô, là Mạc Mạc đòi làm đó, nói muốn nấu đồ cho cậu nếm thử tay nghề của cô ấy, không phải là tôi làm biếng đâu...” di Trần thấy đáng vẻ khăn trương của Tô Thiệu Cần, nói cung cũng cảm thấy bất an nên quan sát vẻ mặt của Tô Thiệu Cần.

Sau khi Tô Thiệu Cần nhìn thấy Mạc Mạc như thế thì đứng lặng, bên môi nở nụ cười nhẹ, nói nhỏ: “Không sao, Di Trần, đi về trước đi, ngày mai lại đến nhé!”

“Ài, được, vậy tôi về trước nhé.” Di Trần nhìn đáng vẻ không giống tức giận của Tô Thiệu Cần cũng vui vẻ về sớm một chút.

Di Trần đi rồi, Mạc Mạc vẫn ở nơi nào đó chuyên chú nấu cơm, Tô Thiệu Cần vẫn nhìn như vậy, hơi hốt hoảng, phòng bếp của anh chưa từng có cô gái trẻ nào dùng qua, loại cảm giác này rất kỳ lạ, sau đó một lúc mới đi qua, nói nhỏ với Mạc Mạc “Cần giúp gì không?”

Mạc Mạc quay đầu nhìn phía Tô Thiệu Cần, thì thấy khoe môi anh bị bầm tím, tay không nhìn được mà đưa ra “Chỗ này của anh bị sao thế?”

Tô Thiệu Cẩn rút lại một chút, “Không gì, lúc bắt kẻ xấu, không tránh được va chạm thôi mà”, dù sao Tô Thiệu Cẩn cũng sẽ không nói, hôm nay anh đi tìm Giản Chiến Nam, hai người đánh nhau một trận, anh lại thua trước. Trước đó nghĩ cần đánh cho Giản Chiến Nam một trận, cho hắn biết, tôn trọng phụ nữ là phẩm chất tốt, cũng cảnh báo hắn, đừng lại gần Mạc Mạc.

Anh vẫn cảm thấy đàn ông đánh nhau vì một người phụ nữ là chuyện rất trẻ con, bản thân mình cũng rất xem thường, nhưng mà lại không nghĩ rằng có một ngày sự việc này lại diễn ra trên người anh, nhưng không nghĩ tới Giản Chiến Nam cũng không đơn giản.

“Về sau cẩn thận một chút.” trên khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy gò, trắng bệnh của Mạc Mạc chợt xuất hiện nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, quay người đưa đồ xào ra ngoài “Anh tối bày bàn ăn trước, trước kia, lúc ba mẹ làm cơm, em cũng sẽ bày bàn ăn.”

“Mạc Mạc...” trước mặt cô bọn họ vẫn cảm kích nói về người thân, bây giờ Mạc Mạc chủ động nói đến chẳng lẽ lòng cô thông rồi sao, Mạc Mạc như vật, rất bình thường, bình thường đến mức khiến người khác cảm thấy có điểm khác thường.

Nghĩ đến thì trong lòng Tô Thiệu Cẩn nhin không được lại tự mắng, chẳng lẽ bộ dạng nửa sống nửa chết của Mạc Mạc mới bình thường sao? Anh vội nhận đĩa thịt hầm lại từ trong tay Mạc Mạc, cười nói “Rất thơm, cả màu sắc đến hương vị, không nghĩ tới tay nghề của em lại khá tốt.”

Bốn món ăn, một canh, Tô Thiệu Cẩn ngồi xuống ăn với Mạc Mạc, anh nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Mạc Mạc, con mắt không hề tức giận, khuôn mặt gầy tiêu tụy, dáng người nhỏ nhỏ, nhưng đã trải qua biết bao đau khổ.

Thực ra anh không biết Mạc Mạc nghĩ như thế nào về về đứa bé, về tương lai, cô có tính toán gì không. Bây giờ cô vẫn còn đi học, hơn nữa chỉ mới 18 tuổi, dường như đứa bé này đã mang đến hi vọng cho cô, nhưng tương lai của cô còn rất dài, một người mồ côi cha mẹ, vẫn còn đi học, cô có thể tìm cách gì đây?

Tô Thiệu Cẩn không khỏi cười, bản thân nghĩ quá nhiều, quá xa, từ khi nào thì trở nên dài dòng như thế, nhưng vẫn không nhin được mà lo lắng, nhin không được mà nghĩ đến, Mạc Mạc ơi, nên làm gì bây giờ.

“Em làm theo sách dạy nấu ăn.” Mạc Mạc thấy Tô Thiệu Cẩn chậm chạp mãi chưa xong, nói nhỏ một câu, nghĩ Tô Thiệu Cẩn không dám ăn món cô nấu. Cô ở nói này của Tô Thiệu Cẩn cũng đã nhiều ngày, luôn giằng dụa trong vực sâu thẳm khổ, vô tri vô giác, trong đầu đều là cậu nhỏ và ba mẹ.

Mạc Mạc thấy Tô Thiệu Cẩn rất lo lắng cho cô, cô có thể cảm thấy, hôm nay lúc tỉnh dậy, trong dạ dày không thoải mái, cô chạy đến toilet nôn một trận, nhưng lại không nôn được cái gì cả, sinh mệnh nhỏ trong bụng nhắc nhở cô, nó đang tồn tại. Đột nhiên Mạc Mạc cảm thấy mình không thể suy sụp như thế được.

Cô bây giờ chỉ có ba con đường, một là đi chết, một là sẽ bị điên, một là dùng cảm đối mặt với cuộc sống tương lai đang ở phía trước, dùng cảm mà sống sót. Mẹ cô cho cô sinh mệnh lần thứ hai, ngay cả Tô Thiệu Cẩn cũng nỗ lực, lo lắng vì sự sống của cô, cho nên, cô phải đưa ra lựa chọn.

Tô Thiệu Cẩn hoàn hồn, cười cười, cầm lấy đĩa gấp thức ăn, sau một giây dừng lại nhưng vẫn ăn rất nhiệt tình. Thực ra Mạc Mạc không muốn ăn, nhưng cũng không biết có cái gì đang thúc giục cô, phải ăn một chút, dù chỉ là một chút.

Cô gấp đồ ăn lên đưa đến miệng, cũng nôn ra, lại đi ăn canh, khó khăn nuốt xuống, canh đắng, đồ ăn cũng đắng, rõ ràng cô nấu theo sách, nhưng sao lại đắng. Cô vội vàng cướp chén đĩa trong tay Tô Thiệu Cẩn “Đắng như thế, làm sao anh nuốt được, đừng ăn, em... chúng ta mua đồ ăn ngoài đi...”

“Cơm do Mạc Mạc làm, dù đắng anh cũng nuốt được, nếu về sau mỗi ngày Mạc Mạc đều nấu cơm cho anh, đắng đến mấy cũng không sao, bớt tính nóng mỗi ngày của anh.” Không phải Đổng giúp Hạ sốt sao?

“Anh Tô...” Mạc Mạc không biết nói gì cho phải, chỉ biết nắm chặt đĩa trong tay, cô không thể đáp lại bất cứ cái gì của Tô Thiệu Cẩn. Lúc Cô đang khó xử, Tô Thiệu Cẩn cười “Nào, Mạc Mạc cố gắng động rồi, bé ngoan, về sau chuyện nấu cơm để cho đi trần làm là được rồi, bây giờ việc em cần làm là nghỉ ngơi cho tốt, Mạc Mạc, anh rất vui, em có thể vì mình mà nỗ lực, cho nên phải tiếp tục cố gắng lên, đừng để anh xem thường em! Còn nữa, em hãy sẵn sàng chuẩn bị sống cùng với anh, em cần chuẩn bị cảm động bất cứ lúc nào và bất cứ chỗ nào.”

Mạc Mạc thấy bộ dạng cười đùa cợt nhả của Tô Thiệu Cẩn, cô biết, anh muốn chọc cô cười, cô cũng muốn cho anh một nụ cười, nhưng vẫn thất bại. Cô đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, còn cả đồ ăn đắng nghét này, Tô Thiệu Cẩn vội để cô ngồi xuống, tay anh bắt đầu thu dọn này nọ rồi lại gọi điện thoại kêu đồ ăn ngoài.

Ăn cơm tối xong, Mạc Mạc tắm rửa đi ra, cô nghĩ, tuy cô không biết tương lai của mình sẽ như thế nào, nhưng cô không thể ở mãi trong nhà Tô Thiệu Cẩn được, lúc đang nhập thần thì cũng đã đẩy cửa phòng ngủ của Tô Thiệu Cẩn ra “Anh Tô...” cô không ý thức được mình quên gõ cửa.

Mạc Mạc vừa gọi một tiếng thì đã cảm thấy xấu hổ, chỉ thấy cánh tay Tô Thiệu Cẩn đang để trần, khi Mạc Mạc muốn chạy ra ngoài thì lại thấy hình như Tô Thiệu Cẩn đang xoa thuốc, những mảng xanh tím sau lưng, cô nhủ thầm hỏi: “Anh bị thương hả?”

Tô Thiệu Cẩn che áo lại “Vết thương nhỏ, không có gì ghê gớm đâu!”

“Sao lại không cẩn thận như thế.” Mạc Mạc nhíu mày, đi qua đưa tay cầm thuốc trong tay anh “Ngồi xuống, em xem.”

Rất khó mà thấy được sự mạnh mẽ như thế của Mạc Mạc, anh ngoan ngoãn ngồi trên giường, nhưng làm sao mà cởi áo ngủ trước mặt Mạc Mạc được, tuy rằng, nơi bí ẩn tối mật của mình cũng đã bị Mạc Mạc nhìn qua, nhưng mà với bây giờ đối với Mạc Mạc, người đàn ông to lớn lại trở nên quần bách.

Mạc Mạc không để ý, không nghĩ nhiều như Tô Thiệu Cẩn, động tác tay của cô rất nhẹ cởi áo ngủ của Tô Thiệu Cẩn ra quẳng thành một túm dưới đất,

nhìn đến nơi bị thương, thâm tím một mảng như bàn tay, còn xuất hiện vết xuất huyết mờ mờ. Cô đổ ra một ít thuốc, nhẹ nhàng thoa lên đó.

Động tác mềm nhẹ, lòng bàn tay mềm mại như bông. Tô Thiệu Cần không cảm thấy đau, nhưng nhiệt độ nóng, còn bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia của Mạc Mạc, khơi lên trái tim khô nóng không nhìn được của anh, thực ra định lực của anh luôn rất tốt, nhưng Mạc Mạc trước mắt như thế thì rất khó để trải nghiệm. Ở phía sau, Mạc Mạc nói: “Anh Tô, ngày em em về, mấy ngày này làm phiền anh quá.”

Trong nháy mắt Tô Thiệu Cần như bị chặt ngang: “Khách sáo cái gì, sau này... có tính toán gì không?”

Động tác trên tay của Mạc Mạc dừng lại, trong mắt là cô đơn cùng đau khổ, do dự một lúc, cô lắc đầu “Không biết, không biết...” giọng nói trở nên xa xôi, chứa đầy phiền muộn mơ hồ.

Mỗi lúc đau khổ cùng nhất, lại là Tô Thiệu Cần an ủi cô, nói với cô phải kiên cường, cần phải sống, muốn đi tới thì phải dũng cảm mới đưa cô thoát khỏi tối tăm. Cô cố gắng kiên cường lên, nhưng cô biết bản thân đang trốn tránh, trốn tránh cái chết của cậu nhỏ, trốn tránh với sinh mệnh nhỏ đột nhiên tới, trốn tránh suy nghĩ tiếp theo phải làm sao, con đường xa phía trước phải đi như thế nào.

Chỉ muốn co lại trong vỏ ốc, đi từng bước từng bước, hoặc sẽ buông đứa bé này để tiếp tục học, hoặc là giữ lại đứa bé tạm thời gác chuyện học lại, thực ra trong lòng cô đã trống không, dù đến trường, hay làm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa. Cô sống cũng không biết vì cái gì nữa.

Tô Thiệu Cần xoay người, hai tay giữ lấy bả vai yếu ớt của Mạc Mạc, hai mắt nhìn chăm vào Mạc Mạc “Mạc Mạc, nếu em đồng ý, ... anh sẽ nguyện làm ba đứa bé của em, là anh, anh sẽ cùng em yêu thương đứa bé.”

Mạc Mạc nghe lời nói của Tô Thiệu Cần như bị cái gì kích thích, đột nhiên cô đẩy anh ra, đứng dậy lui lại rất xa: “Không, em không yêu đứa bé, không yêu...”

Tô Thiệu Cần đứng dậy tới gần Mạc Mạc, ôm cơ thể đang hơi run của cô “Mạc Mạc, chấp nhận đi, từ sâu trong lòng em muốn có đứa bé này, trên người của nó có một nửa dòng máu của em, nó là sinh mệnh nhỏ vô tội, là cốt nhục của em, yêu nó không có gì đáng xấu hổ, chấp nhận thương nó cũng không có gì là tội lỗi.”

Mạc Mạc khóc không tiếng động trong lòng Tô Thiệu Cần, lòng rất rối loạn.

Mạc Mạc ngủ, khóe mắt còn rõ nước mắt, bên ngoài cô cố gắng kiên cường, nhưng vẫn là một đứa trẻ không chịu được đau khổ, Tô Thiệu Cần giúp Mạc Mạc đắp chăn, rồi đi ra khỏi phòng cô.

Trên bàn trà phòng khách, tiếng điện thoại vang lên, anh đi qua, cầm lấy điện thoại nghe thì nghe thấy tiếng khóc của Cẩm Từ: “Anh, không thấy Mạc Mạc, em không biết cô ấy đi đâu nữa...”

Tô Thiệu Cần cười nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì, Mạc Mạc ở chỗ của anh.”

“A!” Cẩm Từ ngốc tại chỗ “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cơ thể to lớn của Tô Thiệu Cần nói chuyện của Mạc Mạc với Cẩm Từ, chuyện mang thai không nói cho Cẩm Từ, việc ở trường học anh cũng nhờ người giúp xin nghỉ thay Mạc Mạc, để cho Cẩm Từ không phải lo lắng. Cẩm Từ nghe xong Tô Thiệu Cần nói, thực sự không thể tin được, từng điểm xấu như thể lại đổ lên đầu của Mạc Mạc.

Mạc Mạc đã rất đau khổ khi mất đi ba mẹ, cậu nhỏ là người thân duy nhất bây giờ của cô, rồi cũng ra đi, một người đàn ông dịu dàng như ngọc, vẫn là người đàn ông Mạc Mạc sùng bái, sao có thể chết như vậy?

Cẩm Từ tức giận mắng Giản Chiến Nam là thứ này thứ kia, ngày trước sau hôn lễ của Mạc Mạc đã xảy ra nhiều chuyện như thế là nhờ sự can thiệp của Giản Chiến Nam mà tạo thành, tuy không phải hắn giết chết Lăng Việt Nhiên, nhưng cũng là gián tiếp khiến cho Lăng Việt Nhiên bất hạnh. Ngày mai là chủ nhật, Cẩm Từ muốn về nhà một chút. Cô sợ Mạc Mạc sẽ không thông, mà Tô Thiệu Cần căn bản sẽ không hiểu tâm tư của Mạc Mạc, Cẩm Từ hiểu Mạc Mạc, Mạc Mạc ngoài việc hận Giản Chiến Nam nhưng cũng hận luôn cả bản thân mình, những việc mà Giản Chiến Nam làm luôn là vì Mạc Mạc, Mạc Mạc sẽ tự trách, áy náy và đau khổ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Cẩm Từ thu dọn đồ đạc rồi đi ra khỏi trường học, mới đi ra khỏi cổng trường liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. không hiểu vì cái gì mà hần cứ tìm cô hết lần này tới lần khác. Trước kia, đã không thích chủ của chiếc xe này mà giờ lại càng không thích.

Cô không nhìn xe, tiếp tục đi đường của mình, cũng không đoán rằng chiếc xe kia đuổi theo đã kịp tới bước chân của cô, có người đàn ông nhô đầu ra từ trong xe “Tô Tô, em đi đâu, anh đưa em đi.”

Cẩm Từ hung dữ liếc người kia một cái, mặt người đã thú, nhả nhận bại hoại, Cẩm Từ vẫn còn ghi hận lần trước hắn bắt cô lên xe của Giản Chiến Nam, còn lần trước lúc ăn cơm với Mạc Mạc, cô không cẩn thận lại đi vào trong phòng ăn của hắn. ... nghĩ lại lần kia, tâm tình Cẩm Từ càng kém, “Xí, ai cho anh gọi tôi là Tô Tô, buồn nôn, lái cái xe rác của anh đi xa một chút, bà cô đây không muốn nhìn thấy anh, hiểu không?”

Xe dừng lại ven đường, chủ xe xuống xe, bước nhanh lên phía trước, tóm tay Cẩm Từ. Trên khuôn mặt tuấn tú nhả nhận có vẻ tức giận “Nói thô tục, tin anh sẽ...”

“Anh làm sao?” Cẩm Từ khiêu khích nhìn người đàn ông trước mặt, “Tôi không rảnh chơi với anh, bỏ móng vuốt của anh ra, anh nắm lấy tay tôi đau đó!” vẫn bộ dạng nhả nhận, cùng hành vi thô phi hoàn toàn khác biệt.

“Vi sao em lại ghét anh như thế, không phải anh chỉ phạm vào việc bắt giữ em trái pháp luật một lần thôi sao, không phải lần trước em rất không cẩn thận mà ôm áp yêu thương anh đó thôi, cần gì phải chán ghét anh như thế?” Khâu Chí cau mày, không hiểu vì sao Cầm Từ lại ghét anh như thế, coi anh như bọn ma quỷ tội ác tày trời.

“Ghét anh không thay đổi.” Cầm Từ lười mới không thèm nói thêm gì với anh.

“Hôm nay chúng ta từ từ thương lượng, không thương lượng rõ ràng thì em không thể đi”. Vẻ mặt của Khâu Chí nhàn hạ, cầm tay cô càng chặt.

Cầm Từ nghĩ nghĩ, chuyện bị hấn bắt cũng đã trôi qua n lâu rồi, Minh không nên bụng dạ hẹp hòi mà ghi hận như thế, lần trước, cũng là tự mình đụng vào lồng ngực người ta, dường như cũng chẳng trách người ta được, “Tôi ghét Giản Chiến Nam”.

“Hắn lần nào thương đến chị em tốt nhất của tôi.”

“Em ghét Giản Chiến Nam thì đâu có liên quan gì tới anh?”

“Anh là bạn của Giản Chiến Nam, khó tránh khỏi việc các người cùng câu kết với nhau làm việc xấu, anh nên vui mừng, vì anh với hắn ta chỉ là bạn, nếu anh là thân thích của hắn, nếu bây giờ mà cứ quấy rầy tôi như thế thì tôi sẽ báo cảnh sát tới bắt anh.”

“Tô Tô, em nói có lý chút được không, việc của em và bạn của em anh không làm gì có lỗi cả, còn chuyện người kia, đừng dùng để làm ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta, em nói có phải không!”

Bụng Cầm Từ đầy tức giận, quá lắm thì bọn học cũng mới chỉ gặp mặt mấy lần, có mấy lần nghĩ lẽ, tội gì mà anh phải giằng vò cô như thế? “Ai với anh là chúng ta chứ? Chúng ta không quen biết, phiền anh đừng làm như quen biết tôi thế....tôi.....a...”

Lời nói chưa xong Cầm Từ muốn nói cũng không nói ra được, mắt mở thật lớn, suy nghĩ như bị sét đánh, cô bị cái gã nhả nhặn biến chất này hôn, nụ hôn đầu tiên của cô, lần đầu tiên của cô...

Khâu Chí hôn môi Cầm Từ, rốt cuộc cũng khiến cái miệng nhỏ nhắn huyền ảo của cô trở nên yên tĩnh, cái miệng nói chuyện rất sắc bén, nhưng hôn lại có cảm giác mềm mềm như bông, nếu không phải đang ở trên đường, anh còn muốn hôn cô thêm chút nữa, nhưng lại có không ít người đi qua, anh đành lưu luyến buông cô ra, nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Cầm Từ, anh đặc ý nói: “Chúng ta không quen sao? chúng ta quen đến mức đã kiss rồi, Tô Tô.”

“Bộp”.. Cầm từ tát một bạt tai xuống trên mặt của Khâu Chí, “Kiss cái đầu mẹ anh á, nụ hôn đầu tiên của lão nương lại bị loại heo gặm,” Không biết Cầm Từ là tức giận hay là xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hung dữ cắn xuống tay mà Khâu Chí đang cầm tay cô, bỏ tay ra, bước đi.

Thật là bà nội nó, nụ hôn đầu tiên của tôi mất rồi...

Mặt Khâu trí hơi có cảm giác nóng rát, nhìn bóng dáng rời đi của Cầm Từ, anh nhìn không được mà thổn thức, Khâu Chí bị con gái đánh, không đúng, là cô sinh viên miệng còn hôi sữa đánh, nhất định anh phải đòi lại, cả vốn lẫn lãi, Tô Tô, chúng ta chưa xong đâu....

Vừa rồi cô nói cái gì, nụ hôn đầu tiên, khuôn mặt tuấn tú nhả nhặn của Khâu Chí lại nhìn không được mà cười, người qua đường nhìn anh như bị ngốc, bị đánh mà trên mặt còn cười sán lạn như thế.

Đương nhiên Cầm Từ không thèm đếm xỉa tới tâm tình của Khâu Chí, cô đang thương tiếc nụ hôn đầu tiên của mình đồng thời cũng vội vàng đi đến ga tàu. Về nhà, thăm Mẹ Mẹ, cũng phải thăm ba mẹ nữa, cô cũng nhớ nhà.

Màn đêm sâu thẳm đen tối.

Một người đàn ông cao to đi vào một khách sạn, đi thang máy tới lầu 10, đứng trước cửa một căn phòng, lúc đang chuẩn bị gõ cửa, thì cửa đã mở ra, một cơ thể xinh đẹp nhào lên ôm chặt lấy người đàn ông.

Cô quen thuộc từng tiếng bước chân của anh.

“Chiến Nam, chúng ta đừng xa nhau nữa, em biết, anh yêu em...anh với người khác chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, em không để ý...” Nhã Nhi cúi đầu gọi tên người trong lòng, môi cũng dần đi lên, trên cửa, hai tay của cô cuốn lấy cổ của anh, đôi môi mềm mại chủ động hôn lên đôi môi bạc của Giản Chiến Nam, hai má, hầu kết, cô khó chủ động, Chiến Nam, anh vẫn muốn cô, vì anh đến đây, hơn nữa anh không đẩy tay của Nhã Nhi đang cầm trên đồ của anh, bàn tay nhỏ bé dao động trên người anh, chỗ mẫn cảm của anh cô đều quen thuộc, cô đang chờ Giản Chiến Nam động tình, ôm cô đi vào giường lớn, vội vã mà muốn cô. Nhưng mà, không nghĩ tới hai tay lạnh lùng của Giản Chiến Nam giữ lấy tay cô, tách cơ thể cô ra khỏi người mình.

Hắn không muốn cô? Cô vẫn là công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay của Giản Chiến Nam, trên con đường tình ái cũng là Giản Chiến Nam dịu dàng dẫn dắt cô, lần đầu tiên cô vút đi rụt rè e lệ, chủ động thân thiết, lại bị cự tuyệt, nhất thời cô hơi bất ngờ và bị thương, đôi mắt đẹp nhìn Giản Chiến Nam ai oán, lòng rất bất an.

“Chiến Nam..”

“Giang Nhã..” Giản Chiến Nam lạnh lùng gọi tên đầy đủ của Nhã Nhi “Chúng ta kết thúc đi.”

“Vì sao?” Vẻ mặt của Nhã Nhi hốt hoảng “Chiến Nam, chúng ta đã nói là không cách xa rồi.”

“Đúng vậy, đã nói, nhưng mà, người lựa chọn rồi đi trước là em.” Trên mặt Giản Chiến Nam rất lạnh lùng, không có chút ám áp nào, con người trầm lắng như vực sâu không đáy, nhìn không thấy một chút tình cảm dao động nào. “Có những thứ không có cách nào có thể trở lại như lúc ban đầu, loại cảm giác đã không còn nữa, hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta,”

Giản Chiến Nam nói xong quay người đi, Nhã Nhi hoảng sợ vọt tới, từ phía sau ôm chặt eo của Giản Chiến Nam “Chiến Nam, em không muốn chia tay, em yêu anh, em không thể không có anh.”

Giản Chiến Nam hơi nghiêng mặt, nhìn Nhã Nhi, giọng nói lạnh lùng “Giang Nhã, chấm dứt, là kết quả tốt nhất cho em và anh, lịch sử không thể trở về như cũ.”

Cơ thể Nhã Nhi như bị đóng đinh ở nơi đó, từ từ buông Giản Chiến Nam ra. Nhìn thấy Giản Chiến Nam, bước nhanh rời khỏi cô, rời khỏi tầm mắt của cô, anh đã không thương cô nữa rồi sao, không yêu cô nữa rồi sao? nhưng mà cô không thể không có anh. ...

*****

Buổi sáng ngày hôm sau, Mạc Mạc về đến chỗ ở của mình, Tô Thiệu Cẩn rất lo lắng khi cô ở một mình, Mạc Mạc cam đoan mãi, cô sẽ chăm sóc tốt bản thân, hơn nữa dì Trần cũng tới đây, chăm sóc một ngày ba bữa cơm cho cô.

Tô Thiệu Cẩn bị giục gọi tới Cục Công An, dặn dò Mạc Mạc vài câu, liền vội rời đi. Buổi tối, Mạc Mạc cùng dì Trần ăn xong cơm tối, nhưng sao cũng không nghĩ tới trong nhà sẽ có người đến, là chị em tốt nhất của cô, Cẩm Từ.

“Mạc Mạc!” Cẩm Từ vào nhà liền ôm lấy cô, Cẩm Từ vẫn nhiệt tình, ngay thẳng như thế, thật lòng quan tâm cô, quay về là vì lo lắng cho cô, Mạc Mạc cũng ôm Cẩm Từ, đáy lòng cũng ám áp “Ăn cơm chưa? Về đã nói cho dì với chú biết chưa?”

Cẩm Từ buông Mạc Mạc ra, nhìn thần sắc của Mạc Mạc, tuy bị vẻ lo lắng bao phủ nhưng có thể nhìn thấy cô không tuyệt vọng, Cẩm Từ vội gật đầu “Ừ, Trước tiên mình về nhà, sau đó gọi cho anh trai thì mời biết một mình cậu quay lại chỗ này, Mạc Mạc, cậu có khỏe không. ...”

“Cẩm Từ, tối hôm nay cậu ở với mình đi. ...” cô một chút cũng không tốt, không tốt, Cẩm Từ, Mạc Mạc đã không biết cần phải làm như thế nào, nhưng mà cái gì cô cũng không thể nói, Không thể lại khiến Cẩm Từ lo lắng nữa.

Cẩm Từ vỗ vai Mạc Mạc “Yên tâm đi, tối hôm nay mình không đi đâu cả, cùng chen chúc trong một chiếc chăn với cậu, nhưng mà chiều mai mình phải ngồi tàu để quay về trường, Mạc Mạc cậu có muốn đi cùng mình không?”

Sắc mặt Mạc Mạc buồn bã, cô không biết phải trả lời Cẩm Từ như thế nào, hiện tại cô không còn cách nào để có thể đưa ra quyết định, cái chết của cậu nhỏ là đã kích lớn đối với cô, những đã kích liên tiếp khiến cho cô sống không bằng chết, nhưng mà, giờ trong bụng cô đang có một sinh mệnh, cùng gắn bó mật thiết với sinh mệnh của cô.

Cô đang do dự, nếu ở lại, hay là buông tha, đó là đứa bé ma quỷ của Giản Chiến Nam, nhưng cũng là đứa bé của cô, là người duy nhất có cùng dòng máu với cô, ...nghĩ không nổi nữa, Mạc Mạc bắt đầu đau đầu, tay cô dụi dụi vào trán, khẽ lẩm bẩm “Cẩm Từ, mình nghĩ qua vài ngày nữa rồi nói tiếp. ...”

“Được, mình chỉ hỏi vậy thôi.” Chờ tâm tình Mạc Mạc tốt hơn rồi nói sau cũng không muộn, dù sao bên trường học cũng đã xin nghỉ phép, thiếu vài môn thi cái đầu của Mạc Mạc nhất định cũng có thể bù lại được.

Cẩm Từ ở cùng cả đêm với Mạc Mạc. Hai người nói rất nhiều, cho tới lúc buồn ngủ miệng không mở được mới đi ngủ, ngày hôm sau cẩm Từ bị đánh thức bởi tiếng điện của ba mẹ gọi đến, bảo cô về nhà, Cẩm Từ đành tạm biệt Mạc Mạc, dặn cô nhất định phải kiên cường, nhất định phải quy về trường học, cô sẽ chờ ở đó, Cẩm Từ rộng rãi một hồi, dù vẫn lo lắng nhưng cuối cùng vẫn bị Mạc Mạc đuổi đi.

Di Trần đến làm cơm sáng, Mạc Mạc ăn một ít, nói còn buồn ngủ nên liền đi nghỉ. Di Trần vì hơi buồn chán nên đi tản bộ, đi xuống quảng trường có chỗ tập luyện, rất náo nhiệt. Vì buổi tối tán gẫu cùng Cẩm Từ khá lâu nên Mạc Mạc ngủ đến mức bất tỉnh nhân sự, nhưng tay vẫn ôm chặt bụng của mình, bản thân cũng không hay biết.

Không biết Mạc Mạc ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy cảm thấy rất thỏa mãn, mở mắt, duỗi tay, duỗi lưng, lại phát hiện có gì đó không đúng, trên trần nhà, tất cả mọi thứ đều không giống. ...

Nhà của cô, phòng ngủ của cô không lớn như thế, không có xa hoa như thế, tất cả thiết kế đều xa lạ, trong lòng Mạc Mạc sợ hãi, cô ngồi xuống, trong lòng khẩn trương như thất lạc một chỗ, một dự cảm điềm xấu bao phủ trong đầu cô.

Cô xốc chân lên bước chân ngọc xuống giường, dưới chân là tấm thảm mềm mại, cô đi đến phòng ngủ trước cửa, đang đưa tay muốn đẩy cửa ra, cửa lại bị người bên trong mở ra, ánh mắt của Giản Chiến Nam nhìn thẳng vào trong mắt cô.

Cô lui về phía sau.

Hoang mang, cảm hận, bất an. Lúc muốn tiếp tục cách hấn ra một chút, nhưng eo lại bị Giản Chiến Nam ôm chặt, gương mặt điển trai tới gần cô, con ngươi đen nháy dụi dụi người nói không nên lời, nhưng mà, với Mạc Mạc mà nói, đó là ma quỷ giả trang, hấn muốn làm cái gì, hấn làm sao có thể đưa cô tới chỗ này?

Mạc Mạc rất tức giận nhìn hấn, hai tay để trong ngực của hấn, oán hận nói: “Giản Chiến Nam, anh muốn làm gì? Đây là đâu? Anh dựa vào cái gì mà đưa

tôi tới đây?”

“Mạc Mạc” Giản Chiến Nam thấy đáng về oán hận đề phòng của cô, trong lòng anh cảm thấy bất lực, cơ thể trong lồng ngực gầy yếu hoảng sợ, anh nhìn không được mà nói lòng tay, giữ người đau thương trong lòng “Mạc Mạc, xem nơi này như là nhà của em, để anh chăm sóc em...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lời nói của Giản Chiến Nam khi nghe vào trong tai của Mạc Mạc lại trở thành lời chê cười khùng khiếp nhất trên đời, nhà là cái gì, trong nhà nên có ba mẹ, có người yêu của mình, nhưng mà ở nơi đây có gì, áp lực đến nghẹt thở, hung thủ đã hại chết người thân của cô, người đàn ông khiến cô thương tích đầy mình.

Cô và hắn như nước với lửa.

“Tôi phải về nhà của tôi, Giản Chiến Nam, đừng ép tôi...”

“Mạc Mạc không thích nơi này?”

“Không, nơi này rất tốt, không thích người ở đây mà thôi.”

Giản Chiến Nam im lặng một lúc “Mạc Mạc, anh sẽ không để em rời khỏi anh, biết không, ngoan ngoãn nghe lời, đừng ép anh phải dùng thủ đoạn.”

Thủ đoạn, sắc mặt Mạc Mạc trắng bệch như tờ giấy, trong lòng không khỏi rung mình “Giản Chiến Nam, tôi đã không có gì cả, anh định ép như thế nào.”

Giản Chiến Nam cười thần nhiên, môi mông gợn cảm nhưng lời nói lạnh như băng khiến cả người Mạc Mạc rét run: “Mạc Mạc, em không hi vọng anh chàng cảnh sát kia và chị em tốt của em có chuyện gì đâu đúng không?” trong mắt Mạc Mạc hắn đã là ma quỷ, so với bây giờ thì càng không thua kém, hắn chỉ có thể diễn vai diễn của ác ma, có lẽ cũng chỉ có biện pháp này mới có thể giữ cô lại.

Yêu, đã không thể dùng để giữ lại Mạc Mạc.

Bởi vì, Mạc Mạc đã không còn yêu hắn nữa...

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam mà không dám tin. “Anh dám! Giản Chiến Nam, pháp luật sẽ trừng phạt anh.”

Giản Chiến Nam khẽ hừ một tiếng: “Đừng lo lắng, anh hiểu pháp luật hơn em nhiều, hơn nữa, anh là công dân tốt tuân thủ pháp luật, nhưng mà Mạc Mạc, xã hội này có rất nhiều việc không tuân theo pháp luật, cũng có rất nhiều cảm dỗ, cũng có người không thể cưỡng lại cảm dỗ đó.”

“Anh muốn như thế nào? anh muốn như thế nào?” lòng Mạc Mạc nổi lên lửa giận và sợ hãi, thủ đoạn của Giản Chiến Nam, cô biết, cô không muốn Cầm Tử và Tô Thiệu Cẩn bị liên lụy vì cô.

Giản Chiến Nam đẩy Mạc Mạc ra xa một chút, con mắt nặng nề nhìn Mạc Mạc, bình tĩnh nói: “Anh không nghĩ như thế, Mạc Mạc, không gian ở đây tốt, khung cảnh cũng tốt, thích hợp cho em dưỡng thai, phía bên trường học, trước hết em có thể tạm nghỉ, chờ sinh đứa bé xong thì em có thể tiếp tục đi học.”

Cơ thể Mạc Mạc hơi run, con mắt nhìn chăm chăm vào Giản Chiến Nam, hắn biết cô có thai, ở trong này dưỡng thai, hắn muốn giam cầm cô ở đây sao? Hắn đã quyết định xong mọi việc, hắn có tư cách gì để quyết định việc cô nên làm: “Đứa bé... không phải của anh, anh đừng nằm mơ tôi sẽ sinh đứa bé của anh, còn nữa, anh không có quyền gì để quyết định tôi ở lại đây!”

Trên khuôn mặt tuân thủ của Giản Chiến Nam không hề gợn sóng “Mạc Mạc, đứa bé là của anh, anh nghĩ việc này rất dễ xác định. Anh biết em hận anh, nhưng mà đứa bé là vô tội, Mạc Mạc, em muốn bóp chết chính đứa con của em sao? Em muốn làm hung thủ tự tay giết chết con mình sao?!” Giản Chiến Nam không lưu tình mà đánh vào lương tâm của cô, cả người Mạc Mạc ngẩn ra, trong lời nói chính xác của Giản Chiến Nam như đang uy hiếp cô.

Giản Chiến Nam tiếp tục, giọng nói âm u, từng bước cảm dỗ Mạc Mạc, “Mạc Mạc, đứa bé là của anh cũng là của em, nếu là con trai, thì ánh mắt của nó nhất định sẽ giống em, nó sẽ cười với em, sẽ gọi em là mẹ, chờ nó lớn thêm vài tuổi, có thể trở thành một nam tử hán, đứng trước mặt em bảo vệ cho em, hoặc hướng về những người đàn ông mơ ước em mà tuyên bố, cô gái xinh đẹp này là mẹ của nó, để cho bọn họ hết hi vọng, nếu là con gái cũng tốt, con cũng sẽ xinh đẹp như em, đôi mắt thật to như em vậy.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Mạc Mạc bịt tai, đau khổ khê kêu, không muốn nghe Giản Chiến Nam nói tiếp. Giản Chiến Nam ôm chặt Mạc Mạc đau khổ và nẫu buồn, “Mạc Mạc, giữ đứa bé lại đi, em hận anh, muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được...”

Mạc Mạc biết Giản Chiến Nam sẽ không thả cho cô đi, dù là vì gì, hấn quan tâm đứa bé, giữ lại đứa bé, hay là ham muốn chiếm giữ cô, nguyên nhân là gì, không quan trọng, quan trọng là... hấn đã đưa ra quyết định như thế thì cô có phản kháng cũng không có hiệu quả, hấn sẽ không từ mọi thủ đoạn để giữ cô lại.

“Nên ăn cơm tối rồi, đã một ngày em không ăn gì.” Giản Chiến Nam nói xong cũng lôi tay cô đi, đi đến trước toilet, dùng khăn lông ấm áp lau mặt và tay cho Mạc Mạc.

Lúc đi vào phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn đồ ăn, người hầu đứng chờ một bên, Giản Chiến Nam kéo ghế cho Mạc Mạc, đỡ vai cô để cô ngồi xuống, sau đó ngồi đối diện cô, người hầu vội gấp thức ăn cho Mạc Mạc.

Ăn cơm một chút nhưng rất nặng nề, nhưng nhìn thấy Mạc Mạc ăn rất nhiều thức ăn, trong lòng Giản Chiến Nam cũng an ủi không ít. Mạc Mạc ăn xong cơm tối rồi đi tắm, cô nhìn trong gương, cơ thể đỏ hồng của mình, rồi dừng lại ở trên bụng.

Tay không nhịn được mà xoa tới, nơi này có một sinh mạng nhỏ đang được nuôi dưỡng, tương lai khi sinh ra sẽ gọi cô là mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn như cô, đó là chuyện thần kỳ cỡ nào.

Giản Chiến Nam, hấn đủ tàn nhẫn, trong lời nói của hấn, mỗi một chữ đều in sâu vào trong lòng cô. Hôm nay, lần đầu tiên cô có một chút chờ mong sau khi sinh ra thì cục cưng của cô sẽ có dáng vẻ như thế nào. Nhưng mà, đứa bé cũng là của Giản Chiến Nam, dáng vẻ, hành động của hấn đều cho thấy hấn rất muốn có đứa bé. Nhưng mà cô hận hấn, làm sao cô có thể để cho một hung thủ làm ba của một đứa bé. Lại càng không muốn dây dưa mãi với Giản Chiến Nam, có bất cứ quan hệ gì.

Hơi nước che mờ gương, cũng mờ hồ chính mình, trong đầu cô có một ý niệm rất đáng sợ, giống như một hạt giống, điên cuồng lớn lên trong đầu cô. Giản Chiến Nam, không phải tất cả mọi chuyện có thể nằm trong tay anh.

Mạc Mạc tắm rửa xong đi ra thì Giản Chiến Nam đang đứng ở ngoài chờ, hấn cũng vừa tắm rửa xong, tóc đen tinh tế, quyến rũ mãnh liệt, tuấn tú giống như thiên thần trong thần thoại khiến người khác không dám không tôn trọng, nhưng mà, một người đàn ông như thế lại là người có bụng dạ độc ác như ma quỷ.

Giản Chiến Nam đưa tay ra ôm Mạc Mạc, cúi đầu, ngửi ngửi ở cổ của cô, dáng vẻ say mê: “Mạc Mạc, em rất thơm”

Lúc cơ thể Mạc Mạc đụng chạm với Giản Chiến Nam liền cứng lại, những hồi ức xưa kia cứ quanh quẩn trong đầu cô, tâm vẫn còn sợ hãi, cô rất sợ hấn nhất là vào lúc này. Mạc Mạc cứng đờ không ngúc nhích trong lòng hấn.

Hấn ôm ngang cô đi vào phòng ngủ, đặt lên giường lớn mềm mại, cơ thể cao lớn cũng nằm bên người Mạc Mạc. Ôm chặt cơ thể Mạc Mạc, môi mọng hôn lên trán cô, “Mạc Mạc, thả lỏng một chút, anh chỉ ôm em ngủ thôi.”

Đã từng, cô thích hấn đứng dưới tàng cây, cho cô một cái ôm thật lớn, thích cảm giác hấn ngang ngược hôn cô. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên cô bị hấn ôm ngủ trong lòng, Mạc Mạc không còn có thói quen được hấn ôm, không thích cái ôm của hấn, cái ôm của hấn chứa rất nhiều, rất nhiều nguy hiểm khiến cho cô sợ hãi, khiến cô cảm thấy lạnh, dù cái ôm ấm áp cũng không thể cho cô được ấm áp chút nào.

Lúc tiếng chuông di động vang lên, là tiếng chuông quen thuộc của Mạc Mạc. Lúc cô muốn ngồi dậy thì Giản Chiến Nam nghiêng người, vươn tay lấy di động ở đầu giường cho Mạc Mạc “Nhận đi”.

Mạc Mạc liếc Giản Chiến Nam một cái rồi lại nhìn về chiếc di động, hiện lên tên Tô Thiệu Cẩn, do dự một chút, cuối cùng cô cũng nhận cuộc gọi, chưa đợi cô trả lời thì đã nghe được giọng nói lo lắng của Tô Thiệu Cẩn: “Mạc Mạc, em đang ở đâu?”

“Em...” cô không biết đây là đâu “Anh Tô, em... em đang trên đường tới trường”

Tô Thiệu Cẩn im lặng, Mạc Mạc hơi bất an “Anh Tô, anh đang ở đâu!?”

“Mạc Mạc, xú nha đầu, cậu đang ở đâu, đột nhiên không thấy đâu có biết mình rất lo lắng cho cậu không, nói nhanh đang ở đâu?” giọng nói của Cẩm Từ dội vào di động, Mạc Mạc hơi sững sốt một chút, Tô Thiệu Cẩn tới trường học tìm cô, đang ở cùng với Cẩm Từ.

Nói dối chưa xong, lòng Mạc Mạc trở nên luống cuống, chỉ nghe được giọng nói lo lắng của Tô Thiệu Cẩn truyền đến: “Mạc Mạc, có phải ở cùng với hấn hay không, có phải không?”

Không hổ danh là cảnh sát, một lời nói rõ thiên cơ, cô giấu không xong. Tay nắm di động càng thêm dùng sức, cô thở một chút rồi nói: “Phải”, cô không thể ở chung với Tô Thiệu Cẩn, cũng không thể cho anh cái gì, vẫn thừa nhận là anh đối với cô rất tốt, biết không thể ở cùng với anh thì cần gì phải để cho anh suy nghĩ. Không bằng kết thúc như thế đi, đau dài không bằng đau ngắn, không nên để Tô Thiệu Cẩn đi vào sẽ làm hại đến anh.

“Mạc Mạc, có phải hấn ép em không, có phải không, em ở đâu, nói cho anh biết”, ở bên kia Tô Thiệu Cẩn đã sắp rống lên rồi.

“Không có...” Mạc Mạc nghẹn ngào nói, “Anh Tô, em với anh ta ở chung, như thế đó, không ai ép ai hết.”

“Mạc Mạc, em gạt anh.”

Mạc Mạc nhận chịu sự đau nhức trong lòng, giọng nói khàn khàn: “Anh Tô, đừng tiếp tục lãng phí thời gian ở em, em không đáng, nói với Cẩm Từ, em không sao, như vậy nhé, em tắt máy đây.”

“Vì sao, Mạc Mạc, vì sao?”

Tiếng gào thét của Tô Thiệu Cẩn, âm thanh hỗn loạn, đau đớn buồn phiền, như một con dao cắt cửa tim Mạc Mạc, Mạc Mạc nhìn thoáng qua người nằm bên cạnh cô, về mặt Giản Chiến Nam không có biểu hiện gì, nhắm mắt lại, nói trong đau khổ: “Anh ấy là ba của đứa bé...”

Mạc Mạc nói xong liền tắt di động, xin lỗi, anh Tô, xin lỗi, nhưng chỉ là nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt chân.

Cô là Mạc Mạc khôn nạn, giống như Giản Chiến Nam nên bị đẩy xuống địa ngục. Nhưng mà cô không thể cho Tô Thiệu Cẩn tình yêu, cũng không cho được mong muốn của anh, cứ kết thúc như vậy đi.

Ở bên kia, trong hốc mắt khô khan của Tô Thiệu Cẩn lại đỏ hoe, di động trong tay như sắp bị anh bóp nát, cơ thể cao lớn đứng lặng, trong lòng đau đớn từng trận.

“Anh, anh vẫn tốt chứ?” Cẩm Từ cầm tay Tô Thiệu Cẩn “Mạc Mạc mang thai phải không, cậu ấy mang thai đứa con của Giản Chiến Nam phải không?” câu nói cuối cùng kia của Mạc Mạc, ở trong gió đêm rõ ràng như thế, không chỉ Tô Thiệu Cẩn nghe rõ mà Cẩm Từ cũng nghe được rất rõ.

Tô Thiệu Cẩn thích Mạc Mạc, cô có thể nhìn ra, vẫn luôn cho rằng Mạc Mạc sẽ quên Giản Chiến Nam, thì mới có thể ở bên Tô Thiệu Cẩn được, nhưng mà, sao Mạc Mạc lại mang thai con của Giản Chiến Nam, lại ở cùng với Giản Chiến Nam.

Bởi vì đứa bé sao?

Không phải, không có khả năng đó.

Mạc Mạc yêu Giản Chiến Nam như thế nào, Cẩm Từ biết. Cứ cho bây giờ Mạc Mạc hận Giản Chiến Nam, nhưng có lẽ tận sâu trong lòng Mạc Mạc vẫn yêu Giản Chiến Nam, bây giờ, vì đứa bé và Giản Chiến Nam nên lại tiếp tục ở cùng nhau, cũng không phải không có khả năng.

Vì Mạc Mạc đau cũng vì Tô Thiệu Cẩn khổ sở.

Gió lạnh mùa thu lạnh tới tận trong lòng.

Mạc Mạc bắt đầu có dấu hiệu khi mang thai, để cô ăn gì cũng nôn ra, Giản Chiến Nam rất lo lắng, thường xuyên gào thét bác sĩ mà không biết lý do, bác sĩ nói anh quá khẩn trương, phụ nữ có thai biểu hiện như thế là bình thường, cho Mạc Mạc ăn nhiều món, mỗi món một tí là tốt rồi.

Giản Chiến Nam cảm thấy Mạc Mạc đã thỏa hiệp, hẳn có thể nắm mọi thứ trong tay, kể cả Mạc Mạc, dù cưỡng bức hay dụ dỗ, tóm lại là Mạc Mạc ở lại bên cạnh hắn, đối với hắn mà nói kết quả như thế là đủ rồi, lúc này có quá nhiều thứ chắn ngang bọn họ, muốn trở về như trước kia là không có khả năng.

Trái tim con người anh không có cách nào để nắm trong tay, cho nên, ngay từ lúc đầu giữ Mạc Mạc lại bên cạnh, hẳn không giữ lại trái tim của cô, hẳn chỉ cần Mạc Mạc ở bên cạnh hắn là được, sinh cục cưng, một nhà ba người như thế là đã tốt lắm rồi.

Buổi tối Giản Chiến Nam vẫn ôm cô nằm trong lòng để ngủ như trước kia, cái đầu nhỏ nhỏ gối lên trên vai hắn, khiến hắn có một loại cảm giác thỏa mãn, mặc dù cô không phản đối hắn, mặc dù cô luôn im lặng, nhưng cảm giác này rất tệ hại. Hẳn không biết trong lòng Mạc Mạc có vui vẻ hay không, kỳ vọng, không biết về bên ngoài Mạc Mạc im lặng là muốn gì, dù sao vẫn cảm thấy cô có tâm sự.

“Mạc Mạc...” Giản Chiến Nam gọi cô, cúi đầu hôn trên môi cô mấy cái, sau đó tầm mắt lại rơi vào trên quyển sách “Chúng ta lại xem thử, cục cưng được 7 tuần có đáng vẻ như thế nào.” Vừa nói thì liền lật lật mở quyển sách, rồi đọc “Bảy tuần, lúc này phôi thai giống như một hạt đậu, khoảng 12 mm, ...những ấu mầm trên đó sẽ phát triển thành tay và chân, thoát nhìn tay và chân giống như một đoạn mái chèo... trái tim cũng bắt đầu phân chia thành tâm nhĩ trái và tâm thất phải, và bắt đầu có nhịp đập, mỗi phút có thể đập 150 lần, sẽ nhanh gấp 2 lần so với nhịp tim của bạn, Mạc Mạc, nhanh hơn gấp đôi so với em đó...”

Giản chiến Nam nói xong thì ngồi dậy, áp tai vào trên bụng dưới của Mạc Mạc, “Anh nghe thử....chúng ta vẫn nghe không được, phải đến lúc 6 tháng...”

“Tôi buồn ngủ rồi.” Mạc Mạc hồ hững nói, cũng nhắm hai mắt lại, rõ ràng là không muốn nghe Giản Chiến Nam nói xong. Nhưng mà, trong đầu vẫn lưu lại những lời Giản Chiến Nam nói, nhịp đập của cục cưng bây giờ là 150 lần...

Gương mặt lạnh lùng của Giản Chiến Nam hơi bất đắc dĩ, đưa tay tắt đèn, vẫn ôm cô vào ngực bá đạo như cũ, hình như sợ, sợ mình không ôm Mạc Mạc ngủ như vậy thì sẽ không nhìn thấy Mạc Mạc nữa, nhưng ôm thế này lại là một loại hạnh phúc, cơ thể Mạc Mạc có một mùi đặc biệt, vừa rất mềm mại đáng yêu, chỉ trải qua một lần kinh nghiệm không vui vẻ, nhưng không thể quên cảm giác chặt khít của Mạc Mạc gây cho hắn.

Cũng chỉ một lần đó mà trong bụng Mạc Mạc đã có cục cưng của hắn, cho nên, giờ phút này Mạc Mạc mới có thể nằm bên cạnh hắn, gần đây hẳn không lương thiện, muốn gì thì sẽ không từ thủ đoạn mà cướp lấy, muốn phụ nữ cũng không ngoại lệ. Đối với Mạc Mạc không nhận được mà tàn nhẫn, cũng không nhận được đau khổ.

Giản Chiến Nam nghĩ tới cũng đã giữ chặt được tay cô, cơ thể mềm mại trong lòng, tỏa ra mùi hương mê người thơm mát khiến cho cơ thể hắn kéo căng đau đớn, tư tưởng không thuần thiết mà mơ tưởng cơ thể phụ nữ có thai của Mạc Mạc, là tội lỗi? Mạc Mạc ngủ, hắn lại đi tắm nước lạnh để hạ hỏa.

Ngày hôm sau Giản Chiến Nam không đi công ty, mà ở nhà cùng Mạc Mạc, hai người chưa từng nghĩ tới Giản Thần Hi sẽ đến, thần sắc của cô tiêu tụy, đau khổ, sau khi vào nhà vẫn luôn nhìn Mạc Mạc.

“Thần Hi, sao em lại tới đây?” Giản Chiến Nam hỏi như hơi ngoài ý muốn.

Mạc Mạc nhìn Giản Thần Hi cắn hận, bàn tay nhỏ bé vì cắn hận mà nắm rất chặt.

Khuôn mặt Giản Thần Hi tái nhợt, lúng túng nói: “Chiến Nam, tại sao cô ta ở đây, anh không thể ở cùng với cô ta, cô ta hận anh, hận em, cô ta sẽ không cam tâm tình nguyện ở cùng với anh, nhất định cô ta có mục đích, chiến Nam, anh để cô ta đi đi, cô ta sẽ hại anh đó.”

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc, cau mày quát, “Đủ rồi, Thần Hi, chuyện của anh không cần em nhúng tay vào.”

Mạc Mạc đẩy Giản chiến Nam ra, mắt lạnh nhìn Giản Thần Hi: “Tôi sẽ hại người? biết không, là Giản Chiến Nam ngang ngạnh muốn tôi ở đây cùng anh ta, bởi vì tôi mang thai nghiệp chướng của anh ta. Giản Thần Hi, cô thường xuyên hại người có phải không, nên cho rằng người khác cũng độc ác như cô?”

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam ngăn không cho Mạc Mạc nói hết, Mạc Mạc không sợ lại tiếp tục nói “Giản Thần Hi, cậu nhỏ đã chết, cô hài lòng chưa?”

Giản Thần Hi lắc đầu, ánh mắt đau khổ ngổn ngang “Không, Việt Nhiên không nên chết, là tôi có lỗi với anh ấy, là tôi...”

Giản chiến Nam lạnh lùng tức giận quát: “Giản Thần Hi, anh ra lệnh em đi khỏi đây ngay bây giờ.”

Mạc Mạc giận giữ nhìn Giản chiến Nam, lạnh lùng nói: “Sao thế, Giản Chiến Nam, hai anh em các người làm việc xấu xa còn không cho nói? Giản Chiến Nam, anh nói xem, năm đó sắp đặt chuyện cậu nhỏ của tôi với Giản Thần Hi, anh có tham gia không, có không?”

Giản Thần Hi đau đớn nói: “Không phải chuyện của Chiến Nam, là tôi sai, là tôi hại Việt Nhiên, tôi sắp bẫy anh ấy, chỉ vì tôi quá yêu anh ấy, tôi không nghĩ tới chuyện muốn anh ấy chết, tôi chỉ muốn đến bước đường cùng thì anh ấy sẽ tìm đến tôi và sẽ nhận thua...”

“Thừa nhận đi, cậu nhỏ không dùng vũ lực cưỡng gian cô, tất cả đều là sắp xếp hãm hại vu khống. Còn chuyện giấy kết hôn, nếu không phải cô, không phải cô đưa giấy trùng hôn thì cậu nhỏ sẽ không ngồi tù, không có vượt ngục, sẽ không chết...” Nói xong lời cuối cùng Mạc Mạc đã kích động mà hét lên.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...tôi đáng chết, tôi đáng chết...là tôi hại Việt Nhiên, tôi yêu anh ấy, nhưng cũng chính tôi đã hại chết anh ấy...” Giản Thần Hi khóc rống thất thanh, ôm đầu đau khổ đập vào tường, giờ phút này tinh thần hoàn toàn suy sụp.

Mạc Mạc không hề có chút đồng tình nào với sự sám hối của Giản Thần Hi, “Thần Hi, chuyện này không phải tại em, là anh, là chủ ý của anh, không quan hệ gì với em, không phải em hại chết Lăng Việt Nhiên, em bình tĩnh một chút, em còn có con gái nữa, nếu em suy sụp thì con bé phải làm sao?”

“Giản Chiến Nam, Giản Thần Hi, hai người các người chính là hung thủ, chính hai người hại chết cậu nhỏ của tôi, là các người, các người là hung thủ!”

Giản Chiến Nam nhìn hận thù trong mắt Mạc Mạc, trái tim bỗng lạnh lẽo, sau khi người làm tới, Giản Chiến Nam bảo lái xe đưa Giản Thần hi về nhà, cũng không biết đột nhiên cô tới làm gì. Chuẩn bị đưa Mạc Mạc vào phòng ngủ thì thấy cô cuộn tròn khóc rống trên sofa, Mạc Mạc khóc.

Hắn đi qua, tay hơi bất an mà ôm cô “Xin lỗi, Mạc Mạc, tha thứ cho anh, anh chỉ muốn ở cùng với em, tha thứ cho anh...”

Trong lòng Mạc Mạc tức giận nói “Cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh trừ phi cậu nhỏ sống lại”, nhưng tay lại nhẹ nhàng ôm lấy Giản Chiến Nam, càng ôm càng chặt, lại hét lên trong lòng. “Giản Chiến Nam, cả đời này tôi đều sẽ không tha thứ cho anh!”

Tinh thần Giản Thần Hi quả thực không tốt, bị người trong nhà hạn chế tự do, chấp nhận trị liệu, Lăng Việt Nhiên chết, là kích thích rất lớn với cô. Mạc Mạc không biết có phải lời nói ngày hôm đó của mình đã kích thích cô ta hay không nữa, đột nhiên mềm lòng, Mạc Mạc nhắm mắt lại, nói với bản thân, đó là ác giả ác báo đối với Giản Thần Hi.

Có lẽ, cô cũng có tiềm chất làm ma quỷ.

Ở cùng Giản Chiến Nam cô vẫn thờ ơ như cũ. Mà hắn lại tìm đủ mọi cách để đối tốt với cô, muốn bù đắp thiếu hụt, có lẽ cũng bởi vì đứa bé. Mạc Mạc không thêm nghĩ nữa, chỉ lặng lẽ tiếp nhận sự yêu chiều hết mức của hắn.

Có đôi khi không muốn ở trong phòng một mình, Giản Chiến Nam sẽ chờ cô tới công ty, chỉ cần cô muốn làm, ngoại trừ rời khỏi hắn thì hắn đều có biện pháp để thỏa mãn cô. Phụ nữ có thai là lớn nhất.

Mạc Mạc cũng dần dần quen biết người trong công ty, mặc dù không kết hôn, nhưng tất cả mọi người đều đối đãi với Mạc Mạc như vợ của giám đốc, Khâu Chí và Lương Ba đều gọi Mạc Mạc là chị dâu, dẫn đến Mạc Mạc không chịu nói chuyện, Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc tức giận mới bảo hai người kia đổi cách xưng hô, không cho gọi cô là chị dâu trước mặt Mạc Mạc nhưng sau lưng thì có thể.

Dù ba mẹ kín đáo phê bình, nhưng vì đứa bé trong bụng Mạc Mạc, cũng mắt nhắm mắt mở, không can thiệp chuyện hôn nhân của Giản Chiến Nam, tùy

ý Giản Chiến Nam làm xằng làm bậy, thậm chí còn hi vọng Giản Chiến Nam sớm tiến hành hôn sự.

Vì mang thai nên Mạc Mạc rất dễ buồn ngủ, nơi nghỉ ngơi trong phòng làm việc của Giản Chiến Nam liền trở thành nơi nghỉ ngơi của Mạc Mạc, Giản chiến Nam cố ý bảo người đem giường nghỉ trong phòng đổi lại như ở nhà, để cho Mạc Mạc ngủ thật thoải mái.

Khi Giản chiến Nam tham gia tiệc tùng có đôi khi cũng đưa cô đi cùng, dù chuyện bọn đàn ông hoặc chuyện chơi đùa, Mạc Mạc vẫn như mèo lười, cuộn mình trên đùi Giản Chiến Nam, từ từ nhắm hai mắt ngủ mơ mơ màng màng.

Mọi người đều hiểu rõ Giản Chiến Nam, Giản chiến Nam có một người phụ nữ, cung chiều tận trong lòng, biến vợ thành tình nhân, lại biến tình nhân thành vợ, cho dù Mạc Mạc muốn cả bầu trời sao, dù thực sự muốn hái xuống, dù là hái không được nhưng khẳng định Giản Chiến Nam cũng sẽ làm.

Mạc Mạc tùy ý Giản Chiến Nam cung chiều, không vui vẻ, cũng không có không muốn. trước sau vẫn là thờ ơ. Lúc mang thai được 4 tháng, Giản Chiến Nam từ chối tiệc tùng đưa Mạc Mạc đi bệnh viện khám thai.

Làm siêu âm B Giản Chiến Nam cũng đi theo. Mạc Mạc nằm trên giường từ máy siêu âm B có thể thấy được thời khắc thần kỳ. Bác sĩ vừa thao tác vừa nói, Giản Chiến Nam bỗng nhiên hỏi: “Bây giờ cục cưng có thể giao tiếp với chúng tôi chưa?”

Bác sĩ cười nói: “Đương nhiên rồi, chuyện này người mẹ cảm giác khá rõ, cục cưng sẽ vận động trong bụng mẹ, cơ quan sinh dục đã bắt đầu dậy thì, nếu như chạm vào mắt thì nó sẽ chớp mắt, chạm vào tay thì ngón tay sẽ cong lại, chạm vào môi thì nó sẽ chép miệng, chạm vào chân thì ngón chân sẽ xoe thành hình quạt.”

Giản Chiến Nam rất vui sướng, kích động và chờ đợi, tay bắt tri bắt giác mà nắm tay của cô để trong lòng bàn tay. Mạc Mạc hơi sững sờ, cảm nhận cục cưng trong bụng có thật như bác sĩ nói hay không.

Sau khi kiểm tra xong, Giản Chiến Nam cúi đầu nhìn Mạc Mạc, tầm mắt hai người giao nhau, trong con người của Giản Chiến Nam chứa đầy yêu thương, đã biến mất sự lạnh lùng tàn nhẫn, trong mắt Mạc Mạc thì chứa đầy ánh sáng tình mẫu tử, dịu dàng, đã bớt đi ưu sầu và thù hận.

Có một giây không được tự nhiên, Mạc Mạc dời tầm nhìn còn Giản Chiến Nam thì nở môi cười. Mạc Mạc, chúng ta sắp làm ba mẹ rồi, bảo bối của chúng ta, ngay cả khi ở trong bụng em cũng sẽ nói chuyện với chúng ta.

Loại cảm giác chân thật tuyệt mỹ này khiến Giản Chiến Nam chờ mong giây phút con ra đời, trong lòng hần là Mạc Mạc và cả cục cưng dễ thương, bức tranh đó nhất định sẽ rất đẹp, rất đẹp.

Cục cưng phát triển rất tốt, lúc đi ra từ bệnh viện, lên xe nhưng trong tay Mạc Mạc vẫn cảm thấy ảnh siêu âm, ánh mắt ngờ ngác không biết đang suy nghĩ cái gì, Giản Chiến Nam chú ý, tay của Mạc Mạc vẫn để ở trên bụng nhỏ của cô, như đang cảm nhận gì đó, lại như đang nghiên cứu, mỗi vị trí cơ quan trên người cục cưng cân xứng mẽ hoặc như thế, rất đáng yêu.

Tiếng điện thoại di động vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Mạc Mạc, cô nhìn về phía Giản Chiến Nam, điện thoại di động của cô bị hần giữ, hần cầm điện thoại nhận giúp Mạc Mạc, trong điện thoại truyền ra giọng nói quen thuộc.

“Mạc Mạc...”

Anh Tô.

“Mạc Mạc, có rảnh không, ra ngoài gặp mặt một chút...” khẩu khí bạn bè nói chuyện thoải mái nhưng lại rất áp lực, sau một lúc do dự, cô nói: “Gặp ở quán cà phê XX”.

Nói xong tắt điện thoại, xoay lại nói với Giản Chiến Nam “Đưa tôi đi.”

Giản Chiến Nam không hỏi nhiều, chỉ lưỡng lự một chút rồi lái xe đi tới quán cà phê. Tới nơi, Giản Chiến Nam mở cửa xe cho Mạc Mạc, đưa tay ra đỡ tay của cô, “Anh ở bên ngoài chờ em, 20 phút, đủ không?”

Mạc Mạc im lặng gật đầu, quay người đi vào. Rất dễ để nhìn ra Tô Thiệu Cần, anh gầy, người cũng đen đi, như lưu manh hơn một chút, Mạc Mạc đi qua rồi ngồi xuống.

Tô Thiệu Cần nhìn Mạc Mạc chăm chú, bụng của cô chỉ hơi nhô ra một chút, không chú ý thì không nhìn ra là cô mang thai, khoảng 2 tháng không thấy cô nhưng tinh thần của cô dường như không tồi. “Thế nào, cục cưng có nghịch ngợm không?”

“Vẫn tốt, không quấy gì cả.” Mạc Mạc cười một chút “Anh Tô, Cẩm Từ... gần đây khỏe không?” Đã gần 2 tháng cô không liên lạc với Cẩm Từ. Mà Cẩm Từ cũng không liên lạc với cô, chắc là Cẩm Từ đang giận vì cô và Giản Chiến Nam ở chung.

Tô Thiệu Cần nhũn mày, an ủi nói: “Đừng nghĩ vớ vẩn, Cẩm Từ luôn nhắc đến em đó, nhưng vì chương trình học quá bận. Hần .... đối tốt với em không?”

“Em rất tốt, Anh Tô, cảm ơn anh, em...”

“Cái gì cũng đừng nói Mạc Mạc, câu xin lỗi anh không muốn nghe, hai chúng ta cũng không thiếu nợ gì nhau, không cần. Anh chỉ muốn nhìn em một chút, không có ý gì khác, Trong cục còn có việc, anh đi trước nhé.” Tô Thiệu Cần nói xong thì đứng dậy, nâng tay nhìn đồng hồ.

Mạc Mạc cũng đứng lên, nhìn thấy Tô Thiệu Cẩn quay người rồi đi thì nhin không được kêu lên “Anh Tô, anh... ngày mai có thể chờ em ở đây không, vào giờ này.” Cô có cái rất quan trọng đưa cho anh, chỉ cần đưa cái kia cho anh thì có thể báo thù cho Cậu Nhỏ....

“Có chuyện gì à?” Tô Thiệu Cẩn nghi ngờ nhìn Mạc Mạc định nói gì lại thôi.

Mạc Mạc do dự một chút nói “Ngày mai nói sau, em hơi mệt.”

“Được”. trên khuôn mặt tuấn tú của Tô Thiệu Cẩn hiện lên nụ cười trong sáng “Ngày mai gặp.”

“Tạm biệt.”

Tô Thiệu Cẩn đã đi, Mạc Mạc ngồi đó với sắc mặt nghiêm trọng, đáng vẻ đầy tâm sự, cho đến khi Giản Chiến Nam đi vào, ngón tay thon dài ôm lấy bả vai cô “Mạc Mạc, nên về nhà thôi.”

Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam, khuôn mặt điển trai, con mắt mê người, mấy ngày nay, hắn yêu thương cô đủ mọi cách, còn rất chờ mong đứa bé, cô biết, nhưng mà, hắn làm những việc đó cũng không thể xóa bỏ được sự thật về cái chết của cậu nhỏ, không thể thay đổi, sự thật là hắn gián tiếp hại chết cậu nhỏ.

Buổi tối, Mạc Mạc tắm rửa sớm rồi lên giường nghỉ ngơi, Giản Chiến Nam vẫn ở thư phòng giải quyết chuyện công ty, Mạc Mạc nhìn thử trong tay, lòng mâu thuẫn mà phức tạp, đây có thể là căn cứ chính xác để cho Giản Chiến Nam ngồi tù, là cuộc đối thoại ngày đó của Giản Chiến Nam và Giản Thần Hi, chính miệng bọn họ thừa nhận là bọn họ sắp đặt để hại cậu nhỏ.

Cô ở bên cạnh hắn là có mục đích, cô nên lấy lại công lý vì cậu nhỏ. Chỉ cần giao cho cảnh sát, Giản Chiến Nam và Giản Thần Hi sẽ ngồi tù, nhận được báo ứng. Nhưng thế lực của Giản gia rất phức tạp, cô không biết nên giao cho ai mới có thể để Giản Chiến Nam và Giản Thần Hi chịu sự trừng trị của pháp luật, Hơn nữa chứng cứ này có đủ hay không...

Lúc Giản Chiến Nam quay về phòng ngủ đã hơi muộn, thực ra Mạc Mạc không ngủ, trong lòng phiền muộn suy nghĩ nhiều nên không thể ngủ, nhưng cô lại giả bộ như đang ngủ, không muốn nói chuyện với hắn. Chỉ cảm thấy đêm bên người nhून xuống, cơ thể Giản Chiến Nam dựa sát lại.

Bụng dưới bị một bàn tay ấm áp sờ lên, sau đó Giản Chiến Nam chui vào trong chăn, không biết hắn muốn làm gì nhưng cơ thể Mạc Mạc đã rất khẩn trương, sau đó là cảm giác được bờ môi của Giản Chiến Nam ở trên bụng của cô, nhẹ nhàng, cẩn thận rồi cúi đầu nói rầm rì “Cục cưng, ba tự giới thiệu một chút, ba là ba của con, con phải ngoan, không được âm ỉ làm phiền mẹ, nếu không ba sẽ đánh PP của con...” (PP là chỉ mông).

Tay Mạc Mạc nắm chặt gối, trong lòng càng rối loạn, sự chua xót trong lòng tràn lên, âm ỉ rất khó chịu. Sau một lúc, Giản Chiến Nam mới chui ra từ trong chăn rồi ôm cô, kéo cô vào trong lòng ngực, lầm bầm nói: “Bảo bối Mạc Mạc, ngủ ngon.”

Chưa được một lúc thì Giản Chiến Nam đã ngủ, Mạc Mạc vẫn nằm ở đó không nhúc nhích, lòng rối loạn như tơ vò, phiền muộn không dứt, có phải tính tình của phụ nữ có thai sẽ thay đổi thất thường như thế? Mạc Mạc mở to mắt nhìn cửa sổ, trời, mau sáng đi, trời sáng, cô sẽ đi gặp Tô Thiệu Cẩn.

“Mạc Mạc ....!”

Lúc Mạc Mạc đang nghĩ ngơi thì nghe được Giản Chiến Nam gọi tên cô, hắn chưa ngủ sao? “Sao thế?” cô hỏi.

Giản Chiến Nam lại nói: “Mạc Mạc, anh... đi Thiếu Lâm Tự.” rồi lại dừng, miệng nói như mơ hồ, nhưng Mạc Mạc nghe rất rõ. Hình như đang nói mới, đi Thiếu Lâm Tự làm gì, chẳng lẽ là đi tu?

Mạc Mạc nghe nói, nếu gặp người nói mới, bạn nói chuyện với người đó thì người đó sẽ nói tiếp với bạn, trong lúc ngủ mơ mà nói chuyện với cô, trong lòng cô rất phiền muộn, nhưng lại nhin không được hỏi: “Đi Thiếu Lâm Tự làm gì?”

“Học võ công...”

“Học võ công để làm gì?”

“Ừ... để bảo vệ Mạc Mạc.”

“Mạc Mạc ....xin lỗi.”

“Mạc Mạc ....đừng đi...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Buổi sáng lúc tỉnh dậy Mạc Mạc mơ màng nhưng có thể cảm nhận rõ có một đôi tay xấu xa đang để trên ngực cô, cách một lớp áo ngủ của cô mà cọ nhẹ nhẹ, lòng bàn tay nóng rực, thô ráp như muốn châm ngọn lửa lên người cô.

Mạc Mạc từ từ xoay người, đối mặt với khuôn mặt của Giản Chiến Nam, mắt phượng hẹp dài mang theo vẻ lười biếng, rồi lại mang theo sự tủi thân của ham muốn không thể thỏa mãn, có thể ôm, không thể sờ tùy tiện, có thể sờ nhưng lại không thể làm, ghen khuất, không biết có thể ghen đến hư đi không nữa?

Thân dưới lửa nóng của Giản Chiến Nam cũng kêu gọi cơ thể của Mạc Mạc, con người đen của hắn cũng nhìn Mạc Mạc, dù cảm thấy có nơi nào đó không đúng, nhưng sắc mặt của Mạc Mạc vẫn bình thản, ánh mắt trong suốt, sự trong suốt không có ý loạn tình mê, lại thầm nghĩ muốn một chút, nhưng rất rõ ràng, đối với sự đụng chạm của Giản Chiến Nam hoặc nói, không có hứng thú với hắn.

Nếu như là Mạc Mạc trước kia, nếu hắn đối với cô như thế, mặt của cô sẽ đỏ lên như tôm luộc, rồi ôm ái mà kêu hắn là Anh Giản, hoặc là sẽ sợ hãi mà hôn hắn, nhưng bây giờ cô đã không hề có tình cảm mà nhìn hắn.

Lửa nóng trên người Giản Chiến Nam bỗng nhiên dập tắt, căn bản là không dập cũng không có biện pháp, bây giờ Mạc Mạc đang mang thai, hắn chỉ có thể nể nệ một chút. Nếu dưới tình huống bình thường này, mặc dù Mạc Mạc không có hứng thú thì hắn cũng có cách để cô trở nên có hứng thú.

Bàn tay đặt trước ngực mềm mại của Mạc Mạc lại chạy xuống dưới bụng dưới của cô, đôi môi của Giản Chiến Nam hơi nhướn lên, khuôn mặt rất khô khan, có thỏa mãn: “Mạc Mạc, con sẽ gọi là Giản Mạc Bảo được không?”

Giản Mạc Bảo, bảo bối của Giản Chiến Nam và Mạc Mạc. Nghe cái tên cũng biết người đặt tên rất thương và quan tâm con, tình cảm của hai vợ chồng mới tốt cỡ nào. Mạc Mạc chỉ ừ một tiếng cũng không nói tiếp. Thực ra cô đang nghĩ, đây là cái tên kỳ quái.

Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc không phản đối, trong lòng liền mừng rỡ, được voi đòi tiên liền hôn môi Mạc Mạc, buổi sáng môi Mạc Mạc sẽ hơi cương lên một chút nhìn rất mê người, khiến người khác không thể nhịn được mà đi ném mùi vị của nó.

Mắt Mạc Mạc nháy nháy, lông mi thật dài nháy theo con mắt, chớp như hai cánh bàn chải nhìn mặt Giản Chiến Nam tới gần, cảm giác được môi hắn đã dán lên môi mình.

Giản Chiến Nam như đứa trẻ ăn được kẹo, ăn được hương vị trong miệng Mạc Mạc, Mạc Mạc thuận theo, khiến nụ hôn sáng sớm của hắn càng thêm sâu, dục vọng cơ thể lại nổi lên, hai tay không tự chủ được mà tập kích nơi mềm mại non mềm của Mạc Mạc. “Mạc Mạc...” hắn vừa thở gấp vừa lăm lăm bấm bên môi cô, tay cũng dấm say vuốt ve nơi mềm mại kia, nói: “Bánh bao biến thành trái dưa rồi...”

So sánh kiểu gì thế, lúc Mạc Mạc đang muốn nói chuyện thì trần buồn nôn xông tới, đột nhiên đẩy Giản Chiến Nam ra, như con thỏ chạy vào toilet, Giản Chiến Nam xuống giường, vội nói: “Mạc Mạc, chậm một chút, nôn trên mặt đất cũng không sao...”

Mạc Mạc nôn khan trong toilet, Giản Chiến Nam vỗ nhẹ trên lưng cô, vừa luống cuống chân tay lấy nước để cô súc miệng, sau đó theo thói quen mà ôm lấy Mạc Mạc, để cô nằm lại trên giường, lại gọi cho bác sĩ, hét lớn: “Vợ của tôi vừa mới nôn xong...”

“Bảo bối Mạc Mạc, muốn ăn gì.” Lúc Mạc Mạc ngẩng người, khuôn mặt điển trai của Giản Chiến Nam lại sát tới gần, người sắp làm ba nên có dáng vẻ trưởng thành mới đúng, sao cứ cảm thấy hắn lại ngày càng trẻ con.

“Cái gì cũng được, tôi không kén ăn...” chính xác mà nói là rất kén ăn, không thể trách cô, sở thích của tên tiểu tử trong bụng rất kén, cô không chắc nữa, một hồi muốn ăn cái này, một lát lại muốn ăn cái kia, nhưng tới khi đưa tới bên miệng rồi thì lại không ăn vào được.

“Anh đi xem điểm tâm sáng có cái gì.” Giản Chiến Nam nói xong thì đi ra ngoài, Mạc Mạc nằm xuống, bàn tay mò vào dưới gối, mò tìm băng ghi âm, ánh mắt mê mang nhìn ngoài cửa sổ, cuối cùng không biết nhớ tới cái gì liền quyết định rời giường, sau khi rửa mặt xong vừa lúc Giản Chiến Nam gọi cô ăn điểm tâm.

“Lát nữa anh phải tới công ty.” Lúc ăn, tầm mắt của Giản Chiến Nam rơi vào trên mặt của Mạc Mạc, bình thản nói một câu, nhưng thực ra như đang hỏi Mạc Mạc có muốn đi cùng không.

Mạc Mạc uống một miếng anh thịt bò, thờ ơ nói: “Tôi ở nhà đợi anh là được rồi.”

“Vậy em ở nhà nghỉ ngơi, anh sẽ cố gắng về sớm.”

“Ừ.”

Sau khi ăn sáng, đưa cửa thì thấy hôm nay Mạc Mạc nhiệt tình hơn so với những ngày trước, bởi vì hôm nay Mạc Mạc nói với hắn hơn 3 câu, hơn nữa còn không còn cách nào khác để hắn hôn, để cho hắn sờ... khiến hắn hơi không muốn tới công ty “Mạc Mạc...”

“Đi đường cẩn thận” Mạc Mạc nói xong thì trực tiếp quay người về phòng ngủ.

Giản Chiến Nam muốn nói cô đi tới công ty cùng hắn, nhưng châm chọc đến cực cùng đã ba tháng trong bụng cô, cho nên hắn hậm hực rồi đi, nhưng lại luôn không nỡ, đang muốn đi thì lại nghe thấy Mạc Mạc kêu “Giản Chiến Nam!”

Đôi mắt đen của hắn hip lại, Mạc Mạc đã mặc bộ quần áo rộng thùng thình đi ra, tóc cắt ngắn đã dài đến vai để hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu lại xinh đẹp “Hử?”

“Đi cùng đi. Một mình ở nhà rất chán.” Mạc Mạc thân nhiên nói, Giản chiến Nam bỗng nhiên vui sướng, ôm lấy eo Mạc Mạc đi ra ngoài. Dọc đường đi, Giản Chiến Nam chuyên tâm lái xe, mà Mạc Mạc thì nhìn phong cảnh bên ngoài, im lặng...

Giản Chiến Nam chủ trì cuộc họp, còn Mạc Mạc thì xem tạp chí trong phòng làm việc của hắn, đứng dậy đi ra bên ngoài. Mở cửa, mới bước nửa bước chân liền có người chào hỏi “Cô Mạc, có gì yêu cầu ạ?”

Mạc Mạc nhìn cô gái trẻ tuổi trước mắt, nói nhỏ: “Lát nữa giám đốc họp xong, cô chuyển lời với hắn, nói tôi về nhà trước rồi.”

“Nhưng mà...”

“Tôi sẽ bảo tài xế đưa tôi về, không sao, bây giờ đừng làm phiền giám đốc họp.” Mạc Mạc nói xong liền đi tới thang máy, lúc thang máy đi xuống, cô hơi khản trương.

Ra khỏi tòa nhà của công ty, Mạc Mạc hít một hơi thật sâu, đi tới ven đường, lúc đang muốn đón xe thì một cô gái xinh đẹp với khuôn mặt quen thuộc cùng tiếng cười trào phúng xuất hiện trước mắt cô.

“Thì ra thể thân tồn tại cũng rất có giá trị, không biết giá trị tồn tại của cô có thể duy trì được bao lâu.” Cô gái xinh đẹp mở miệng liền đâm thẳng vào vết thương của Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc đã không còn đau đớn nữa, con người luôn có giới hạn, cô đã đau đủ rồi.

Mạc Mạc nhìn Nhã Nhi thân nhiên nói: “Thể thân có giá trị hay không, không có quan hệ với tôi. Nhưng mà cô có giá trị hay không thì quyền quyết định không ở trong tay tôi, cho nên cô tìm tôi không phải là tìm làm người rồi chứ.”

“Đương nhiên là rồi có giá trị, Chiến Nam với cô chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, hơn nữa, không bao lâu nữa bảo bối của tôi với Giản Chiến Nam sẽ ra đời, cô vẫn là thể thân không có giá trị như cũ.”

Nhã nhi có con của Giản Chiến Nam!

Thật sao?

Hay giả?

Đây là chuyện không liên quan tới cô, cô cũng không cần, nhưng sao trái tim lại lên lút nhói đau từng cơn, khiến tay cô trở nên lạnh lẽo: “Vây chúc các người hạnh phúc.” Mạc Mạc nói xong thì đưa tay ra bắt taxi, rồi nói với tài xế: “Quán cà phê XX.”

Xe chở Mạc Mạc chạy về phía trước thì Nhã Nhi chau mày nhìn theo hướng Mạc Mạc rời đi, cuối cùng cũng vội vã bắt một chiếc taxi “Đuổi theo chiếc xe phía trước.”

Mạc Mạc không phát hiện ra có người đi theo mình, sau khi tới quán cà phê, thanh toán tiền xe xong liền đi vào trong quán, Tô Thiệu Cẩn vẫn chưa đến, Mạc Mạc liền tìm một chỗ để ngồi xuống.

Gọi cà phê nhưng không uống, chỉ dùng bàn tay lạnh lẽo cầm chặt ly cà phê ấm áp, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Mạc Mạc nhìn người đi lại trên đường, có bao nhiêu duyên phận vốn là gặp thoáng qua, có bao nhiêu duyên phận vốn là cả đời mà nắm trong tay.

Trong đầu không kiềm chế được nhớ tới tình huống vừa rồi, còn có hành vi chào hỏi trẻ con lúc buổi tối của Giản Chiến Nam với đứa bé, ni non trong lúc mơ màng, hắn nói muốn đi học võ để bảo vệ cô.

Mạc dù tổn thương cô, nhưng từ trước tới nay người khác chưa hề làm tổn thương được cô.

Nhưng mà, chỉ một câu nói mới lại khiến lòng cô nhiễu loạn.

“Mạc Tiêu Hữu, nghĩ gì mà xuất thần như thế, anh sống sờ sờ mà em lại không nhìn thấy.” Không biết Tô Thiệu Cẩn với khuôn mặt bức mình, tay thì chà đạp tóc cô xuất hiện lúc nào, đỉnh đầu bị anh vỗ thành tổ chim, Mạc Mạc tức giận chụp tay anh, rồi sửa lại mái tóc bị vỗ đến loạn cả lên.

Mạc Mạc chu mặt, trêu chọc Tô Thiệu Cẩn: “Không phải nói đến muộn là quyền của phụ nữa sao, nhưng mỗi lần gặp mặt thì người đến muộn lại là anh.”

“Vấn đề này rất dễ giải thích.” Tô Thiệu Cẩn cười trộm, sau đó nói với vẻ mặt đứng đắn: “Nói rõ, em không phải phụ nữ, anh không phải đàn ông.”

“Đừng, cái logic này, em là phụ nữ hàng thật giá thật, còn anh, cùng lắm là gay.”

“Vây, theo lời em thì anh cũng đường đường là nam nhi, không phải em đã nhìn qua rồi sao, các bộ phận của anh đều đầy đủ.” Tô Thiệu Cẩn da mặt dày, còn nháy mắt mấy cái, một chút cũng không biết cái gì gọi là rụt rè, chỉ biết làm sao đừng face.

Nhớ tới lần trong bệnh viện đó, mặt Mạc Mạc đỏ lên, người đàn ông này chuyện đã bao lâu rồi mà đến giờ còn nhắc tới, cô xấu hổ nói: “Còn nói nữa, hại em đau cả mắt.”

Tô Thiệu Cẩn nhướn mắt, vẻ mặt cười xấu xa: “Ai, nói lại, anh một bông hoa nam vàng ngây thơ, đều bị em nhìn hết, có phải em nên chịu trách nhiệm với anh không?”

Bông hoa nam vàng, thiếu chút nữa là Mạc Mạc cười phá lên, “Chú ý hình tượng, đừng có dạy hư cục cưng trong bụng em.” Tay Mạc Mạc chỉ chỉ về phía bụng mình.

“Xin lỗi, xin lỗi, lời trẻ em không kiêng kỵ...” Tô Thiệu Cẩn không chân thành mà khom người, tỏ vẻ mình đã nói sai.

Mạc Mạc bắt đầu đi liếc mắt trừng Tô Thiệu cẩn một chút, cũng là người đàn ông hai mươi mấy tuổi đầu tôi, còn lời trẻ em không kiêng kỵ. Lắc đầu, vẻ mặt đầy ý cười.

“Mạc Mạc, em nói tìm anh muốn nói chuyện?”

Mạc Mạc lặng đi, vẻ mặt hơi bất thường “Ừ, ...có việc, chuyện là thế này...”

Mạc Mạc nói chuyện với Tô Thiệu Cẩn, Nhã Nhi đứng ngoài quán cà phê dễ dàng nhìn lên được, thấy Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn thân mật, bộ dạng nói cười vui vẻ, Nhã Nhi không nhìn được mà đưa di động ra chụp ảnh của Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn.

Đang muốn rời đi thì thấy Mạc Mạc đứng dậy, dường như đang nói lời tạm biệt với người đàn ông kia, Mạc Mạc đi ra cửa, Nhã Nhi vội trốn ở phía sau xe.

Tô Thiệu Cẩn muốn tiễn Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc từ chối, Tô Thiệu Cẩn cũng không miễn cưỡng, bởi vì người đàn ông kia sẽ đến đón Mạc Mạc, anh chỉ là người bạn bình thường của Mạc Mạc mà thôi, cùng lắm cũng chỉ là bạn tốt, không phải người đàn ông của Mạc Mạc, cho nên anh sẽ rời đi như thế.

Mạc Mạc thấy Tô Thiệu cẩn lái xe đi, từ từ quay người, nhìn thấy thùng rác ven đường, một tay cô nắm chặt, sau đó do dự từng bước đi tới bên thùng rác, đứng im trong một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đưa cái gì đó trong tay vứt vào thùng rác, rồi xoay người bước đi.

Cô có người thân, không phải là người nào khác mà chính là cục cưng trong bụng cô, cùng sống nương tựa lẫn nhau, cùng sống trong một cuộc sống hạnh phúc đơn thuần, cô sẽ làm một người mẹ tốt, yêu cục cưng của mình, nhìn nó phát triển từng chút một, sự việc như thế nhất định sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Hận thù, đau thương chỉ có thể khiến con người ta rơi vào địa ngục, cô không nên như thế, không nên, nói tạm biệt với tất cả trong quá khứ, cô muốn một cuộc sống mới, cục cưng là duy nhất với cô, là hi vọng của cô.

Cô muốn nói lời tạm biệt triệt để với quá khứ!

Tạm biệt mối tình đầu!

Tạm biệt tình yêu!

Tạm biệt thù hận!

Tạm biệt Giản Chiến Nam!

Không bao giờ gặp lại nữa!

Mạc Mạc mà một kẻ lừa gạt, một kẻ siêu lừa gạt.

Khi Giản Chiến Nam họp xong không tìm thấy Mạc Mạc, cô nói về nhà rồi, nhưng trong nhà cũng không có bóng dáng của cô, nhà chính thức của cô, nhà của Lăng Việt Nhiên cũng không có, điện thoại của cô dù hấn gọi thế nào đi nữa cũng toàn là tắt máy.

Mạc Mạc chỉ để lại cho hấn một tờ giấy, dán vào trên cửa phòng ngủ trong nhà chính thức của cô. Mạc Mạc biết, hấn sẽ tới tìm cô, sẽ nhìn thấy tờ giấy này, trên mặt giấy chỉ viết mấy chữ đơn giản nhưng rất lạnh lẽo, Giản Chiến Nam, không có cách nào nắm tay quay về hồng trần, thì quên vào biển người đi.

Quên vào biển người.

Từ trước tới nay Mạc Mạc vốn không hề tha thứ cho hấn, hoặc là tha thứ nhưng đã không còn yêu hấn nữa cho nên không muốn ở chung với hấn.

Giản Chiến Nam có cảm giác bị vứt bỏ, bị Mạc Mạc vô tình vứt bỏ, loại cảm giác này khó chịu không nói nên lời, hấn rất đau khổ, rất tức giận, rất muốn bắt Mạc Mạc về từ nơi nào đó mà hấn không biết, hung hấn đánh cho một trận, để cô quên, để cô chạy mất.

Mùi vị bị vứt bỏ rất đau.

Hấn đã từng vứt bỏ Mạc Mạc, đã từng buông tha cho Mạc Mạc, Mạc Mạc lúc đó rất đau khổ.... Hấn cảm nhận được, cảm nhận được cái đau đến tê tâm phế liệt, nhưng Mạc Mạc đi đâu chứ?

Hắn tưởng Mạc Mạc đã thỏa hiệp rồi, thật sự đã thỏa hiệp rồi, Mạc Mạc bị hắn giữ trong tay, cô sẽ ở bên cạnh hắn, cùng hắn chào đón đứa bé, thật sự hắn rất chờ mong, rất chờ mong sự xuất hiện của đứa bé.

Đã chuẩn bị tư tưởng của một người ba, khiến tâm tình hắn mỗi ngày đều không giống nhau, vô số lần ảo tưởng hình ảnh một nhà ba người. Nhưng Mạc Mạc lại chạy đi như thế, mang theo đứa con chưa chào đời của bọn họ, không thể gặp nhau, cho hắn một giấc mộng đẹp hư ảo mà ngăn ngòi, sau đó lại tàn nhẫn đập nát nó.

Một khoảng thời gian cô lại quay về bên hắn,

Một khoảng thời gian hắn sắp được làm ba.

Một khoảng thời gian hắn đã thực hiện được.

Hắn hưng hăng vô tờ giấy của Mạc Mạc để lại đến nát nát, về mặt phần nộ, dữ tợn cùng không cam lòng, dù phải đào từng tấc đất, hắn cũng phải tìm được Mạc Tiêu Hữu, nếu cô bỏ con đi, hắn sẽ không để yên cho cô.

Trái tim hoảng loạn thất thường, rất khó chịu. Lúc đầu mới chia tay với Nhã Nhi, hắn cũng không khó chịu đến thế, hình như linh hồn đã bị đánh mất, trái tim cũng bị mang đi rồi, hắn sắp điên lên mất, hắn quyết tâm, thật sự quyết tâm, đời này hắn sẽ không để yên cho Mạc Tiêu Hữu, trong lòng lại lần nữa gào thét, không phải cô chạy sao, hắn sẽ đuổi theo, hắn không tin, Mạc Tiêu Hữu cô có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn, mặc dù cô vô tâm, nhưng cô cũng đừng mong rời đi khỏi tôi, đừng mơ... (yêu quá hóa hận)

Một năm sau

Trong chiếc ghế lớn như thế, ngọn đèn mê đắm mông lung, một ít mùi rượu, tiếng nhạc đau tai tràn ngập khắp không gian, nam nữ ôm nhau thân mật ngồi chung, có uống rượu, cũng có nói chuyện, có đánh bài, cũng có tiếng quý rống.

Cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam dựa vào lưng ghế sofa màu đen, lạnh lùng, không chơi đùa, không âm ỉ, cũng không vui vẻ, không ăn ý, nhưng lại không ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của bất cứ kẻ nào, bên người có người phụ nữ xinh đẹp với lớp trang điểm đậm đang ngã vào trong lòng ngực rắn chắc của Giản Chiến Nam, một tay từ khe hở của áo sơ mi mà mò vào trong người Giản Chiến Nam như rắn nước, sờ tới sờ lui cơ ngực của hắn, một chút cũng không giới hạn mà khiêu khích.

Tay Giản Chiến Nam túm lấy tóc người phụ nữ, kéo mặt cô tới trước mặt mình, muốn hôn xuống, nhưng khuôn mặt trắng điểm toàn phần son, hôn xong không biết hắn phải ăn vào bao nhiêu mỹ phẩm trên đó nữa, khuôn mặt đánh phấn quá dày, mùi nước hoa hợp với mùi rượu và thuốc cũng không biết tạo nên mùi gì nữa.

Giản Chiến Nam phiền chán đẩy ra, mí mắt đẹp nhú lại, một người đàn ông vóc dáng gầy gò đi tới, hỏi rất cẩn thận: “Anh Chiến, những cô bé đó, đều không vừa ý sao?”

Lương Ba hút thuốc, phun khói ra cười nói: “Lão Tiết, anh lo cho anh đi, đừng để ý tới anh ấy, khả năng x của anh ấy bây giờ vô năng rồi.”

Giản Chiến Nam nắm gạt tàn trên bàn không khách khí mà hất về phía Lương Ba, Lương Ba nhanh nhẹn nhận lấy, gạt tàn vững vàng rơi vào trong tay, đặt lên bàn, thuận tay bắn tàn thuốc: “Anh Chiến, thẹn quá hóa giận rồi, cần mạng sao.”

Có người giỡn nói “Anh Lương, logic này nói không thông, nếu nói như thế, khả năng X của Khâu Chí cũng rất đáng hoài nghi nha.”

Mặt Khâu Chí không thay đổi, tiếp tục chơi bắt xúc xắc trong tay, thắng rồi.

Mọi người nhìn nhìn Giản Chiến Nam, rồi lại nhìn nhìn Khâu Chí, Khâu Chí vốn không gần nữ sắc, theo đề tài mọi người thảo luận, không phải Khâu trí đang theo đuổi một em gái khóa dưới sao. Bọn họ lại cảm thấy Khâu Chí thích đàn ông, lời này nói Khâu Chí, cũng quá không tiến bộ, theo đuổi em gái khóa dưới đã hơn một năm, cho tới bây giờ vẫn thuần khiết chưa từng nắm tay.

Giản Chiến Nam lại quá mức bất bẽ với phụ nữ, không phải ghét bỏ mặt người ta không đẹp, thì cũng ghét vì cơ thể không đủ mềm, da không đủ tốt, nếu không nói người ta không thơm thì lại miệng quá lớn, nếu khi hôn thì có cảm giác như như bị ăn tươi nuốt sống vậy.

Người quen biết Giản Chiến Nam và Mạc Mạc đều biết tiêu chuẩn chọn phụ nữ của Giản Chiến Nam không phải là Mạc Mạc sao, mắt to xinh đẹp, hình dung như thế nào ta, như hồ nước, hình thư có thể so sánh như thế. Miệng xinh xắn, da trắng tinh, nhìn qua rất mềm mại.

Người phụ nữ đó một năm trước đã đi rồi, tiêu chuẩn chọn phụ nữ của Giản Chiến Nam thắng ra mà nói là giống như đúc với Mạc Mạc, như thế thì hắn sẽ hài lòng. Mọi người cười đùa vài câu sau đó lại chơi tiếp, những đàn ông mang theo “Thức ăn mặn” chơi đùa, thì thoảng nhìn nhau, chỉ là mọi người không dám nói giỡn như thế với Giản Chiến Nam, chỉ có Lương Ba và Khâu Chí mới có thể nói chuyện như thế với Giản Chiến Nam.

Nhưng Giản Chiến Nam không giận, chỉ cầm ly rượu uống hết trong một ngụm, sau đó nói chậm như rùa: “Lương Ba, nghỉ phép tháng sau của cậu, có thể hủy đi.”

“Anh chiến, anh không thể lấy việc công báo thù riêng.” Lương Ba đẩy cô gái bên người ra, dịch tới gần Giản Chiến Nam, cô gái khiêu khích bên người Giản Chiến Nam cũng tức thời đứng dậy đi sang một bên chơi.

Giản Chiến Nam hơi híp mắt, liếc mắt nhìn Lương Ba một cái: “Cậu nói tôi công tư không phân biệt được?”

Lương Ba xấu hổ: “Không có, không có, em uống rượu, em nhận phạt.” vừa nói vừa rướn người sắp tới trước mặt Giản Chiến Nam, hỏi: “Anh Chiến, anh sẽ không thù thân vì người nào đó chứ? Cần thận không ghen chết đó, thỉnh thoảng phóng túng một chút cũng rất có ích cho cơ thể.”

Nói thật, mấy anh em không có cảm giác gì hay với Mạc Mạc, bởi vì Mạc Mạc khiến Giản Chiến Nam tổn thương, chuyện băng ghi âm lần đó thiếu chút nữa đã khiến Giản Chiến Nam và Giản Thần Hi vào tù, may mà cuối cùng cũng đầu vào đó, chuyện này cũng trôi qua theo thời gian, từ từ bị lãng quên.

Trong mắt bọn họ Mạc Mạc đủ tàn nhẫn, Giản Chiến Nam nhớ mãi không quên với một người phụ nữ như thế, lấy điều kiện của Giản Chiến Nam muốn phụ nữ như thế nào mà không có, thanh thuần, duyên dáng, xinh đẹp, chỉ cần ngoắc ngón tay là có một đồng.

Nhưng mà một năm nay, Giản Chiến Nam không hề buông tha cho Mạc Mạc, bọn họ không biết là vì bản thân Mạc Mạc hay vì đứa bé Giản Chiến Nam mới không chịu bỏ qua như thế, tóm lại, đàn ông không thể gục ngã trong tay đàn bà. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, bọn họ cho rằng muốn cùng đánh thiên hạ với Giản Chiến Nam thì vẫn hi vọng Giản Chiến Nam cách họ thủy ra một chút.

Giản Chiến Nam buông chén rượu, vẻ mặt lạnh lùng không có một chút tâm tình nào, chỉ thản nhiên nói với mọi người, “Hôm nay Lương Ba trả tiền, mọi người cứ tận tình mà chơi đùa, còn có tiết mục gì thì tìm Lương Ba.”

Lương ba nghe lời nói của Giản Chiến Nam mà đứng như trời trồng. ...

Ngay lúc mọi người cười đùa thì di động Giản Chiến Nam rung lên, tay hắn lấy điện thoại từ trong túi nhìn thoáng qua số gọi, ánh mắt uể oải lúc đầu lại trở nên sắc bén, đứng dậy khỏi chiếc ghế.

“Anh Chiến, có tin rồi.”

“Tôi lập tức qua đó.” Giản Chiến Nam nói đơn giản xong thì tắt máy, đi rất nhanh, trái tim đập kịch liệt, bước đi cũng nhanh hơn.

Giản Chiến Nam nhìn ảnh chụp trong tay, anh không nhìn được mà xoa nhẹ gương mặt trong ảnh, cô thành kính quý gối trước tượng phật, như đang cầu nguyện lại như đang sám hối. Tiếp tục xem ảnh, ảnh chụp phần lớn đều có liên quan đến phật.

Quý lay, còn ngồi nghe đại sư nào đó giảng đạo, xem bố trí của hội trường như có liên quan với phật học, con người hắn trầm xuống, ngẩng đầu lên nói với người đối diện “Cô ấy... bây giờ ở đâu?” trong đầu không khỏi hiện lên ý nghĩ cô có xuất gia không?

Người đàn ông kia mỉm cười, rất khiêm tốn nói: “Người bây giờ ở thành phố T, tôi đã phái người đi theo rồi, không mất đâu, tùy lúc nào ngài cũng có thể tới đó.”

Tay Giản Chiến Nam cầm chặt ảnh chụp, con người đen sâu nhìn một tấm, mắt nhìn không nháy mắt khuôn mặt đẹp trên ảnh. Một năm rồi, một năm rồi, rốt cuộc cũng tìm thấy, Mạc Mạc, anh xem em trốn ở đâu, Mạc Tiêu Hữu, em... rốt cuộc cũng xuất hiện.

“Ngày mai tôi muốn gặp cô ấy.” hắn đột nhiên nói, trái tim không kiềm chế được mà muốn gặp cô ngay lập tức, yêu cũng được, hận cũng được, dù cô đã từng phi báng hắn, yêu cô, cũng cần cô, hận cô, cũng cần cô. Tóm lại cô đừng nghĩ là thoát được hắn.

Một khu nhà trọ rất đơn giản, nhưng lại bố trí rất ấm áp, thiết bị sưởi ấm đầy đủ, phòng ấm áp, có thể khiến người khác cảm thấy muốn ngủ. Bên cạnh bàn ăn, là một cô gái tóc dài cuộn sóng.

“Gấp như vậy sao?”, người đàn ông kia nói, Giản Chiến Nam nhún mày liếc hắn một cái, người đàn ông kia vội nói: “Đề tôi đi sắp xếp!”

Ánh mắt sáng rực rỡ động lòng người, môi hồng răng trắng, cái mũi khéo léo, xinh đẹp đến mức khiến cho người khác không dám rời tầm mắt, Mạc Mạc, là Mạc Mạc, cô thay đổi không ít, còn cuốn hút hơn so với trước kia.

Cô biết phải ăn thật nhiều cơm tối, bạn của cô cũng ngồi đối diện với cô “Mạc Bảo, xin lỗi mà, buổi sáng lúc ra ngoài quên để cơm trưa cho mày, đừng buồn mà, thương cho mày này.” Nói xong cô cầm một cục xương cho bạn đối diện.

Mạc Bảo hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, hà hơi, không thèm để ý đến Mạc Mạc, Mạc Mạc rất xin lỗi nói: “Được rồi, cùng lắm thì tối nay cho mày ngủ cùng trên giường với tao, nhưng mà, nhưng mà mày không được để lông rơi trên giường tao đó.”

Mạc bảo bất mãn kháng nghị, cầm đặt lên bàn, ánh mắt ai oán mà nhìn Mạc Mạc, cả người nó là lông, làm sao có thể không để rơi lông được. Mạc Mạc nói tiếp: “Mau ăn đi, lát nữa chúng ta còn đi tắm bộ.”

Tắm bộ, lập tức tinh thần của Mạc Bảo tỉnh táo hẳn, vậy không phải có thể thấy cô chó Tiểu Mẩu nhà bên cạnh sao, nói với liếm chén thức ăn tối, ăn với vàng, Tiểu Mẩu ơi Tiểu Mẩu.

Mạc Mạc ăn xong quay về phòng ngủ thay quần áo, tìm một bộ thể thao, soi gương, cột mái tóc xoăn dài lên, vì đoạn tình cảm kia, cô không muốn làm người thể thân, liền để lại mái tóc dài thời gian trước, cũng cắt hết tình cảm kia với Giản Chiến Nam, chỉ có như thế cô mới không phải là thể thân, chứng minh cô chính là cô.

Nhưng bây giờ cô hiểu rõ, nói tạm biệt với quá khứ, sẽ phải vượt qua chướng ngại trong lòng, tóc xoăn dài, chỉ cần cô muốn thì cái gì cũng có thể, không để tâm thì sẽ ok.

Mặc Bảo muốn ra ngoài, nên đi còn nhanh hơn cô, vừa mới xuống lầu, Mặc Bảo đang đánh mùi gì đó, kéo theo cô chạy tới một nơi. Đây là nơi dừng chân của người đưa chó đi bộ. Nhưng vẫn là nơi dừng chân nha, Mặc Mặc không tự chủ được mà bị Mặc Bảo kéo chạy theo, Mặc Mặc vừa chạy vừa lẩm nhẩm “Mặc Bảo, đừng chạy loạn...”

Mặc Bảo không nghe lời, thoát ra khỏi dây cổ, trực tiếp chạy về cô chó Tiểu Mẩu của nhà di Lâm. Nó kêu lên đầy vui sướng, lúc Mặc Mặc muốn chạy tới thì một bóng sáng màu đen che trước đường của cô, Mặc Mặc không phòng bị mà đâm sầm vào tường rắn chắc.

Mặc Mặc lờ mờ, hơi thở quen thuộc, khiến cho tim của cô đập thành thịch, Mặc Mặc theo phản xạ lui về phía sau, hai mắt xinh đẹp nhìn thứ đang cản đường mình, khuôn mặt đẹp dưới ngọn đèn mờ nhạt.

Chạy!

Trong đầu chỉ có một chữ này, nghĩ là làm, nhưng cánh tay lại bị nắm chặt, cơ thể của cô ngã vào lồng ngực cứng rắn. Khuôn mặt của hân vẫn điển trai như thế, con ngươi của hân vẫn thâm trầm như thế, nhưng cả người đều tràn ngập hơi thở lạnh lùng. Thời gian một năm, nói dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại nhau nhanh như thế.

Sự lạnh lùng của hân gần như khiến cô rét rung, lại thêm cái lạnh cực độ của thời tiết khiến càng lạnh hơn, cơ thể Mặc Mặc không nhịn được mà phát run, rất lạnh, rất lạnh, vẫn là trong phòng thì tốt hơn.

Con ngươi đen của Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, cô càng xinh đẹp mê người, bởi vì gãy giữa mái tóc dài đã bị bung ra, từng cuộn tóc xoắn dài cuộn sóng rồi tung, thêm vài phần cuồng dã. Cô để lại tóc dài, cô không để ý tới quá khứ nữa, vẫn không sao?

Tầm mắt ham mê mà nhìn khắp người cô, cuối cùng dừng lại ở bụng của cô, hân giữ chặt cô, nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng nói: “Đứa bé đâu?” lúc cô rời đi đã mang thai 3 tháng, sinh đứa bé ra chắc cũng được 5 tháng rồi.

Vừa rồi nghe cô gọi Mặc Bảo, lại cho rằng đó là đứa bé, có thể nghĩ đến một đứa bé được 5 tháng thì làm sao mà chạy được. Nhưng cho đến lúc nhìn lại con chó kia, hân mới biết được cái tên mình nghĩ ra cho đứa bé lại bị Mặc Mặc dùng đặt tên cho chó, trong lòng Giản Chiến Nam hiện lên dự cảm không tốt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo đáng sợ, “Đứa bé đâu?”*

(*Tên mà Giản Chiến Nam nghĩ là Giản Mặc Bảo, vì Mặc với Mặc có phiên âm đọc giống nhau)

Mặc Mặc nhìn ánh mắt giữ trọn của Giản Chiến Nam một câu cũng nói không nên lời. Mặc Mặc bị Giản Chiến Nam giữ chặt cánh tay đi lên lầu, đứng trước cửa, Giản Chiến Nam ra lệnh: “Mở cửa!”

Mặc Mặc muốn tìm chìa khóa nhưng cô đã sớm không còn quan hệ gì với hân rồi, bọn họ đã chia tay rồi, làm sao có thể quay về. Bình thường khi chia tay rồi không phải thành người xa lạ, kẻ thù, hay vẫn tiếp tục làm bạn bè. Nhưng cô với Giản Chiến Nam không tính là kẻ thù đi, đương nhiên cũng không tính là bạn bè, thì chỉ là người xa lạ, nhưng người xa lạ không nên làm những việc ái muội như thế? Những đôi tình nhân khác chia tay cũng như vậy sao? Người ta chia tay không phải là đều đi tìm xuân mới sao?

Mặc Mặc không mở cửa, Một tay Giản Chiến Nam giữ chặt hai tay Mặc Mặc ở sau lưng, một tay thì tìm chìa khóa trong túi của cô, mở cửa, không phí một chút sức nào.

Phòng ở rất đơn giản, một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng bếp, Giản Chiến Nam giữ Mặc Mặc rồi nhìn khắp một lần, ngoại trừ hân với Mặc Mặc, không có ai khác, không cần đứa bé kia... cũng có thể sao?

Giản Chiến Nam giữ chặt cổ tay Mặc Mặc, lạnh lùng nói: “Mặc Tiểu Hữu, đứa bé không còn, đúng không?”

“Phải!...” mặt Mặc Mặc trắng bệch phun ra một chữ, con mắt không hề chớp mà nhìn Giản Chiến Nam, tìm dõi lên từng con đau đớn. Giản Chiến Nam cúi đầu, đôi môi tàn nhẫn hôn xuống môi Mặc Mặc, không biết là quá mức phần nộ hay là thương tâm, hay là khát vọng, hân đã không rõ nữa.

Nghĩ muốn đánh cô thật mạnh, ai bảo cô không nghe lời mà rời đi, nhưng tự chủ lại, hân không xuống tay, không đánh phụ nữ, huống gì cô gái trước mắt hân đã tìm kiếm rất lâu rồi, hân chỉ muốn hôn cô, mãnh liệt mà hôn cô, giữ lấy cô, để cho cô biết, làm trái ý hân phải trả giá như thế nào.

Ôm cô tới ném lên trên giường, cơ thể hân cũng ép tới. Trí nhớ của Mặc Mặc vẫn dừng lại ở lần thô bạo lần trước, hân tổn thương cô, cả tim và thể xác, nhưng lúc này lại như thế nữa: “Đừng mà...” Mặc Mặc hét lên đầy hoảng sợ.

Đừng mà? Giản Chiến Nam nhìn cô, giống như một đứa trẻ ngang ngược không nói tới “Mặc Tiểu Hữu, trả đứa bé lại cho anh, trả lại cho anh...”

Đáy lòng cô tổn thương, thiếu chút nữa bị vạch trần, cô thống khổ nói: “Giản Chiến Nam, chúng ta chia tay rồi, anh nhớ chứ, chúng ta không còn quan hệ gì nữa, anh muốn có con có thể tìm người phụ nữ khác sinh cho, ai cũng có quyền tìm hạnh phúc cho riêng mình, có quyền bắt đầu một lần nữa. Tôi thích cuộc sống hiện tại, cầu xin anh thả tôi đi đi.”

Giản Chiến Nam cười lạnh “Mặc Tiểu Hữu, anh sẽ không buông em ra, trừ khi em trả đứa bé lại cho anh.”

“Giản Chiến Nam, tôi sẽ không ở cùng anh, trừ phi anh trả lại cậu nhỏ cho tôi.”

Giản Chiến Nam biến sắc, tay đặt trên cổ duyên dáng của Mặc Mặc, như phải bóp chết cô nhưng lại có phần luyến tiếc, hung hân gần từng tiếng như

phản bác lại: “Mạc Mạc, em không có tư cách nói điều kiện với anh, anh đến để đưa em về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thâm tình bá đạo

Sáu năm sau.

Về nhà? Vốn là hai chữ ảm áp, nhưng Mạc Mạc không hề có cảm giác ảm áp.

Sáu năm trước, nhà đã không có nữa!

Suy nghĩ như nước tới mãnh liệt nhưng lại chậm chậm rút đi.

Cô đã trở lại, bị Giản Chiến Nam đưa về đây. Đưa về thế giới của hắn, về nơi cô trưởng thành. Ngay từ đầu cô rất không cam tâm, không cam tâm bị Giản Chiến Nam sắp xếp, khống chế như thế. Bởi vì cậu nhỏ chết, trong lúc đó hai người lại có quá nhiều ngăn cản. Cô đã từng chống cự, đã từng trốn tránh, rồi khỏi hẳn nhưng hắn luôn có thể tìm được cô, đưa cô về bên cạnh hắn. Có đôi khi Mạc Mạc cảm thấy Giản Chiến Nam gần mấy theo dõi bên người cô, hoặc luôn có người canh chừng cô.

May mắn có thể rời đi cũng chỉ vì Giản Chiến Nam có ý buông lỏng, để cho cô đặc ý đi ra ngoài mấy ngày, sau đó lại đưa cô trở về. Coi như trò chơi mèo vờn chuột. Hắn mất hứng và chê bai, cô không biết, nhưng cô đã bắt đầu chán trò chơi tồi tàn này lắm rồi.

Rõ ràng lúc trước chia tay là hắn nói, thậm chí dùng tiền, dùng vật chất để đẩy cô đi, khi đó tình yêu của cô đã bị Giản Chiến Nam vò nát, hoàn toàn thay đổi. Hắn muốn cô, hắn muốn là cần không muốn là không cần, vứt bỏ giống như rác rưởi, Mạc Mạc chán ghét loại cảm giác này, ghét bị bỏ rơi.

Có đôi khi cô cũng nghĩ... Giản Chiến Nam đây đưa nhiều năm như thế là vì cái gì? Mưu cầu lợi ích? Cô chỉ là cô bé mồ côi hai bàn tay trắng, danh hiệu đại học cũng vì xảy ra nhiều chuyện như thế nên không có cách nào có thể học tiếp được.

Mạc Tiêu Hữu, cô biết bản thân mình cũng lắm cũng có vào phần sắc đẹp, nhưng với một người đàn ông như Giản Chiến Nam thì muốn phụ nữ như thế nào chả có, ham mê nữ sắc, cũng có chút miễn cưỡng. Là vì yêu sao? Không, Giản Chiến Nam không yêu cô, cô tin là thế, Mạc Mạc đã cảm thấy đây là một chữ rất hư ảo mờ mịt.

Tim của hắn cô đã không thể hiểu, cũng không muốn hiểu. Cô chỉ trở thành người phụ nữ của Giản Chiến Nam, chuyện này là không thể thay đổi, ở bên cạnh hắn mấy năm, cô biết công việc kinh doanh của Giản Chiến Nam ngày càng lớn, Mạc Mạc không biết chuyện này có hàm ý gì, chỉ biết những nhà lãnh đạo gần xa, cùng thế lực hắc ám và Giản Chiến Nam rất thân thiết, đây đưa với nhau không dứt.

Giản Chiến Nam là nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố C. Có tiền, còn quyền đương nhiên cũng có phụ nữ, có bao nhiêu, có mấy người, Mạc Mạc không biết, cũng chưa từng quan tâm, cô chỉ nghĩ có cuộc sống đơn giản như vậy là đủ rồi.

Không có cách nào để phản kháng nên cô đã bắt đầu chấp nhận cuộc sống như vậy, được chẳng hay chớ, có đôi khi thói quen và thời gian thực sự là điều rất đáng sợ, nó có thể mài mòn nhuệ khí một cách nhanh chóng.

Sáu năm, cô và Giản Chiến Nam sống cùng nhau. ...nếu không phải Giản Chiến Nam lại đột phát ý nghĩ kỳ quái là sinh một đứa con với cô, cô sẽ không phản ứng lớn như thế. Nhiều năm như vậy, cô không biết Giản Chiến Nam làm bao nhiêu việc tốt, cũng không biết trên con đường thành công của hắn có bao nhiêu chuyện u ám không thể nhìn rõ được, tóm lại, Mạc Mạc biết Giản Chiến Nam chuyện tốt hay chuyện xấu đều đã làm.

Đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma, Giản Chiến Nam, kết cục của hắn như thế nào....Mạc Mạc cũng không muốn nghĩ nữa, luôn mờ ảo hoảng sợ cái gì đó. Cô muốn có một gia đình, là tương lai của cô nếu như cô có nhà, nhất định phải là một người khỏe mạnh, không làm trái pháp luật, đứa bé của cô, phải có một người ba không bất lương, đương nhiên khuyết điểm là không thể tránh khỏi, không có người nào mà toàn vẹn cả.

Nhưng mà, cô còn có thể có một gia đình như vậy sao?

Mạc Mạc cuộn chăn co lại trên giường, trên thân còn lưu lại vết máu của Giản Chiến Nam, lúc này cô dùng một cây kim loại nhỏ đánh và đầu hắn, không biết có thể bị chấn động não không...

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau lúc Mạc Mạc tỉnh lại đã gần giữa trưa, rửa mặt xong liền đi ăn cơm, trên bàn cơm, di Tổ vừa hỏi cô thức ăn có hợp khẩu vị không, vừa giúp cô xới cơm, vừa lải nhải, nói sắc mặt Mạc Mạc không tốt, về sau đừng nên thức đêm nữa.

Nói đi Tở là người giúp việc nhưng thực ra là người Giản Chiến Nam tìm về để nói chuyện với cô, Mạc Mạc không có ba mẹ, cần có một người lớn quan tâm, hơn nữa hai người rất hợp ý, nên đi Tở luôn chăm sóc Mạc Mạc.

Lúc Mạc Mạc ăn cơm, bộ dạng muốn nói lại thôi, lại không nhận được mà nhìn đi Tở, Đi tốt đoán ý qua sắc mặt, đương nhiên là biết được thần sắc kia của Mạc Mạc là muốn hỏi vết thương của Giản Chiến Nam.

Bà là cố ý xem Mạc Mạc phản ứng thế nào. Mặt đầy máu của Giản Chiến Nam rất dọa người, trong phòng ngoại trừ Mạc Mạc thì không còn người nào khác, chuyện như thế ngoài Mạc Mạc còn có ai, nếu nói đó là người khác thì người bị đổ máu sẽ không phải là Giản Chiến Nam.

Rõ ràng là hai người yêu nhau nhưng sao lại âm ỉ như thế. Bà già rồi, cũng xem không hiểu chuyện của người trẻ tuổi. Nói Giản Chiến Nam yêu Mạc Mạc đi, nhưng bên cạnh cũng có người phụ nữ khác, nói không yêu lại nuông chiều Mạc Mạc lên tận trời. Về phần Mạc Mạc, có lẽ chính là vì bị tổn thương nên luôn trốn tránh. (Đúng là người ngoài cuộc luôn hiểu rõ.)

Xem bộ dạng muốn nói lại thôi của cô khẳng định là muốn hỏi Giản Chiến Nam như thế nào, dù không yêu nhưng cũng có quan tâm. Dù sao thì sống chung với nhau 6 năm, không có chút tình cảm cũng không thể, chỉ là do khúc mắc, bỏ xuống rất khó...

“Có phải đồ ăn không hợp hay không?” Đi Tở tuy hiểu nhưng giả bộ hồ đồ

Mạc Mạc uống một ngụm canh, hơi nhú mồm, cho dừ một chút rồi lắc đầu ăn canh, không nói gì.

Đi Tở nhìn không được mà lắc đầu, đứa nhỏ này cũng rất cố chấp, than một tiếng cũng bắt đầu nói “Cô à, cậu ấy bị thương cũng không nhẹ, khâu mấy mũi, không biết có để lại sẹo không, đàn ông để lại sẹo cũng không sao, ngược lại là cô, cả đời sẽ đối mặt với vết sẹo trên mặt đó, có thể sẽ cảm thấy không thoải mái không?”

Phải khâu? Cả đời đối mặt với vết sẹo trên mặt, cả đời, hahaa, quá xa xôi, Mạc Mạc uống canh nhưng động tác chậm lại.

“Ngày hôm qua từ viện trở về, ở phòng khách ngủ một đêm, bác sĩ bảo cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt, nhưng sáng sớm chưa ăn cơm đã đi công ty. Thanh niên bây giờ cũng không xem trọng cơ thể mình gì cả.” Đi Tở tiếp tục lái nhai.

Mạc Mạc uống xong ngụm canh cuối cùng, dùng khăn lau miệng, nói với đi Tở: “Nói với phòng bếp một chút, làm mấy món hán thích ăn, hầm canh dinh dưỡng, bảo Tiểu Lưu đưa qua đó.”

“Cô à...” ở cửa truyền đến giọng nói, một người giúp việc đi vào “Thưa cô, Cô Tô đến.”

Cầm Tử, Mạc Mạc ngẩng người một chút rồi khẽ cười lên. Đã rất nhiều ngày không gặp cô, trong lòng bắt đầu hào hứng, đứng dậy đi ra phòng khách. Mới bước vào phòng khách, chợt nghe Cầm Tử gọi: “Mạc Tiểu Hữu, nghe nói đêm hôm qua cô bạo hành Giản Chiến Nam?”

Mạc Mạc tức giận nói: “Mấy ngày không gặp, đến đây là vì ân cần hỏi thăm cái này sao? Nếu cậu đến để thỏa mãn tâm lý bát quái thì phiền cậu xoay người rồi đi. Cửa ở phía sau, hoành ngênh, đi thông thả không tiền.”

“Mình không bà tám như thế đâu, thật sự.” Cầm Tử cười hi hi đi tới cầm lấy cánh tay Mạc Mạc, “Không phải là mình nhớ cậu đó thôi.”

Mạc Mạc kéo Cầm Tử ngồi xuống, cười nói: “Ba hoa, Khâu Chí làm sao có thể chịu đựng được cậu.”

“Ba hoa sợ cái gì, mình là quân tử, dùng tài hùng biện không động thủ, mình là quân tử, cậu chế giễu, động thủ xem, cậu là tiểu nhân, sao thế, hần lại chọc giận cậu à?” Mạc Mạc và Giản Chiến Nam phải là Oan nghiệt, dù hai người sống với nhau đến bây giờ nhưng ý định bỏ đi trong trong đầu Mạc Mạc vẫn không hết, vẫn muốn rời khỏi Giản Chiến Nam, nhưng Giản Chiến Nam không buông tay, hai người liên dây dụa sáu năm như thế.

Mạc Mạc luôn muốn rời đi, rời khỏi sự giam cầm của Giản Chiến Nam, nhưng dù sao Giản Chiến Nam cũng có cách để tìm được Mạc Mạc, cô không đi xa được vì giấy tờ nhân thân của cô đều đã bị Giản Chiến Nam giữ. Dần dần rồi cũng an phận, có lẽ là cam chịu số phận, có một lần Mạc Mạc bỏ đi vì Giản Chiến Nam nói muốn kết hôn, muốn kết hôn với Mạc Mạc.

Mạc Mạc không đồng ý kết hôn, nhưng Giản Chiến Nam đã quyết thì cũng chả khác gì là thánh chỉ, quyết định thì sẽ làm, hôn cũng nhất định phải kết. Kháng nghị của Mạc Mạc không có hiệu quả, ngay lúc Giản Chiến Nam sắp bắt tay vào chuẩn bị cho hôn lễ thì Mạc Mạc lại đi.

Mạc dù Cầm tử cảm thấy mỗi lần Mạc Mạc rời đi không chỉ đơn giản là trốn tránh Giản chiến Nam, nhưng Mạc Mạc lại không chịu nói, cô cũng không truy hỏi, tóm lại Mạc Mạc rất không thích việc Giản Chiến Nam quyết định mọi việc thay cô, không để ý nguyện vọng của cô.

Có đôi khi Cầm Tử mê mẩn, có lẽ Mạc Mạc chọn rời đi, vốn là để chế ngự thủ đoạn của Giản Chiến Nam, chỉ có như thế thì Giản Chiến Nam mới chịu thỏa hiệp, nếu không Mạc Mạc mãi không thay đổi sự chú ý với Giản Chiến Nam khi bị buộc phải làm một số việc không đúng ý mình.

Thực ra cầm Tử cũng không thích Giản Chiến Nam, có lẽ nếu không phải vì Giản Chiến Nam thì Khâu Chí sẽ không phải theo đuổi cô cực khổ như thế. Nhưng Giản Chiến thực sự rất ngang ngược, tất cả mọi chuyện đều phải theo ý hần, bị người như thế cưỡng ép làm những việc không bằng lòng, nếu là cô cô cũng không thể chịu đựng được. Nhưng trong ấn tượng của cô, từ lần thỏa hiệp vì chuyện kết hôn đến giờ, một khoảng thời gian dài Mạc Mạc cũng không còn ý định bỏ đi ở trong đầu nữa, Mạc Mạc nói, hình như Giản Chiến Nam đồng ý với điều kiện gì đó.

Nhưng bây giờ vì nguyên nhân gì lại kích thích Mạc Mạc bỏ đi, lựa chọn thoát khỏi Giản Chiến Nam, rời đi khỏi cuộc sống của hần, Cầm Tử biết Mạc

Mạc không phải chỉ chơi đùa, thực sự cô muốn thoát khỏi, nhưng mà trời không chiều theo ý người.

“Cầm Từ, chuyện của mình cậu đừng quan tâm, bản thân mình vốn đã kỳ quái, lúc nào thì cậu mới chịu gạt đầu gả cho Khâu Chí vậy, anh ta đã sắp vượt qua 8 năm kháng chiến rồi, cậu còn ở đây mà bú rống bình.” Thực ra Mạc Mạc biết là Cầm Từ quan tâm cô, chuyện cô với Giản Chiến Nam thì Cầm Từ là người biết rõ nhất, nhưng có những chuyện cũng không rõ lắm, Cầm Từ vui vẻ đơn thuần ngay thẳng, nhưng sáu năm này cô với Giản Chiến Nam có bao nhiêu chuyện rối loạn, Cầm Từ không biết thì tốt hơn.

Cầm Từ nghĩ lời Mạc Mạc nói, kết hôn với Khâu Chí? Thì liền đau đầu, cô với Khâu Chí cũng tính là không đánh không quen, ngay từ lúc bắt đầu đến bây giờ thành tình nhân cũng dùng đến thời gian mấy năm, anh nói anh theo đuổi cô sáu năm, nhưng mà một chút cảm giác cô cũng không có, tóm lại cô chỉ thấy sáu năm đó là sáu năm ác mộng anh mang lại cho cô.

Chờ đến một ngày khi tình cảm của hai người được rõ ràng, cô mới biết được thời gian sáu năm qua anh đang theo đuổi cô. Thực sự Khâu Chí bị Cầm Từ làm cho dở khóc dở cười, anh theo đuổi cô lao lực như thế, vậy mà cô không biết anh đang làm cái gì, tưởng anh ăn nó dùng mỡ sao, không có việc gì cũng đi tìm cô.

Mạc Mạc và Khâu Chí đều nói thần kinh cô bị đông cứng, cho nên bây giờ Khâu Chí luôn gọi cô là nha đầu ngốc, thực ra đối với tình cảm cô rất ngốc. Nghĩ tới khuôn mặt nhả nhún tuấn tú của Khâu Chí, Ánh mắt của Cầm Từ cũng mềm hơn, cô thích Khâu Chí, nhưng không biết vì sao lại không chịu đi đến bước kết hôn.

Bạn bè bên cạnh Khâu Chí cô cũng biết qua, tốc độ thay bạn gái còn nhanh hơn so với tốc độ ăn cơm, hôm nay gặp là một em gái cao gầy, lần gặp tiếp thì đã đổi người rồi. Cái dạng này nếu như hôm nay kết hôn thì ngày mai lại sẽ ly hôn.

Cô có một loại cảm giác không an toàn, dù sao cũng cảm thấy Khâu Chí sẽ không vĩnh viễn yêu cô, càng không phải là đối tượng kết hôn của cô, cô thấy Mạc Mạc đau đớn vì bị phản bội và lừa gạt đến tê tâm phế liệt, đau như bị róc một tầng da.

Cô sợ sự phản bội của hôn nhân, sự phản bội của hôn nhân so với tình yêu càng đau khổ hơn. Nghĩ tới mà không khỏi đau đầu, tay giật tóc mình, vứt đi phiên nào: “Ài, sao lại kéo tóc trên đầu mình rồi, được rồi, cậu không nghĩ nữa, mình cũng không hỏi nữa, chuyện của mình, cậu cũng đừng hỏi nữa, hôm nay tìm cậu là có chuyện quan trọng.”

“Cái gì?” Mạc Mạc trừng to mắt nhìn Cầm Từ: “Sẽ không phải là đi mua sắm nữa chứ?”

“Người hiểu mình nhất cũng chỉ có Mạc Mạc, đi thôi, hy sinh đưa nhân gia đi một chút.”

“Anh Tô gần đây có khỏe không?” Mạc Mạc không kiềm chế được mà hỏi.

“Ừ, vẫn tốt, bây giờ điều đến tổ trọng án, nhưng ở thành phố F, muốn thấy mặt cũng rất khó khăn.” Cầm Từ đứng dậy, kéo tay của Mạc Mạc “Nhanh đi thay quần áo đi, 10 phút thôi.”

Cầm Từ à, vẫn là tính tình nộn nóng.

Mạc Mạc thay quần áo xong thì ra ngoài với Cầm Từ, đi Tô cầm hộp thức ăn được chuẩn bị cũng đi ra, “Cô, cô đi ra ngoài vừa hay đưa cái này cho cậu luôn đi.”

Mạc Mạc không nói gì chỉ đưa tay nhận lấy, lên xe với Cầm Từ. Tài xế lái xe đưa bọn họ tới cửa hàng, đi theo còn có hai người đàn ông cao to, là bảo vệ mà Giản Chiến Nam mời về để bảo vệ cho Mạc Mạc.

Tới dưới lầu công ty, Mạc Mạc và Cầm Từ xuống xe, từ xa nhìn thấy Giản Chiến Nam đi ra, trên đầu Giản Chiến Nam đội mũ, che khuất nơi bị thương rất có tướng, điểm tinh, rõ mười phần khí chất đàn ông, rất dễ hấp dẫn được ánh mắt của phụ nữ. Chỉ là trong lòng hằn lại ôm một người phụ nữ, rất là chói mắt.

Phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp chính là có chút chủ giả dối, là một minh tinh mới nổi. Sắc mặt Cầm Từ hơi khó coi nhìn Giản Chiến Nam, đàn ông thối, đối phụ nữ như đối quần áo. Cô lại hơi lo lắng nhìn Mạc Mạc, đang muốn bảo tài xế lái xe đi, nhưng Mạc Mạc lại bình tĩnh nói với tài xế “Tiểu Lưu, đi cửa hàng tổng hợp.”

Cửa hàng cách công ty của Giản chiến Nam cũng không xa lắm. Đi xe chỉ tầm vài phút là tới, Cầm Từ xuống xe trước, Sau khi Mạc Mạc xuống xe rồi đóng cửa mới phát hiện trong tay cô còn cầm hộp thức ăn của di Tô đưa cho cô, Cô liền cầm hộp đưa cho hai bảo vệ “Cái này cho các anh, vẫn còn nóng đó.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, các anh không chê là tốt rồi. Tôi với Cầm Từ muốn đi dạo, hai anh đừng đi theo, đứng ở đây một lát chờ chúng tôi.” Mạc Mạc nói xong thì đóng cửa cầm tay Cầm Từ đi tới hướng cánh cửa của cửa hàng tổng hợp.

“Mạc Mạc, cậu không sao chứ?” Bây giờ Cầm Từ cũng không biết bây giờ Mạc Mạc còn yêu Giản Chiến Nam không. Năm đó, Mạc Mạc yêu Giản Chiến Nam như tính mạng, nói không yêu, Cầm Từ không tin, nhưng nếu là yêu thì khi đối diện người đàn ông của mình ở cùng người phụ nữ khác, sao lại bình tĩnh như thế, một chút gợn sóng cũng không có.

Tin tức bên lề của Giản Chiến Nam cũng không ít, có phụ nữ khác, chuyện này với bọn họ cũng không phải là bí mật, người đàn ông như Giản Chiến

Nam, rất chói mắt, quả thực không có khả năng chỉ thuộc về một người phụ nữ. Nhưng thật ra cô hy vọng, Mạc Mạc không yêu Giản Chiến Nam, như vậy thì Mạc Mạc sẽ không phải đau khổ nữa.

“Mạc Mạc, cậu phản ứng chút coi, cậu như thế khiến cho người ta rất khó hiểu đó, mình cũng không phải là mới quen biết cậu.” Cẩm Từ hơi cô đơn, Mạc Mạc giấu thâm sự rất tốt, cô là chị em tốt nhất nhưng cũng không được Mạc Mạc tín nhiệm.

Nhưng Mạc Mạc vẫn nói thản nhiên: “Không muốn như thế, mình rất tốt.” Xong lại tỉnh quái nói tiếp: “Đi thôi, cậu phải tôn trọng cơ hội mình và cậu được gặp nhau, mình không phải hay tùy tiện đi đây đó đâu.”

“Tạ ơn sự ân sủng của quý cô, tôi phải quý trọng.” Cẩm Từ đã bốt lo lắng, có một số việc người khác không thể nhúng tay vào. Tình cảm của con người tự hiểu như nước âm lạnh. Chỉ hy vọng Mạc Mạc có thể có một kết quả tốt, cho dù kết quả là ở bên Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc rất ít mua quần áo, đa số quần áo của cô là Giản Chiến Nam mua cho cô, nói thật đi mua sắm cũng rất tốn thể lực, hơn nữa mỗi lần đi còn có người đi theo, cho nên Mạc Mạc cũng không thích đi dạo phố như thế, ngoại trừ là đi với Cẩm Từ, tuy rằng mất sức nhưng được ở bên Cẩm Từ thì tâm tình của cô cũng sẽ tốt.

Mạc Mạc và Cẩm Từ đi từ giữa trưa đến chiều tối, lúc đi ra đến cửa đã thấy bảo vệ chờ cô ở cửa, thế nhưng dù biết cô đi từ trong ra nhưng mắt bọn họ vẫn rất khấn trương.

Cẩm Từ thu hoạch rất lớn, Mạc Mạc cũng góp công lao, lúc trở về đã mệt vô cùng, tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm tối, ngồi vào máy tính trên bàn, gõ chữ, từng chữ từng chữ, đều là chuyện xưa của cô. Sau đó chơi trò chơi, chơi đến 10 giờ thì đi ngủ vì quá mệt, chóng không được con buồn ngủ nên nằm xuống nghỉ, cô không tắt máy tính vì cô đang được thăng cấp ở trò chơi.

Lúc Giản Chiến Nam trở về, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt cũng không được sắc bén như cũ, hân uống rượu, còn có chút tà mị và lười nhác. Lúc đi vào phòng ngủ thì nhìn thấy Mạc Mạc đang ngủ, cuộn trong chăn giống như một con nhộng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lộ ra một nửa, mái tóc đen mềm mại xinh xắn buông xuống trên gối, ánh đèn mỏng lung khiến Giản Chiến Nam cảm thấy Mạc Mạc là tiên nữ nhỏ ở chốn bồng lai. Mà hắn là người đi nhầm vào chốn tiên cảnh, không kìm được kéo dài hơi thở, sợ quấy nhiễu cảnh sắc thiên nhiên đẹp như thế.

Nhưng tiếng ồn kỳ quái bên cạnh khiến Giản Chiến Nam dời tầm nhìn, hắn nhìn thấy máy trên bàn cách giường xa xa vẫn còn mở, là hình ảnh của trò chơi gì đó. Thực ra hành tung ngày hôm nay của Mạc Mạc sẽ có người báo cáo với hắn, hắn biết hôm nay Mạc Mạc đến công ty tìm hắn, cũng nhìn thấy hắn ở bên người phụ nữ khác, sau đó bình tĩnh rồi đi, bình tĩnh đi mua sắm với Cẩm Từ, uống cà phê, về nhà, tắm rửa ăn cơm, viết này nọ, chơi trò chơi.

Cô không quan tâm việc hắn có người phụ nữ khác ở bên cạnh, cô không đố kỵ cũng không ghen tỵ, trong cuộc sống của cô, Giản Chiến Nam hắn có cũng được không có cũng chẳng sao. Loại cảm giác này khiến đáy lòng Giản Chiến Nam không thể thoải mái, chân mày không kiềm chế được mà nhăn lại.

Trong máy tính thỉnh thoảng truyền đến tiếng đánh quái, Mạc Mạc không sợ ồn ào sao? Giản Chiến Nam đi qua muốn tắt trò chơi. Hắn biết Mạc Mạc đang chơi trò chơi trên mạng, nhưng vẫn chưa từng nhìn qua cô chơi trò gì. Hắn nhìn trên màn hình, một người tên là Mạc Ngôn Hoan, chính là người còn lại, là só của Mạc Mạc. Người kia tên là Mạc Ngôn Bi, cả người đều là trang phục màu vàng rực rỡ đang ở bên cạnh đánh quái, cấp bậc rất cao, trang bị rất tốt.

Lúc hai nhân vật trong trò chơi tới gần nhau, vị trí trái tim lóe lên, nhảy lên lấp lánh, Giản Chiến Nam mở nhân vật của Mạc Mạc, thấy có một chiếc nhẫn kết hôn màu hồng nhạt, nhân vật nam cũng có, hai người chắc chắn là một đôi, tới gần bên nhau, tim cũng gần bên nhau mới có thể xuất hiện hiệu quả lấp lánh ánh sáng như thế.

Trong trò chơi Mạc Mạc kết hôn với người khác? Dựa vào cái gì, Giản Chiến Nam nhìn không được mà churôi nhỏ.

Mạc Ngôn Bi, đứng ở bên cạnh nhân vật của Mạc Mạc, cho một biểu tình nụ hôn, sau đó nói: “Bà xã Mạc Mạc, ngủ rồi sao?”

Bà xã Mạc Mạc?

Bốn chữ như nhóm lên đóm lửa trong lòng Mạc Chiến Nam, TMD, vậy hắn tính là gì, sao có thể gọi là bà xã Mạc Mạc, hắn cũng chưa gọi Mạc Mạc là bà xã, vì lý gì mà Mạc Ngôn Bi dám gọi bà xã Mạc Mạc của hắn? có phải Mạc Mạc cũng gọi hắn là ông xã? Nghĩ mà phát bực.

“Bà xã ngủ ngon, anh cũng đi ngủ, hôn ngủ ngon, 88.” Mạc Ngôn Bi nói xong, liền bắt đầu cất vũ khí giết quái, Giản Chiến Nam có một ý nghĩ, muốn bắt cái người Mạc Ngôn Bi kia rồi đánh cho một trận mới thôi.

Trong trò chơi Mạc Mạc kết hôn với người khác?

Tuy rằng là trò chơi, chỉ là hư ảo nhưng cũng khiến lòng Giản Chiến Nam nén giận, khó chịu, Mạc Tiêu Hữu, khi hắn nói muốn kết hôn với cô thì cô sợ tới mức trốn đi, nhưng ngược lại lại kết hôn ở trên mạng với người đàn ông khác.

Tuy người có thể đùa người trong trò chơi, nhưng đó vẫn là đàn ông, là đàn ông thực sự, TMD, đây là chuyện gì thế. Nắm tay của Giản Chiến Nam thiếu chút nữa là nện vào máy tính, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế được, đôi mắt đầy tức giận nhìn về phía Mạc Mạc, phụ nữ là để chọc giận hả?

Bởi vì hôm nay đi mua sắm với Cẩm Từ quá mệt nên Mạc Mạc ngủ rất sâu, hoàn toàn không biết Giản Chiến Nam đã về, chỉ cảm thấy có một đôi tay nóng như lửa đang chạy loạn trên người cô.

Môi bị cắn rồi lại hôn, lúc đầu mơ mơ màng màng nên không muốn phản ứng, không muốn tỉnh, nhưng nụ hôn này có chút thô bạo lại hết mức triệt để, khiến cô phải tỉnh lại.

Tầm mắt lơ mơ nhìn vào gương mặt điển trai gần trong gang tấc của Giản Chiến Nam, trên trán vẫn còn dán băng gạc, áo ngủ trên người cô cũng bị hằn kéo xuống. Miệng của hắn có mùi rượu thoang thoảng, cũng không khiến Mạc Mạc phản cảm, nhưng mùi nước hoa trên người Giản Chiến Nam rất gay mũi.

“Anh... còn đau không?” Cô biết Giản Chiến Nam muốn gì, nhưng cô không muốn, với tình ái, cô không quá ham thích, nhưng Giản Chiến Nam luôn rất nóng bỏng. Mà bây giờ, cô càng không muốn. Cũng không muốn biến cơ thể mình trở thành nơi phát tiết cho Giản Chiến Nam. Vấn đề của bọn họ luôn dùng phương thức này để giải quyết, cho nên trước tiên cô chịu thua để cho hắn dừng lại.

“Mạc Mạc, anh đau!” Giản Chiến Nam nói xong cũng kéo tay Mạc Mạc đặt lên nơi lửa nóng đó, nó dần trường lên trong bàn tay mềm mại của Mạc Mạc. Tay tự cởi quần áo của mình, cơ thể trắng kiêu ôm cơ thể mềm mại của Mạc Mạc vào trong lòng.

Mạc Mạc tức giận rút tay ra. Nấm đầm như hạt mưa nhỏ nện cuống trên vai Giản Chiến Nam, cô hỏi hắn là đau đâu chứ không phải đau nơi đó, hắn thề mà nghĩ tới phương diện đó “Đau thì đi uống thuốc là được.”

“Ừ, em là thuốc giảm đau của anh.” Giản Chiến Nam nói xong thì cúi đầu hôn Mạc Mạc, trượt một đường xuống phía dưới, dùng răng nanh cắn nhẹ chỗ phỉm hồng trên ngực của Mạc Mạc, vỗ về, hôn, da thịt của Mạc Mạc khiến cho hắn mê không bỏ được.

Da ngựa ngáy từng đợt, đoán chừng lại là dấu hôn đầy người, hơn nữa Mạc Mạc biết, dưới tình huống này, nhất định cô sẽ đau, Mạc Mạc tức giận nói: “Giản Chiến Nam, phụ nữ bên ngoài không cho anh ăn no sao, sao anh còn đói khát như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Ánh mắt của Giản Chiến Nam trở nên vô cùng lạnh lẽo, rồi dần dần ấm lại, con ngươi đen nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ của Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc vẫn kháng cự lại, có lẽ bởi vì trong thời gian qua giữa hai người có quá nhiều chuyện xảy ra, có lẽ là vì lần đầu tiên không được như nguyện vọng... tóm lại lúc hắn muốn thì cô sẽ luôn phản đối. Phụ nữ nói không muốn không phải lại là muốn sao, cho nên, hắn vẫn sẽ muốn cô.

Nhưng hắn từ từ cảm nhận được, thực sự Mạc Mạc không muốn, không phải là kiểu phụ nữ khẩu phật tâm xà nói là không muốn nhưng trong lòng lại rất muốn.

Cô luôn cau mày kêu đau, sau đó còn khóc. Kỹ thuật của hắn đâu có kém như thế, không biết tại sao khi dùng trên người Mạc Mạc lại không hiệu quả. Lúc hai người làm việc đó, hắn thì sáng khoái còn cô thì mãi vẫn như không có cảm giác, nếu có thì đó chính là cảm giác cực hình.

Cho nên mỗi lần đều là thất bại, nhưng lại không thể khống chế được mà muốn Mạc Mạc, muốn chinh phục, muốn xem bộ dạng thoải mái của cô vì hắn. Lúc không nhịn được hắn không quan tâm đến sự không thoải mái của cô mà chỉ nghĩ đến việc phóng thích trong cơ thể cô.

Trong trí nhớ, lần duy nhất Mạc Mạc gọi tình và động lòng là lúc cô uống rượu. Dáng vẻ say say ngốc ngốc vừa đáng yêu lại rất mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hai mắt mê ly, phong tình vạn chủng, đó là lần làm tình hài hòa nhất, hai người giao hòa với nhau, cảm giác mất hồn đến khó quên, đêm đó hắn không biết kích động đến bao nhiêu lần.

Nhưng sau lần đó, có đánh chết Mạc Mạc cũng không uống rượu nữa, hắn cũng không được khoái lạc với Mạc Mạc nữa, chỉ mỗi bản thân mình khoái lạc cũng không có ý nghĩa. Hắn không có cảm giác thành công, không có cảm giác chinh phục, vì đó vui sướng cũng giảm đi không ít.

Sau đó hình như Mạc Mạc cũng rõ, lúc hắn muốn, cô nói không muốn vẫn không có hiệu quả, lại càng khiến hắn ham muốn hơn, phản kháng vẫn là vô nghĩa, dần dần cô cũng không còn phản kháng, phản kháng chỉ càng tăng thêm thú dục của hắn.

Sau này cô đã hiểu, lúc hắn muốn cô, cô cũng tùy ý hắn mà phóng túng, chỉ là cô vẫn không có cảm giác như cũ, cũng không ngây ngốc mà làm việc phản kháng vô nghĩa.

Nhưng vì hắn muốn có con thì thái độ không phối hợp của Mạc Mạc càng kịch liệt, thời gian 6 năm, khi hắn thấy Mạc Mạc không còn “tổ cáo” thì trong lòng hắn có cảm giác còn khó chịu hơn người bị oan.

Hung thủ, kẻ sát nhân, vẫn được dựng nên trong quá trình của hắn và Mạc Mạc mà không cách nào vượt qua được, là sự ngăn cản khiến lòng họ gần nhau hơn, có lẽ cũng vì đó mà Mạc Mạc và hắn vĩnh viễn cũng chỉ có thể như thế. Cái kết này tuy đơn giản, ai cũng không đụng ai, không ai đề cập tới.

Nhưng đêm qua, cô nói, sẽ không muốn con của hắn, không muốn con của một hung thủ giết người. Vì cô nghĩ như thế cho nên lúc đó cô mới không cần

đưa bé kia, thậm chí, khi đứa bé đó đã bắt đầu hình thành. Bởi vì cho rằng hấn là hung thủ trong cái chết cậu nhỏ, cho nên cô muốn cho hấn ngồi tù, cố tình giao bằng ghi âm lúc hấn và Thần Hi nói chuyện với nhau cho cảnh sát...

Hôm nay hấn lại muốn có con, dọa đến cô nên mới phản kháng như thế, thậm chí không ngại mà đánh hấn, khiến hấn tức giận nghĩ muốn đối xử tàn nhẫn với cô, không phải là một người phụ nữ sao, nhưng mà dù sao hấn cũng không thể buông tay được.

Mạc Mạc nhìn ánh mắt thâm trầm của Giản Chiến Nam, không biết hấn đang nghĩ gì, hình như là hấn đang nhớ lại gì đó nên cô không dám nói gì nữa, ở trong lòng hấn đến một cử động nhỏ cũng không dám động, đột nhiên tầm mắt của hấn chụp lấy cô, nhìn thẳng như muốn lọt vào tận đáy lòng cô.

“Giản Chiến Nam, anh đồng ý với tôi rồi thì không thể nuốt lời, biết không?” Mạc Mạc tránh ánh mắt của hấn, nói nhỏ như nhắc nhở, giọng điệu bình tĩnh nhưng trong đó chứa đầy sự bất an và thấp thòm lo lắng, cô rất sợ hấn nói mà không giữ lời, bởi vì hấn đã đồng ý với cô, nhưng đột nhiên lại muốn có con, điều đó chứng minh hấn muốn giờ quê.

Cơ thể Giản Chiến Nam cứng đờ, sắc mặt u ám đến đáng sợ: “Không nghĩ tới, thật sự là em vội vàng muốn rời đi như thế, yên tâm, em nghe lời, anh sẽ không nuốt lời.”

Mạc Mạc nhìn chăm chăm vào mắt của Giản Chiến Nam “Tôi không tin, anh cần phải thề.”

Giản Chiến Nam cười mỉa mai lạnh lùng: “Cái thứ này mà em cũng tin, lời thề là vì có gì đó không thể nắm chắc.”

Mạc Mạc tuyệt vọng nói: “Hay là anh thật sự lật lọng, giống như đột nhiên anh muốn có con.”, có con thì cô không thể dễ dàng mà trốn đi được, cô sẽ không thể bỏ con lại mà Giản Chiến Nam sẽ không để cô đưa con đi.

Giản Chiến Nam xoa người nằm bên cạnh Mạc Mạc, tay xoa nhẹ tâm mi, “Được, anh thề, nếu như anh nuốt lời, anh sẽ không có tiền tiêu, không có người đẹp để ôm, không có chỗ ở, không có cơm ăn, không được ngủ giường...”

Đều là cái gì thế? không có thành ý, thực sự Mạc Mạc rất không hài lòng, không hề nghĩ mà nói: “Hơn nữa, còn muốn anh bị vô năng X.”

Mặt Giản Chiến Nam tái đi, giống như ăn dưa chuột mà bị nghiền, không cách nào nuốt xuống được, đôi mắt hơi không đành hoàng mà nhìn Mạc Mạc, cuối cùng quay người rời khỏi giường “Có phải anh càng mạnh mẽ thì sẽ khiến em rất không thoải mái.”

Trong lòng Mạc Mạc không nhin được mà phi báng Giản Chiến Nam, cô chỉ biết chuyện quan trọng nhất và thứ đồ quan trọng nhất của hấn là gì, một ngày hấn không xxoo thì sẽ giống như là chết. Đột nhiên Mạc Mạc cảm thấy rất bất lực, lời thề này, có đôi khi như cái P (Mông), nói mà chẳng khác gì như chưa nói, mình thật là ngốc.

“Ngủ đi, em không muốn có con thì sẽ không có con.” Giản Chiến Nam nói xong thì đi đến phòng tắm. Mạc Mạc cuộn trong chăn nhìn bờ vai rộng của Giản Chiến Nam, phần eo săn chắc, dáng người hoàn mỹ chứa đầy sức mạnh, không làm người mẫu thì rất đáng tiếc. Cô cười, hấn nói không muốn có con, như vậy mà nói, hấn sẽ không đối ý, còn một năm nữa là cô có thể tự do rồi, có thể làm tất cả mọi chuyện mà mình muốn...

“Nhưng mà, em phải nghe lời, nếu không anh có thể tùy hứng mà đối ý.” Hấn đột nhiên quay đầu lại, nói với vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Lời này nghe đến có hàm ý rất sâu xa, Mạc Mạc không tình nguyện mà cúi đầu, hừ một tiếng xong liền kéo chăn đắp quá đầu, ... Trái tim như chùng xuống, nhưng cũng nảy lên, chỉ cần kiên trì, nhẫn nại thì cô sẽ thành công.

Rất khó khăn để Giản Chiến Nam về nhà một chuyến, hơn nữa không có việc gì tự ôm phiền toái vào người mà về nhà, mà bị ba mẹ bắt về, nếu như chỉ ba nói thì có thể hấn sẽ không nghe, nhưng nếu mẹ cũng mở lời thì hấn không thể không trở về, cũng không biết là có chuyện gì nữa.

Nơi ở của ba mẹ không xa hoa như nơi ở của hấn và Mạc Mạc, nhưng cũng không thiếu sự tôn quý, đây là khu vực hoàng kim, một tác đất là một tác vàng, biệt thự xa hoa, đường như chẳng khác gì cung điện.

Mới vào cửa đã nghe giọng nói dịu dàng của mẹ: “Chiến Nam đã về,” đứng dậy đón hấn với vẻ mặt rất hiền hậu, một người năm mươi tuổi, nhưng do được chăm sóc thích hợp nên không thấy già, bây giờ mà như thế thì có thể thấy được lúc trẻ là tuyệt thế giai nhân.

“Mẹ, mẹ ngày càng đẹp ra.” một câu nói cũng lừa được mẹ cười vui vẻ của mẹ Giản, một câu nói của con mình mặc dù biết là lấy lòng bà nhưng thực sự khiến bà rất vui.

Ba Giản ngồi uống trà, bên cạnh là một cô gái vẫn chưa gặp mặt bao giờ, hấn đi lại, đứng gật đầu mỉm cười, chào hỏi, mẹ đứng bên cạnh giới thiệu hai người với nhau. Do đó Giản Chiến Nam đã hiểu, mẹ gọi hấn về nhà hóa ra là vì cô gái có tên là Lạc Thi này.

Lại là thiên kim tiểu thư nhà ai, hấn đã ba mấy tuổi rồi, trong nhà ai cũng vì chuyện kết hôn của hấn mà sốt ruột, hấn không ghét kết hôn, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, chỉ nói vài câu đơn giản mà thiên kim tiểu thư đó đã thẹn thùng hết chỗ nói, nói với hấn chưa đến 10 câu thì mặt đã đỏ đến lần thứ 11 rồi.

Giản Chiến Nam không nhin được mà nghĩ, vì sao khi Mạc Mạc đỏ mặt thì đáng yêu như thế chỉ khiến người khác muốn cắn một cái, thế nhưng khi cô gái trước mặt đầy đỏ mặt lại khiến hấn rất khó chịu, rất muốn hỏi có phải cô không thoải mái hay không.

Quá nhàm chán nên Giản Chiến Nam lấy có công ty có vụ làm ăn cần thương lượng liền lễ phép rời đi, ba mẹ cũng không nói gì, chỉ sau khi Giản Chiến Nam tới công ty thì nhận được điện thoại của mẹ, hỏi hấn “Chiến Nam, con cảm thấy Lạc Thi như thế nào?”

“Thế nào cái gì?” Giản Chiến Nam hơi nhũn mày không kiên nhẫn, xoay cái bút trong tay, thực ra ý của mẹ là gì hắn biết hết, chỉ là không có hứng thú mà thôi.

“Chiến Nam, con cũng lớn, đã 30 tuổi rồi, nên lập gia đình đi, mẹ thấy đứa bé Lạc Thi này không tệ, biết tri thức hiểu lễ nghĩa, lại ngoan ngoãn.”

“Ừ, quả thực là cô gái không tồi.”

“Ý của con là có thể?” Mẹ giận hơi kích động.

“Mẹ, mẹ không cảm thấy loại phụ nữ tốt như thế, đáng để con chờ đợi sao, chuyện của con, con sẽ lo liệu... con sắp họp rồi... bye mẹ,” Giản Chiến Nam nói xong thì tắt điện thoại.

Ba mươi, mới đảo mắt mà thời gian trôi qua thật nhanh, thế mà hắn đã ba mươi rồi, Giản Chiến Nam đưa tay mở máy tính ra, đăng nhập vào trò chơi. Nếu mẹ Giản biết đứa con của mình vội vàng tắt điện thoại không phải để họp mà là để chơi trò chơi thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Giản Chiến Nam đăng nhập vào trò chơi với cái tên rõ ràng là Mạc Ngôn Bi, được trang bị đầy đủ đẳng cấp. Giản Chiến Nam để số nhân vật ra ngoài chơi, không nhìn được mà nháy mắt, tay hạ xuống dưới cằm, không biết đang chờ cái gì.

Thư ký ra vào vài lần, đưa tới giấy tờ để hắn ký tên, sau một hồi bận rộn Giản Chiến Nam liền quay đầu lại nhìn máy tính, chỉ thấy bên người Mạc Ngôn Bi có thêm một người là Mạc Ngôn Hoan.

Ánh mắt của Giản Chiến Nam âm u, hơi tức giận, cũng có chút dè dặt, xú nha đầu, ngoại tình sau lưng hắn. Chỉ thấy cơ thể Mạc Ngôn Hoan đang đưa nói: “Ngôn Ngôn đưa em đi đánh boss, loại lớn nhất.”

Còn tốt, Mạc Mạc không gọi người này là ông xã, lòng tự trọng được thỏa mãn, Giản Chiến Nam đánh chữ: “Ngaoan, đi em sẽ chết đó.”

Mạc Ngôn Hoan làm biểu tình khóc “Em không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, em không sợ, anh đưa em đi mở mang kiến thức đi.”

Giản Chiến Nam gõ: “Hôn anh một cái thì anh sẽ dẫn em đi.”

Mạc Ngôn Hoan hôn điên cuồng, Giản Chiến Nam dè dặt, rồi lại khó chịu, nhưng vẫn đưa Mạc Ngôn Hoan đi đánh boss, Đương nhiên là Mạc Ngôn Hoan chết vài lần, kinh nghiệm dường như đã về không. Cuối cùng chỉ làm nhiệm vụ, thăng cấp, nói chuyện phiếm, xem mặt trời mọc...

Thời gian một ngày trôi qua thật nhanh.

Cứ như vậy, tài khoản của Mạc Ngôn Bi rơi vào tay Giản Chiến Nam, cũng không biết bằng cách nào mà Giản Chiến Nam lại lấy được tài khoản của Mạc Ngôn Bi, tóm lại, mấy ngày liên tục khi không có việc gì hắn sẽ biến thành Mạc Ngôn Bi, lừa Mạc Mạc hôn hắn trong trò chơi, gọi hắn là ông xã, còn khiến Mạc Mạc nói yêu hắn, làm nũng với hắn, mà hắn cũng rất dè dặt gọi Mạc Mạc là bà xã. Giống như một đôi vợ chồng.

Giản Chiến Nam ức hiếp Mạc Mạc không biết rõ sự tình, khi mỗi lần về nhà nhìn thấy Mạc Mạc, hắn đều có một loại khoái cảm, nghĩ thầm, xú nha đầu, ông xã của em chính là anh, ông xã trong trò chơi của em thực chất là anh, Giản Chiến Nam.

Nhận sự ban thưởng của Giản Chiến Nam nên Mạc Ngôn Bi thăng đến ba mươi mấy cấp so với lúc đầu, từ từ cũng lên tới cấp tám mươi mấy. Cho đến một ngày, Mạc Mạc nói cho hắn một chuyện, hắn dè dặt biến thành một chậu máu chó, đổ lên đầu hắn, thiếu chút nữa là nội thương.

Người nào đó mỗi ngày đều mang theo Mạc Ngôn Hoan đi tìm boss, lúc đi Tổ gọi điện thoại tới, nói Mạc Mạc đau sinh lý, Giản Chiến Nam nghe xong vội vàng mặc áo khoác đi ra ngoài, nhưng đi tới cửa lại nghĩ đến cái gì đó, Mạc Mạc vẫn đang ngủ thì nhân vật đang chơi trò chơi là ai?

Về đến nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Mạc đau đến trắng bệch, nằm chặt vật ở đó, cơ thể gầy gò khiến Giản Chiến Nam đau lòng, đi Tổ đã nấu nước đường đo cho Mạc Mạc uống, nhưng mà đau vẫn không giảm, thế nào thì cũng phải sống qua một ngày trước mắt mới có hiệu quả.

Giản Chiến Nam cởi áo khoác, đi lên, ôm Mạc Mạc từ phía sau, chà chà nhiệt độ trong lòng bàn tay, rồi che trên bụng của cô, massage, mỗi lần hắn đều phải xoa bóp thế này thì cô mới có thể giảm đau sau đó từ từ ngủ thiếp đi.

Mạc Mạc vừa tỉnh lại đã sắp tối, trong phòng chỉ có một ngọn đèn màu lam nhạt, cô lại ngủ bao lâu rồi, lưng dán chặt bờ ngực ấm áp, trên bụng là một bàn tay to rất ấm.

Cô ngoảnh đầu lại nhìn, Giản Chiến Nam cũng đang ngủ, nhưng tay vẫn không hề dừng mà hơi xoa xoa bụng của cô, cô muốn đứng dậy, Giản Chiến Nam tỉnh lại: “Còn đau không?” giọng nói của hắn khàn khàn.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Mạc Mạc đứng dậy “Em đi tắm.”

Giản Chiến Nam buông cô ra, Mạc Mạc liền đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi nệm sạch sẽ, trong phòng cũng sáng hơn, mở đèn lớn, Giản Chiến Nam cũng tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo ở nhà, nhẹ nhàng khoan khoái, rất điển trai.

Hai người cùng tới phòng ăn cơm, đột nhiên Giản Chiến Nam nhớ tới gì đó, giả vờ như vô tình hỏi: “Gần đây còn viết cái gì đó không?”

“Ừ” Mạc Mạc không muốn nói nhiều chỉ ừ một tiếng.

Giản Chiến Nam lại nói “Viết cái đó, có thể, chơi trò chơi thì không cho phép. Đừng nằm bò trên máy tính, bằng không sẽ tịch thu máy tính.” Một lời giáo huấn.

Mạc Mạc vừa nghe là tịch thu máy tính nên vội giải thích “Từ lâu em đã không còn chơi trò chơi nữa, tài khoản của em bị trộm từ lâu rồi, di Tớ có thể làm chứng, gần đây thực sự em không chơi trò chơi.” Mạc Mạc nói xong thì nhìn sắc mặt của Giản Chiến Nam, kỳ quái là lại không thấy được biểu hiện hài lòng của hắn, mà lại thấy sắc mặt hắn trắng đi, sau đó thì đen lại. . .

Giản Chiến Nam mặt đen nghiêm lại, trừng mắt với Mạc Mạc “Ăn cơm.” Hắn ăn cơm rất hung ác như cơm có oan hận gì với hắn vậy.

Giản Chiến Nam hung hãn nghĩ, TMD, chuyện này là chuyện gì, rốt cuộc là ai lừa dối ai?

Mạc Mạc cũng lười nói nhiều với Giản Chiến Nam chỉ cúi đầu ăn cơm, đàn ông tâm tình không ổn định, hay là đàn ông cũng có thời kỳ tính khí cáu kỉnh khi có kinh nguyệt phiền phức như phụ nữ? cảm xúc sẽ thay đổi, tâm tình thật khó lường.

Buổi sáng ngày hôm sau, nếm qua thức ăn, Mạc Mạc nhận được điện thoại của Cầm Từ, hẹn cô ra ngoài, nói có ngạc nhiên cho cô, Mạc Mạc cười bảo cô đừng thừa nước đục thả câu, nếu không cô sẽ không ra ngoài, di cả của mẹ đến cửa, thực sự cô cũng không muốn đi đâu, nếu Cầm Từ mà lại muốn đi mua sắm nữa thì cô sẽ không thể chịu nổi. Cuối cùng Cầm Từ đầu hàng, nói với Mạc Mạc rằng anh Tô đến đây, từ thành phố F tới, nên bảo cô nhanh lên một chút.

Mạc Mạc rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, Giản Chiến Nam đi từ trong phòng khách ra, thấy Mạc Mạc ăn mặc chỉnh tề, dĩ nhiên là muốn ra ngoài, hắn hỏi “Phải ra ngoài à?” rồi hơi nhú mày.

“Ừ, Cầm Từ hẹn em” Mạc Mạc trả lời không lạnh không nóng đồng thời người cũng đi ra đến cửa.

Giản Chiến Nam nói “Anh đưa em đi.”

Mạc Mạc hơi ngại người, cô không nghĩ đến Giản Chiến Nam sẽ tham dự vào thế giới của cô, người cô đi gặp là Anh Tô, là Cầm Từ, nên cự tuyệt mà không cần nghĩ ngợi: “Để lái xe đưa em đi là được rồi.”

Giản Chiến Nam nháy mắt, trong con ngươi hơi tức giận “Mạc Mạc, em không nghe lời rồi.”

Mạc Mạc cắn môi, hắn uy hiếp cô, nhưng vì tự do, nhẫn nhịn “Anh đi thay quần áo đi, em chờ anh.”

Địa điểm Cầm Từ nói là một quán trà mà họ đã từng tới, hoàn cảnh tao nhã yên tĩnh khiến trong lòng rất thoải mái, vốn Mạc mạc không tính để Giản Chiến Nam đưa cô đi, nhưng mà Giản Chiến Nam lại nghiêm nhiên muốn đi cùng, cô không nói, dù sao thì cũng không có chuyện gì ghê gớm lắm, tùy hắn đi thôi.

Đi đến nơi, lên lầu phục vụ đưa họ tới một gian phòng gọi là Phú Quý, lúc Mạc Mạc mở cửa ra thì ngay ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Tô Thiệu Cẩn, gương mặt trẻ trung đã trở nên điềm tĩnh hơn, cương nghị và cơ trí hơn.

Lúc đầu Cầm Từ rất vui vẻ, nhưng lúc nhìn thấy Giản Chiến Nam thì ánh mắt liền thay đổi. Mạc mạc và Giản Chiến Nam người vào trước người vào sau, không khí như đặc quánh không thông, Cầm Từ kéo Mạc Mạc ngồi xuống trước.

“Không nghĩ đến Tổng giám đốc Giản cũng đến.” Tô Thiệu Cẩn nói rất khách sáo, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, ánh mắt lại nhìn Giản Chiến Nam rất kỹ.

“Sao, không hoan nghênh?” Giản Chiến Nam hỏi nửa thật nửa giả.

Tô Thiệu Cẩn cười “Đâu có, ai mà chẳng biết Tổng giám đốc Tổng là người bận việc lớn, muốn gặp mặt cũng có bao nhiêu khó khăn, mời ngồi.”

Mạc Mạc và Cầm Từ cùng nhú mày nhìn hai người đàn ông, đối thoại với nhau như thế mới quái lạ làm sao?

Đã bốn năm Mạc Mạc không gặp Tô Thiệu Cẩn, lúc trước anh không nói rõ gì mà đi, sẽ không gặp lại nữa. Nhưng cô vẫn nhớ năm đó Tô Thiệu Cẩn ôm chặt cô, nói Mạc Mạc đi với anh, anh đưa em rời khỏi đây, chúng ra đi ra nước ngoài.

Ba mẹ Tô Thiệu Cẩn đều ở nước ngoài, lúc trước vì Tô Thiệu Cẩn thi cảnh sát, một lòng phải làm cảnh sát cho nên mới ở lại, anh rất yêu nghề. Lúc đó Mạc Mạc biết, cô và Tô Thiệu Cẩn không có tình yêu, hơn nữa, nếu cô chọn Tô Thiệu Cẩn thì cũng đồng nghĩa là Tô Thiệu Cẩn sẽ mất đi nghề mà anh yêu nhất.

Đã hẹn sẽ đi cùng nhau nhưng cô lại thất hẹn, nhất định Anh Tô sẽ rất tức giận, cho nên mấy năm nay đây là lần đầu tiên anh liên lạc với cô... lúc Mạc Mạc đang suy nghĩ miên man thì Tô Thiệu Cẩn đột nhiên nói với Mạc Mạc: “Không nghĩ tới, em vẫn còn mang theo thứ này.”

Mạc Mạc hoàn hồn, mới phát hiện hoa tai trong cổ đã bị Tô Thiệu Cẩn nắm trong tay, mà trong phòng chỉ có cô cùng Tô Thiệu Cẩn và Cầm Từ, không biết Giản Chiến Nam đã đi đâu.

Hoa tai màu lam phát ra sự thần bí, rất đẹp, là thứ năm đó Tô Thiệu Cẩn tặng cho cô, là sau khi cậu nhỏ gặp chuyện không may, lúc anh đến làm nhiệm

vụ, nói là trên đường nhặt được viên đá, trên mặt còn khắc chữ gì đó mà cô không biết, Mạc Mạc ngây người một lúc liền cười thần nhiên “Mang theo thôi quen nên không bỏ ra.”

Tay Tô Thiệu Cần còn để trên hoa tai, cửa phòng bị mở ra, Giản Chiến Nam quay lại nhưng con mắt của hắn hiện lên thứ gì đó. Tô Thiệu Vẫn tự nhiên bỏ tay ra, nhưng Mạc Mạc hơi mất tự nhiên cúi đầu xuống uống trà, nhưng lại không cảm nhận được hương vị gì.

Thời gian gấp ngắn ngủi, Tô Thiệu Cần vội vàng đến rồi cũng vội vàng đi, anh còn phải chạy về thành phố F. Bởi vì có Giản Chiến Nam tham gia nên người nói chuyện dường như chỉ có Giản Chiến Nam và Tô Thiệu Cần, dường như hai người rất hợp ý nhau. .

Tô Thiệu Cần chỉ nhớ, chỉ nhớ một cô gái gọi là Mạc Tiêu Hữu, cho nên anh đã đến đây. Nhưng sao lại như thế, cô vẫn là người phụ nữ của người đàn ông khác, còn anh vẫn chỉ là anh Tô của cô như cũ.

Tô Thiệu Cần đi, còn Mạc Mạc với Giản Chiến Nam về nhà, lúc sắp đi tắm rửa thì Giản Chiến Nam lại ôm lấy cô, tay mò vào trong cổ nắm lấy bông hoa tai màu lam kia, mặt trên còn khắc chữ tây tạng, dịch ra có nghĩa là “em đã ở sâu tận trái tim anh”.

Đó là một lời nói thổ lộ, thì ra là Tô Thiệu Cần đưa cho Mạc Mạc, tuy Mạc Mạc đã đeo nhiều năm nhưng chưa từng bỏ ra, hắn mua kim cương, bạch kim đủ loại kiểu dáng cho cô, nhưng cho đến bây giờ vẫn không thêm qua, chỉ duy nhất viên đá này cô lại mang lâu như thế, lâu đến mức cạnh đá đã trở nên trơn tru hơn, màu sắc rất sáng, dường như rất hợp với da thịt của Mạc Mạc.

Tay Giản Chiến Nam không kiềm chế được dùng sức, hoa tai bị bứt xuống, hắn dốc sức nắm hoa tai màu lam kia trong lòng bàn tay, nhẫn chịu sự tức giận bị đè nén, buông cô ra, giọng nói miễn cưỡng: “Đi tắm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Mạc Mạc nhìn gương mặt của Giản Chiến Nam, một khuôn mặt tuấn tú rất bình tĩnh. Nếu lúc bình thường mà bình tĩnh như thế tức là ẩn chứa sự tức giận rất lớn, Mạc Mạc định nói gì đó nhưng cuối cùng tức thời cũng im miệng, nhưng tầm mắt lại dừng lại trên tay của Giản Chiến Nam, hoa tai của cô sắp bị hỏng rồi.

Không cam lòng nhưng Mạc Mạc lại không biết phải làm sao, chọc giận hắn thì người bị tổn thất lại là mình. Trong đầu lại nhớ tới vẻ mặt và lời nói của Tô Thiệu Cần, hoa tai này, thực sự cô rất thích, không liên quan đến vấn đề là ai tặng, nhưng Tô Thiệu Cần đã nói như thế thì dường như có chút gì đó.

Mạc Mạc lại muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng, Giản Chiến Nam lại nói “Muốn tắm cùng nhau?” Hắn hơi nhíu mày, như rất thật, lại là một câu nói uy hiếp chế nhạo.

Tắm cùng nhau, thôi miễn đi, Mạc Mạc hoàn hồn, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi ăn cơm tối, Giản Chiến Nam đến văn phòng ở lầu một xử lý công việc, Mạc Mạc thì ở lầu hai mở máy tính, lên mạng dạo một lát, liền bắt đầu gõ chữ, nội dung có liên quan đến chuyện trước kia của mình, cô đánh rất chuyên chú, khi Giản Chiến Nam đi vào nhưng cô vẫn không phát hiện, cho đến khi Giản Chiến Nam ôm lấy eo thì cô mới thoát khỏi câu chuyện đó.

“Nên ngủ đi.” Thời gian đó hắn luôn không cho Mạc Mạc ngủ muộn, Mạc Mạc luôn hi vọng, hắn có thể ít về nhà hơn, như vậy tương đối cô sẽ có tự do, có thể chơi đến khuya, chỉ ngủ vài tiếng cũng được. Nhưng lúc đó, cứ hắn ngủ thì cô cũng phải ngủ theo.

Nhìn đồng hồ vừa đúng mười giờ, Mạc Mạc lưu lại đoạn văn vừa viết rồi tắt máy tính, lúc đang định đứng dậy thì người đã bị Giản Chiến Nam ôm lấy.

Hắn muốn làm gì đều rất rõ ràng.

Mạc Mạc rất nghe lời để tùy ý hắn ôm, hắn gầy vò vì hắn đang tức giận, cô không muốn rước họa vào thân. Cứ cho rằng trước kia đã làm rất nhiều lần, nhưng khi hắn đi vào thì lại có chút đau buốt. Cô sợ đau, cho nên luôn dùng tay đẩy thất lưng của hắn, hi vọng có thể ngăn cản được một chút lực quá hung mãnh của hắn, như khi Giản Chiến Nam đi vào từ phía sau thì cô không có biện pháp nào khác, cơ thể bị hắn va chạm không nghe lời mà đóng cửa, rất sợ, hắn dùng lực mạnh một chút sẽ mang lại đau đớn cho cô.

Không biết qua bao lâu, Mạc Mạc cảm thấy được động tác của hắn nhanh hơn, trong lòng lo lắng vội vàng trốn tránh, cô hơi bối rối nhắc nhở hắn: “Bao....”

Dường như hắn hơi tức giận, đột nhiên dùng sức, rồi dừng lại, như kiềm chế cái gì đó đau nhức nhưng lại rất sung sướng, hắn nói: “Chậm rồi”

Đã xong? Hắn....đã bắn vào bên trong? Mạc Mạc đau đến nhíu mày, sau đó sợ hãi mà mờ to mắt, quay đầu lại nhìn Giản Chiến Nam, sau đó luống

cuồng lập tức đứng dậy, vội vàng thoát khỏi ôm ấp của Giản Chiến Nam, nhưng lại bị Giản Chiến Nam giữ lại “Đi đâu?”

“Anh đã từng đồng ý với em là ... không cần có con.” Vẻ mặt của Mạc Mạc vừa bối rối vừa tức giận, muốn đi nhanh vào phòng tắm để rửa mặt.

“Em thật là cụt hứng, vẫn chưa xong mà.” Giản Chiến Nam tức giận nói, hơi đứng dậy lấy tay nắm cái gì đó.

Mạc Mạc nên mừng hay nên khóc, chưa xong vẫn sẽ tiếp tục, xong rồi, cô sẽ thăm cho coi, vẻ mặt của Mạc Mạc đau khổ mày cũng nhủ lại...

“Mạc Mạc thích mùi vị gì?” hân ở dưới ánh sáng mờ ảo hỏi cô.

Cái thứ kia, quần nó một chút, vấn đề đó không cần phải thảo luận, trước mặt Mạc Mạc ngực của Giản Chiến Nam để trần, rất muốn cắn hán một cái, đem đau đớn trả lại cho hán, nên Mạc Mạc thuận miệng nói “Ồ mai”.

Từ trong ra ngoài không biết Mạc Mạc bị Giản Chiến Nam chinh đồn đến mấy lần, đến lúc mệt quá Mạc Mạc ngủ mê man. Giản Chiến Nam ôm cô, hôn cô, lại hôn tới khóe mắt ướt át của cô, cô lại rất đau sao?

Lúc Giản Chiến Nam tắm rửa, cúi đầu, trong lòng hơi thất bại, anh em, người nhỏ một chút không phải tốt hơn sao, có thể khiến Nha đầu Mạc Mạc kia không đau như thế? Thỏa mãn nhưng lại thất bại.

Với Mạc Mạc thì đó là sự tra tấn.

Sáng hôm sau khi Mạc Mạc tỉnh dậy thì Giản Chiến Nam đã không còn ở đó, xương sống, thắt lưng đều đau, vốn định nằm nghỉ thêm một chút nhưng lại nhận được một cuộc điện thoại, là của Ny Ny gọi tới, buồn ngủ của Mạc Mạc tan biến, ngơ ngác một chút rồi hỏi “Ny Ny có chuyện gì?”

“Chị, chị có thể đến trường học một lần không?”

Mạc Mạc hơi ngần ra, chị, đúng thế, nếu theo vai vế với cậu nhỏ thì cô là chị của Ny Ny. Ny Ny là đứa bé thông minh, biết cô không muốn bị gọi mà mẹ nhỏ, cho nên trước mặt cô, cô bé xưng chị, còn trước mặt Giản Chiến Nam cô bé sẽ gọi là mẹ nhỏ.

Vài năm nay, cô cũng từng tiếp xúc với Ny Ny, tuy số lần không nhiều lắm nhưng cũng không thể tránh né. Tuy Ny Ny là con của cậu nhỏ, nhưng với Ny Ny, Mạc Mạc luôn có một cảm giác không vừa ý cho lắm, như luôn cảm thấy có gì đó đang chắn ở giữa.

Cô bé là đứa bé mà Giản Thần Hi dùng thủ đoạn với cậu nhỏ mới có được, thậm chí cậu nhỏ cũng không biết đến sự tồn tại của đứa bé này, Ny Ny là đứa bé biết nghe lời và lanh trí, cũng rất hiểu biết, tính tình hoàn toàn không giống Giản Thần Hi, nhưng tính cách thì hơi hướng nội.

Mạc kẹ Ny Ny bước vào cuộc đời này như thế này, thì cô bé cũng không có quyền lựa chọn, tuy đứa bé là vô tội, nhưng Mạc Mạc cũng không thể vì quan hệ với cậu nhỏ mà thân thiết được với Ny Ny, nhưng cũng không có cách nào phớt lờ đi được.

“Ở trường có chuyện gì sao? Ông ngoại và bà ngoại đâu?” nói thật là Mạc Mạc không muốn đi, cô cũng không phải là người nhà họ Giản, chẳng qua cũng chỉ là một trong những người phụ nữ của Giản Chiến Nam, nếu ở trường học Ny Ny có chuyện gì thì hán là nên thông báo cho người nhà họ Giản, cô mà đi thì rất là không phụ hợp.

“Alo, cô là chị gái của Ny Ny phải không? Tôi là giáo viên chủ nhiệm của Ny Ny, là như vậy, ở trường Ny Ny và bạn học khác có chút xung đột, cho nên, cần người nhà của bé đến trường một chuyến.” thì ra cô giáo đã tiếp điện thoại của Ny Ny.

“Tôi biết rồi.” Ny Ny rất hướng nội, hơn nữa lại rất khéo léo, sẽ không gây xung đột không lý do với người khác, hơn nữa, hoàn cảnh của cô bé đã rất nhạy cảm rồi, đứng là sự nhạy cảm của tuổi tác, nếu cô giáo nói cái gì sẽ tạo nên thương tổn cho Ny Ny.

Mạc Mạc hơi đau đầu, liền gọi điện thoại cho Giản Chiến Nam, hán là cậu của Ny Ny, chuyện như vậy hán xử lý là hợp nhất, nhưng Giản Chiến Nam lại nói “Em đi trước xem sao, bây giờ anh đang có khách quan trọng, chờ lát nữa sẽ tới.”

“Có thể, có điều kiện.” Mạc Mạc nói.

“Cái gì?” quả nhiên là giọng của Giản Chiến Nam trầm hán đi.

“Đừng bảo hai người mặt đen kìa đi theo em, rất rắc rối.” đi nơi nào cũng có người đi theo, cảm giác này rất không thoải mái.

Giản Chiến Nam do dự một chút rồi nói “Được, bảo lái xe chở em qua đó, một lát sau anh sẽ tới.”

Hình như Mạc Mạc cảm thấy Giản Chiến Nam đang cười gian gì đó, nhưng chưa kịp hỏi Giản Chiến Nam đã tắt máy, cô cũng chỉ đành tắt điện thoại, thu dọn một chút rồi bảo lái xe chở cô tới trường học.

Ny Ny ở trong văn phòng của giáo viên, đứng, mặt ngẩng lên, đứng bộ dạng phản kháng “Con không sai”, một cô bé mười tuổi mà đã trở mã duyên dáng yêu kiều, chỉ thiếu một chút hoạt bát.

Mạc Mạc đi qua, nói với cô giáo: “Chào cô giáo, tôi là chị của Ny Ny.”

Lúc Ny Ny nhìn thấy Mạc Mạc, sắc mặt hơi không được tự nhiên, đứng cắn miệng mà không nói gì, trán hơi bị thâm, nhưng nhìn qua không có gì

ngghiêm trọng, chắc chỉ bị thương ngoài da.

“Xin chào, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Ny Ny.”

Tay Mạc Mạc sờ tóc Ny Ny, rồi hỏi cô giáo: “Có thể nói cho tôi biết có chuyện gì đã xảy ra không?”

“Chuyện gì?” một giọng nói kích động vang lên, Mạc Mạc nhìn sang bên ghế có một người phụ nữ rất hung hãn, vẻ mặt tức giận, túm một cô bé học sinh đi tới, cao giọng nói: “Cô xem đi, cái loại lỗ mãng này đã biến con gái bảo bối của chúng tôi thành dạng gì đây, cô nói phải làm sao bây giờ, a, cái đồ không có giáo dục.”

Người phụ nữ nói lời quá khích khiến Mạc Mạc hơi ngẩn người, không nghĩ tới mình lại gặp phải tình cảnh như vậy. Mặt Ny Ny tức giận, ánh mắt trở nên dữ tợn, Mạc Mạc nhìn thấy trên mặt cô bé kia bị cào hai cái, miệng cũng sưng lên, chắc là kiệt tác của Ny Ny, dù sao thì đánh nhau cũng là không đúng.

Nghe người phụ nữ nói lời khó nghe vừa xong thì Mạc Mạc cũng tức giận luôn, không tính thân phận của Ny Ny thế nào, cô bé vẫn chỉ là một đứa nhỏ, hai đứa bé mâu thuẫn với nhau, không đáng để người trưởng thành phải nhọc mệ như thế.

Giờ phút này Mạc Mạc không nghĩ được, chỉ đưa lưng ra để bảo vệ Ny Ny theo bản năng, nghe người lớn nói xong, Mạc Mạc đã gần hiểu vì sao Ny Ny ra tay rồi. Thân phận của Ny Ny rất xấu hổ, người nhà họ Giản cũng không nguyên thừa nhận đứa bé này với người ngoài, cho nên, người bình thường không biết Ny Ny là người nhà của nhà họ Giản, nhưng nói chung cũng có lời bàn vào tán ra.

Mạc Mạc sẽ không cãi lộn, cũng rất bất bình với lời mắng chửi này, nếu phân rõ phải trái thì khẳng định là sẽ không xong, bởi vì người phụ nữ trước mặt không biết phân rõ phải trái. Lúc người phụ nữ kia hùng hổ thì nước miếng phun trên mặt của Mạc Mạc, Mạc Mạc không nhịn được mà lui về phía sau, rồi xa khỏi khu phóng xạ.

“Vị phu nhân này, lời nói và việc làm của bà bây giờ thực sự không thể thấy có giáo dục ở đâu hết, có gì yêu cầu, thì phiền bà nói ra đi, cần Ny Ny chịu trách nhiệm, chúng tôi sẽ không trốn tránh.” Lúc này Mạc Mạc mới phát hiện làm sao Giản Chiến Nam lại có khẩu khí như thế, khi trẻ nhỏ gọi người lớn, là lúc gặp rắc rối không còn cách nào khác, cần người lớn dùng lý trí để giải quyết, nhưng thật đúng là cô không biết phải xử lý như thế nào.

“Mẹ, con đau.” Đứa con của người phụ kia khóc thét lên “Có phải sau này con không đẹp nữa đúng không?”

Vị phụ huynh kia thương tiếc con gái lại càng nổi giận, mắt nhìn Ny Ny như muốn ăn luôn “Con gái của tôi không phải chỉ nói nó là con gái của tội phạm cường bức thôi sao, đáng để con gái chúng tôi bị đánh như thế sao, thân phận gì, còn sợ nói tới sao?”

Tội phạm cường bức, Mạc Mạc chỉ cảm thấy con tức đã lên tới đầu, cậu nhỏ không phải, không phải. Lúc Mạc Mạc tức giận thì sắc mặt của Ny Ny cũng đã trắng bệch, răng nanh cắn vào nhau tạo thành tiếng, giống như một con thú nhỏ tức giận, muốn xé nát người phụ nữ kia.

Mạc Mạc nắm chặt nắm tay, tức giận nói: “Vị phu nhân này, mời bà chú ý lời nói, chúng ta đến là để giải quyết sự việc, bà mắng như thế có tác dụng sao?”

Người phụ nữ kia cũng không bỏ qua, con gái bị thương, khí tức đã cao lên trời rồi, tiếp tục mắng: “Tôi mắng đó, một tội phạm cường bức, người có tiền cái gì, người đọc sách cái gì, tôi khinh...”

Bộp! một tiếng vang lên khiến thế giới im lặng, âm thanh mắng chửi rít rít không còn, bàn tay của Mạc Mạc đưa ra. Người phụ nữ kia mở to hai mắt, nhìn Mạc Mạc không dám tin, cuối cùng lại quát: “Cô dám đánh tôi?”

Người phụ nữ nói xong thì sắp bỏ nhào tới định giáo huấn Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc cũng đã nhanh chóng giơ cái ghế lên, giả bộ như sắp ném vào người phụ nữ kia, bộ dáng như bà dám lại đây thì tôi cũng sẽ liều chết.

Công phu miệng của người phụ nữ kia, khi nhìn thấy tư thế của Mạc Mạc thì bộ dạng đang hùng hổ lại không dám tiến lên phía trước, đổi sang kêu gào “Tôi phải tố cáo cô, tố cáo cô...”

Tính nhẫn nại của con người cũng có hạn, dù Mạc Mạc tính không còn cách khác, nếu không thế thì không thể chịu được ngôn ngữ ô uế của người phụ nữ này, nhìn cái miệng kia đóng rồi mở mắng chửi người khác, cô lạnh lùng nói với Ny Ny: “Ny Ny đánh rất giỏi, lần sau nó còn dám đánh con, lại nói lời nhục mạ con thì con vẫn đánh như thế, biết không.”

Cô giáo nghiêm mặt đứng ở đó cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Ny Ny, Ny Ny” một giọng nói vội vàng, kích động vang lên ở cửa, Mạc Mạc và Ny Ny đồng thời cùng quay mặt lại, nhìn đến khuôn mặt khô gầy, ánh mắt vô thần của một người phụ nữ.

Ny Ny kêu lên “Mẹ, mẹ” thấy Giản Thần Hi vươn tay ra cầm lấy tay Ny Ny, nhưng mà nhìn trong ánh mắt của Giản Thần Hi, lại xuất hiện khoảng ký ức đáng sợ trước kia, Ny Ny lại sợ hãi lui vào phía sau Mạc Mạc, nhưng ánh mắt vẫn không kiềm chế được mà nhìn Giản Thần Hi.

“Cô chính là mẹ của tiểu tạp chủng này?” mũi nhọn của người phụ nữ kia lại quay lại đây.

Giản Thần Hi không để ý tới người phụ nữ kia, cô chỉ nhìn Ny Ny, lại thấy Mạc Mạc, ánh mắt cô lập tức nhớ ra, cuối cùng bỏ qua người phụ nữ chửi bậy kia, xách Ny Ny từ phía sau Mạc Mạc ra, ôm vào trong lòng “Ny Ny, cuối cùng mẹ cũng tìm được con rồi, Ny Ny, đi với mẹ đi, mẹ đưa con tới một nơi rất đẹp, ở đó có ba, chúng ta đi tìm ba.”

Cơ thể Ny Ny run rẩy trong ngực Giản Thần Hi, bàn tay khô gầy của Giản Thần Hi ôm cổ tay của cô bé đến phát đau, Ny Ny không biết phải làm sao, quay đầu lại nhìn Mạc Mạc, nhưng lại bị Giản Thần Hi kéo đi ra ngoài.

Mạc Mạc bỏ cái ghế trong tay xuống, tay nắm ở tay kia của Ny Ny, lo lắng nói: “Giản Thần Hi, Ny Ny đang học bài, cô mang nó đi sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của nó.”

“Haha..ba là tội phạm cường bức, mẹ là một con cóc”, cô bé bị Ny Ny đánh bị thương thể mà chạy đến nói với về mặt châm chọc.

“Này...” cô giáo nhìn thấy cảnh này rất khó xử “Phiên phụ huynh hai bên lý trí một chút, nếu không thể giải quyết sự tình được thì phiên phụ huynh hai bên rời đi để cho học sinh trở lại lớp.”

Ánh mắt của Giản Thần Hi thay đổi, một tay túm lấy Ny Ny ôm vào trong ngực “Các người, Các người muốn cướp con gái của tôi, đứng hòng... con gái là của tôi, của tôi.” Không biết từ lúc nào thì trong tay Giản Thần Hi đã xuất hiện một cây kéo.

Máu Mạc Mạc như đông lại, Ny Ny sợ hãi mở to mắt khóc kêu lên “Mẹ, chị...”

“Bảo bối, mẹ ở đây, mẹ đưa con đi tìm ba”. Giản Thần Hi nói xong thì khua cây kéo về phía Ny Ny, nên nó sợ ngây người, dưới tình thế cấp bách này, Mạc Mạc đành đánh vào sau gáy, kéo Giản Thần Hi ra, túm Ny Ny bảo vệ trong lòng rồi chạy ra khỏi văn phòng theo hướng cầu thang.

“Trả con gái lại cho tôi...” Giản Thần Hi đứng lại, trong mắt như phát điên, sau đó đuổi theo, Ny Ny đã bị dọa đến ngây người, đó là mẹ của cô bé, là mẹ của cô bé, trong lòng rất đau, rất đau, nhưng không thể tới gần mẹ, không thể tới gần.

Bởi vì Ny Ny chạy bước rất chậm, nên Mạc Mạc cũng không chạy đi được, một tay Giản Thần Hi túm tay của Ny Ny, cây kéo vung vẩy lung tung, Giản Thần Hi điên rồi, đã điên mất rồi, ngay lúc cây kéo sắp đâm vào người Ny Ny, thì Mạc Mạc bảo vệ Ny Ny theo bản năng, cơ thể của Giản Thần Hi cũng nhào tới, lúc nhìn thấy Mạc Mạc ôm Ny Ny sắp lăn xuống cầu thang thì một tay cấp ở eo của cô, ngay lúc Mạc Mạc nghĩ cây kéo sắp đâm vào người cô thì cơ thể lại rơi vào một lồng ngực rộng lớn, rồi ổn định lại.

“Giản Chiến Nam!” Mạc Mạc quay đầu lại nhìn thấy Giản Chiến Nam, cơ thể như thoát ra, rồi lại cảm thấy yên tâm, không sợ, không sợ, rồi kéo Ny Ny ôm thật chặt.

Bảo vệ trường học đã chạy đến tóm chặt Giản Thần Hi đang điên loạn, Mạc Mạc thấy trong tay Giản Thần Hi có máu đỏ tươi, cô kêu gào, đau khổ, gãy dũa, khuôn mặt khô gầy đều là vết dứa tợn.

“Anh Giản, anh bị thương.” lãnh đạo trường học cũng đi tới, Hiệu trưởng biết Giản Chiến Nam, vội quát mấy người bên cạnh “Đứng ngây đó làm gì, mau gọi xe cứu thương đi”

Giản Chiến Nam buông Mạc Mạc ra, Mạc Mạc nhìn thấy cây kéo kia đang cắm ở sau lưng của Giản Chiến Nam, vị trí gần bả vai, sắc mặt Mạc Mạc trở nên trắng bệch, tim như co lại, chưa từng mấy may lo lắng, chỉ đỡ hấn theo bản năng, hấn bị thương, ...

“Anh không sao.” Giản Chiến Nam nhìn thấy sợ hãi trong mắt Mạc Mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi sắc hồng, bờ môi cong lên, đôi mắt đen cho Mạc Mạc một ánh mắt an ủi, tay lại nắm chặt tay Mạc Mạc. Cô đang lo lắng cho hấn, đừng lo lắng, Mạc Mạc, không có việc gì, chịu đau một tí để không ngã xuống nhưng cảm giác đã hơi mê muội.

Xe cứu thương tới rất nhanh, Giản Chiến Nam, Mạc Mạc, Ny Ny cùng đi bệnh viện, mà Giản Thần Hi bị nhân viên bệnh viện tâm thần đưa đi, về nơi cô đã sống 3 năm qua.

Từ ngày Giản Thần Hi biết Lăng Việt Nhiên đã chết thì tinh thần của cô bắt đầu không tốt, lúc đầu trong nhà còn mời bác sĩ đến tại nhà điều trị cho cô.

Năm đó, Giản Thần Hi tránh được sự trừng phạt của pháp luật cũng là vì tinh thần có vấn đề, nhưng ba năm trước, Giản Thần Hi đột nhiên đốt lửa chính trong phòng của mình, khóa chặt mình và Ny Ny ở trong phòng, cô đã hoàn toàn điên rồi.

Cô không cho Ny Ny đi ra ngoài mà muốn Ny Ny chết cháy trong này với mình. May mà được phát hiện sớm, không chế được ngọn lửa, không gây ra thảm kịch, nhưng từ đó về sau Giản Thần Hi bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện tâm thần, mà Ny Ny thì đi theo ba mẹ của Giản Chiến Nam.

Sau khi nhập viện nhưng tình trạng của Giản Thần Hi vẫn không ổn định, cũng không biết sao hôm nay lại chạy đến đây náo loạn như thế. Ny Ny bị sợ hãi, đang nằm ngủ trên giường bệnh.

Khi Giản Chiến Nam bị đẩy vào phòng phẫu thuật, tay chân của Mạc Mạc lạnh ngắt, tim sợ hãi từng đợt. May là Giản Thần Hi không đâm trúng chỗ hiểm của Giản Chiến Nam, nhưng miệng vết thương hơi sâu, cần nằm viện để điều trị, nếu vết đâm lệch một chút nữa chỉ sợ Giản Chiến Nam lành ít dữ nhiều.

Sau khi biết tin, phản ứng đầu tiên của Mạc Mạc là hít thật sâu, sau đó ngồi trên ghế hành lang, như rất lâu rất lâu cũng không hô hấp.

Giản Chiến Nam nằm viện ai cũng tranh công, bên ngoài hành lang phòng bệnh chật ních người muốn vào thăm Giản Chiến Nam. May mà Khâu Chí và Lương Ba tìm người ngăn cản, không cho vào trong quầy rầy Giản Chiến Nam.

Nhưng trong phòng bệnh vẫn chật ních người, là người nhà Giản Chiến Nam, ba mẹ của hấn cũng đến, con bị thương thì cha mẹ nào cũng đau lòng. Tuy

Ny Ny ở cùng họ nhưng thực ra cũng không thân lắm, năm đó Giản Thần Hi cố chấp không nghe lời họ mà sinh đứa bé này ra, thiếu chút nữa là đoạn tuyệt quan hệ.

Sau lại xảy ra chuyện kia, Giản Thần Hi bị bệnh, bắt đầu đi vì đứa bé có cùng huyết thống mới mình nên chỉ có thể nuôi dưỡng, nhưng không thân thiết gì. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ny Ny có chuyện nhưng không tìm ông bà ngoại. Cô biết, trong nhà không có ai thích cô bé, ngoại trừ cậu đối tốt với cô bé một chút còn những người khác đều lạnh như băng.

Mạc Mạc dò đi trong đám người nháo nháo không dấu vết, vợ chồng nhà họ Giản nhìn cô bằng con mắt khinh thường và căm thù. Cô chỉ cười trào phúng.

Đi ra bệnh viện Mạc Mạc cảm thấy hơi lạnh, nhìn trời sao nhưng nhớ đến cảnh Giản Chiến Nam bị thương. Giản Chiến Nam dùng cơ thể để bảo vệ cô, vì đó thiếu chút nữa mà hắn phải chết.

Mạc Mạc nhắm mắt, nói với chính mình, không cần cảm động, không cần cảm động, không phải cô hận không khiến hắn chết sao, lúc trước chỉ hận không thể giết được hắn mà thôi.

Chỉ là vì giây phút hắn bị thương kia, vì sao mà cô sợ như vậy, chỉ sợ hắn sẽ nhắm mắt vĩnh viễn. Khi biết sinh mạng của hắn không bị nguy hiểm nữa lại không kìm được mà thở dài nhẹ nhõm, giống như tảng đá ngàn cân đặt trước ngực được gỡ xuống.

“Cô Mạc, bên ngoài lạnh, lên xe đi để tôi chở cô về.” Không biết từ khi nào thì lái xe Tiểu Lưu đã đứng phía sau cô, nói nhắc nhở. Giản Chiến Nam thấy cô rời đi sao.

“Ừ, đi thôi.” Mạc Mạc thân nhiên trả lời một tiếng.

Tuyết rơi, bông tuyết tinh tế rơi trên mặt, Mạc Mạc nghĩ, ngày mai sẽ tràn ngập toàn màu trắng, nhất định rất đẹp.

Giản Chiến Nam nằm viện hai ngày, nhưng Mạc Mạc không đến bệnh viện thăm hắn, cũng không gọi điện thoại, nhưng cô luôn lơ đãng nhìn đi động của mình, thậm chí hy vọng nó vang chuông, buổi tối lúc không ngủ được, vẫn cứ nghĩ đến đây số điện thoại quen thuộc của hắn, nhưng lại không gọi.

Tuy không liên lạc, nhưng từ đi Tổ Mạc Mạc cũng biết được thương tích của Giản Chiến Nam hồi phục khá tốt, hơn nữa người của nhà họ Giản cũng chăm sóc hắn rất tốt, buổi ngày thì mẹ Giản tới, còn buổi tối tự nhiên cũng sẽ không cô đơn. Trên tạp chí, trên mạng đều có một đồng tin tức, đều là tin về Giản Chiến Nam bị thương nên phải nằm viện, đều có ngôi sao này thăm tình làm bạn, hoặc là những cô tiểu thư nhà giàu nào đó hỏi han ân cần, Giản Chiến Nam vĩnh viễn cũng không cô đơn.

“Cô à.” Di Tổ đi vào cầm một cái túi trong tay.

“Chuyện gì thế đi Tổ” Mạc Mạc tắt đi động.

“Cậu bảo cô đi tới bệnh viện”

“Bây giờ sao?”

“Đúng thế!” đi Tổ đi tới, đem đồ đặt trong tay Mạc Mạc “Đây là đồ để cậu tắm rửa, còn có bữa tối nữa.”

Mạc Mạc cầm đồ đi Tổ chuẩn bị đi tới bệnh viện, từ thang máy đi lên rồi đứng trước cửa phòng của Giản Chiến Nam, đẩy cửa đi vào. Phòng bệnh cao cấp, như phòng khách sạn, đầy đủ các thiết bị, trang trí cũng rất xa hoa, huống gì bệnh viện này còn là sản nghiệp của nhà họ Giản.

Lúc đi vào, Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam nửa nằm trên giường, trên bàn bên giường để máy tính, hắn đang dùng tay để làm việc trên máy tính, vốn định hỏi hắn đỡ chút nào không, nhưng lời nói đến đầu môi không cách nào thoát ra được, Giản Chiến Nam lại nói: “Cầm cái này đi giúp anh.”

Mạc Mạc đi qua cầm bút bỏ qua một bên, lấy bữa tối đi Tổ chuẩn bị ra, mở hộp giữ ấm, lấy đồ ăn ra rồi đặt trên bàn.

“Ăn đi”. Mạc Mạc nói đơn giản, tay đưa đĩa cho hắn, nhưng hắn không nhận.

Giản Chiến Nam lạnh lạnh nói “Đút anh ăn.”

“Cái gì?” Mạc Mạc trừng lớn mắt nhìn hắn.

“Anh bị thương.” Giản Chiến Nam hơi nhàu mày.

“Không phải vừa rồi anh còn dùng máy tính sao?” Tay không hề bị gì mà.

“Tay trái của anh không thể cầm đĩa.”

Mạc Mạc nhớ lại một chút, vừa rồi Giản Chiến Nam dùng tay trái để thao tác, nhìn nơi hắn bị thương, hơn nữa, hôm đó còn bảo vệ cô một chút, nếu không người nằm ở đây sẽ chính là cô. Mạc Mạc chỉ có thể cầm đĩa gấp thức ăn đưa đến miệng của hắn, nhưng chiếc đĩa lại bị hắn cắn, Mạc Mạc kéo một chút hắn mới buông ra, chớ sao, Mạc Mạc nghĩ trong lòng như thế.

Ăn xong cơm tối, bác sĩ đến kiểm tra, giúp hẩn đổi thuốc, rồi sau đó nói với Mạc Mạc “Cô Mạc, buổi tối lúc ngủ, phiền cô chú ý một chút, thấy anh Giản Chiến Nam không nằm nghiêng thì báo cậu ấy chú ý một chút”. Nói xong lại đi ra ngoài.

Sau khi Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc liếc một mắt, thì nhanh nhẹn xuống giường đi toilet, như người không có việc gì, nếu như Mạc Mạc không nhìn thấy vết thương kia thì bộ dạng hăng hái này của Giản Chiến Nam làm sao mà giống bộ dạng người bị thương được.

Mạc Mạc thu dọn cơm nước xong, đưa bàn trên giường đi, Giản Chiến Nam sau khi rửa ráy xong cũng đi ra, cạo râu qua nên rất nhẹ nhàng thoải mái, không giống gì là người nằm viện.

“Em không tắm chút sao?”

“Em tắm rồi.” vốn chuẩn bị đi ngủ thì bị hẩn gọi đến.

“Vậy ngủ đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì nằm xuống giường, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Em ngủ sofa.” Mạc Mạc thấy sofa màu xanh rất lớn, ngủ một đêm cũng không thành vấn đề. Giản Chiến Nam lại hơi híp mắt lại, nó như ra lệnh: “Đi lên”.

Cô sợ chạm tới vết thương của hẩn, nhưng thật là không biết phân biệt, Mạc Mạc nằm bên trái Giản Chiến Nam, vì bên phải của hẩn bị thương, nên chỉ có thể ngủ bên trái, Giản Chiến Nam lấy điều khiển tắt đèn, trong phòng bệnh liền tối um.

Mạc Mạc đưa lưng về phía Giản Chiến Nam dán vào cơ thể của hẩn, theo thói quen hẩn gác tay trên bụng của cô, Mạc Mạc cũng không dám lộn xộn, sợ động tới miệng vết thương.

Không biết qua bao lâu Mạc mạc cũng từ từ ngủ, nhưng nhớ tới lời bác sĩ dặn, cũng quan tâm nên không nỡ ngủ, có lẽ là không quen giường.

Tới nửa đêm, cảm thấy hình như Giản Chiến Nam không ngủ, Mạc Mạc cũng tỉnh lại, cảm thấy lòng bàn tay để trên bụng cô đang toát mồ hôi, điều đầu tiên mà Mạc Mạc nghĩ tới là miệng vết thương của Giản Chiến Nam đang đau, nhin không được hỏi “Miệng vết thương rất đau sao? Cần uống thuốc không?”

“Mạc Mạc...” đúng là miệng vết thương của Giản Chiến Nam bắt đầu đau sau khi hết thuốc giảm đau, nhưng vẫn còn chịu đựng được, nhưng ngủ không được “Làm chút việc khác đi, hử?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Mạc Mạc không nói gì, cứ vậy đi, ở đây hẩn cũng có thể hưng phấn, có thể tức giận tức giận, nhưng cũng rất áp lực “Đừng ồn ào, ngủ đi, miệng vết thương của anh còn chưa liền đâu.”

“Từ lúc nào đã quan tâm anh như thế? anh có chết rồi thì chắc em cũng không biết luôn? Hử?” Giản Chiến Nam nói rồi cắn lên cái mũi xinh xắn của Mạc Mạc, hai ngày nay hẩn nằm ở bệnh viện nhưng một lần cô cũng không chịu lộ diện, nếu như không phải hẩn gọi cô tới thì đoán chừng đến khi xuất viện cô cũng không tới luôn, hẩn lại tiếp tục cắn.

Tay Mạc Mạc che miệng của Giản Chiến Nam lại với vẻ hơi bất đắc dĩ.

Ngón tay của Mạc Mạc bị ngậm trong miệng của Giản Chiến Nam, vừa như hôn lại vừa như cắn “Mạc Mạc, có phải rất hi vọng anh chết đúng không?”

Không phải nghi ngờ mà chỉ là giọng điệu thân nhiên, là một loại thăm dò hoặc đại loại gì đó, Mạc Mạc không trả lời, đúng, cô đã từng muốn như thế, nhưng không có cách nào mở lời được, chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Nhưng đôi khi im lặng lại là ngầm thừa nhận.

“Trả lời anh.” Vẫn là giọng điệu trầm thấp thân nhiên, nhưng vẫn hơi có chút bá đạo, không cho phép Mạc Mạc cự tuyệt trả lời

“Không có.” Mạc Mạc nghĩ một chút, nhưng cũng trả lời thân nhiên. Ngón tay thì vừa ngứa vừa nóng, không biết là cảm giác gì, chỉ cảm thấy hơi bực bội.

Nếu nói dối thì vừa ý hẩn có phải là tốt không? Khóe môi của Giản Chiến Nam hơi nhướng lên, lộ ra ý cười, vừa giống trào phúng vừa như rất vui vẻ. Dừng đề tài ở đây, Giản Chiến Nam không nói tiếp nhưng tay lại duỗi tới giữa hai chân của Mạc Mạc, Mạc Mạc tức giận “Anh cứ như thế em đi đó.”

Tay lộn xộn cũng không ngại tới vết thương gì cả.

Giản Chiến Nam hơi không cam lòng mà thu tay lại, “Mạc Mạc , bây giờ không cho thì sau này phải gấp đôi đó...”

“Ngủ.” Mạc Mạc đắp chăn không để ý đến hắn.

Khi tỉnh lại Mạc Mạc chỉ cảm thấy một mảng màu đen trước mắt, dường như đã ngủ rất lâu nhưng sao trời vẫn không sáng, trí nhớ từ trong giấc ngủ tỉnh lại mới phát hiện ra bản thân bị lấp trong ổ chăn, một tay cô gác lên lưng của Giản Chiến Nam, không khí trong chăn hơi bức bối, lúc Mạc Mạc muốn chui ra thì một bàn tay to đè lên vai của cô.

Lúc Mạc Mạc đang nghỉ ngơi thì nghe Giản Chiến Nam nói: “Mẹ, con đã không sao rồi, mấy ngày này khổ cho mẹ quá, bác sĩ cũng nói ngày mai con có thể ra viện, mẹ đừng lo nữa.”

Mẹ Giản đang ở đây? Tôi bao lâu rồi, có phát hiện cô ở trong chăn của Giản Chiến Nam không? Nghĩ một chút, nếu đã bị phát hiện rồi thì Giản Chiến Nam sẽ không ngăn cô lại trong chăn, do đó một cử động nhỏ Mạc Mạc cũng không dám làm, nhưng lúc này mới phát hiện một vấn đề cực lớn, trên người cô không mặc quần áo.

Mạc Mạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lòng bàn tay thì lạnh lẽo, rõ ràng ngày hôm qua cô mặc quần áo ngủ mà. Ngoại trừ Giản Chiến Nam cởi quần áo của cô thì còn có ai vào đây nữa. Lúc nửa đêm vốn ngủ không quen, nhưng lại bị ảm ỉ một phen nên mãi tới hừng đông thì cô mới buồn ngủ, đoán rằng đã ngủ như chết vì rất lâu rồi cô không thức đêm.

Bản thân mình thì trần như nhộng nằm bên cạnh một người đàn ông, mà bên kia giường lại là mẹ của người đàn ông đó, nếu như bị phát hiện không biết sẽ dọa người như thế nào, mặt của Mạc Mạc không kìm chế được mà nóng lên.

Lúc Mạc Mạc đang bực mình thì tay của Giản Chiến Nam đi động từ vai của cô đến trước ngực, chính xác là cảm một bên mềm mại làm chuyện xấu...

Đã tình huống này rồi mà hắn còn có thể hư hỏng như thế... Mạc Mạc cảm thấy ở trong chăn như trong một lò lửa lớn, sắp tan chảy cô rồi, mặc dù biết mẹ Giản nhìn không thấy nhưng vẫn lo lắng sắp chết. Cảm giác này như cảm giác đang đi ảm trộm vậy.

Ngón tay trên ngực của hắn đang trêu chọc tới cực hạn của cô, cô đã khó xử gần chết, mà hắn vẫn thản nhiên nói chuyện với mẹ. Giản Chiến Nam cố ý, nhất định là cố ý. Mặt của Mạc Mạc đến mức sắp cháy lên, cô muốn đẩy tay hắn ra, nhưng lại đúng lúc Giản Chiến Nam buông tay ra. Mặt của Mạc Mạc đang đối diện với eo của Giản Chiến Nam, cô cẩn thận dịch miệng tới há miệng cắn một cái.

Ha, Giản Chiến Nam đau, còn mẹ Giản thì còn đang gọt táo, nghe Giản Chiến Nam hừ một tiếng thì không khỏi lo lắng “Sao thế, có phải miệng vết thương đau không?”

“Không sao, mẹ, mẹ nên về đi, con muốn nghỉ một chút, đêm qua ngủ không tốt lắm.” bàn tay của Giản Chiến Nam thuận tiện cầm lấy bàn tay nhỏ của Mạc Mạc, rồi đặt tới nơi đã sớm cương cứng của hắn.

“Được rồi, vậy con ngủ đi, mẹ về trước nhé.” Mấy ngày nay bà cũng rất mệt mỏi.

Nghe tiếng thu dọn đồ đạc, chắc là đồ đưa com, sau đó lại yên tĩnh, người đi rồi sao, lúc này Mạc Mạc mới chui ra khỏi chăn, hít thật sâu, cô sắp ngẹt chết rồi.

Giản Chiến Nam thấy khuôn mặt ửng đỏ của Mạc Mạc, hai mắt thì đầy ý trách móc, tóc thì bừa bộn, hoàn toàn giống bộ dạng sau khi trải qua một trận yêu đương cuồng nhiệt. Rất... mập mờ, cũng rất mê người, hấp dẫn Giản Chiến Nam nhào vào cô, ăn tươi cô. Giờ đây dường như Mạc Mạc là một món ăn rất ngon miệng, nếu hắn không ăn thì thật là sai lầm.

“Mạc Mạc.” giọng nói của Giản Chiến Nam đã khàn đi, trong con ngươi đen nháy đều là Mạc Mạc , ngay lúc hắn muốn tiến thêm một bước thì cách đó không xa lại vang lên một giọng nói hết sức kinh ngạc “Anh Giản.”

Mạc Mạc lúng túng không biết nên làm gì bây giờ, ngay người nhìn người phụ nữ xuất hiện trong phòng bệnh, bây giờ trốn cũng đã chậm, hơn nữa cô không phải là nhỏ nhắn gì tránh cũng không thể tránh được.

Phản ứng đầu tiên của Giản Chiến Nam là trùm chăn lên người Mạc Mạc, ánh mắt lạnh như băng rất giống với thời tiết bên ngoài “Ai cho cô vào đây?”

Trên mặt người phụ nữ hiện lên vẻ phức tạp, vừa hoang mang bối rối vừa lúng túng không chịu nổi, cánh cửa cô chỉ vào cánh cửa “Cánh cửa bên ngoài không đóng, Di Giản bảo em vào... cho nên em...”

Giản Chiến Nam không hề xấu hổ hay bối rối, chỉ nói năng lạnh như băng “Cô có thể ra ngoài rồi.”

Sắc mặt người phụ nữ hơi trắng bệch, tức giận nhưng do được giáo dục tốt, để bó hoa nằm trong tay xuống bàn “Chúc anh sớm hồi phục sức khỏe, tạm biệt.”

Người phụ nữ bước đi hơi bối rối, nhưng Mạc Mạc lại đánh sau đầu Giản Chiến Nam, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Giản Chiến Nam, toàn là chuyện tốt của anh làm đó.”

Mạc Mạc xoay người tìm quần áo, nhưng Giản Chiến Nam lại bỏ nhào về phía Mạc Mạc, đặt cô dưới người: “Anh chỉ sợ em mặc quần áo thì ngủ sẽ

không thoải mái.”

Mạc Mạc bị đè lên người không thể nhúc nhích, ở đây người đến người đi rất nhiều, lúc nào cũng có thể có người vào, dáng vẻ này của cô không gì có thể xấu hổ hơn, Mạc Mạc không rảnh để so đo với hắn, “Anh đứng lên trước đi.”

Cuối cùng Giản Chiến Nam vẫn đứng dậy, hắn đã nhịn vài ngày rồi, lúc sáng tỉnh dậy phải mất bao sức lực mới cởi được quần áo của Mạc Mạc, chỉ thiếu chút nữa đã bị nội thương... nhưng giờ đây người đẹp ở trong ngực thì làm sao hắn có thể buông tha như thế. Nhưng Mạc Mạc không tìm thấy quần áo, lại không dám lên tiếng mà chỉ có thể buồn bực để Giản Chiến Nam ăn đến sạch sẽ.

Có lẽ do liên quan đến vết thương nên động tác của hắn rất nhẹ, không đau đớn như trước, nhưng đến phút cuối cùng, Giản Chiến Nam lại không khống chế được khiến Mạc Mạc vẫn khá đau, còn hắn thì rất thỏa mãn. Nếu như không phải ở bệnh viện, nếu như không bị thương, thì Giản Chiến Nam rất muốn làm thêm lần nữa, chỉ đáng tiếc...

Buổi sáng Mạc Mạc lần qua lần lại nên bụng đã bắt đầu kêu gào, kéo cơ thể mệt mỏi trắng bệch không còn chút máu liếc Giản Chiến Nam rồi đi vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi tắm sạch sẽ quần khăn tắm đi ra, Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam để một bộ đồ nữ trên chiếc chăn mềm mại, trên bàn còn có bữa sáng. Lúc cô tắm rửa chắc có người tới. Cô đi qua lấy quần áo rồi đi vào phòng thay đồ, khi đi ra thấy vẻ mặt thỏa mãn của Giản Chiến Nam “Đói không?” Hắn hỏi.

Mạc Mạc nói, “Không đói, em đi đây.”

“Ăn bữa sáng với anh.” Giản Chiến Nam nói xong cũng bước xuống giường.

“Không phải anh vừa ăn xong sao?” khi này mẹ Giản đến không phải là chăm sóc bữa sáng cho hắn sao.

Giản Chiến Nam nháy mắt “Không phải vừa rồi đều cho em hết rồi sao?”

“Anh...lưu manh...” Mạc Mạc lấy khăn lau mặt nhét vào trên mặt Giản Chiến Nam.

Lúc Giản Chiến Nam từ từ kéo khăn xuống, chỉ nhìn thấy bóng lưng rời đi của Mạc Mạc, hắn không gọi cô, không phải hắn thường xuyên vui đùa lưu manh với cô à, sao da mặt lại mỏng như thế, nghĩ tới mà cười rồi đi tới phòng tắm, rồi lại hơi nhũn mảy...

Tối buổi trưa, Giản Chiến Nam gọi điện cho tài xế Tiểu Lưu của Mạc Mạc, hỏi Tiểu Lưu là Mạc Mạc về nhà luôn hay còn đi đâu khác.

Tiểu Lưu nói cho hắn rằng Mạc Mạc cửa hàng thuốc rồi.

Thì ra cô vẫn đi tới đó.

Mua cái gì. Rất rõ ràng, cô không muốn có con, không cần con của hắn.

Cuối cùng Giản Chiến Nam cũng ra viện, lại bắt đầu bận rộn, mấy ngày trước ở bệnh viện khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi yên tĩnh một chút, như nghỉ phép. Nhưng bây giờ ra viện rồi thì không có lúc nào nhàn rỗi.

Ngoại trừ chuyện công ty, còn có sự sắp xếp của mẹ, sắp xếp hắn gặp mặt với cô gái Lạc Thi kia, ở bên kia điện thoại mẹ quấy rầy một hồi, vừa mắng hắn bất hiếu, rồi nào là cơ thể không thoải mái, lại đừng làm cho bà tức giận, cho nên Giản Chiến Nam đành phải đồng ý.

Thực ra Ăn cơm với người đẹp cũng không phải là chuyện không thể chịu đựng được, chỉ vì liên quan đến vấn đề kết hôn nên tâm tư của hắn hơi phức tạp. Lạc Thi, tên rất đẹp, ấn tượng đầu tiên của Giản Chiến Nam với cô gái này có lẽ sẽ làm một người vợ đảm mẹ hiền, nhưng không phải là “Thức ăn” của hắn, nhưng do ba mẹ hắn xem trọng, lại rất thích Lạc thi, hơn nữa gia đình Lạc Thi cũng rất xứng với nhà hắn.

Buổi tối hắn còn phải về với Mạc Mạc nên hẹn Lạc Thi ăn cơm vào buổi trưa, Lạc Thi ăn rất tao nhã, lời nói cũng rất khéo léo, nhưng Giản Chiến Nam lại nhớ tới dáng vẻ lúc ăn cơm của Mạc Mạc, chẳng khác gì lúc làm bài tập của học sinh nhỏ, rất chăm chú, đặt biệt rất giống một đứa trẻ.

“Cô gái ở bệnh viện ngày đó là bạn gái của anh sao?” ngày đó đúng là Lạc Thi đi thăm Giản Chiến Nam, cũng thật khéo mà nhìn thấy được cảnh đó của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, không thể phủ nhận, cô có tình cảm với Giản Chiến Nam, mà còn rất tốt, không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn, cô cũng biết danh sách mỹ nhân bên ngoài của Giản Chiến Nam, nhưng trong lòng cô vẫn luôn có một dục vọng mơ hồ, loại dục vọng khi một người đàn ông bị cô chinh phục.

Vấn đề của Lạc Thi cắt ngang suy nghĩ của Giản Chiến Nam, hắn uống một ngụm rượu đỏ, rồi khẽ cười “Không phải.”

Trong mắt Lạc Thi hiện lên sự vui sướng, dù rất nhỏ nhưng đôi mắt lợi hại của Giản Chiến Nam đều nhìn ra, cười thâm trầm “Cô ấy là người phụ nữ của tôi...”

Nụ cười của Lạc Thi cứng lại “Em ăn no rồi.”

Sau khi Giản Chiến Nam đưa Lạc Thi về nhà thì liền lái xe đi, hắn không tới công ty mà về nhà, trong lòng nghĩ tới nhà đầu Mạc Mạc đang ở nhà làm gì? Nhưng ngoài ý muốn lại thấy Khâu Chí ở trong nhà của hắn, đang nằm chán ngời đọc tạp chí trên sofa, không cần hỏi cũng biết khẳng định là Cẩm Từ đang ở đây.

“Anh Giản, về rồi à.” Khâu Chí hỏi.

Giản Chiến Nam thấy đáng vẻ hớn hờ của Khâu Chí thì vỗ trên vai “Sao thế, có chuyện gì vui à?”

Tay Khâu Chí đẩy kính mắt, cười nói: “Lát nữa anh sẽ biết.”

“Được rồi, còn thừa nước đục thả câu.” Giản Chiến Nam nói xong thì ngồi xuống, người giúp việc cũng đã đưa trà lên, bưng lên tiếp tục rót trà cho Khâu Chí.

Cửa phòng ngủ ở tầng hai mở ra, Mạc Mạc và Cầm Từ ôm nhau đi tới, Giản Chiến Nam thấy mắt Mạc Mạc đỏ lên, nhưng trong đôi mắt đó lại có sự vui vẻ mà đã lâu không có, hần nháy mắt “Sao thế, Cầm Từ, cô làm sao mà khiến Mạc Mạc nhà tôi khóc thế.”

Cầm Từ tới ngồi một bên Khâu Chí, thừa nước đục thả câu “Không nói cho anh biết.” Thực ra là lười nói với hần thôi, nhưng lại không thể quá mức, dù sao với quan hệ của Khâu Chí thì chỉ có thể nói đùa như thế.

Mảnh khóa này của Cầm Từ sao Giản Chiến Nam không biết, chỉ là không so đo với cô. Hần ngoắc tay, Mạc Mạc đi tới ngồi bên cạnh hần, tay Giản Chiến Nam đặt trên vai của Mạc Mạc, con mắt đen lại nhìn về phía Khâu Chí “Không có việc gì nữa, hai người có thể đi được rồi.”

“Đừng mà, thật sự có chuyện đó.” Khâu Chí cười, không để ý tới việc Cầm Từ lên cầu tay anh, chỉ cầm cánh tay Cầm Từ thật nhẹ nhàng “Em và Cầm Từ sắp đính hôn, tính năm sau thì kết hôn, Anh Giản, đến lúc đó anh nhất định phải đến đó.”

Đúng là Giản Chiến Nam không ngờ tới việc này, “Tên tiểu tử này giữ bí mật công tác tốt thật.”

Khâu Chí nói: “Em với Tô Tô chỉ vừa quyết định thôi.”

“Được, anh đây chúc mừng hai người, có gì cần thì cứ nói một tiếng.”

Khâu Chí nói: “Không có gì cần hết, chỉ cần lúc đó Anh Giản đến tác thành là được.”

“Nhất định anh sẽ đi.”

“Chúng tôi đi trước đây.”

“Ừ.” Giản Chiến Nam gật đầu, lúc Khâu Chí xoay người thì chân của Giản Chiến Nam đá đá trên chân Khâu Chí, “Hôm nay cần vội việc gì thì cứ vội cho anh.”

“Em quay về công ty.” Khâu chí đắc ý cười, rõ ràng Giản Chiến Nam tinh thần rất vui, hần đã tu thành chính quả, Anh Giản, bên anh vẫn chưa có động tĩnh gì, làm sao để Mạc Mạc gật đầu gả cho anh đi chứ, nhưng có lẽ cũng chỉ khi Lăng Việt Nhiên thực sự sống lại mà thôi.

Khâu Chí và Cầm Từ vừa đi, không khí hơi ngập ngừng, Giản Chiến Nam và Mạc Mạc mỗi người một tâm sự, cho nên không ai nói gì. Tâm tình Giản Chiến Nam dường như hơi cô đơn, để Mạc Mạc đi chơi còn mình đi vào phòng làm việc.

Mạc Mạc cũng không thể nói gì hơn, nhưng trong lòng rất vui vẻ, lúc Cầm Từ nói chuyện sắp kết hôn với cô, thì trực giác của cô như hét lên, oa, thật sao, thật sao, Cầm Từ, thật sao? Đây là sự vui vẻ từ đáy lòng của cô, đã lâu rồi cô không kích động như thế. Giống như hai đứa điên ôm nhau, rồi lại cười cười.

Chị em tốt của cô sắp gả đi rồi, tâm tình của cô lại có cảm như như con gái sắp được gả đi, kích động, chờ đợi, lại có chút lưu luyến, nghĩ cần tặng quà gì cho Cầm Từ, nghĩ đến dáng vẻ lúc mặc váy cưới của Cầm Từ, nhất định rất đẹp.

Cầm Từ, nhất định phải hạnh phúc nhé.

Từng ngày trôi qua, cũng đến ngày đính hôn của Cầm Từ, mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho cô, điện thoại vừa thông thì liền dặn: “Mạc Mạc, hôm nay mình đính hôn, cậu đừng quên đó nha, nhớ đó, không thể trang điểm quá đẹp, xinh một chút là được rồi, nếu không người ta sẽ trở thành cô bé lọ lem mất.”

Mạc Mạc buồn rầu nói “Vậy mình không nên đi.”

Cầm Từ nóng giận “Cậu thử dám không đến xem!”

Mạc Mạc cười khanh khách, tâm tình tốt một cách khác thường “Được rồi, được rồi, cho dù cậu là cô bé lọ lem nhưng cũng có một hoàng tử yêu cậu, hơn nữa, Cầm Từ của chúng ta vốn đã xinh đẹp rồi mà.”

“Được được, mình tắt máy đây, tối gặp lại nhé.” Cầm Từ nói xong thì tắt điện thoại.

Cuối cùng cũng tới buổi tối, Mạc Mạc mặc bộ váy màu bạc ánh sáng, quý phái trang nhã, phong cách đơn giản, cũng không thiếu sự sang trọng, còn Giản Chiến Nam thì một người toàn đồ tây, tuấn tú mẽ mẽ người, đi cùng với Mạc Mạc tạo thành bức tranh tuyệt mỹ. Cảnh đẹp ý vui, khiến người khác không thể dời tầm mắt, sự lo lắng của Cầm Từ hoàn toàn đứng.

Tiệc đính hôn được tổ chức ở một khách sạn cao cấp, bạn thân người nhà đều tới, rất náo nhiệt. Tối nay Cẩm Từ rất đẹp, trên mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào hạnh phúc. Lúc người dẫn chương trình báo cô đọc lời chào mừng, mắt của Khâu Chí vẫn luôn nhìn Cẩm Từ. Mạc Mạc cũng mỉm cười theo, nhất định Khâu Chí rất yêu Cẩm Từ, yêu nha đầu cộc cằn, thô lỗ này.

Xong mọi nghi thức, mọi người liền nhập tiệc, Cẩm Từ và Khâu Chí tiếp khách, chỉ nói mấy câu với Mạc Mạc rồi bị lôi đi. Mạc Mạc uống một ly rượu ngọt ngào, do đó trong lòng cũng ngọt theo.

Sau khi Giản Chiến Nam nói chuyện với mấy người quen quay lại thì Mạc Mạc đã hơi say, nhưng Giản Chiến Nam cũng không ngăn cản cô uống tiếp, khó có dịp Mạc Mạc được vui vẻ như thế.

Cũng không biết cô uống mấy ly rồi, Mạc Mạc cảm thấy mọi thứ trước mắt đều rất mơ hồ, choáng váng, đầu không được nhạy bén nữa, hi hi, cô đứng cười ngây ngô một mình, đầu cũng lệch đến trên vai Giản Chiến Nam.

Tiệc đính hôn kết thúc hoàn mỹ, khách khứa đều rời đi, Khâu Chí và Cẩm Từ tiễn Giản Chiến Nam và Mạc Mạc đến bên xe.

“Mạc Mạc, về nhà nào.” Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc muốn đưa cô vào xe, Mạc Mạc lại như con khỉ, bám vào trên người Giản Chiến Nam không chịu bỏ ra. “Em... không muốn về, không muốn về.”

“Mạc Mạc nghe lời, bên ngoài lạnh lắm.” Cẩm Từ gọi cô, nhưng Mạc Mạc đã chẳng nghe vào được nữa.

Mạc Mạc la hét “Không muốn... em không muốn về...”

Giản Chiến Nam nhún mày, nói với Khâu Chí và Cẩm Từ: “Hai người đi chào người khác đi.”

Khâu Chí và Cẩm Từ rời đi, có Giản Chiến Nam chăm sóc cô nên chẳng cần lo gì.

Hôm nay Giản Chiến Nam hơi không quen Mạc Mạc, lần trước Mạc Mạc uống rượu rất ngoan, chỉ mơ màng, nhưng hôm nay lại hết sức hưng phấn, giống như uống thuốc kích thích vậy.

Tay chân Mạc Mạc đồng thời đâm đá Giản Chiến Nam “Anh là ai... vì sao lại ôm tôi... a... anh bỏ tôi ra.”

Giản Chiến Nam bắt đắc dĩ chỉ cứng chiều nói “Thật là uống rượu vào là lợi hại ghê, anh là ai cũng không biết, hử?”

Đột nhiên Mạc Mạc yên tĩnh, bàn tay nhỏ bé túm lấy cạp của Giản Chiến Nam, mở to hai mắt tí mĩ đánh giá hẩn, nhưng anh mắt của cô cũng mơ màng, rồi tỉnh rồi mù “Tôi không say... tôi biết anh, anh là... anh là ma quý... ma quý có răng nanh... ực... hử...”

Sắc mặt Giản Chiến Nam nghiêm lại, ôm chặt Mạc Mạc trong ngực, khó chịu nói “Bảo bối Mạc Mạc, anh không phải là ma quý, không phải...”

“Không phải... vậy anh là gì... là gì hả?”

“Anh là Anh Giản, anh Giản của Mạc Mạc.”

“Anh Giản?” Mạc Mạc nghi ngờ hỏi, không biết vì sao nước mắt lại rơi xuống, giọng nghẹn lại hỏi: “Anh là... ảnh Giản sao?”

“Bảo bối Mạc Mạc, anh là Anh Giản.”

Mạc Mạc cúi đầu khó “Anh Giản... anh đi đâu vậy... đi đây vậy... Mạc Mạc không tìm thấy anh... rất lâu... tìm anh rất lâu mà không thấy... ba mẹ cũng không thấy nữa... anh Giản, mọi người đều đi đâu thế?”

Là hẩn, khiến cho Mạc Mạc bị mất phương hướng, lạc mất hẩn, tìm Giản Chiến Nam đâu không, cúi đầu hôn lên môi Mạc Mạc “Anh Giản đã trở về rồi, em còn cần không? Cần không? Hử?”

Mạc Mạc nói lung tung “Anh cố em... cố thì em sẽ cần anh.”

Giản Chiến Nam cõng Mạc Mạc trên lưng, còn Mạc Mạc thì khoa chân múa tay với dáng vẻ vui vẻ như đứa trẻ, thiếu chút nữa là ngã xuống khỏi lưng Giản Chiến Nam “Mạc Mạc, muốn đi đâu?”

“Cố em về nhà... về nhà của Mạc Mạc... có ba... và... mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Đã bao lâu rồi không nghe thấy Mạc Mạc gọi hắn là Anh Giản, nhưng hắn rất nhớ giọng nói mềm mại khi Mạc Mạc gọi hắn là Anh Giản, tiếng gọi kia khiến thời gian như trở về 6 năm trước, Mạc Mạc đơn thuần yêu hắn và cũng rất vui vẻ.

Nhưng những thứ đó đều do chính tay hắn bóp chết, bước đi của Giản Chiến Nam trở nên nặng trĩu. Mạc Mạc ở trên lưng hắn khóc nức nở, đòi trả ba mẹ và cậu nhỏ cho cô, có lẽ muốn ông trời trả lại người thân cho cô.

Cô nắm lấy tai hắn kéo thỏa sức, kéo chán rồi quay sang kéo tóc của hắn, ra lệnh cho hắn đưa anh Giản trả lại cho cô, trả lại thiên sứ cho cô, đưa ma quỷ đi đi. Rồi lại hát không ra lời bài hát “Thầm yêu em” của Vương Kiệt.

Cô hát rất lộn xộn, vừa khóc vừa cười, không theo điệu nhạc, có mấy người đi qua trên đường đều quay đầu nhìn lại tặng cho cái nhìn chăm chú. Giản Chiến Nam chỉ có thể cười, nghĩ rằng còn cảm thấy tửu lượng của cô khá tốt, mượn rượu để điên chứ không phải người.

Rất lâu rồi Mạc Mạc không thẳng thắn trước mặt hắn như thế, sẽ không làm nũng với hắn, sẽ không mỉm cười với hắn, lúc đau khổ cũng sẽ không khóc với hắn. Cảm xúc của cô luôn để trong lòng, cho tới nay ở trước mặt hắn cô luôn mang theo một chiếc mặt nạ rất dày.

Lòng Giản Chiến Nam nặng trĩu, cũng Mạc Mạc đi trong cảnh đêm phồn hoa, suy nghĩ cuộn cuộn như nước, cánh tay của Mạc Mạc ôm ở trên cổ hắn nhưng lại không nói, cũng không âm ỉ, hình như cô đang ngủ, không hề phòng bị mà yên tâm ngủ trên lưng hắn, việc này có tính là cô đang tin tưởng hắn.

Tài xế lái xe đi chậm chậm bên phải Giản Chiến Nam, nhìn Giản Chiến Nam cũng Mạc Mạc như một quả núi còn Mạc Mạc lại như một con sông nhỏ, chỉ là con sông nhỏ này không phải chảy xuôi trên ngọn núi Giản Chiến Nam. Tiểu Lưu tự nói với mình, cần phải yêu người phụ nữ của mình thật tốt nếu không sau này hối hận, người chịu khổ là chính bản thân mình, ví dụ như Cậu Giản vậy

Ngày hôm sau khi tỉnh lại cái gì Mạc Mạc cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ tham gia tiệc đính hôn của Cẩm Từ, không nhớ trở về như thế nào, không nhớ rõ có phải khóc nháo lên đòi Giản Chiến Nam đưa Anh Giản trả lại cho cô không, lại càng không nhớ rõ tra tấn Giản Chiến Nam như thế nào, không nhớ rõ Giản Chiến Nam cũng cô đi rất lâu. Cái gì cũng không nhớ, toàn bộ đều trống không.

Nhưng vẫn ý thức được mình uống rượu, miệng nói lung tung. Mạc Mạc vò đầu, khuôn mặt thanh tú nhũn lại, lúc khởi động tay chân để xuống giường thì thấy Giản Chiến Nam xuất hiện trước mặt cô với đồ tây và giày da, xem ra là cần ra ngoài rồi.

Giản Chiến Nam sáng khoái đi tới, tay yêu chiều vỗ đầu cô “Đau đầu hả?”

Mạc Mạc che đầu cúi xuống “Ừ” một tiếng.

“Ngủ thêm chút nữa, hay anh bảo nhân viên xoa bóp cho em một chút?”

“Không cần, lát nữa là khỏe rồi.” tầm mắt Mạc Mạc dừng lại trên lỗ tai của Giản Chiến Nam “Tai anh bị gì thế?” không phải hoa mắt chứ, chẳng nhẽ tai bị cắn.

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc trong lòng, đôi mắt đen nhìn cô vừa tức vừa buồn cười “Thật sự em đã quên chuyện tốt mình đã làm rồi.”

“Em có thể khẳng định chuyện gì em cũng không làm.” Tự bản thân Mạc Mạc cảm thấy khi uống rượu cô rất tốt, tuyệt đối sẽ không mượn rượu để làm càn, hắn không thừa dịp cô uống rượu để làm gì thì đã a đi đà phạt rồi.

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam hơi nhũn lại: “Em ở trước mặt mọi người...” hắn cố ý chỉ nói một nửa, khiến Mạc Mạc dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Giản Chiến Nam, trong mắt đầu đầu cũng là dấu chấm hỏi.

“Cởi quần áo của anh...” hắn cười, hơi thở nóng nóng thổi vào trên mặt Mạc Mạc, hắn thấy trong mắt Mạc Mạc đều là thần sắc “không thể”, hắn tiếp tục nói “Em cắn tai của anh, nói phải ăn thịt...”

Còn kẻ tai vào nói nhỏ khiến Mạc Mạc hơi toát mồ hôi.

Tay Giản Chiến Nam cầm chặt, cười xấu xa “Sau khi trở về...em vội vã nhào vào anh...đêm hôm qua, em rất chủ động, anh rất thích, anh thật không ngờ anh đã cố gắng như thế nhưng còn để em đói như vậy”.

Nháy mắt của Mạc Mạc đầy vẻ vô tội, cười lạnh “Anh nói đến qua sau khi say rượu em trèo lên anh?”

“Ừ” Giản Chiến Nam nheo mi mắt, đưa mặt tới gần mặt Mạc Mạc, cúi đầu thăm trầm nói “Không chỉ như vậy, em nói...em yêu anh...”

Tay Mạc Mạc nheo nheo trên khuôn mặt quá mức xinh đẹp của Giản Chiến Nam, học theo giọng điệu tối qua Giản Chiến Nam nói với cô, cười tủm tỉm nói: “Ngoan, bây giờ là ban ngày, nên tỉnh đi.”

Giản Chiến Nam hôn lên môi Mạc Mạc, buông ra đầy lưu luyến “Hôm nay tha cho em...”

“Ừ, đi thông thả.” Mạc Mạc tặng hắn một đá, Giản Chiến Nam lại trừng phát đánh lên mông cô một cái “Vẫn uống rượu là đáng yêu hơn.”

Giản Chiến Nam đi thì Mạc Mạc cũng rời giường, trong lời nói của Giản Chiến Nam cô cũng chỉ coi là vui đùa, hấn cố ý giỡn cô, muốn nhìn dáng vẻ bối rối của cô. Nhưng khi Cầm Từ gọi điện thoại tới khiến cho Mạc Mạc không nhận được mà ớn lạnh. Lúc nhận điện thoại, cô vẫn không nhận được mà trêu chọc Cầm Từ: “Sao vội gọi điện như thế, có phải cùng người nhà cậu xây thành lũy không?”

Cầm Từ trịnh trọng nói “Thế nhưng mình rất bảo thủ.”

Nhưng Mạc Mạc tổ giác không lưu tình “Là Khâu Chí bảo thủ thì có, còn chưa bàn tới cậu đâu?”

Cầm Từ lại nói: “Mình rất thanh khiết, nhưng thật là ngày hôm qua cậu say khướt, không phải là đi cắn cái tên dã thú kia sao?”

Mạc Mạc ngẩn ra, nhớ tới những lời nói lúc nãy của Giản Chiến Nam mặt không tự chủ mà nóng lên, cô thực sự say bí tỉ luôn sao?

“Ồ, không nói lời nào chẳng lẽ cần trả thành công?.” Cầm Từ ở đầu dây bên kia cười xấu xa.

Mạc Mạc thành thật nói Giản Chiến Nam: “Cậu cũng biết mình say cho nên cái gì mình cũng không nhớ rõ.”

“Được rồi, không nói chuyện phiếm với cậu nữa, mình muốn nói với cậu, mình sắp đi Pari chơi, cậu có muốn đi cùng không?”

“Mình hả, mình không đi làm bóng đèn đâu, hai người chơi cho vui nhé, lúc về nhớ mua quà cho mình là được rồi.” Không chỉ cô muốn đi hay không mà còn Giản Chiến Nam có đồng ý hay không nữa, mới nghĩ mà đã phiền rồi.

Cầm Từ cười trộm: “Được rồi, vậy mình có thể trọng sắc khinh bạn rồi nha, bye bye bạn thân, chờ mình trở về nhé haha.”

“Vâng, xin đợi Cầm Từ đại nhân trở về.”

Hai người nói chuyện xong, Mạc Mạc lại nghĩ tới lời Cầm Từ nói, cô thật sự uống rượu nổi cơn điên sao, như vậy... thực sự cô làm gì rồi? chơi trò còi quần áo sao? Nhào vào Giản Chiến Nam? thì coi như... Cái gì cũng không biết đi, Mạc Mạc ảo não thờ dài, sau này sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Sự việc trôi qua ai cũng không nhắc tới, cũng không cần tìm tòi nghiên cứu có xảy ra chuyện đó hay không. Cầm Từ và Khâu Chí thì ngọt ngào. Đào mắt đã tới tết mừng năm mới, đây là tết vui nhất của người Trung Quốc.

Nhưng mỗi khi nhớ tới lễ mừng năm mới, tâm tình của Mạc Mạc sẽ rất kém, luôn rất nhớ người thân, cũng nhớ tới ngày đen tối đó. Lễ mừng năm mới vốn là cơ hội để cả nhà đoàn tụ, mà cô, chỉ có một mình. Xung quanh càng náo nhiệt thì cô càng cô đơn.

Nhà họ Giản cũng là một gia đình lớp, cho nên ngày tất niên Giản Chiến Nam phải ở cùng người thân, mà ngôi nhà cao cấp lớn như thế chỉ có Mạc Mạc và mấy người làm thuê nữa sống. Thực ra đã 6 năm rồi, cô đã có thói quen cô đơn như thế, cô quanh, có thói quen lúc mừng năm mới là không có người thân bên cạnh, nhưng mà cô muốn, muốn một mái nhà ấm áp, có người thân làm bạn.

Lúc mừng năm mới, Cầm Từ có gọi điện thoại cho cô, chúc cô năm mới vui vẻ, cũng cho cô không khí vui vẻ của năm mới, cũng giúp cô vui hơn, Cầm Từ luôn oán giận Mạc Mạc không tới nhà cô ấy, mọi người cùng náo nhiệt mới vui.

Không phải Mạc Mạc không muốn, nhưng chỉ sợ nhìn thấy giây phút gia đình người khác đoàn viên vui vẻ thì cô sẽ nhớ tới ba mẹ mình, sẽ nhớ tới gia đình đã từng có, sẽ không thể không chế được sự thống khổ ở tận sâu trong nội tâm của mình. Đứng trước cửa sổ, bức tranh bị nhiễm hơi nước từ màn thủy tinh, đột nhiên cảm giác phàn eo xiết lại, một lồng ngực quen thuộc, ấm áp rắn chắc từ sau lưng.

Hắn cúi xuống, cảm đặt trên vai cô, nói rất trầm lắng “Năm mới vui vẻ Mạc Mạc.” hấn chú ý tới bức tranh có ba mẹ nắm tay một cô bé nhỏ của Mạc Mạc.

“Năm mới vui vẻ,” Mạc Mạc nói, cơ thể cũng bị xoay lại, đối diện với khuôn mặt điển trai của Giản Chiến Nam, hấn giơ tay lên, một chiếc hộp tinh xảo xuất hiện trước mắt cô, đôi môi hấn hơi nhướn lên, nói “Quà năm mới.”

“Cảm ơn.” Tay Mạc Mạc nhận quà.

Trán của hấn chạm vào trán của cô, giọng nói hơi mê hoặc, ánh mắt sâu lắng mê người “Không mở ra xem chút sao?”

“Lát nữa xem” Mạc Mạc cười.

“Em không có gì bày tỏ sao?”

Môi Mạc Mạc đặt lên môi hấn hôn một cái “Năm mới vui vẻ.”

Xem như Giản Chiến Nam hài lòng với biểu hiện của Mạc Mạc, xoay người đi ra, lúc đi tới phòng ngủ, bước chân của Giản Chiến Nam dừng lại, từ từ xoay người nhìn hình ảnh cô đơn của Mạc mạc, lẻ loi... cô đơn...

Tiếng di động đột nhiên vang lên, tay Giản Chiến Nam lấy di động ra, là trong nhà gọi tới, chắc là dục hấn về nhà để mừng năm mới, hấn nghĩ muốn để Mạc Mạc đi cùng, nhưng... ánh mắt Giản Chiến Nam trầm xuống, không còn do dự nữa mà xoay người rời đi.

Hôm nay hấn sẽ cho cô một bất ngờ.

Mạc Mạc định ở phòng đọc sách cho hết thời gian, cô đi tới trong phòng sách, nhưng tầm mắt lại rơi vào hộp quà tinh xảo trong tay, không biết bên trong là gì, cũng không định mở ra xem, chỉ mở ngăn kéo trong bàn rồi bỏ hộp quà vào đó.

Để bản thân đắm chìm trong chuyện xưa, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, đêm không biết đã lặng lẽ tới từ lúc nào, nhìn ngang dọc cũng không biết làm gì nên đi ra khỏi phòng đọc sách.

Mới đi được vài bước thì chuông di động vang lên, lúc này ngoại trừ Cẩm Từ thì sẽ không còn ai gọi điện cho cô nữa, Mạc Mạc trực tiếp nhận, nhưng ngoài ý muốn từ trong máy lại truyền đến giọng nói của Tô Thiệu Cần “Năm mới vui vẻ, Mạc Mạc”.

“Anh Tô?”

“Anh là người trái đất, đừng giật mình như thế”.

Mạc Mạc không nín được mà cười lên.

“Có phương tiện tới đây giúp anh đây đang cô đơn không?” giọng điệu vừa vui mừng vừa lưu manh của Tô Thiệu Cần tiếp tục được truyền đến từ di động.

Mạc Mạc hơi do dự, Tô Thiệu Cần đã cảm nhận được “Không có?”

“Ừ”. Mạc Mạc trả lời đơn giản, cô đã cho tài xế về nhà mừng năm mới rồi, đang thời khắc như thế cô cũng không muốn gọi người khác tới.

Tô Thiệu Cần nói rất bi thương “Em đó, Quá thẳng đi, anh bị tổn thương rồi.”

“Em không biết lái xe, anh phải tới đón em.”

“Không thành vấn đề”.

Khi Tô Thiệu Cần tới bên ngoài rồi gọi cho Mạc Mạc thì cô đã mặc đồ kín không một khe hở vì sợ lạnh. Người làm thấy Mạc Mạc sắp ra ngoài nên hỏi: “Cô à, com tất niên đã nấu xong rồi, có thể dùng rồi.”

“Tôi ra ngoài ăn với bạn, năm mới vui vẻ, bye bye.”

“Nhưng Cậu Giản nói...”

“Được rồi, tôi sẽ về sớm một chút.”

Mạc Mạc nói xong không để ý đến ánh mắt khó xử của người làm liền xoay người đi ra ngoài, bảo vệ cũng đi theo sau cô, nhưng không quấy rầy đến Mạc Mạc, chỉ gọi điện thoại để báo cáo cho Giản Chiến Nam biết Mạc Mạc đi ra ngoài.

Lúc Mạc Mạc ra tới ngoài, thì Tô Thiệu Cần đã đứng đó, nghiêng người mở cửa xe, cười nói: “Chào quý cô, mời lên xe.”

Mạc Mạc khom lưng ngồi xuống, nháy mắt với Tô Thiệu Cần, nói rất buồn bình: “Phụ vụ chu đáo, chỉ là không có tiền boa cho anh.”

“Nợ”. Tô Thiệu Cần đóng cửa xe, chạy sang bên kia lên xe rồi khởi động.

“Anh không đi đoàn tụ với ba mẹ sao?” hai người trò chuyện trên đường đi,

“Năm nay không qua đó, có nhiệm vụ khẩn nên không kịp thời gian.” Tô Thiệu Cần thản nhiên trả lời, “Muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn một buổi tiệc cay.”

Tô Thiệu Cần cười, nha đầu kia vẫn còn thích ăn cay như thế.

Com tất niên được chọn ở một quán ăn Hồ Nam, rất nhiều người cũng rất náo nhiệt, Mạc Mạc ăn đến mức mồ hôi đầm đìa, đã lâu cô không được thoải mái như thế, ăn cay rất đã, vì nghĩ cho Tô Thiệu Cần nên vẫn có mấy món không phải đồ cay.

Ăn xong com tất niên mới 8 giờ tối, Tô Thiệu Cần cười bí mật nói muốn đưa Mạc Mạc tới một nơi, Mạc Mạc hỏi đi đâu thì anh thừa nước đục thả câu, đi thẳng tới địa điểm, lúc đó Mạc Mạc mới biết thì ra là đi đến nơi đốt pháo hoa.

Xe còn chưa tới gần đã nghe được tiếng nổ bùm bùm, dẫn đến tiếng rung động bên lỗ tai, Tô Thiệu Cần tìm nơi đỗ xe, hai người xuống xe đi tới, rất nhiều người đang ở đó chơi pháo hoa, giữa không trung còn có khói lửa sáng lạn, rất đẹp.

Trên mặt đất có gia đình mang theo con nhỏ đến chơi, có đôi tình nhân lãng mạn, và có rất nhiều người biểu diễn xiếc. Rất vui vẻ, Mạc Mạc bị tiếng pháo hoa nổ làm chấn động phải bị lỗ tai, quay đầu lại nhìn Tô Thiệu Cần, không biết anh lấy được một cây pháo hoa nhỏ ở đâu ra nhét vào bên chân cô từ lúc nào. Tô Thiệu Cần châm một điếu thuốc đưa cho Mạc Mạc “Em đốt đi.”

Cái gì? Mạc Mạc lui về sau, lắc đầu liên tục “Không cần, em không dám.” Cô rất rất sợ thứ này.

“Cái này thì có gì mà sợ, thử xem nào.” Tô Thiệu Cẩn nhét thuốc vào tay cô, kéo cô ngồi xuống “Đốt đi, đốt đi không có việc gì đâu...”

Cổ tay của Mạc Mạc bị Tô Thiệu Cẩn cầm lấy, còn điều thuốc trong tay thì bị ép đang ở kề bên sợi dây của pháo hoa, trong lúc đó pháo hoa nổ bắn ra bốn phía, Mạc Mạc sợ tới mức ném điều thuốc xuống đất, bịt tai lại, từ từ nhắm hai mắt, rồi nhảy dựng lên, tiếp theo là một hồi tiếng pháo lách đả lách đách nổ lên ở bên cạnh, còn có cả tiếng cười của Tô Thiệu Cẩn.

“Anh à, mùa cho bạn gái của anh một đóa hoa đi” mấy bác gái mặc đồ truyền thống đi tới, vây quanh Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn, trên tay của mỗi người đều cầm một lẵng hoa, trong đó có rất nhiều hoa không biết là hoa gì nhưng chắc là bông hồng.

“Xin Lỗi, chúng tôi không mua hoa, hơn nữa tôi không phải là bạn gái của anh ấy.” Mạc Mạc thấy mấy người phụ nữ vạm vỡ, hơi khó xử, là lần đầu tiên cô thấy người bán hoa như thế, trong đó có người còn cầm trong tay mấy bó hoa, như sắp nhét vào mắt của Mạc Mạc, Theo Bản năng Tô Thiệu Cẩn bảo vệ Mạc Mạc.

Nhưng tay Tô Thiệu Cẩn lại bị mấy người phụ nữ kia túm lại, không mua hoa là không thể, mua hoa cho Mạc Mạc cũng khiến Tô Thiệu Cẩn vui vẻ, nhưng bị người khác vây lại mua hoa, là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

“Cậu này, Cậu xem bạn gái của cậu không vui, lại còn xấu hổ không thừa nhận là bạn gái của cậu, cậu mua hoa tặng cho cô ấy đi.” Mấy bác gái bê hoa vây Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn càng chặt hơn.

Có lẽ nếu đối mặt với sự bao vây của mấy người đàn ông thì Tô Thiệu Cẩn sẽ anh dũng một chút, nhưng mà lại là mấy bác gái, thật đúng là khó xử, đang định đứng nghiêm chào đưa giấy chứng nhận cảnh sát cho họ xem thì Mạc Mạc túm tay của Tô Thiệu Cẩn, sau đó chỉ vào phía trước nói “Bảo vệ đến rồi...”

Mạc Mạc vừa nói xong thì mấy bác gái liền giải tán, chỉ để lại mấy cánh hoa rơi trên mặt đất. Giấy sau liền yên lặng hẳn đi, Tô Thiệu Cẩn cười vang lên, Mạc Mạc cũng che miệng cười theo, Tô Thiệu Cẩn xoa xoa cánh tay bị nắm “Không ngờ em lại ác ý đến thế!”

“Em chỉ sợ anh ăn không tiêu thôi, lần đầu tiên có nhiều phụ nữ yêu thương nhưng nhớ anh như thế.” Mạc Mạc nhớ đến dáng vẻ khó xử của Tô Thiệu Cẩn lại cười mà không thể kiềm chế được, nhưng lúc đang cười thì một đứa bé chơi pháo để một quả pháo ở bên chân của Mạc Mạc, tiếng “Bùm” nổ lên, Mạc Mạc sợ tới mức “A” một tiếng, lúc này lại khiến Tô Thiệu Cẩn cười một trận sảng khoái.

Đứa bé trai buống bình là cười sảng khoái, cười hi hi ha ha rồi chạy đi. Mạc Mạc thấy Tô Thiệu Cẩn cười đáng vẻ của cô, thì trong lòng nghĩ sẽ không bao giờ chê cười người khác nữa, nhìn thời gian trên di động, cô nói “Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

“Được”.

Tô Thiệu Cẩn đưa Mạc Mạc về, lúc mới dừng xe, chuông di động của anh vang lên, liếc nhìn Mạc Mạc, nhận điện thoại, từ trong điện thoại truyền đến giọng nói đùng đùng của mẹ, in như tiếng nổ của pháo hoa.

“Năm mới lại không có thời gian, lúc nào thì con mới có thời gian hả, đã ba mươi mấy tuổi rồi, con cũng phải sắp xếp thời gian để ba mẹ tìm vợ cho con, sinh cháu cho mẹ bế chứ, con nói xem, một mình con ở lại bên kia ăn tết để làm gì.”

“Mẹ, Ăn tết còn gọi điện thoại đường dài quốc tế là vì nhớ con sao?”

“Vừa rồi trong điện thoại nghe Cẩm Từ nói, trong cục có một cô đối với con rất tốt, lúc nào rảnh thì đưa con bé tới chơi, để ba mẹ nhìn xem sao?”

“Mẹ, năm mới vui vẻ, chúc mẹ trẻ mãi, con còn lái xe, con tắt máy trước nha.” Tô Thiệu Cẩn nói xong thì tắt điện thoại, đưa lời niệm chú như Đường Tăng của mẹ cách xa.

Tô Thiệu Cẩn quay đầu lại thấy Mạc Mạc đang nhìn anh: “Sao lại nhìn anh như thế?”

Mạc Mạc cười nói, “Anh Tô, thực ra bác gái nói rất đúng, anh cũng đã già rồi đó, có cô gái nào tốt, thì nắm chắc đi, đừng để lỡ mất mới biết hối hận, biết không?”

Tô Thiệu Cẩn cười chọc ngoáy nói: “Em bái mẹ anh làm thầy lúc nào thế.”

“Vây anh có thể là nhị sư huynh của em” Mạc Mạc nói xong thì xuống xe, lúc sắp đi, Tô Thiệu Cẩn gọi “Mạc Mạc, chờ một chút.”

“Hử? còn có việc gì à?”

Tô Thiệu Cẩn đưa tay vào trong đồ, như ảo thuật biến ra một đóa hoa “Tặng cho em”

“Từ đâu ra vậy?”

“Vừa rồi lúc bị bao vây nên thuận tay lấy đó.”

“Anh Tô, anh là cảnh sát đó”.

“Anh có đặt tiền ở trong giỏ rồi, bác ấy mà làm mất thì cũng không thể trách anh.”

Trường hợp hỗn loạn như thế mà anh còn có cơ hội để làm chuyện mờ ám, một cảnh sát như thế, thật sự là đủ đen tối, Mạc Mạc nhận đóa hoa, “Cảm ơn anh, Anh Tô, hôm nay em rất vui.”

Tô Thiệu Cần sợ run, cười “Vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Ừ, tạm biệt, lái xe cẩn thận.”

Nhìn Mạc Mạc đi vào, trong đầu Tô Thiệu Cần lại vang lên lời của Mạc Mạc, lại nghĩ tới khuôn mặt luôn mang theo nụ cười ngọt ngào gọi hắn là sư huynh thế này, sư huynh thế kia, trong phút chốc hoảng hốt, Tô Thiệu Cần lái xe rời đi.

Đánh mất, anh chưa cảm thụ được việc này, nhưng anh biết, anh chưa bao giờ với tới đó...

Mạc Mạc vào nhà mới phát hiện Giản Chiến Nam đang ở nhà, cơ thể cao to tựa trên sofa, đầu hơi ngả về phía sau, áo khoác thì đặt bên cạnh, hắn cũng tự nhiên đặt ở bên người, hơi khom người, nhìn sáng về hắn như mới về nhà.

Giản Chiến Nam biết Mạc Mạc đã về, hắn ngẩng đầu nhìn thấy cô đang giặt mình, vốn vẻ mặt tươi cười đến khi thấy hắn thì dần sầm lại, trong lòng lại không thoải mái.

“Sao anh đã về rồi?” Mạc Mạc thuận miệng nói, cũng đem hoa đến cắm trong bình, ngày này hàng năm, hắn đều ở lại nhà họ Giản, đều không có ngoại lệ, Mạc Mạc thấy quái lạ, liền hỏi một chút, nhưng lại không ngờ Giản Chiến Nam kỳ quái nói: “Anh về khiến em thất vọng?”

“Không, đây là nhà của anh, anh muốn về lúc nào mà chả được.” Mạc Mạc nói xong thì đi lên trên lầu, Giản Chiến Nam quát “Đứng lại.”

Bước chân Mạc Mạc dừng lại, một chút tâm tình vui vẻ cũng biến mất, cơ thể Giản Chiến Nam tới gần cô, mang theo loại cảm giác áp bức bao phủ lấy cô, cơ thể bị hắn ôm lại, xoay người lại đối mặt với hắn.

Giản Chiến Nam hỏi: “Không nói cho anh biết em đi đâu sao?”

“Đi ăn cơm với anh Tô.” Mạc Mạc trả lời lạnh nhạt, hành tung của cô hắn đều biết, hôm nay hắn về nhà là vì cô và Anh Tô ra ngoài chơi sao.

“Mạc Mạc !” hắn nhỏ nhẹ nói “Sau này không được đi gặp anh ta nữa.”

Hắn nhìn cô chằm chằm, cô nhìn lại hắn, ai cũng không nói lời nào, cuối cùng Giản Chiến Nam đẩy Mạc Mạc ra “Đi tắm đi, anh không thích trên người phụ nữ của anh có mùi người lạ. Sau này không có sự đồng ý của anh em không được đi khỏi đây.”

“Nếu anh tức giận vì cái này thì không cần, ... em với anh Tô...”

“Xuyt, nghe lời, làm theo lời anh nói.” Giản Chiến Nam hơi nhíu mày, không muốn nghe Mạc Mạc giải thích, trong đầu hắn chỉ có hình ảnh Mạc Mạc và Tô Thiệu Cần ở bên nhau, cô vui vẻ như một đứa nhỏ, cùng đốt pháo hoa với Tô Thiệu Cần, cùng nhau chơi, cùng vui vẻ với nhau.

Vui vẻ của cô đơn giản là thế, người khác có thể dễ dàng cho cô, nhưng hắn lại không thể trở thành bất cứ ai trong đó, cô toàn cười giả tạo đối với hắn, tức giận cũng rất giả, ngoan ngoãn cũng là giả.

Không phải không muốn cô vui vẻ, chỉ là muốn bản thân mình có thể khiến cô vui. Nhưng dù hắn có làm thế nào đi nữa, thì cũng đều không có kết quả, còn Tô Thiệu cần chỉ cần một trận pháo hoa thì đã làm được điều đó...

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, ngay cả chút tự do này cũng không cho cô, cô hoàn toàn bị nhốt trong lồng sắt, không thể gặp người Giản Chiến Nam không thích, không thể làm việc hắn không thích. Trong lòng rất tức giận và cũng không cam lòng, Mạc Mạc cười châm biếm nói: “Anh thực sự xem tôi là người sao?”

Con mắt của Giản Chiến Nam lạnh tới cực điểm, nắm chặt cánh tay cô “Anh cho em còn chưa đủ sao? Em nói vậy là sao?”

Mạc Mạc đau khổ nói “Tôi chỉ là một con vật cưng mà anh nuôi thôi, anh bảo tôi đứng tôi phải đứng, anh bảo tôi nằm thì tôi phải nằm, anh nói phải làm việc yêu đương thì tôi cũng ngoan ngoãn phối hợp với anh, mặc dù tôi rất khó chịu, rất đau nhưng cho tới bây giờ anh vẫn không hề bận tâm.

Anh bảo tôi đi hướng đông tôi không thể đi hướng tây, anh không cho tôi tìm công việc thì tôi ở nhà. Anh bảo tôi cười tôi phải cười, anh bảo tôi khóc tôi phải khóc, anh không cho tôi gặp ai thì tôi không thể gặp người đó, không quản được tôi thì lấy bạn bè của tôi ra đe dọa.

Trên người tôi có mùi người khác, anh không muốn thì bảo tôi đi tắm, anh không muốn cho tôi ra ngoài, thì liền cấm tôi. Tôi báo cảnh sát, anh liền bịa ra tôi bị bệnh tâm thần, anh thực sự xem tôi là người sao? Anh cho tôi là cái mà tôi muốn sao? Anh chỉ giữ lấy để thỏa mãn dục vọng của anh, kiểm chế dục vọng, tôi chỉ như một con rối, anh động vào cái dây nào là tôi phải cử động theo. Ở trong mắt anh, trong tim anh tôi sớm đã không phải là người rồi, không phải sao?”

Chương 57

Lời nói mạnh mẽ của Mạc Mạc khiến Giản Chiến Nam im lặng như tờ. Con người đen của Mạc Mạc như đóng băng, nước mắt im lặng chảy xuống không một tiếng động, là đau khổ và bất đắc dĩ từ tận đáy lòng ở thời khắc này hoàn toàn bộc phát.

Con người đen của Giản Chiến Nam nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc, muốn nói gì đó nhưng cổ họng không thể nói nên lời, trong hốc mắt có thứ chất lỏng ảm áp mà chưa xót ngưng tụ rồi từ từ rơi xuống. Hắn nắm chặt tay, kìm nén sự đau khổ ở trong đáy lòng.

Đúng thế, lời Mạc Mạc nói đều là thật, rất đúng, nhưng ngoài việc làm như thế hắn có thể làm gì khác đây. Hắn có thể khiến Lăng Việt Nhiên sống lại sao, hắn có thể trả lại một cậu nhỏ còn sống cho cô sao, đáp án là không thể, không thể! Chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ này mới có thể giữ cô lại...hắn có thể làm gì khác được nữa.

Thứ cô cần hắn không thể cho, thứ hắn cho cô thì cô không cần, trừ khi Lăng Việt Nhiên sống lại, nếu không hai người bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể đối ngược nhau, mặc dù là đang ở cùng nhau nhưng tâm hai người lại ở trên hai đường thẳng song song, không bao giờ có thể giao nhau. Hắn đã khiến cô tổn thương quá sâu, dù thế nào cũng không thể tha thứ được. Cô cũng hận hắn rất sâu, không thể yêu hắn được.

Hai người cứ nhìn chăm chăm vào đối phương như thế, nhìn sự thống khổ trong mắt nhau, rồi hóa thành dòng nước mắt đau khổ rồi rơi xuống, nhưng không có ai chịu nói một lời nào.

Không biết là ai rời đi trước, là ai xoay người bước đi trước, không biết từ lúc nào mà phòng khách lớn như thế lại không hề có một bóng người. Lưu lại đó chỉ có tiếng điểm đồng hồ báo năm mới huu quạnh và đau khổ cùng căn phòng trống vắng, sự phiền muộn ngày một nặng nề hơn...

Nửa tháng sau.

Nửa tháng này Mạc Mạc say mê làm bánh ngọt, mỗi ngày đều ở trong bếp học làm bánh ngọt với thầy dạy. Vì không cẩn thận nên trên mũi Mạc Mạc bị dính bột mì, hơi buồn cười một chút.

“Cô à.” Di Tổ đi vào, nói nhỏ “Cậu đã về.”

“A”. Mạc Mạc hơi nghiêng đầu, nhưng vẫn chăm chú vào tác phẩm chiếc bánh ngọt của mình như cũ. Giản Chiến Nam, tính thử thì cũng từ đêm ba mươi Tết hai người đã tan rã trong không vui, cũng đã nửa tháng cô không thấy hắn rồi.

“Cô à.” Di Tổ chưa rời đi, ngược lại lại đi về phía trước “Cậu... không phải đến một mình.” Mà còn mang theo một cô gái khác. Đã nhiều năm như thế nhưng Di Tổ chưa bao giờ thấy Giản Chiến Nam đưa người phụ nữ khác tới đây. Tuy không ai nói qua nhưng cũng hiểu được khu nhà cao cấp này là giành riêng cho Mạc Mạc. Mà bây giờ, Giản Chiến Nam phá lệ đưa người phụ nữ khác tới, có phải có ý là cô đã phục vụ nhiều năm như thế nên cũng đến lúc ra đi.

“Di Tổ, lát nữa đi ăn thử một miếng nhé, rồi chấm điểm cho tôi.” Vẻ mặt của Mạc Mạc vẫn chăm chú, còn mang theo một nụ cười, lời nói trong lòng của Di Tổ dường như không thể nói ra.

Di Tổ không hiểu, dường như Mạc Mạc không quan tâm đến việc kia, vẫn tự nhiên thoải mái như cũ, làm bánh ngọt quan trọng như vậy sao, còn quan trọng hơn Giản Chiến Nam?

“Cô à, cậu còn dẫn theo một người phụ nữ trở về... cô không lo sao?” cuối cùng Di Tổ cũng nôn nóng cho Mạc Mạc, nhưng lại không thể nói quá nhiều. Bà cảm thấy Mạc Mạc yêu Giản Chiến Nam. Nếu chỉ vì nguyên nhân khách quan mà bỏ qua nhau thì chẳng phải sẽ hối hận cả đời. Nhưng bà chỉ là người giúp việc, tuy Mạc Mạc đối xử với bà rất tốt, nhưng bà không thể làm được gì hơn.

Cơ thể Mạc Mạc hơi cứng lại, rồi lại xem như không có chuyện gì xảy ra, cô đặt chiếc bánh được trang trí thật đẹp để trên đĩa sứ, đưa tới Di Tổ, đây là tác phẩm thành công nhất của cô, cô cười nói: “Có thể đưa cho họ nếm thử.”

Di Tổ nhận chiếc đĩa, nhìn khuôn mặt không hề gọn sóng của Mạc Mạc dường như là vẻ không để ý, có lẽ, có lẽ là bà đã đoán sai, cô Mạc Mạc thật sự không yêu cậu Giản, bẻ đĩa bánh ra ngoài, di Tổ không nhìn được mà lắc đầu.

Mạc Mạc tiếp tục làm bánh, nhưng dường như có cố làm thế nào đi nữa cũng không thể làm tốt được như trước...

Giao ước của bọn họ chỉ có mấy tháng nữa thôi, cô sẽ có thể rời khỏi hắn rất nhanh....

“Chiến Nam, nghe di Giản nói, ở đây có bể bơi phải không?” một cô gái xinh đẹp, có ý như vô tình hỏi người đàn ông bên cạnh, ánh mắt bị gương mặt điển trai mê người của người đàn ông hấp dẫn.

Đôi môi Giản Chiến Nam hơi cong lên, ở đây có rất nhiều thứ, tất cả đều chuẩn bị cho Mạc Mạc, chỉ tiếc cô cũng không thích, ánh mắt nhìn về người chủ nhà, cô hơi không yên lòng nói: “Cô muốn đi đâu thì cứ nói, tôi có thể đưa cô đi.”

Lạc Thi vui vẻ: “Được, có anh ở bên em rất vui.”

Giản Chiến Nam chỉ cười từ chối cho ý kiến. Hắn đưa Lạc Thi đến bể bơi, không biết trong lòng Lạc Thi đang tính toán cái gì, cô nghĩ, trong lúc bơi lội có lẽ sẽ tiếp xúc thân mật hơn với Giản Chiến Nam.

Đi vào phòng bơi, Lạc Thi có thể nghe được tiếng tích tích, chẳng lẽ có người bơi ở trong đó? lại lắng nghe, lại thấy được một mùi kỳ quái.

Lúc cô và Giản Chiến Nam đi xuyên qua bên ngoài cửa phòng khách, lúc đi vào đến bể bơi thì trên mặt Lạc Thi đủ mọi thần sắc, chỉ thấy một bể bơi hơn 1000 m² với một đoàn cá cảnh bơi qua bơi lại đang chơi đùa. Lạc Thi cầm chặt chiếc túi trong tay, trong túi có một chiếc áo tắm gọi cảm, chẳng khác gì là một loại mìn mìn.

“Cầm thấy thế nào?” khoe môi Giản Chiến Nam cong lên, ánh mắt đang nhìn đàn cá chơi đùa. Đây đều là kiệt tác của Mạc Mạc, những chú cá nhỏ được nuôi cho đến lớn như bây giờ.

Lạc Thi cười ngượng ngùng “Rất ... sáng tạo”. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai cũng không dám tin, bể bơi xa hoa này lại chỉ dùng để nuôi cá, quả thực là phí của trời, Lạc Thi không nhìn được mà nghĩ, đầu của Giản Chiến Nam có phải toàn là đậu hũ không.

Cô cũng không hề biết, Giản Chiến Nam lại dung túng một người phụ nữ, một người phụ nữ tên là Mạc Mạc như thế.

Giản Chiến Nam đi tới bên thùng đựng thức ăn cho cá rồi rải xuống dưới bể nước, đàn cá thì nhau cướp thức ăn, sau đó bỏ thùng thức ăn xuống, quay đầu nhìn về phía Lạc Thi “Cô Lạc, muốn bơi không?”

“A...không, chỉ là tò mò muốn nhìn mà thôi.” Lạc Thi cố gắng cười “Chúng ta ra ngoài đi, mấy con cá này được nuôi rất tốt.”

Hai người đi ra ngoài, trong mặt Lạc Thi đều rất ảo não. Giản Chiến Nam lại không nói gì, chỉ đi như thế, quan hệ của hai người vẫn dậm chân tại chỗ, hắn không mở miệng thì cô liền chủ động. Đi được một đoạn thì Lạc Thi đột nhiên nói “Chiến Nam, em còn nghe gì nói, khung cảnh trong vườn hoa ở đây rất đẹp, có thể đưa em đi xem chút được không?”

“Có thể.” Khẩu khí của Giản Chiến Nam rất thần nhiên. Sau đó đưa Lạc Thi tới vườn hoa, phòng hoa thủy tinh lấp lánh rất đẹp, vẻ bề ngoài rất đẹp, giống như một tòa cung điện thủy tinh. Nhưng sau khi vào trong, Lạc Thi lại cảm thấy kỳ lạ, trong vườn hoa không có hoa gì hết, nhưng lại rất nhiều rau dưa, toàn bộ trước mắt đều không thể tưởng tượng được, Lạc Thi hoàn toàn ngây dại, nhất thời nói không ra lời.

Vốn định nhờ việc ngắm hoa để tăng thêm chút tình cảm với Giản Chiến Nam nhưng lại không ngờ cảnh tượng lại như thế, chẳng lẽ lại đi tán gẫu chuyện mấy cây ớt gì gì đó? Vấn đề là, còn có mấy câu cô không biết đó là cây gì nữa.

Giản Chiến Nam đi vào bên trong, ngồi xổm xuống, thò tay ra hái một trái nhỏ màu đỏ ở trên mặt đất, sau đó lại tìm kiếm rồi lại hái thêm được một trái màu vàng.

Một đỏ một vàng, nhỏ nhỏ giống như trứng chim cút, hắn đem trái màu đỏ để vào trong miệng rồi nhai kỹ, rất đắng, trong đầu lại không kiềm chế được nhớ tới lời nói của Mạc Mạc: quả màu đỏ ăn sẽ rất đắng nhưng lại có thể hạ hỏa, còn quả màu vàng ăn vào sẽ rất ngọt.

Hắn hỏi vì sao một quả lại ngọt còn một quả lại đắng, hơn nữa, rõ ràng là mọc ra từ cùng một cây, sao lại trở thành hai màu khác nhau. Mạc Mạc trả lời, bởi vì màu đỏ giống như tượng trưng cho con gái, màu vàng là giống đực tượng trưng cho con trai. Người con trai làm tổn thương người con gái, trong quả màu đỏ đều là đau khổ và nước mắt, cho nên khi ăn vào sẽ rất đắng.

Lạc Thi nhìn trong ánh mắt của Giản Chiến Nam cô thấy Giản Chiến Nam đang nhớ đến một người, là một người phụ nữ, ở đây tồn tại ký ức của hắn và người phụ nữ khác, mà cô lại như một con ngọc, giúp hắn nhớ lại ký ức, trong lòng không kiềm chế được hơi tức giận, nhưng nén lòng lại, nói dịu dàng: “Chiến Nam, em mệt rồi, anh có thể đưa em về nhà không?”

Giản Chiến Nam vỗ vỗ hai tay để phui đất trên đó “Cô Lạc vội như thế hả, lại khiến mẹ tôi trách tôi đón tiếp không chu đáo, nếu không vào nhà uống ly cà phê.”

“Không cần đâu, em muốn về nhà, cảm ơn.” Đã đủ rồi, cả người toàn mùi cá còn thêm mùi thối thối ở đây, đôi giày mới mua của cô đã bị bẩn rồi, đã đủ rồi, rốt cuộc cô không thể nhịn nổi nữa.

Sau khi Giản Chiến Nam đưa Lạc Thi về nhà, thì liền lái ô tô rời đi, không phải quay về khu căn nhà cao cấp mà là trở về nhà họ Giản, dọc theo đường đi, sắc mặt của hắn tỉnh mạch, nửa tháng, đã nửa tháng hắn không gặp cô rồi.

Lạc Thi về đến trong nhà, không thể nhịn được mà quát lớn, cởi quần áo ra, ra lệnh cho người hầu ném đi, đồng thời cũng ném đi đôi giày còn dính đầy bùn, sau đó ngâm người trong bồn tắm lớn, tắm sạch cái mùi quái lạ ở trên người.

Sau khi tắm rửa xong, mẹ Lạc Thi hỏi cô đi chơi có vui vẻ không, ở cùng Giản Chiến Nam như thế nào, Lạc Thi nhún mày nói: “Mẹ, mẹ không biết đâu, anh ta là người rất kỳ quái, hết sức kỳ quái luôn.”

Cô đem chuyện xảy ra hôm nay kể cho mẹ nghe, nói xong lại hơi bất đắc dĩ, dù thế nào đi nữa cô cũng không ghét Giản Chiến Nam, vẫn rất thích.

Nhưng khi cô bước chân vào trong ngôi nhà cao cấp kia thì cô cảm thấy Giản Chiến Nam lại xem cô như một kẻ xâm lược vào lãnh thổ của anh ta.

Giản Chiến Nam có vẻ hay không cũng không phải là chuyện Mạc Mạc quan tâm, cô vẫn làm chuyện của mình như cũ, cũng không thêm nghĩ vì sao Giản Chiến Nam lại đưa phụ nữ về nhà. Phụ nữ của Giản Chiến Nam rất nhiều, nhưng Mạc Mạc cũng biết, từ khi cô đến ở đây, ngoại trừ Cẩm Từ với người làm thuê và người nhà Giản Chiến Nam tới thì chưa từng có người phụ nữ nào tới cả. Nhất là người phụ nữ của Giản Chiến Nam, hẳn chưa bao giờ mang bất cứ người nào tới chơi.

Hắn muốn thế nào thì thế đó, không có quan hệ gì với cô hết, điều mà cô quan tâm đó là tháng 7, ngày mà cô có thể rời khỏi chỗ này. Cứ như thế cho đến khi sắp tới hôn lễ của Cẩm Từ, Mạc Mạc trải qua 1 tháng cuộc sống tự do, chưa ai hạ lệnh với cô, can thiệp vào hành vi của cô, không có người nào độc tài bắt cô làm thế này thế kia, không ai bắt cô làm chuyện cô không muốn, cũng không cần lo lắng thú tính của hắn sẽ khiến cô đau.

Cuộc sống dù vẫn không có tự do hoàn toàn như cũ, nhưng cũng tương đối được tự do khiến Mạc Mạc cảm giác được hơi thở thoải mái của tự do. Cẩm Từ kết hôn, Mạc Mạc chuẩn bị quả cưới, tự tay mình thêu hình chữ thập trên vải lụa, cùng trăm hình rất lớn trên đó, cũng phải thêu mất 1 tháng.

Lúc mới bắt đầu không thành thạo cho lắm, tay chân vụng về, trên đầu ngón tay bị đâm rất nhiều chỗ, nhưng sau đó quen dần rồi nên không đâm trúng tay nữa. hy vọng Cẩm Từ và Khâu Chí sớm sinh một cục cưng thật tốt, sau đó cô có thể làm mẹ nuôi của bé, tranh việc chơi đùa bé với Cẩm Từ, sau đó xem bộ dạng nhẩy lên nhẩy xuống của Cẩm Từ.

Hôn lễ được chọn tiến hành ở một khách sạn cao cấp trong trung tâm thành phố, lúc đầu phù dâu nhất thiết phải là Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc từ chối, cô nói cô muốn ở dưới để có thể nhìn thấy được hôn lễ của Cẩm Từ.

Cẩm Từ nghĩ, phù rể không có khả năng là Giản Chiến Nam, Mạc Mạc làm phù dâu, nếu vui vẻ với phù rể quá mức thì còn có Giản Chiến Nam nữa, hẳn có thể sẽ trừng phạt Mạc Mạc, cho nên cuối cùng phải chọn em gái của mình làm phù dâu.

Cẩm Từ kết hôn thì sẽ khó tránh khỏi việc gặp mặt bạn học trước kia, bạn học mà Mạc Mạc liên hệ rất ít, chỉ có một mình Cẩm Từ, mà cô cũng không muốn liên lạc với những người trước kia.

Hôm diễn ra hôn lễ, Mạc Mạc được tài xế đưa tới, ba mẹ Cẩm Từ rất thân thiết với cô, bắt chuyện với cô rồi vội vàng vào trong, Mạc Mạc gặp không ít bạn học thời trung học, cũng gặp Tô Thiệu Cần. Anh đang trò chuyện với khách, đồ tây giày da, rất đẹp rai, chỉ nói vài câu đơn giản với Mạc Mạc thì đã bị người khác gọi đi.

Mạc Mạc bị xếp ngồi chung với bạn học trung học, mọi người cũng nhận ra Mạc Mạc có việc khó nói nên không hỏi tới, trò chuyện với nhau lại dễ dẫn tới chuyện cũ. Từng cảm giác đó chính là đoạn thời gian rất áp lực, nhưng hôm nay nhớ tới, thì đó là khoảng thời gian vui vẻ và đơn giản nhất, mỗi người đều rất thật, niềm vui cũng rất đơn giản.

Người cuối cùng đến là lớp trưởng, là anh chàng thích Cẩm Từ. Nhân duyên rất tốt, lại có uy tín, mới xuất hiện đã bị bạn học vây quanh, cả buổi tiệc thì chỗ bọn họ là nơi náo nhiệt nhất.

Mà cô, Mạc Tiêu Hữu là đề tài hiếu kỳ nhất của bọn họ. Cô thì không biết phải trả lời như thế nào, may mà có lớp trưởng giải vây, dẫn sang chủ đề khác, lại bàn luận đến Cẩm Từ. Mạc Mạc thấy được sự buồn chán đang cố kìm nén của lớp trưởng. Năm đó, tình cảm mà lớp trưởng dành cho Cẩm Từ rất tha thiết, đáng tiếc là cuối cùng vẫn bỏ lỡ.

Khách mời rất nhiều, dần dần cũng đến đông đủ, chỉ nghe trong đám người có người nịnh nọt gọi to “Tổng giám đốc Giản...” tiếp đó là một tràng khách sáo lời kéo làm quen, Mạc Mạc không quay đầu lại, nhưng lại thấy được một bóng người đi tới từ thâm đồ.

Bóng lưng của người đàn ông rất cao, tiếng bước chân tự tin trầm ổn. Bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, kéo tay anh rất thân mật, đi tới bữa tiệc. Những người biết Giản Chiến Nam và Mạc Mạc đều hơi kinh ngạc, vì bạn gái của Giản Chiến Nam không phải là Mạc Mạc sao.

Khách mời đến đông đủ, thời gian nghỉ lễ cũng đã đến, người dẫn chương trình hài hước tuyên bố bắt đầu buổi lễ, Mạc Mạc thấy Cẩm Từ và Khâu Chí đang dẫn nhau đi tới cầu thang hạnh phúc, trên mặt hai người tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Bạn bè của Khâu Chí đều không hiện, người dẫn chương trình cũng rất sôi động, chỉ khổ phù dâu và phù rể, bị chinh đến thâm thối, lúc người dẫn chương trình bảo Cẩm Từ và Khâu Chí gọi người lớn hai bên là ba mẹ thì người trong nhà đều nước mắt lưng tròng.

Con mình đã trưởng thành rồi, con gái đã trưởng thành rồi.

Bọn họ sắp có ngôi nhà riêng của mình rồi.

Sau khi nghi lễ náo nhiệt kết thúc, mọi người lên vui vẻ uống rượu, vừa cười vừa nói, rót rượu cho chú rể, không biết đêm nay Khâu Chí có cần phải khiêng về nhà hay không, nhìn khí lực của mọi người thì nếu Khâu Chí không ngã thì mọi người sẽ không bỏ qua. Cũng rất nhiều người tới mời rượu Giản Chiến Nam nhân cơ hội mà lời kéo quan hệ với hắn.

Bạn học của Mạc Mạc cũng phát hiện ra nhân vật nổi tiếng Giản Chiến Nam.

“Đó không phải là nhân vật nổi tiếng Giản chiến Nam của thành phố chúng ta sao?” một bạn học nữ không kiềm chế được mà thốt lên.

“Đúng đó, chồng của Cẩm Từ là cấp dưới của anh ta, có quan hệ rất thân thiết, đến tham gia cũng không có gì kỳ lạ.” một người khác nói thêm vào.

“Thật là đẹp trai.”

“Đúng thế, là người đàn ông kim cương nên có cả một xe tải phụ nữ đó.”

“Đúng, đúng, tốc độ đổi phụ nữ còn nhanh hơn là thay áo.”

“Cũng không thấy đâu, tôi nghe nói anh ta có một người phụ nữ cố định.”

“Phụ nữ gì, có thể cố định ở bên hán sao?”

Mấy bạn học tán chuyện bát nháo, trái tim của Mạc Mạc cũng bắt đầu đập loạn, vừa khấn trương vừa bất an, yết hầu như bị châm lửa, cô cầm một cái chén lên để uống, uống xong lại ho khan kịch liệt, hóa ra là rượu trắng.

Mạc Mạc hơi bối rối, đầu cũng hơi đau, chuyện yêu đương năm đó với Giản Chiến Nam không nhiều người biết, nhưng bạn học nói như thế cũng khiến Mạc Mạc như ngồi trên đống lửa, cô vội đứng dậy “Minh đi toilet.”

Rất cay, rất cay...

Mạc Mạc đứng dậy rồi đi nhưng đầu lại choáng váng, vừa rồi tưởng rượu là nước, uống rất mạnh mẽ, giờ đầu óc choáng váng, cảm thấy bước chân nhẹ như bay, cho đến khi có người đỡ cô “Sao thế?”

Mạc Mạc thấy người đỡ cô, lắc đầu, nói không thoải mái “Anh Tô, đầu em hơi choáng...”

Tô Thiệu Căn dìu Mạc Mạc ra khỏi buổi tiệc, đi tới phòng nghỉ, để Mạc Mạc nằm xuống, rót nước cho cô. Mạc Mạc uống một ngụm, hơi ngại ngùng “Vừa rồi tưởng rượu là nước, không sao, nằm một chút thì sẽ tốt hơn, Anh Tô, anh còn nhiều việc, còn cần tiếp khách đó.”

Tô Thiệu Căn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Mạc Mạc, hỏi “Thật sự không sao chứ?”

“Thật là không sao mà, anh mau đi đi.”

“Vây đợi buổi tiệc qua chút nữa, anh sẽ quay lại, trước tiên em nằm nghỉ một lát đi.”

“Ừ.”

Tô Thiệu Căn đi, Mạc Mạc nằm đó giường hai mắt nhìn cửa sổ, bên ngoài là bầu trời xanh, thời tiết hôm nay rất đẹp, không biết cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Lúc mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy sắc trời đã tối sẫm, cũng không biết tiệc cưới đã xong chưa, Mạc Mạc đứng dậy, đầu không còn đau lắm, xuống giường đi toilet.

Cô rửa mặt sạch sẽ nên đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đầu vẫn hơi đau, nhìn thời gian mới biết cô đã ngủ gần một tiếng rồi, buổi tiệc chắc là vẫn chưa kết thúc, lúc Mạc Mạc sắp đi ra khỏi toilet, thì nghe được tiếng cửa phòng ngủ bị người nào đó mở ra.

Là Tô Thiệu Căn sao? Mạc Mạc mở cửa, lúc muốn đi ra ngoài thì nhìn thấy một màn phía sau hậu trường, bước chân cứng đờ, không biết có nên đi ra ngoài hay không, hay là nên đóng cửa toilet lại, Chỉ thấy Giản Chiến Nam quấn quýt với người phụ nữ mà hán mang tới.

Chân người phụ nữ quấn quanh eo hán, cánh tay thì ôm trên cổ Giản Chiến Nam, người bị chống trên tường, tay Giản Chiến Nam kéo cổ áo người phụ nữ để lộ ra làn da trắng nõn. Hai người hôn nhau kịch liệt, nên không hề chú ý tới sự tồn tại của Mạc Mạc.

Đột nhiên Mạc Mạc cảm thấy dạ dày cuộn lên không được tốt lắm, tay chân luống cuống đóng cửa lại, xoay người chạy đến bên bồn cầu nôn mửa rất khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

“Sao thế?”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, một bàn tay ấm áp cầm lấy cánh tay cô, Mạc Mạc như bị điện giật, không tự chủ được mà bỏ tay Giản Chiến Nam ra, muốn nói gì đó nhưng lại khó chịu liên tiếp tục nôn.

Giản Chiến Nam rót một chén nước cho Mạc Mạc, đôi mắt đen nhìn cô, tay xoa xoa trên mặt Mạc Mạc, sắc mặt rất kém, hán nhíu mày hỏi: “Không

thoải mái à?”

“Phản ứng của việc uống rượu mạnh thôi.” Mạc Mạc đi tới sau hậu trường “Cảm ơn nước của anh.”

Mạc Mạc nói xong liền đi rửa mặt mà không thèm để ý tới Giản Chiến Nam. Soi gương sửa sang lại khuôn mặt, trang điểm lại, mặt phải có sắc tí mới vừa lòng. Ra khỏi toilet thế nhưng Mạc Mạc vẫn còn thấy Giản Chiến Nam đang ở đó, đang ngồi hút thuốc trên sofa, bóng dáng của người phụ nữ kia cũng không thấy đâu nữa.

“Liền ra ngoài như thế sao?” Hần nói

Mạc Mạc chuyển tầm mắt, lãnh đạm nói: “Xin lỗi, tôi không nên quấy rầy chuyện tốt của anh.”

Sắc mặt của Giản Chiến Nam trầm lại, buông lỏng tay cô ra, lại quay lại ngồi trên sofa. “Nếu em muốn giới thiệu đi cả với mọi người thì cứ đi đi.”

“Cái gì?” Mạc Mạc phản ứng lại, cô quay đầu ra sau để nhìn, chỉ thấy phía sau váy có chỗ bị nhuộm đỏ, chắc là do uống rượu mạnh đây mà, nhưng lúc ngủ không có cảm giác, lúc này mới cảm thấy bụng hơi đau, không phải là kiểu quá đau như trước, nhưng cô biết nó sẽ ngày càng đau hơn. Vấn đề lớn nhất bây giờ là cô đi ra ngoài như thế nào đây.

Mặt Mạc Mạc hồng lên, đương nhiên không phải vì Giản Chiến Nam thấy đi cả của cô đến mà xấu hổ, mọi cái của cô hắn đều đã thấy, nếu thẹn thùng đúng là làm quá. Cô vừa xấu hổ vừa suốt ruột vì hoàn cảnh bây giờ. May mà không phải Tô Thiệu Cần, nếu không thì không chỗ nào mà giấu mặt được.

Giản Chiến Nam bóp điều thuốc trong tay, đứng dậy nhìn cô “Chờ ở đây.” nói xong thì mở cửa đi ra ngoài, thế mà hắn không gây chuyện với cô, cảm ơn trời đất, Mạc Mạc thầm cảm thấy may mắn.

Mạc Mạc chỉ có thể nghe lời, chỉ hy vọng phía dưới đừng cuộn cuộn trào ra. Lại không kiểm chế được nghĩ hay là Giản Chiến Nam đi mua băng vệ sinh giúp cô.....nhưng điều đó là không thể, chờ chưa lâu, có người gõ cửa, Mạc Mạc trả lời, sau đó có người đẩy cửa vào.

“Cô Mạc, đây là thứ cô cần.” đi vào là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, chắc là nhân viên của công ty Giản Chiến Nam. Nói chuyện lão luyện đơn giản, phong cách ăn mặc khéo léo mà thành thực.

Mạc Mạc nhận đồ, giọng hơi ngượng ngùng “Cảm ơn, làm phiền chị rồi.”

“Đừng khách sáo, tôi ra ngoài trước.” người phụ nữ nói xong thì đi ra, Mạc Mạc mở bao đồ ta thì thấy bên trong có băng vệ sinh cô cần, còn có thêm một bộ quần áo, hờ... Mạc Mạc thở dài nhẹ nhõm, khá là chu đáo.

Quần áo rất vừa, chắc là mua ở cửa hàng ở bên cạnh khách sạn. Mạc Mạc lấy quần áo cũ nhét vào trong túi, lúc sắp đi khỏi phòng thì thấy trên ra trải giường trắng tinh của khách sạn có một mảng đỏ chói.

“Ồ, No” mặt Mạc Mạc đỏ ửng, cô vội qua đó rồi túm ra giường xuống, rồi vo tròn để trong thùng rác, xong xuôi mới đi ra khỏi phòng. Nếu có phục vụ nào đi tìm cô để giải quyết chuyện ra giường thì mới dọa người đó.

Buổi tiệc đã xong, thế mà cô ngủ đến hết buổi tiệc, khách khứa cũng lục đục ra về, Mạc Mạc đang chuẩn bị rời đi, thang máy vừa xuống lầu thì thấy Cẩm Từ, Khâu Chí và người nhà đang tiễn khách.

Thấy Mạc Mạc đi tới, Cẩm Từ hung dữ liếc cô “Minh đã không còn lời nào muốn nói với cậu”. Tô Thiệu Cần muốn nói chuyện Mạc Mạc say rượu cho cô biết.

Mạc Mạc chột dạ cười: “Do mình quá vui vẻ, tha lỗi cho mình một lần đi mà.”

“Sợ cậu rồi đó.”

“Mình về trước nhé, buổi tối gặp, tân hôn vui vẻ nhé cô gái nhỏ.” Mạc Mạc nói xong thì hôn Cẩm Từ, nhưng lại chịu ánh mắt tức giận của Khâu Chí, Mạc Mạc không thèm để ý đến lòng ghen tị của Khâu Chí, chỉ đắc ý rồi đi, cô còn muốn náo loạn động phòng nhưng bụng lại đau không nhịn được.

Buổi tối khi đám người đi nháo động phòng thì mới phát hiện Cẩm Từ và Khâu Chí đã chuẩn mất, không biết tới nơi lảng mạn nào để động phòng, đám người bụng dạ khó lường kia chỉ đánh dẹp đường hồi phủ.

Vui vẻ một ngày, đến khi trở về Mạc Mạc mới cảm thấy được sự vắng lặng trong phòng khiến người ta không thoải mái. Phiền muộn trong lòng có lẽ là vì đi cả quấy rầy. Muốn làm gì đó nhưng lại không thể làm, cô đành đi nghỉ sớm. Nhưng nằm trên giường mãi cũng không ngủ được, cơn đau dần dần kéo đến. Một mỏi và đau, vật vã trong bóng đêm tới lúc uể oải, cơn đau nhói khiến cô tỉnh hơn, nhưng cuối cùng vẫn ngủ mơ mơ màng màng, nhưng giấc ngủ không được sâu.

Đang mơ màng ngủ thì cảm thấy vị trí phía sau lún xuống, dường như có người nằm bên cạnh, Mạc Mạc cũng không thấy có gì bất ổn, vẫn tiếp tục đi tìm chu công, trong lòng lại bảo không cần tỉnh, vất vả lắm mới có thể ngủ không bị cơn đau hành hạ, ngàn vạn lần đừng tỉnh lại.

Bàn tay ấm áp vẫn để trên bụng dưới của cô, bàn tay xoa nhẹ nhàng bụng cô, cơn đau giảm hơn một chút, dần dần ngủ thiếp đi, gặp mộng đẹp...

Hôm sau khi tỉnh dậy, Mạc Mạc rất không ngờ khi thấy Giản Chiến Nam nằm bên cạnh. Không biết hắn về lúc nào, nhưng cô nhớ mương máng rằng đêm

qua có một bàn tay ấm áp quen thuộc.

Mâu thuẫn lúc trước của hai người không ít, cũng có cãi nhau, nhưng hẳn chưa từng đi lâu như thế. Giờ cô đã có thói quen những ngày không có hẳn, tự do thoải mái, giống như cuộc sống trong quá khứ. Mà giờ đột nhiên hẳn lại xuất hiện như thế dường như có gì đó không quen, nhưng hẳn về là chuyện đương nhiên.

“Còn đau không”. Đôi mắt đen mê người mở ra.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Mạc Mạc xoay người xuống giường đi toilet. Hẳn về là sợ cô đau kỳ sinh lý sao? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu của Mạc Mạc. Cô ngăn suy nghĩ của mình lại, sợ mình chỉ vì một chút ân điểm mà cảm động.

Giản Chiến Nam mất tích một thời gian lại xuất hiện trong cuộc sống của Mạc Mạc. Gặp mặt mỗi ngày, nhiều lúc ngẫu nhiên cũng nói chuyện một câu, dường như những ngày đau khổ trước kia chưa hề xảy ra, mà chuyện ngày hôm qua Giản Chiến Nam quấy quýt cùng cô gái kia cũng không hề khiến lòng cô gợn sóng. Chỉ đôi khi trong đầu cô lại nhớ đến lúc Giản Chiến Nam khóc ở cầu thang.

Cùng ăn xong cơm trưa, Giản Chiến Nam tới phòng làm việc còn Mạc Mạc tới phòng sách, nằm đọc sách trên giường ở trong phòng, nhìn nhìn nhưng lại ngủ đi mất, cho đến khi có người lấy quyển sách trên mặt cô ra, cô mới mở mắt, lúc đầu còn tưởng là Giản Chiến Nam, nhưng không ngờ lại là Cẩm Từ, đôi mắt hồng hồng, nhìn thấy cô mà như nhìn thấy tổ chức.

Mạc Mạc bị hù dọa, vội ngồi dậy “Cẩm Từ, cậu sao thế, khóc à?” không phải là đi hưởng tuần trăng mật sao, thời kỳ tân hôn không phải là ôm hôn nồng nhiệt cho tới khi lăn tới giường ông xã sao, sao cô ấy có thể ở đây, chẳng lẽ có vấn đề rồi.

“Mạc Mạc, chúng ta có phải chị em tốt hay không?” Cẩm Từ hỏi với đôi mắt hồng hồng.

Tay Mạc Mạc nắm vai Cẩm Từ “Đương nhiên là phải.”

Về mặt của Cẩm Từ đầy thương tâm, giọng mũi rất nặng “Vậy được, cậu muốn thu nhận cô gái đáng thương mình không.”

Mạc Mạc chau mày.

“Sao, không đồng ý à?” Về mặt của Cẩm Từ ai oán.

“Làm sao có thể.” Mạc Mạc thờ dãi, “Nếu là bình thường mình chỉ ước có cậu làm bạn, nhưng Cẩm Từ à, chúng ta không phải là trẻ con nữa, cậu đã kết hôn rồi, là người lớn rồi, cậu cứ chạy tới đây thì Khâu Chí và người nhà sẽ lo lắng, dù là vấn đề gì đi nữa, cậu cũng đừng có trốn tránh, đúng không?”

“Nhưng mà....”

“Sao thế, nói thử xem.” Mạc Mạc rất hiếm khi thấy vẻ mặt áp a áp ứng như thế của Cẩm Từ, bình thường nha đầu kia rất xởi lởi, nếu chỉ là một việc nhỏ thì cô sẽ không phản ứng lớn như thế, mới tân hôn mà đã chạy tới chỗ của cô.

Oa, Cẩm Từ khóc lên “Khâu Chí thế mà lừa đảo, anh ta lừa mình. .... lâu như vậy. .... anh ta cũng không nói với mình. ... ở bên ngoài, anh ta còn nuôi một người phụ nữ. .... Mạc Mạc, cậu nói đàn ông sao có thể như thế chứ.”

Mạc Mạc ngăn ra, Khâu Chí có người phụ nữ khác? Cô vội đẩy Cẩm Từ ra, nhìn gương mặt khóc nhe của cô, chau mày hỏi “Có thể là hiểu nhầm không, Khâu Chí không phải là người như thế... Cẩm Từ, đừng khóc, đừng khóc.”

Cẩm Từ khóc một hồi lâu, nói chuyện cũng không nói rõ, nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc chờ cô khóc xong. Mạc Mạc chưa từng thấy Cẩm Từ khóc, nên lúc này rất đau lòng, sao chuyện lại như thế? Nhưng mà, Cẩm Từ đã không còn tỉnh táo, cô cũng không thể tỉnh táo, mặc dù giờ cô cũng hạn không thể hỏi Khâu Chí tới đâu để hỏi rõ, nhưng trước tiên cô cần an ủi Cẩm Từ cho tốt đã.

Qua một lúc lâu, sau sự an ủi của Mạc Mạc thì rốt cuộc Cẩm Từ cũng ngừng khóc, kể chuyện xảy ra hôm nay cho Mạc Mạc nghe. Hưởng trăng mật trở về đang rất vui vẻ, Khâu Chí quay về công ty để đi làm. Cẩm Từ cũng bắt đầu đi làm, nhưng trưa hôm nay khi ra ngoài ăn cơm, cô mới ra tới cửa công ty, bị một người phụ nữ hắt nước khiến cả người ướt nhẹp. người phụ nữ kia mắng cô là hồ ly tinh, tiểu tam, nói cô ta mới là bạn gái chính của Khâu Chí.

Lúc ấy đang là giờ cao điểm, đồng nghiệp cũng chạy lại xem, người qua đường cũng không ít, lúc đó Cẩm Từ rất bối rối, nhưng nếu Cẩm Từ nén giận thầm khóc thì không phải là Cẩm Từ, cô cũng hung dữ dạy dỗ lại người phụ nữ kia,

Cô là người vợ mà Khâu Chí cưới hồi đang hoang, sợ ai chứ, nhưng cuối cùng, người phụ nữ kia hỏi cô có dám đi cùng cô ta tới một nơi hay không. Lúc đó Cẩm Từ còn do dự, nếu người phụ nữ này biến thái thì làm sao.

Đồng nghiệp ủng hộ cô, bảo cô đi, bọn họ sẽ ở bên ngoài tiếp ứng, suy tính thì người phụ nữ này cũng không dám làm loạn, cuối cùng Cẩm Từ cũng đi tới nhà của người phụ nữ đó, đương nhiên cô cũng bảo đồng nghiệp tản đi, chuyện xấu trong nhà không thể phơi ra ngoài.

Không thể phủ nhận trong nhà người phụ nữ này có dấu vết của Khâu Chí, người phụ nữ đó còn nói cho Cẩm Từ biết, căn nhà này là Khâu Chí mua cho cô ta, bọn họ yêu nhau nhiều năm rồi, nếu không vì ả hồ ly tinh Cẩm Từ xuất hiện thì người Khâu Chí lấy tuyệt đối là cô ta.

Lúc đầu Cẩm Từ cũng rất nấn nậm với cuộc sống của Khâu Chí, đồng ý lấy Khâu Chí, cô đã bỏ ra rất nhiều dũng khí, nhưng khi bị cô gái này gây âm ỉ, trái tim Cẩm Từ trở nên rối loạn, dù tất cả những gì người phụ nữ này nói không có nghĩa gì hết, nhưng dù sao cũng không thể xem như chưa từng có

chuyện gì.

Trong lòng đã rất khó chịu rồi tình rồi mùi, nhưng không quen chịu thua người khác, trước khi đi cầm Từ cũng nói với người phụ nữ này: “Bây giờ tôi là vợ của Khâu Chí, chuyện trước kia, dù trước kia hai người có chuyện gì đi nữa, cũng chỉ là một cái P, đừng tưởng rằng như thế thì có thể phá hoại chúng tôi, cô nằm mơ à.”

Cầm Từ vừa nói thì nước mắt cũng chảy theo, Mạc Mạc hiểu được Việc này quá bất ngờ, “Cầm Từ, cậu cũng nói đó, cậu là vợ của Khâu Chí, cậu gả cho anh ấy nên tin tưởng anh ấy, cậu đã hỏi Khâu Chí chưa?”

Cầm Từ đưa tay lau nước mắt “Minh hỏi, anh ta đã thừa nhận...” cầm Từ vừa nói thì nước mắt cũng chảy xuống, không làm sao có thể nín được.

Mạc Mạc ôm Cầm Từ, vỗ vỗ lưng cô “Được rồi, trước hết cậu cần tỉnh táo, đừng khóc nữa, cậu nói muốn ở đây thì cứ tới ở, cho đến khi cậu không muốn ở nữa mới thôi, được không?”

“Được..... nếu anh ta tới... cậu không được bán đứng mình đó.” Cầm Từ ngang ngạnh nói, vẻ mặt vừa đau khổ vừa mê mẩn.

“Được, biết rồi, quan hệ của chúng ta là gì chứ, cậu có muốn nghĩ một chút không?”

“Muốn.” Cô khóc nhiều nên đã mệt. Chiếm lấy giường của Mạc Mạc, trên mặt đầy nước mắt nhưng chỉ trong một lát thì đã ngủ thiếp đi. Mạc Mạc đắp chăn cho Cầm Từ, đi ra phòng sách, chỉ thấy Khâu Chí đã đứng ở ngoài, vẻ mặt rất lo lắng và bất an, thấy Mạc Mạc đi ra, vẻ mặt của anh ta đã mất đi vẻ thoáng thả như trước “Cầm Từ, cô ấy...”

Mạc Mạc chau mày nhìn Khâu chí, cô hỏi nghiêm túc “Cô ấy ngủ rồi, Khâu Chí, những điều cầm Từ nói là thật sao?”

“Không phải như cô ấy nghĩ đâu, tôi còn chưa nói hết thì cô ấy đã nổi khùng lên rồi... tôi sẽ giải thích rõ với cô ấy.” Khâu Chí muốn đi vào, nhưng Mạc Mạc ngăn anh ta lại, “Khâu Chí, tôi tin anh yêu Cầm Từ, hơn nữa, Cầm Từ cũng rất yêu anh, không hề thua kém như anh yêu cô ấy. Dù anh và người phụ nữ kia có quan hệ gì đi nữa, hoặc có gì đó khó nói, nhưng Cầm Từ sẽ không thể tiếp nhận chuyện anh đối tốt với người phụ nữ khác như thế, đây cũng là một loại ghen tỵ, hơn nữa, chuyện mẫn cảm như thế, cho tới giờ anh cũng chưa từng nói với cậu ấy, tâm lý cậu ấy không chuẩn bị tốt, nên rất khó để chấp nhận, cậu ấy sẽ cảm thấy anh đã lừa cậu ấy.”

Khâu Chí không nói gì chỉ nắm chặt tay.

Mạc Mạc lại nói “Khâu Chí, anh có thể bảo vệ Cầm Từ thật tốt, chăm sóc cho cô ấy thật tốt đúng không? Tôi hy vọng, cậu ấy sẽ không phải khóc như thế nữa, anh biết cậu ấy chưa từng phải khóc. Anh vào đi, nhớ đừng lừa cậu ấy, đó là vết thương trí mạng đó.”

“Tôi biết phải làm sao rồi.” Khâu Chí nói xong thì đi vào.

Hy vọng là vấn đề không bị làm lớn ra, nhưng Mạc Mạc vẫn lo lắng cho cặp vợ chồng này, nha đầu Cầm Từ kia cũng rất khó bảo, thích một người thì sẽ không thay đổi, nếu như thật sự đã bị tổn thương thì phải làm sao?

Lúc Mạc Mạc đang lo lắng không ngừng thì Giản Chiến Nam đã tới từ lúc nào, tay nắm trên vai cô: “Đi thôi, bọn họ không sao đâu.”

Mạc Mạc đi ra, uống trà ở trên ban công lầu hai, nghe nhạc, Giản Chiến Nam cũng ngồi ở bên cạnh cô, bầu không khí rất hòa hợp, nhưng ai cũng không nói lời nào để phá tan bầu không khí hài hòa đó. Không biết Cầm Từ và Khâu Chí như thế nào rồi?

Mặt trời ấm áp, Mạc Mạc nằm trên ghế, rồi mơ màng buồn ngủ. Giản Chiến Nam gấp tập tài liệu trong tay, ngoảnh đầu thấy Mạc Mạc đã ngủ, hần đi tới rồi ngồi xôm xuống bên người Mạc Mạc.

Đôi má của cô dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời trắng nõn như trong suốt, không có chút tí vết nào, đôi môi như hai cánh hoa hồng nhuận rất rực rỡ, Giản Chiến Nam đứng dậy, hai tay chống trên tay vịn của ghế nằm, cúi người xuống, in lên đôi môi của cô. Động tác nhẹ nhàng rất dịu dàng, hôn môi cô một chút, mềm mại ngọt như kẹo, mà đã lâu rồi hần chưa được ăn, rất nhớ mùi vị này.

Mạc Mạc vốn ngủ không say, lúc môi Giản Chiến Nam chạm tới môi cô thì cô đã tỉnh, mở mắt ra đối diện với đôi mắt sáng như ngọc của Giản Chiến Nam, hần dùng nụ hôn lại rất tự nhiên rồi cách xa cô một chút, trên khuôn mặt tuần tú có thêm nụ cười thiên sứ, cúi đầu xuống trầm lắng nói: “Có thể không?” hần hỏi.

“Cái gì?” đầu của Mạc Mạc đang hoàn toàn ở trong trạng thái ngây ngô. Một tay Giản Chiến Nam nắm cầm Mạc Mạc, đôi mắt đen dịu dàng chớp chớp khác thường, giọng nói khàn khàn, cúi đầu hỏi “Có thể hôn em không?”

Hần hỏi cô là có thể không? Đầu Mạc Mạc càng dần ra, Giản Chiến Nam, trước giờ hần muốn hôn thì sẽ hôn, muốn làm thì sẽ làm, chưa từng hỏi qua, có thể không, em muốn không, có muốn không. Cô nói không, thì hần sẽ càng muốn làm, mà giờ đây hần lại dùng giọng điệu như thế để hỏi cô, có thể không, sự dịu dàng trí mạng như thế, ánh mắt như vậy, sẽ khiến người khác thất thủ.

Câu trả lời của Mạc Mạc là đưa hai tay đẩy Giản Chiến Nam ra, đứng lên khỏi ghế nằm “Em...em... đi xem Cầm Từ sao rồi.”

Trên mặt Giản Chiến Nam hiện lên vẻ cô đơn, không nói gì, còn Mạc Mạc cũng xoay người rồi đi, ra khỏi phòng, hình như là đi tới phòng sách. Lúc Mạc Mạc sắp đi vào lại nghe được tiếng sư tử rống giận của Cầm Từ “Đồ Khâu thôi, căn bản là anh sai, bây giờ anh lại đổ sang cho tôi... này, rốt cuộc anh sao thế, hoa cúc của tôi bị anh bạo rồi, còn chưa tìm anh tính sổ, anh còn muốn sao nữa.”

Đột nhiên lời nói của Cẩm Từ không phát thành tiếng, bên trong lại truyền ra âm thanh mập mờ chịt chịt...ô ô... Mạc Mạc cười, đoán chừng phải dùng phương pháp đặc biệt để hòa giải rồi, tiếng sấm cắt ngang đêm mưa, sau cơn mưa trời lại sáng. Âm thanh bên trong ngày càng mập mờ, phi lễ chó nhin, Mạc Mạc im lặng rồi đi rất nhanh...

Lúc gặp lại Cẩm Từ, là lúc hơn 1 tiếng sau, trời đã tối cũng đã đến giờ ăn cơm. Cẩm Từ cúi đầu bị Khâu Chí cầm tay kéo đi vào phòng khách, miệng sưng đỏ, bị chính rất thảm thương. Mạc Mạc nhướn mi, cười cười “Tối nay ở lại đây ăn cơm đi, khó khăn lắm hai người mới tới, hơn nữa, lâu rồi em với Cẩm Từ mới gặp nhau nên thừa dịp vui vẻ một chút.”

Ăn cơm tối, Mạc Mạc và Cẩm Từ, hai người phụ nữ nói đủ thứ chuyện, nhưng Giản Chiến Nam và Khâu Chí lại rất im lặng, ăn cơm tối xong, Giản Chiến Nam và Khâu Chí đi dọn sức cái gì đó, Mạc Mạc và Cẩm Từ thì vào phòng ngủ.

Cẩm Từ không nói chuyện gì đã xảy ra, Mạc Mạc cũng không hỏi, chỉ hỏi Cẩm Từ, Khâu Chí chịu được thử thách không? Đáp án là, Khâu Chí vẫn là đồng chí tốt như cũ, không phụ lòng Cẩm Từ.

Chi tiết của câu chuyện như thế nào đã không quan trọng nữa, điều quan trọng là Khâu Chí và Cẩm Từ đã gỡ được khúc mắc, phương pháp kịch liệt như thế, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nói rõ ra thì cũng không có chuyện gì mới là tốt nhất.

Cẩm Từ không sao cũng khiến tim Mạc Mạc thở phào nhẹ nhõm, nhìn Cẩm Từ rất xấu xa: “Cẩm Từ, có thể tán gẫu với mình chuyện hoa cúc không?”

Hoa cúc? Trong nháy mắt khuôn mặt Cẩm Từ đỏ lên như sắp vỡ tung, tức giận nhào vào Mạc Mạc, uy hiếp nói: “Mạc Tiêu Hữu, cậu còn nói nữa mình sẽ giết cậu diệt khẩu.”

Mạc Mạc giả bộ dạng đau lòng “A, khó khăn lắm mình mới gian ác một tí, vậy mà cậu lại công kích tớ.” Vừa nói vừa cười “Khó khăn lắm mới thấy được Cẩm Từ đại nhân của chúng ta đồ mặt thẹn thùng đó.”

Cẩm Từ đứng dậy buông Mạc Mạc ra, hừ một tiếng: “Cậu không tà ác phải không, nhưng cậu gian tà không đúng chỗ, Mạc Tiêu Hữu, bây giờ mình mới thấy rõ bộ mặt thật của cậu” nói xong lại hỏi Mạc Mạc với về mặt mờ ám “Mạc Mạc ... đêm đầu tiên của cậu, có cảm giác gì... có phải là rất đau không?”

Mạc Mạc hơi giật mình, đêm đầu tiên, cô không dám nghĩ lại, ngoại trừ đau ra thì là nhục nhã. Đột nhiên lại cảm thấy hình như câu hỏi Cẩm Từ có vấn đề, chau mày nhìn Cẩm Từ: “Cậu đừng nói với mình, bây giờ cậu vẫn là xử đó? Đã là vợ của người ta rồi, cũng đã động phòng rồi, còn không biết cảm giác của đêm đầu tiên, vậy mà còn cần đi hỏi mình?”

Sắc mặt của Cẩm Từ kỳ lạ, dẫn tới sắc mặt cực kỳ hiếu kỳ của Mạc Mạc. Cuối cùng Cẩm Từ mới chịu nói “Người ta vẫn chưa động phòng thật mà.”

“Thần ơi?” Mạc Mạc không nhịn được mà nhéo lỗ tai của Cẩm Từ, nói nhỏ: “Không phải là đàn ông nhà cậu không được chứ?”

Cẩm Từ đập Mạc Mạc một cái “Đàn ông nhà cậu mới không được đó.”

“Vậy là thế nào?” đầu Mạc Mạc đầy nghi vấn.

Sau khi Cẩm Từ riu rít một hồi, Mạc Mạc mới biết, đêm động phòng của Cẩm Từ mới chấn động lòng người thế nào. Khâu Chí kích động, nắm hoa cúc của Cẩm Từ bạo hành, nhưng lúc đó Cẩm Từ lại thấy đỏ lên, hơn nữa đau đớn mà ngắt đi. Cho nên đêm động phòng của hai người đã mất mặt mà trôi qua trong bệnh viện.

Cẩm Từ nói xong, Mạc Mạc nhìn không cười, nhưng cuối cùng ghen quá không nhịn được cười rất lớn, và nhận lấy sự tàn bạo của Cẩm Từ “Cậu còn cười, thực sự người ta rất khổ não, từ lần đó về sau, đều không dám cho anh ấy chạm vào, cho nên vẫn luôn sợ hãi như thế, Khâu Chí sẽ ra ngoài....”

“Ý cậu nói, từ sau lần đó hai người đều không có gì cả?” Mạc Mạc hơi không tin.

Cẩm Từ đáng thương nói: “Mình nghe nói đêm đầu tiên sẽ rất đau, cho nên, mình sợ, chỉ cần anh ấy chạm vào mình thì mình liền sợ, khẩn trương đến đau dạ dày, cuối cùng phải uống thuốc. Loại chuyện này lại không thể đi hỏi mẹ mình, cho nên hỏi cậu, lại không nghĩ tới cậu không có lương tâm như thế...”

Mạc Mạc ngừng cười, Cẩm Từ đã có bóng ma tâm lý, hình như vấn đề rất nghiêm trọng, rồi nghiêm mặt lại, nói với Cẩm Từ “Thực ra, lời đồn đều là nói quá thôi, lần đầu tiên cũng như đi cả đến mà thôi, cho nên không cần sợ, các cậu vẫn không thể làm như thế thì mình còn tặng bức tranh trăm đứa trẻ cho cậu để làm gì, mình làm sao mà chờ con nuôi mình ra đời được.”

“Thật sao?” chỉ cảm giác đau như khi đi cả đến thôi sao?

“Đương nhiên, mình đã lừa cậu lúc nào chưa, thật sự không khoa trương như thế đâu. Cũng không khác như khi đi cả đến lắm đâu.” Lúc Mạc Mạc nói hơi chột dạ, lúc đi cả của cô đến, đau đến sắp chết. Nhưng dù sao cũng không tính là nói dối.

Hai người phụ nữ ở trong phòng nói chuyện bí mật chốn khuất phòng, Cẩm Từ có lời tuyên bố kinh nghiệm của Mạc Mạc nên cũng bình tĩnh chủ động hiến thân, loại đau đơn như khi đi cả đến, vấn đề nhỏ này có thể chịu được, chỉ cảm giác hơi đau một chút, quá nhỏ bé.

Hai người nằm trên giường trò chuyện, nhìn trần nhà, cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh, hai người đã biết nhau nhiều năm như thế, Cẩm Từ cảm thấy mình rất hạnh phúc, nhưng còn Mạc Mạc, sau này cô ấy phải làm sao, không nhịn được mà hỏi: “Mạc Mạc, cậu vẫn còn giận Giản Chiến Nam à?”

Mạc Mạc không trả lời, Cầm Từ lại hỏi: “Mạc Mạc, nếu như, bây giờ anh ta rất yêu cậu, hoặc đã yêu cậu từ lâu rồi, cậu có thể suy nghĩ đến việc bắt đầu lại với anh ấy không?”

Mạc Mạc lắc đầu không chút suy nghĩ “Sẽ không”.

“Tại sao, vì Cậu nhỏ sao?”

“Một phần, mình không có cách nào có thể cho qua được cái chết của cậu nhỏ”. Giọng nói của Mạc Mạc hơi cô đơn.

“Giả sử, mình nói là giả sử, nếu như cậu nhỏ không chết, cậu và Giản Chiến Nam có thể không?”

Mạc Mạc lắc đầu “Không thể, mình ghét lửa gat và phản bội, hơn nữa, một lần bị rấn cần sẽ sợ tới 10 năm, mình sẽ không tin tưởng anh ta nữa, lại càng không tin anh ta yêu mình, mặc dù bây giờ anh ta nói yêu mình, mình cũng sẽ không tin. Hai người ở cùng nhau cần tin tưởng nhau, thẳng thắn với nhau, nhưng mình đã làm không được, mình sẽ không ở cùng người mình không tin. Hơn nữa, không biết anh ta đã ngủ qua với bao nhiêu phụ nữ, về điểm này anh ta đã bị loại rồi. cho nên dù nói thế nào thì bọn mình vẫn không thể.”

Những lời của Mạc Mạc, Giản Chiến Nam đứng ngoài cửa nghe được không thiếu một chữ. Suy nghĩ của cô, hẳn rất hiểu, nhưng sau khi chính tai mình nghe được, trái tim đau như bị thùng từng lỗ, tay định gõ cửa dừng lại giữa không trung, sắc mặt như bị che mù bởi một lớp sương lạnh, trái tim đau đớn như bị cò rút.

Quay người đau khổ đi xuống lầu, cơ thể cao ngất trở nên chán nản, cơ thể như bị hút hết khí lực, hai tay vịn lấy tay vịn cầu thang, bước chân nặng nề không cách nào bước đi được.

Khâu Chí im lặng đi sau Giản Chiến Nam ra khỏi phòng, lời Mạc Mạc hẳn cũng nghe được không sót một chữ. Bầu trời đêm bên ngoài rất sáng sủa, Giản Chiến Nam hút thuốc từng điếu, vây quanh người đều là đau đớn và tăm tối.

“Anh Giản” Khâu Chí nói “Có lẽ... anh dùng sai phương pháp rồi.”

Giản Chiến Nam liếc Khâu Chí, không nói gì, nhưng ánh mắt lại ra hiệu cho Khâu Chí nói tiếp.

“Anh Giản, em nghĩ, anh nên nghĩ biện pháp để hóa giải sự thù hận của cô ấy với anh, nghĩ biện pháp để cho Mạc Mạc tin tưởng anh, so với phương pháp giữ cô ấy lại như thế sẽ có hiệu quả hơn. Như bây giờ, dường như hai người càng chạy càng xa, Anh Giản, anh là người em sùng bái, em đi theo anh, nhìn anh xông qua từng bước cho đến sự nghiệp sáng chói như mặt trời như bây giờ.

Bây giờ anh đứng ở nơi cao nhất, lúc trước anh đứng từ nơi thấp nhất nhìn tới, từng bước đạt tới mục tiêu. Đối với Mạc Mạc thì anh lại quá nóng lòng. Anh trực tiếp đứng ở nơi cao nhất để giữ cô ấy lại. Nhưng anh đã bỏ qua một quá trình.”

Vì người ngoài cuộc luôn tỉnh táo, cười trong cuộc luôn u mê. Nếu như 6 năm trước, không phải hẳn lựa chọn ngang ngược giữ Mạc Mạc ở bên cạnh, mà là đi từng bước, từng bước để hóa giải mâu thuẫn và thù hận của hai người, từ từ cho tới lúc cô tin tưởng hẳn, có lẽ Mạc Mạc sẽ tha thứ cho lỗi lầm của hẳn, cho đến hôm nay, thì hẳn và Mạc Mạc sẽ có được hoàn cảnh tốt hơn.

Nhưng ngay từ đầu hẳn đã lựa chọn sai lầm, đã nhiều năm như thế, quan hệ của hẳn và Mạc Mạc vẫn đứng yên tại chỗ, Mạc Mạc sẽ không muốn ở cùng với hẳn, hẳn hứa khi thời gian tới, cô có thể rời khỏi hẳn. Lúc đó, hẳn vẫn muốn làm mọi cách để giữ được cô, muốn hẳn có thể quên cô đi, có thể buông tay, nhìn cô ở bên người đàn ông khác, hẳn không thể làm được.

Khi Khâu Chí và Cầm Từ đã đi.

Còn Giản Chiến Nam rơi vào trầm tư, đứng bên ngoài một lúc lâu mới quay về, trong đầu đều là lời nói của Mạc Mạc và Khâu Chí. Lúc trở lại phòng ngủ, thấy Mạc Mạc đang ngồi sấy tóc trước gương, tóc cô ướt sũng với đáng về vừa tắm xong.

Hắn đi qua, đứng phía sau Mạc Mạc, đưa tay tiếp nhận máy sấy tóc từ trong tay của Mạc Mạc, giúp cô sấy tóc rất thành thạo, tóc đen quấn quanh ngón tay hẳn, hai má trên mặt cô ửng hồng nhìn rất mê người.

Mạc Mạc ngồi yên, để cho Giản Chiến Nam tùy ý sấy tóc, trước kia hẳn không cho cô gội đầu vào buổi tối, nói sẽ đau đầu, có đôi khi cô không nghe theo thì hẳn sẽ giúp cô sấy tóc như thế, nhưng cuối cùng lại lần tới vận động trên giường, hẳn nói đáng về gội đầu buổi tối của cô rất mê người, cho nên là cô có ý quyến rũ hẳn.

Sau khi sấy tóc xong, Giản Chiến Nam bỏ máy sấy xuống, hai tay ôm lấy bờ vai mềm mại của cô, cơ thể Mạc Mạc cứng lại, nhưng không phản kháng, cơ thể Giản Chiến Nam từ từ ngồi xổm xuống, kéo cơ thể Mạc Mạc qua đối mặt với hẳn “Mạc Mạc, chúng ta nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Mạc Mạc nhìn về phía Giản Chiến Nam, không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại quay người lại, không hiểu hắn, cho nên tốt nhất là không nên tùy tiện nói gì đó, chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn và đợi hắn nói, không gian cực kỳ tĩnh lặng.

Lúc này Giản Chiến Nam có rất nhiều lời muốn nói, khi nhìn ánh mắt dè dặt của Mạc Mạc thì lời nói của hắn lại tắc nghẹn ở cổ họng, không thể nói ra tiếng. Hắn đứng lên, lấy trong túi quần ra một thứ gì đó, nắm lấy Mạc Mạc rồi từ từ đặt vào tay cô.

Là một đồ vật kim loại cùng nhiệt độ cơ thể của hắn, lúc vật đó nằm trong tay cô thì trái tim lại ấm hơn một chút, Mạc Mạc cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa trong tay, sau một giây hoảng hốt thì trong mắt liền trào lên một tầng nước.

Cô biết, đây là chìa khóa nhà của cô, là chìa khóa căn nhà ở cùng ba mẹ, móc chìa khóa vốn là ảnh chụp một nhà ba người, ba và mẹ ôm cô ở trong lòng, người một nhà cười rất vui vẻ.

Trước kia cô vẫn luôn đưa theo bên người, nhưng sau đó Giản Chiến Nam nói, đây mới là nhà của cô, trừ nơi này ra thì nơi nào cô cũng không được đi. Cho nên chiếc chìa khóa kia không cần dùng đến, nên hắn đã vứt đi giúp cô.

Chiếc chìa khóa vẫn còn vì căn bản nó không hết bị vứt đi, hắn vẫn luôn lừa cô. Đột nhiên hôm nay hắn trả chìa khóa lại cho cô, có phải hắn đã đồng ý cho cô đi rồi, có phải có thể nói rằng bọn họ có thể kết thúc rồi.

Lúc Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam thì chỉ thấy bóng lưng của hắn, tim của cô như trào lên một cái gì đó, giống như thấy được ánh mặt trời sau tầng mây đen, chờ cô đi hái.

Cơ thể Giản Chiến Nam hơi cứng lại, đưa lưng về phía cô, nói một cách khó khăn: “Trời đã sáng, bất cứ lúc nào em cũng có thể rời đi.”

Nghe được lời Giản Chiến Nam khiến trong mắt Mạc Mạc chứa đầy nước mắt, nhưng trên mặt là nụ cười vui sướng, bởi vì quá kích động nên cơ thể hơi run, cô không thể tin được đây là sự thật.

Trong lòng vui vẻ nhảy nhót, cô sắp tự do rồi, cô sắp là chính mình rồi, không cần chờ đến tháng 7, không cần đau khổ chờ đợi nữa. Đột nhiên cô đứng lên, bởi vì quá kích động nên ngực đập phập phồng, chỉ thấy trước mắt cái gì cũng chuyển động, cô xiết chặt chiếc chìa khóa trong tay, trong lòng là niềm vui vô hạn.

Cô không dám hỏi Giản Chiến Nam, là thật sao, thật sao, sau này hắn sẽ không can thiệp vào tự do của cô nữa, sẽ không dây dưa nữa, cô có thể có cuộc sống của chính mình, cô chỉ có thể hô hết trong lòng như thế, là vui vẻ, là phấn kích và chờ mong. Mạc Mạc sợ nếu mình nói ra một tiếng thì sẽ phá vỡ sự tốt đẹp bây giờ, sẽ làm Giản Chiến Nam đổi ý.

Không cần quay đầu lại Giản Chiến Nam cũng biết trên mặt của Mạc Mạc là một nụ cười, giờ phút này đôi mắt buồn bã lại trở nên trong suốt như nước hồ, ánh mắt long lanh cùng vui vẻ, mang niềm vui rời đi khỏi hắn, từ lâu nay đây là lần hắn khiến Mạc Mạc vui vẻ, nhưng lại bằng cách thức này. Học buông tay thì ra là chuyện đau đớn như thế. Hắn nhấc chân lên, tiếng bước chân nặng nề, trong lòng lại đau đớn.

Một đêm nay là đêm không mộng寐, vì Mạc Mạc bận sắp xếp đồ đạc.

Tối sáng hôm sau, Mạc Mạc đã thu dọn đầy đủ, dọn tới dọn lui cũng chỉ có một ba lô nhỏ. Buổi tối lúc dọn đồ cô mới phát hiện, ở đây dường như không có cái gì thuộc về cô hết, cô chỉ mang đi mấy bộ đồ để tắm rửa là được rồi.

Dù một đêm Mạc Mạc không ngủ nhưng tinh thần rất hưng phấn. Khi đi Tở đưa bữa sáng tới, ánh mắt như không muốn “Cô à, sau này ở một mình phải biết tự chăm sóc bản thân, còn nữa, sau này có dự tính gì không?”

Mạc Mạc ôm đi Tở, cười nói: “Tôi biết mà đi Tở, đi cũng phải chú ý sức khỏe đó, dự định của tôi rất nhiều, chẳng qua tôi muốn thực hiện từng cái một, cảm ơn đi bấy lâu nay đã chăm sóc tôi.”

“Đâu có, đều là phận sự mà tôi nên làm mà.” Đi Tở nói xong thì thấy Giản Chiến Nam đi vào “Cậu à, tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Đi Tở nói xong, thì Mạc Mạc quay người lại thấy Giản Chiến Nam, quần áo hắn đang mặc là quần áo ngày hôn qua, sắc mặt hơi tiêu tụy, chỉ trong một đêm mà tóc đã hơi rối, lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ bừa bộn như thế của hắn.

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam mà hơi căng thẳng, sợ hắn đổi ý chuyện đã đồng ý ngày hôm qua với cô. Nhìn thấy dáng vẻ không an tâm như thế của Mạc Mạc khiến Giản Chiến Nam không biết nên khóc hay nên cười. Hắn bước tới, đứng trước mặt Mạc Mạc, đặt một cái hộp trong tay cô, Mạc Mạc nghi ngờ mở ra, bên trong là giấy chứng minh nhân dân và quyền hộ khẩu của cô, còn có một tấm card, cô cầm hỏi “Cái này...?”

“Bởi vì anh mà em chưa học xong đại học, đây chỉ là việc bồi thường hợp lý thôi.” Nhìn thấy sự kháng cự trong đáy mắt của Mạc Mạc, không đợi Mạc Mạc mở lời, Giản Chiến Nam liền nói tiếp “Mật mã là 211314, nếu như em muốn rời đi thì hãy nhận nó, nếu không...”

(211314: là “yêu em một đời một kiếp”)

Mạc Mạc vội cầm cái hộp, nhận, tại sao lại không nhận “Em... có thể đi không?” giọng điệu của Mạc Mạc nghe rất bình thản, nhưng sự nóng lòng muốn rời đi đã bị ánh mắt sắc bén của Giản Chiến Nam nhìn rõ.

Giản Chiến Nam tránh người ra để cho cô rời đi.

Trên tay Mạc Mạc cầm theo một cái túi nhỏ, bỏ hộp đựng giấy tờ trong túi, khóa lại xong liền đi ra ngoài, cô vội vàng rời đi như thế, không một chút do dự. Nhìn bóng lưng của Mạc Mạc khiến tim hấn hoảng sợ, không biết thân xui quỷ khiến mà Giản Chiến Nam ôm lấy eo Mạc Mạc, giữ chặt cô ở trong lòng.

Trái tim của Mạc Mạc đập kịch liệt, không dám thở, nghĩ rằng Giản Chiến Nam đã đổi ý, lại nghe được hấn nói: “Mạc Mạc, anh sẽ quen không có em, anh sẽ quen...”

Mạc Mạc định nói gì đó, nhưng môi Giản Chiến Nam đã hôn đến, hôn rất mạnh khiến cô mất đi hô hấp, chỉ nghe được hấn gần từng chữ rất khó khăn “Đi đi, đi tới cuộc sống của em đi.”

Mạc Mạc lui về phía sau, quay người, vút lại hình ảnh đau khổ của Giản Chiến Nam lại phía sau, cô không khó chịu, không luyến tiếc, không một chút nào hết....

Nhìn bóng dáng Mạc Mạc rời đi, Giản Chiến Nam đi tới trước cửa sổ, cánh tay hấn chống lên trên cửa kính thủy tinh, đứng nơi đó, nhìn Mạc Mạc lên xe, từ từ rời đi khỏi tầm mắt của hấn. Giây phút đó, nước mắt của Giản Chiến Nam không kiềm chế được nữa mà rơi xuống, đau đớn như đâm vào tim, từ trong lòng lặn ra khắp tứ chi, tay nắm từng nắm lên cửa sổ, phát tiết phần đau đớn trống vắng trong đáy lòng, khóc không một tiếng động.

Hóa ra, mấy năm nay, Mạc Mạc bị nhốt là con người cô, còn hấn bị nhốt lại là trái tim.

Mạc Mạc về đến nhà, cảm giác như xa cách gấp lại, cô quét dọn phòng sách sẽ từ ngoài vào trong, rồi lại quét từ trong ra ngoài, lau chùi đi ảnh của ba mẹ thật sạch, nhìn đồ đạc trong nhà thì cảm thấy rất thân thiết. Sờ sờ nơi này không chịu buông tay, rồi lại nhìn nơi kia một chút, như một đứa trẻ yêu thích đồ chơi của mình.

Đến lúc quá mệt, Mạc Mạc nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ quen thuộc của mình, cười ngây ngốc, cũng mơ ước tới tương lai, cô muốn thực hiện ước vọng của cuộc sống. Đang cười thì lại nghĩ tới gì đó, đột nhiên cô nhảy xuống giường, nhào về phía cửa sổ, nhìn bên ngoài một lát, không có ai đi theo cô, không có, cô thật sự được tự do rồi.

Mạc Mạc lấy di động ra thì thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Cẩm Từ, cô nhìn không được mà cười phá lên, nhất định Cẩm Từ đang nổi bão đây mà, cô đang do dự lúc này có nên gọi điện cho Cẩm Từ hay không thì chuông điện thoại vang lên, vẫn là số của Cẩm Từ, Mạc Mạc nhận điện thoại thì liền truyền đến tiếng rống thẹn quá hóa giận của Cẩm Từ: “Mạc Tiêu Hữu, cậu là cái đồ đưa chuột, cái kia cũng gọi là không đau, vậy mà cũng gọi là giống như đi cà đến?”

Mạc Mạc nói vô tội: “Đúng mà, là giống như khi đi cà đến mà, mỗi lần đi cà của mình đến thì đều đau sắp chết đó,”

“Mạc Tiêu Hữu, cậu quá tà ác, thật không phải là người nữa...”

Tâm tình của Mạc Mạc tốt, nói tiếp: “Có việc mình muốn nói với cậu, cậu có muốn nghe không, không nghe thì cậu từ tiếp tục mắng đi.”

“Chuyện gì?” tính tình bất quá của Cẩm Từ liền bị kích động.

Mạc Mạc cười, nói chậm như rùa: “Cẩm Từ, mình và Giản Chiến Nam kết thúc rồi, mình tự do rồi, mình đã về nhà, mình và hấn đã bye rồi.”

“Thật sao? Cậu cậu cậu nói bây giờ đang ở nhà của mình hả?” Cẩm Từ kinh ngạc hô lên “Mạc Mạc... Cậu và anh ta kết thúc rồi? anh ta chịu kích thích gì rồi, không phải là chơi trò lừa bịp chứ?”

Mạc Mạc nghĩ một chút lại nói: “Mình nghĩ là không đâu, có lẽ hấn nghĩ thông suốt rồi, hai người bọn mình ở cùng nhau, chỉ là hành hạ nhau thêm mà thôi, buông tay đối với ai mà nói cũng tốt hơn, có lẽ, hấn có người phụ nữ hấn yêu, tóm lại dù là nguyên nhân gì, không quan trọng, quan trọng là kết quả, mình tin hấn sẽ không nuốt lời.”

Bên kia Cẩm Từ cười hi hi: “À, tan tâm mình đi tìm cậu, cần phải chúc mừng một chút đúng không? Nhân tiện chúc mừng quý cô Mạc Mạc trở thành người quý tộc độc thân...”

Mạc Mạc nói mập mờ: “Đừng, không phải cậu bị thương sao, cậu về nhà dưỡng thương cho tốt đi, chúng ta còn nhiều thời gian mà, đến lúc đó lại hẹn, chúng ta cần kiểm chế, hiểu không?”

“K, Kiểm chế, Kiểm chế.” Việc bị thương chỉ là lý do, đương nhiên Cẩm Từ hiểu rõ, liền nói: “Cũng được, mình cần dưỡng thương, ngày mai mình lại tìm cậu”. Nói xong tắt điện thoại liền gọi cho Tô Thiệu Cán “Anh, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam chia tay rồi”. nói liền một tràng liền hồi.

Thật là lăm lăm mà.

Hai tay Giản Chiến Nam bỏ trong túi quần, bóng dáng cô đơn đi tới những nơi Mạc Mạc thích. Phòng sách, chiếc giường nhỏ dường như còn lưu lại mùi hương của cô, ánh sáng chiều chiều vào, dường như nhìn thấy bóng dáng lười biếng của Mạc mạc cuộn tròn trên giường đọc sách như con mèo nhỏ, rồi sau đó không biết ngủ từ lúc nào.

Trong phòng bơi, những con cá đang bơi lội vui vẻ, nô đùa truy đuổi nhau, không biết gì là phiền não, tiếng bước chân của Giản Chiến Nam càng trở nên trống trải hơn trong phòng khách, như chỗ này không hề có hơi người.

Trong vườn hoa, rau quả của Mạc Mạc vẫn đang phát triển, mà trái tim hắn lại như mọc đầy một lớp cỏ dại, muốn dọn thật sạch, hắn chán nản nên ngồi xuống, không muốn bước thêm bước nào nữa. Mùi đất khiến trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn dính toàn bùn của Mạc Mạc.

Trong rạp hát, chỉ có hai ngọn đèn, một chiếu lên hình bóng người nào đó trên sân khấu, một chiếu lên vị trí người khách duy nhất dưới khán đài. Người đứng trên sân khấu là Mạc Mạc, còn người ngồi dưới là hắn. Hắn ngồi rất yên lặng, khủy tay chống trên tay vịn sofa, ngón tay thon dài xoa trán, hắn muốn sờ vào đầu của Mạc Mạc.

Hắn nghĩ bây giờ cô đang làm gì, có phải đang nằm ngán người trên giường không, có phải đang vui vẻ hân hoan chào đón cuộc sống mới, cuộc sống không có hắn. Hắn nói hắn sẽ quen cuộc sống không có cô, nhưng mà, mới ngày đầu tiên, tại sao cuộc sống của hắn đã khó khăn như thế, tìm trống rỗng rất khó chịu. Tâm tình của hắn như lại lần nữa rơi xuống vực sâu, hắn sắp phát điên rồi.

Một ý định nhỏ đang rục rịch trong đầu hắn, hắn muốn đi tìm Mạc Mạc, muốn đi thăm cô, nhưng mà không thể, hắn đã hứa sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của cô, cơ thể nhào về phía trước, hắn vùi mặt vào trong hai lòng bàn tay. Ngọn đèn chiếu lên trên lưng hắn, không thể nhìn rõ mặt hắn nhưng vẫn chiếu rõ hình bóng buồn bã đau thương của hắn...

Không có bằng cấp, không có kinh nghiệm công việc, nên Mạc Mạc muốn tìm một công việc cũng không dễ dàng, đều gửi hồ sơ đi khắp nơi nhưng vẫn không có kết quả. Ngay lúc cô thất vọng nhất thì một công ty hoạt hình hẹn cô tới phỏng vấn.

Mạc Mạc có nền tảng hội họa, không phải là do đào tạo chính quy chỉ vì cô thích nên Giản Chiến Nam đã mời thầy đến dạy cho cô. Người phỏng vấn cô là giám chế của công ty, là một người trung niên với cơ thể đã hơi phát tướng.

Ông ta nhìn lý lịch của Mạc Mạc, dùng ánh mắt nghi hoặc để đánh giá cô, cô không có bằng cấp, không học qua học viện mỹ thuật, chưa từng có kinh nghiệm công việc, chỉ có thể nói là con số không. Giám chế hỏi cô ‘Cái gì cô cũng không biết, vì sao lại nhận lời mời phỏng vấn.’

Mạc Mạc trả lời ‘Bởi vì tôi thích nghề này, bây giờ không biết không có nghĩa là tương lai không biết, hơn nữa, tôi tin rằng tôi sẽ khiến các vị nhìn tôi với ánh mắt khác.’

Giám chế nhìn thoáng qua cô, trên khuôn mặt tràn đầy sự kích động của tuổi trẻ, thiết tha, ông bỏ lý lịch trong tay ra, gọi lớn với người ngoài cửa ‘Tiểu Tiết, cậu cho cô ấy một bức tranh thử xem’.

Một người đàn ông có vóc dáng cao to đi vào, đưa cho cô một bức tranh có nhân vật hoạt hình, để cô tự nghĩ một chút, bức tranh không đồng góc độ, hơn nữa, còn nhìn rõ tờ giấy luyện tập khi thi.

Mạc Mạc cầm bút vẽ, vẽ ra các góc độ của nhân vật rất lưu loát. Đường vẽ hơi thất bại, Mạc Mạc nhìn thấy đường vẽ trên bàn của những họa sĩ khác, tinh tế hoàn mỹ, mà của cô thì không ăn khớp vì dù sao cô cũng không có luyện qua, cô cảm thấy chắc là không có hi vọng rồi.

Nhưng Giám Chế cầm bức tranh của cô lên rồi nói, nhân vật trong tranh rất tốt, đường nét thì có thể luyện tập, đối với lính mới như cô mà nói thì đường nét bức tranh như thế đã không tệ rồi.

‘Ý ngài nói là tôi được tuyển dụng sao?’

Giám chế cười cười: ‘Đúng thế, nhưng cô cần phải đi làm việc cùng họa sĩ, nếu bắt đầu làm họa sĩ thì bây giờ chưa thích hợp với cô’.

‘Tôi sẽ cố gắng.’ bây giờ Mạc Mạc rất vui, đây là công việc đầu tiên trong cuộc đời của cô, cũng là một lần thử nghiệm mới trong cuộc sống, cảm thấy rất tốt, đặc biệt tốt.

Sau khi nhận lời, Mạc Mạc đi xuống lầu, người đầu tiên mà cô gọi điện là Cẩm Từ, cô còn kích động hơn so với Mạc Mạc ‘Thế nào, Mạc Mạc, trúng tuyển rồi sao?’

‘Họ nói, mình không thích hợp bắt đầu làm họa sĩ’. Mạc Mạc nói với vẻ hơi buồn, Cẩm Từ đang chuẩn bị an ủi Mạc Mạc thì Mạc Mạc lại cười hi hi nói: ‘Nhưng mà, họ nói, trước tiên mình có thể trợ giúp họa sĩ, Cẩm Từ, mình được tuyển dụng rồi.’

‘Chúc mừng, chúc mừng, Mạc Mạc mình biết cậu có thể làm được mà.’

‘Cảm ơn sự cổ vũ của cậu, Cẩm Từ.’

Cô mỉm cười từ tận đáy lòng...

Phòng làm việc rộng rãi sáng trưng, Giản Chiến Nam chạy màu, khuôn mặt tuần tú đều là vẻ lạnh lùng, ánh mắt hơi xúc động, dấu vết nổi bão bất cứ lúc nào, mấy ngày nay Giản Chiến Nam như đang ở giai đoạn mãn kinh, tức giận bất cứ lúc nào, từ trên xuống dưới ở công ty dường như không ai có thể thoát khỏi cơn mắng chửi của Giản Chiến Nam.

Một giám đốc chi nhánh vừa rồi lại bị Giản Chiến Nam chinh một trận, đầu giám đốc chi nhánh đầy mồ hôi, đi ra ngoài với vẻ hãi hùng khiếp vía, Khâu Chí đến, nhìn dáng vẻ còn chưa tan giận của Giản Chiến Nam, anh lại lắc đầu.

Giản Chiến Nam bực bội nói: “Đi ra ngoài.”

Nhưng Khâu Chí lại ngồi trên sofa, vắt chân lên, nói với vẻ lười biếng “Anh Giản, Mạc Mạc tìm được công việc rồi.”

Ánh mắt lo lắng lúc đầu của Giản Chiến Nam bỗng sáng lên, mắt nhìn chăm chăm vào Khâu Chí, vội hỏi: “Công ty gì?”

Khâu Chí rút một hơi thuốc, thong dong nói “Một công ty hoạt hình nhỏ, mới đăng ký kinh doanh không lâu.”

“Cô ấy không có tiền tiêu sao? sao lại cần tìm việc.” Trước kia Mạc Mạc có tiền tiết kiệm riêng của mình, còn nhờ Cẩm Từ đi đầu tư, hơn nữa hần còn đưa thẻ cho cô, cho dù cô tiêu xài xa hoa cả đời cũng không hết, tại sao cô còn muốn cực khổ đi làm. Giản Chiến Nam ngồi xuống, thở thấp thỏm, cô không có kinh nghiệm trong xã hội, lại xinh đẹp có thể bị ức hiếp không, có thể bị người khác lừa không, tan làm về nhà vào buổi tối rất nguy hiểm, nhưng hần lại không thể làm gì khác hơn.

Khâu Chí khuyên nhủ: “Anh Giản, đây là cuộc sống mà cô ấy muốn, là sở thích của cô ấy, anh nên vui vẻ cho cô ấy, hoặc là hẹn cô ấy đi ăn cơm để chúc mừng cho cô ấy.”

Cơ thể Giản Chiến Nam tựa vào sofa, mày chau lại càng chặt hơn, hơi bực bội nói “Nhưng mà, tôi đã nói sẽ không quá nhiều cuộc sống của cô ấy nữa.”

“Anh Giản, không làm tình nhân thì có thể làm bạn bè mà, lấy thân phận bạn bè để mới cô ấy ăn cơm, em nghĩ Mạc Mạc sẽ không từ chối đâu.” Hần muốn gấp cô đến mức sắp nổi điên lên rồi, còn ở đây mà kìm nén, trên dưới công ty ai cũng không dám thờ. chỉ số IQ cao, tình trường trước kia cũng không kém, nhưng sao đến lúc đối diện với vấn đề của Mạc Mạc thì chỉ số IQ và kinh nghiệm tình trường đều biến thành số âm “Anh Giản, dù là chuyện gì đi nữa, quá trình, nói chung là cần phải đi bước đầu tiên, bị từ chối cũng không có tổn thất gì mà.”

Mời Mạc Mạc ăn cơm, muốn không? Hần nhớ cô, nhớ cô, muốn gấp cô.

Sau một hồi do dự, Giản Chiến Nam cũng hạ quyết tâm, 5 giờ Mạc Mạc tan ca, nhưng mới 4 giờ Giản Chiến Nam đã tới. Mạc Mạc có tiền nhiều đến mức đủ để mua cả tòa nhà này, nhưng cô vẫn lựa chọn công việc như thế, hần nghĩ, chỉ là cô muốn có một cuộc sống bình thường mà thôi.

Giản Chiến Nam không lái xe đến, ngược lại là lần đầu tiên đạp xe đạp tới đứng chờ dưới lầu, bộ quần áo tối màu thoải mái, nhưng vẫn nổi rõ sức hấp dẫn của hần, đều thu hút sự chú ý của những người đi ngang qua.

Rốt cuộc cũng tới 5 giờ, dòng người bắt đầu đông, Giản Chiến Nam hơi khần trương và lo lắng. Hần đã 30 rồi, nhưng lại cảm thấy như cậu bé với mọi tình đầu, chờ người trong lòng xuất hiện.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Mạc Mạc, cô đi ra với một người đàn ông cao to, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Dáng vẻ vui vẻ thoải mái, xem ra quan hệ giữa cô và đồng nghiệp không tệ.

Giản Chiến Nam đi tới, cơ thể cao to dễ dàng chặn đường đi của Mạc Mạc, sự xúc động trong lòng chỉ muốn ôm cô vào lòng, nhưng tay vẫn để trong túi, cố gắng buộc bản thân mình không được hành động thiếu suy nghĩ.

Mạc Mạc bị ép nên dừng lại, ngẩng đầu lên, con mắt đối diện với mặt Giản Chiến Nam, trái tim đột nhiên xiết lại, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, hần... sẽ lại không bắt cô về nữa chứ...

“Anh là?” đồng nghiệp của Mạc Mạc hơi nghi ngờ, Mạc Mạc đang muốn nói gì đó thì Giản Chiến Nam nói lạnh lùng “Tôi là... Bạn của Mạc Mạc.”

“Ồ, tôi đi trước đây.” Đồng nghiệp cũng không hỏi nhiều, chỉ vội bước đi.

“À, tạm biệt.” sau khi Mạc Mạc chia tay với đồng nghiệp, thì ánh mắt lại rơi trên người Giản Chiến Nam, cô không biết rõ Giản Chiến Nam tới làm gì, đã một tháng không gặp hần, bây giờ đột nhiên xuất hiện khiến cô hơi lo lắng “Có việc à, tôi phải về nhà rồi.”

Nói xong thì đi vòng qua người Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam quỳnh lên, kéo tay Mạc Mạc lại theo thói quen “Mạc Mạc”

Mạc Mạc đề phòng nhìn hần, chau mày nói: “Anh đã nói là để tôi được tự do rồi.”

Giản Chiến Nam nhìn dáng vẻ đề phòng của Mạc Mạc, từ đáy lòng hơi chán nản, buông tay Mạc Mạc ra “Đừng khần trương như thế, anh chỉ muốn mời em đi ăn cơm thôi”.

Hần lại đùa giỡn gì với cô nữa đây? Mạc Mạc không kiểm chế được mà đoán tâm tư Giản Chiến Nam, nhưng hần làm việc luôn khó hiểu, nghĩ một chút, chỉ cảm thấy có phải hần đùa ý hay không, nhưng nhìn hần như vậy thì hình như không không giống.

Giản Chiến Nam vụng về bổ sung một câu “Người quen biết... chỉ vì muốn chúc mừng em tìm được công việc thôi”.

Mạc Mạc định từ chối, nhưng cô vẫn hơi sợ Giản Chiến Nam, dù hần đồng ý thả cho cô được tự do, nhưng bây giờ hần nhe nhả lịch sự, tình tình ôn hòa, nhưng Mạc Mạc lại không quen, dù Giản Chiến Nam với dáng vẻ gì đi nữa, dù là giết người trong tay thì trên mặt không chừng cũng sẽ mỉm cười.

Chỉ sợ một tiếng của mình cũng khiến hần bực mình, tim hần rất khó đoán, lại không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, cô nói rất khéo léo “Tôi hơi mệt, cho nên chỉ muốn về nhà nghỉ sớm, cảm ơn ý tốt của anh.”

“Vậy hôm nào đó đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Giản Chiến Nam chau mày, cơ thể hơi cúi xuống, theo tiềm thức Mạc Mạc lùi về su, nhưng Giản Chiến Nam lại cười, khuôn mặt điển trai dưới ánh nắng chiều mê người đến khác thường, chẳng khác gì một thiên thần.

Đây là người đàn ông báo đạo kia sao, phải không, Mạc Mạc ngây ngốc ra vì không thể thích ứng kịp, rồi lại đoán dụng ý của hắn, nhưng cũng vội bước đi đến ven đường bắt xe bus để về nhà.

Từng ngày trôi qua, công việc của Mạc Mạc cũng rất thuận lợi, năng lực của cô quả thực khiến mọi người nhìn với cặp mắt khác, một người rẽ ngang giữa đường dĩ nhiên so với người đào tạo chính quy cần làm tốt hơn một chút.

Sau lần xuất hiện đó, Giản Chiến Nam không quấy rầy cô nữa, xem ra chỉ là cô đã đề phòng quá rồi. Trong thời gian đó, Tô Thiệu Căn cũng đến thăm cô một lần, cùng ăn cơm với nhau, nhưng anh lại vội vã rời đi, trước khi đi còn nói đến sinh nhật cô sẽ tặng cho cô một phần quà lớn.

Chớp mắt thời gian đã tới tháng 7, là sinh nhật của cô, vừa trùng vào chủ nhật, buổi sáng hôm đó, Mạc Mạc nấu cho mình một chén mì, có thêm hai quả trứng gà, ngồi trên sàn nhà, nhìn ảnh chụp của ba mẹ, Mạc Mạc không tìm được mà thủ thi: “Ba mẹ, con gái lại lớn thêm một tuổi rồi, chúc con sinh nhật vui vẻ đi.”

Ăn xong bữa sáng lại gọi điện thoại cho Cầm Tử, nói chuyện phiếm một lúc sau đó Mạc Mạc mới thu dọn, đi siêu thị mua đồ, cô muốn nấu một bữa cơm trưa thịnh soạn một chút. Mạc Mạc mua rất nhiều đồ, cô muốn chuẩn bị thức ăn cho một tuần cho nên lúc đi ra khỏi siêu thị cô xách một đồng thức ăn rất tốn sức.

Ngày chủ nhật nên siêu thị rất nhiều người, cho nên một đồng người chen lẫn trên xe bus, Mạc Mạc chen vào đám người, lại bị đẩy xuống, túi trong tay cũng bị rơi xuống, có gì đó ở bên trong rơi ra, nên cô ngồi xuống nhặt đồ rất thảm hại.

Xe bus đã đi nhưng Mạc Mạc và đồng đồ của cô vẫn còn ở lại, cô buồn bã nhặt túi đồ lên, cái miệng chu lên theo thói quen, cau mày, khi tay cô nhặt tới một quả táo, thì một bàn tay to đưa ra, giúp cô nhặt quả táo lên, rồi để trong túi đồ không bị thủng.

Mạc Mạc sững sờ, nói cảm ơn, sau đó nhấc túi xách lên, mắt cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc nhưng đã lâu rồi không gặp, lúc đó tim cô như ngừng đập, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt.

Khuôn mặt này như đánh mạnh vào tim cô, những thứ cầm trong tay lại rơi xuống đất, cô mờ to hai mắt, không hề nháy mắt mà nhìn người đàn ông trước mắt.

Trên mặt người đàn ông nở một nụ cười dịu dàng như ngọc, sau đó giang hai tay ra, chờ cô nhào vào lòng anh như trước, đã bao lâu rồi anh chưa ôm cô, không nhìn thấy cô, không nghe được giọng nói của cô.

Hai tay Mạc Mạc xoa mắt, nhìn thật kỹ gương mặt anh, không dám tin mà hỏi “Là con đang nằm mơ sao?”

Người đàn ông nắm được cánh tay cô đặt trên môi, nói nhỏ “Lại đây con sẽ biết.”

Đầu Mạc Mạc dán chặt và trong lòng người đàn ông, ôm chặt lấy anh, đáy lòng lạnh giá tới tám giờ đây đã bị hòa tan bởi ánh sáng sáng lạn. Không phải mơ, không phải mơ, thật sự người đó đang tồn tại, khi cô đang ôm ấp trước ngực, là thật, cô có thể chân thật cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, tiếng trái tim đập, Mạc Mạc ôm chặt người anh, chỉ sợ buông tay thì anh sẽ biến mất trước mặt cô.

Cánh tay người đàn ông ôm chặt Mạc Mạc trong lòng, hốc mắt đỏ lên, rốt cuộc anh lại có thể ôm cô thêm lần nữa, giọng nói khàn khàn: “Mạc Mạc, cậu đã quay về, cậu đã quay về rồi...”

Cuối cùng Mạc Mạc không nhìn được mà khóc: “Cậu Nhỏ, cậu còn sống. .... cậu còn sống, cậu thật sự còn sống...”

“Cậu còn sống, Mạc Mạc, cậu còn sống...” tâm tình Lăng Việt Nhiên cũng khó kiềm chế được, ôm Mạc Mạc, hốc mắt đã ướt, những giọt nước mắt đã rơi xuống. Mạc Mạc cũng khóc không thể kiềm chế được, từng giọt nước mắt rơi vào trên lòng ngực của anh.

Lúc này đây tâm tình của Mạc Mạc rất vui, cũng rất ngoài ý muốn, đợi nhiều năm như thế, cô tưởng rằng không còn hi vọng nữa rồi. Nhưng kỳ tích đã xuất hiện, cậu nhỏ còn sống và đã trở về, Tô Thiệu Căn không lừa cô.

Cậu nhỏ còn sống nên cô sẽ mãi đợi, nếu như không phải có hi vọng này chống đỡ cho cô thì cô đã bị Giản Chiến Nam đẩy vào con đường chết rồi, cô kiên trì chỉ vì muốn thấy cậu nhỏ, rốt cuộc cô đợi được rồi. trong lòng Mạc Mạc thầm nói, ba mẹ, hai người thấy không, cậu nhỏ còn sống, cậu đã quay về bên cạnh Mạc Mạc.

Mạc Mạc khóc rồi cười, giống như bị điên, cũng không quan tâm đến ánh mắt của người qua đường, chỉ cảm ơn trời cao, đã để cho cậu nhỏ còn sống, đây là món quà sinh nhật đẹp nhất của cô.

“Sinh nhật vui vẻ, Mạc Mạc.”

Edit: làm chương này thật đau lòng, thường thì ngược nam 9 hoặc nữ 9 thôi, đằng này ngược cả hai, không chỉ khiến tim của hai người đau mà người đọc cũng đau không kém.

Chương 60

Mạc Mạc rất kích động, kích động đến mức suýt chút nữa không tìm được phương hướng, đồng thời cũng có rất nhiều lời muốn nói với Lăng Việt Nhiên, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cho nên trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì trước. Lúc về đến nhà vẫn yêu lặng đến khác thường.

Chỉ yên lặng ngồi đối mặt với Lăng Việt Nhiên, ngẩng mặt lên nhìn Lăng Việt Nhiên, đôi mắt của anh, mũi, lông mi, cả người đều không bỏ qua. Sáu năm trước, một người sống sờ sờ lại biến mất không thấy, tuyên bố là đã chết, sáu năm sau, một người lại sống sờ sờ xuất hiện trước mắt cô.

Lúc trước đau lòng gần chết còn bây giờ lại như trúng thưởng lớn, kích động khiến không thể nói nên lời.

Sau khi đầu óc bị kích động một lúc, rốt cuộc Mạc Mạc cũng đặt câu hỏi: “Cậu nhỏ, mấy năm nay cậu đi đâu? Sau cậu lại đen thề, sao lại gầy thề, trưởng thành chính chắn hơn, lại man hơn nữa, thời gian qua cậu có tốt không, sao lại không tới...”

Đi đâu? Lăng Việt Nhiên cũng không biết trả lời thế nào nữa, địa ngục, chốn bóng lai hay là gì đó, không có cách nào dùng một từ để hình dung được, tay vuốt đầu Mạc Mạc, giọng nói rất dịu dàng: “Cậu nhỏ đã một lần đi vào vô gian đạo”.

Vô gian đạo? Cậu nhỏ nói rất dễ, như đang nói tới thời tiết, nhưng mà từ trong ánh mắt Lăng Việt Nhiên, Mạc Mạc cảm thấy không phải anh đang nói giỡn, vậy năm đó lại vượt ngục kỳ quặc và bất thành lĩnh như thế.

Trong lòng Mạc Mạc vô cùng lo sợ, vô gian đạo, trong ấn tượng của Mạc Mạc, như là cảnh sát đi nằm vùng ở nơi bọn tội phạm, mà cậu nhỏ nói một lần đi vô gian đạo, chẳng lẽ cậu nhỏ đi nằm vùng? Không kiềm chế được cô hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Cậu nhỏ?”

Lăng Việt Nhiên nhìn ánh mắt lo lắng của Mạc Mạc, cười nói: “Nha đầu ngốc, biết nhiều để làm gì, biết một chút là được rồi.”

“Là như loại đi nằm vùng sao? Cậu không phải là cảnh sát, sao cho cậu đi nằm vùng?” Mạc Mạc tròn mắt nhìn Lăng Việt Nhiên.

“Cơ duyên khéo gặp, Mạc Mạc đừng nghĩ nhiều quá, cũng đừng hỏi quá nhiều, chúng ta có thể gặp lại nhau là tốt rồi.” thực ra là nhiệm vụ hoàn cảnh, có một số việc có thể nói cho Mạc Mạc, nhưng quãng thời gian trong cuộc sống màu đen đó anh không muốn nói cho Mạc Mạc nghe. Coi như là một giấc mộng, quá khứ thì cho qua đi, nhưng mà trong lòng có một loại cảm giác tự hào, mỗi việc anh làm đều là chuyện có ý nghĩa.

Khẩu khí của cậu nhỏ càng nghe càng biết, điều anh nói chính là sự thật, Mạc Mạc nghĩ rằng loại việc này chỉ có thể xuất hiện trên tivi, chưa từng nghĩ tới người bên cạnh mình cũng gặp phải chuyện này, cũng không dám tưởng tượng khiến lòng càng đau hơn, nhất định mấy năm nay cậu nhỏ sống không tốt, sống trong cuộc sống sợ hãi có thể chết bất cứ lúc nào, không rõ mình là ai, càng không tìm được niềm tin của bản thân, không nghĩ tới sẽ bị lạc phương hướng, mất mạng lúc nào, không có người thân chính thức, không có bạn hữu chân chính, không có một bờ ngực an toàn để cho anh dựa vào.

Tấm lòng lương thiện của Mạc Mạc trở nên đau khổ, rất thương tâm, không nhận được mà ôm lấy Lăng Việt Nhiên, đau lòng nói: “Cậu nhỏ, cảm ơn cậu đã trở về, nhất định Mạc Mạc sẽ thương cậu, bảo vệ cậu, cho cậu bờ vai và lồng ngực cho cậu tin tưởng, dựa vào.”

Trong mắt Lăng Việt Nhiên có chút thần sắc phức tạp, tay vỗ trên lưng Mạc Mạc, vừa phì cười nói: “Được, cậu nhỏ để cho Mạc Mạc bảo vệ, để cho Mạc Mạc yêu thương”

Giờ phút này Mạc Mạc bỗng rõ ràng, năm đó lúc cô cầm băng ghi âm đi tìm Tô Thiệu Cẩn, tại sao Tô Thiệu Cẩn lại nói như vậy, rồi Tô Thiệu Cẩn lại nói sinh nhật sẽ tặng cô một món quà lớn. Chắc là biết rõ sự tình, biết cậu nhỏ đi làm gì, nhưng lại không thể nói ra,

Rõ ràng cô nhớ kỹ, lúc Tô Thiệu Cẩn khuyên cô không nên đưa băng ghi âm ra, cô hỏi tại sao, Tô Thiệu Cẩn bảo chỉ bằng chứng cứ đó thì Giản Chiến Nam bị phán nhiều nhất là hai ba năm, kéo dài thời gian thi hành, có luật sư biện hộ thì rất có khả năng sẽ được phóng thích, không giao ra thì sẽ tốt hơn với mọi người.

Lúc đó cô không hiểu, một người cảnh sát có thể nói ra những lời đó, Mạc Mạc nghĩ rằng anh sợ, không dám đắc tội với Giản chiến Nam, đã hoài nghi phẩm chất của anh. Nhất gan, không xứng làm cảnh sát, những chữ như thế cũng nói ra được.

Lúc đó cô giận đỏ cả vành mắt, cô muốn nói tự mình đi giao thì Tô Thiệu Cẩn giữ cô lại, nói rất nghiêm túc với cô, cô giao ra sẽ hại chết rất nhiều người. Hơn nữa, thì thể Lăng Việt Nhiên vẫn chưa tìm được, có lẽ kỳ tích sẽ xuất hiện.

Khẩu khí Tô Thiệu Cẩn rất nghiêm túc, hơn nữa lời nói rất nghiêm trọng, sẽ hại chết người sao? Lời này nói ra khiến Mạc Mạc tin anh, một ngày nào đó cô sẽ làm rõ, lúc đi ra khỏi quán cà phê, cô dọ dặt thật lâu về việc giao ra hay là không giao?

Nghĩ tới lời nói của Tô Thiệu Cẩn, nghĩ tới Giản Chiến Nam, nghĩ tới đứa bé trong bụng, cuối cùng cô cũng đem băng ghi âm bỏ vào thùng rác, quyết định quên hết tất cả, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của chính mình.

Bây giờ mới có thể nghĩ thông suốt, cậu nhỏ đi nằm vùng, tất cả đều khá ổn, không bị ai nhớ tới, không có bất cứ thứ gì có thể tác động đến, lúc đó kết án cậu nhỏ vượt ngục mà chết, nếu như giao bằng ghi âm ra, sẽ liên lụy đến Giản Chiến nam, tiến hành điều tra, như vậy sẽ không phải là đánh động sao. Xem qua cũng không hề thích hợp, cậu nhỏ càng có thể chết không có chỗ chôn.

Lúc đó cậu nhỏ ngồi tù là vì bị sắp đặt, nếu như tình huống bị truyền ra, như vậy chỗ phạm tội mà cậu nhỏ nằm vùng có thể sẽ nghi ngờ động cơ của cậu nhỏ, thả rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Mạc Mạc nghĩ đến mà cơ thể phát run. Cô không giao ra, nhưng mà cuốn băng ghi âm đó sao lại bị đưa ra, lúc đó cô không ở thành phố C, chỉ sau khi trở về mới nghe nói đến chuyện này, vẫn không biết băng ghi âm đó được giao ra như thế nào... may mà cậu nhỏ không sao, Mạc Mạc ôm cậu nhỏ ngày càng chặt hơn.

“Cậu nhỏ... Sau này cậu có thể bị nguy hiểm không? Họ sẽ không giao cho cậu làm gì đó nữa chứ?” Mạc Mạc lo lắng hỏi.

“Sẽ không, Mạc Mạc không cần lo lắng.” Lăng Việt Nhiên do dự một lúc, đẩy cơ thể Mạc Mạc ra một khoảng cách, trong mắt sáng lên, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Cậu nhỏ, có gì muốn nói với con à?” Mạc Mạc hỏi.

Lăng Việt Nhiên do dự một lúc, nói với vẻ mặt tự trách “Mạc Mạc, cậu... xin lỗi con.”

Mạc Mạc chau mày, vẻ nghi ngờ “Đó gọi là gì, cậu làm chuyện gì mà xin lỗi con?”

“Mạc Mạc, cậu đã nói muốn bảo vệ con cả đời... nhưng cậu chưa làm được” Lăng Việt Nhiên nói với vẻ mặt rất áy náy.

“Cậu không làm sai, đừng nên tự trách mình...”

“Mạc Mạc...cậu... kết hôn rồi.” cuối cùng Lăng Việt Nhiên cũng nói chuyện giấu trong lòng ra, đúng thế hắn đã kết hôn rồi, cưới người phụ nữ khác, mà không phải như hắn nói muốn bảo vệ cả đời cho Mạc Mạc.

Mạc Mạc mở to hai mắt nhìn, bởi vì quá kích động, sau khi đẩy Lăng Việt Nhiên ra, cơ thể hơi nghiêng về phía sau “Cậu nói gì? Kết hôn rồi?”

“Mạc Mạc.” Lăng Việt Nhiên hơi lo lắng giữ vai Mạc Mạc “Xin lỗi, Mạc Mạc, cậu...”

“Thế mà cậu đã kết hôn rồi?” Mạc Mạc kinh ngạc, như bị sét đánh trúng “Con... con có mẹ nhỏ rồi.”

“Mạc Mạc, xin lỗi”. Lăng Việt Nhiên khiến Mạc Mạc bị kích động quá mức, là hắn phản bội lời hứa của mình, chắc là Mạc Mạc đang trách hắn.

“Người đâu? Cậu về một mình, để mẹ nhỏ của con ở đâu rồi?” Mạc Mạc vội vàng hỏi.

“Mạc Mạc...” Lăng Việt Nhiên không biết phải làm như thế nào để cho Mạc Mạc tha thứ.

“Nhanh lên nhanh lên... Cậu để người ta ở đâu hả?” Mạc Mạc sắp nổi bão rồi.

“Ở khách sạn.”

“Sao cậu có thể như thế, tự mình chuồn về để mẹ nhỏ ở khách sạn”. Mạc Mạc vừa nói vừa túm cánh tay Lăng Việt Nhiên, Lăng Việt Nhiên hoảng hốt hỏi “Mạc Mạc, con bình tĩnh một chút, đều là lỗi của cậu”.

“Con không bình tĩnh được, cậu mau cho con thấy cô ấy đi, con muốn xem một người phụ nữ như thế nào mà có thể đoạt được cậu nhỏ.”

“Mạc Mạc, đừng, con bình tĩnh đi, con đánh không lại cô ấy đâu, một mình cô ấy có thể đánh được mấy người đó.”

Mẹ nhỏ còn rất dũng mãnh nữa, trong đầu Mạc Mạc không nhận được mà hình dung về cơ thể người phụ nữ đó, nhưng mà ai muốn đánh nhau chứ, Mạc Mạc nháy mắt mấy cái “Cậu nhỏ, cậu hiểu nhầm rồi, con không phải muốn đánh nhau. Còn nữa người cậu xin lỗi không phải con mà là mẹ nhỏ đó, cậu thể mà nhét mẹ nhỏ vào khách sạn chứ.”

“Mạc Mạc, con không trách cậu...”

“Con trách chứ, trách cậu không nói sớm, nhất định mẹ nhỏ sẽ không thích con rồi.” Mạc Mạc liếc Lăng Việt Nhiên mặt đã trắng không có chút máu, mặc dù cô không ghen, nhưng trong lòng hơi mất mát, sau này cậu nhỏ đã có mẹ nhỏ, sau này không có ai yêu thương cô nữa rồi.

Lúc này Lăng Việt Nhiên mới tin Mạc Mạc thật sự không để ý “Cậu đưa con đi gặp cô ấy.”

Trong lòng Mạc Mạc đầy sự mong chờ tới khách sạn với Lăng Việt Nhiên, trong lòng rất tò mò với mẹ nhỏ chưa từng gặp qua này, cậu nhỏ đi nằm vùng, nhất định là mẹ nhỏ đã xuất hiện lúc đó, không biết chuyện cũ của hai người như thế nào, sao lại khiến hai người không phân rõ địch ta mà có thể ở bên nhau, Mạc Mạc rất tò mò.

Tối trước cửa phòng, Lăng Việt Nhiên gõ cửa, có người mở cửa, Mạc Mạc nhìn thấy một người rất xinh đẹp, không phải là một người có làn da trắng nõn mà là một màu sắc da bánh mật khỏe mạnh, tóc xoăn tự nhiên, xinh đẹp, rất cường dã như con lai vậy, hơn nữa, không phải là đáng người to con như trong tưởng tượng mà là một cơ thể cân xứng, thon cao.

Mợ nhỏ của Mạc Mạc nhìn cậu nhỏ và Mạc Mạc xuất hiện, đầu tiên im lặng một chút, sau đó lập tức chào hỏi rất lớn: “Con là Mạc Mạc đúng không, Việt Nhiên thường xuyên nhắc tới con”.

Mạc Mạc vui đùa oán giận “Cậu nhỏ, mợ nhỏ rất đẹp, sao cậu lại giấu không có con gái?”

Mợ nhỏ của Mạc Mạc kéo Mạc Mạc vào, cúi đầu nói với cô “Mạc Mạc, thương lượng một chút, sau này gọi tôi là Michelle, nghe như thế sẽ trẻ hơn rất nhiều.”

“Như vậy sẽ không được, không lễ phép.” Mạc Mạc lắc đầu, không thỏa hiệp.

Michelle nói với vẻ mặt đau khổ “Tuổi chúng ta không khác nhau lắm, sau này nếu đi ra ngoài, con đột nhiên gọi mợ là mợ nhỏ, có phải rất kỳ quái không?”

Mạc Mạc gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Mợ nhỏ, như vậy nhé, ở nhà con gọi là mợ nhỏ, ra đường gọi là chị? ok?”

Michelle vỗ vai Mạc Mạc, nở một nụ cười mê người “Chị sau này sẽ bảo vệ cho em”.

Lăng Việt Nhiên chau mày, giáo huấn nói “Michelle, đừng vì già mà không kính, em là người lớn, nên có bộ dáng của người lớn đi.”

Michelle nheo mày “Lão bảo hủ, không đề ý đến anh ấy, chúng ta nói chuyện của chúng ta” vừa nói với Mạc Mạc vừa đi đến phòng ngủ, Mạc Mạc đột nhiên nhớ tới chuyện gì, vỗ đầu kêu lên: “Con quên rồi, mợ nhỏ, con tới để đón mợ về nhà”.

Ánh mắt Michelle bắn tới Lăng Việt Nhiên, Lăng Việt Nhiên cười nói “Nghe Mạc Mạc đi.”

Ba người cũng cười thoải mái. Mạc Mạc sợ sẽ khó xử nhưng mợ nhỏ là người rất tốt, hơn nữa cô có thể nhìn thấy, mợ nhỏ đang tiếp nhận sự chăm sóc của cô, hơn nữa rất dụng tâm kéo gần khoảng cách với cô, sẽ không khiến hai người có cảm giác xa lạ. Chắc là cô ấy cũng biết quá khứ của cô và Lăng Việt Nhiên, dù cũng chỉ là quá khứ, hơn nữa rất thuần khiết, chỉ qua là thiếu chút nữa đã kết hôn mà thôi.

Ba người cười nói vui vẻ đi ra khỏi khách sạn, trở lại nhà của Mạc Mạc, đội Lăng Việt Nhiên dọn dẹp xong trong phòng và mua sắm thêm vài thứ, buổi tối hôm nay, một nhà ba người ăn một bữa ăn đoàn viên.

Mạc Mạc cũng mới biết, mợ nhỏ không có người nhà, được nhận nuôi từ nhỏ. Mạc Mạc cảm thấy mợ nhỏ chắc là có chuyện hồi trước, hơn nữa, còn mang theo chuyện đau lòng, cô phát huy trí tưởng tượng siêu cấp của cô, tưởng tượng quá trình quen biết của cậu nhỏ và mợ nhỏ.

Đó là lúc cậu nhỏ chịu khổ nằm vùng, xâm nhập vào tập đoàn phạm tội, mà mợ nhỏ lại được lão đại tập đoàn tội phạm đó nhận nuôi, huấn luyện thành sát thủ, ...nhưng thật ra mợ nhỏ là kẻ thù của lão đại đó, người thân của mợ nhỏ chính là bị người nuôi dưỡng mợ nhỏ giết chết.

Sau đó mợ nhỏ mang trên mình thâm cừ đại hận, ần núp, chờ đến ngày báo thù rửa hận, chờ đến lúc lão đại đó tin tưởng mợ nhỏ, vì muốn dò xét cậu nhỏ có trung thành với hắn hay không nên đã cho mợ nhỏ kết hôn với cậu nhỏ.

Cứ như thế mà cậu nhỏ và mợ nhỏ đã kết hôn, từ từ có tình cảm, sau đó tin tưởng lẫn nhau, sau đó lại yêu thương nhau, sau đó đến cuối cùng, mới biết được thân phận thật và mục đích của nhau. Cùng nhau quay về đây.

Suy đoán của Mạc Mạc chỉ là phát huy trí tưởng tượng của cô, không có gì chứng thực. Cô không biết, sự tưởng tượng của cô có tới 80 % là sự thật. Buổi tối hôm đó, Mạc Mạc ngủ rất tốt, thậm chí còn cười ra tiếng trong giấc mơ.

Gần đây nhiệt huyết với công việc của Mạc Mạc càng tăng. Giản Chiến Nam như hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, thật sự buông tha cho cô, cô có cảm giác rất nhẹ nhàng.

Vài ngày sau cậu nhỏ và mợ nhỏ cùng chuyển đi, căn phòng bên kia là phòng trang trí kết hôn lúc trước của Mạc Mạc và cậu nhỏ. Tưởng rằng mợ nhỏ sẽ đề ý, nhưng mợ nhỏ lại nói, rất đẹp, ở chắc sẽ rất thoải mái, lúc đầu nghĩ nên mua căn phòng khác hoặc sửa lại, nhưng mợ nhỏ nói, như thế sẽ phiền phức, vốn có sẵn chỗ ở lại đỡ phiền. Mợ là một người phụ nữ rất độ lượng, không câu nệ tiểu tiết. Cậu nhỏ tìm được người phụ nữ như thế thật là may mắn.

Vụ án của Lăng Việt Nhiên một lần nữa được phán quyết, rửa sạch tội cường gian, tròng hôn, nhưng Giản Chiến Hi vẫn ở bệnh viện tâm thần nên không thể truy cứu trách nhiệm được, hơn nữa, đã qua thời gian truy tố. Cuối cùng Giản Chiến Nam và Giản Thần Hi đều không sao. Chẳng qua cậu nhỏ đã có thể đường hoàng làm người mà không cần đeo mác tội phạm trên lưng nữa.

Mạc Mạc nhớ đến lần trước khi mắng Tô Thiệu Cần gờ hơi áy náy, cảnh sát không đủ tư cách, nhất gan, không xứng làm cảnh sát, những chữ như thế khẳng định sẽ tổn thương đến Tô Thiệu Cần, hơn nữa mấy năm nay vì chuyện đó mà cô phớt lờ anh đi, thậm chí còn không liên lạc, chỉ gần đây mới giao thiệp lại.

Mạc Mạc do dự mãi mới gọi điện thoại cho Tô Thiệu Cần, sau vài tiếng chuông thì có người bắt máy: “Anh Tô”, cô hơi ngại khi gọi anh.

“Mạc Mạc, có thích quà không?” ở đầu dây bên kia, Tô Thiệu Cần hỏi cô.

Mạc Mạc nói ngập ngừng “Anh Tô, em xin lỗi, năm đó em không nên nói với anh như thế.”

“Em đang nói cái gì, cái gì mà năm đó, anh cũng đã quên rồi.”

“Dù anh có nhớ hay không thì em cũng xin lỗi.”

“Cho chút thành ý đi” Giọng nói hơi châm chọc của Tô Thiệu Cần vọng tới từ đầu dây bên kia.

“Thành ý gì?” Mạc Mạc không nhận được lại nhớ tới lúc trước khi cô nói cảm ơn thì anh cũng muốn cô có thành ý.

“Đến thăm anh đi, chỉ ngồi 1 tiếng máy bay thôi mà.”

“Hả?” cô không dám ngồi máy bay.

“Ngày kia là sinh nhật của anh, đồng chí Mạc Mạc, em xem rồi xử đi”.

“Nếu không, anh qua qua đó, giờ anh có tội phạm phải thăm vấn, anh tắt máy trước nhé, bye bye”.

Mạc Mạc chưa kịp nói câu gì thì Tô Thiệu Cần đã tắt điện thoại. Cô cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục làm việc. Sau khi tan tầm, Mạc Mạc đi ra tới sảnh của công ty, thấy mấy người phụ nữ mặc đồ xuyên thấu, không phải lúc rất bảo thủ sao, sao giờ lại đột nhiên hào phóng như thế.

Mạc Mạc đi qua thì bị Cầm Từ túm được vút vào trong chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, khởi động xe và chạy đi, Mạc Mạc reu: “Bà Khâu, sao lại rảnh rỗi tới đón mình tan ca thế, thật sự mình bị dọa đến chấn kinh đó.”

Cầm Từ trừng mắt liếc cô, bỏ tay xuống chỗ ghế ngồi rồi lôi ra cái gì đó nhét vào tay Mạc Mạc “Anh mình nói cậu muốn đi thăm anh ấy, vậy cậu đưa cái này giúp mình, rất quan trọng, anh ấy cần dùng gấp.”

“Mình...” vẫn chưa nói muốn đi mà.

“Sao thế?” Cầm Từ nhìn đường phía trước rồi hỏi thêm một câu.

“Mình chưa nói là muốn đi mà, anh Tô hay nói giỡn đó”.

“Hình như chân của anh ấy bị thương đó, đến đây không tiện cho lắm”.

“Lại bị thương?”

“Vi vạ án, cho nên va chạm rất khó tránh khỏi”.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Cầm Từ vang lên, Cầm Từ liếc nhìn đi động, nói với Mạc Mạc: “Nghe giúp mình một chút.”

Mạc Mạc đành nhận điện thoại, cô vẫn chưa kịp nói thì bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng gào thét của Khâu Chí: “Tô Tô, em quay về cho anh, mang thai rồi mà em còn dám mặc đồ hở hang, đi giày cao 10 phân ra ngoài đường rêu rao à?”

Mạc Mạc hoảng sợ nhảy dựng lên, Cầm Từ mang thai? Dù đang khiếp sợ nhưng vội nói mấy lời với Khâu Chí đang bốc hỏa ở đầu dây bên kia: “Khâu Chí à, Cầm Từ không sao, rất tốt, anh yên tâm đi, tôi sẽ bảo cô ấy về ngay bây giờ”.

Khâu Chí không nói chuyện mà tắt điện thoại. Mạc Mạc quay đầu nhìn Cầm Từ, nói với vẻ kích động: “Cầm Từ, không thể tưởng tượng được, mình sẽ làm mẹ nuôi, sao lại không nói cho mình biết, nghe lời mau về nhà đi”

Mặt Cầm Từ tức giận dừng xe trước một nhà hàng “Ăn cơm trước”.

Lúc hai người cùng ăn cơm tối, Mạc Mạc mới biết được, bởi vì liên quan đến công việc của Cầm Từ nên tạm thời chưa tính có con, nhưng vì Khâu Chí đã ba mươi tuổi rồi, rất muốn có con. Cho nên hai người vì thế mà mâu thuẫn. Không nghĩ tới, Khâu Chí lại dùng cách đâm thủng áo mưa cho nên Cầm Từ cứ thế mà trúng chiêu. Không tức mới là lạ.

Mạc Mạc vội trấn an Cầm Từ hết giận, trấn an tới nửa ngày, Cầm Từ đang bị thương mắng Khâu Chí là đồ tiểu nhân vô sỉ dè tiện, Mạc Mạc nhìn không được mà cười, cặp vợ chồng này rất thú vị, cô hỏi: “Vậy bây giờ cậu tính sao? Không muốn à?”

Cầm Từ không nói.

“Cậu đó, rõ ràng là thỏa hiệp rồi, lại còn tùy hứng nổi tính tiểu thư, cậu cũng rất yêu đứa bé mà, cậu ưu tư như thế thì nó ở trong bụng cậu cũng cảm nhận được đó, sau này sinh ra sẽ không vui, sẽ không gần gũi với cậu. Dù sao cậu cũng rất yêu chồng cậu, chuyện đứa bé sớm hay muộn gì cũng phải đến, đừng nghĩ nhiều như thế nữa.”

“Có thể cảm nhận được sao?” Về mặt Cầm Từ bất an.

“Đứng, hiện tại cậu phải duy trì tâm tình tốt, nếu không đũa nhỏ cũng không tốt, biết không, ăn nhanh đi.”

Lúc Cầm Từ cúi đầu ăn cơm, một cơ thể cao lớn cũng vội vàng đi tới, đúng là Khâu Chí, trên khuôn mặt đẹp trai đều là vẻ lo lắng, Mạc Mạc cười chào hỏi với Khâu Chí, lúc này Cầm Từ mới phát giác, mình đã bị Mạc Mạc bán đứng.

Ai, bạn bè là dùng để bán mà, Cầm Từ hung hăng liếc Khâu Trí, Mạc Mạc cũng đứng dậy nói: “Khâu Chí, anh chăm sóc Cầm Từ cho tốt, tính tình của phụ nữ có thai sẽ rất gần gũi, tôi đi trước.”

Mạc Mạc đi ra khỏi nhà hàng, nhìn trời, lại nhìn xung quanh, ánh đèn nê ông lóe ra trong đêm tối, không tìm được lại cúi đầu nhìn bụng của mình, tay đặt lên bụng, ở đây cũng từng có một bảo bối, chỉ đáng tiếc....

Mạc Mạc hít mạnh một hơi, không để nước mắt rơi xuống, đưa tay ra bắt taxi, cô phải về nhà...

Hôm sau Mạc Mạc xin nghỉ ở công ty, quyết định đi thành phố F thăm Tô Thiệu Cẩn. Chân của anh bị thương, đi lại không tiện, trở về gấp nói chừng khá nghiêm trọng. Mạc Mạc không ngồi máy bay, cô sợ độ cao, cuối cùng cô chọn đi ô tô.

Trước đó đã gọi điện thoại cho Tô Thiệu Cẩn, lúc Mạc Mạc đến trời đã tối, đi ra bến xe, thấy Tô Thiệu Cẩn mặc đồng phục, đứng thẳng tắp ở đó chờ cô “Có mặt không?” Tô Thiệu Cẩn hỏi cô, trong mắt là ý cười.

Mất Mạc Mạc chuyển tới trên chân của Tô Thiệu Cẩn “Anh đi lại không tiện, không cần tới đón em, em trực tiếp đi qua đó là được rồi.”

“Ông chủ, chị dâu rất đẹp, lại còn đau lòng cho anh như thế”.

Lúc này Mạc Mạc mới chú ý có một cậu thanh niên đứng sau Tô Thiệu Cẩn, Mạc Mạc đang muốn giải thích cô không phải là gì của Tô Thiệu Cẩn cả, Tô Thiệu Cẩn lại nhận túi trong tay cô, nói với cậu thanh niên kia: “Đi lái xe đi.”

“Vâng, ông chủ.”

Mạc Mạc ngồi trên xe nhưng buồn ngủ, nên chẳng giữ hình tượng mà ngủ lịm ra, không ngờ lại nghiêng sang đầu vai của Tô Thiệu Cẩn, Tô Thiệu Cẩn nhìn cô gái bên cạnh, bên môi nở nụ cười rất tự nhiên, không di chuyển để Mạc Mạc tùy ý dựa vào.

Lúc xe dừng lại ở dưới lầu, Mạc Mạc mới tỉnh, đang mê mải nhìn hoàn cảnh xa lạ, cùng bộ dáng buồn ngủ, Tô Thiệu Cẩn vỗ vào mặt cô “Đến nơi rồi, đi lên nghỉ đi.”

Mạc Mạc vẫn mơ màng xuống xe với Tô Thiệu Cẩn rồi đi lên lầu, cũng dần tỉnh táo lại. Phòng ở của Tô Thiệu Cẩn phải gọi là bừa bộn, không biết ăn mấy ngày rồi không dọn, hộp mì tôm còn chất đống trên bàn, sách và tạp chí cũng la liệt trên sofa, vẫn may là không có tất thối.

Nơi này không giống nhà, cũng chỉ là một chỗ ở nhỏ mà thôi, cũng có thể thấy Tô Thiệu Cẩn rất ít khi về đây, khiến người ta cảm thấy được sự trống vắng. Tô Thiệu Cẩn lùa mấy thứ trên sofa sang một bên, hơi ngượng ngùng nói với Mạc Mạc: “Đừng chê nha, bình thường không rảnh để dọn dẹp, cũng không hay trở về, trước tiên hôm nay em ở đây một đêm, để em ở khách sạn anh hơi lo lắng, lát nữa anh quay về trong đội để ngủ.”

Mạc Mạc im một lát rồi nói: “...không cần phiền phức như thế, em ngủ ở trong phòng hoặc phòng khách, em còn có gì không yên tâm so với đồng chí cảnh sát sao?”

Tô Thiệu Cẩn cười “Đói bụng chưa, muốn ăn gì, em nghỉ ngơi trước một chút, sau đó chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Chân của anh như thế, đừng đi lung tung, gọi đồ ăn ngoài đi”. Mạc Mạc có thể thấy dáng đi của Tô Thiệu Cẩn đi lại hơi khó khăn, đã như vậy mà không biết nghỉ ngơi còn vội vàng vàng.

Gọi thức ăn ngoài, thu dọn phòng khách, sau khi ăn cơm tối xong thì Mạc Mạc nói chuyện phiếm với Tô Thiệu Cẩn, sau đó đi nghỉ, ngồi xe lâu như thế nên cô hơi mệt, Tô Thiệu Cẩn nằm trên sofa trong phòng khách, nghĩ Mạc Mạc đang ở trong phòng thì trong lòng liền nhộn nhạo.

Lúc tỉnh lại ngày hôm sau, trong nhà đã không còn ai, Tô Thiệu Cẩn để lại tờ giấy trên bàn trà phòng khách, nội dung là bảo cô ở nhà chờ một chút, anh xử lý xong công việc sẽ về tiếp cô, bữa sáng ở phòng bếp.

Thực sự công việc của anh rất bận.

Mạc Mạc ăn sáng xong, ngắm “ô chuột” của Tô Thiệu Cẩn thì chủ động dọn dẹp, thực ra phòng ở như thế này cũng không tệ lắm. Trên cửa và tường đều dán áp phích súng ống, anh thu thập rất nhiều mô hình súng.

Sau khi thu dọn xong, Mạc Mạc lại xem tivi, nhìn đã gần 10 giờ, anh vẫn chưa quay về, hôm nay là sinh nhật của anh, hơn nữa lại là ngày nghỉ. Mạc Mạc tắm rửa thay quần áo rồi ra ngoài, mua nguyên liệu nấu ăn ở siêu thị bên cạnh, mang về rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Mạc Mạc phát huy khả năng nấu ăn, nấu 5 món rau một món canh, còn làm thêm bánh ngọt, lúc vừa đặt đồ ăn lên bàn thì Tô Thiệu Cẩn đã về, vừa mở cửa ra đầu còn đầy mồ hôi, thì liền nói với Mạc Mạc là xin lỗi vì đã về trễ.

Mạc Mạc nói với về rất thành thạo: “Không sao, biết anh là người bận rộn, ăn cơm đi, nếm thử chút tay nghề của em”

Lúc này Tô Thiệu Cần mới chú ý đến Mạc Mạc đang mặc tạp dề, trong phòng được quét dọn sạch sẽ, mũi cũng ngửi thấy mùi thức ăn, loại cảm giác này rất đặc biệt, thậm chí còn hơi ham mê.

“Anh đi rửa tay rồi ăn cơm.” Mạc Mạc thúc giục Tô Thiệu Cần đang ngơ ngác.

Lúc này Tô Thiệu Cần mới hoàn hồn, đi toilet rửa tay, thay một bộ đồ mát mẻ đi ra ngoài, hai người ngồi đối mặt nhau, Mạc Mạc lấy một ly rượu cho Tô Thiệu Cần, nói: “Anh Tô, anh cũng nên tìm một cô gái để chăm sóc cho anh đi, phòng ở mà như ở chuột thê, nào, hôm nay là sinh nhật anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, nhưng anh chỉ có thể uống một ly, trên chân có có vết thương nên uống rượu nhiều không tốt lắm.”

Tô Thiệu Cần đưa ly lên cùng với Mạc Mạc: “Anh rất vui, Mạc Mạc”. Uống một hơi hết sạch.

Ăn cơm trưa xong Tô Thiệu Cần kiên quyết để Mạc Mạc nghỉ ngơi, còn anh đi rửa bát, nhưng chân tay vụng về làm vỡ một cái bát, lúc Mạc Mạc chạy vào phòng bếp nhìn Tô Thiệu Cần đang cười ngây ngô với cô, che dấu sự ngượng ngùng của anh, ngay cả cái bát cũng không rửa xong.

Mạc Mạc lẩm bẩm nói gì mà tuổi tuổi bình an, đại cát đại lợi, rồi sau đó bảo Tô Thiệu Cần ra ngoài xem ti vi, đừng ở đây làm phiền thêm nữa, chuyện rửa chén bát, vẫn nên để cô làm nếu không những cái bát đáng thương đó sẽ hỏng hết.

Nhìn bộ dáng như vợ nhỏ của Mạc Mạc trong lòng Tô Thiệu Cần lại kích động, đưa tay ôm lấy Mạc Mạc, dọa Mạc Mạc nhảy dựng lên, bát trong tay thiếu chút nữa là rơi trên mặt đất “Anh Tô...”

“Mạc Mạc... làm vợ của anh đi, được không?” Lúc Tô Thiệu Cần nói chuyện thì cánh tay siết vào càng chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, anh, thê mà anh đang hồi hộp, hồi hộp đến thở cũng không thông.

Edit: Mình nghĩ chuyện về đứa con của Mạc Mạc sẽ là một nội dung khá bất ngờ và cũng sẽ rất đau lòng. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

“Xin lỗi...anh Tô” Mạc Mạc đẩy Tô Thiệu Cần ra, Tô Thiệu Cần buông tay thất vọng, sau khi khôi phục lại khỏi bộ dạng xấu hổ thì nhướng mi nói: “Dù sao anh cũng bị cự tuyệt nên em cũng phải cho anh lý do chứ.”

Mạc Mạc liếc anh “Không cho anh lý do lại như thế sao?”

Tô Thiệu Cần nói nghiêm túc: “Anh sẽ bắt em, tội danh là em làm tổn thương trái tim một người đàn ông 30 tuổi mà không có lý do.”

Mạc Mạc nhìn không được cười lên, cúi đầu tiếp tục rửa chén, Tô Thiệu Cần không bỏ qua mà càng lại gần Mạc Mạc: “Chẳng lẽ là vì chuyện tình cảm bị đá kích trong quá khứ kia đã khiến em đánh mất hi vọng vào cuộc sống?”

Mạc Mạc nhẹ lắc đầu, do dự một lát rồi mới nói: “Em không yếu ớt như thế đâu, đối lập lại em lại muốn hạnh phúc, hơn nữa sống thật tốt.” Những chuyện trước kia muốn cho nó trở thành quá khứ.

Tô Thiệu Cần lại tiếp tục nói khách sáo: “Vậy em muốn hạnh phúc như thế nào?”

Mạc Mạc liếc nhìn Tô Thiệu Cần, hất đầu, nói không khách khí “Không nói cho anh biết”.

“Được, chơi chiêu này với anh, xem anh thăm vấn em như thế nào?” Tô Thiệu Cần nói xong thì đưa một tay ra ôm Mạc Mạc, Mạc Mạc bị tập kích liền sợ hãi kêu lên, lúc phục hồi tinh thần thì đã thấy Tô Thiệu Cần cúi đầu vác cô lên.

Hai tay Mạc Mạc vung loạn, nói khó khăn: “Tô Thiệu Cần, anh là đồ dã man, mau bỏ em xuống.”

“Không nói thì sẽ không thả.” Tô Thiệu Cần còn xấu xa lay Mạc Mạc mấy cái. Mạc Mạc bị kinh hãi, không may nếu anh ôm không động, buông tay một cái thì đầu của cô sẽ đập vào đất, cổ của cô đánh vào lồng ngực anh...

“Không nói, anh bỏ em xuống đi.” Mạc Mạc liền chết cũng không nghe theo.

“Không nói phải không? Chúng ta ra ngoài chơi được không?” Tô Thiệu Cần cười như kẻ trộm, bước chân ra khỏi phòng bếp, Mạc Mạc hét chói tai rồi hai tay lại ôm lấy chân của Tô Thiệu Cần, “Tô Thiệu Cần, em sẽ kiện anh, báo cục trưởng cách chức anh, đồ cuồng ngược đãi người khác...”

Mạc Mạc nói nhưng cũng thấy Tô Thiệu Cẩn mở cửa đi ra ngoài, cô vội nói: “Tô Thiệu Cẩn, anh thả em xuống rồi em sẽ nói cho anh.” tay Mạc Mạc vỗ lên chân Tô Thiệu Cẩn, đầu của cô sắp hồng rồi.

Tô Thiệu Cẩn đặt Mạc Mạc vững vàng trên sofa, hai chân Mạc Mạc được tự do liền mãnh liệt đập Tô Thiệu Cẩn một cái “Tô Thiệu Cẩn, anh là đồ đã man, như thế có cô gái nào dám cần anh nữa.”

Tô Thiệu Cẩn cười đắc ý: “Đừng chuyển đề tài, nói mau.”

Mạc Mạc ngồi xuống đưa tay vuốt tóc: “Em không đánh mất hi vọng với cuộc sống, không biết quá chờ mong. Chẳng qua mới vừa kết thúc cuộc sống như vậy, nói thật, cả thể xác và tinh thần đều hơi mệt mỏi, hơn nữa, em còn có rất nhiều việc cần làm, tạm thời em chưa tính đến chuyện kết hôn, chờ những nguyện vọng của em hoàn thành xong lúc đó em mới suy nghĩ đến bắt đầu một đoạn tình cảm khác, tìm một người thành thật đáng tin cậy, không kết hôn với một người đàn ông không lương thiện.”

Tô Thiệu Cẩn vỗ vỗ ngực mình: “Mạc Tiêu Hữu, mắt của em bị ghen mắt che hết rồi sao, anh không phải là hạnh phúc của em sao. Em xem, thứ nhất chúng ta đã quen biết nhiều năm, anh không phải là người không lương thiện. Thứ hai, tuy em chưa yêu anh, nhưng chúng ta có tình cảm, hơn nữa em cũng không ghét anh đúng không. Tình cảm theo thời gian thì sẽ thay đổi và phát sinh, tình bạn bè, tình thân, tình yêu, ... những thứ tình cảm đó đều có thể. Thứ ba... thứ ba là anh bị người ta ép bức kết hôn quá nhiều rồi, em hãy thu nhận anh đi, cứu anh khỏi khổ ải đi, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm mà.”

“Anh Tô, trong vòng 4, 5 năm tới em sẽ không kết hôn, anh hiểu không?”

Mạc Mạc mới 23 tuổi, cô có rất nhiều thời gian để hoang phí, nhưng Tô Thiệu Cẩn không như thế, anh đã sắp 30 rồi, nếu chờ bốn năm năm nữa thì anh đã ba lăm ba sáu tuổi rồi, không chừng cũng bị người nhà bóp chết rồi. Trong lời nói của Mạc Mạc Tô Thiệu Cẩn cũng hiểu, anh lại nói với về mặt thống khổ “Xong rồi, anh bị ghét bỏ rồi, thì ra là ghét vì anh già.”

“Ài, thật là, mặc kệ anh”. Mạc Mạc đứng dậy tháo tạp dề ra, “Em phải về đây, ngày mai còn phải đi làm”.

“Mạc Mạc.” Tô Thiệu Cẩn cố gắng cuối cùng “Chúng ta thử yêu trước đi, anh giúp em phân tích một chút, em xem, em muốn làm việc của em, anh có thể không can thiệp, hơn nữa tuyệt đối duy trì, chúng ta không ở chung một thành phố, chỉ thỉnh thoảng mới gặp mặt, như vậy em sẽ không có gánh nặng, có thể có rất nhiều thời gian để làm việc em muốn làm. Nếu như em cảm thấy có thể, thì em có thể dọn về đây ở chung với anh, về chuyện tương lai thì cứ thuận theo tự nhiên đi.”

“Được rồi, đừng nhìn anh với anh mắt như thế, đáng vẻ rất ngốc.” Tô Thiệu Cẩn cười vỗ vỗ đầu Mạc Mạc, “Đi thôi, đồ ngốc, anh đưa em tới nhà ga, lời của anh em cố gắng suy nghĩ một chút, đáp án lần này đừng để anh phải chờ 6 năm nữa, Mạc Mạc...”

(Edit: Nam phụ luôn chung tình...haizzz, còn cả đồng gái ế đây nay Tô này...)

Tô Thiệu Cẩn tiễn Mạc Mạc tới nhà ga, mua vé xe, Mạc Mạc muốn đi nhưng trong lòng Tô Thiệu Cẩn lại không muốn, dặn dò cô trên đường phải cẩn thận, tới nơi thì gọi điện, không thể nói chuyện với người xa lạ trên đường, không nên ngủ trên xe, phải coi kỹ đồ của mình, dong dài một hồi thì Mạc Mạc ừ à ừ à... gật đầu thật mạnh.

Xe sắp đi, Mạc Mạc sắp đi vào “Anh Tô, anh về đi, em đi đây, có cơ hội thì sẽ đến thăm anh, byebye.” Mạc Mạc nói xong thì quay người đi, mới bước được hai bước thì Tô Thiệu Cẩn kéo tay Mạc Mạc lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Mạc Mạc, nói rất thận trọng “Mạc Mạc, em sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục nhé?”

Mạc Mạc cười “Anh Tô, em sẽ suy nghĩ lời anh nói, cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

Tô Thiệu Cẩn cười, căng thẳng như cơ thể bị xiết lại “Ừ, nhớ đó, không thể ghét bỏ vì anh già, biết không? Đi đi, đi vào đi.”

“Ừ.” Lần thứ hai Mạc Mạc quay người, nhưng Tô Thiệu Cẩn không buông tay, Mạc Mạc nhũn mày nói với về bất đắc dĩ “Anh Tô, anh bảo em đi như thế nào đây?”

Tô Thiệu Cẩn dùng sức kéo Mạc Mạc lại, Mạc Mạc không tự chủ được mà ngã vào trong lòng Tô Thiệu Cẩn, Tô Thiệu Cẩn cúi đầu dùng sức hôn lên mặt Mạc Mạc một cái, Mạc Mạc hoảng sợ mở to hai mắt nhìn Tô Thiệu Cẩn đang cười hề hề như trộm được gì đó. Mạc Mạc không nói gì, chú ý cảnh sát chơi trò lưu manh nha, nhắc chân phải đá Tô Thiệu Cẩn một cái, nhưng Tô Thiệu Cẩn lại nhanh nhẹ tránh được, khoát tay nói “Đây là quà sinh nhật của anh, bye bye.”

Mạc Mạc tức giận nhưng chỉ có thể đứng trừng mắt với Tô Thiệu Cẩn, lúc này quay người bước đi, nụ cười trên gương mặt của Tô Thiệu Cẩn dần tắt đi, Mạc Mạc, hi vọng em cho anh đáp án mà anh muốn.

Lúc Mạc Mạc về đến thành phố C thì đã rạng sáng, trên đường đi cô ngủ mơ mơ màng màng, trong đầu cũng không ngờ lại nghĩ đến những lời Tô Thiệu Cẩn nói, yêu đương, hình như không có gì quái lạ nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Đường đi lắc lư, lúc cô muốn ngủ thì đi động báo tin nhắn đến của Tô Thiệu Cẩn, chỉ đơn giản hỏi cô đã đến chưa, mọi việc trên đường đi đều tốt cả chứ.

Ra khỏi nhà ga, Mạc Mạc nhìn không được ngáp một cái. Ngoài nhà ga là một đường lớn, lúc này người ở nhà ga không nhiều. Lúc Mạc Mạc muốn đón xe taxi lại nghe thấy có người gọi tên cô. Cô ngăn ra, cũng không dám quay đầu lại, người xưa nói, lúc nửa đêm có người gọi mình thì không thể trả lời,

không thể quay đầu lại, gan cô vốn đã không lớn, lúc này trời còn tối, người còn thừa thớt, ai lại có thể quen cô?

Mạc Mạc tiếp tục đi không quay đầu lại, không trả lời, mỗi bước được mấy bước thì cảm thấy bờ vai nặng xuống, giống như là bị người nào đó nắm lấy, Mạc Mạc hơi sợ, mắt nhắm lại, miệng thì lẩm bẩm.

Cảm thấy đôi tay trên vai rất ấm áp, Mạc Mạc nhắm hai mắt từ từ quay đầu, mắt hí ra một chút. Khi nhìn rõ người ở phía sau, phản ứng của Mạc Mạc còn dữ hơn so với gặp ma “Anh...anh... sao lại là anh? Sao anh lại ở đây?”

“Làm sao, không phải ma nên thất vọng hả?” người đàn ông cười, đôi mắt phượng trong bóng đêm như ngôi sao.

Mạc Mạc nhớ đến những lời mặc niệm lúc này nên mặt đỏ lên, lúc đó là chỉ vì muốn có thêm can đảm thôi. Không nghĩ tới, giữ vai cô lại là người, là người mãi dây dưa với sinh mệnh của cô, Giản Chiến Nam.

“Em đi nơi khác à?” Giản Chiến Nam nói với Mạc Mạc bằng giọng điệu như ngoài ý muốn gặp được.

“Ừ, thăm bạn.” Mạc Mạc thuận miệng trả lời, trước kia, mỗi ngày lúc nhìn thấy Giản Chiến Nam, thì sẽ luôn nghĩ đến cái chết của cậu nhỏ, hơn nữa, anh ta lại không nói lý như thế, không để ý nguyện vọng của cô, giam lỏng cô, không cho cô làm cái này, không cho cô làm cái kia, còn cô thì luôn chống đối với hắn. Cảm thấy mình rất hận hắn, cũng rất chán ghét hắn, ước gì có thể nhanh chạy thoát khỏi tên ma quỷ này.

Mà bây giờ, cậu nhỏ còn sống và đã trở về, hắn đã buông tay với cô, trả lại tự do cho cô, tuy rằng không có hảo cảm gì hơn những nhưng vẫn không thể hoàn toàn tha lỗi cho hắn, nhưng dường như khi đối mặt với hắn thì tâm tình không giống như trước kia, giống như, không hận hắn như thế nữa, cũng không mâu thuẫn như thế nữa.

Nhưng khi thấy hắn cô sẽ lo sợ, sợ hắn sẽ tính kế với cô, hoặc là lại bắt cô về rồi giam cầm trong lồng giam xa hoa đó. Nói thế nào đi nữa thì thật ra vẫn hơi sợ hắn, hắn cũng không phải là người lương thiện trong sạch gì.

Dường như Giản Chiến Nam nhìn ra được vấn đề lo lắng của Mạc Mạc, giải thích rất tự nhiên: “Anh tới đón bạn.” Đúng thế, là tới đón bạn, người bạn đó là Mạc Mạc. Chỉ sợ ngay cả bạn bè thì Mạc Mạc cũng không muốn làm bạn với hắn, Khâu Chí nói không thể làm người yêu có thể làm bạn, hy vọng này với hắn dường như rất xa vời.

Mạc Mạc không nghĩ nhiều, nghe Giản Chiến Nam nói như thế cô cũng cảm thấy là lần gặp gỡ trùng hợp, nhưng quái lạ là, người như thế nào mà cần đích thân Giản Chiến Nam đi đón, nhưng cô không cho phép bản thân mình tò mò tới chuyện của Giản Chiến Nam nên không muốn tiếp tục suy nghĩ, mà Mạc Mạc cũng không biết nên nói gì với Giản Chiến Nam, nên vội nói: “Vây, vậy anh nhanh đi đón bạn đi, tôi đi trước.”

“Anh tiễn em” Nói ra ba chữ rồi lại nói “Lúc này không dễ bắt xe.”

Đang nói thì một chiếc taxi dừng xe trước mặt hai người, tài xế thăm dò hỏi “Muốn quá giang sao?”

“Phải”. Mạc Mạc nói xong thì liền mở cửa lên xe, để lại một mình Giản Chiến Nam đứng bên đường, cơ thể cao lớn dưới ánh đèn lờ mờ càng cao to, gương mặt tuấn tú càng rõ hơn, chuẩn như điêu khắc.

“Tổng giám đốc Giản, lên xe đi.” Một chiếc xe màu đen từ từ dừng lại bên cạnh Giản Chiến Nam, còn tầm mắt của Giản Chiến Nam lại nhìn theo chiếc xe taxi chở Mạc Mạc đi. Mở cửa lên xe rồi dặn dò lái xe Tiểu Lưu gì đó, liền lập tức đuổi theo sau xe của Mạc Mạc.

Tài xế taxi là người đàn ông rất khéo nói, hỏi Mạc Mạc “Cải nhau với bạn trai à?”

“Không phải.” Mạc Mạc cũng ngại nói nhiều, chỉ trả lời đơn giản.

“Em gái nhỏ, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Phiền anh lái xe cho nghiêm túc.” Trong lòng Mạc Mạc nghĩ, tôi bao nhiêu tuổi thì có quan hệ gì với anh, hỏi tí mỉa như thế làm gì. Đang nghĩ ngợi thì trên đuôi của Mạc Mạc xuất hiện một bàn tay ẩm ướt, trong lòng Mạc Mạc sợ hãi, cầm túi lên đánh về hướng bàn tay kia “Anh làm gì?”

“Ngại hả, anh vuốt tay, thật là ngại.” Lái xe giải thích với vẻ mặt thành khẩn, còn Mạc Mạc thì chỉ thấy ghê tởm, nhưng lại ngại thẹn cho rằng thực sự anh ta không cố ý, dù sao Mạc Mạc không tin rằng trên đời này cũng có bt tồn tại, đương nhiên cô cũng cảm thấy Giản Chiến Nam cũng rất bt, nhưng cảm giác với Giản Chiến Nam lại khác, sẽ không quá bt như thế.

(Bt: là từ mà tác giả dùng)

Nhưng lúc chân của cô bị chạm tới lần thứ hai thì cô biết cái này không phải gọi là không cẩn thận, cô lấy túi ra sức đánh vào đầu và tay người đàn ông kia, “Dừng xe, dừng xe.”

Người đàn ông đang lái xe phải ngăn cản sự công kích của Mạc Mạc, xe phanh một tiếng nên dừng lại, thiếu chút nữa là đâm vào cây bên đường. Tay chân Mạc Mạc luống cuống mở cửa ra xuống xe rồi chạy tới chỗ đồng người, người lái xe kia nín thở một tiếng rồi cũng lái xe rời đi.

Lúc Mạc Mạc đang gấp gấp chạy đi thì cổ tay bị ai đó giữ lại, Mạc Mạc nghĩ thầm có phải là tên lái xe biến thái kia không “Cút đi, nếu không tôi báo cảnh sát bắt anh.” Mạc Mạc vừa gào vừa dùng túi đồ làm vũ khí, thiếu chút nữa là đã khóc “Sao lại là anh?”

“Anh không có ý gì khác, chỉ vì không an tâm cho em. Em thật đúng là không cho anh yên tâm gì hết, hơn nửa đêm rồi lại mặc ít như vậy làm gì?” Giản Chiến Nam nhủ mảy, “Lên xe đi, anh đưa em về.”

Cô mặc một chiếc áo t-shirt, quần short, rất bình thường không phải sao. Những cuối cùng Mạc Mạc cũng ngoan ngoãn lên xe Giản Chiến Nam, cô đã sợ không dám bắt xe nữa. Tuy Giản Chiến Nam cũng là người rất biến thái, nhưng ít ra vẫn là người biến thái mình quen biết, không sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Mạc Mạc dùng khăn tay lau phần da thịt bị sờ qua, dù sao trong lòng vẫn cảm thấy rất ghê tởm, nơi bị bàn tay ướt sũng mồ hôi sờ qua cô cảm thấy rất bẩn, chùi thế nào cũng cảm thấy không được.

Về mặt bình tĩnh của Giản Chiến Nam nhìn hành động của Mạc Mạc cũng hiểu được vài phần, mảy nhẩn lại có thể kẹp chết một con muỗi, đưa tay ra cướp khăn tay trong tay của Mạc Mạc “Chùi sau đi, về sau đừng ra ngoài muộn như thế nữa.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam nhưng chỉ thấy hấn nhìn về phía trước, giờ cô cũng đã hoảng sợ và ý thức được mình đang ngồi trên chiếc xe Rolls-Royce của Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam từng dùng xe này đưa cô đi ăn. Ở trên xe này cô lại nhớ lại những lần cô và Giản Chiến Nam loạn thất bát nháo.

Trong lòng hơi phiền muộn, Mạc Mạc cảm thấy không khí trong xe hơi loãng, muốn mở cửa sổ xe nhưng cuối cùng lại ôm chặt chiếc túi, tựa lên trên ghế xe, nhìn bóng đêm bên ngoài rồi ngủ đi từ lúc nào.

Cơ thể dần nghiêng về hướng của Giản Chiến Nam, đầu dần ngã xuống trên vai, cô ngủ thoải mái mà không hề có chút phòng bị nào, cảm giác lần đầu tiên thức đêm quả thật đỡ không được. Xe chạy tới nơi của cô, dừng ở dưới tiểu khu, nhưng cô vẫn ngủ một cách hồn nhiên.

Giản Chiến Nam thấy cô vẫn đang ngủ say nên không tính gọi cô dậy, một tay đặt trên áo khoác, một tay đặt trên người Mạc Mạc, ánh mắt vẫn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Mạc cũng không định xuống xe.

Tiểu Lưu không dám nói gì sợ quấy rầy tới Mạc Mạc, sau khi ra hiệu bằng tay với Giản Chiến Nam thì xuống xe, tự mình bắt xe rồi đi. Bóng đêm sâu lắng, bốn phía yên lặng, người đàn ông tuấn tú trong xe ngồi cười với nụ cười thành nhiên cùng với một cô gái ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Tay Giản Chiến Nam muốn sờ khuôn mặt nhớ nhưng bao lâu nay, nhưng sợ làm cô tỉnh lại, cuối cùng chỉ sờ theo đường nét trên khuôn mặt cô cách một khoảng cách, Mạc Mạc, khi nào thì cô mới có thể tha thứ cho hấn, mới trở lại trong vòng ôm ấp áp của hấn.

Lúc Mạc Mạc tỉnh lại thời bầu trời đáng sáng, cô mở mắt ra, tầm mắt mông lung đối diện với chiếc áo sơ mi màu trắng, cùng hơi thở nam tính quen thuộc, mà tay cô thì đang ôm chặt vòng eo rắn chắc, cô xoay người nhưng đầu vẫn ở trong tình trạng ngây ngốc, ánh mắt mờ mờ nhìn thấy Giản Chiến Nam đang nằm ngả ra sau tựa lưng vào ghế ngủ, từ từ nhắm mắt ngủ, một tay thì đặt trên trán còn tay kia thì ông lấy eo cô.

Có lẽ cũng vì thời gian 6 năm qua, cô đã quen được hấn ôm, cũng có thói quen ở trong lòng hấn, nhưng khi tỉnh dậy thì hơi hoảng hốt, không ý thức được rằng bây giờ và trước kia không giống nhau, đợi đến lúc cô hoàn toàn tỉnh táo thì cô mới nhớ ra bọn đã chia tay, rồi nhớ tới đêm trước lúc gặp nhau.

Ánh mắt nhìn xuống tới phía dưới, mặt cô đỏ lên, kiềm chế ý định hoảng hốt muốn nhảy dựng lên mà chỉ cần thần rời khỏi vòng tay ấm áp của hấn, cảm lấy áo trên người, chuẩn bị đặt lại trên ghế nhưng cuối cùng cũng đáp trên người Giản Chiến Nam, rón ra rón rén mở cửa nên không phát hiện ra được Giản Chiến Nam đang ở trong xe với đôi mắt đen sáng như sao đang nhìn bóng lưng của cô.

Tay Giản Chiến Nam sờ sờ chiếc áo trên người, khoe miệng cười lên nhìn theo bóng lưng cô, hấn nghĩ thầm rằng, trong chút nữa thôi Mạc Mạc sẽ tự đánh vào đầu của mình. Đang nghĩ ngợi thì quả nhiên thấy từ xa Mạc Mạc đang đánh đầu của mình.

Đúng vậy, Mạc Mạc rất chán nản, sao mình không đề phòng mà lại nằm trong lòng Giản Chiến Nam, còn ôm eo hấn, dọa người nhất chính là cô còn nhả nước miếng về thành một bản đồ hoa lệ trên đồ hấn, tay sờ mặt, bất hạnh là trên mặt cô còn dính nước miếng, cô dùng sức chà sát, bước nhanh hơn, đã quên mất chuyện hôm nay, ...

Áo là do Mạc Mạc đắp giúp hấn, lúc đầu định hưởng thụ một lát, nhưng lại cảm thấy vị trí phía dưới bụng ướt ướt, vị trí giữa hai chân ướt sũng, hấn cúi đầu nhìn thì thấy một bãi dầu vết. Không cần nghĩ thì hấn cũng biết đây là nước miếng của Mạc Mạc. Trách gì cô lại len lút rồi đi như thế, thì ra chủ yếu là vì nguyên nhân này. Tay nắm nắm lại đặt ở bên môi nhin không được mà cười lên.

Lấy di động ra, hấn nhắn tin gửi tới cho Mạc Mạc.

Mạc Mạc vừa mở cửa ra thì nhận được tin nhắn của Giản Chiến Nam viết: Nhớ phải bổ sung lượng nước.

Mặt Mạc Mạc hồng lên, chỉ vài từ đơn giản nhưng Mạc Mạc hiểu ngay được ý của Giản Chiến Nam, tức giận với di động “Đáng ghét, đáng ghét...”

Giản Chiến Nam cất di động, vẫn cười nài, trong đầu có thể tưởng tượng được khuôn mặt đỏ ửng và bộ dạng ảo não của Mạc Mạc. Khăng định cô sẽ ra sức nói với bản thân là quên đi, quên đi, rồi sẽ mắng hấn đáng ghét, đáng ghét....

Hấn hiểu cô như hiểu chính bản thân mình.

Mạc Mạc trở về nhưng ngày hôm sau mới đi làm, bản vẽ tập thành một đồng cần phải tăng ca để hoàn thành, nhìn bản vẽ mà đầu choáng mắt hoa, cả người cứng đờ. Cô tăng ca đến 10 giờ tối mới tương đối hoàn thành công việc, trong công ty chỉ còn lại mình cô với hai đồng nghiệp khác, bận bịu như

thể nên đến giờ ba người mới xuống lầu để về nhà.

Trải qua một lần rồi nên Mạc Mạc nhất gan không dám bắt xe, may mà chuyến xe bus muộn nhất là 11 giờ, ngồi xe bus đến gần nhà. Lúc Mạc Mạc xuống xe ở trạm xe bus, đói đến mức bụng dính vào lưng, giờ về mà nấu cơm thì là không tưởng, Mạc Mạc nhìn xung quanh, cô thấy quán ăn cay Tứ Xuyên nên đi thẳng đến.

Chọn vài món, Mạc Mạc ăn rất có hứng, lúc đói mà được ăn thoải mái cũng là một cảm giác hạnh phúc. Sau khi ăn xong, lúc tính tiền thì phụ vụ nói với cô đã có người trả tiền rồi.

Sao lại kỳ lạ như thế, sao lại có người tính tiền giúp cô, cô hỏi: “Ai trả tiền giúp tôi?”

Người phục vụ chỉ tay về phía cửa, Mạc Mạc quay đầu lại thì đã thấy Giản Chiến Nam áo mũ chỉnh tề đứng ở đó, nếu dùng chiêu sách lôi kéo khách hàng thì Giản Chiến Nam đúng là một chiêu bài tốt, ánh mắt của cô phục vụ đúng là như rau tươi mơn mơn mùa thu.

Cũng không biết vì sao ánh mắt của Mạc Mạc lại không thuần khiết ngắm nơi nào đó của Giản Chiến Nam, cô thì không phải cô cố ý thô tục như thế, chủ yếu là nhớ tới bãi nước miếng ngày hôm qua của mình.

Lúc đầu cảm thấy thật kỳ lạ, gặp Giản Chiến Nam không biết là kỳ quặc như thế nào, Mạc Mạc đi tới, tay đưa tiền cho Giản Chiến Nam “Tôi có tiền, không cần anh trả giúp. Còn nữa, sao anh luôn xuất hiện trước mặt tôi thế.”

“Em tự kiêu rồi đó, cảm thấy anh xuất hiện là cố ý sao?”

“Không phải thì tốt rồi.”

Giản Chiến Nam không nói tiếp chủ đề mà chỉ nói với Mạc Mạc: “Bạn anh muốn ăn món cay Tứ Xuyên nên tới đây, không phải cả chuyện này em cũng muốn xen vào chứ, anh nhớ, chúng ta đã chia tay rồi mà...”

“Ai muốn quản anh” ý của cô không phải là ý này, Mạc Mạc nói xong thì đi ra ngoài, Giản Chiến Nam cũng lập tức đi theo, lúc đó có hai người đàn ông đi tới nói với Giản Chiến Nam: “Chiến Nam, chúng tôi còn có việc phải đi trước.”

“Đi thông thả” Giản Chiến Nam nói với giọng điệu thản nhiên nhưng ánh mắt lại nhìn Mạc Mạc đã rời đi.

Hai người đàn ông tạm biệt với Giản Chiến Nam và lái xe rời đi, thì Giản Chiến Nam liền đuổi theo Mạc Mạc, Mạc Mạc đi nhanh hẳn cũng đi nhanh, Mạc Mạc đi chậm hẳn cũng đi chậm, thấy Giản Chiến Nam đi theo cô đến tận trong tiểu khu, cuối cùng Mạc Mạc cũng dừng lại nhìn không được quay đầu lại “Anh đi theo tôi làm gì?”

“Mạc Mạc”, Giản Chiến Nam dùng một lát, đôi mắt đen nhìn thẳng vào Mạc Mạc mang theo sự áy náy và xin lỗi “Đêm hôm nay không tẻ, trăng thanh gió mát, anh chỉ muốn nói là... xin lỗi em.”

Muốn xin lỗi cũng phải nhìn sắc trời nữa sao? Tim Mạc Mạc như nghẹn lại, một chút tâm tình kháng cự cùng lãnh đạm biến mất, rừ mí mắt xuống nhìn một lát “Tôi không biết xin lỗi đối với anh mà nói là có nghĩa gì, nhưng đối với tôi mà nói thì không quan trọng, tôi chỉ muốn một cuộc sống đơn giản như vậy thôi, anh hiểu không?”

“Đừng đi, nghe anh nói cho hết đã.” Giản Chiến Nam hơi lo lắng nên giữ vai của Mạc Mạc lại, “Mạc Mạc, anh rất hối hận vì năm đó đã làm tổn thương em, anh vốn là một người kiêu ngạo, khi cảm thấy mình muốn gì đó thì anh sẽ giật lấy cho mình. Không muốn thì có thể thoải mái không cần. Nhưng mấy năm nay anh vẫn không thoải mái. Chuyện của anh với Nhã Nhi đã làm tổn thương em. Anh không nên dùng tâm tình như thế, mang theo tình cảm như thế để đến gần em, lại dùng cách thức như thế để buông tha cho em... Mạc Mạc, tha thứ cho anh có được không?”

Chuyện cũ như khói, nhưng vẫn rõ ràng như thế, loại cảm giác đau đớn khắc sâu trong lòng, một người chỉ tay năm ngón như Giản Chiến Nam mà có thể nói lời xin lỗi khép nép như thế quả không dễ dàng.

Nhưng mà Mạc Mạc không hiểu vì sao hẳn cứ khẳng khẳng muốn có được sự tha thứ của cô như thế. “Chuyện cũ đã qua lâu như thế rồi, lúc đó vốn rất khó chịu, nhưng mà cũng chỉ là quá khứ, anh không cần nói ân hận hay lời xin lỗi gì đó. Lúc trước không hiểu chỉ cảm giác đơn thuần rằng anh rất tuyệt tình, anh làm tổn thương tới trái tim và tim cảm của tôi, tôi cảm thấy rất hận anh, vì sao anh lại tàn nhẫn với tôi như thế, khiến tôi cảm thấy tình cảm của tôi bị giẫm đạp, bị tổn thương.

Nhưng bây giờ tôi cảm thấy tình yêu không có đúng sai, chỉ có người nào yêu người nào nhiều hơn mà thôi, không có ai đúng cũng không có ai sai. Yêu quá nhiều, giao ra tình cảm quá nhiều thì khi người kia vô tình sẽ khó tránh khỏi việc bị thương. ...mặc dù, đoạn tình cảm đó rất tổn thương nhưng mà đối với tình cảm của bản thân lại là một kinh nghiệm, dù bị nghiền nát, vết thương chồng chất, nhưng với tình yêu của bản thân thì lại xinh đẹp.”

“Mạc Mạc, thực sự em đã trưởng thành rồi.” Giản Chiến Nam cười yếu ớt, trong con ngươi đen lại là sự hoảng hốt, giống như thấy được năm đó, hẳn quen một cô bé, chiếc nơ con bướm hồng nhạt, mái tóc đen nhánh và mềm mại, thẳng tắp ở sau lưng. Một đôi mắt to mẽ người, khi cười lên lại như một hồ nước, giọng nói dịu dàng lại ngọt ngào, sẽ cười và gọi hẳn là anh Giản, vui vẻ, phần chân, thích thú, khó chịu, đau lòng vì hẳn.

Nhưng bây giờ Mạc Mạc đã trưởng thành rồi, cô bé nhỏ năm đó trải qua bể dâu đã mất đi tính hồn nhiên đơn giản, giác ngộ và suy nghĩ như thế không nên có ở lứa tuổi này của Mạc Mạc.

Tuổi này của cô phải nên yêu hết mình, yêu một cách đơn giản, đơn giản mà vui vẻ. Là hẳn, đã giẫm nát tình yêu của cô, xé nát vô ưu của cô, đơn thuần

và hồn nhiên. Cô trưởng thành không khiến hắn cảm thấy vui vẻ mà chỉ cảm thấy chua xót và đau lòng.

Từ từ kéo Mạc Mạc ôm vào trong lòng, không để cho cô một chút phản kháng, mà Mạc Mạc cũng không muốn phản kháng, cô biết, không cần thiết, hắn chỉ muốn để cô tha thứ, ôm một cái thì sau đó sẽ rời đi.

Giản Chiến Nam nhẫn chịu sự đau đớn trong lòng, nói tiếp “Chuyện của Lăng Việt Nhiên, anh rất hối hận, Mạc Mạc, em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

“Anh đừng được voi đòi tiên nữa.” Mạc Mạc hung hăng đẩy Giản Chiến Nam ra. Nghĩ đến thủ đoạn của Giản Chiến Nam khiến cậu nhỏ phải chịu khổ thì cô không kiềm chế được mà tức lên, “Anh biết không, vì anh, cậu nhỏ của tôi đã phải trải qua cuộc sống như thế nào, vì nhà họ Giản bỏ anh mà đòi này của cậu nhỏ suốt nửa đã bị hủy hoại, người anh tôn trọng là cậu nhỏ của tôi, tôi không thể thay cậu nhỏ tha thứ cho anh được, cho nên, nếu anh muốn lương tâm được giải thoát thì đi tìm cậu nhỏ của tôi, bảo cậu ấy tha thứ cho anh. Nếu như cậu nhỏ tha thứ cho anh thì tôi cũng đồng ý.”

Mạc Mạc nói xong thì quay người đi, nhưng lại nghe được tiếng hét của Giản Chiến Nam từ phía sau: “Mạc Tiểu Hữu, nếu như Lăng Việt Nhiên tha thứ cho anh, em sẽ làm bạn với anh chứ?”

Hét lớn như thế làm gì? Sẽ làm âm ỉ đến hàng xóm, lát nữa mà có bị ném rác thì cô cũng mặc kệ, bước chân của Mạc Mạc dần nhanh hơn, nhưng vẫn tiếp tục nghe tiếng hét to như cũ của Giản Chiến Nam, cô đành nói bất đắc dĩ: “Được thôi, cậu nhỏ tôi tha thứ cho anh, thì tôi sẽ làm bạn với anh.”

Mạc Mạc chắc chắn cậu nhỏ sẽ không tha thứ cho Giản Chiến Nam. Hắn đã hại cậu nhỏ thê thảm như thế, mặc dù có thể cống hiến vì quốc gia, vì nhân dân, nhưng cuộc sống mấy năm nay của cậu nhỏ có bao nhiêu đau khổ, cô đã nhìn mấy lần vô gian đạo. Cho ra một kết luận, năm vùng không phải là việc cho con người làm...

Tại câu lạc bộ tập thể hình.

Trên đài quyền anh, hai người đàn ông nhìn nhau, sát khí bao phủ xung quanh. Lăng Việt Nhiên chỉ mặc một chiếc quần đùi, phía trên để trần, để lộ ra cơ thể rắn chắc, trước mặt anh là một người đàn ông ăn mặc thoải mái, phía sau là một bao cát.

“Không biết tổng giám đốc Giản có gì chỉ giáo.” Trong mắt Lăng Việt Nhiên toàn là ánh mắt không hoan nghênh. Nói rồi xoay người đánh một đấm vào bao cát, liên tiếp đấm vào khiến bao cát đong đưa, rồi đứng về hướng Giản Chiến Nam. Nhưng Giản Chiến Nam đã nhanh chóng đưa tay ra vững vàng ngăn lại.

Những người tập luyện bên cạnh vừa nhìn Giản Chiến Nam, vừa nhìn Lăng Việt Nhiên, trong đôi mắt của Lăng Việt Nhiên là thù hận, trong đôi mắt của Giản Chiến Nam là hung tàn, ai cũng cho rằng Giản Chiến Nam đến để trả thù, ai cũng dừng lại để chờ xem chiến tranh, lại không ngờ được khi nghe Giản Chiến Nam nói: “Tôi đến, là xin lỗi với anh, hi vọng chuyện năm đó anh có thể bỏ qua.”

Lăng Việt Nhiên cười lạnh, như nghe được câu chuyện cười “Lời xin lỗi mà có ích thì cần có cảnh sát làm gì,”

Hai tay Giản Chiến Nam bắt chéo nhau để dưới tà áo, “Tôi thật lòng xin lỗi anh, hi vọng được anh tha thứ.”

“Thật lòng?” Lăng Việt Nhiên cười nhạo “Tổng giám đốc Giản không ngại nói thật, thật là lương tâm phát hiện? tôi nghĩ là tổng giám đốc Giản đâu chỉ làm duy nhất một việc có lỗi, tổng giám đốc Giản có thể xin lỗi cả sao?”

Giản Chiến Nam gằn từng chữ một “Đúng, tôi rất hối hận chuyện làm sai năm đó, chẳng qua anh nói đúng, việc có lỗi tôi đã làm rất nhiều, nhưng tôi sẽ không xin lỗi.”

Lăng Việt Nhiên lạnh lùng liếc Giản Chiến Nam “Vậy tại sao anh tới đây?”

“Vì Mạc Mạc.” Giản Chiến Nam nói rất bình tĩnh.

Mọi người xôn xao, vì một người phụ nữ? có không ít người biết Giản Chiến Nam, trong thành phố C này chẳng có mấy ai dám đắc tội với Giản Chiến Nam, Lăng Việt Nhiên như thế không phải là tìm tới khó khăn sao?

Lăng Việt Nhiên cũng giật mình, ánh mắt dừng lại trên mặt Giản Chiến Nam, đôi mắt hắn rất chân thành, mấy năm nay, anh đã luyện được bản lĩnh nhìn người, hắn biết, Giản Chiến Nam đang nói nghiêm túc, nhưng mà làm người không thể tin tưởng quá mức, Lăng Việt Nhiên hỏi: “Vì mục đích gì?”

Giản Chiến Nam nói với sắc mặt không thay đổi “Anh tha thứ thì Mạc Mạc sẽ đồng ý làm bạn với tôi.”

Mọi người đều kinh thường, còn tưởng rằng tới nhận lỗi với người ta để gả cho hắn, ai dè chỉ làm bạn bè, vậy mà làm ra vẻ nghiêm trọng như thế.

Lăng Việt Nhiên dừng lại, nhặt bao tay đánh bốc từ dưới đất lên ném vào tay Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam nhanh nhẹn bắt được, Lăng Việt Nhiên nói: “Đánh thắng tôi, tôi sẽ tha thứ cho anh, đánh không thắng thì biến mất trước mắt tôi.”

“Ông xã, anh thật đỉnh.” Một người đẹp nhảy tới, mạnh mẽ hôn Lăng Việt Nhiên một cái, khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Việt Nhiên lại thẹn thùng, nói nhỏ: “Bà xã, trước tiên em tránh đi, về nhà rồi hôn sau.”

Michelle nháy mắt, sau đó ra dấu hiệu tay ok, lui về phía sau: “Ông xã, cố lên nha,” trong mắt Michelle lúc này thì Lăng Việt Nhiên rất lạnh lùng và đẹp trai đến ngây người.

Giản Chiến Nam thay trang phục rồi đi lên đài thi đấu với Lăng Việt Nhiên, cả hai người đều cho thấy đáng về thi đấu quyết tử, còn Michelle cũng rất kích động nhìn Lăng Việt Nhiên tìm bao cát luyện tập. Đột nhiên nhớ tới gì đó, đi tới phòng thay đồ gọi điện cho Mạc Mạc, “Mạc Mạc, mau tới cầu lạc bộ tập thể hình XX.”

Mạc Mạc nhận được điện thoại của Michelle thì hơi bất ngờ; “Chị à, nhưng em đang đi làm mà.”

“Này, em không đến cũng đừng trách chị không thông báo cho em biết, lát nữa trận đấu quyền anh cực đỉnh bắt đầu, Lăng Việt Nhiên và Giản Chiến Nam, em mau tới đi, bye bye, chị phải đi xem cuộc chiến rồi.”

Michelle nói xong thì tắt máy, còn Mạc Mạc lại bị lời nói của Michelle làm chấn động đến ngây người, Giản Chiến Nam đi tìm cậu nhỏ, đi tìm cậu nhỏ để đánh quyền anh? Cậu nhỏ nho nhả yếu ớt không phải sẽ bị Giản Chiến Nam đánh đến bẹp dí luôn sao. Chẳng lẽ vì thế mà vừa rồi giọng của mợ nhỏ mới kích động khàn khản như thế? Thân thù Giản Chiến Nam như thế nào Mạc Mạc biết rõ, hơn nữa hẳn có thể lại sử dụng thủ đoạn gì để chèn ép cậu nhỏ hay không.

Mạc Mạc suy nghĩ miên man, nhưng khi nghĩ tới cậu nhỏ nói mợ nhỏ có thể đánh được mấy người, chắc Cậu nhỏ sẽ không sao, nhưng Giản Chiến Nam xấu xa như thế không biết sẽ như thế nào nữa.

Thấp thóm, hai tay run rẩy, cô cũng không nổi, đành bỏ tay che áo xuống, trực tiếp đi xin nghỉ. Đang là lúc làm việc gấp rút xin nghỉ chắc sẽ rất khó, Mạc Mạc cam đoan sẽ không làm chậm tiến độ, tối trở về sẽ tăng ca làm cho xong thì mới được phép cho nghỉ.

Cô vội vàng đi ra, tay bắt taxi, cũng quên mất bóng ma lần bắt taxi lần trước, Mạc Mạc nói ra địa điểm mà rất suột ruột, liên quan đến mạng người, tài xế lái xe trên đường một cách điên cuồng theo hình rắn bò, Mạc Mạc ngồi trong xe ngã trái ngã phải, tim như sắp nhảy ra ngoài.

Tới cầu lạc bộ bị phanh gấp một cách bất ngờ, Mạc Mạc trả tiền xuống xe, vọt vào cầu lạc bộ, đi thang máy lên, đã thấy mợ nhỏ đứng ở cửa chờ cô, Mạc Mạc bước nhanh tới “Mợ nhỏ sao mợ không đi bảo vệ cậu nhỏ?”

“Con thế là không coi trọng cậu nhỏ con rồi?” Michelle không hề lo lắng chút nào cho Lăng Việt Nhiên, về mặt thoải mái túm Mạc Mạc đi vào.

Mạc Mạc nghĩ ngợi đi vào, vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý thì ánh mắt đầu tiên đã thấy Giản Chiến Nam bị đánh một đấm vào trên mặt, máu chảy ra, cảm giác đầu tiên Mạc Mạc thấy là đau. Hai đôi mắt của Hân bị đánh đến sưng lên, bị rách, trên người, trên mặt đều là mồ hôi, chảy xuống cùng một chỗ, cơ thể cao lớn lại ngã ra lăn quay trên mặt đất.

Trái tim Mạc Mạc hơi nhói đau, bước chân cũng dừng lại, Mạc Mạc ngây dại không dám tin vào một cảnh trước mắt mình, dường như Giản Chiến Nam đã không còn sức nữa, hẳn đã không còn sức để đứng lên nhưng vẫn cố gắng đứng lên cho bằng được, tấn công tới cậu nhỏ, hình như nếu không đánh chết Giản Chiến Nam thì cậu nhỏ sẽ không bỏ qua, xuống tay rất nhanh và rất tàn nhẫn.

Bạo lực, máu tanh, trong đầu Mạc Mạc chỉ có cảm giác này.

Ánh mắt Giản Chiến Nam bắt đầu trở nên rời rạc, ngay cả thở cũng khó khăn, Lăng Việt Nhiên cũng sắp không chống đỡ được, nhưng vẫn còn tốt hơn so với Giản Chiến Nam, anh nhìn Giản Chiến Nam, khinh thường nói “Tôi thấy anh vẫn nên nhận thua là tốt hơn.”

Giản Chiến Nam ói ra một miếng máu, hai tay nắm chặt, nhận thua, không phải là cá tính của hắn, bước chân mệt mỏi đi tới Lăng Việt Nhiên.

Mạc Mạc không hiểu đánh quyền anh, nhưng ai cũng thấy được Giản Chiến Nam không xong rồi.

Lăng Việt Nhiên lại đánh Giản Chiến Nam một đấm nữa, mà Giản Chiến Nam vẫn không nhận thua, hắn muốn thắng, thắng, thắng thì Lăng Việt Nhiên sẽ tha thứ cho hắn, Mạc Mạc cũng sẽ làm bạn với hắn, Mạc Mạc sẽ tha thứ cho hắn.

Michelle tưởng Lăng Việt Nhiên sẽ có chừng mực, nhưng nhìn quyết tâm của Lăng Việt Nhiên, chính bản thân cũng thấy ông xã đã mất lý trí, mấy năm nay, cơ thể được huấn luyện của Lăng Việt Nhiên cô là người rõ nhất, Giản Chiến Nam thua vốn nằm trong dự liệu của cô, nhưng mà hình như Lăng Việt Nhiên không có ý định bỏ qua, Michelle nhìn không được nên đi tới trước đài, vội kêu lên “Việt Nhiên, được rồi, đánh tiếp anh ta sẽ chết đó.”

Gây ra tai nạn chết người là chuyện không tốt, Michelle không thể bình tĩnh nữa, nhưng tiếng gọi âm ỉ của Michelle cũng không có tác dụng, dường như Lăng Việt Nhiên không đánh chết Giản Chiến Nam thì sẽ không bỏ qua, nói rất mãnh liệt: “Trừ khi hắn nhận thua, trừ khi hắn nhận thua thì anh mới bỏ qua cho hắn.”

Lăng Việt Nhiên nói xong, thì ra một đòn mạnh khiến cơ thể Giản Chiến Nam ngã trên mặt đất, gây ra tiếng vang lớn, dường như có tiếng xương gãy, Mạc Mạc sợ đến mức hét lên, cô chưa từng gặp cảnh bạo lực đầy máu tanh như thế, không nhìn được mà hét lên: “Dừng tay, đủ rồi, đừng đánh nữa, dừng tay.”

Giản Chiến Nam không chịu nhận thua, Lăng Việt Nhiên cũng không chịu dừng tay, nhìn cố gắng muốn đứng lên của Giản Chiến Nam, vẫn muốn tiếp tục, Mạc Mạc giống như nổi điên, ôm chặt cánh tay hắn “Đừng đánh nữa, Giản Chiến Nam, anh điên rồi sao, thua thì nhận thua đi, anh không muốn sống nữa à?”

“Không thể thua, thua rồi, Mạc Mạc sẽ không làm bạn với tôi nữa...” hắn vừa nói vừa bỏ tay Mạc Mạc ra, dường như đã không nhận ra Mạc Mạc nữa, chỉ có một ý niệm trong đầu là hắn phải thắng, liều mạng đứng lên, Lăng Việt Nhiên đã nắm tay sắp đánh tới đầu của hắn thì lúc này Mạc Mạc khóc hét lên “Đừng mà...!”

Khi thấy đầm tay sắp đánh tới đầu Giản Chiến Nam, thì Mạc Mạc hét lên, sau đó đầm tay của Lăng Việt Nhiên dừng lại, anh nhìn Mạc Mạc, lại nhìn Giản Chiến Nam, do dự một chút rồi nói: “Giản Chiến Nam, tôi tha thứ cho anh rồi, đưa con gái của tôi quay về, tôi hi vọng nó do tôi chăm sóc.” (Đoạn này ko hiểu thật, dịch nguyên văn của tác giả)

Nghe được hai chữ tha thứ, cơ thể mất sức của Giản Chiến Nam cũng mất đi khí lực cuối cùng, ngã thẳng xuống, bên tai là giọng nói của Mạc Mạc, cô gọi xe cấp cứu, Mạc Mạc, sau này hân và Mạc Mạc là bạn rồi...

Giản Chiến Nam được đưa vào bệnh viện, chuyện bị thương không rõ, chuyện của hắn được đăng lên trang đầu các báo, người nhà Họ Giản càng nổi giận, nhưng mà chuyện là do Giản Chiến Nam lựa chọn nên cũng không thể làm gì.

Giản Chiến Nam hôn mê một ngày rồi mới tỉnh, lúc mở mắt ra, thế mà lại thấy Mạc Mạc, tâm tình tốt hẳn, muốn cười nhưng chỉ chau mày vì đau, giọng nói khàn khàn: “Mạc Mạc,... Chúng ta là bạn hả?”

Thấy Giản Chiến Nam tỉnh lại, trong lòng Mạc Mạc cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc trước cho rằng cậu nhỏ đã chết, Mạc Mạc chỉ hận không thể giết được hắn, nhưng cậu nhỏ vẫn còn sống, hận cũng như thế, Mạc Mạc nghĩ rồi nói: “Cậu nhỏ tha thứ cho anh rồi, tôi giữ lời hứa.”

Giản Chiến Nam vừa muốn cười nhưng giảm giác quá đau, méo miệng nói: “Cảm ơn em đã tự nguyện chăm sóc anh.”

Mạc Mạc nói với vẻ mặt không tình nguyện “Tôi không tự nguyện, là do anh cứ cầm tay tôi mãi không bỏ ra, công việc của tôi đều bị anh làm lỡ rồi.”

Nhìn dáng vẻ đó, dường như rất giống khẩu khí của bạn bè, không hề khúc mắc, Giản Chiến Nam chịu đau ở miệng nói “Vừa rồi em làm cái gì thế?” hình như là cô cầm di động chụp hắn.

Mạc Mạc cầm di động, mở đến ảnh chụp đưa đến trước mặt Giản Chiến Nam, nói vui vẻ: “Thì ra đầu heo là như thế, nhìn xem, dáng vẻ của anh bây giờ giống đầu heo không?”

Giản Chiến Nam nhìn lại, quả nhiên mặt hắn sưng phù như đầu heo, đôi mắt có thần giờ đây chỉ còn lại một khe hở nhỏ, lúc đầu cũng chỉ có đôi mắt này để mê hoặc Mạc Mạc, giờ ra dạng này, miệng sưng phù, muốn hôn cũng không thể được. Mặt thì càng không phải nói, xanh tím vô cùng thâm thẳm. Hình dáng như người tàn tật. Hình ảnh đẹp trai của hắn trong lòng Mạc Mạc đã hỏng mất rồi, “Vẫn đẹp trai như thế...” thực ra bản thân cũng không nhận được mà khinh bỉ dáng vẻ như thế.

“Anh nhìn quá rồi, đẹp, đẹp như đầu heo vậy.” Mạc Mạc đứng dậy, muốn rời đi nhưng Giản Chiến Nam lại nói: “Mạc Mạc, anh đói rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Giản Chiến Nam muốn nhân cơ hội này để hưởng sự phục vụ của Mạc Mạc, có được cơ hội để được ở bên cạnh Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc lại tỏ ra rất vô tình khi gọi y tá tới, bảo phải dưỡng thương cho Giản Chiến Nam thật tốt, rồi nói lời tạm biệt rất thoải mái.

Ra khỏi phòng bệnh, vẻ mặt thoải mái lúc đầu của Mạc Mạc bỗng nhiên xịu xuống như quả bóng bị xì hơi, lắc bờ vai, rồi ngồi xuống trên chiếc ghế cách đó không xa, vẻ mặt không được tốt lắm, như đã gặp phải chuyện gì, dáng vẻ như đã bị đá kích.

“Chịu đá kích gì rồi sao?”

Một giọng nói vang lên trên đầu Mạc Mạc cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Cẩm Từ, cả người mặc bộ đồ rộng thùng thình, đi giày đế bằng, dáng vẻ rất thoải mái, vẻ mặt Cẩm Từ nhìn cô khá nghiêm trọng, Mạc Mạc nói: “Cẩm Từ, sao cậu lại tới bệnh viện, Khâu Chí không giám sát cậu sao?”

“Đi chết đi, mình cũng không phải là phạm nhân, đi giám sát mình làm gì, mình đến để kiểm tra.” Vẻ mặt của Cẩm Từ rất hạnh phúc sờ sờ bụng của mình.

“Cục cưng thế nào?”

“Tất cả đều tốt, nhưng mà sắc mặt của cậu không tốt, đã bị đá kích gì hả?” Cẩm Từ nói xong thì ngồi xuống bên cạnh Mạc Mạc, hỏi rất thần bí: “Làm sao thế, có phải đau lòng không, sao thâm thế?”

“Mình mới không thêm đau lòng.” Mạc Mạc hạ mí mắt, không dám nhìn thẳng vào con mắt tò mò của Cẩm Từ, như bị đâm thẳng vào trong lòng, chuyển hướng đề tài “Sao cậu lại đi kiểm tra một mình thế?”

“Đâu có, hai người mà”. Cẩm Từ bĩu môi, dáng vẻ như hơi tức giận.

Mạc Mạc nhéo nhéo khuôn mặt của Cẩm Từ: “Sao thế, sao lại mất hứng thú thế kia.”

“Cậu nói đàn ông đều thích con trai đúng không?” Cẩm Từ nhủ mảy “Mình nói là con gái, anh ta đều nói là con trai, mình nói nếu là con gái thì sao, thì anh ta cứ khẳng định là con trai, nghĩ không thông mà, trong não toàn là thứ gì, nếu mình sinh con gái thì không phải anh ta sẽ bỏ mình chứ.”

“Là vì cái này à?” Mạc Mạc há hốc mồm miệng, “Cậu cũng tức giận như trẻ con quá đi, vậy mặt khác, sao cậu lại không muốn có con trai thế, có nên tính cậu là trọng nữ khinh nam không?”

“Mạc Tiêu Hữu, cậu còn nói thay hần.” Đôi mắt Cẩm Từ hung dữ liếc nhìn Mạc Mạc.

“Mình nói lý, được không.” Mạc Mạc vừa nói xong thì đã thấy bóng dáng cao lớn vội vã đi tới của Khâu Chí trên hành lang, về mặt suốt ruột, đi tới bên người Cẩm Từ rồi ôm lấy cô, sau đó hỏi Mạc Mạc “Anh Giản tình chưa?”

“Tình rồi.”

“Chúng ta vào thăm anh Giản đi.” Khâu Chí nâng Cẩm Từ đứng dậy.

“Được, vậy tôi đi trước, bye bye.”

“Bye bye.”

Mạc Mạc đi ra tới cửa bệnh viện, trong đầu là lời của Cẩm Từ, cậu có đau lòng không, đau lòng rồi sao? Mạc Mạc hết sức lắc đầu bước đi càng nhanh hơn.

Nửa tháng sau.

Nửa tháng trôi qua, Mạc Mạc trở thành nhân vật nổi tiếng khắp công ty mà điều đó đều do Giản Chiến Nam ban tặng, Mạc Mạc nổi tiếng, không nói đến thân phận hiểm hách của Giản Chiến Nam, mà bức ảnh trên bài báo còn chụp trúng cảnh Mạc Mạc sống chết ôm lấy Giản Chiến Nam không cho hần tiếp tục liều mạng nữa, cô đã được rất nhiều người biết tới.

Nhất là khi Mạc Mạc đi ra khỏi công ty gặp mấy đồng nghiệp của Giản Chiến Nam, mới biết được người đàn ông ngày đó chính xác là Giản Chiến Nam của thành phố C. Cho nên tin đồn ngày càng nổi hơn.

Nói Mạc Mạc là người phụ nữ được Giản Chiến Nam bao nuôi, cô gái hám giàu, cũng có nói Mạc Mạc là cô gái mà Giản Chiến Nam yêu, tất cả tạo nên tin đồn bát nháo. Lúc đầu Mạc Mạc hơi phức tạp, nhưng lâu dần thành quen, cô xem như là mất đuôi tai điếc.

Nhưng lại có nhiều người không thể hiểu, có thể có quan hệ với một nhân vật như Giản Chiến Nam thì tội gì mà Mạc Mạc lại nguyện tới công ty nhỏ này làm một nhân viên bình thường, hơn nữa lại đơn giản như thế, tuy bề ngoài của cô thực sự không đơn giản nhưng thái độ làm người của cô rất bình thường.

Tóm lại, mọi người đều kết luận Mạc Mạc là người phụ nữ của Giản Chiến Nam. Báo chí cũng viết loạn lên, nói Mạc Mạc là bạn gái mới của Giản Chiến Nam, ngày càng ly kỳ, Mạc Mạc nhìn không được nên gọi điện thoại cho Giản Chiến Nam: “Alo, Giản Chiến Nam”.

“Mạc Mạc”, Giản Chiến Nam ở bên kia nghe được giọng nói của Mạc Mạc thì liền nở nụ cười, con tức của cô gái này chắc là rất lớn đây.

Mạc Mạc rất tức giận, nói: “Mấy tin tức lung tung đó đọc cả rồi chứ?”

“Ừ, hử?” đọc rồi, thì như thế nào, Giản Chiến Nam cười trong lòng.

Nghe khẩu khí không nhanh không chậm của Giản Chiến Nam, Mạc Mạc lại phát hỏa, cô sắp bị chìm chết trong nước miếng và lời nói bát quái của mọi người rồi “Tôi rất bối rối, anh gây ra chuyện này phiền anh có trách nhiệm giải quyết đi.”

“Không phải anh bảo bọn họ viết những thứ đó”. Giản Chiến Nam cao cao tại thượng như chuyện không liên quan tới mình.

Mạc Mạc tức giận đến mức dậm chân “Tôi biết anh có cách, anh đừng giả bộ với tôi.”

Giản Chiến Nam nằm nghỉ nhàn nhả trên giường, trầm lắng nói: “Xin lỗi, anh có hội nghị sắp bắt đầu, có việc thì tôi nói sau nhé, anh sẽ tiếp em.”

“Được, nhưng mà nhớ đơn giản thôi đó.” Mạc Mạc nghiêng răng nghiêng lợi nói xong thì tắt điện thoại, vừa chuẩn bị đi ra khỏi toilet thì đâm vào một đồng nghiệp ở phòng tranh mới tới chưa được mấy ngày, cô đã liếc nhìn Mạc Mạc rồi hỏi: “Mạc Tiêu Hữu phải không, cô thật sự là... bạn gái của Giản Chiến Nam?”

Mạc Mạc không nói gì, tại sao người phụ nữ nào cũng nhiều chuyện như thế, Cẩm Từ, không phải là đệ tử của cậu truyền lại đó chứ, Mạc Mạc nhìn xuống con phát hỏa của mình “Tin vịt thời mả”. Nói xong thì đi ra ngoài, trở về phòng vẽ tranh, có người từng hỏi cô vấn đề này, lúc đầu cô nói là không phải, nhưng mà họ lại bảo cô nói dối, thế nên không nói gì luôn.

Sau khi tan ca đồng nghiệp trong công ty đều ra về thì Mạc Mạc mới thu dọn đồ đạc, lúc đang chuẩn bị ra ngoài thì nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, hần đã đứng dưới lầu, Mạc Mạc nói với Giản Chiến Nam rất nhỏ: “Phiền anh đứng cách xa tôi 10 mét.” Mạc Mạc nói xong thì tắt điện thoại, cầm túi liền xuống dưới, giống như người làm công việc bí mật.

Mạc Mạc xuống lầu rồi tìm kiếm hình ảnh của Giản Chiến Nam ở xung quanh, nhưng trong phạm vi 10 mét không hề thấy Giản Chiến Nam, lúc Mạc Mạc đang nghỉ ngơi thì có người nói từ phía sau cô “Không bằng xoay người nhìn thử xem?”

Mạc Mạc hoảng sợ, quay đầu nhìn Giản Chiến Nam không biết đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, còn mang một chiếc khẩu trang rất lớn, tuy đã là mùa thu, lạnh nhưng cũng không đến nỗi phải đeo khẩu trang như thế? Càng ngày Mạc Mạc càng cảm thấy Giản Chiến Nam rất bí.

“Không phải nói anh đứng cách 10 mét bên ngoài chờ tôi sao?” Mạc Mạc vội nhìn xung quanh, gần đây không gặp Giản Chiến Nam như thế, từ sau khi hấn tỉnh, ba bốn ngày sau khi thăm hấn một lần thì có gần 1 tháng đã không gặp hấn.

Cơ thể Giản Chiến Nam cao lớn vạm vỡ, trong đôi mắt còn mang theo nét cười: “Anh có vũ trang?”

Mạc Mạc kim không được mà nhìn chiếc khẩu trang của Giản Chiến Nam, cũng phải, mang một cái khẩu trang như thế đoán chừng sẽ không có ai nhận ra, Giản Chiến Nam lại lấy một chiếc khẩu trang từ trong túi ra “Chuẩn bị cho em đó.”

“Tôi?” cô mới không cần.

“Nhận ra em thì cũng như nhận ra anh thôi.” Giản Chiến Nam nói với vẻ mặt nghiêm túc, cũng mang khẩu trang cho Mạc Mạc.

“Anh nhanh đi lái xe đi.” Mạc Mạc chỉ huy Giản Chiến Nam, khi đã vào trong xe rồi thì sẽ không phải sợ gì, thời tiết như thế mà mang khẩu trang thì chẳng khác gì đưa ngọc.

Giản Chiến Nam rất nghe lời lái xe tới, cũng chỉ có Mạc Mạc mới dám chỉ huy Giản Chiến Nam như thế. Chờ tới lúc Giản Chiến Nam lái xe tới thì Mạc Mạc lại hơi há hốc mồm, thế mà Giản Chiến Nam lại lái một chiếc xe đạp không có chỗ ngồi phía sau mà chỉ có thanh ngang ở phía trước tới, Mạc Mạc ngây cả người.

Một chân dài của Giản Chiến Nam đạp xe, một chân thì chống xuống đất, tư thế kia khiến Mạc Mạc không kim được mà nhớ tới những ngày còn học trung học, Giản Chiến Nam cũng đạp xe đạp như thế, cũng chờ cô ngồi xuống thanh ngang phía trước xe.

Ký ức có đôi khi là một thứ rất đáng sợ. Mạc Mạc nói thì thào “Vì sao.... là xe đạp.”

“Vì đơn giản”. Giản Chiến Nam rất tự nhiên, vì đơn giản, hình như cũng có lý, hấn nhướng mi “Chẳng nhẽ em hi vọng anh lái chiếc Rolls- Royce đến sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Mạc Mạc vội phủ nhận, dường như Giản Chiến Nam có đam mê sưu tầm xe, khu nhà cao cấp có đến bảy tám chiếc xe, mỗi cái đều có giá trị xa xỉ, lái một chiếc thôi cũng đủ rêu rao rồi.

“Vậy em còn thất thần làm gì.” Giản Chiến Nam thúc giục, thấy Mạc Mạc vẫn thất thần, hấn duỗi tay ra, túm Mạc Mạc lại, Mạc Mạc cuống tay cuống chân ngồi ở thanh ngang phía trước.

“Ngồi yên, anh phải lái xe rồi.” Giản Chiến Nam nói xong thì lái xe đạp đi. Gió nhẹ lướt qua trên mặt, sợi tóc khẽ tung bay, cơ thể của Mạc Mạc bị hai tay của Giản Chiến Nam giữ chặt trong lòng.

Ai cũng không nói chuyện, bên tai chỉ vọng lại tiếng xe đạp, cùng tiếng hô hấp đều đều của Giản Chiến Nam. Con đường phía trước mắt Mạc Mạc như biến thành con đường đến trường trước kia, một cậu bé đẹp trai sáng chói như mặt trời đạp xe đạp chờ cô tới trường.

Ký ức như thủy triều dâng lên, chém không đứt, đóng cũng không được.

Một đường như thế Mạc Mạc đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không thể tự kiềm chế được, chờ tới lúc có người xoa đầu cô thì cô mới phát hiện mình đã tới khu gần nhà, là nơi lần trước gặp Giản Chiến Nam ở quán cay Tứ Xuyên kia.

Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc ngơ ngốc, dặn nói: “Vì để ngày mai không lên trang nhất, em đi vào tìm vị trí tốt một chút, rồi gửi tin nhắn cho anh.”

“Ừ.” Mạc Mạc gật đầu, không nghĩ nhiều rồi liền đi tới quán cay Tứ Xuyên, sau khi đi vào bên trong, tìm một vị trí, nhưng lúc này nhân viên nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, Mạc Mạc ngượng cười, tuy người ta không nhìn ra biểu cảm của cô “Tôi bị cảm, tránh lây bệnh cho mọi người.”

Phục vụ nói “Cô thật tốt, người như cô bây giờ rất hiếm.”

Mạc Mạc cười chột dạ, sau khi vào trong phòng, nói phải đợi người, lát nữa mới gọi thức ăn, phục vụ liền đi trước, Mạc Mạc vội gửi tin nhắn cho Giản Chiến Nam: lâu hai, xuân ý các, nhanh lên.

Sau khi gửi tin nhắn, Mạc Mạc càng cảm thấy mình như người làm công việc bí mật, mình có thật là nhận không ra không, haiz, người sợ nổi tiếng lộn sợ khỏe, đều tại cái tên đầu heo Giản Chiến Nam kia quá nổi tiếng. Mạc Mạc gửi tin nhắn chưa đến hai phút thì Giản Chiến Nam đã mở cửa đi vào.

Môi bạc, mắt phượng, lông mày lưỡi mác, khuôn mặt tuấn tú, khiến Mạc Mạc nhủ thầm: “Khẩu trang của anh đâu?”

“Bỏ ra rồi.”

“Vì sao?” Mạc Mạc gầm nhẹ.

“Mang khẩu trang như thế làm sao ăn cơm.” Giản Chiến Nam nói xong thì liền thấy một bó hoa hồng đỏ, có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa. Hắn đưa cho cô, là nhân lúc này mua sao?

“Động cơ gì?” Mạc Mạc nhú mày, không nhận hoa. Giản Chiến Nam hơi nhú mi: “Không có gì, lễ độ với bạn bè thôi mà.”

“Cảm ơn”. Mạc Mạc nhận hoa rồi đặt trên bàn. “Có qua có lại, tôi mời anh ăn cơm.”

“Tùy em.” Giản Chiến Nam nói lạnh rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Mạc Mạc, phục vụ đi vào nhưng ánh mắt thì dán trên người Giản Chiến Nam không rời, Mạc Mạc gọi món ăn mấy lần nhưng phục vụ vẫn không nghe. Mạc Mạc không được chú ý nên tức giận, chân dưới bàn nâng lên đá Giản Chiến Nam. Không quen rú người khác thì sẽ chết à? Lúc này Giản Chiến Nam mới nhắc nhở phục vụ gọi món, khiến người phục vụ mất từng độ.

Đồ ăn dần được đưa lên, Mạc Mạc cũng tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đỏ lên, Mạc Mạc tới toilet rửa mặt mới về ăn cơm. Lúc ăn cơm Mạc Mạc rất nghiêm túc. Ít ngẩng đầu cũng không nói chuyện, đôi mắt đen của Giản Chiến Nam như luôn mang theo hào quang nhìn Mạc Mạc.

Việc này như thời gian 6 năm qua hắn và Mạc Mạc sống chung hài hòa, làm bạn bè, chỉ là bắt đầu, nhưng hắn muốn Mạc Mạc làm người phụ nữ của hắn, hắn sẽ cố gắng, sẽ không ép cô, dù không có kết quả thì hắn cùng đồng ý chấp nhận thất bại. Buông tay, có đôi khi không phải là toàn thành cho người khác mà khiến tâm mình được vui vẻ, trước kia hắn thực sự rất thái quá.

Đương nhiên quan trọng là Lăng Việt Nhiên còn sống, đó là vấn đề tồn tại lớn nhất trong khoảng thời gian đó của hai người, hắn muốn Mạc Mạc từ từ chấp nhận hắn, trở lại không được thì cũng là một bắt đầu mới.

Kết quả, hắn không thể biết trước, hiện tại hắn chỉ cần một quá trình.

Sau khi Mạc Mạc ăn no thì cô thấy Giản Chiến Nam đang nhìn cô, Mạc Mạc mới nghĩ đến việc chính ngày hôm nay “Ngăn cản báo chí viết loạn, anh có thể làm được mà?”

“Anh có thể nghĩ biện pháp.” Giản Chiến Nam nói thận trọng, nhưng Mạc Mạc biết, Giản Chiến Nam có thể, nhưng nhìn hắn như không tự nguyện, nếu hắn nói như thế thì là đã đồng ý, cô tiếp tục nói vào trọng điểm “Cần đưa tin giải thích, làm sáng tỏ, chúng ta không phải là quan hệ đó, chỉ là bạn bè bình thường.”

Trong mắt Giản Chiến Nam hiện lên chút không vui, ngón tay gõ bàn, cười nói âm trầm: “Mạc Mạc, Tòa soạn tạp chí này không phải do anh mở nên không phải anh muốn thế nào thì sẽ như thế.”

Lúc Mạc Mạc sắp nói thì dgi động của Giản Chiến Nam vang lên, hắn đứng dậy đi nhận điện thoại, không hề kiêng dè gì Mạc Mạc đi ra ngoài nhận điện thoại mà đi đến bên cửa sổ, Mạc Mạc biết thói quen đi tới đi lui khi nhận điện thoại của Giản Chiến Nam, cô lấy canh thịt bò tây hồ cho mình và Giản Chiến Nam.

Điều kiện cuối cùng, hắn cự tuyệt sao? Mạc Mạc kim không được mà thất vọng, Giản Chiến Nam nói có lý, nhưng mà nếu hắn làm thì sẽ không thành vấn đề, chỉ là hắn không muốn làm như thế thôi.

Ánh mắt căm giận của Mạc Mạc nhìn thấy hộp ớt trên bàn, lòng Mạc Mạc nảy ra ý xấu, cô lấy hai thìa ớt bỏ vào trong bát canh thịt bò của Giản Chiến Nam, trang bị rất hợp lý, bề ngoài nhìn không có gì khác thường, ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam thì thấy hắn không hề chú ý tới.

Giản Chiến Nam nói điện thoại xong thì đi tới chỗ ngồi, còn Mạc Mạc nói với vẻ mặt bình tĩnh “Nhanh ăn canh đi, thời gian không còn sớm.” Nói xong thì tự mình cũng cúi đầu ăn. Sau khi Giản Chiến Nam bùng canh lên và uống một ngụm thì sắc mặt biến sắc, uống một bát canh ớt, cay rất, trong miệng như có thể phun ra lửa.

Giản Chiến Nam nhú mày quay đầu nhìn Mạc Mạc, tiểu nha đầu đang chờ xem diễn đây, được rồi, thỏa mãn chút tâm sự đề phòng của cô, cho nên biểu hiện của Giản Chiến Nam cực kỳ thống khổ. Thực ra Giản Chiến Nam rất muốn trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Mạc, nhưng vẫn nhịn. Uống một ngụm nước, nói với vẻ mặt thống khổ: “Đi thôi, nha đầu xấu.”

Mạc Mạc chợt dạ là cười, đứng dậy đi ra khỏi ghế với Giản Chiến Nam, bây giờ trời đã tối, nên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Hai người không mang theo ô, nên Giản Chiến Nam cởi áo khoác nói với Mạc Mạc: “Anh đưa em đi vào, xe đạp trước tiên cứ để đây đã.”

Vừa nói Giản Chiến Nam đã đưa áo khoác lên trên đầu, cánh tay dài vòng qua, nhét Mạc Mạc vào trong lòng mình, hai người đi trong đêm mưa, Mạc Mạc phụ trách đẩy xe còn Giản Chiến Nam phụ trách che gió che mưa.

Chiếc áo với thương hiệu nổi tiếng bị sử dụng như một chiếc ô, bờ vai Giản Chiến Nam rất rộng, vóc dáng cũng rất cao, Mạc Mạc đứng trong đám nữ sinh cũng không tính là lùn nhưng bị Giản Chiến Nam che vào trong ngực như thế thì chỉ được xem là bộ dạng nhỏ bé nhanh nhẹn thôi.

Thời tiết bên ngoài khá lạnh, nhưng cơ thể Giản Chiến Nam lại tỏa ra độ ấm không ngừng, hơi thở đàn ông nồng đậm rất dễ chịu, tràn ngập trong hơi thở của Mạc Mạc khiến cô không nhịn được mà bước đi nhanh hơn.

Tới dưới lầu mình ở, sau khi Mạc Mạc và Giản Chiến Nam để xe trong ga ra, Mạc Mạc lên lầu nên nói tạm biệt với Giản Chiến Nam, rồi lại nghĩ đến gì đó nên nói với Giản Chiến Nam ‘Anh ở đây chờ một chút, tôi đi lấy ô cho anh.’

Mạc Mạc nói xong thì bước đi, mất đi sự ảm áp trong trí nhớ của cô hơn nữa lòng bàn tay còn đầy mồ hôi, cô không kim được nên ngẩng đầu lên nhìn hần, chỉ thấy sắc mặt hần hơi tái nhợt, trong mắt ẩn chứa sự thống khổ.

“Thôi đi, em đi lên đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì cũng buông lỏng tay Mạc Mạc ra.

Cuối cùng Mạc Mạc không đành lòng: “Anh đi lên với tôi đi.”

Giản Chiến Nam đi lên cùng Mạc Mạc, vào phòng Mạc Mạc lấy dép lê cho hần, bảo hần tùy ý ngồi, rồi đi lấy nước cho hần, đồng thời cầm khăn lông cho hần, lúc Mạc Mạc đi tới bên cạnh Giản Chiến Nam mới phát hiện trên trán hần đầy mồ hôi.

“Anh sao thế, có phải khó chịu không?” Mạc Mạc đưa ly nước để trong tay Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam nhận lấy rồi uống một hớp, nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ từ từ nhắm hai mắt, như đang giảm bớt đau đớn, sau đó mới nói: “Không sao, anh đi đây. Ngủ ngon.”

Giản Chiến Nam nói xong thì đứng dậy rất quyết đoán, đi ra cửa, Mạc Mạc vội lấy cây ô từ trong tủ ra, thì đã thấy cơ thể đang cúi xuống đôi giày của Giản Chiến Nam đang lung lay sắp ngã, Mạc Mạc đỡ hần theo tiềm thức, nhưng cơ thể cô nhỏ bé như thể làm sao đã được sức nặng của Giản Chiến Nam nên hai người cùng ngã xuống, Giản Chiến Nam đè lên Mạc Mạc, mặt áp vào trong ngực cô.

“Giản Chiến Nam, anh làm sao thế.” Mạc Mạc phản ứng nhanh, tay vỗ vào mặt Giản Chiến Nam, nhưng trong lòng bàn tay đều dính đầy mồ hôi của Giản Chiến Nam “Anh tỉnh lại đi, Giản Chiến Nam, anh đừng làm tôi sợ.”

Sau khi bị cơn đau tập kích, đầu hơi trống rỗng, mất mồi đi, nhưng cơn đau chỉ trong chốc lát nên đã nhanh chóng tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt lung tung của Mạc Mạc nên khẽ động cơ thể, tựa vào trên tường, kéo Mạc Mạc tới, ngồi ở bên người, khuôn mặt tái nhợt nói: “Không sao đâu, từ từ một chút là được, em đi lấy cho anh ly nước, trong nhà có thuốc dạ dày không?”

Mạc Mạc đứng lên vội vàng: “Để tôi đi lấy nước, anh khẳng định không cần đi bệnh viện chứ?”

“Anh khẳng định.” Giản Chiến Nam nói với vẻ mặt chắc chắn, dù dạ dày còn đau nhưng không có đau kịch liệt như lúc này, nhưng chỉ đành ngồi một chỗ không cách nào nhúc nhích được, hần vẫn cần phải từ từ để hồi phục.

Mạc Mạc đi rót nước cho Giản Chiến Nam rồi tìm kiếm thuốc khắp mọi nơi, tìm ra thuốc dạ dày không dễ dàng chút nào, cũng lo lắng gọi điện thoại cho bác sĩ tiểu khu. Trước tiên lấy nước ấm cho Giản Chiến Nam uống thuốc, rồi lại dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt cho hần. một lát sau thì bác sĩ tới, là một bác sĩ già đông y, kiểm tra giúp Giản Chiến Nam một chút rồi hỏi này nọ có thoải mái không, “Hôm nay ăn gì?”

Giản Chiến Nam nằm trên sofa, nhìn vành mắt hồng hồng của Mạc Mạc đang nói với bác sĩ: “Ăn món cay tứ xuyên...” cô rất lo cho hần, hần khẳng định như thế, nghĩ như vậy nên đau như thiêu như đốt trong lòng cũng giảm đi một chút.

Bác sĩ bắt đầu lên lớp Mạc Mạc và Giản Chiến Nam: “Dạ dày không tốt, đừng ăn những thứ có tính kích thích như thế, đừng ý vào tuổi trẻ mà muốn làm gì thì làm, sức khỏe là điều rất quan trọng.”

Mạc Mạc hỏi: “Nghiêm trọng không?”

“Ở tuổi này chắc sẽ không bị ư, không chú ý ăn uống, viêm dạ dày, loét dạ dày có khả năng rất lớn, đề nghị anh lúc nào đi kiểm tra đi.” Bác sĩ nói xong thì nói với Mạc Mạc “Cô gái, cô đi lấy thuốc với tôi, để cho anh ta nằm nghỉ trước đã.”

“Ừm.” Mạc Mạc vội đồng ý, lúc này cô mới ý thức được Giản Chiến Nam cùng vờ kịch của cô không thể thoát khỏi liên hệ, nhiều ột cay như thế vào trong dạ dày, có thể không đau sao? Dạ dày không tốt, thì sao còn chọn món ăn Tứ Xuyên chứ, thực ra là cô biết đáp án, vì cô thích ăn. Nếu như cô biết dạ dày hần không tốt thì cô sẽ không có ý chơi xấu hần. Mạc Mạc đã bắt đầu áy náy.

Đi lấy thuốc với bác sĩ, trước tiên lấy một tí thuốc đông y pha chế sẵn, bác sĩ trung y lại đưa cho cô rất nhiều thuốc đông y. Mạc Mạc quay về, lúc mở cửa ra thì thấy Giản Chiến Nam nằm trên sofa, đôi mắt nhắm lại, đang ngủ thiếp đi.

Trong khoảnh khắc đó Mạc Mạc hốt hoảng, không phải bọn họ đã chia tay rồi sao, lúc đầu là tình nhân, rồi biến thành thù hận, hao mất bao nhiêu sức lực mới rời khỏi hần, hy vọng vĩnh viễn sẽ không gặp mặt, nhưng hôm nay, quý thần xui khiến thế mà thành bạn bè, hần còn có thể nằm ngủ trên sofa nhà cô nữa. Mặc dù Giản Chiến Nam có thể nằm trên sofa nhà cô là vì cô làm hại, nhưng mà những điều như thế không giống như trong mong chờ của cô.

Lúc Giản Chiến Nam tỉnh dậy đã rạng sáng, ngọn đèn vàng lờ mờ, còn có mùi hương của Mạc Mạc khiến hần ý thức được mình đang nằm trong nhà của Mạc Mạc, ngày hôm qua hần bị cơn đau dạ dày phát tác, ở lại trong nhà Mạc Mạc. Lúc đứng dậy đang loay hoay thì tầm mắt rơi vào trên người Mạc Mạc, cô cuộn mình ngủ thiếp đi trên đầu kia của ghế sofa, hần khom lưng bế Mạc Mạc lên, đi tới phòng ngủ của Mạc Mạc.

Mạc Mạc tựa đầu vào trong lòng hần, như tìm lại ảm áp cùng vị trí dễ chịu, không có ghét bỏ, đáng về ngủ rất bình yên, ánh mắt của Giản Chiến Nam trở nên dịu dàng, dịu dàng như ngọn đèn, nhẹ nhàng đặt Mạc Mạc trên giường, đắp chăn lên, cô vẫn ngủ không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Cơ thể Giản Chiến Nam ngồi xổm xuống bên cạnh giường Mạc Mạc, tay không kim được mà sờ tóc dài của cô, trong bóng đêm mờ lung, hần không thấy rõ được khuôn mặt của cô, nhưng có thể ngửi thấy mùi hương của cô. Nhớ tới đáng về khăn trang ngày ngốc dưới lầu công ty của cô khiến Giản Chiến Nam rất muốn cười, thực ra, chuyện đó ban ngày hần đã xử lý ổn chỉ lấy cái cớ để gặp cô mà thôi.

Nhìn cô ngây ngốc mang theo khẩu trang hần chuẩn bị, khiến hần thiếu chút nữa là không nhìn được cười, nếu như cô biết, hần cố ý giống cô như thế thì nhất định sẽ tức giận. Nhưng ý xấu của mình đã nhận phải báo ứng rất nhanh, một thìa ớt cay của Mạc Mạc khiến hần đau tới nhức nhối.

Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, nhìn cô chăm chú một lúc rồi đứng dậy rời đi trong yên lặng. Hôm đó tâm tình của Giản Chiến Nam rất tốt, như đắm chìm trong mùa xuân phong tình, bầu trời âm u cả ngày đó cũng đặc biệt trở nên mỹ lệ.

Sau khi tỉnh dậy đi tới phòng khách thì Mạc Mạc phát hiện Giản Chiến Nam đã đi mất, chiếc chăn mỏng được gấp chỉnh tề đặt trên sofa, trong không khí dường như còn mùi của hắn, không biết tại sao Mạc Mạc lại đứng lặng người ở trước cửa phòng ngủ.

Ăn xong bữa sáng, Mạc Mạc bắt xe bus, lúc tới dưới lầu công ty thì nhận được một tin nhắn của Giản Chiến Nam: ngày hôm qua cảm ơn sự giúp đỡ của em.

Mạc Mạc gửi lại vài chữ: Dạ dày đỡ chưa?

Giản Chiến Nam trả lời: Không sao rồi.

Do đó Mạc Mạc không trả lời nữa.

Trong căn phòng xa hoa.

Giản Chiến Nam đợi bốn người ngồi chơi trước bàn mặt chược, Cầm Từ ngồi bên cạnh chồng Khâu Chí, cô bây giờ bị quản rất chặt, khó có cơ hội Khâu Chí để cô ra ngoài chơi. Hôm nay, bởi vì có phụ nữ có thai nên mọi người về nhà chơi và không hút thuốc, nếu muốn hút thì đi ra ngoài hút.

Khâu Chí nói với Cầm Từ: “Gọi điện thoại cho chị em tốt của em đi, bảo cùng đến đây chơi.”

“Đừng, Mạc Mạc không thích những nơi như thế này.” Cầm Từ từ chối rồi nhìn Giản Chiến Nam, chút ý tứ này của Khâu Chí không phải cô không biết, là muốn mượn cô để giúp Giản Chiến Nam tạo ra cơ hội để gặp Mạc Mạc.

“Một mình cô ấy trải qua ngày nghỉ rất chán, ngoan, gọi điện thoại đi, ngày mai ông xã mang em ra ngoài chơi.”

Khâu Chí nói xong thì Cầm Từ đã có chút dao động, nhưng vẫn kiên trì, Khâu Chí tiếp tục nói: “Thôi đi, em vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi bồi bổ cho tốt, để anh bảo mẹ anh nói chuyện với em.”

“Em đi gọi!” Cầm Từ không sợ gì khác ngoài việc sợ mẹ chồng, không phải là mẹ chồng không tốt, mà bà còn trông cô nghiêm hơn cả Khâu Chí, Cầm Từ oán giận liếc Khâu Chí rồi ngoan ngoãn gọi điện thoại cho Mạc Mạc.

“Mạc Mạc, đến đây chơi đi, mình chờ cậu đó.”

“Mình ở tại xxxxx, cậu mau tới đây ca hát với mình.”

“Mình, Khâu Chí, Giản Chiến Nam, còn có mấy người bạn cậu cũng biết.”

“Đến đi mà, đến đi mà, sợ cái gì chứ”

“Không nói nữa, cậu mà không đến mình sẽ tước đi tư cách mẹ nuôi của cậu, mình sẽ tìm mẹ nuôi khác cho con mình.”

Cầm Từ vừa thuyết phục, Khâu Chí vừa đánh bài vừa hỏi “Tôi không?”

Cầm Từ nín bọ báo cáo: “Đến, nhưng cậu ấy nói, muốn đưa theo một người bạn, một lát nữa sẽ đến, chuyện anh đã đồng ý vào ngày mai không thể thay đổi đó.”

“Biết rồi.” Khâu Chí nói xong lại nói: “Anh Giản, tôi phiên anh.”

Giản Chiến Nam sờ bài, hồ rồi. lát nữa có thể thấy Mạc Mạc rồi, mắt Giản Chiến Nam nghĩ tới không kìm được lại có chút chờ mong, tuy bên ngoài không có chút hưng phấn nào nhưng rất vui vẻ. Quan hệ của hai người đang từng bước dịu dần, đang phát triển theo hướng tốt.

Không biết qua bao lâu, nhưng Giản Chiến Nam lại có cảm giác đã chờ rất lâu thì cửa phòng mở ra, hình bóng của Mạc Mạc xuất hiện, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy, tìm Giản Chiến Nam hơi phập phồng, dường như gần đây hắn đã không còn bình tĩnh được nữa.

Đang muốn đi hút thuốc để giảm bớt tâm tình bất thương nên nói với Khâu Chí: “Mọi người chơi đi”. Nói xong thì đứng dậy, cầm gói thuốc đi tới cửa. Lúc tay mở cửa ra, đã thấy được Mạc Mạc xinh đẹp xuất hiện trước mắt hắn.

Sau khi trong lòng mới vui vẻ thì hắn nhìn thấy một người đàn ông đứng bên cạnh Mạc Mạc, Tô Thiệu Cẩn. Sự vui sướng trong ánh mắt dần trở nên lạnh như băng, tầm mắt rơi vào trên tay Mạc Mạc, bất ngờ khi thấy tay Mạc Mạc và tay Tô Thiệu Cẩn, mười ngón đang giao nhau.

Hai bàn tay đan chặt vào một chỗ như con đẩu nhồi đâm vào mắt hắn, cơ thể Giản Chiến Nam bỗng nhiên cứng đờ, máu trong người như đông lạnh, đông kết trong cơ thể, trái tim bị một loại gọi là ghen tỵ bao phủ, sau đó là sự đau đớn sắc nhọn, đã tràn trề khắp trong tim.

Chương 63

Mạc Mạc đến cùng Tô Thiệu Cẩn, quả thực khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn, mọi người trong phòng ngừng chơi lại, Mạc Mạc chào hỏi tự nhiên với Giản Chiến Nam, cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam lại đứng chắn ở cửa như không muốn cho Mạc Mạc đi vào.

“Giản Chiến Nam, anh cần như thế, không phải là không hoan nghênh sao?” giọng nói của Mạc Mạc rất nhẹ nhàng, như gặp một người bạn bình thường, chào hỏi trên đùa dưới thật.

Tâm tình thất thường của Giản Chiến Nam cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thần sắc nhanh chóng trở lại vẻ thông dong, chỉ là ánh mắt trầm hơn rất nhiều, hẩn tránh ra, khỏe môi hơi nhếch nói thâm trầm: “Làm sao có thể, mời vào.”

Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn cùng đi vào trong phòng. Lúc đầu Giản Chiến Nam muốn ra ngoài cho nên hẩn tiếp tục bước đi, bước chân nặng nề, đi đến nơi an toàn, trong ngực đau đớn từng cơn, hẩn vội vàng châm một điếu thuốc, dùng sức hít vào, nhưng lại sặc đến ho khan. Trong đầu đều là hình ảnh Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn nắm tay nhau, hình ảnh mãi không tiêu tan. Dáng vẻ của bọn họ như một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Giản Chiến Nam cảm thấy hô hấp của mình không thoải mái, không kìm được lại nghĩ tới lúc nào thì Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn ở bên nhau? Tay hút thuốc hơi run lên, cảm thấy từng đợt hơi lạnh tràn đến, gặm nhấm hẩn một cách trắng trợn.

Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn cùng xuất hiện trước mặt hẩn như thế, mặc dù không phải cô muốn tới nhưng không nghĩ ngờ gì khi ý muốn nói cho hẩn biết bọn họ đã không thể nữa. chỉ có thể là bạn bè bình thường, nghĩ tới việc sau này Mạc Mạc thuộc về người đàn ông khác khiến trái tim hẩn đau đớn như bị đâm tới.

Đôi khi buông tay là sự đau đớn như lăng trì chính bản thân mình. Đau khổ.

Con người đen trong bóng đêm của Giản Chiến Nam như đông lạnh lại, ném tàn thuốc khỏi tay, chân dùng sức dẫm lên, đi tới trong phòng. Khi hẩn vào trong thì thấy Mạc Mạc, Tô Thiệu Cẩn và vợ chồng Cẩm Từ đã đi rồi.

Mọi người bên trong cũng không chơi tiếp mà chờ Giản Chiến Nam quay lại, Lương Ba thấy Giản Chiến Nam thì đứng dậy nói: “Anh Giản, Cẩm Từ không được thoải mái nên Khâu Chí đã đưa bà xã đi trước rồi. Tiếp theo anh Giản có gì phân phó không?”

Đôi mày của Giản Chiến Nam nhíu lại, ngồi trên ghế sofa màu đen, lấy một chén rượu uống cạn “Tiếp tục chơi đi.”

Mọi người nghe Giản Chiến Nam nói xong thì liếc mắt nhìn nhau, ai cũng thấy được tâm tình của Giản Chiến Nam không tốt, Giản Chiến Nam thấy mọi người không có động tĩnh gì thì lạnh lùng nói: “Đang chơi như thế nào thì cứ tiếp tục chơi như thế, nhìn tôi làm gì?”

Sau tiếng quát của Giản Chiến Nam mọi người đành tiếp tục chơi tiếp, còn cơ thể của Giản Chiến Nam thì ngã ra tựa vào sofa. Một chén rồi một chén, mẹ nó, nếu say thì sẽ không phiền lòng nữa, nhưng rượu này tại sao lại như thuốc độc, uống xong thì lại cảm thấy đau tim, đau càng thêm đau.

Đám người của Mạc Mạc và Cẩm Từ rời đi nhưng chưa về nhà, mà tìm một quán cà phê để nói chuyện, đối với sự phát triển như thế của Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn khiến Cẩm Từ giật mình, không thể kìm được mà muốn bức cung.

“Hai người thành thật khai báo đi, sao lại đến cùng nhau hả? Bắt đầu từ lúc nào, sao lại giữ bí mật như thế, một chút cũng không tiết lộ.” Về mặt của Cẩm Từ đầy oán trách, một người là chị em tốt, một người là anh trai, đã thân mật như thế mà cô lại không biết gì.

Cô biết Tô Thiệu Cẩn vẫn luôn thích Mạc Mạc, cô cũng đã từng hy vọng Tô Thiệu Cẩn và Mạc Mạc sẽ ở bên nhau. Nhưng cô biết trái tim của Mạc Mạc vốn dĩ sẽ không cho ai tiến vào, hoặc vẫn luôn có một người trong đó, chỉ là Mạc Mạc đã đóng băng trong lòng với người kia, coi như không tồn tại.

Mạc Mạc đã sợ yêu, cho nên cô sẽ không tiếp tục yêu nữa, ở bên Tô Thiệu Cẩn không có sự trả giá của tình cảm thì sẽ không bị tổn thương, đây là nguyên nhân mà Mạc Mạc chọn khi ở bên Tô Thiệu Cẩn. Tô Thiệu Cẩn yêu đơn phương khiến cô hơi lo lắng. Nhưng việc này chắc chắn Tô Thiệu Cẩn cũng biết, nhưng vẫn lựa chọn ở bên Mạc Mạc, anh đã thực sự yêu đến tình trạng như vậy rồi sao?

Thực ra cô cho rằng, Tô Thiệu Cẩn và cô em gái Hoa ở cùng đơn vị kia có gì đó, dù sao, cô cũng từng nghe được từ miệng Tô Thiệu Cẩn về chuyện mờ mờ hồ hồ cô em gái Hoa kia, là một cô cảnh sát khôn khéo có thể làm việc lớn.

Lúc cô và Tô Thiệu Cẩn nói chuyện điện thoại thì anh sẽ vô tình nhắc tới cô em gái đó. Nhưng không nghĩ tới kết quả lại là Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn ở bên nhau, trong chuyện tình cảm của Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn cô cũng chỉ như một người đứng xem, thật sự không thể nói cũng không thể quản gì hơn, chỉ hi vọng nếu hai người thực sự ở bên nhau thì sẽ có một kết quả thật tốt.

Mạc Mạc cười nhưng không trả lời, Tô Thiệu Cẩn lại nói: “Mức độ vấn đề em hỏi, vậy anh nói, em với Khâu Chí sao lại ở bên nhau?”

“Em? Là anh ấy theo đuổi em, không ngờ lại lừa được em, bị mất tuổi thanh xuân, cho đến bây giờ trở thành bà chủ nhà đó.” Giọng điệu của Cẩm Từ rất đáng thương, cô đang sắp được lên chức, giờ thì tốt rồi, Khâu Trí thắng tay khiến cô phải bỏ công việc ở nhà yêu tâm sinh con, đáng về tù thân, như bị Khâu Chí lừa bán đi vậy.

Khâu Chí ngồi bên cạnh, tuy ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Cẩm Từ, cô gái này luôn ý vào cái bụng của mình nên cho rằng hẳn không dám trừng phạt cô chắc.

“Anh và Mạc Mạc đến với nhau cũng giống như em thôi, đương nhiên là anh theo đuổi Mạc Mạc.” Tô Thiệu cần đắc ý vừa nói vừa ôm vai Mạc Mạc “Cuối cùng anh cũng theo đuổi được, thật không dễ dàng.”

Một người vốn là vợ của anh mình, một người là ông chủ của mình, nói thật, vốn Khâu Chí nghiêng về Giản Chiến Nam, Tô Thiệu Cần chỉ như Trình Giảo Kim nhảy ra giữa đường, hơn nữa, anh cảm thấy, Tình yêu của Tô Thiệu Cần với Mạc Mạc thua xa không sâu sắc như Giản Chiến Nam. Mạc dù Giản Chiến Nam chưa từng nói yêu, nhưng anh có thể cảm thấy Giản Chiến Nam rất để tâm đến cô gái này, đáng về không để ý tới, nếu như không có yêu thì cần gì yêu cầu quá đáng như thế.

Giờ đây anh chỉ có thể im lặng ngồi nghe thôi.

Về mặt của Cẩm Từ như không chịu nhận giải thích bừa: “Khi nào thì anh theo đuổi Mạc Mạc?”

Về mặt của Tô Thiệu Cần không nói gì, chỉ mỉm cười: “Em gái, thần kinh của em chậm chạp như thế, mình được theo đuổi cũng không biết thì anh theo đuổi Mạc Mạc làm sao em biết được.”

“Anh đừng đùa Cẩm Từ nữa.” Mạc Mạc cắt ngang lời nói của Tô Thiệu Cần, “Yên tâm đi Cẩm Từ, bọn mình ở bên nhau đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ rồi, không phải đùa giỡn, cho nên bà bầu cậu sẽ không phải lo lắng đâu, biết không?”

Cẩm Từ không nói gì, nhưng Khâu Chí lại nhếch miệng cười, ánh mắt nuông chiều nhìn về mặt thất bại của Cẩm Từ, tay vuốt đầu Cẩm Từ, “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nên về đi ngủ thôi.”

Dù Cẩm Từ không muốn về sớm như thế nhưng vẫn bắt buộc đi, bây giờ Khâu Chí vừa là chồng vừa là ba của cô, cái gì cũng quản, cho nên chỉ có thể nói tạm biệt với Mạc Mạc và Tô Thiệu Cần rồi về nhà với Khâu Chí.

Mạc Mạc và Tô Thiệu Cần đứng ở cửa quán cà phê nhìn Cẩm Từ rời đi, cọ cọ vào người Mạc Mạc, tay thì cầm tay của Mạc Mạc rồi còn ho khan một tiếng không tự nhiên cho lắm: “Có phải rất hâm mộ không?”

“Hâm mộ, có một chút.” Đương nhiên Mạc Mạc cũng chú ý tới động tác của Tô Thiệu Cần, đây là lần thứ hai cầm tay nhau trong hôm nay, hai người đều mất tự nhiên, lòng bàn tay của Tô Thiệu Cần rất thô ráp, thậm chí còn có lớp da chết, nhưng lại rất ấm áp. Cô mạnh mẽ nói với bản thân, từ lúc đồng ý bắt đầu với Tô Thiệu Cần, cô đã là bạn gái của Tô Thiệu Cần rồi.

Đúng vậy, cô đã đồng ý với Tô Thiệu Cần rồi, hôm nay, mới sáng sớm Tô Thiệu Cần đã xuất hiện dưới nhà cô, cầm một bó hoa ngây ngô xuất hiện trước mặt cô, về mặt thì mệt mỏi, chắc là mới đến, Hoa chắc mua từ tối hôm trước vừa làm nhiệm vụ xong, nên đã hơi héo, câu đầu tiên anh nói là: “Mạc Mạc, anh đến để nghe đáp án.”

Cô hỏi anh: “Anh Tô, quá khứ của em anh cũng biết, anh không ngại sao? Bây giờ không nhưng tương lai thì sao?” bọn họ quá quen nhau, tất cả mọi chuyện của cô anh đều biết, cô đã từng có đàn ông, là Giản Chiến Nam.

“Mạc Mạc, nếu như em muốn dùng lý do này để từ chối anh, anh nghĩ em đã tính sai rồi.” anh mở rộng vòng tay “Đừng cảm một chút Mạc Mạc, có gì phải sợ chứ, anh sẽ yêu tất cả mọi thứ của em, kể cả quá khứ của em”

Tô Thiệu Cần nhéo cánh tay Mạc Mạc: “Đang suy nghĩ gì mà thất thần như thế?”

Mạc Mạc quay về từ cảnh tượng sáng nay, cười nói: “Không có gì!”

Mặt Tô Thiệu Cần lưu manh “Đừng hâm mộ, chúng ta sẽ hạnh phúc như thế, anh sẽ nuông chiều em, nuôi dưỡng em như khuê nữ, được không?”

“Ai, anh biến thái hả, ai muốn anh nuôi như khuê nữ chứ, đừng chiếm tiện nghi của em.” Mạc Mạc đấm anh một cái, ở bên cạnh Tô Thiệu Cần cô luôn vui vẻ, thoải mái, rồi sẽ bị anh chọc cười.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Hai người nắm tay lên xe, Tô Thiệu Cần vẫn không buông tay nên Mạc Mạc nói với về bắt buộc đi “Như thế làm sao lên xe được?”

Lúc này Tô Thiệu Cần mới cười rồi buông tay Mạc Mạc ra, sau khi hai người lên xe, Tô Thiệu Cần khởi động xe chạy tới nhà của Mạc Mạc. Xe dừng lại ở tiểu khu dưới nhà, Mạc Mạc hỏi trước lúc xuống xe: “Ngày mai mấy giờ anh đi, em đi tiễn anh.”

“Không cần đâu, sáng mai anh đi sớm”, đôi mắt của Tô Thiệu Cần nhìn Mạc Mạc, trong mắt là niềm vui sướng, “Mạc Mạc, em biết không, hôm nay là ngày vui nhất của anh, anh hơi không thể tin được, em thực sự đồng ý với anh rồi, giống như đang nằm mơ vậy. Mạc Mạc, em nói có phải anh đang nằm mơ không?”

“Không phải, rất thật, tốt hơn chưa?” người đàn ông này sao lại như trẻ con thế, có đúng là một người đàn ông sắp 30 tuổi rồi không, nếu nói đàn ông đều là trẻ con quả thật cũng không giả chút nào.

Tô Thiệu Cẩn nói với vẻ mặt kích động: “Nếu không phải như vậy thì chúng ta chứng minh một chút là không phải nằm mơ đi.”

“Chứng minh như thế nào.”

Tô Thiệu Cẩn cười với vẻ mặt xấu xa: “Em hôn anh, để anh cảm giác có thật hay không?”

Được đó, an ủi trái tim không yên, Mạc Mạc do dự một chút, nói với vẻ hơi ngượng: “Được rồi, anh nhắm mắt lại đi.”

Tô Thiệu Cẩn đắc ý nhắm hai mắt lại, chờ Mạc Mạc dán môi lên, nhưng không lường trước được, không được hưởng thụ vị môi của Mạc Mạc, nhưng miệng lại truyền ra một trận đau đớn, mở mắt ra nhìn thì thấy Mạc Mạc kẹp lên môi anh chiếc kẹp tăm nhỏ của cô.

“Mạc Tiêu Hữu!”, Tô Thiệu Cẩn nổi giận nhưng Mạc Mạc lại cười rúc rích, mở cửa chạy trốn, nhưng lại bị Tô Thiệu Cẩn ôm giữ lại, đầu bị kéo qua, cầm bị nắm lại, ngay sau đó, môi cô bị đôi môi xa lạ ngăn lại, Mạc Mạc ngừng cười, chỉ mở hai mắt nhìn mặt Tô Thiệu Cẩn gần trong gang tấc, người đàn ông xấu này vậy mà dám đánh lên cô.

Môi Mạc Mạc rất ngọt khiến Tô Thiệu Cẩn lưu luyến, nhưng không thể lòng tham không đáy, sau khi thời gian tiếp xúc thân mật kết thúc thì Tô Thiệu Cẩn buông môi Mạc Mạc ra, còn đôi mắt của Mạc Mạc thì không ngừng chớp, không biết là xấu hổ hay là không quen.

Tô Thiệu Cẩn thấy đôi mắt Mạc Mạc nháy nháy cảm giác được chơi rất vui, lại tới gần, còn Mạc Mạc thì đưa tay che kín miệng mình “Anh lại ăn đậu hủ của em, em sẽ hạ cấp của anh đó.”

Tô Thiệu Cẩn nói rất hung dữ: “Cũng dám uy hiếp cảnh sát đó, muốn phản phải không? Nhưng hôm nay dừng ở đây, sau này sẽ luyện tập tiếp, được rồi, về nghỉ sớm nhé.”

“Được rồi, đứng ồn ào nữa, không còn sớm nên về nghỉ đi.” Mạc Mạc đẩy Tô Thiệu Cẩn, Tô Thiệu Cẩn cũng thuận thế ngồi lên xe, Mạc Mạc xuống xe, lúc chuẩn bị đóng cửa thì Tô Thiệu Cẩn lại nói với Mạc Mạc với dáng vẻ đáng thương: “Mạc Mạc, nhớ phải nhớ anh, biết không?”

“Biết rồi, lái xe cẩn thận một chút, ngày mai em sẽ không tiễn anh được vì còn phải đi làm, tới nơi thì gọi điện cho em.”

“Ngủ ngon.” Tô Thiệu Cẩn lái xe đi, Mạc Mạc nhìn theo xe của Tô Thiệu Cẩn rồi tay không kiềm chế được đưa lên xoa môi của mình, sự đụng chạm của Tô Thiệu Cẩn từ từ rồi sẽ quen, chỉ cần thời gian mà thôi.

Mạc Mạc quay người đi vào tiểu khu, dưới bóng liễu có bóng dáng đau khổ vô lực tựa vào trên thân cây, khuôn mặt điển trai bị bao phủ với vẻ đau khổ, trong ánh mắt là vết thương đến tan nát cõi lòng.

Tô Thiệu Cẩn và Mạc Mạc yêu nhau chủ yếu bằng cách thức, khi Tô Thiệu Cẩn không có nhiệm vụ thì sẽ gọi điện thoại cho Mạc Mạc, hai người sẽ nói chuyện cả tiếng đồng hồ, cũng hỏi thăm tin tức, ăn ở ra sao, đã ngủ chưa, ngủ có ngon không.

Chỉ toàn là chuyện lãng phí tiền điện thoại.

Có một tối khi Mạc Mạc ăn cơm xong thì Tô Thiệu Cẩn hẹn cô lên QQ nói chuyện, nên Mạc Mạc đành đổ bộ lên QQ, Tô Thiệu Cẩn nói muốn hỏi một đề tài, Mạc Mạc liền nói hỏi đi.

Tô: Xai Xai là ai?

Xai Xai, hẳn là ai, vốn dĩ không phải là Tô Thiệu Cẩn sao, anh chàng này chơi trò gì thế,

Mạc Mạc đánh chữ rất nhanh: rất đơn giản, không đáng để trả lời, anh lấy câu hỏi này là si nhục chỉ số IQ của em hả.

Tô: dựa theo các bước trên sẽ có hiệu quả thần kỳ, sót ruột cái gì, mau trả lời đi.

Mạc Mạc đành bất đắc dĩ đánh ba chữ: Tô Thiệu Cẩn.

Tô Thiệu Cẩn: Ngôi nhân xưng thứ nhất là gì?

Câu hỏi ngày càng chán, Mạc Mạc không nói gì: Em. mọi người trên thế giới đều biết. đi kèm theo là một vẻ mặt tức giận.

Tô Thiệu Cẩn: Anh yêu em cho đau, chữ thứ hai là gì?

Mạc Mạc: Yêu

Tô Thiệu Cẩn: Chữ thứ tư là gì?

Mạc Mạc: Anh

Tô Thiệu Cần lập tức logout, để lại Mạc Mạc nhìn chăm chăm máy tính một mình không biết là chuyện gì, sau khi im lặng một hồi thì mới phản ứng lại, cô quả thật là ngốc mà, cô bị Tô Thiệu Cần lừa rồi, cô đánh chữ như thế ghép lại sẽ là: Tô Thiệu Cần, em yêu anh.

Mạc Mạc giận nguyên ngày nghỉ không nhận điện thoại của Tô Thiệu Cần, Tô Thiệu Cần cũng nhận thức được cái sai của mình nên vội vàng viết thư cam đoan gửi qua bưu điện cho Mạc Mạc, cam đoan sẽ không bao giờ hạ thấp chỉ số IQ của bà xã thân yêu nữa. tuyệt đối không có lần sau.

Đúng thế, không cần dùng cách này để lừa Mạc Mạc, nhưng nếu đổi cách khác thì những chuyện như thế nhiều không kể xiết, Mạc Mạc phát hiện trừ bề ngoài Tô Thiệu Cần có chút lưu manh nhưng vẫn là người đàn ông đáng yêu, không đúng, không bằng nói là một đứa bé đáng yêu, sẽ nói rất nhiều lời buồn nôn, cũng sẽ biểu lộ ý muốn của anh với cô.

Dù hai người thường xuyên gặp mặt nên tình cảm cũng dần tăng cường hơn, tâm tình của Mạc Mạc cũng tốt hơn, cảm thấy cuộc sống như thế không tệ, đảo mắt thì mùa thu đã qua, điều Mạc Mạc không thích nhất là khi mùa đông tới.

Chỗ công ty hoạt hình kia của cô đã hai tháng không phát lương rồi, gần đây không làm được bộ phim nào, mới bắt đầu thì đã thất bại, cho nên lại kéo dài tiền lương. Có đồng nghiệp đã chịu không được, không có tiền cho sinh hoạt, nên đã lục đục kéo nhau rời đi.

Mạc Mạc hơi không nỡ, vì cô rất thích công việc này, nhưng ai cũng thấy e rằng sợ công ty kiên trì không được, một công ty hoạt hình nhỏ như thế, không có tài chính chu chuyển, không có tác phẩm của mình, không có nguồn sống bên ngoài thì sẽ không thể có cách nào để kiên trì được.

Ở đây, Mạc Mạc học tập được rất nhiều thứ, từ không biết đến biết, cô nỗ lực rất nhiều, mỗi ngày nếu bỏ thời gian ngồi luyện tập vẽ những đường nét buồn tẻ, rời đi, thực sự không cam lòng, nhưng mà ngày đó rồi cũng đến.

Giám chế tuyên bố, mọi người có thể không cần đến công ty, có phim thì sẽ thông báo cho mọi người đến, không có thông báo thì không cần đến làm việc, nhưng mà hai tháng tiền lương còn nợ thì Giám chế nói tiền lương sẽ trả cho mọi người, cuốn phim lần trước chuyển chờ đến lúc được nhận thì sẽ trả lương cho mọi người, hy vọng mọi người chờ một chút.

Mạc Mạc mất mát vô cùng, lại bye bye công việc đầu tiên như thế, trong lòng vô cùng chán. Thất nghiệp, cô không vội vàng đi tìm việc mà lúc gọi điện thoại với Tô Thiệu Cần chỉ nói rằng cô đã thất nghiệp rồi.

Tô Thiệu Cần nói: “Ngoan, không sao đâu, không chỉ có 1 công ty hoạt hình, công việc có thể tìm tiếp. Hơn nữa anh có thể nuôi em mà. Mạc Mạc ....có cần đến bên anh tìm thử xem không, như vật thì lúc nào nhớ em cũng có thể thấy em được.”

Mạc Mạc hơi do dự, Tô Thiệu Cần khiến cô hơi lo lắng, trước khi tìm công việc, cũng có thể tìm một trường đào tạo chuyên nghiệp về hoạt hình “Em suy nghĩ xem, đến lúc đó sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

“Được, anh chờ tin của em, Mạc Mạc anh hi vọng ở em, nhưng nếu như em đồng ý thì không cần miễn cưỡng, đợi đến lúc em cảm thấy thích hợp thì qua.”

“A, trước như vậy đã, lúc anh đi bắt kẻ xấu thì phải chú ý an toàn đó.”

“Sẽ chú ý, bye bye.”

“Bye bye.”

Mạc Mạc đang suy nghĩ đến vấn đề của Tô Thiệu Cần, mà Tô Thiệu Cần lại mong Mạc Mạc có thể tới đây. Sau nửa tháng thất nghiệp, Mạc Mạc chào đón trận tuyết mùa đông đầu tiên, nãy thành phố phía nam cũng gặp tuyết nguy hiểm, Mạc Mạc lớn lên ở đây thế mà chưa bao giờ gặp qua trận tuyết lớn như thế, tuyết rất dày, giẫm lên trên đường còn nghe tiếng vỡ của băng, toàn thể giới đều màu trắng, rất đẹp, nếu tuyết tan thì đoán chừng còn hơn cả trời.

Sáng nay lúc ăn sáng thì Mạc Mạc nhận được điện thoại của một đồng nghiệp khá tốt trong công ty, nói là đi đòi tiền lương, Mạc Mạc nghĩ, hai tháng tiền lương, dùng bao nhiêu bút lông, cô đã phải vẽ khổ sở như thế, không thể không cần được.

Hẹn đồng nghiệp ở công trường đại học, bởi vì chỗ đó cách công ty rất gần, Mạc Mạc mặc rất dày, bên ngoài lạnh tới thấy xương, lúc cô tới chỗ hẹn thì thấy đồng nghiệp đã ở đó, trò chuyện thân thiết với nhau, Mạc Mạc mới biết, thì ra công ty đã không còn tồn tại nữa, đã chuyển tới nơi khác, có một đồng nghiệp nam đang gọi điện cho đạo diễn kiêm giám chế.

Liên lạc xong thì mọi người đều hỏi rất sốt ruột, có liên hệ được không, giám chế nói như thế nào, đồng nghiệp nam kia nói, giám chế bảo họ chờ ở đây, lát nữa sẽ tới tìm mọi người. Mọi người đều cảm thấy không có chút hi vọng nào, chỗ mới của công ty cũng không nói cho bọn họ biết.

Nhưng vẫn không thể bỏ qua chỉ có thể chờ đợi thôi, mọi người đứng chờ trong băng tuyết ngập trời, cũng nhìn xung quanh, tìm kiếm hình ảnh của giám chế, Mạc Mạc cảm thấy lạnh đến phát run cả người, không ngừng dậm chân và lắc lư.

Vốn tưởng sẽ nhanh thấy giám chế, nhưng đợi gần một tiếng người vẫn không đến, Mạc Mạc đề nghị tìm một nơi ấm áp, nhưng tất cả mọi người không đồng ý với đề xuất đó, nên Mạc Mạc chỉ đành đứng chịu lạnh.

Cứ đứng chờ như thế đến hơn 4 tiếng, cuối cùng cũng thấy giám chế, tất cả mọi người đã đông lạnh thành khối băng rồi, còn giám chế thì một dáng vẻ xin lỗi, nói rất hào hiệp: “Đợi lâu rồi hả, vẫn chưa ăn cơm trưa chứ, cùng đi ăn một bữa đi.”

Mọi người không từ chối nên đi theo giám chế tới một quán ăn, ăn nóng đến mặt đỏ lên thì người mới ảm lên một chút, giám chế mới bắt đầu đưa ra quyển sổ tình tiền công cho mọi người, kết quả cuối cùng khiến Mạc Mạc trợn cả mắt.

Mỗi người đều nợ tiền của công ty, Mạc Mạc là người nợ ít nhất, chỉ mấy chục đồng. Nào là phí đào tạo, giấy dùng để luyện tập, ngòi bút chì, làm xong bộ phim không hợp quy cách, thì bị khấu trừ vào tiền của công ty, rồi mấy thứ lung tung gì đó nữa, tiền lương hai tháng của bọn họ không còn nữa, mà còn nợ thêm tiền của công ty.

Trong nhất thời mọi người ghen nói không ra lời, sau khi tranh cãi không có kết quả, giám chế cảm sỗ đi, Mạc Mạc cảm thấy rất khó chịu, trời lạnh như thế, tất cả mọi người đã chờ rất lâu, kết quả lại như thế này.

Giám chế đi phía trước, tuyết đọng ven đường đã có người quét, có hai đồng nghiệp đi qua, một người một đá vào mông của giám chế, nên giám chế ngã đầu trong đám tuyết, sau khi gầy gựa, thấy mọi người rất phẫn nộ, muốn mắng người nhưng nhịn xuống, đứng dậy phủi tuyết trên người rồi vội vàng chạy đi.

Mọi người uể oải an ủi nhau rồi cũng tản ra, Mạc Mạc cảm thấy rất lạnh, thì ra xã hội là như thế, sẽ xuất hiện những chuyện như thế, hơi thất vọng và khó chịu, buồn bã về nhà.

Hôm nay trong lòng Mạc Mạc có một quyết định, đi tìm Tô Thiệu Cẩn, đây là quyết định rất lớn mật, cũng do dự khá lâu, nếu thương nhau rồi, hơn nữa cả hai đều nghiêm túc, vẫn cách xa hai nơi như thế sẽ không phải là cách hay.

Công việc của Tô Thiệu Cẩn ở thành phố F khiến anh không có cách nào để về được, cho nên Mạc Mạc cảm thấy qua đó ở cùng Tô Thiệu Cẩn, thuận tiện tìm ở bên kia một trường học nào đó luôn, hoàn thành mộng đại học của mình.

Sau khi Mạc Mạc nói quyết định của mình cho Tô Thiệu Cẩn nghe thì Tô Thiệu Cẩn kích động nói không ra lời, Mạc Mạc nghe được tiếng cười vui vẻ của Tô Thiệu Cẩn thì cảm thấy tâm tình của mình cũng tốt lên, đáng lẽ Tô Thiệu Cẩn phải tới đón cô qua nhưng do bận nhiệm vụ nên đành hoãn lại.

Sau khi Cẩm Từ biết quyết định này của Mạc Mạc thì hoàn toàn ủng hộ. lúc Mạc Mạc nói cho cậu nhỏ biết, nhưng lại ngoài ý muốn khi cậu nhỏ hỏi cô: “Mạc Mạc, con chắc chắn muốn như thế sao? Con thật sự yêu anh cảnh sát đó sao? Mạc Mạc, mẹ hy vọng con vì yêu nên mới ở cùng cậu ta, mà không phải vì không cần tình yêu mà chỉ cần thích hợp thì sẽ ở cùng...”

..... Tình yêu?

Tình yêu rất đẹp, tình yêu rất ngọt ngào, tình yêu cũng rất tổn thương người khác. Nhưng, dường như tình yêu đã cách cô rất xa, dường như Mạc Mạc cũng không biết tình yêu sẽ có mùi vị gì, là như thế nào, với cô tình yêu sớm đã trở nên mơ hồ, thậm chí cô cũng không muốn lại vướng vào thứ này nữa, với cô tình yêu vốn đã không quan trọng như thế nữa.

Bây giờ cô chỉ cảm thấy, cô chỉ muốn cùng một người đàn ông thích hợp xây dựng một gia đình, tin tưởng nhau, tận tâm với nhau đến răng long đầy bạc. Tình yêu, bây giờ cô cảm thấy đó là một thứ không có gì đáng kể.

Đôi khi Mạc Mạc còn nghĩ lòng cô như thế có phải là không công bằng với Tô Thiệu Cẩn không, có phải là rất ích kỷ không, cô không cần tình yêu, nhưng Tô Thiệu Cẩn thì sao? Anh đối với tình yêu sẽ có cái nhìn như thế nào, bản thân mình sẽ có thể cho Tô Thiệu Cẩn một kết quả tốt sao?

Trong lòng rối bời, rất phiền toái, rắc rối trong đầu ngày một nhiều hơn, nhưng cô đã quyết định rồi phải không? Anh Tô đang chờ cô, chờ cô dũng cảm tiến tới với trận chiến tình yêu này, cô sẽ đối tốt với anh Tô, như vậy có đủ không? Đã quyết định rồi thì sẽ không do dự nữa. Mạc Mạc không cho bản thân mình lùi bước, quyết định hành trình, hẹn cậu nhỏ và mẹ nhỏ, còn có thêm chị em tốt Cẩm Từ ăn cơm với nhau, ngày mai cô sẽ xuất phát, cô sợ thời gian càng lâu thì cô sẽ đổi ý.

Lúc ăn cơm, mọi người đều có cảm giác bi thương khi li biệt, mẹ nhỏ thì dặn dò cô cần phải chăm sóc bản thân, Cẩm Từ cũng nói với cô, khi cô ấy sinh con muốn Mạc Mạc nhất định phải đến.

Nói thật, Mạc Mạc hơi không nở khi xa mọi người, nhưng mỗi người rồi sẽ có cuộc sống của chính mình, có gia đình thuộc về mình, cô cũng nên có cuộc sống của mình, cho nên cô cần dũng cảm bước đi từng bước.

Sau khi ăn cơm tối xong, mọi người đều về nhà, ngày mai, mọi người sẽ ra bến xe tiễn Mạc Mạc. Mạc Mạc về nhà thì thu dọn đồ đạc, nhìn nhà đã quét dọn sạch sẽ cô cảm thấy rất quanh quẩn.

Mạc Mạc tiếp tục thu dọn phòng, đem đồ trang điểm tới, nên vứt đi thôi, sau này thỉnh thoảng cô mới có thể quay về đây ở, cô muốn tới thành phố khác, trải qua một cuộc sống khác, Mạc Mạc bỏ đồ thu dọn được trong phòng, sách đóng trong hộp.

Lúc sửa soạn lại thì phát hiện có gì đó bị bỏ quên trong góc, hoảng tử và công chúa cùng cười con ngựa trắng, là hộp nhạc lúc Giản Chiến Nam tặng quà sinh nhật cho cô, Mạc Mạc hơi giật mình, đưa tay cảm lên, trên mặt hộp đã bám đầy bụi.

Tại sao còn giữ cái hộp nhạc này? hoảng tử của cô đã không phải là hắc nữ nữa, sau một giây thất thần, Mạc Mạc tiếp tục bận rộn, sau khi thu dọn xong, cầm hộp nhạc đi ra rồi thuận tiện bỏ trên bàn trà, lấy nước uống. Vừa buông chén xuống thì chuông cửa vang lên, Mạc Mạc hơi nghi ngờ, là ai sẽ tới vào lúc này?

Đi tới cửa nhìn qua mắt mèo, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, Mạc Mạc hơi do dự rồi mở cửa ra, không chờ cô nói chuyện thì trước mắt

đã tối sầm, người đã bị ôm chặt trong bờ ngực rắn chắc, nụ hôn bá đạo cũng trực tiếp tiến tới.

Nụ hôn của Giản Chiến Nam mang đầy mùi mị nồng đậm đang ở trong miệng của Mạc Mạc, nụ hôn của hắn như vũ bão, chỉ chần chờ đánh úp tới Mạc Mạc. Bá đạo mạnh mẽ không thể nói lý, rồi rất dễ khiến người khác bị lạc. Khiến trong nhất thời đầu của Mạc Mạc rơi vào khoảng trống, mất đi năng lực tự hỏi. Cho đến khi di động của cô vang lên thì hôn của cô mới quay về, tay dùng sức đánh vào vai hắn, còn dùng sức cắn vào đầu lưỡi hắn, để cho hắn buông ra, nhưng hôn càng sâu hơn, ngực vẫn căng như thế, như muốn vỡ nát cô.

Tuy đầu lưỡi bị cắn đau nhưng Giản Chiến Nam không buông miệng ra, ôm Mạc Mạc rồi lao đảo đi vào trong phòng, để cơ thể hắn trên giường, nụ hôn mãnh liệt và nóng bỏng, mang theo đau khổ, mang theo cướp đoạt, mang theo tất cả mùi vị.

Là nước mắt của ai đã chảy, là lòng của ai đã đau khổ.

Mạc Mạc sắp bị Giản Chiến Nam hôn đến không thở được, lồng ngực khó chịu, tim như sắp không đập nữa, Mạc Mạc không giả vờ để tùy ý hắn cắn hôn cô. Mặt của cô đỏ lên, không biết là vì tức giận phần nộ hay là vì phản ứng tự nhiên.

Môi Giản Chiến Nam từ từ rời khỏi đôi môi Mạc Mạc, nhưng hai tay hắn vẫn ôm chặt Mạc Mạc như cũ, mặt hắn vùi vào cổ cô, giọng nói khàn khàn đau khổ: “Mạc Mạc, có thể yêu anh thêm lần nữa không, có thể không?”

Mạc Mạc cảm thấy da trên cổ dính một lớp chất lỏng ẩm ẩm nào đó, hắn đang khóc, giấu khóc ở trong cổ cô, từ trước tới giờ khí chất của hắn luôn cười phớt phớt, cười vui vẻ, nụ cười tà mị, cười lạnh, nhưng là lần thứ hai khóc trước mặt của cô.

“Anh say...” Mạc Mạc há miệng, tầm mắt mờ mịt nhìn vào nơi nào đó.

“Anh không say.” Giản Chiến Nam nói: “Mạc Mạc, em biết không, lúc đầu anh muốn làm quen với em, không phải muốn tìm một thứ đồ để thay thế, mà chỉ là muốn tìm một cô gái để yêu đương, anh thừa nhận, lúc đầu anh không thể quên được cô ấy, mà trên người em lại có bóng dáng của cô ấy, cho nên anh do dự, trong lòng giả vờ, không thể nhìn rõ được trái tim mình...”

“Đừng nói, tôi không muốn nghe.” Mạc Mạc che lỗ tai, ngăn Giản Chiến Nam nói thêm gì đó, cô không thích nghe, không muốn ‘Giản Chiến Nam, anh cứ đi, tôi không muốn nghe, tôi và anh là không có thể, tôi đã là bạn gái của Tô Thiệu Cần, tôi sẽ không yêu anh nữa, xin anh sau này đừng quấy rầy tôi nữa, anh là đồ khốn nạn, anh cứ đi.’

Giản Chiến Nam ngẩng đầu lên, mắt đỏ ngầu, tay hắn đưa tới trên tay Mạc Mạc, kéo tay cô xuống nắm trong lòng bàn tay, mạnh mẽ nói: “Nếu sẽ không yêu anh, tại sao em không dám nghe, em sợ em sẽ phát hiện, em vẫn yêu tên khốn nạn như anh như cũ đúng không?”

“Không... Không phải!” Mạc Mạc lắc đầu “Kết thúc rồi, thì không cần phải nghe nữa, Giản Chiến Nam, anh đi đi.”

Ánh mắt của Giản Chiến Nam trầm xuống, bờ ngực rắn chắc ép Mạc Mạc đến vách tường, tay nâng cằm của Mạc Mạc để cho cô nhìn hắn, con mắt đen của hắn tập trung nhìn Mạc Mạc, gần từng chữ một: “Được, vậy em nhìn vào mắt anh rồi nói em yêu Tô Thiệu Cần, em yêu hắn, không yêu anh.”

Giản Chiến Nam ép sát dần, khiến Mạc Mạc sợ hãi, cô lớn tiếng nói: “Tôi không yêu anh, tôi không yêu anh, tôi không yêu anh!”

Sắc mặt Giản Chiến Nam xanh mét, đột nhiên buông Mạc Mạc ra, xoay người đi tới bàn trà, đưa tay cầm hộp nhạc đi, đôi mắt đen nhìn thẳng tới Mạc Mạc, hét lớn: “Đây là cái gì, em nói cho anh biết, tại sao lại giữ nó, tại sao cái kẹp em giữ mười mấy năm cũng làm mất, vì sao lại giữ nó lại.”

Không biết từ lúc nào mà trên mặt Mạc Mạc đã tràn đầy nước mắt, cô đi qua đưa tay cầm hộp nhạc, cô cũng nên vứt đi “Tôi giữ nó lại là vì quên vứt nó đi, tôi đang muốn vứt nó đi thì đột nhiên anh tới khiến tôi không kịp vứt nó.”

Mạc Mạc cầm nhưng Giản Chiến Nam không buông tay, hai người đối mặt nhau, không ai nhường ai, Mạc Mạc gào nhẹ: “Buông tay, bây giờ tôi phải vứt nó đi, tôi muốn vứt nó, anh đừng lại tự cho là đúng.”

Rắc rắc, hộp nhạc trở nên nát vụn, trong tay Mạc Mạc là cái đế của hộp nhạc, trong tay Giản Chiến Nam là hoàng tử và công chúa, Mạc Mạc lặng đi, nước mắt cũng không ngừng, ha ha, cô cười, “Nó không bị vứt có lẽ đang chờ chúng ta tự tay làm vỡ nát nó.”

Hai tay Giản Chiến Nam cầm chặt nửa còn lại của hộp nhạc, trên mặt có tức giận, có đau khổ, nhưng một chữ cũng không nên lời, Mạc Mạc đã hoàn toàn không tin hắn, không muốn hắn lại xuất hiện trong cuộc đời của cô.

Mạc Mạc đưa cái đế trong tay bỏ vào trong hộp rác bên cạnh bàn trà, “Anh đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nói xong thì Mạc Mạc quay người đến phòng ngủ, không thèm ngoảnh đầu hay liếc mắt nhìn Giản Chiến Nam.

“Mạc Mạc! anh yêu em, anh yêu em Mạc Mạc.” Hắn như rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một đêm đó Mạc Mạc nhốt mình trong phòng ngủ, cơ thể dựa vào trên cửa ngói ngơ ngác một đêm tròn, còn Giản Chiến Nam Chiến Nam thì ngồi tựa lưng thất thần ở trên vách tường ngoài cánh cửa phòng ngủ. Chỉ cách Mạc Mạc một bức tường, nhưng lại như cách nhau vạn núi ngàn sông.

Trời đã sáng, cuối cùng Mạc Mạc cũng mở cửa phòng ra, trên tay cô còn mang theo túi du lịch, cúi đầu thì nhìn thấy Giản Chiến Nam Chiến Nam tựa trên tường, mắt phượng nhắm lại, bờ môi bạc màu, sắc mặt cực kỳ tiêu tụy, nhưng hần đang ngủ. Khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của hần thì Mạc Mạc hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn cất bước đi về phía trước.

Cửa mở rồi đóng lại.

Rốt cuộc không nhìn thấy nhau nữa, cuối cùng không còn cảm nhận được hơi thở của nhau nữa, Giản Chiến Nam Chiến Nam vẫn im lặng như đang ngủ, đưa một tay lên đặt trên mắt, tay kia thì nắm chặt rồi nện thật mạnh xuống đất.

Mạc Mạc vẫn đi rồi, đi tới thành phố kia, ở đó có một người đàn ông đang chờ cô, là bạn trai của cô, là chồng tương lai của cô.

Khi cô tràn đầy nhiệt tình với hần thì hần lại khóa cửa trái tim mình, khi hần biết quý trọng biết ai là người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh mình thì Mạc Mạc đã khép chặt trái tim cô.

Yêu, có thể yêu lần nữa sao? Yêu, đã trải qua bao bể dâu, Mạc Mạc đã không còn dũng khí để yêu nữa. Giản Chiến Nam đau khổ nghĩ, rõ ràng hai người nên yêu nhau, nhưng kết quả vì sao lại tách ra như thế.

Chất lỏng nóng ẩm chảy ra giữa khe hở ngón tay, không thể khống chế con đau đang bao phủ hần. ...

*****

Công viên Gia Niên Hoa

Mạc Mạc cầm trong tay một cây kẹo bông rất lớn, cái miệng nhỏ nhắn đang ăn rồi lại đưa tay lên chùi. Tô Thiệu Cẩn nhìn không được rồi cười, lấy khăn tay lau giúp Mạc Mạc “Ăn giống thành mèo hoa nhỏ rồi.”

“Vây anh là mèo hoa lớn.” Mạc Mạc thừa lúc Tô Thiệu Cẩn không chú ý đã trét kẹo bông lên trên miệng anh, cho nên Tô Thiệu Cẩn rất không may mắn đã bị dính kẹo.

Tô Thiệu Cẩn dùng khăn tay lau mặt, sau đó nghiêm túc cảnh cáo Mạc Mạc: “Mạc Tiêu Hữu, chú ý hình tượng, đùa giỡn anh cảnh sát trước mặt mọi người thì hậu quả rất nghiêm trọng đó.”

“Hậu quả gì, hù dọa người.” Mạc Mạc nhăn mặt với Tô Thiệu Cẩn, cười vui vẻ rồi quay người đi tới nơi khác. Tô Thiệu Cẩn lại ôm eo của Mạc Mạc đi tới nơi bán vé của trò chơi nguy hiểm “Phiên anh cho tôi 2 vé chơi tàu lượn.”

“Này, anh chơi một mình đi, em không chơi với anh.” Vẻ mặt của Mạc Mạc hơi sợ, cố sức đẩy tay Tô Thiệu Cẩn ra muốn thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng làm sao Tô Thiệu Cẩn có thể buông tha cho Mạc Mạc được.

“Đi thôi, cam đoan rằng cả đời em cũng khó quên được.”

Lấy vé xong anh túm Mạc Mạc đi lên tàu lượn.

“Bỏ em ra đi, em không muốn chơi. . .” Mạc Mạc hết sức lùi lại phía sau, nhưng Tô Thiệu Cẩn ý mạnh, nên bị anh túm đi vào trong, ngồi vào tàu lượn, khi nhân viên giúp họ chuẩn bị an toàn thì chân tay Mạc Mạc lo lắng đến lạnh ngắt “Tô Thiệu Cẩn, chúng ta đi xuống được không.”

Tô Thiệu Cẩn bất động nói an ủi: “Không thể đi xuống, đừng sợ, có anh mà.”

Đúng vậy, không thể xuống được vì tàu lượn đã bắt đầu khởi động, chuyển động từ từ đến nhanh, Mạc Mạc sợ tới mức tim cũng sắp nhảy ra ngoài, không kìm được mà hét loạn lên với mấy người phía sau. Đã đã nếm thử cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì gọi là sợ hãi, cái gì gọi là kích thích, cái gì gọi là kêu trời không thấu kêu đất không hay.

Cô thầm nghĩ, nếu không mau qua đi, nếu không mau dừng lại thì cô lo lắng cô có thể bị dọa đến tè ra cả quần mất. Đồ khốn Tô Thiệu Cẩn, lúc sợ hãi Mạc Mạc vẫn không quên mắng Tô Thiệu Cẩn.

Sau khi xe dừng lại, đầu óc Mạc Mạc đã choáng váng đến mức sắp nôn ra, cô bị Tô Thiệu Cẩn ôm eo diu ra, cô không có sức để đi tiếp nữa nên Tô Thiệu Cẩn phải ôm Mạc Mạc từ trong ra.

“Em muốn nôn. . .” Mạc Mạc nói vội, rồi nôn ra, Tô Thiệu Cẩn đành buông Mạc Mạc xuống trên bồn hoa, cô nôn rất nhiều nên Tô Thiệu Cẩn vội đi mua nước cho Mạc Mạc để cô rửa sạch.

Sau khi nôn xong Mạc Mạc rửa sạch miệng, nhưng đầu vẫn cảm thấy choáng váng, khó chịu, Tô Thiệu Cần vội ôm Mạc Mạc đi tìm một bãi cỏ, để Mạc Mạc nằm xuống, ngay cả hơi nói chuyện cũng không có nữa.

Tô Thiệu Cần Vẻ mặt chột dạ và lo lắng ghé vào bên cạnh Mạc Mạc nói lấy lòng: “Mạc Mạc, còn khó chịu không, không biết em sẽ nôn nghiêm trọng như thế.”

Mạc Mạc vén tóc phớt lờ anh, Tô Thiệu Cần thấy dường như Mạc Mạc đang tức giận, quả thực anh không nên hưng phấn nhất thời mà bắt cô đi tàu lượn, “Mạc Mạc đừng tức giận nữa? Không phải sao, Mạc Mạc nhà chúng ta sẽ không chú ý những chuyện như thế chứ.”

“Anh rất phiền.” Tay Mạc Mạc đẩy anh đang nín hót ra với con mắt vô tội.

“Thật sự tức rồi sao? Xin lỗi nha Mạc Mạc, tiểu sư muội nói phải chơi trò kích động, còn nói chơi vui nữa chứ, anh cho rằng em sẽ thích, thật sự không biết em sẽ nôn như thế.”

Mạc Mạc không thích mình bị tóm đi như một người phụ nữ nào khác, có lẽ bóng ma Giản Chiến Nam để lại còn bao phủ trong lòng cô. Mạc Mạc kìm không được nhìn Tô Thiệu Cần, nếu một người đàn ông đưa bạn gái của mình đi làm một chuyện mà cô ấy không tự nguyện như chuyện đã làm với người phụ nữ khác, như vậy nói rõ được điều gì?

Tô Thiệu Cần thấy Mạc Mạc không nói chuyện nên kéo tay áo lên để lộ ra cánh tay trắng: “Cho em, cắn một cái để phát tiết.”

Tay Mạc Mạc bắt lấy tay của Tô Thiệu Cần rồi rất nể tình cắn một cái. Vẻ mặt của Tô Thiệu Cần đau đớn “Em cắn thật hả.”

“Cả đời này chưa thấy yêu cầu nào như thế, đương nhiên em phải thỏa mãn anh rồi.” Mạc Mạc nhướn nhướn mi “Em muốn về nhà để nghỉ ngơi. Anh đưa em ra ngoài, em đi không được.”

“Không phải em muốn đi vườn bách thú sao?”

Mạc Mạc nói yếu ớt: “Nhờ anh ban cho đó, em chỉ muốn về nhà ngủ thôi.”

Tô Thiệu Cần dịu Mạc Mạc đứng dậy rồi công trên lưng “Được, về nhà, công vợ của anh về nhà.”

Mạc Mạc liếc Tô Thiệu Cần nhưng không còn sức để ba hoa với anh, để tùy ý anh công ở trên lưng.

Phía trước chiếc bàn tròn cách chỗ mặt cô không xa có bóng dáng cao lớn đang ngồi của một người đàn ông, ánh mắt của hắn vẫn theo sát Mạc Mạc, hắn nhìn về mặt tươi cười ăn kẹo bông của cô, ngọt từ miệng tới trong lòng. Thấy cô và Tô Thiệu Cần cùng thân mật với nhau. Hô hấp của Giản Chiến Nam không thoải mái, tìm lại đau, hắn bỏ mấy ánh vào trong túi áo khoác, hít một hơi thật sâu thì ngực mới bớt đau đớn hơn.

Hắn nhớ cô, muốn gặp cô, nghĩ tới thôi tim cũng đau, cho nên hắn tới đây, lúc đầu chỉ nghĩ đứng từ xa để nhìn cô một chút thôi, nhưng lúc này hắn đã nhìn rất lâu, nhưng vẫn muốn nhìn cô mãi không muốn rời đi.

Mấy ngày nay hắn nhìn Mạc Mạc bận rộn vì cuộc sống của một người đàn ông khác, cô đi mua thức ăn nấu cơm vì người đó, chọn cả vật cho anh ta, cười vì anh ta. Nhìn bọn họ nắm tay đi tản bộ vào sáng sớm và chiều tà, trải qua từng ngày vui vẻ. Còn hắn chỉ có thể im lặng nhìn cô từ trong góc, không thể nắm trong tay nữa.

Một người đàn ông mặc đồ đen đứng sau Giản Chiến Nam, không phải quá đẹp trai nhưng lại rất cuốn hút, như lãnh đạm như không phải con người thuộc về cõi thế tục này.

“Phải đi rồi sao?” hắn mở miệng hỏi thản nhiên.

“Cô ấy mua thức ăn nấu cơm cho anh ta.” Giản Chiến Nam hỏi một đằng đáp một nẻo.

“Cô ấy rất hiền lành.” Giọng nói người đàn ông mặc đồ đen trước sau vẫn thản nhiên như vậy.

“Nhưng, cô ấy chưa từng nấu cơm cho tôi.” Giản Chiến Nam nhăn mặt, trong đôi mắt là nỗi đau.

Người đàn ông mặc đồ đen ngồi đối diện với Giản Chiến Nam, vẻ mặt bình tĩnh: “Anh vẫn chưa tu đến phúc phận đó đâu.”

Giản Chiến Nam nhắm mắt lại, che giấu đau đớn trong mắt “Cô ấy chọn cả vật cho anh ta rất dễ tâm.”

Người đàn ông mặc đồ đen không nói gì chờ Giản Chiến Nam nói xong.

“Cũng... chưa từng chọn cả vật cho tôi.” Giản Chiến Nam vừa nói vừa đưa mấy ảnh ra rồi mở lên, nhưng tám ảnh trong đó đều là Mạc Mạc, là khuôn mặt tươi cười của cô, nói rất cô đơn: “Tôi... Thực sự không thể cho cô ấy hạnh phúc sao? Chẳng lẽ chỉ có anh ta mới có thể?”

Hai tay của người đàn ông mặc đồ đen nắm lại: “Anh muốn làm gì?”

Giản Chiến Nam nói không chút nghĩ ngợi “Tôi muốn đưa cô ấy đi, nhưng tôi biết nếu như thế thì chúng tôi sẽ càng cách nhau xa hơn.”

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn nhìn Giản Chiến Nam bằng đôi mắt thần nhiên “Anh rất đau khổ.”

Giản Chiến Nam cầm chặt máy chụp hình trong tay, những đường nét tuấn tú trên mặt đều vô cùng đau khổ, nói không chút phủ nhận: “Đúng thế, tôi đau khổ, bởi vì không thể ở cùng với cô ấy. ... ở cùng với tôi, cô ấy sẽ không cười, cho nên. ...”

“Cho nên, quay về đi, quay về thế giới thuộc về cậu đi, ở đây xem họ vui vẻ cùng nhau chỉ khiến anh thêm đau lòng mà thôi.”

Đôi mắt đen thâm trầm của Giản Chiến Nam đột nhiên trở nên phẫn nộ, nắm cổ áo người đàn ông mặc đồ đen “Tiểu tử thú, không phải cậu có thể đoán trước được tương lai sao, vậy cậu nói xem, kết quả của tôi là gì nào?”

Người đàn ông mặc đồ đen cười thần nhiên, bị hung thần Giản Chiến Nam ép hỏi, nhưng không tức giận, cũng không sợ hãi, chỉ cười thần nhiên “Có phải anh vẫn không tin cái này?”

“Ngôn Tinh Tu, cậu mau nói cho tôi, nếu không tôi sẽ tìm người loại cậu đó.” Giản Chiến Nam rống giận, dù nhìn qua rất tức giận, nhưng nhìn qua lại như bạn tốt đang vui đùa.

“Có lo lắng mới có ngạc nhiên, có chờ đợi. Biết kết quả, anh sẽ mất đi rất nhiều thứ.” người đàn ông mặc đồ đen gọi là Tinh Tu, đáng vẻ rất thần nhiên bình tĩnh như mặt hồ.

Giản Chiến Nam buông Tinh Tu ra, “Tôi không tin cậu, là có lý do.” Nói xong thì cười.

Tinh Tu cũng cười, đứng dậy vỗ vỗ vai Giản Chiến Nam “Là của anh thì nhất định sẽ không chạy thoát.”

Giản Chiến Nam nhếch môi cười rất cay đắng, thế thì có phải của hắn hay không?

Trở về nhà Mạc Mạc liền ngủ li bì, trải qua tàu lượn, như lấy đi của cô nửa tính mạng, tỉnh lại lúc hoàng hôn trong căn phòng nhỏ yên tĩnh chỉ có một mình cô.

Dù đã xác lập quan hệ bạn trai bạn gái với Tô Thiệu Căn nhưng hai người không sống với nhau, như vậy sẽ có không gian riêng, hơn nữa Mạc Mạc cảm thấy vẫn chưa phát triển nhanh đến mức sống cùng với nhau.

Cảm giác bụng rất đói, cô lười biếng rời giường, rửa mặt sạch, lúc chuẩn bị com tới thì nghe thấy tiếng chuông cửa, Mạc Mạc đoán là Tô Thiệu căn, ở đây cô không hề quen ai khác.

Sau khi mở cửa thì thấy ngoài cửa không có ai, kỳ lạ là lúc đóng cửa thì lại thấy một bó hoa lớn được đặt dưới đất. Mạc Mạc càng nghi ngờ, sao lại có hoa ở đây?

Cô cúi lưng xuống lấy hoa rồi nhìn xung quanh nhưng cũng không thấy ai, lại nghĩ thầm có phải Tô Thiệu Căn đưa tới không, xin lỗi vì hôm nay đã kéo cô đi chơi tàu lượn, chắc là thế, nhưng lại có làm ra vẻ huyền bí. Đưa trực tiếp cho cô không phải tốt hơn sao?

Mạc Mạc cầm hoa vào nhà, đóng cửa rồi đặt hoa lên bàn, đang tìm một bình hoa để cắm thì chuông cửa lại kêu lên, Mạc Mạc đành đi mở cửa, lúc này đây một Tô Thiệu Căn bằng người thật đang đứng trước cửa nhìn cô, cho cô một cái ôm “Mạc Mạc, thế nào rồi, không khó chịu chứ, anh mang cơm tới tới cho em ăn đây.”

Hai người ôm nhau đi vào cửa, Mạc Mạc ngửi thấy được mùi thơm của thức ăn “Xem như anh có lương tâm”. Mạc Mạc nhận túi thức ăn trong tay Tô Thiệu Căn, đặt lên bàn.

Còn tầm mắt của Tô Thiệu Căn lại rơi trên bó hoa tươi trên bàn “Hoa ở đâu thế?”

Mạc Mạc ăn một miếng sủi cảo “Không biết ai để trước cửa đó.”

Về mặt của Tô Thiệu Căn khẩn trương “Mạc Mạc, còn nhớ vụ án mạng bom hoa tươi anh nói với em không?”

Hả! thiếu chút nữa là Mạc Mạc bị ghen sủi cảo “Bom hoa tươi, không phải chứ?”

“Phải cẩn thận.” Tô Thiệu Căn quay người một tay ôm Mạc Mạc đặt dưới người, Mạc Mạc bị che muốn ló ra cũng không được “Là bom hả? sao em không nghe được âm thanh tích tắc.”

“Ồ đây đừng nhúc nhích, để anh đi xem một chút” Tô Thiệu Căn nói xong thì đi tới bên bó hoa, Mạc Mạc ở trên ghế sofa không nhúc nhích, lo lắng nhìn Tô Thiệu Căn, túm lấy áo anh “Anh cẩn thận một chút, nếu không chúng ta gọi điện báo cảnh sát đi.”

“Đồ ngốc, anh là cảnh sát, có anh ở đây đừng sợ, dù anh có chết cũng sẽ bảo vệ cho em” Tô Thiệu Căn nói xong muốn đứng dậy thì Mạc Mạc lại giữ chặt anh, nói rất nghiêm túc: “Muốn chết thì chết chung đi, như vậy thì em sẽ không áy náy.”

Về mặt Tô Thiệu Căn cảm động “Mạc Mạc nhà anh yêu anh như vậy sao, rất cảm động”. Tô Thiệu Căn nói xong thì đứng dậy, thần nhiên vênh vác cầm lấy chiếc đĩa ăn cơm, Mạc Mạc phản ứng lại bằng ngồi xuống, đưa tay ra đánh trên đầu Tô Thiệu Căn “Được đó, anh chọc em”

Tô Thiệu Căn gấp một cánh gà đưa vào mồm Mạc Mạc, tay giữ cô “Anh đang rèn luyện độ cảnh giác của em, em biết đó, anh là cảnh sát, đặc tội với

không ít người cho nên em phải biết tự giác, biết không?”

Mạc Mạc cầm cánh gà ném vào trên mặt Tô Thiệu Cẩn “Vô lại”.

“A, bị hủy dung rồi.” trên mặt Tô Thiệu Cẩn đầy nước tương nên đành dùng dũa vào toilet rửa mặt.

Mạc Mạc thờ dài, Tô Thiệu Cẩn, ngoại trừ vẻ lưu manh, ngoại trừ vẻ đáng yêu, thì vẫn là một kẻ dở hơi. .

Rửa mặt xong Thi Tô Thiệu Cẩn tiếp tục ngồi bên cạnh Mạc Mạc, “Mạc Mạc, kể chuyện cười cho em nghe. Giúp em tiêu hóa.”

Mạc Mạc nhìn qua Tô Thiệu Cẩn, sẽ không phải liên quan đến cô tiểu sư muội gì đó chứ, nghĩ rồi nói “Kể đi.”

“Trong tổ có một đồng nghiệp mới, rất hay, mùa đông lạnh nhưng mặt rất ít, đồng nghiệp đặt cho anh ta một biệt danh, gọi là Cẩm Đông, ý muốn nói là chịu được mùa đông lạnh. Tiểu tử này có ý với tiểu sư muội, không có việc gì làm đều tiếp cận với tiểu sư muội, nhưng hôm qua lại xong đời rồi, tiểu sư muội thích nuôi cây bàn tiên, lúc thu dọn bàn làm việc thì bỏ hai cây bàn tiên trên ghế, trong mắt cẩm đông chỉ lo nhìn tiểu sư muội nên kết quả là không nhìn ghế mà đặt móng ngồi xuống. . kết quả. . kết quả. .” Tô Thiệu Cẩn cười nói không nên lời.

Mạc Mạc thưởng cho Tô Thiệu Cẩn một cùi tay ‘Kết quả như thế nào?’

Tô Thiệu Cẩn ngừng cười: “Kết quả đó, cậu ta chạy trốn như con thỏ, chạy đến bệnh viện lấy châm ra, haha.”

Mạc Mạc vỗ vỗ vai Tô Thiệu Cẩn: “Thế mà nhìn anh há hê ghế, em hoài nghi nghiêm trọng nhân phẩm của anh. Chẳng nhẽ, anh rất ghét cậu ta khi cứ tới gần tiểu sư muội của anh?”

Tô Thiệu Cẩn im lặng “Không có chuyện đó, ăn com, ăn com thôi.” Tô Thiệu Cẩn nói xong thì cúi đầu ăn com. Nhưng Mạc Mạc lại nghĩ tới, ngón tay chọc chọc vào tay Tô Thiệu Cẩn khiến Tô Thiệu Cẩn cười thiếu chút nữa ra phun ra “Sao thế?”

“Em muốn ngày mai mời tiểu sư muội của anh ăn com.”

“Tại sao?” về mặt Tô Thiệu Cẩn khó hiểu.

“Mở rộng giao tiếp đó.” Mạc Mạc vui đầu vào ăn com.

Tô Thiệu Cẩn nói: “Cũng đúng, em không có bạn bè, nhất định sẽ rất buồn, ngày mai trước tiên làm quen tiểu sư muội, rồi ngày nào đó giới thiệu mấy người bạn cho em quen, bọn họ sớm đã muốn gặp em rồi.”

“Được, anh sắp xếp đi.”

Ngày hôm sau Tô Thiệu Cẩn hẹn tiểu sư muội ở một quán com. Mạc Mạc và Tô Thiệu Cẩn tới trước, hai người trò chuyện rồi chờ tiểu sư muội tới. Tiểu sư muội đến rất đúng giờ, đến đúng 11h30. Nhưng không phải là một người mà đến cùng một người đàn ông, ánh mắt đầu tiên, Mạc Mạc định nghĩ người đàn ông đó bằng bốn chữ, đàn ông yêu nghiệt, còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, làm sao để cho phụ nữ sống được đây.

“Sư huynh.” Tiểu sư muội cười chào hỏi, lúc cười sẽ có hai má lúm đồng tiền, rất đáng yêu, rất đẹp, sau đó nhìn về phía Mạc Mạc; “Đây chắc là bạn gái xinh đẹp trong lời của sư huynh rồi, chào chị dâu, em là Thi Thi. Đây là bạn trai của em, A Hàn.”

Sau khi mọi người giới thiệu làm quen với nhau xong thì ngồi xuống gọi thức ăn, Mạc Mạc không quên khi Tô Thiệu Cẩn nghe Thi Thi giới thiệu bạn trai mình là A Hàn, trong mắt có vẻ kinh ngạc, cô đơn.

A Hàn không phải là người thích nói chuyện, nhưng Thi Thi là một cô gái rất hoạt bát, vừa cười vừa nói chuyện với Mạc Mạc, rất hợp ý nhau, còn tầm mắt của Tô Thiệu Cẩn lại dán ở trên người A Hàn, A Hàn cảm thấy Tô Thiệu Cẩn nhìn mình như một phạm nhân.

Hai người phụ nữ trao đổi ngôn ngữ còn hai người đàn ông trao đổi ánh mắt, ăn một bữa com cuộn trào mãnh liệt, Mạc Mạc cũng phát hiện, hôm nay Tô Thiệu Cẩn đặc biệt nói ít, đặc biệt gay gắt, không giống phong cách của anh.

Sau khi ăn com trưa mọi người đều rời đi, trên đường trở về Mạc Mạc nhìn Tô Thiệu Cẩn đang lái xe: “Anh Tô, dường như anh không vui.”

“Không có, anh đưa em về thôi.” Quả thật anh có chút mất hứng, nhưng là vì sao?

Không nghĩ, cảm bản thân không được nghĩ tới.

Dường như vừa hết tết âm lịch, rồi lại chào đón tết tiếp, Tô Thiệu Cẩn muốn ra nước ngoài đoàn tụ với ba mẹ. Một năm khó có được ngày nghỉ, vốn định thuyết phục Mạc Mạc đi cùng, nhưng Mạc Mạc vẫn có chút mâu thuẫn, gặp người lớn, là một chuyện có hàm nghĩa khác.

Tô Thiệu Cẩn hơi tiếc nuối không muốn để Mạc Mạc lại, Mạc Mạc định quay về thành phố C để đón tết với cậu nhỏ, nhưng bây giờ cậu nhỏ cũng có gia đình của mình, dù cậu nhỏ rất tốt nhưng cô xâm nhập vào cuộc sống của cậu nhỏ hình như không được tốt cho lắm, cho nên, Mạc Mạc tự mình đón tết ở thành phố F.

Không ngờ tới cậu nhỏ và mẹ nhỏ lại xuất hiện trước mắt cô, năm đó, khiến cho tim Mạc Mạc tràn đầy cảm động và ấm áp, rất cảm ơn mẹ nhỏ, cũng

cảm ơn cậu nhỏ, đã cho cô tình thân như thế.

Sau lễ mừng năm mới, Tô Thiệu Cẩn trở về rất nhanh, còn mang theo rất nhiều quà cho cô. Anh lại bắt đầu bận rộn với các vụ án, cô cũng thu thập tài liệu chuẩn bị thi đại học, mỗi lúc gặp mặt, Mạc Mạc đều thấy được ánh mắt áy náy của Tô Thiệu Cẩn, bộ dạng muốn nói rồi lại thôi.

Dường như từ sau khi anh về nước thì trở nên quái lạ hơn. Hỏi anh có phải xảy ra chuyện gì hay không thì anh chỉ nói không có việc gì. Hôm nay lúc ăn cơm trưa xong chuẩn bị đi nghỉ thì Mạc Mạc nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói hơi xa lạ nhưng lại hơi quen thuộc, suy nghĩ một lúc rồi Mạc Mạc mới nói “Anh là.... A Hàn?”

“Trí nhớ của cô quả nhiên không tồi, còn nhớ rõ giọng nói của tôi.” Cuộc gặp mặt ngày đó, Mạc Mạc chỉ toàn nói chuyện phiếm với Thi Thi, còn A Hàn lời nói cũng có hạn, lần đầu tiên nghe điện thoại mà có thể nhớ được giọng nói của anh, không thể không nói trí nhớ của Mạc Mạc rất tốt.

“Anh tìm tôi có việc gì sao?” anh ta là bạn trai của Thi Thi, tìm cô dường như hơi kỳ lạ.

“Tôi có việc muốn nhờ cô giúp, tôi đang ở ngoài tiểu khu cô ở.” Nói xong rất không lễ phép mà tắt điện thoại, Mạc Mạc phùng phùng mang trợn mắt với di động, đúng là tiểu quý không biết lễ phép.

Cuối cùng Mạc Mạc cũng đi xuống, thấy trước cửa tiểu khu đậu một chiếc xe màu bạc, A Hàn nhô đầu ra, “Lên xe.”

“Có gì cần giúp cứ nói ở đây là được rồi, tôi có thể giúp được gì cho anh?”

A Hàn mặt lạnh nói “Bạn trai của cô dụ dỗ bạn gái của tôi.”

Mạc Mạc lập tức bảo vệ Tô Thiệu Cẩn: “Cơm có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói vậy được, Anh Tô không phải là loại người như thế, đương nhiên Thi Thi cũng sẽ không xằng bậy như thế.”

“Quả nhiên cô không thật sự yêu Tô Thiệu Cẩn?” A Hàn đột nhiên nói: “Cô tinh táo rất đáng sợ, căn bản là không quan tâm hay là quá tin tưởng, cô thuộc loại nào?”

Trong nhất thời Mạc Mạc không thể nói gì.

“Lên xe đi, tôi chỉ giúp cô biết rõ trái tim của mình.”

Mạc Mạc do dự, cuối cùng từ từ đi đến bên xe, mở cửa rồi lên xe, trong lòng hơi phức tạp, không biết cái gì sẽ chào đón cô? Không kìm được nên hỏi “Thi Thi đâu?”

A Hàn nói đơn giản “Bệnh viện”.

“Sao thế?” Mạc Mạc hỏi: “Bị bệnh sao?”

“Phá thai.” A Hàn nhìn Mạc Mạc với ánh mắt hình viên đạn không chút lưu tình.

Mạc Mạc hừ lạnh ” Anh muốn nói cho tôi biết đứa bé là của Anh Tô?”

“Cô nói rất đúng.” A Hàn lái xe càng nhanh hơn.

“Vậy vì sao anh không ngăn cản.” Nếu là đứa bé của Tô Thiệu Cẩn thì nếu Tô Thiệu Cẩn biết Thi Thi làm như thế thì sẽ như thế nào? Đầu của Mạc Mạc trở nên hoảng loạn.

A Hàn nói với giọng căm hận: “Cô ấy bị ba mẹ ép đi, cô nói cô ấy còn có thể làm sao nữa?”

Bị ba mẹ ép đi, như vậy Thi Thi không muốn mất đi đứa bé đó. Như vậy có phải là tàn nhẫn lắm hay không, Mạc Mạc không kìm được nên hét lên: “Anh Tô biết không, nếu Thi Thi mang thai đứa con của Anh Tô, thì người mà anh nên tìm là anh Tô chứ không phải tôi? Còn nữa, máy cày còn chạy nhanh hơn xe của anh, anh mau lái xe nhanh hơn đi được không.”

A Hàn lái xe với tốc độ nhanh hơn, rất nhanh sau đã tới bệnh viện, Thi Thi là cảnh sát, cũng là đứa con gái ngoan ở trong nhà, ba mẹ đều là giáo sư, con gái chưa kết hôn đã mang thai, chưa tính đến chuyện đứa bé là của ai, nhưng khi sinh ra phải làm người mẹ độc thân, bọn họ không thể dễ dàng khoan dung như thế được.

Mạc Mạc và A Hàn chạy vào bệnh viện, đi vào dòng người trước cửa chuyên khoa, nhìn thấy Thi Thi đang khóc, bên cạnh là khuôn mặt xanh mét của một người phụ nữ 50 tuổi, tay đang nắm chặt tay của Thi Thi, giống như sợ cô chạy mất.

Trong lòng Mạc Mạc rất đau, không kìm được lại nhớ tới đứa bé của cô, là đứa bé mà cô không có cơ hội nhìn một lần, Mạc Mạc đang nghĩ về quá khứ thì A Hàn ngăn cô lại, kéo cô vào tránh trong góc. Mạc Mạc đang rất nghi ngờ thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang vội vã chạy tới chỗ của Thi Thi.

Anh Tô!

Trong lòng Mạc Mạc nhói đau, trong miệng rất chua xót.

Cô thấy Thi Thi và Tô Thiệu Cẩn đang ngơ ngốc nhìn nhau, thấy nước mắt không ngừng chảy của Thi Thi, thấy Tô Thiệu Cẩn ôm Thi Thi vào trong lòng, nghe được anh nói “Thi Thi, anh không cho phép em làm như thế, không cho phép.”

Thi Thi ôm Tô Thiệu Cẩn khóc như trút mưa.

“Rất đau khổ phải không?” A Hàn đứng bên cạnh hỏi Mạc Mạc “Tôi rất đau, hôm qua khi biết chuyện này, Tôi rất muốn giết người, cô muốn biết bọn họ phát sinh như thế nào không?”

“Không, tôi không muốn biết, không quan trọng...” Mạc Mạc quay đầu lại nhìn anh ta, lại nhìn hình ảnh hai người đang ôm nhau của Thi Thi và Tô Thiệu Cẩn, “Mong anh... đừng nói cho họ biết là tôi đã tới đây...”

Mạc Mạc quay người xuống lầu, bên ngoài mặt trời rực rỡ, mùa xuân đã đến. Mạc Mạc hơi tức giận, không phải chỉ hơi mà rất tức giận. Cô không thích sự phản bội, không không thích bị lừa gạt, cô thích mọi chuyện đều phải rõ ràng.

Lúc trước, khi lòng Giản Chiến Nam không rõ ràng, cho nên nghĩ rằng người hấn yêu là Nhã Nhi, lựa chọn vứt bỏ cô. Nhưng hôm nay, chắc chắn là Tô Thiệu Cẩn sợ phải chứng kiến cảnh Thi Thi ở bên cạnh người đàn ông khác, cho nên mới biết mình yêu Thi Thi.

Hôm nay, địa vị của cô là địa vị năm đó của Nhã Nhi, dù địa vị không giống nhau nhưng kết quả thì giống nhau, cô bị vứt bỏ. Bỗng nhiên Mạc Mạc biết ánh mắt áy náy của Tô Thiệu Cẩn là vì chuyện gì, vì sao muốn nói lại thôi.

Thực ra Tô Thiệu Cẩn đối với cô không phải là yêu, chỉ là một loại cố chấp nhiều năm, không có được nên tiếc nuối, như một giấc mộng, lúc anh đang chạy theo trong mộng thì bên cạnh lại có một cô gái đuổi theo anh.

Thời gian trôi qua, tình cảm sẽ tích tụ dần với người bên cạnh mình, thực ra Tô Thiệu Cẩn đã som yêu Thi Thi, nhưng anh lại lựa chọn không nhìn người bên cạnh mình mà tiếp tục theo đuổi giấc mộng kia, đợi đến khi thành hiện thực, có được thì lại trở nên mất hứng, ăn không có vị nhưng vứt bỏ thì tiếc nuối.

Mạc Mạc tức giận, vì sao Tô Thiệu Cẩn không nói với cô, lừa gạt cô lâu như thế. Không phải cô là người yêu sao, tuy cô không thật sự ở cùng với anh. Cô không thích cảm giác này, nhưng cũng không phải quá khó chịu, không có cảm giác đau khổ.

Mạc Mạc hít một hơi sâu, cô sẽ không yêu, như vậy là không công bằng với Tô Thiệu Cẩn, hiện tại bọn họ hai bên đều vui vẻ, người có tình thì nên ở bên nhau, đó cũng là chuyện tốt, nếu cô thực sự không thể yêu người ta thì cũng đừng lãng phí thời gian của người khác.

Con người sau khi mất đi thứ gì thì mới biết được sự quan trọng của thứ đó.

Tô Thiệu Cẩn rất áy náy, anh đã từng nói sẽ chăm sóc Mạc Mạc, đã từng nói sẽ yêu Mạc Mạc thật tốt, và vẫn cảm thấy người mình yêu là Mạc Mạc, nhưng khi anh thấy Thi Thi ở cùng với tên bất nam bất nữ đó thì trong lòng anh lại có tư vị của kẻ địch.

Cơ thể và tình cảm của anh đều phản bội Mạc Mạc, thời gian một tháng qua, anh không thể nào đón nhận được tình cảm đột nhiên phát sinh và chuyển biến như thế. Rõ ràng là anh yêu Mạc Mạc, nhưng sao lại xảy ra chuyện như thế. Nếu không phải Thi Thi mang thai, không biết anh còn tiếp tục rối rắm đến khi nào.

Giải thích và xin tha thứ thì anh không có tư cách, trong lúc Mạc Mạc rất tin tưởng vào tình cảm trong sáng của hai người, nhưng cũng chính anh đã xé rách sự tin tưởng của Mạc Mạc. Điều hiển tại anh có thể làm là thắng thần với Mạc Mạc, dùng cảm hơn để đối mặt với tình cảm và những chuyện đã phát sinh.

Nhưng dù sao thì anh cũng đã phụ lòng Mạc Mạc, khiến Mạc Mạc bị tổn thương, thậm chí anh còn không dám đối mặt với Mạc Mạc. Khi anh tới chỗ ở của Mạc Mạc đã là ngày hôm sau, một đêm anh không ngủ, do dự rất lâu rồi bấm chuông cửa, nhưng rất lâu cũng không thấy ai trả lời.

“Cậu Tô.”

“Bà có chìa khóa phải không, phiền bà mở cửa giúp tôi.”

“Cô Mạc đi rồi.” bà chủ thuê nhà tới “Có bức thư cô ấy gửi cho cậu”.

Tô Thiệu Cẩn vội nhận phong thư, mở ra, trên bức thư là nét chữ của Mạc Mạc:

Anh Tô, em đã cố gắng rồi nhưng em không có cách nào để yêu anh được, đa phần thời gian ở bên anh em rất vui vẻ, ở cùng anh, dường như chỉ như anh em, anh chăm sóc em còn em an tâm hưởng thụ, nhưng mà luôn có cảm giác thiếu cái gì đó. Anh Tô, em đã không yêu anh, cho nên hy vọng anh có thể có thể hãy yêu và quý trọng những gì có được, Mạc Mạc đi rồi, đi tìm cuộc sống mới của mình, đừng lo lắng cho em, em sẽ tự chăm sóc bản thân.

Mạc Mạc đi rồi, cô ấy đi một mình, Tô Thiệu Cẩn giữ chặt bà chủ nhà: “Cô ấy đi lúc nào.”

“Tôi ngày hôm qua.”

Tô Thiệu Cẩn chạy vội xuống dưới lầu, lái xe đến bến xe, thực ra anh biết đã chậm rồi, Mạc Mạc đã đi rồi, Tô Thiệu Cẩn đứng ở bến xe, nhìn hành

khách đi tới đi lui, trong lòng nói không nên lời, đầu tựa vào trên vô lăng, rất lâu cũng không nhúc nhích.

Nhất định là Mạc Mạc biết gì đó nên cô mới ra đi đột nhiên như thế, nhưng đã cho anh một lối thoát xem như cái gì cũng không biết, xem như là cô rời đi trước, xem như anh không phải kẻ phản bội. Thực ra cô không muốn nhìn thấy anh áy náy, không muốn anh tự trách mình.

Nhưng Tô Thiệu Cẩn biết, Mạc Mạc cũng sẽ tức giận, giận anh không thẳng thắn, giận anh đã lừa gạt và phản bội cô, cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở giải thích của anh, không muốn để anh khó xử, cho nên mới không chào mà biệt, Mạc Mạc xin lỗi, Mạc Mạc xin lỗi.

trong khu nhà cao cấp của Giản Chiến Nam

Giản Chiến Nam ngồi trên chiếc ghế bên cạnh bể bơi, thả từng chút thức ăn xuống hồ cá, trải qua mấy ngày theo dõi, hẳn có thể biết đâu là ngư vương, đâu là ngư hậu và đâu là đại thần.

Một tháng qua, hẳn quyết tâm không nghe một tin gì về Mạc Mạc, ra lệnh cho mọi người không được nhắc tới bất cứ chuyện gì liên quan đến Mạc Mạc trước mặt hắn, hắn sợ sẽ nghe được tin Mạc Mạc kết hôn với Tô Thiệu Cẩn, cho nên chỉ có thể lừa mình dối người làm bộ như không biết, hắn rất sợ, sợ khi mình xúc động thì sẽ làm chuyện khiến bản thân phải hối hận.

Nếu như lúc đầu, dù Mạc Mạc có kết hôn thì hắn cũng có cách để đưa cô về bên cạnh hắn, nhưng bây giờ, hắn không thể xúc động như thế nữa, Giản Chiến Nam ngẩng đầu lên, nhìn bức ảnh trên tường của Mạc Mạc, cô cười rất sáng lạn.

Hắn dùng khuôn mặt tươi cười của cô để cảnh báo bản thân, đừng nên tàn nhẫn cướp đi sự vui vẻ của Mạc Mạc, khuôn mặt của cô phải thường xuyên cười vui vẻ như thế, người đàn ông Tô Thiệu Cẩn này, dù hắn không thích anh ta chút nào nhưng anh ta có thể khiến cho Mạc Mạc cười vui vẻ, yêu ai yêu cả đường đi, hắn nên vì Mạc Mạc, cũng nên thích anh ta.

“Anh Giản, có muốn đi ra ngoài một lát không?”, đi vào là Khâu Chí, anh có thể thấy gần đây Giản Chiến Nam đặt biệt khác thường, người làm nói, Giản Chiến Nam trở về đều ở trong phòng, Khâu Chí đi vào, cũng thấy được bức ảnh của Mạc Mạc. Lúc này ở phòng khách cũng thấy bức ảnh của cô, đáng vẻ tươi cười ăn kẹo bông.

“Sao cậu lại rảnh rỗi mà tới đây.” Giản Chiến Nam quay đầu liếc Khâu Chí, điệu bộ hạnh phúc trên mặt khiến cho người ghen tỵ “Cậu không cần giúp bà xã à?”

Khâu Chí cười “Anh Giản, em có một tin anh có muốn nghe không.”

Giản Chiến Nam nhíu mày “Tin tức tôi cảm sẽ không muốn nhắc tới.”

Đương nhiên Khâu Chí biết điều cấm kỵ của Giản Chiến Nam là gì, không thích nghe bất cứ tin tức gì liên quan đến Mạc Mạc, ai mà nói tới sẽ bị đánh, nhưng hắn đành đánh bạo nói, vừa nói vừa lui về phía sau: “Mạc Mạc chia tay với Tô Thiệu Cẩn rồi.”

Chiếc ghế Giản Chiến Nam ngồi bị đánh bể, rầm.....rầm vang lên, sau đó Giản Chiến Nam nói “Cậu nói lại lần nữa coi.”

Khâu Chí lui về phía sau “Em không nói nữa, em muốn giữ lại tính mạng để ở bên cạnh vợ em.”

Khâu Chí muốn đi nhưng Giản Chiến Nam lại lạnh lùng quát lên “Có tin tôi sẽ điều cậu đi Châu Phi?”

“Mạc Mạc chia tay với Tô Thiệu Cẩn rồi” Khâu Chí trả lời lớn, anh không thể đi Châu Phi được, bà xã thân yêu của anh không thể cách xa anh, mà anh cũng không muốn xa bà xã của mình, “Cô ấy đã đi rồi, trước mắt chưa rõ tin tức, chỉ có bưu thiếp gửi qua bưu điện cho Tô Tô.”

“Nguyên nhân chia tay là gì?” không phải Mạc Mạc ở bên cạnh Tô Thiệu Cẩn rất vui sao, tại sao lại chia tay: “Có phải Tô Thiệu Cẩn làm chuyện gì có lỗi với Mạc Mạc không?”

Khâu Chí không nói nhưng chẳng khác nào là cam chịu.

“Tô Thiệu Cẩn khôn nạn.” vẻ mặt của Giản Chiến Nam xanh mét “Tôi muốn hành tung của Mạc Mạc, dù là dùng biện pháp gì, cô ấy đi một mình tôi không yên tâm, cho cậu thời gian hai ngày.”

“Hai ngày?” đầu Khâu Chí đầy hắc tuyến.

“Hai ngày nhiều quá sao? Như vậy thì một ngày đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì đi ra ngoài, vẻ mặt xanh tái nói “Đặt vé máy bay đi thành phố F ngày mai cho tôi.”

Về mặt Khâu Chí run sợ, Tô Thiệu Cẩn, tự cầu phúc cho mình đi.

Lúc Tô Thiệu Cẩn nhìn thấy Giản Chiến Nam, là không ngoài ý muốn, Giản Chiến Nam hẹn anh ở quảng trường, anh xứng đáng chịu một đám của Giản Chiến Nam, Tô Thiệu Cẩn cũng đánh trả Giản Chiến Nam một đám, hai người bọn họ đánh nhau, một người yêu Mạc Mạc nhưng lại khiến Mạc Mạc bị tổn thương, một người nhận được nhưng lại lừa dối và phản bội Mạc Mạc. Hai người bọn họ đều khôn nạn.

“Tại sao lại phản bội Mạc Mạc.” Giản Chiến Nam đã biến chân tướng sự việc, vậy mà Tô Thiệu Cẩn lại có con với người phụ nữ khác, như vậy thì hẳn đặt Mạc Mạc ở đâu.

“Tôi không cần giải thích với anh”, Tô Thiệu Cần lau khô miệng dính máu, nắm tay của Giản Chiến Nam lại vung tới, “Không phải anh đã hứa cho cô ấy hạnh phúc, không phải đã hứa sẽ yêu cô ấy thật tốt sao, tại sao lại phản bội cô ấy, anh đã cướp đi niềm vui cuối cùng của cô ấy.”

Giản Chiến Nam gào lên, hai người cùng đánh nhau, đánh đến khi hết sức, thở hổn hển nằm trên mặt đất đầy băng lạnh, coi thường ánh mắt xem mình như quái vật của người qua đường.

“Giản Chiến Nam, có thể cho cô ấy vui vẻ, chỉ có thể là người đàn ông cô ấy yêu, nhưng mà, người cô ấy yêu kia không phải là tôi. Mà tôi... Cũng không thể cho cô ấy niềm vui thật sự. Anh đã từng thấy qua dáng vẻ vui vẻ thật sự của Mạc Mạc rồi chứ, tôi nghĩ, lúc cô ấy vui vẻ nhất, là thời gian ở bên anh năm đó.” Tô Thiệu Cần thở hổn hển nói.

“Anh yêu cô gái đó, cô gái đã mang thai?” Giản Chiến Nam nhìn trời, cũng không biết tại sao mình lại như một tên ngu đi đánh nhau với Tô Thiệu Cần như thế, cũng không biết tại sao lại hỏi vấn đề này.

Thực ra hắn muốn đánh là bản thân mình năm đó, lựa chọn vứt bỏ Mạc Mạc của hắn, hắn cũng muốn hỏi bản thân năm đó, hỏi hắn một chút, tại sao lại ngu ngốc vứt bỏ Mạc Mạc như thế, khiến cô bị tổn thương.

“Yêu” Tô Thiệu Cần trả lời chắc chắn.

Giản Chiến Nam không nói gì, Tô Thiệu Cần may mắn hơn hắn, ít nhất, anh ta không tổn thương đến người phụ nữ mình yêu, dù có khiến Mạc Mạc bị tổn thương, nhưng Giản Chiến Nam còn khôn nặn hơn Tô Thiệu Cần, người hắn tổn thương sâu nhất lại là người phụ nữ mà hắn yêu.

“Mạc Mạc nói cô ấy sẽ không yêu nữa, tôi nghĩ đây là do anh ban tặng, anh đã bóp chết tình yêu của Mạc Mạc, tôi hi vọng, anh có thể thức tỉnh cô ấy.”

Trái tim Giản Chiến Nam như bị bóp nghẹt “Tôi sẽ tìm Mạc Mạc về.”

“Chúc anh may mắn.”

“Biến.”

Hai người đàn ông kinh bỉ nhau, đứng đây, như không có việc gì đi về hai hướng khác nhau.

Một thành phố nhỏ ở phía bắc.

Buổi trưa, Giản Chiến Nam đi vào một cửa hàng bánh ngọt, tìm một vị trí rồi ngồi xuống, người phục vụ hỏi hắn dùng gì, hắn nói, hắn muốn một phần bánh ga tô có chocolate. Phục vụ nhìn Giản Chiến Nam, thứ nhất là vì gương mặt đẹp trai, thứ hai là vì rất ít người đàn ông nào đến đây một mình, còn muốn một phần bánh ga tô nữa.

Đại khái người phục vụ nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đàn ông cao quý ưu nhã, đẹp trai đến vạn người mê này lại là kẻ ngang ngược, lúc tính tiền, Giản Chiến Nam nói thần nhiên: “Xin lỗi, tiền của tôi đã bị mất rồi.”

“Vậy anh tìm lại xem, nếu tìm không thấy thì có thể gọi điện cho bạn bè giúp anh.” Người phục vụ tin rằng khí chất bất phàm của Giản Chiến Nam sẽ không phải là loại người ăn xong quýt tiền.

Nhưng Giản Chiến Nam lại nói: “Tôi không có bạn.”

“Tiểu Phân, sao thế.” một cô gái xinh đẹp vừa đi ra khỏi phòng bánh, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Tiểu Phân, như gặp phải khách hàng phiền phức nhưng nhìn bóng lưng người đàn ông đó lại không phải như thế.

Sau khi nghe được giọng nói đó thì cơ thể Giản Chiến Nam cứng đờ, tay cầm chén hơi run, nhưng Tiểu Phân lại nói: “Vị khách này nói bị mất tiền, bà chủ, cô nói phải làm sao đây? Anh ta không có bạn bè, muốn ăn trắng đó.”

Cô gái xinh đẹp đi qua, chỉ thấy người đàn ông cúi đầu xuống đang đọc báo trên bàn, “Anh à, nếu anh thực sự bị mất tiền rồi thì có thể báo cảnh sát, nếu như thật sự không khó khăn thì hôm nào quay lại trả cũng được.”

Giản Chiến Nam từ từ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có ngạc nhiên và niềm vui ẩn dấu, đối lập là đôi mắt kinh ngạc không thôi của Mạc Mạc.

“Là anh!” , “Là em”

Hai người đồng thanh kêu lên.

“Sao anh lại ở đây?” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam đề phòng rồi lui về sau, tay chụp lấy cây bút của nhân viên làm vũ khí “Anh có mục đích gì?”

Giản Chiến Nam dờ khóc dờ cười, vẻ mặt như ngẫu nhiên gặp lại Mạc Mạc “Sao em lại ở chỗ này.”

“Tôi mở cửa hàng ở đây thì đương nhiên phải ở đây rồi.”

“Anh đến ăn gì đó, có gì không ổn sao?”

“Ăn xong rồi thì anh có thể đi, tiền anh nợ, có thể không cần trả.” Mạc Mạc nói xong thì quay người đi “Tiểu Phân, thu dọn bàn đi, nếu anh ta không đi thì gọi điện báo cảnh sát.”

Dù Tiểu Phân cực kỳ trách phản ứng của bà chủ, là quen biết, nhưng lại không muốn nhìn anh ta, nhưng bà chủ đã dằn dò, cô chỉ có thể thu dọn bàn “Anh à, làm phiền anh, bà chủ nói, anh cũng nghe rồi đó.” Tình huống trước mắt không rõ thì không nên đắc tội.

Giản Chiến Nam đứng dậy, đôi môi bạc nhoen cười, quay người tao nhả rồi đi.

Mạc Mạc đi ra khỏi phòng bánh, thấy Giản Chiến Nam đi rồi thì thở dài một hơi, rốt cuộc là ngẫu nhiên hay là hần cố tình, phản ứng có mình có phải là quá đáng lắm không, cô ảo não cắn môi.

Tiếp tục bận rộn, bây giờ rười tối đóng cửa, Mạc Mạc và Tiểu Phân khóa cửa xong thì Tiểu Phân đón xe bus về, còn Mạc Mạc thì đạp xe đạp, quay lại thì thấy bên cạnh xe đạp có thêm một người đàn ông.

“Sao anh còn ở đây?” Mạc Mạc hỏi không chút tình nguyện.

Giản Chiến Nam hơi nhíu mày “Bạn cũ gặp mặt, không đến nổi như vậy chứ?”

“Cũng đúng.” Mạc Mạc biết lắng nghe “Gặp rồi, tôi cũng nên đi đây, phiền anh đừng ngồi trên xe đạp của tôi.”

Tay Giản Chiến Nam giữ xe đạp, đôi mắt tham lam nhìn Mạc mạc, đã mấy tháng hần không thấy cô, rất muốn ôm cô, nhưng hần không thể làm như thế, đành giả bộ nói thân nhiên: “Nếu là bạn bè, khi bạn gặp nạn, em sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?”

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Bóp tiền của anh đã bị mất.” Giản Chiến Nam nói với vẻ hơi xấu hổ.

“Anh muốn tôi cho anh vay tiền” giờ Mạc Mạc mới chú ý thấy Giản Chiến Nam chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, dù bây giờ là tháng tư, nhưng ở thành phố nhỏ phía bắc này buổi tối vẫn lạnh đến run người.

Sắc mặt Giản Chiến Nam hơi kỳ lạ: “Anh không tiêu tiền của phụ nữ.”

“Vay thứ buổi sáng nay anh ăn không phải là tiền của tôi sao?”

“Anh không coi em là phụ nữ.”

‘Anh...’ Mạc Mạc không nói gì, cần gì đứng ở đây tranh cãi với hần.

‘Không ngờ là ở đây lạnh như thế.’ Giản Chiến Nam hít vào một hơi.

Mạc Mạc móc trong túi tiền ra một tờ bạc Mao*, “Năm trăm đồng, anh có thể tự tìm khách sạn ngủ một đêm, còn có thể cho anh ăn một bữa no, đừng nói tôi không đủ thể hiện là bạn bè đó.”

(*ảnh tiền của Trung Quốc là hình Mao Trạch Đông)

“Anh nói rồi, anh không cần tiền của phụ nữ.” dường như Giản Chiến Nam hơi nổi giận, lạnh lùng nhìn Mạc Mạc, dĩ nhiên là thấy Mạc Mạc hoảng sợ không thôi, không nhìn được rút tay về, nếu nhìn thêm nữa tay cô sẽ bị thiêu thủng mất “Đừng phiền nữa, tôi phải về rồi, tự anh nghĩ cách đi.”

Mạc Mạc nói xong thì đẩy xe đạp, Giản Chiến Nam cũng phối hợp theo, Mạc Mạc mở khóa lên xe nhưng phát hiện lốp xe không có hơi, cô vội xuống xe nhìn, nhìn về phía Giản Chiến Nam, thấy hần đưa tay ra với về mặt vô tội, “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Mạc Mạc cúi đầu nhìn, thấy lốp xe đi đinh chọc, lúc này tìm chỗ vá xe thật không dễ, chỉ có thể đi xe công cộng thôi, Mạc Mạc bỏ xe vào trong quán rồi đi ra.

Giản Chiến Nam vẫn đang ở ngoài cửa, Mạc Mạc làm như không đi tới trạm xe, Giản Chiến Nam cũng đi theo, Mạc Mạc lên xe, một người một tộ, Giản Chiến Nam lên xe rồi trực tiếp đi tới hướng Mạc Mạc, tài xế hô: “Anh kia, không bỏ tiền hả?”

Giản Chiến Nam không phản ứng, trực tiếp ngồi bên cạnh Mạc Mạc, tài xế lại kêu: “Không bỏ tiền thì hôm nay không lái xe, nhanh bỏ tiền đi, đừng làm chậm trễ thời gian của người khác.”

Hành khách trên xe không nhiều nhưng tất cả đều nhìn về phía Giản Chiến Nam và Mạc Mạc, Giản Chiến Nam nắm vai Mạc Mạc “Đừng nóng giận, là anh không tốt, bỏ tiền giúp anh, về nhà để cho em phạt.”

“Anh...” Ngực Mạc Mạc giận đến mức phập phồng, không cần để ý đến hần. Những những người khách khác lại túm tụm bầy luyên thuyên “Ai nha, là vợ chồng son cãi nhau, có chuyện gì thì để về nhà giải quyết. Đừng làm chậm thời gian của mọi người. Thái độ của tiểu tử kia cũng không tệ, cô gái à, cô đừng so đo nữa, trời lạnh như thế này, mọi người đều muốn về nhà sớm một chút.”

“Đứng thế, đứng thế, đàn ông cũng cần có mặt mũi chứ.”

“Bỏ tiền nhanh chút đi.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, cô nghiêng răng ken két, Giản Chiến Nam, tôi chưa từng thấy anh vô lại như thế, tuy tức giận nhưng cũng lấy tiền trong túi bỏ vào, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Bỏ một tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Xuống xe, Mạc Mạc bước nhanh về phía trước, còn Giản Chiến Nam với đôi chân dài thì nhàn nhã đi theo sau Mạc Mạc, hai tay để trong túi quần, dáng vẻ rất thảnh thơi. Đôi mắt đen của hắn nhìn bóng dáng nhỏ bé của Mạc Mạc không nháy mắt, dường như cô đang vội nghĩ cách thoát khỏi hắn. Nhìn cô liền thấy rất vui vẻ, hắn nghĩ, hắn cần nghĩ cách để vào được nhà của Mạc Mạc, chứ không cô sẽ cho hắn ở bên ngoài.

Mạc Mạc đi tới nhà lấy chìa khóa ra rồi mở cửa đi vào, cạch cạch cửa mở ra rồi khép lại, Mạc Mạc vào nhà còn Giản Chiến Nam thì đứng bên ngoài, hình ảnh của Mạc Mạc bị thay thế bởi cánh cửa. Giản Chiến Nam ngạc nhiên đứng ở đó, bọn họ đâu phải chỉ cách nhau một cánh cửa.

Mạc Mạc về đến nhà nhưng trong lòng lại hơi loạn, rửa tay, thay quần áo rồi nấu con, cảm bản thân không được nghĩ tới Giản Chiến Nam, nhưng lại không kìm được vẫn nghĩ đến hắn, sao có thể gặp hắn ở đây, cô vẫn nhớ dáng vẻ hắn khóc và nói ngày đó, Mạc Mạc anh yêu em, Mạc Mạc anh yêu em. Nếu là thật lâu trước kia thì cô sẽ khóc đến ngất vì vui sướng, nhưng lúc đó cô nghe thấy hắn nói anh yêu em, lại chỉ cảm thấy đau lòng.

Không cần nghĩ đến hắn, không cần để ý đến hắn, trời lạnh như thế, nhất định hắn sẽ rời đi. Nói không chừng còn có chiếc xe nào đó của hắn đứng chờ hắn ở đâu đó, đó là phong cách từ trước tới nay của hắn.

Nhìn đồng hồ đã 8 giờ, Mạc Mạc không muốn nấu nhiều thức ăn, cũng tránh bày vẽ, nên chọn ăn mì, bỏ hành vào, đánh thêm hai quả trứng gà, bỏ thêm muối vào đã được một nồi mì thơm phức.

Mạc Mạc lấy chén rồi cho thêm dấm và tiêu, nồi mì tôm đỏ rực khiến cô chỉ muốn lao vào ăn ngay, ngồi bên bàn ăn phòng bếp, sau khi ăn một miếng mì nóng hổi, trong đầu Mạc Mạc lại nghĩ tới không biết hắn đã đi hay chưa.

Ý nghĩ chột lóc lên trong đầu, nhưng sau đó Mạc Mạc lại tiếp tục ăn, lúc ăn được một nửa thì nghe được tiếng sột soạt ở bên ngoài. Lúc đầu cô không chú ý nhưng một lát sau cô mới biết được trời đã mưa, Mạc Mạc ăn không vào. Cô nghĩ, cô cần đi vứt rác, sau thì thu dọn rác trong nhà cũng chỉ có vài thứ linh tinh, nhưng cô vẫn xách xuống lầu.

Bên ngoài bầu trời tối mịt, chỉ có ánh đèn đường nhạt nhạt, mưa phùn lất phất, gió lạnh đến rét rung, Mạc Mạc không nhận được mà co rúm lại, thật là lạnh. Cô cầm ô chạy đến thùng rác bên cạnh, để rác vào trong thùng, nhưng không về ngay lập tức, ngược lại hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây không biết là đang tìm kiếm cái gì nữa.

Hắn đi rồi. Trời lạnh mà còn mưa như thế, nếu còn đứng ở ngoài thì chỉ có kẻ ngốc thôi, lúc Mạc Mạc quay người về nhà, thì bỗng nhiên phát hiện bên tường trước cửa lầu xuất hiện một bóng người, ngọn đèn đường chiếu lên trên khuôn mặt hắn, mưa phùn đã làm ướt tóc hắn, cũng ướt đầm gương mặt hắn.

“Anh...”

Mạc Mạc định nói sao anh vẫn còn ở đây, nhưng Giản Chiến Nam lại cười nói: “Đang tìm anh hả?”

“Ai đi tìm anh, tôi đi vứt rác.” Mạc Mạc nói xong thì đi vào trong, mở cửa, đóng lại, lúc này Giản Chiến Nam không bị nhốt ở bên ngoài mà đi vào trong cùng Mạc Mạc, lên lầu, Mạc Mạc mở cửa nhà mình, còn Giản Chiến Nam thì nghiêng ngang tiêu sái đi vào.

Cô không từ chối thì chính là chấp nhận rồi, Giản Chiến Nam không khách khí chút nào, mặc kệ Mạc Mạc không để ý tới hắn, hắn vẫn như chủ nhà, cũng không cần bắt chuyện với Mạc Mạc, tự mình đi vào toilet tìm khăn lau tóc và nước trên mặt, rồi lại cởi áo sơ mi hơi bị ướt ra.

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam chẳng biết khách sáo chút nào, im lặng không nói gì, quay người đi vào bếp tiếp tục ăn mì, dù hơi nỏ nhưng vẫn cố ăn được, Mạc Mạc dùng đũa đảo chỗ mì đã dính lại với nhau, bỏ thêm ít nước canh nóng, vừa ăn được một miếng, ngẩng đầu lên thì đã thấy Giản Chiến Nam, mặt Mạc Mạc nóng lên “Anh làm gì mà không mặc quần áo?”

Giản Chiến Nam lại không hề thấy xấu hổ, nói với vẻ mặt vô vị: “Uớt rồi, mặc không thoải mái.”

Mạc Mạc chỉ nói thăm gì đó rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

Mắt của Giản Chiến Nam đảo qua, nhìn thấy tù bát, cầm bát đi tới nồi mì, nhưng đáng tiếc chỉ còn nước, trong lòng Mạc Mạc cười trộm, Giản Chiến Nam, thấy ngốc chưa, hừ.... Mạc Mạc tiếp tục vui đầu vào ăn.

Giản Chiến Nam đi tới ngồi đối diện với cô, cầm bát đũa bỏ lên bàn, Mạc Mạc ăn, còn hần nhìn, ánh mắt sáng lên, nhìn tay Mạc Mạc cầm đũa không biết là nên mò mì loạn ở trong bát, hay là nên bỏ vào trong miệng.

Mạc Mạc hơi tức giận nhìn Giản Chiến Nam, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt sáng như đuốc kia của hần, Mạc Mạc chau mày, cố ý hung dữ với hần “Làm gì mà nhìn tôi mãi thế?”

“Anh không nhìn em, anh đang nhìn mì, anh đói bụng, anh nhìn xem em ăn còn lại chút nào không?”. Hai bàn tay Giản Chiến Nam bắt chéo để trên bàn, vẻ mặt nói chuyện tự nhiên, không có gì gọi là e ngại, nói như thể mà cũng giữ được bình tĩnh, thong dong tao nhã như thế.

“Muốn ăn thì tự đi mà nấu, cho anh mượn phòng bếp mà sử dụng.” Mạc Mạc không thể ăn vào nữa, không đúng, là ăn đã no rồi. Hần làm gì mà nói đáng thương như thế, muốn ăn thứ cô ăn sót lại, cô không hẹp hòi như thế đâu, có được không.

Giản Chiến Nam không nói gì liền đi nấu mì, Mạc Mạc ăn xong thì đi phòng khách xem ti vi. Thực ra, cái gì cô cũng không xem vào, chỉ nghĩ tới một vấn đề, hần có thể hủy luôn phòng bếp không? Đại thiếu gia này, từ nhỏ tới giờ chưa từng nấu cơm, phòng bếp trong khu nhà cao cấp đoán chừng hần còn không biết có đáng về như thế nào nữa.

Một phút trôi qua, hai phút rồi ba phút.... hình bóng Giản Chiến Nam xuất hiện trước mặt Mạc Mạc, hần hơi nhú mày, nói rất khổ não: “Mạc Mạc, nước.... tại sao vẫn không sôi?”

Vẫn chưa sôi? Chẳng lẽ nước gặt Giản Chiến Nam rồi cũng trở nên ngoan cố hơn? Mạc Mạc nhìn hần “Vậy thì chờ chút nữa đi.”

Giản Chiến Nam lại đi vào bếp, nhưng cũng rất kỳ quái, lâu như thế mà nước vẫn không sôi, hần nấu kiểu gì thế, Mạc Mạc đành đứng dậy đi vào bếp. Cô nhìn tới cảnh tượng xúc động trước mắt “Đại thiếu gia, anh không mở lửa thì cả đời nước cũng không sôi được. Lúc anh hút thuốc không dùng lửa sao?”

Không phải luôn tự nhận là thiên tài sao, thì là kẻ ngốc ở phòng bếp.

Ai, không phải ngây thơ như thế chứ? Kiến thức bật lửa cơ bản như thế cũng không biết? ngất mắt thôi. Thôi đi thôi đi, vì tránh phát sinh ra thảm họa, vẫn nên để cô nấu thì tốt hơn, sau khi nước sôi, Mạc Mạc bỏ mì vào, còn Giản Chiến Nam đứng nhìn một bên “Bổ thêm một chút, từng đó không đủ.”

Trong lòng Mạc Mạc nhần nại, Mạc Mạc giữ lại một nửa hành trong tay, chỉ bỏ vào một nửa.

“Anh muốn trứng chần nước sôi, chín một nửa.” nói nhưng hơi do dự “Bốn quả đi.”

Ngài đúng là không hề xem mình là người ngoài hả, ăn một lúc bốn quả? còn ở đây mà chỉ huy. Mạc Mạc rất tức, bây giờ là hần gặp rủi ro, còn cô có lòng tốt thu nhận hần, cô phải nên ra oai chứ, nhưng lại cảm thấy giờ đây cô như là hầu gái của hần, cô tức giận đem mì nấu xong đặt ở trên bàn.

“Ăn xong nhớ rửa bát.” Mạc Mạc nói xong rồi đi ra ngoài, lại lo lắng dặn dò: “Nhớ đừng làm vỡ bát đó.”

Mạc Mạc đi ra khỏi phòng bếp, còn Giản Chiến Nam lại không vội ăn, lấy di động ra chụp ảnh bát mì nóng trên bàn, lòng vui mừng vì đây là lần đầu tiên Mạc Mạc nấu cho hần.

Giản Chiến Nam ngồi ăn ở trong bếp, Mạc Mạc xem tivi một lát thì về phòng ngủ, mới nằm xuống đã nghe thấy tiếng đập cửa, Mạc Mạc hỏi với vẻ bất đắc dĩ “Còn chuyện gì nữa, ngày mai tôi phải dậy sớm”

“Anh ngủ ở đâu?”

Mạc Mạc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trên sofa phòng khách, đừng quấy rầy tôi ngủ nữa, tôi đã nhịn anh lâu rồi đó...”

Âm thanh ngoài cửa không còn, Mạc Mạc nằm xuống thì ngủ ngay, một đêm không hề gặp cơn mộng nào. Buổi sáng Mạc Mạc rời giường đứng giờ, đứng dậy rồi đi vào toilet, lúc mở cửa ra khiến Mạc Mạc hoảng sợ thiếu chút nữa hét lên.

Thử nghĩ mà xem, một người đàn ông chỉ mặc quần lót màu đen đang đứng lác lác, hình ảnh đó phải nói là kinh khủng đến cỡ nào, đã lâu rồi cô chưa thấy cơ thể trần truồng của đàn ông được chưa. Tuy rằng cô tương đối quen thuộc với cơ thể hần, cũng có mấy năm tiếp xúc thân mật như thế, nhưng mặt Mạc Mạc vẫn cứ đỏ lên, chẳng lẽ đã lâu cô không quan hệ, Mạc Mạc rất muốn che mặt lại nhưng đành nói với vẻ bất đắc dĩ: “Đồ cuồng cõi trần, dùng toilet nhanh lên, tôi sắp trễ rồi.”

Lúc Mạc Mạc đi ra ngoài mới đột nhiên ý thức được Giản Chiến Nam đang đánh răng, rõ ràng là chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng, Mạc Mạc như bị sét đánh trúng, đứng ở đó mất cả phản ứng “Anh... sao anh lại dùng bàn chải của tôi. Giản Chiến Nam... anh biến thái à...!”

Lúc đầu Mạc Mạc cảm thấy chuyện hôm mới rất bẩn, nhưng Giản Chiến Nam đã chứng minh với cô, thực ra hôn môi không bẩn chút nào. Ngoại trừ việc hôn môi, thì Mạc Mạc cảm thấy bàn chải cũng chỉ có thể để một mình mình dùng, dù là người thân mật nhất, dùng chung bàn chải đánh răng cũng không có cách nào chấp nhận được.

Giản Chiến Nam nhếch môi còn dính đầy bột kem đánh răng nói rất vô tội: “Anh tìm không được bàn chải đánh răng mới.”

Đầu Mạc Mạc ong lên “Giản Chiến Nam, tôi nói cho anh biết tôi chỉ thu nhận anh 1 đêm thôi, lát nữa phiền anh rời đi cho, phiền anh lúc rời đi thì đem bàn chải vứt đi giúp tôi luôn.”

“Anh không có tiền, không thể quay về.” Giản Chiến Nam tiếp tục đánh răng, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ xem như đang bàn chuyện thời tiết, sao hấn lại tùy tiện như thế.

“Tôi cho anh mượn, sau khi trở về anh gửi trả lại cho tôi.”

“Anh còn có việc, nên tạm thời không thể đi được.”

“Vậy tôi cho anh mượn tiền, anh đi ở khách sạn đi.”

“Anh không có chứng minh thư, rất phiền. Anh không tiêu tiền của phụ nữ.”

“Vậy thì anh muốn sao?”

“Hai ngày sau sẽ có người tới đây. Em đừng lo lắng cho anh.”

Là tôi đang đuổi anh đi chứ ai cần lo lắng cho anh? Mạc Mạc lặng lẽ học máu trong lòng “Tóm lại dù anh thế nào đi nữa tôi cũng sẽ không thu nhận anh.”

“Hai ngày thôi mà, sẽ không quấy rầy em lâu đâu.”

Chết cũng không chịu đi, Mạc Mạc vô lực nói: “Được, anh nói là hai ngày, vậy tôi lại làm người tốt thêm hai ngày nữa.”

“Được, em đi ra ngoài đi, anh phải tắm.” Giản Chiến Nam nói xong thì cời quần áo, Mạc Mạc vội quay lại chạy lấy người, cạnh... đóng cửa lại.

Sau buổi sáng bực bội, Mạc Mạc thu dọn rồi chạy tới cửa hàng. Tiểu Phân đã tới và thu dọn tươm tất, Mạc Mạc tới phòng làm bánh, còn Tiểu Phân ở bên ngoài tiếp khách.

Lúc Mạc Mạc vừa bỏ bánh bích quy vào lò nướng thì Tiểu Phân chạy vào, “Bà Chủ, cô có thuê phục vụ mới sao?”

“Không, sao lại hỏi thế?” Mạc Mạc trả lời khẳng định.

Tiểu Phân vội giải thích: “Nhưng mà, người đàn ông ăn bánh không trả tiền ngày hôm qua nói anh ta được bà chủ thuê tới để phục vụ.”

Giản Chiến Nam lại làm cái quỷ gì thế, Mạc Mạc bảo Tiểu Phân ở trong này xem bánh còn mình đi ra ngoài xem. Chỉ thấy cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam đang mặc tạp dề đỏ chót có tên cửa hàng của cô, trên đầu còn đội mũ chụp màu vàng của cửa hàng, đang cầm tờ thực đơn trao đổi với khách hàng.

Vẫn mặc áo sơ mi đen ngày hôm qua, kết hợp với quần màu đen, nhưng chả thấp kém chút nào mà vẫn thoải mái như cũ. Mạc Mạc không dám tin, đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Nghiệp, mà lúc này đây lại ở trong cửa hàng nhỏ của cô làm phục vụ, Mạc Mạc ngồi ở vị trí thu ngân hơi choáng váng.

Giản Chiến Nam đã cầm bản ghi chép khách gọi hàng đến đặt trước mặt Mạc Mạc, sau đó cầm khay đi tới giá lấy bánh, Mạc Mạc phát hiện, Giản Chiến Nam không cần tìm kiếm gì cả, mà giống như đã biết rồi đi lấy bánh cho khách, sao hấn biết được loại bánh nào để ở đây, sao hấn biết được như thế?

Cô muốn nói chuyện với Giản Chiến Nam nhưng phải đợi lát nữa, Mạc Mạc do dự đi tới phòng làm bánh, sau khi bận rộn thì đã tới trưa, Tiểu Phân đi mua cơm, mà còn tự giác mua thành 3 phần cơm.

Mạc Mạc nhìn thành tích tiêu thụ buổi sáng, nhiều hơn rất nhiều so với bình thường, Tiểu Phân nói với vẻ mặt âu sầu “Bà chủ, không phải tôi sẽ thất nghiệp chứ 555555.”

Bỗng nhiên kiếm được nhiều tiền khiến Mạc Mạc vui vẻ, tay vỗ lên vai Tiểu Phân “Ngoan, Cố gắng nhiều sẽ không sợ thất nghiệp.”

“Nhất định tôi sẽ cố gắng.” Tiểu Phân cam đoan xong lại bận rộn đi làm việc.

Giản Chiến Nam cũng đi tới, Mạc Mạc hỏi hấn: “Giản Chiến Nam, anh nói đi, anh có mục đích gì?”

Giản Chiến Nam đứng thẳng trước mặt Mạc Mạc, đôi mắt đen nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Anh không hiểu em đang nói gì?”

“Sao anh lại tới làm phục vụ ở cửa hàng của tôi?”

“Thiếu nợ lấy thân báo đáp.” Giản Chiến Nam nói xong thì quay đi, Mạc Mạc đứng thối mặt ra ở đó, còn Tiểu Phân thì vẻ mặt mờ mịt đi đến bên cạnh Mạc Mạc “Bà chủ, hai người đã phát triển đến quan hệ thân thể rồi à?”

Mạc Mạc tỏ ra uy nghiêm của bà chủ “Trừ tiền lương của em, tiền nha đầu.”

Tiểu Phân cười hi hi, thịt thơm thật nha...

Sau khi hết giờ làm, Giản Chiến Nam khóa cửa, Mạc Mạc dắt tay Tiểu Phân đi trước, Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc không phải đi về hướng trạm xe, nên đi lên trước chặn cô lại “Mạc Mạc, không phải em đi nhầm đó chứ?”

Mạc Mạc nháy mắt: “Không phải, tôi là người tốt, phòng cho anh mượn để ở, chồng Tiểu Phân đi công tác, mà cô ấy lại không dám ngủ một mình, nên tôi tới ở nhà cô ấy.” Cô nói xong thì đưa chìa khóa nhà cho Giản Chiến Nam “bye bye!”

Hắn đã phải rất vất vả mới đột nhập được vào trong nhà cô, muốn tăng thêm tình cảm với cô, kết quả cô lại đến nhà người khác ngủ. Giản Chiến Nam cầm chìa khóa nhà của Mạc Mạc, nhìn Mạc Mạc rồi đi cùng với Tiểu Phân, hắn đứng hóa đá tại chỗ...

Sáng hôm sau Mạc Mạc và Tiểu Phân đi vào trong quán với tinh thần sáng khoái, hai người vừa đến thì Giản Chiến Nam cũng đến, tinh thần cũng rất sáng khoái, vẫn mặc bộ quần áo kia, Mạc Mạc nghĩ, quần áo của hắn gặp mưa, rồi dính mồ hôi, hai ngày không thay có thể khiến khách hàng chạy đi mất không. Nếu phải lấy cơ thể bồi thường, thì làm đi, thêm lao động làm việc cũng không tệ.

Hai tay Mạc Mạc khoanh trước ngực nhìn xéo Giản Chiến Nam “Hôm qua, quên đưa tiền xe cho anh, anh vẫn có thể về chứ?” hôm qua thừa lúc Giản Chiến Nam đi toilet nên chẳng phúc hậu gì mà kiểm tra quần áo của hắn, chỉ có duy nhất chiếc di động, một đồng tiền cũng không có.

Giản Chiến Nam đứng thẳng, đi tới gần Mạc Mạc, Mạc Mạc ngửi thấy mùi thơm mát trên người hắn, còn có mùi sữa tắm thoang thoang của cô, Mạc Mạc không kim được lùi về từng bước.

“Quay về sao, chuyện hao phí thời gian như thế anh sẽ làm sao?”

“Là ngồi xe để về đó? Lái xe Tiểu Lưu đưa anh đi hay vẫn là Lão Triệu?” thật ra cô muốn thấy có phải hắn thực sự bị mất tiền rồi không.

“Cái đó thật không có, lái xe hôm qua là phụ nữ.” Là lái xe nhìn thấy sắc quên lợi, hoặc là nói, Giản Chiến Nam đang tự hào mình đẹp trai, đẹp đến mức đi xe bus không cần tiền.

“Vậy com tối giải quyết như thế nào?”

“Em đang quan tâm anh sao?” con người đen của Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc rất nghiêm túc.

Tôi đang chờ anh xấu hổ đó được không, Mạc Mạc không thú vị bước đi.

Lúc đầu Giản Chiến Nam nói hai ngày sau sẽ đi, nhưng mà hai ngày qua rồi hắn vẫn chả có động tĩnh gì, Mạc Mạc hỏi hắn sao lại như thế, hắn chỉ nói, người đang trên đường tới, xe xảy ra chút vấn đề. Ở thành phố nhỏ này, lại không có máy bay, cho nên cần phải hoãn thêm vài ngày.

Mạc Mạc cũng phát hiện, Giản Chiến Nam cứ từng chút xâm nhập vào cuộc sống của cô như thế, tình hình dường như bất ổn, Mạc Mạc nhin không được thờ dài, phải làm sao mới tốt đây, trong lòng luôn lo lắng gì đó, luôn bất an.

Kể từ khi có Giản Chiến Nam gia nhập thì hiệu suất làm việc của Tiểu Phân càng tốt hơn. Cảm giác tự mình kiếm tiền thật sáng khoái. Giản Chiến Nam thì gói bánh cho khách, còn Tiểu Phân thì lấy bánh. Mạc Mạc ngồi trước bàn thu ngân, tay đang chụp cái gì đó.

“Bà chủ, anh ta thực sự rất đẹp trai, rất giỏi.” Không biết Tiểu Phân chạy tới từ khi nào, cùng thấy hình ảnh trên di động của Mạc Mạc, lúc này Mạc Mạc mới hoàn hồn phát hiện, tự mình chụp ảnh Giản Chiến Nam, nụ cười thông thả mê người, quả thật là đẹp trai đến cực điểm.

“Đẹp trai gì, Tiểu Phân, mắt em có vấn đề rồi.” Lúc Mạc Mạc khép di động lại thì Tiểu Phân lại chỉ vào miếng Giản Chiến Nam nói: “Môi mông, rất gọi cảm.”

“Môi mông thì gọi cảm sao? Đó là biểu hiện của bạc tình đó.”

Tiểu Phân nhủ mày, không tán thành với Mạc Mạc, nhưng cũng cảm thấy hơi có lý “VẬY, ánh mắt kia thật mê người, giống như có thể phóng điện đó, cô xem, những khách hàng nữ này, đều bị điện phóng đến sắp hôn mê đó, thảo nào lại đứng đến mấy phút như thế, trước đây người ta bán thì họ chỉ đứng có xú, thì ra là vì đầu bọn họ đã bị ngáy ngất rồi.”

Mạc Mạc tiếp tục dẫn dắt quan niệm của Tiểu Phân “Cái đó cũng có vấn đề, không chỉ có bạc tình còn có lạm tình nữa.”

“Bà chủ, có phải cô có thâm cừu đại hận gì với anh ta không thế?”

“Có phải nên ăn com trưa rồi không?” một giọng nói thấp trầm từ tốn vọng tới.

Hai cô gái đang cúi đầu nghiên cứu ảnh chụp của anh chàng nào đó đồng thời ngẩng đầu lên, Mạc Mạc giật mình chụp lấy di động, rồi vội lấy tiền từ trong túi ra “Hôm nay anh đi mua com trưa.”

“Vẫn nên để tôi đi đi, anh ấy không biết nơi mua đâu.” Tiểu Phân cầm tiền xong thì liền xông ra ngoài.

Hai tay Giản Chiến Nam chống trên bàn thu ngân, đôi mắt đen híp lại nhìn Mạc Mạc, Mạc Mạc chỉ cảm thấy thờ không được thoải mái, hẳn luôn khiến người khác cảm thấy áp bách. Lúc Giản Chiến Nam như đang muốn nói gì đó thì có người đến, Giản Chiến Nam quay người đi đón khách, lúc này Mạc Mạc mới cảm thấy đủ ô xi, vội hít sâu, rồi ngẩng đầu nhìn tấm bảng, tôn trọng sinh mệnh, rồi xa Giản Chiến Nam.

Lúc Mạc Mạc cúi đầu thì nhìn thấy Giản Chiến Nam đang nói chuyện với khách, cô gái kia tóc uốn xoắn, còn mang vòng tai rất lớn, ăn mặc rất lẳng lơ, Giản Chiến Nam đứng cạnh cô gái đó, nhìn không chớp mắt nhớ kỹ những gì người đó gọi.

Mạc Mạc cảm thấy là lạ, kỳ quái ở đâu, đúng, cô gái đó đang phóng điện với Giản Chiến Nam hơn nữa chân cô ta còn cọ cọ vào chân của Giản Chiến Nam, đúng như đang khiêu khích.

Cô gái kia sau khi ăn xong, tính tiền rồi rời đi, còn để lại danh thiếp cho Giản Chiến Nam, Mạc Mạc nhìn chăm chăm danh thiếp trong tay Giản Chiến Nam, chỉ thấy Giản Chiến Nam tiện tay nhét vào trong thùng rác, thì tâm tình của cô mới tốt hơn một chút, nhưng mà tâm tình biến hóa như thế đến chính cả bản thân Mạc Mạc cũng không phát hiện ra.

“Giản Chiến Nam, chúng ta bán bánh ngọt, không phải quán vịt, không cần kinh doanh sắc, hiểu chưa?” sau khi Giản Chiến Nam đi tới, Mạc Mạc bắt đầu giáo dục hắn.

Giản Chiến Nam nghiêng ngả nhìn về mặt của Mạc Mạc rồi nói rất nghiêm trọng: “Anh là người đứng đắn.”

“Người đứng đắn?” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam rất khinh bỉ, “Cô ta dùng chân cọ anh, tại sao anh không tránh ra? Đó là một loại khiêu khích mập mờ, không phải anh không biết chứ? Nếu anh là người đứng đắn, thì đã chả có người không đứng đắn rồi. Này, anh làm gì đó?” Giản Chiến Nam chạy tới sau quầy, còn Mạc Mạc cảnh giác nhìn Giản Chiến Nam đang đi về phía cô.

Giản Chiến Nam khom lưng, cúi đầu, mặt tới gần Mạc Mạc, nói thâm trầm “Khiêu khích em hả?”

Mạc Mạc rất muốn cắn lưỡi tự vẫn, tay đẩy Giản Chiến Nam ra “Khiêu khích cái đầu anh.”

Giản Chiến Nam đứng đó cười, còn Mạc Mạc thì đang thẹn thùng. ...

Buổi tối sau khi tan làm, Tiểu Phân không thẹn thùng gì mà nói với Mạc Mạc “Bà chủ à, xin lỗi nha, chồng tôi đã về rồi, cho nên, cô hiểu đó, haha, tôi đi trước đây, ngày mai gặp nhé.”

Tiểu Phân chuẩn đi, Mạc Mạc muốn gọi lại cũng không kịp, không phải nói còn hai ngày nữa mới về sao, Mạc Mạc nghi ngờ, sau khi khóa cửa hàng, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam đi ra. Sau khi lên xe bus, Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam bên cạnh, cô hơi nghi ngờ. Rõ ràng là hai người đã tách ra, rõ ràng cảm thấy, cô đã bắt đầu cuộc sống mới của mình, rõ ràng cảm thấy được, giữa bọn họ đã không có gì nữa, làm sao lại phát triển đến cùng làm việc như bây giờ, tan làm cùng nhau, về nhà cùng nhau, ăn cơm cùng nhau. ...chờ một chút. ... Rất nhiều cái cùng nhau. Khó nào, Mạc Mạc nhìn không được lại gõ đầu mình, tay Giản Chiến Nam bắt lấy tay cô ‘Vốn đã ngốc rồi, còn gõ nữa thì sẽ biến thành ngu ngốc luôn đó,

“Giản Chiến Nam, tôi muốn hỏi anh, anh tới đây làm cái gì, tại sao lại đi vào cuộc sống của tôi như thế? tại sao anh luôn dễ dàng đi vào cuộc sống của tôi hả? tôi có thể giải thích rằng anh lại muốn chuẩn bị đưa tôi trở về, nếu là như thế, tôi muốn nói rõ cho anh biết, tôi sẽ không ở cùng anh đâu, cho nên mong anh đừng nên lãng phí thời gian ở đây nữa.” cô không muốn cuộc sống của mình tệ đi, không muốn bị hắn ảnh hưởng, cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ nữa, điều cô muốn làm là bảo vệ tốt tái tim mình, cô không muốn nó bị tổn thương một lần nữa.

Giản Chiến Nam ngẹn lời, bỏ tay Mạc Mạc ra, ngoảnh đầu đi, đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ: “Em suy nghĩ nhiều rồi”

“Vậy lúc nào thì anh đi?” Mạc Mạc hỏi.

“Ngày mai”.

Tối nay Mạc Mạc không nấu mì, mà xào mấy món ăn, coi như chúc mừng Giản Chiến Nam sắp đi rồi. Cho đến lúc ăn cơm xong hai người cũng không nói gì. Mạc Mạc tắt xong xem tivi một lát rồi đi ngủ, để phòng khách lại cho Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam bị tiếng kêu của Mạc Mạc làm tỉnh giấc, hắn đứng dậy khỏi sofa rất nhanh, vội tới trước cửa phòng ngủ của Mạc Mạc, lúc đưa tay muốn mở cửa thì cửa được mở ra từ bên trong, cơ thể run rẩy của Mạc Mạc đụng vào trong lòng hắn, hoảng sợ khóc “Có rần, có rần.”

Giản Chiến Nam ôm lấy Mạc Mạc, khiến hai chân của cô cách mặt đất, một tay bật đèn, quả nhiên thấy trên giường Mạc Mạc có một con rắn nhỏ màu vàng kim, đang lè lưỡi, và di chuyển, không phải là rắn độc, chắc là vật nuôi của nhà ai đó, Mạc Mạc mở cửa sổ để thông gió nên đoán chừng nó bò vào từ cửa sổ.

Giản Chiến Nam biết Mạc Mạc sợ rắn, rất sợ loại bò sát này, khi xem tivi thấy những tiết mục về rắn, xem kịch thấy có rắn thì cô sẽ không xem nữa, nếu coi thể giới động vật giới thiệu về rắn, ngẫu nhiên cô mà thấy được, thì sẽ ăn không vào, nhất định là Mạc Mạc rất sợ.

“Đừng sợ.”

Giản Chiến Nam an ủi Mạc Mạc, cũng quay người đi ra ngoài, đặt Mạc Mạc lên trên bàn ở phòng khách, để cho cô ngồi đó. Sau đó quay lại phòng ngủ, rất dễ dàng bắt được con rắn đó, ra phòng khách, Mạc Mạc từ từ nắm hai mắt lại không dám nhìn.

Giản Chiến Nam lục thêm mấy cái túi để hóa trang rồi đi xuống lầu xử lý, khi hắn quay lại thì thấy Mạc Mạc cuộn mình ở trên bàn, khóc bất lực, sắc mặt

tái nhợt như tờ giấy, cơ thể thì đang run.

Tim rất đau, rất đau, Giản Chiến Nam đi qua, một tay đỡ cơ thể run rẩy của Mạc Mạc vào trong lòng, nếu một mình cô thì làm sao có thể vượt qua được cô đơn, vượt qua được sợ hãi tối tăm mờ ám. Một mình, nếu cô không được khỏe thì phải làm sao, ai sẽ chăm sóc cho cô, trái tim đau đốn từng cơn, hắn nói nhỏ: “Không sao rồi, ngoan, nó đã bị bắt đi rồi..”

Mạc Mạc ngهن ngào, nhớ tới cảm giác lúc nẩy rấn bò trên cơ thể cô, tóc của cô cũng dựng cả lên, cô rất sợ rấn, vậy mà hôm nay rấn lại bò vào trong chân của cô, rất muốn nòn... .

Mạc Mạc dần bình tĩnh thì phát hiện mình đang nằm trong ngực trần của Giản Chiến Nam, khóc làm nũng như một cô gái nhỏ, nên có chút không được tự nhiên, cô lui lại, “Tôi không sao rồi, tôi đi ngủ đây, anh cũng ngủ đi.”

Mạc Mạc nói xong đứng xuống bàn, kìm nén sự không thoải mái trong lòng đi tới phòng ngủ, Giản Chiến Nam kéo tay cô lại “Mạc Mạc, sợ thì nói, đừng chịu như thế, hôn nay ngủ ở sofa đã, ngày mai đổi ra giường và chăn rồi lại ngủ.”

“Tôi không sợ, thật đó.” Mạc Mạc giẫy khỏi tay Giản Chiến Nam, không phải cô không sợ, mà cô không cho phép mình sợ, cô đã có thói quen buộc bản thân phải chấp nhận tất cả, bởi vì, bởi vì cô không thể dựa vào bất cứ ai.

Cô sợ dần nhưng cô đã vượt qua, cô sợ chuột cô cũng đã vượt qua, cô sợ một mình trong bóng đêm cuối cùng cô cũng vượt qua, cô sợ cô đơn cô cũng đã vượt qua.

Nếu như hôm nay không có Giản Chiến Nam thì cô phải làm sao đây, cô không biết, cô ghét cảm giác không biết này. Cho nên, cô không nên sợ hãi, thứ này duy trì lâu dài, chỉ có đánh bại sự sợ hãi của bản thân thì cô mới mạnh mẽ được.

Giản Chiến Nam nhú mày “Mạc Mạc, đừng bức mình như thế, em không phải siêu nhân, em có quyền được sợ.”

“Tôi nói rồi, tôi không sợ, không sợ, tôi không cần sự đồng tình của anh...”

Giản Chiến Nam túm lấy vai cô, dịch cơ thể hẳn lại gần, buộc cô đối mặt với hắn “Mạc Mạc, em có thể sợ, thật mà.” Hắn gào lên, giọng nói trầm thấp nhưng dịu dàng.

“Không thể, không thể!” tại sao, hắn luôn có thể nhìn thấu được đáy lòng cô, thích, quan tâm, sợ hãi, luôn có thể nhìn thấu cô, Mạc Mạc lắc đầu “Tôi không thể sợ, không thể!”

Không thể không sợ hãi, không phải sợ, thứ cô sợ nhất là buộc mình vượt qua. Hai tay Giản Chiến Nam giữ chặt mặt Mạc Mạc, cúi đầu, đôi môi mỏng hôn từ từ lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, cô kiên cường làm hắn đau lòng, mỗi giọt nước mắt của cô như khắc vào trong tim hắn, đau thương, muốn bảo vệ cô thật tốt, cho cô một bờ ngực ấm áp để dựa vào.

Nụ hôn của hắn, trong lòng còn mang theo thương tiếc, rồi chuyển dần lên bờ môi của cô, hôn cô nhẹ nhàng, tay của hắn dần di chuyển xuống dưới eo cô, ôm chặt lấy: “Mạc Mạc.” hắn thì thầm và nụ hôn ngày một nóng bỏng hơn.

Mạc Mạc dùng hai tay đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn giữ lại, giữ tay cô trong lòng bàn tay hắn, dùng sức kéo, bắt cô ôm bờ eo của hắn, bờ eo rắn chắc. Mạc Mạc muốn buông tay, nhưng sau một giây do dự và cuối cùng lại ôm chặt lấy hắn.

Hô hấp của hắn ngày càng nồng đậm hơn, tay hắn vội vàng tìm kiếm trên người cô, Mạc Mạc cảm thấy cơ thể như bị thiêu đốt, lý trí đang khuất phục, trầm luân. Cô đang làm cái gì thế, tại sao không đẩy ra, tại sao không phản kháng, tại sao còn khát vọng nụ hôn của hắn, vuốt ve, khát vọng hắn ôm cô, khát vọng đôi môi như rắn của hắn di chuyển tới từng nơi, đem cảm giác lạnh lẽo chán ghét đó xua tan đi.

Cô bị Giản Chiến Nam ôm đặt lên bàn, đầu của cô đã loạn đến không chịu nổi, tim cô đang rơi vào vòng tội lỗi, hay vì đã cô đơn quá lâu, trống vắng quá lâu, cho nên cô muốn một bờ ngực như thế? áo ngủ trên người bị Giản Chiến Nam cởi ra, cô rùng cả mình, Mạc Mạc đột nhiên tỉnh táo lại, không nên như thế, không nên như thế, lúc cô muốn từ chối thì đã không còn kịp nữa, hắn đã mạnh mẽ xông vào trong cô.

“Mạc Mạc.” hắn xúc động gọi tên cô, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, dẫn dắt cô hết sức hường thụ sự vui thích, hắn kiềm chế, gằn nhẹ, thờ gấp, cô phát ra tiếng rên yêu kiều theo hắn, trong bóng đêm hai người đã mập mờ như thế.

Cô không biết thứ mình đã kiên trì bao lâu nay rốt cuộc là gì, có ý nghĩa gì? Cô bắt đầu bị lạc, bắt đầu không hiểu bản thân mình, sau khi vui sướng cực hạn, đầu cô chỉ toàn trống rỗng...

Buổi sáng Mạc Mạc tỉnh dậy trong lòng Giản Chiến Nam, cô như một đứa trẻ cuộn mình dính lấy trong lòng hắn, eo của cô bị tay hắn ôm chặt, trong mắt cô toàn là vẻ mặt ngủ gật đậm đậm của hắn.

Cảnh tượng đêm qua bắt đầu rõ ràng trong đầu cô, đầu Mạc Mạc đau không thôi, bản thân cô phóng túng, mà đối tượng lại là Giản Chiến Nam, làm cũng làm rồi, nghĩ nhiều cũng vô dụng mà thôi.

Mạc Mạc sột soạt rời giường, còn Giản Chiến Nam vẫn chưa tỉnh, chắc là đêm qua hắn đã mệt sắp chết luôn. Sau khi rửa mặt, cô chưa kịp làm đồ ăn sáng thì đã vội vã ra khỏi nhà, chạy tới cửa hàng.

Tiểu Phân chào hỏi với Mạc Mạc, lúc sắp xoay người làm việc lại nhìn thấy cái gì đó quý dị, vẻ mặt hỏi rất mập mờ: “Bà chủ, tình hình chiến đấu đêm qua

có phải rất kịch liệt không? Chà chà, chà dịu dàng gì cả.”

Đầu Mạc Mạc đầy hắc tuyến, chuyện đó mà cũng có thể nhìn ra sao, nhất định là đang lừa cô mà “Làm gì có chuyện đó.”

“Vậy cô vừa hồng vừa có dấu hôn đầu tây là sao, là tự cô làm sao?” Tiểu Phân hừ một tiếng rồi xoay người đi.

Mạc Mạc vội móc cái gương nhỏ ra nhìn, thiếu chút nữa thì ngất xỉu, chỉ thấy trên cổ cô đầy dấu hôn như rêu rạo, Mạc Mạc ảo não che mặt, trách không được lúc nãy trên xe bus, có nhiều ánh mắt mập mờ nhìn cô thế, bức chết đi được, cái tên bại hoại Giản Chiến Nam này, sợ người khác không biết cô phóng túng một đêm sao? Cái này thì hay rồi, người quen hay không quen cũng biết đêm qua cô đã làm chuyện gì rồi.

Mạc Mạc chạy đến bên cạnh Tiểu Phân, tay gỡ ra chiếc khăn trên cổ của Tiểu Phân, Tiểu Phân thà chết không cho, Mạc Mạc nói vội: “Mượn một chút ngày mai trả.”

Nước mắt Tiểu Phân chảy ào ào, đó là của ông xã mới mua cho cô, bị Mạc Mạc quẳng lên lại cảm thấy chồng mình như đang quẳng vào cổ Mạc Mạc vậy, ô ô “Trả ông xã cho tôi.” Tiểu Phân khóc.

“Ngoan nào, ngày mai chị trả cho.” Mạc Mạc quàng vào, đại công cáo thành, đang muốn đi vào phòng làm bánh thì Giản Chiến Nam tới, sáng khoái đi tới bên cô, Mạc Mạc hồi hộp, vốn muốn đi phòng làm bánh nhưng không nghĩ tới Giản Chiến Nam cũng đi theo vào.

Mạc Mạc bận rộn, còn Giản Chiến Nam đứng bên cạnh nhìn cô, Mạc Mạc cảm thấy gió lạnh ủa tới, hần đứng ở đây rất chật chội, Mạc Mạc lập tức nói “Sao anh không đi trò chuyện với khách đi.”

“Đêm qua...”

“Anh không cần xin lỗi,” Mạc Mạc vội cắt ngang lời của Giản Chiến Nam “Chúng ta, chúng ta đều là người lớn rồi, nam nữ hoan ái, theo nhu cầu là bình thường, có phải không, cho nên, đừng nhắc tới nữa, ok?”

Con người của Giản Chiến Nam lạnh đến cực điểm “Theo nhu cầu, nam nữ hoan ái?”

“Ồ, vốn là thế mà, là thế mà...” Mạc Mạc cúi đầu.

Cơ thể của Giản Chiến Nam sát tới dựa sát vào lưng của Mạc Mạc, “Vậy bây giờ em vẫn có chỗ cần sao? Hử?”

“Không có, không có, anh cách xa một chút, tôi không cách nào làm việc được.”

Giản Chiến Nam bước lui, đưa tay kéo cơ thể Mạc Mạc lại, nhìn cô, kéo tay cô rồi đặt chìa khóa trong lòng bàn tay cô, “Chuyện đêm qua, anh không hối hận, nếu như theo em nói là theo nhu cầu, như vậy thì theo nhu cầu đi, anh đi đây... tạm biệt”

Hắn quay người đi, không quay đầu lại, chìa khóa trong tay cô còn mang theo nhiệt độ của hắn, cô đứng thật lâu ở đó không cách nào nhúc nhích được, chỉ nhìn theo hướng hắn rời đi, trong mắt mắt bắt đầu xuất hiện gì đó.

Giản Chiến Nam đi cuộc sống của Mạc Mạc lại trở lại như bình thường. Cô đã đổi ra giường và chăn, quét dọn phòng ngủ một lần nhưng vẫn không mở cửa sổ. Lúc ngủ sẽ kiểm tra chăn gối một chút, tất cả đều bình yên thì mới chịu đi ngủ, chỉ là lúc ngủ sẽ mở một ngọn đèn nhỏ, để xua đi bóng tối hắc ám sợ hãi. Cô còn lên mạng tìm kiếm cách bắt rắn, để phòng ngừa tình trạng như thế lại phát sinh lúc một mình cô thì cô có thể giải quyết được.

Nhưng cuộc sống như thiếu đi cái gì đó, trong nhà yên tĩnh hơn so với trước kia, lúc ngồi trong cửa hàng, lại như bị hoa mắt luôn thấy cảnh Giản Chiến Nam đang nói chuyện với khách, Mạc Mạc dụi mắt, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Phân lăm lăm lét đưa cơ thể qua, nhìn bụng Mạc Mạc “Bà chủ, có phải cô có rồi hay không, sao lại thần thờ như thế? có thèm ngủ không, dạ dày có thoải mái không?”

“Phiền cô quá.” Mạc Mạc liếc Tiểu Phân.

“Bà chủ à, thực ra anh Giản kia cũng không tệ, sao cô lại để cho anh ta đi, nhờ may cô có con của anh ta rồi thì sao, anh ta lại kết hôn rồi thì cô phải làm sao?”

“Kết hôn.” Mạc Mạc lú lú hai chữ này, Tiểu Phân gật đầu “Đúng thế, anh ta đã hơn 30 rồi, cũng cần phải kết hôn chứ, đến lúc đó anh ta kết hôn rồi, bà chủ, cô chỉ có thể khóc mà thôi. Tôi thấy anh ta rất yêu cô, tôi không biết lúc trước hai người gây đau thương cho nhau như thế nào, nhưng nếu có thể tha thứ thì hãy tha thứ đi, như thế thì bản thân sẽ sống tốt hơn một chút.

Cô nhìn tôi với chồng tôi đó, tôi đã từng bỏ rơi anh ấy vì người đàn ông khác, nhưng ai biết được, người đàn ông kia là kẻ phụ tình, lúc đó tôi mới phát hiện chồng tôi thực sự rất tốt, tôi không hiểu chuyện như thế, nhưng chồng tôi vẫn đã tha thứ cho tôi, ai, lúc đó tuổi còn nhỏ, dễ hồ đồ phạm lỗi, lúc hối hận vì lần đầu tiên không giành cho chồng, hối hận chết đi được, nhưng vẫn may, chồng tôi không chê, chồng tôi nói, biết sai có thể sửa là Tiểu Phân tốt. Ài, chồng tôi thực sự rất tốt, tôi chỉ muốn cả đời đều yêu anh ấy. Nếu như lúc đầu chồng tôi không tha thứ cho tôi, anh ấy đau khổ, tôi cũng đau khổ, thì sẽ không có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ.”

Tiểu Phân nói xong thì nhìn phản ứng của Mạc Mạc, dường như cô đang nghĩ gì đó “Ài, bà chủ à, nếu cô không đi kiểm tra đi thì không chừng là thật đó, mỗi người phụ nữ có thai đều trở thành ngọc hết, tôi thấy bộ dáng bây giờ của cô là ngọc rồi đó.”

Tiểu Phân lại nhai đứng dậy, thật là không gì sánh bằng, Mạc Mạc đành nói: “Tiểu Phân, có khách.”

Tiểu nha đầu ồn ào rớt cuộc không thể ồn ào được nữa, Mạc Mạc định đi vào phòng bánh thì di động vang lên, Mạc Mạc nhận điện thoại, từ trong truyền ra giọng nói của Cẩm Từ: “Mạc Mạc yêu mến! gần đây có tốt không?”

“Ừ, không tệ. Cậu lại lên lút dùng di động hả?”

“Đã được Khâu chí phê chuẩn rồi. Mạc Mạc, cậu đồng ý với mình, lúc mình sinh cậu sẽ trở về, cậu phải thăm con nuôi của cậu chứ,”

“Chiếm Khâu Chí còn không nói còn muốn chiếm cả mình luôn hả.” Mạc Mạc trêu.

“Mạc Tiêu Hữu, có phải cậu sợ cái gì đó hay không, sợ nên ngay cả nhà cũng không dám về nữa.”

“Mình có cái gì phải sợ chứ.”

“Sợ sẽ để ý, Mạc Tiêu Hữu, thực ra trong tim cậu còn nhớ đến anh ta, lúc đầu là vì cậu nhỏ nên không thể ở bên nhau, nhưng bây giờ cậu nhỏ vẫn còn sống, bé tắc lúc đó của hai người cũng xem như đã khai thông được rồi. Nếu như nói lúc đầu anh ta không biết yêu cậu, cho nên làm tổn thương cậu, cũng không phải là cố ý, cho anh ta một cơ hội, Mạc Mạc, cũng là cho chính mình một cơ hội đó.”

“Bà bầu ơi, cậu hãy chăm sóc cho tốt con nuôi của mình đi, chuyện của mình mình sẽ tự giải quyết.” gần đây mọi người đều thật quan tâm cô và Giản Chiến Nam

“Mạc Mạc, không phải mình nói tốt thay anh ta, chỉ là không muốn cậu phải trải qua bao vất vả như thế, cậu nói xem một mình cậu chạy trốn tới nơi xa như thế, bọn mình cũng không biết cậu sống có tốt hay không, lo lắng một mình cậu thì phải làm sao?”

Có phải cậu rất ích kỷ hay không, chỉ vì Giản Chiến Nam mà cậu đã bị hù phải chạy đi, cũng không cần để ý những người khác như mình, đừng quên nơi này mới là nhà của cậu, nếu không sợ thì cậu trở về cho mình.” Cẩm Từ nói xong thì tắt máy, vẫn là thói quen như cũ, nói xong thì không cho người khác cơ hội nói chuyện, hy vọng rằng con nuôi sẽ không như vậy.

Đúng thế, cô có gì phải sợ chứ, có lẽ nên về nhà một chuyến thôi.

Ngày đó Cẩm Từ sinh, Mạc Mạc đã trở về, đến sớm không bằng đến đúng lúc, lúc Cẩm Từ vừa được đưa vào phòng sinh thì Mạc Mạc ngồi trên tàu đến mười mấy tiếng cũng đã qua lại thành phố.

Ngoài phòng sinh là Tô Thiệu Cẩn đứng lo lắng bất an, còn có người nhà của Tô Thiệu Cẩn, người nhà của Cẩm Từ, mọi người đều hỏi thăm tá hỏa, mọi người đều lo lắng chờ đợi tin tức của phòng sinh, nhưng lại chỉ truyền đến tiếng khóc kêu la của Cẩm Từ. Mạc Mạc cảm thấy, Khâu Chí sắp điên lên rồi, nhưng người lớn hai nhà thì vẫn bình tĩnh, có lẽ là những người đã từng trải.

Tiếng hét kinh thiên động địa từ bên trong, còn người bên ngoài thì thót tim, Khâu Chí đòi đi vào, nhưng ba nói “Đừng vào quấy rối.” Khâu Chí chỉ có thể đau tim đứng chờ ở bên ngoài. Không biết phải qua bao lâu, cuối cùng cũng nghe được tiếng khóc của cục cưng, đương nhiên là Khâu Chí kích động nhảy dựng lên, kêu lên: “Sinh rồi, sinh rồi.”

Y tá báo tin mừng, ‘Mẹ con bình an, là một công chúa.’

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Khâu Chí vội vào thăm bà xã, em bé cũng không thèm nhìn, mẹ và con cùng ở một phòng, Cẩm Từ liếc nhìn cục cưng mình sinh ra rồi ngủ cũng chưa kịp trò chuyện với mọi người.

Cho nên mọi người chỉ có thể vây quanh em bé, là cô bé rất xinh, ánh mắt của Mạc Mạc cũng tham lam nhìn cô bé, nhìn mọi người nghênh đón sinh mạng mới, cô để chiếc khóa nhỏ để bên cạnh em bé, mong ước em bé lớn lên khỏe mạnh.

Khâu Chí có thể thấy Mạc Mạc hơi mệt, liền bảo Mạc Mạc về nghỉ ngơi, không biết Cẩm Từ sẽ ngủ tới lúc nào đây, hơn nữa, mọi người đã ở đây, nên Mạc Mạc đi mua cơm giúp mọi người.

Ra bệnh viện, Mạc Mạc không vội đi, mà cô đứng ngăn người ở đó, nếu cục cưng của cô vẫn còn, có lẽ cũng đã 5 tuổi rồi, trong lòng vui hơn cho Cẩm Từ, lại hơi cô đơn, nhớ tới trước kia thì không được vui cho lắm.

“Sao thế, Tư Xuân rồi?”

Một giọng nói vang lên từ sau cô, Mạc Mạc quay đầu lại thì thấy Giản Chiến Nam không biết đã xuất hiện sau lưng cô từ lúc nào nữa, đã một tháng không gặp, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Không nhận được nghĩ tới đêm đó, không biết tại sao Mạc Mạc rất muốn trốn nhưng Giản Chiến Nam đã ôm chặt lưng cô “Trốn anh?”

“Không có, tôi mệt nên muốn về nghỉ thôi.”

Giản Chiến Nam không cho cô cơ hội chuẩn bị “Mạc Mạc, hạnh phúc của người khác là tranh thủ được, cho nên, chúng ta cũng nên tranh thủ đi, Mạc Mạc, cho anh một cơ hội nữa, tha thứ những lỗi lầm đã qua của anh, bắt đầu một lần nữa có được không?”

Mạc Mạc mạnh mẽ giãy ra khỏi ngực hắn, vội bước đi, bước chân hơi bối rối, Giản Chiến Nam đi theo phía sau “Mạc Mạc, em muốn như thế nào mới chịu tha thứ cho anh? Tha thứ cho anh thật sự khó khăn như thế sao?”

Mạc Mạc bước đi rất vội nhưng tay bị kéo lại, nên bước chân phải dừng lại, đường đi phía trước cũng bị cản “Giản Chiến Nam, anh đừng như thế có được không, chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà, ..” Mạc Mạc vừa nói xong thì đột nhiên Giản Chiến Nam quỳ gối xuống trước mặt cô, Mạc Mạc bị dọa, hoàn toàn ngây người... Hắn, ...hắn quỳ gối trên đường trước mặt cô, hahaha, Giản Chiến Nam không sợ xấu mặt nhưng tôi thì có đó. Mạc Mạc quần bách nhìn mọi người đi tới đi lui, mọi người đều nhìn họ như diễn trò, Mạc Mạc nóng vội muốn rời khỏi hắn, nhưng làm sao cũng không tránh ra được, mắt thấy người vây xem ngày càng nhiều, nên vội nói: “Này, anh làm gì thế hả, có chịu đứng lên đi không.”

Đầu của cô sắp sung huyết mà chết rồi, còn hắn thì tao nhã thong dong, đôi mắt đen nhìn cô, như một người kỵ sĩ, tay nắm chặt tay cô, hợp lại với tay cô, tay cô vốn đã lạnh nhưng tay của hắn cũng thế.

Cả người không ngừng căng thẳng

“Mạc Mạc, còn nhớ lời em đã nói không, em nói, ngoại trừ anh quỳ xuống cầu xin em, thì em mới có thể ở bên anh. Mạc Mạc, bây giờ anh đang quỳ trước mặt em, Mạc Mạc, anh khẩn cầu em gả cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Hành động kinh ngạc của Giản Chiến Nam đã dọa đến Mạc Mạc, cũng khiến rất nhiều người vây lại xem. Thực ra trong lòng hắn cũng rất khẩn trương, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên bình tĩnh như thế, tao nhã như một kỵ sĩ, quỳ một chân, đợi cô gái mình yêu trả lời. Mạc Mạc càng im lặng, thì hắn càng bất an và khẩn trương.

Nhưng Mạc Mạc thấy người vây xem ngày càng nhiều, rất muốn chạy thoát khỏi hiện trường, nhưng không còn cách nào khác khi hai tay của Giản Chiến Nam vẫn đang cầm lấy tay cô, những người đứng xem lại vây hai người làm trung tâm, trước mắt bao nhiêu người, mặt Mạc Mạc đỏ lên như tôm luộc.

“Mạc Mạc”. hắn gọi tên cô rất tình cảm, con người như hồ nước sâu thẳm muốn hút Mạc Mạc vào đó “Tha thứ cho anh một lần, anh sẽ yêu em thật tốt, Mạc Mạc. Em đồng ý không?”

“Anh đứng lên trước đi.” Nơi này không phải phải là nơi để nói chuyện, bị mọi người vây xem cảm thấy không tốt chút nào.

“Tiểu tử ơi, cậu cầu hôn cũng cần phải mang theo hoa tươi và nhẫn chứ, cậu như thế thì có cô gái nào sẽ đồng ý với cậu.” một bà già đứng trong đám người nhắc nhở Giản Chiến Nam.

Một người khác còn nói: “Tuy rằng không có hoa tươi và nhẫn, nhưng như thế đã đủ thành tâm rồi, mọi người nói có đúng không. Em gái này, em mau đồng ý với cậu ấy đi.”

“Đúng thế đó chị, chị xem chú ấy đã quỳ lâu lắm rồi, chắc là rất mệt lắm đó.” Lại là giọng nói của một bạn nhỏ vang lên, người mẹ đứng bên cạnh lại sửa lại “Trẻ con, đừng nói bậy...”

Tai của Mạc Mạc chỉ toàn nghe được những lời bát nháo của mọi người xung quanh???? Lời nói và ý thức cũng bị chặn ngang, tim đập nhanh hơn, nên vội nói: “Tôi... tôi có thể tha thứ cho anh...”

Trong lòng Giản Chiến Nam liền vui vẻ hẳn lên, Mạc Mạc nói tiếp: “Nhưng mà, tôi không thể đồng ý lấy anh, ...” tay Giản Chiến Nam hơi buông lỏng, nhân cơ hội đó Mạc Mạc giãy ra khỏi tay hắn, tay chân luống cuống chạy khỏi đám người.

Ngày hôm sau lúc tới nhà cậu nhỏ, cả ngày đều ở cùng cậu nhỏ và mẹ nhỏ. Ngày hôm sau thì đi thăm mộ ba và mẹ. Cho đến ngày thứ ba Mạc Mạc mới đi thăm Cẩm Từ.

Bà già bát quái họ Cẩm đương nhiên biết chuyện Giản Chiến Nam đã cầu hôn Mạc Mạc trước mặt mọi người, có thể nói mọi người ở gần bệnh viện ngày hôm qua đều biết, chuyện ngày đó có thể nói rất vang dội, nếu dự theo suy nghĩ của một cô gái bình thường, thì người đàn ông như Giản Chiến Nam có cô gái nào mà không thích chứ.

Đẹp trai nhiều tiền, người đàn ông cao quý cầu hôn trước mặt mọi người, điều đó ngay cả người bình thường cũng không làm được. Nhưng Mạc Mạc từ chối, khiến rất nhiều cô gái đồng tình với Giản Chiến Nam, bọn họ không biết Mạc Mạc đã phải chịu bao nhiêu tổn thương, chỉ cảm thấy Mạc Mạc phụ lòng tốt của người khác, một người đàn ông tốt như thế cũng không cần.

Lúc Mạc Mạc đến thăm Cẩm Từ, thì con gái nuôi đang ngủ, Khâu Chí đặt tên cho bé là Khâu Hinh, lần đầu tiên tiểu tử kia gặp Mạc Mạc đã không giống như bây giờ, giờ mắt đã lớn hơn, nhiều nét hơn. Trẻ nhỏ quả nhiên một ngày một khác.

Tinh thần của Cẩm Từ không tốt, nhưng đành nằm đó không thể đi đâu, may mà hôm nay có Mạc Mạc cùng nói chuyện, đó là chuyện rất tốt, nhưng Mạc Mạc lại nói hai ngày sau cô phải đi, Cẩm Từ lập tức trở mặt “Mạc Tiêu Hữu, cậu vô tình như thế, tốt xấu gì thì cũng phải chờ mình xuất viện đã, uống rượu đầy tháng con gái nuôi của cậu đã chứ.”

“Nói đi, cậu đang mưu tính cái gì?” Mạc Mạc cười, hai cô rất hiểu nhau.

“Mình có mưu tính gì chứ.” Cẩm Từ liếc Mạc Mạc, “Mình hỏi cậu, ngày hôm qua trước mặt mọi người Giản Chiến Nam quỳ xuống cầu hôn với cậu, cậu không động lòng chút nào sao, không đáp trả lại sự xúc động của anh ta sao?”

“Mình đi toilet.” Mạc Mạc muốn bỏ chạy, Cẩm Từ lại nói ? “Mạc Tiêu Hữu, đừng giả vờ nữa, trả lời đi.”

Mạc Mạc đứng đó kéo tóc không nói lời nào, đột nhiên Cẩm Từ lại nói: “A...a, mình biết rồi, là bởi vì cảm giác của cậu quá lớn, cho nên đã dọa đến cả bản thân cậu đúng không. Từ chối anh ta là vì cậu phát hiện cậu còn yêu anh ta, cho nên cậu cảm thấy sợ hãi, cậu cảm thấy anh ta không phải là người đáng tin cậy để cậu phó thác chuyện chung thân cả đời, nhưng mà lại không kiềm chế được yêu anh ta? Thực ra cậu đã bị làm rung động, cảm động rồi đúng không. Nhưng mà nếu là mình thì mình cũng không tin được anh ta, ai bảo anh ta làm bao nhiêu việc xấu như thế.”

“Cậu thật đáng sợ.” bị người khác nhìn thấu thật không phải là chuyện tốt, Mạc Mạc đứng dậy “Cậu nói nhiều như thế cũng mệt rồi, nên nghỉ đi, mình về trước, cậu cần tỉnh dưỡng cơ thể cho tốt, biết không?”

Cẩm Từ khoát tay, dặn nói “Mình biết rồi, mình sẽ nghỉ ngơi thật tốt, nhưng mà cậu không thể đi đâu đó, phải chờ uống rượu đầy tháng đã mới có thể đi.”

Mạc Mạc không nói gì mà chỉ cười, nói tạm biệt với người nhà Cẩm Từ xong thì nhờ xe đi tới nhà của Cậu nhỏ, lần đầu tiên tới nhà cậu nhỏ thì mợ nhỏ đã đưa chìa khóa cho cô, như vậy đi lại cũng thuận tiện hơn.

Com tối do Mạc Mạc chuẩn bị, lúc Lăng Việt Nhiên và Michelle trở về thì có thể ăn ngay. Michelle hơi băn khoăn, Mạc Mạc trở về cần phải được yêu thương, làm sao có thể để cô đi nấu com được.

Sau khi ăn com tối thì Lăng Việt Nhiên tới phòng sách, Michelle và Mạc Mạc ngồi xem tivi trên sofa, hai người trò chuyện, Michelle gọt táo cho Mạc Mạc, hỏi: “Sau này có dự định gì không?”

“Muốn học xong đại học.” tạm thời chỉ có như thế, chuyện sau này, cứ để tính sau.

Michelle cũng rất đồng ý, “Tốt lắm, hết sức duy trì, phải thi đỗ đại học nào đó?”

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Mạc Mạc gặm táo, nhưng cảm thấy hình như mợ nhỏ có chuyện gì đó muốn nói.

Michelle hỏi với vẻ mặt đầy ý cười: “Con với anh chàng Giản Chiến Nam kia, phát triển như thế nào rồi? nghe nói cậu ta cầu hôn với con, rất hoành tráng nha.”

“Con với anh ta chỉ là bạn bè, không có gì hơn.” Mạc Mạc cắn mạnh quả táo, không biết đang che giấu cái gì, chỉ là rất muốn ăn quả táo trong tay mà thôi,

“À... không có gì à.” Michelle thở ra nhẹ nhõm, xích đến gần Mạc Mạc, “Mạc Mạc, con đã sắp 24 tuổi rồi, mợ nói với con nha, tuổi hoàng kim của phụ nữ là lúc này, nếu qua hai năm nữa, thì có thể không thể tìm được đối tượng tốt đâu.”

Mạc Mạc sùng sốt, mợ nhỏ cho cô cảm giác rất thẳng thắn, nói thế nào nhi, sẽ không để ý bất cứ chuyện gì, nhưng mà bây giờ lại nghiêm nhiên giống như mẹ già thế, Mạc Mạc trừng mắt nhìn “Mợ nhỏ, không phải mợ giới thiệu đối tượng cho con chứ?”

Michelle nói rất bá đạo “Xi, dù sao con cũng đã từ chối Giản Chiến Nam, có gì là không thể, nghe mợ nhỏ đi.”

“Mợ nhỏ, mợ bỏ qua cho con đi, hai ngày nữa là con đi rồi, đừng như thế, ý tốt của mợ con nhận, còn chuyện kia, con đi ngủ trước đã”. Michelle nổi giận “Ngồi xuống, mợ là trưởng bối, con phải nghe lời của mợ, ngày mai ở quán cà phê Lam Thiên, mợ đã hẹn rồi.”

Mạc Mạc ngoan ngoãn ngồi xuống, vẻ mặt tủi thân, tấm lòng tốt của mợ nhỏ là vì lo lắng cho cô, nhưng cô lại cố chấp không cho phép phản kháng như thế, ngày mai đành đi cùng mợ nhỏ dọa người kia thôi. Không nghĩ đến tuổi cô còn trẻ mà đã phải đi xem mặt, thật sự là bị kích.

Sáng sớm hôm sau Mạc Mạc đã bị Michelle gây sức ép, từ cách ăn mặc, mới sáng sớm đã âm ỉ, khi Mạc Mạc nhìn chính mình trong gương, trời ơi, cô là đi xem mặt không phải đi xuất giá, cần gì mà ăn mặc long trọng như thế.

Váy lụa ngắn màu tím tới đầu gối, vai trần, tóc vấn cao, còn đội thêm cái vương niệm nhỏ nhỏ trên đầu, giống gì không biết nữa, à, đúng là giống công chúa trong truyện đồng thoại, so sánh như thế có phải hơi tự kỷ chút không, nhưng thực sự rất giống, đi ra ngoài như thế có phải rất kinh khủng hay không?

Mạc Mạc hướng ánh mắt cầu cứu tới Lăng Việt Nhiên, không ngờ Lăng Việt Nhiên thấy chết không cứu, còn đổ thêm dầu vào lửa: “Bị muện rồi, lần

đầu tiên gặp mặt mà muộn là không tốt lắm đâu.”

Ồ ...ô, trong lòng Mạc Mạc nói thầm, cậu nhỏ, cậu là người xấu. Mạc Mạc bị mợ nhỏ túm đi, mợ nhỏ không hổ là luyện võ, không phải sức bình thường. Lãng Việt Nhiên đi sau. Xuống lầu, lái xe, đi thẳng tới quán cà phê Lam Thiên, hôm nay thực là một ngày hỗn loạn.

Tới đích, Mạc Mạc và Michelle đi vào, nhìn xung quanh một chút, Tay Michelle đưa lên như chào hỏi, Mạc Mạc nhìn theo tầm mắt của Michelle, chỉ thấy một người đàn ông cùng một người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi ở đó.

Mạc Mạc bị động bị kéo qua đó, Michelle nói “Ngại quá, để hai người đợi lâu rồi.”

Sau khi Michelle nói xong thì Mạc Mạc cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ đối diện như tia X quét trên người cô, Michelle nhéo Mạc Mạc ý nói cô chào hỏi, nên Mạc Mạc đành nói “Chào đi ạ?”

“Được rồi, ngồi đi.”

Mạc Mạc mỉm cười ngồi xuống, bà đi kia gọi phục vụ tới, sau khi gọi cả phê thì Mạc Mạc cúi đầu liên lạc tình cảm với cà phê, còn Michelle lại từ từ nói với người phụ nữ kia, Mạc Mạc và người đàn ông kia một câu cũng không nói, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn nhau, trò chuyện chán chường thì Michelle nói với bà đi kia là “Chúng tôi còn có việc nên đi trước, hai người trẻ ở lại tâm sự nhé.”

Hai người lớn đi rồi, để lại Mạc Mạc và người đàn ông một câu cũng chưa từng nói qua, Mạc Mạc nghĩ hai người ngồi mà không thèm nhìn nhau như thế nên hơi buồn, nếu không thì tùy tiện tán gẫu hai câu gì đó rồi tạm biệt có phải tốt hơn không. Đang nghĩ ngợi thì người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào mặt Mạc Mạc hỏi “Xin hỏi cô tên gì?”

Nói như thế là sợ hai người không có đề tài nói chuyện, nên cả tên cũng không nói cho nhau, Mạc Mạc trả lời “Tôi là Mạc Tiêu Hữu, anh tên là gì?”

Người đàn ông giới thiệu “À, tôi họ Đỗ, tên gọi là Từ Đăng.”

Phốc, Mạc Mạc thiếu chút nữa là phun ngụm cà phê trong miệng ra, đau bụng? Mạc Mạc nín nụ cười không phúc hậu trong lòng, “Hân hạnh, anh Đỗ,”

Người đàn ông nhìn Mạc Mạc nghiêm trang, nói rất nghiêm túc “Tôi muốn hỏi cô Mạc mấy vấn đề, cũng là tiêu chuẩn của tôi, mong cô Mạc trả lời chi tiết.”

Gì, sao cảm thất giống như thầy giáo đang thi vấn đáp với học sinh thế, nhưng Mạc Mạc vẫn trả lời lễ phép “Mời nói.”

“Xin hỏi cô là xử nữ không?” mới gặp mà hỏi vấn đề này, đúng là thật kinh khủng.

“...?” Mạc Mạc im lặng như hóa đá, nhìn người đàn ông ngồi trước mặt như quái vật, mới gặp mặt lần đầu mà đã hỏi vấn đề này, thật kinh khủng.

“Phải không?” Đỗ Từ Đăng nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc.

Mạc Mạc bỏ chén cà phê xuống, bỗng nhiên cảm thấy thật chán cà phê, cơ thể tựa lên sofa, đối với vấn đề này của người đàn ông kia cô không có gì hờn giận, bản thân cô không muốn trả lời, nhưng người đàn ông kia lại nói “Nhìn biểu tình của cô, khẳng định là không phải, không phải còn không dám thừa nhận,”

Hai tay Mạc Mạc vòng trước ngực “Ừm, tôi không phải, không có gì mà không dám thừa nhận hết”

Đỗ Từ Đăng lại nói “Vây,...là nói, cô đã là hàng qua tay?” về mặt hèn mọn nói tiếp “Tôi còn là xử nam đó....”

Sắc mặt Mạc Mạc lần lượt thay đổi từ hồng sang trắng, dù sao cô cũng không nghĩ tới lại gặp được một người đàn ông cực phẩm như thế, nhìn thấy người đàn ông đứng dậy muốn đi, Mạc Mạc đập bàn đứng lên “Đứng lại!”

Người đàn ông vẻ mặt cao ngạo “Sao thế, tôi không có hứng với hàng đã qua tay.”

Mạc Mạc kiềm chế cơn tức giận trong lòng, để lộ nụ cười đáng yêu “Xã hội bây giờ, tìm một xử nữ thật không dễ, tìm một xử nam cũng không dễ, muốn tìm người trong tiêu chuẩn thì có thể đi nhà trẻ đặt trước, nhưng mà yên tâm, lấy điều kiện của anh, nhất định có thể tìm được cô gái theo suy nghĩ của anh.” Mạc Mạc nói xong, nói với mọi người đang uống ở trong quán “Mọi người nhìn bên này, ở đây có một vị xử nam, tuyệt đối hiếm có, đang tìm phụ nữ để bầu bạn, ai có ý định thì xin đừng bỏ qua cơ hội này nhé.”

“Xì” có một khách hàng nữ cất ngang

“Không phải là không được chứ?”

Mọi người khẽ nói nhỏ với nhau.

Sắc mặt Đỗ Từ Đăng tái xanh, như dấu hiệu trúng độc.

Mạc Mạc nói tiếu ngạo “Cái đó, rất xin lỗi, không giúp được cho anh, nếu chúng ta đã bắt đầu, vậy tôi đi trước nhé, bye bye.”

Đỗ Từ Đẳng thấy Mạc Mạc xoay người rồi đi mới ý thức được mình bị đùa giỡn, thẹn quá hóa giận nói “Phụ nữ như thế, cả đời đều không có người cần, không có người đàn ông nào chịu nhận cô đâu.”

Mạc Mạc nhủ mảy, không muốn nói thêm gì nữa, lúc sắp đi tới cửa thì cánh cửa được mở ra, một mảng sáng chiếu vào trong mắt cô, Mạc Mạc hoảng sợ lùi lại sau mấy bước, lúc này mới thấy rõ đi vào là bạch mã toàn thân trắng toát, cô nhìn lên thì thấy một người đàn ông anh tuấn, như kỵ sĩ mặc đồ đen cỡi ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang ngồi trên lưng ngựa, trong con mắt đen thâm tình, có lo lắng, dịu dàng nhìn Mạc Mạc .

Giản Chiến Nam nghe thấy cô đi xem mắt, thì hần lập tức tới, hơi lo lắng, sợ Mạc Mạc tìm được người trong lòng, “Công chúa Mạc Mạc, anh ta đã chậm rồi phải không?em. .... đã tìm được vương tử rồi sao?”

Hần nhìn cô, cô cũng nhìn hắn.

Vương tử cưỡi ngựa trắng mặc áo trắng, trong lòng ôm công chúa của hắn, còn hứa hẹn của tuổi trẻ, điều đó dường như không thuộc về bọn họ nữa, nhưng vào giờ phút này, ước hẹn kia trở nên rõ ràng và chân thật nhất.

Hoảng hốt, một luồng ánh sáng lướt qua trước mặt, giống như cô thấy được anh Giản của cô, thấy được ước hẹn dưới tán cây bạch quả kia, trên bãi cỏ có đôi nam nữ trẻ tuổi, cùng những lời nói nồng nàn tình ý.

“Anh Giản...” Mạc Mạc gọi lên trong hoảng hốt, nước mắt rơi xuống không tiếng động, nó đã đóng băng ở trong tim nay đã hòa tan.

Anh Giản, hai chữ như len lỏi vào khắp cơ thể Giản Chiến Nam, hắn mỉm cười xoay người vươn tay tới chỗ Mạc Mạc “Công chúa Mạc Mạc, nắm lấy tay anh, đừng cảm một chút, hãy tin tưởng anh.”

Mạc Mạc chần chờ vươn tay, nhưng Giản Chiến Nam lại quyết đoán bắt được tay của cô, rồi sau đó ôm chặt vòng eo của cô, dùng sức nhấc lên, cơ thể Mạc Mạc rơi vào trong lòng hắn, Giản Chiến Nam ôm chặt cô, cúi đầu hôn mạnh xuống đôi môi cô.

Quán cà phê yên tĩnh lúc đầu trong phút chốc tràn ngập tiếng vỗ tay. Thậm chí còn có người huýt sáo góp vui.

Giản Chiến Nam đã kết thúc nụ hôn triền miên, khuôn mặt của Mạc Mạc đã đỏ ửng, thẹn thùng chôn chặt trong lồng ngực của Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam cười nói với mọi người: “Bà xã của tôi xấu hổ, hôm nào kết hôn hoan nghênh các vị tới tham gia hôn lễ của chúng tôi.”

Anh chàng Đỗ Từ Đẳng đứng ngây ngốc ở đó, hắn không nhận nhầm, người đàn ông cưỡi ngựa kia là Giản Chiến Nam.

Con ngựa trắng chờ hai người ra khỏi quán cà phê, đi chậm chậm theo lối đi bộ không mục đích, người đàn ông anh tuấn, còn cô gái thì xinh đẹp mỹ lệ, cười con ngựa trắng đi trên đường lớn, đó là một cảnh tượng rất đẹp, dẫn tới không ít ánh mắt tò mò của mọi người.

“Giản Chiến Nam, anh không thể đơn giản một chút sao?”

“Anh đây trời sinh đã thuộc kiểu phức tạp, không có cách nào khác.” Bởi vì kích động quá mức, giọng nói của Giản Chiến Nam đang bị vây trong trạng thái phấn khởi, vẻ mặt vừa vui vẻ vừa đặc ý.

Mạc Mạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Giản Chiến Nam, hỏi đầy hoài nghi: “Anh tới từ nơi nào, người đàn ông xem mặt kia không phải là do anh sắp xếp chứ?”

Giản Chiến Nam vội nói: “Anh thề là không phải. Vốn muốn cho em một ngạc nhiên, anh chuẩn bị rất nhiều ngày, lại không nghĩ tới em đi xem mặt, kế hoạch bạch mã hoàng tử cầu hôn lúc đầu đã thất bại, nên anh chỉ có thể thay đổi thành kế hoạch cưỡi ngựa đến cướp em thôi, bởi vì em không phối hợp, nên chuyện này không biết đã trở nên đơn giản hơn nhiều rồi đó.”

“Ài, em lại nghĩ anh chạy tới từ trường đua ngựa.”

“Chỉ số thông minh của em chỉ từng đây thôi.”

“Giản Chiến Nam, chúng ta cần xuống ngựa không, như vật rất kỳ quái đó.”

“Đừng để ý đến ánh mắt của người khác.”

“Thật sao?” hai mắt Mạc Mạc sáng lên, “Thực ra em vẫn muốn thử xem cảm giác cưỡi ngựa chạy trên đường lớn như thế nào?”

“Chúng ta... vẫn nên đi chậm tán bộ thôi, ngắm phong cảnh tốt hơn nhiều.”

“Đều tại anh không tốt, mọi người đều cho rằng chúng ta bị điên.” Mạc Mạc thấy ánh mắt của mọi người nhìn hai người nên nhỏ giọng trách móc.

Giản Chiến Nam hôn lên mặt của Mạc Mạc “Ngốc à, em không biết nên vui vẻ hơn sao, lo lắng gì chứ.”

“Không biết có thể lên trang đầu hay không nữa.” Mạc Mạc ở trong ngực Giản Chiến Nam ai oán làm loạn .

“...” có phải cô đang quyến rũ hắn hay không.

Cuối cùng cảnh sát cũng xuất hiện, cầm bọn họ cười ngửa đi dạo, trái với quy định thì không nói, nhưng theo cảnh sát nói, bởi vì hai người bọn họ quá mức bất mắt, đã khiến giao thông sắp bế tắc. Giản Chiến Nam nói, quá đẹp trai cũng không phải là chuyện tốt nha.

Vì lãng mạn nên bị xử phạt, Giản Chiến Nam để họ dắt ngựa đi. Nhưng vì đã chấm dứt cuộc kháng chiến kéo dài bảy năm, cuối cùng cũng giành được mỹ nhân nên Giản Chiến Nam kích động quá mức, nắm tay Mạc Mạc chạy trên đường lớn, thấy có người đi qua thì hấn lại như kẻ điên nói “Đây là bà xã của tôi.”

“Đây là vợ của tôi.”

“Đây là cô dâu của tôi.”

“Đây là.....mẹ.....tương lai của con tôi...”

Mạc Mạc thực sự cảm thấy Giản Chiến Nam rất mất mặt, cô ngẩng đầu nhìn trời, giả vờ như không biết hấn, tuy nhiên tay cô vẫn bị hấn nắm chặt.

Giản Chiến Nam thấy một người đàn ông đi một mình thì đi tới nói với anh ta: “Đây là cô dâu của tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

Người đàn ông kia nhìn Giản Chiến Nam từ trên xuống dưới, đưa hai tay ra ôm lấy không khí như ôm một cô gái: “Có một người vợ không nên, hai mới thích.”

“Trùng hôn là vi phạm pháp luật” Giản Chiến Nam nói xong thì kéo tay Mạc Mạc đi, vẻ mặt xám xịt, còn Mạc Mạc thì cười cho đau cả bụng.

Hai người đi như thế nhưng không ngờ lại đi tới công viên rừng bạch quả, là vườn hoa họa đã từng bí mật ước hẹn, có ký ức vui vẻ, có lời nói ngọt ngào, cuối cùng cô cũng không tránh khỏi.

Hai người đang tay ôm một thân cây, đầu nghiêng tới, rồi hôn nhau “Mạc Mạc, anh yêu em...”

Mạc Mạc cười nhẹ không nói, nhưng lại hôn trả lại.

Mặt trời dần xuống núi, bao phủ hai người trong ánh sáng đầy hạnh phúc.

Hai người cuối cùng cũng có thể buông ra hết bao gánh nặng để có thể ở bên nhau, vượt qua con đường chông gai để đi tới, như thế sẽ càng quý trọng nhau hơn. Hôn lễ dự được định ra vào tháng bảy, lúc đó Mạc Mạc đã hoàn thành xong cuộc thi vào đại học, sẽ không bị ảnh hưởng gì. Cửa hàng bánh ngọt ở thành phố kia, Mạc Mạc giao cho Tiểu Phân quản lý.

Giản Chiến Nam đưa Mạc Mạc đi gặp người nhà họ Giản, tuy người nhà họ Giản không yêu thích gì với Mạc Mạc, nhưng do hành động điên cuồng của Giản Chiến Nam dù ăn không tiêu cũng phải chịu, con trai họ thích là tốt rồi, còn hơn nó không chịu lập gia đình.

Ba Giản và mẹ Giản băn khoăn, không biết đứa con này giống ai, thủ đoạn theo đuổi con gái không biết học được ở đâu mà điên cuồng như thế, ba Giản nói với mẹ Giản “Giống em, năm đó em có thể to gan bỏ trốn đi theo anh.”

Khuôn mặt già đi của mẹ Giản cũng đỏ lên “Giống anh, đồ hoa tâm”

Hai người bắt đầu cãi lộn.

Tóm lại coi như đã thừa nhận Mạc Mạc, tuy xuất thân của Mạc Mạc kém một chút, nhưng dù sao gia thế cũng trong sạch. Bằng cấp thấp một chút, nhưng lúc trước cũng đã thi đỗ đại học danh tiếng, nếu không phải tại đứa con yêu quý của mình quấy rối thì bây giờ không chừng đã học cao hơn nữa rồi.

Ngày kết hôn, mở tiệc rất lớn, Giản Chiến Nam là người danh tiếng, nên khách khứa cũng không ít, hơn nữa còn có rất nhiều nhân vật tên tuổi. Tâm tình của Mạc Mạc rất phức tạp, lo lắng, kích động và cũng vui mừng, cảm giác gì cũng có.

Mạc Mạc hồi hộp ngồi trong phòng chờ nói chuyện với Cầm Từ, “Cầm Từ, không phải mình rất ngốc chứ, rõ ràng đã từng trải qua đau khổ của anh ấy, nhưng vẫn không thể bỏ qua, lại quay lại chỗ cũ”

Cầm Từ cũng nói rất kích động “Ngốc có phúc của ngốc, bây giờ cậu có hối hận cũng không kịp nữa, cũng không thể nói là quay về chỗ cũ, ít nhất anh ta cũng hiểu được người anh ta yêu là ai, hắc hắc...”

“Cầm Từ, mình có chứng sợ hãi, mình rất muốn trốn đi đó, cậu đến tiếp ứng cho mình đi.”

“Em dám”

Không phải là giọng của Cầm Từ, không biết Giản Chiến Nam vào từ lúc nào. Mạc Mạc sợ tới mức run lên, tay tắt di động, cười chột dạ “Sao anh lại vào đây?”

“Anh xem xem em có chịu ở đây hay không, sợ chỉ là một giấc mơ.”

Giản Chiến Nam ngồi xổm bên cạnh Mạc Mạc, cầm bàn tay lo lắng đến lạnh cóng của cô “Bảo bối Mạc Mạc, cuối cùng anh đã có thể lấy em rồi, không

cho phép bỏ lại anh, biết không?”

“Em chỉ nói giỡn thôi mà.” Sợ hãi là thật, càng gần đến lúc này, thì trong lòng càng bất an.

Mạc Mạc sờ lòng bàn tay của Giản Chiến Nam, giọng nói nhỏ bé yếu ớt “Nhưng mà, hậu cung của anh rất lớn nha, ai, không biết chính cung em đây có thể được sủng ái bao lâu.”

Sắc mặt Giản Chiến Nam thay đổi, “Mạc Mạc, tin anh, sau này anh chỉ có mình em thôi.”

“Sách viết rằng, nên tin trên đời có quý chứ đừng tin lời của đàn ông...”

“Mạc Tiêu Hữu...” Giản Chiến Nam rất muốn cắn cô.

“Được rồi được rồi, nói giỡn thôi mà.” Mạc Mạc bướng bỉnh cười, lúc này mẹ Giản đi vào, túm gọn Giản Chiến Nam “Ai cho con vào, đi ra ngoài, đi ra ngoài, gấp như vậy làm gì chứ, còn sợ chạy mất sao?”

Mạc Mạc phụ họa nói “rất đúng, rất đúng.”

Giản Chiến Nam tức giận đành đi ra ngoài.

Cuối cùng hôn lễ cũng bắt đầu, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam như một đôi bích nhân, đứng trên đài khiến mọi người phải chói mắt. Mạc Mạc lại giống như con rối gỗ bị chỉ huy, nào là cúi chào, nào là rượu giao bôi, rồi nào là đọc diển văn....hỗn loạn.

Không biết người dẫn chương trình do ai mời đến, không biết phá phách thế nào mà mới ba tuần rượu, bắt Giản Chiến Nam đứng trên ghế, còn Mạc Mạc phải cầm trứng chim luôn từ ống quần trái qua ống quần phải của Giản Chiến Nam. Gọi là cuốn xéo, Mạc Mạc không chịu thì mấy người đó liền làm âm lên.

Hôm kết hôn, dù ồn ào thế nào đi nữa nhưng cũng không đi quá giới hạn, không lớn không nhỏ, không trên không dưới, Mạc Mạc bị đẩy bắt cầm trứng chim, Mạc Mạc chưa từng làm qua chuyện gian nan như thế, nhưng hôm nay khi đã lăn xong rồi thì lại có người đề nghị Giản Chiến Nam đứng ở trên ghế phun rượu, để cho Mạc Mạc ở phía dưới đón uống.

Ồ ô... Mạc Mạc rất muốn khóc, hóa ra biến thái cũng xuất hiện ở chốn thành thị, sớm biết thế thì sẽ đi du lịch ngay. Vẫn may có Giản Chiến Nam ra mặt ngăn cản chuyện tình. Hôn lễ rất náo nhiệt, náo nhiệt đến mức khiến người ta chịu không nổi, Mạc Mạc phát hiện, Giản Chiến Nam có mấy người bạn rất điên, khiến người ta chống đỡ không nổi.

Giản Chiến Nam uống không ít rượu, không biết có thể về đến phòng tân hôn hay không, liên tục chiến đấu ở mấy bàn, cuối cùng Giản Chiến Nam cũng vinh quang ngã gục, buổi tiệc cũng kết thúc, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam bị đuổi về khu nhà cao cấp.

Đây là nơi ở cũ của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, chẳng qua Giản Chiến Nam cho trang trí lại, rực rỡ hẳn lên, theo sở thích của Mạc Mạc. tuy bọn họ đã động phong sớm n lần, nhưng hôm nay ở bên nhau, cảm giác so với trước kia hoàn toàn không giống nhau.

Tâm tình rất khó nói.

Giản Chiến Nam như người say rượu bất tỉnh nhân sự, tay Mạc Mạc chọc chọc vào người hắn “Ai, đứng dậy, mọi người đi rồi, đừng giả vờ nữa.”

Giản Chiến Nam mở mắt ra, hai tay duỗi ra ôm Mạc Mạc vào trong lòng, nhìn Mạc Mạc không nháy mắt “Bà xã Mạc Mạc”. Hắn cúi đầu xuống, môi hôn lên môi của Mạc Mạc.

“Giản Chiến Nam, a..... đi tắm đi, anh rất thôi...”

“Bà xã, em nên gọi anh là ông xã mới đúng, nào, gọi thử xem nào.” Hắn dụ dỗ, ép buộc rồi lại như làm nũng.

“Không muốn.”

“Vậy anh tiếp tục hôn em.”

“Ông xã...” Mạc Mạc không quen nhưng cũng gọi theo, nhưng cảm giác lại không tệ nha.

“Nghe rất hay.” Giản Chiến Nam cắn miệng của Mạc Mạc, “Chúng ta cùng đi tắm.”

“A.” Mạc Mạc hét lên, vì Giản Chiến Nam đã ôm cô lên, đứng ở trên giường, bước xuống đi tới phòng tắm.

Đêm tân hôn trân quý, đêm động phòng, hơn nữa, sau lần trước đi tìm Mạc Mạc, hắn đã ghen rất lâu rồi, Giản Chiến Nam cho Mạc Mạc một đêm động phòng khó quên, cho nên lúc tắm rửa, chỉ có mờ ám không có tắm rửa thực chất.

Tắm rửa xong giúp Mạc Mạc sấy tóc, nhưng Mạc Mạc lại như cô vợ nhỏ, thẹn thùng không dám nhìn Giản Chiến Nam, bởi vì ánh mắt của Giản Chiến Nam rất nóng bỏng, thật sự khiến người khác chịu không được. Giản Chiến Nam thấy đáng về xấu hổ của Mạc Mạc thì kiềm chế không được muốn trêu cô “Bà xã, có nghĩ tới chúng ta động phòng như thế nào không?”

Mạc Mạc biết Giản Chiến Nam muốn trêu cô, cuối cùng cô cũng lấy dũng khí nhìn hắn, vẻ mặt còn như đang nói thật “Chúng ta đào một son động rồi vào đó.”

“Bà xã, em học xấu rồi.” Giản Chiến Nam nói xong, dùng tay ôm ngang Mạc Mạc đặt trên giường, cơ thể hắn cũng ép tới “Mạc Mạc, anh có thứ này muốn tặng cho em”

“Cái gì?” Mạc Mạc tò mò nhìn Giản Chiến Nam, tuy bị hắn đè lên nhưng cũng cố ngồi dậy.

Tay Giản Chiến Nam mở tủ đầu giường ra, lấy một cái hộp từ bên trong, Mạc Mạc hơi giật mình, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào thứ đồ trong tay Giản Chiến Nam. Đó là hộp nhạc của cô và Giản Chiến Nam.

“Sau khi em đi, anh đã nhặt lại từ thùng rác để sửa.”

Trong mắt Mạc Mạc cay xè, sao hắn phải làm cô cảm động như thế, nhất định phải khiến cô khóc sao, nhẫn chịu, hôm nay là ngày vui nên không thể khóc “Còn có thể hát không?”

Tay Giản Chiến Nam kéo dây cót, bản nhạc Alice từ từ vang lên, hai người hiểu ý đều cười lên, mang theo sự ngọt ngào. Giản Chiến Nam đặt hộp nhạc trên tủ đầu giường, tầm mắt hai người giao cùng một chỗ.

Giản Chiến Nam tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ với ánh sáng mê huyền, căn phòng trở nên mờ lung. Giản Chiến Nam cũng không vội vàng mà chỉ cúi đầu hỏi Mạc Mạc: “Mạc Mạc, lần đó chúng ta cùng nhau, em có đau không?”

Tay Mạc Mạc che mặt Giản Chiến Nam “Không biết nữa...” loại chuyện này giống như lần đầu tiên ra thảo luận vậy.

Giản Chiến Nam đưa tay giữ lấy tay Mạc Mạc, cười tà mị, dịu dàng, cố gắng để Mạc Mạc chìm vào trong đôi mắt hắn “Trước kia em nói anh luôn làm em đau, cho nên, hôm nay chúng ta tuyệt đối phải giải quyết vấn đề này, nếu không về sau chúng ta sẽ không thể hài hòa được, anh không muốn làm em đau, Mạc Mạc.”

Mạc Mạc đỏ mặt “Lần trước có đau một chút... nhưng mà không đau như trước kia... này, Giản Chiến Nam, có thể đừng hỏi nữa hay không, hỏi em sẽ cắn anh đó.”

“Chúng ta từ từ tìm tòi đi...” Giản Chiến Nam nói xong thì hôn tới. Hôm nay hắn kết hôn, hắn thật sự rất vui, cũng rất kích động, rất muốn hung hăng yêu thương cô vợ nhỏ của mình, nhưng sợ lại làm cô đau. Cho nên hắn cố gắng dịu dàng với cô, nhưng mà nếu mạnh một chút thì Mạc Mạc sẽ nhũn mỳ. Hắn biết cô đau, lại nhẫn chịu, hắn hơi tức giận, đành nói “Mạc Mạc, nếu không chúng ta thử chín nông một sâu đi.”

Mạc Mạc rất ham học nên hỏi “Đó là cái gì?”

“Chính là chín lần vào nhẹ nhàng, một lần vào thật sâu đó.”

Mạc Mạc che mặt, không biết nói gì “Ài, em nói này, nếu không chúng ta đổi ngày khác đi, em muốn cười...”

“Không cho phép cười, bây giờ mà cười là đã kích đối với anh.” Giản Chiến Nam nói nghiêm túc.

“A” Mạc Mạc ngoan ngoãn không cười, ánh mắt không kim được mà nhìn khuôn mặt tuần tú nhẫn chịu của hắn vì cô, khuôn mặt này khiến cô yêu và hận, nhưng cuối cùng cũng lựa chọn. Giản Chiến Nam cũng chấp hành chủ trương 9 nông một sâu của hắn, hai tay Mạc Mạc ôm lấy cổ hắn để cảm nhận, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, ở trong cơ thể cô gia tăng nhiệt độ, Mạc Mạc dùng tim cảm nhận, kiểm chế không được hôn lên môi hắn, còn Giản Chiến Nam thì đang đếm một nông hai nông... lại bị Mạc Mạc hôn như thể đến ý loạn tình mê quên luôn cả đếm, đột nhiên hỏi “Mạc Mạc, mấy nông rồi.”

“haha...” rốt cuộc Mạc Mạc nhịn không được cười lên, cười đến mức nước mắt sắp chảy, Giản Chiến Nam hôn môi cô cũng cười theo, cơ thể hai người quấn quýt lấy nhau, cười đến cơ thể cũng run lên.

Hai người cười một lúc, mới từ từ dừng lại, nhưng Giản Chiến Nam không tiếp tục, chỉ lắng nghe tiếng thở cùng tiếng tim đập của nhau, nghe âm thanh hoa nở hạnh phúc, chặt chẽ ôm nhau, cùng nhau đi vào giấc ngủ, cùng chờ đợi hừng đông...

Quả thực Giản Chiến Nam đã để lại cho Mạc Mạc một đêm động phòng khó quên.

Hai người cùng tỉnh lại vào buổi sáng, mở mắt thì có thể thấy được nhau, tuy trước kia cũng đã từng như thế nhưng không có cảm giác như hiện tại, một cảm giác âm áp dào dạt, dù hắn là thiên sứ hay ác ma, thì cuối cùng cô cũng đã chọn hắn, tin tưởng hắn thêm một lần nữa và tha thứ cho hắn thêm lần nữa.

Tuy cô sợ sẽ lại bị tổn thương, nhưng chuyện chưa xảy ra thì bây giờ lo lắng làm gì, dường như là buồn lo vô cớ, tin tưởng vào lòng mình là tốt rồi, bởi vì giờ phút này cảm giác của cô rất hạnh phúc.

Rèm che tự động mở ra, ánh nắng sớm chiếu vào, bên ngoài là bầu trời xanh, mây trắng, tất cả đều rất đẹp, Giản Chiến Nam ôm sát Mạc Mạc: “Bà xã, cảm ơn em đã tha thứ cho anh, để anh lại có em thêm lần nữa.”

Tay Mạc Mạc vuốt ve khuôn mặt hần, cười nói: “Ông xã, không cần nói lời cảm ơn buồn nôn như thế, như vậy đi, ngày tân hôn đầu tiên của chúng ta, anh làm điểm tâm cho em ăn có được không?”

“Rất khó nha.” Giản Chiến Nam lộ vẻ mặt khó xử.

“Gi, anh không thành ý gì cả,”

Mặt Giản Chiến Nam kẻ sát Mạc Mạc, cúi đầu nói nặng nề: “Nhưng anh có thể thử mà, em muốn ăn gì nào?”

“Em muốn ăn... khoai tây sợi xào chua cay. Ông xã anh làm đi”

Về mặt của Giản Chiến Nam không biểu hiện gì, “Em ăn mấy thứ này à, anh lại cho rằng em muốn ăn bao ngư vậy cá gì nữa chứ”

“Em xuất thân từ bình dân mà, nhưng mà cũng phải nói, buổi sáng mà ăn bào ngư vậy cá thì rất là bổ đó,”

“Được rồi, lời của bà xã là thánh chỉ, anh đi làm, cố gắng để có thể nuốt được.” Giản Chiến Nam nói xong thì hôn xuống môi cô một nụ hôn tràn miên mới lưu luyến rời giường, đánh răng rửa mặt rồi đi vào phòng bếp.

Giản Chiến Nam cảm thấy xào khoai tây là kỹ thuật sống, cắt khoai tây cũng là một môn, dù có thầy giáo chỉ dạy, nhưng đồ đệ như hần hình như không quá triển vọng, nhưng tốt xấu gì cũng xem như tạm được.

Khoai tây xào, cà chua xào trứng, hai món xào đơn giản, cho nên Giản Chiến Nam chỉ làm hai món đơn giản này còn lại đều cho đầu bếp chuẩn bị điểm tâm, rồi đi Tổ đem đồ ăn bày ra bàn.

Giản Chiến Nam tranh công đi gọi Mạc Mạc ăn cơm, hai người ngồi cùng nhau, sau khi nghiên cứu các món ăn xong, Mạc Mạc hỏi: “Này, khoai tây sợi xào của em đâu?”

“Ở đây này.” Tay Giản Chiến Nam đưa đĩa khoai tây xào đến trước mặt Mạc Mạc. Xin hỏi, bề rộng miếng khoai tây đến 1 cm mà cũng gọi là sợi khoai tây sao? Mạc Mạc nhìn đĩa khoai tây, im lặng rơi lệ, đây rõ ràng là khoai tây cục nha, nhưng vẫn thưởng cho Giản Chiến Nam một nụ hôn “Nhất định là rất ngon, ăn cơm thôi!”

Tuy là khoai tây cục, nhưng khi ăn vào thì hương vị cũng không tệ, tay nghề lần đầu tiên đã rất tốt rồi, Mạc Mạc nể tình ăn hết đĩa khoai tây, khuôn mặt tuấn tú của Giản Chiến Nam lại tỏ vẻ đắc ý.

Sau khi ăn sáng, hai người đi bộ về phòng, Giản Chiến Nam lại tắm rửa, lúc đi ra thì thấy Mạc Mạc đang ngồi ở bàn viết gì đó, hần ngồi bên cạnh Mạc Mạc, sau khi nhìn thấy chữ Mạc Mạc viết thì hoa cả mắt.

“Mạc Tiêu Hữu, em làm cái gì thế?”

Mạc Mạc buông bút, bộ dạng như đại công cáo thành, còn làm vẻ thực sự nói với Giản Chiến Nam “Điều lệ vợ chồng đó, anh nhìn xem, hai bốn sáu chúng ta ngủ chung, tăng thêm tình cảm. ba năm bảy, chủ nhật chúng ta phân phòng ra ngủ, như vậy ai cũng có không gian riêng, tự do làm chuyện mình muốn, không can thiệp chuyện của nhau.”

Về mặt của Giản Chiến Nam xanh mét, “Anh không đồng ý, mỗi ngày chúng ta phải ngủ cùng nhau.”

Về mặt của Mạc Mạc tủi thân nhìn Giản Chiến Nam “Anh không tôn trọng em”

Giản Chiến Nam dỗ Mạc Mạc “Mạc Mạc, ngoan đi, mỗi ngày khi tỉnh lại nhìn thấy nhau, không phải là chuyện rất tốt sao? Không cần phải phân phòng ngủ đâu? Hử?”

“Nhưng mà chúng ta đã trải qua 6 năm mỗi ngày ngủ cùng nhau rồi, chúng ta cần thay đổi cách sống.” Mạc Mạc đưa cánh tay của Giản Chiến Nam “Ông xã, anh nói sẽ nghe theo em mà, không thể nói mà không tính thể được.”

“Thật là không có cách nào bắt em được, vậy thì thế đi.” Mạc Giản Chiến Nam thâm trầm, cuối cùng cũng đồng ý.

“Ông xã vạn tuế.” Mạc Mạc hoan hô, còn Giản Chiến Nam với vẻ mặt buồn bực chỉ hiệp ước không bình đẳng “Vì sao thời gian ngủ chung lại ít hơn thời gian tách phòng một ngày, không công bằng.”

Mạc Mạc nói với vẻ mặt buồn rầu “Bởi vì một tuần chỉ có bảy ngày mà thôi.”

“Hiệp ước sửa một chút.” Giản Chiến Nam cầm bút, “Hai bốn sáu phân phòng ngủ, ba năm bảy chủ nhật thì ngủ chung.” Như vậy kiếm thêm được một ngày ngủ cùng nhau.

“Không được, như vậy cũng không công bằng, vậy như thế này đi.” Mạc Mạc có chủ ý “Chủ nhật chúng ta chơi đoán số, ai thắng thì nghe theo người đó.”

Giản Chiến Nam đứng dậy “Mạc kẹ em, trẻ con.” Hần là một người đàn ông ba mươi tuổi, hơn nữa còn là tổng giám đốc một tập đoàn, trưởng thành, có mị lực, làm sao có thể đi làm chuyện trẻ con như thế được.

“Không hứng thú.” Mạc Mạc hung giữ liếc Giản Chiến Nam.

Buổi tối, Mạc Mạc tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ, thì Giản Chiến Nam đi vào, Mạc Mạc trừng mắt “Ông xã, anh không về phòng của anh ngủ mà tới nơi của em làm gì?”

“Chơi đoán số.” Giản Chiến Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau khi ăn xong cơm tối mới phát hiện hôm nay là chủ nhật, mà dường như Mạc Mạc không định ngủ cùng phòng với hắn, bọn họ là tân hôn đó, một người ngủ rất cô đơn, có phải có chút thê thảm không. Mạc Tiêu Hữu tra tấn hắn như thế, bọn họ vẫn chưa động phòng thành công nữa.

Kết quả chơi đoán số là Mạc Mạc thua, nhưng mà rốt cuộc đêm đó bọn họ cũng động phòng thành công, một đêm vô biên, cuối cùng là mồ hôi của trận kết quả mãnh liệt, và tiếng rên trong đêm tối kéo dài không thôi.

Mạc Mạc không đi hưởng tuần trăng mật với Giản Chiến Nam vì công ty quá bận, Giản Chiến Nam nói rất có lỗi, nhất định sẽ bù cho cô một tuần trăng mật, Mạc Mạc không sao, chỉ cần hai người ở bên nhau là được rồi.

Ngay tân hôn thứ ba, Giản Chiến Nam vội vàng tới công ty, Mạc Mạc thì ở nhà đọc sách, nhưng Giản Chiến Nam luôn gọi điện về quấy rầy cô, hỏi cô đã rời giường chưa, có ăn cơm không, có nhớ hắn không, ... Mạc Mạc cảm thấy cuộc sống đẹp như thế hình như hơi không thật, rất sợ đó chỉ là một giấc mơ.

Giản Chiến Nam gọi điện về nói khoảng 7 giờ về nhà nên Mạc Mạc quyết định làm một người vợ hiền, tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn ngon chờ hắn trở về, Mạc Mạc nhìn đồng hồ, 6 giờ 45 phút, hắn sắp về tới rồi.

Mạc Mạc ngồi trước bàn ăn, chờ ông xã của mình đi làm về, loại cảm giác chờ đợi này, cũng là một loại hạnh phúc ngọt ngào, ngay lúc Mạc Mạc đang cười một mình thì điện thoại trong nhà vang lên.

Mạc Mạc đi tới bên cạnh bàn, nhắc điện thoại “Alo, ai đó ạ?”

“Là tôi.”

Mạc Mạc hơi nghi ngờ hỏi “Cô là?”

“Haha, xem ra cô thật là quý nhân hay quên đó.”

Sắc mặt Mạc Mạc biến đổi. Cô đã nghe ra giọng nói trong điện thoại là ai “Nhã Nhi.”

“Đúng, là tôi, khó lắm cô mới nghe ra giọng nói của tôi. Tôi nghe nói cô và Giản Chiến Nam đã kết hôn, chúc mừng hai người, trở thành thân thuộc, mong hai người hạnh phúc mỹ mãn.”

“Cảm ơn sự chúc phúc của cô.” Giọng nói của Mạc Mạc lạnh tanh, trong lòng bắt đầu bất an.

“Tôi chỉ chúc phúc hai người chút thôi, không có gì khác, tạm biệt.”

Mạc Mạc từ từ gác điện thoại, lắc đầu xoa đi bất an, tiếp tục đọc sách, nhưng lại không thể yên tâm, Nhã nhi đã mất tin tức rất nhiều năm, lúc trước cô rời khỏi Giản Chiến Nam, rồi sau đó bị Giản Chiến Nam tìm trở về cũng không gặp qua Nhã Nhi, không biết cô ta rời khỏi Giản Chiến Nam như thế nào, cũng không biết cô ta ở đâu. Bây giờ, cô kết hôn với Giản Chiến Nam cô ta lại đột nhiên gọi điện tới.

Nhã Nhi. Mỗi mỗi là chướng ngại lớn trong lòng của cô.

Edit: Có thể nói đây là 1 trong những chương hạnh phúc hiếm hoi của truyện từ trước tới nay,.....chúc cả nhà một ngày hạnh phúc:))hihi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ngược luyến sau hôn nhân

Lúc Giản Chiến Nam về thì đi Tô cầm áo khoác túi xách cho Giản Chiến Nam, hắn đổi giày và hỏi “Cô chủ đâu?”

“Cô chủ vừa mới về phòng ngủ.”

Giản Chiến Nam đi lên lầu, đẩy cửa ra thì phát hiện trong phòng ngủ không có ai, hắn sững sờ một chút rồi xoay người đi ra, đi xuống dưới lầu hỏi đi Tô: “Phu nhân không ra ngoài à?”

“Không có ạ, vừa rồi ngồi ở phòng ăn chờ cậu trở về, nhận được một cuộc điện thoại thì liền về phòng.” di Tố nghĩ chẳng lẽ cô chủ không ở trong phòng sao, rõ ràng bà nhìn thấy cô chủ đi vào phòng mà.

Giản Chiến Nam nghĩ một lát rồi quay lại phòng ngủ lần nữa, vừa vào cửa thì liền cảm thấy có người bỏ nhào trên lưng hắn, hắn đưa tay tiếp nhận được ở phía sau theo bản năng, “Quý khách ngọm” nha đầu kia chắc là trốn ở sau cửa.

Mạc Mạc nằm trên lưng Giản Chiến Nam, hai tay ôm chặt cổ hắn, hắn nghiêng mặt qua, rồi tự ý mình đi tới toilet, Mạc Mạc liền trèo lên trên người Giản Chiến Nam, không để mình ngã xuống, giống như con khỉ nhỏ bám vào thân cây. Hai người đứng trước bồn rửa mặt, cùng ngẩng đầu nhìn vào gương, nhìn nhau cười, Mạc Mạc đưa tay lấy khăn lau mặt cho Giản Chiến Nam “Phải ăn cơm rồi.”

“Ừ, nhưng mà không phải em muốn anh công em đi ăn cơm chứ? Hừ?” hắn nghiêng mặt qua cúi đầu hỏi rất sâu kín.

Mạc Mạc nhảy xuống khỏi lưng của Giản Chiến Nam, chen đến trước mặt hắn, về mặt nói rất hiền ngang lăm lăm liệt “Hay là em công anh nha.”

Tay Giản Chiến Nam vỗ nhẹ lên đầu của Mạc Mạc “Thôi đi, cơ thể em nhỏ như thể anh sợ đè bẹp em mất, hơn nữa, cơ thể đã không cao mà còn đè lùn em thêm mấy phân nữa thì thành không có lời rồi.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam từ trên xuống dưới, về mặt nói rất cảm khái “Có thể đè bẹp em như vậy sao, ông xã, anh cần đi giảm béo đi.”

Giản Chiến Nam cúi đầu đánh giá dáng người hoàn mỹ của mình, cuối cùng cũng tin nhìn Mạc Mạc “Dáng người như anh còn cần giảm béo nữa à?”

“Đúng thế.” Mạc Mạc vội gật đầu, “Ngày hôm qua lúc em ôm anh, phát hiện vòng eo của anh có mỡ rồi đó.”

“Thật không?” Giản Chiến Nam cười quỷ quái, ngón tay thon dài cũng bắt đầu cời nút áo sơ mi, từng cái một. ... Mạc Mạc đứng yên nhìn người đàn ông đang cời đồ trước mặt, cho đến khi chiếc áo sơ mi được cời ra để lộ cơ thể rắn chắc, Giản Chiến Nam vút áo sơ mi trên đất “Như thế nào, có không?”

Khụ khụ, Mạc Mạc nhìn dáng người hoàn hảo của Giản Chiến Nam, cô biết là không có, nhưng giong thời mà cần gì hắn phải cời quần áo như thế, khiến cô phải kiểm điểm bản thân “A, không có, không có, em ảo tưởng thôi, là ảo giác haha...” Mạc Mạc cười ngây ngô.

Mạc Mạc nói xong thì muốn trốn khỏi Giản Chiến Nam. Nhưng hai tay Giản Chiến Nam duỗi ra chống vào bồn rửa mặt, vây Mạc Mạc lại trong hai tay, đôi mắt đen nhìn Mạc Mạc rất hung dữ “Nếu anh nhớ không nhầm thì, vợ thân yêu, bụng nhỏ của em đã lòi lên như mang thai ba tháng rồi đó.”

Lúc đầu Mạc Mạc dựa vào sau để tránh né cơ thể của Giản Chiến Nam, nhưng bỗng nhiên cô đứng thẳng dậy, cái gì mà ba tháng chứ, đừng có cười nhạo bụng nhỏ của cô vậy chứ, nên lập tức phản bác lại “Làm sao em có bụng mỡ được chứ, anh nói bậy.”

“Không có sao? Để anh xem xem, chứng minh chút xem nào.” Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam mang theo cái nhìn gian tà nhìn cô, cùng đó là hơi thở nam tính của hắn, hơi thở khiến đầu óc của Mạc Mạc mơ màng.

Mạc Mạc đưa tay vén áo lên một chút rồi lại buông xuống, đẩy hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên “Hừ, không cho anh nhìn.”

“Được rồi, tôi lại nhìn tiếp.” Giản Chiến Nam quay người đi ra khỏi toilet.

Mạc Mạc đưa tay ra đếm, về mặt nói như rất thật “Hôm nay là thứ hai đó, cho nên, tôi nay cũng không thể nhìn được.”

Giản Chiến Nam đắm tường, hắn mới phát hiện, bà xã của hắn là một tiểu nha đầu quý quyết.

Sau khi ăn xong cơm tối, hai người đi tản bộ, nắm tay nhau đi mộng lung trong bóng đêm “Ông xã, em nhớ Mạc Bảo, anh có thể trả lại Mạc Bảo cho em không.” Bây giờ cô là vợ của hắn, quan hệ biến hóa đến thay đổi hoàn toàn, chắc là có thể thảo luận một chút chứ.

Năm đó Giản Chiến Nam cưỡng chế đưa cô đi, Mạc Bảo của cô cứ bị bỏ lại như thế.

Mạc Mạc rất lo lắng, Mạc Bảo có thể đói bụng hay không, có bị ai ức hiếp hay không, có quan chăm sóc không. Tức giận muốn Giản Chiến Nam tìm Mạc Bảo về, nhưng Giản Chiến Nam không đồng ý, hắn tức giận. Hắn mua cho cô một con cún con, còn rất quan tâm nó nữa.

Dù sao Mạc Mạc cũng không nghĩ tới, sau khi cô bị Giản Chiến Nam đưa về thành phố C nửa tháng, nhưng sau đó lại thấy Mạc Bảo ở cửa, Mạc Bảo đã như da bọc xương, hấp hối. lúc đó Mạc Mạc rất hoảng sợ, cô hoàn toàn không thể tin rằng Mạc Bảo sẽ tìm đến, cô cũng không biết làm sao mà Mạc Bảo có thể tìm được cô ở nơi xa như thế, nhưng mà lúc đó Mạc Mạc vừa cảm động vừa đau lòng, cô ôm Mạc Bảo khóc một trận, đau lòng đến chết, hét lên với Giản Chiến Nam, bắt Giản Chiến Nam phải cứu sống Mạc Bảo, nếu không Mạc Bảo sẽ chết.

Lúc đó cô khóc rất thê thảm, Giản Chiến Nam cũng ngây ra, chỉ vì một con chó mà cô khóc như thế sao, rất hiếm thấy, Giản Chiến Nam đưa Mạc Bảo tới bác sĩ thú y, mà Mạc Mạc do ôm Mạc Bảo nên bị dị ứng nên Giản Chiến Nam không cho cô đi thăm Mạc Bảo.

Sau đó Giản Chiến Nam nói Mạc Bảo đã chữa xong và được người khác nhận nuôi rồi, Mạc Mạc bị dị ứng với chó, cho nên Giản Chiến Nam không cho cô nuôi chó nữa, lúc đó Mạc Mạc tức đến chết. Nhưng cũng không có cách nào khác, làm loạn vài ngày khiến Giản Chiến Nam bức bối, hắn nói nếu cô còn ảm ỉ thì hắn sẽ đưa Mạc Bảo đi làm thịt.

Vì chuyện đó mà rất lâu Mạc Mạc không đã động gì với Giản Chiến Nam, cũng chưa thấy Mạc Bảo, lúc đó hai người như nước với lửa, Mạc Mạc cũng không đi xin hắn nữa, chỉ cần Mạc Bảo sống tốt là được rồi.

Bây giờ không cần xin, hai người có thể từ từ nói chuyện, từ từ thương lượng, cho nên, Mạc Mạc đưa ra yêu cầu này, hẳn yêu cô thì nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện nhỏ này của cô, Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam không nói lời nào, lắc tay hắn “Được không hả?”

Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, buông tay cô ra rồi nắm vai cô “Được, nhưng cần vài ngày đã, người nhận nuôi nó đã dọn tới chỗ khác rồi, anh cần đi tìm thử đã.”

Ánh mắt Mạc Mạc sáng lên, tặng một nụ hôn, nói rất dịu dàng: “Ông xã, anh tốt thật.”

Giản Chiến Nam hoàn toàn chết chìm trong sự dịu dàng của Mạc Mạc, thời gian sáu năm qua, hắn vẫn không có được sự dịu dàng, ngọt ngào như thế, nay có được, nhất định hắn phải quý trọng. Mạc Mạc, vĩnh viễn là bảo bối của hắn.

Đi bộ về, Giản Chiến Nam vào phòng xử lý công việc, còn Mạc Mạc trở về phòng, nằm uể oải trên sofa xem tivi như con mèo lười.

Ghế sofa này rất lớn, dù 10 người nằm cũng không thành vấn đề.

Nhìn đồng hồ đã 9 giờ, Mạc Mạc tắt tivi, đi tới phòng làm việc của Giản Chiến Nam, đèn bên trong còn sáng, Giản Chiến Nam vẫn chưa ngủ, hẳn thực sự rất bận, không biết hắn làm sao có thể bỏ ra thời gian để đi tới thành phố nhỏ kia tìm cô, Mạc Mạc tới bếp pha sữa cho hắn, gõ cửa phòng rồi mở cửa ra.

Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam đeo kính cọng vàng, hoàn toàn thay đổi, lúc hắn làm việc, thật sự rất quyến rũ. Vốn là cảm thú, mang thêm mắt kính lại trở thành cảm thú nhả nhận, trong lòng Mạc Mạc cười trộm, đi qua, ôm lấy eo hắn từ phía sau.

Giản Chiến Nam nghiêng đầu hôn cô, kéo Mạc Mạc vào trong lòng hắn, Mạc Mạc để ly sữa trước mặt Giản Chiến Nam: “Hiếu kính ông xã làm việc cực khổ.”

“Bằng không hiếu kính cái khác đi.” Con mắt Giản Chiến Nam toàn là cái nhìn ám muội, răng nanh cắn nhẹ lên môi cô, hắn nghĩ gì làm sao Mạc Mạc không biết được, tránh khỏi môi hắn, giương khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Cần phải tuân thủ đúng quy tắc của chúng ta. Uống nhanh đi, nếu không em sẽ tức giận đó.”

Giản Chiến Nam thờ dài, “Vậy làm phiền bà xã đại nhân, đem sữa đổi thành cà phê nha.”

“Dạ dày của anh không tốt, uống sữa sẽ tốt hơn.” Mạc Mạc mà cố chấp cũng rất dọa người.

“Được, để ở đây, nguội rồi anh sẽ uống.” Kế hoãn binh, hắn không thích uống sữa, nhưng mà lệnh của vợ không thể trái.

“Không cần tìm cớ, em đã pha sữa nguội ở mức có thể uống rồi, ngoan uống đi.” Mạc Mạc không phải là người dễ đối phó như thế, nhìn dáng vẻ ảo não của Giản Chiến Nam, Mạc Mạc hơi cười, thật rất giống một đứa bé.

Giản Chiến Nam chỉ có thể đầu hàng, nhận ly sữa, uống một hơi, Mạc Mạc rời khỏi người Giản Chiến Nam “Em đi ngủ, anh đừng thức khuya quá, không tốt cho cơ thể.”

Giản Chiến Nam cười, nhìn theo bóng dáng Mạc Mạc ra khỏi phòng, cảm giác như thế này rất tốt, giống như hương vị hạnh phúc của năm xưa, tán ra tứ phía, lúc đầu tuy hắn hơi mệt mỏi, nhưng giờ đã tràn đầy năng lượng tiếp tục với công việc bận rộn.

Mạc Mạc trở về phòng ngủ, nhưng không ngủ được, vừa lúc mợ nhỏ gọi tới, kể chuyện mấy ngày nay, thì ra là cậu nhỏ đi thăm Giản Thần Hi, tình trạng tinh thần của Giản Thần Hi vẫn không tốt lắm.

Một người phụ nữ như Giản Thần Hi đáng ra rất nên giận, nhưng cô ta đã như thế rồi, hận có nghĩa gì nữa, cậu nhỏ đã trải qua sinh tử, rất nhiều chuyện cũng đã xảy ra, thời gian trước đó cũng đã ra nước ngoài thăm Ny Ny.

Michelle là một người phụ nữ rất giỏi, có đôi khi cũng như một cô gái nhỏ, nhưng đại nghĩa trước mặt, từ trước tới nay đều là một gái phóng khoáng, cô không để ý quá khứ của Lăng Việt Nhiên, cũng không để ý đến Ny Ny, cô ấy cũng đối xử rất tốt với Ny Ny, giống như đối xử với Lăng Việt Nhiên vậy, cô bảo đó là yêu ai yêu cả đường đi lối về, cô yêu Lăng Việt Nhiên, cho nên, sẽ yêu tất cả mọi thứ của anh, nhưng điều kiện tiên quyết là, tất cả mọi chuyện kia không phải là phản bội và lừa gạt.

Mợ nhỏ nói với cô, lúc nhìn thấy Ny Ny, Ny Ny không hề có thái độ phản ứng kịch liệt, tất cả đều bình thản, ấn tượng của mợ nhỏ với Ny Ny cũng rất tốt, cũng là một đứa nhỏ có lý trí.

Sự thực thì Ny Ny có thể nhận Lăng Việt Nhiên là ba của nó, nhưng cũng không có quá nhiều tình cảm, dù sao thì thời gian ở bên nhau cũng chỉ như con số không. Lúc Lăng Việt Nhiên nói phải chăm sóc Ny Ny, Ny Ny bảo hiện tại nó rất ổn, cho nên không cần có Lăng Việt Nhiên ở bên cạnh, chỉ có một nguyện vọng, hy vọng Lăng Việt Nhiên có thể đi thăm Giản Thần Hi.

Mẹ dù sao đi nữa cũng là mẹ, Ny Ny biết khúc mắc của mẹ, khúc mắc của Giản Thần Hi là Lăng Việt Nhiên, cô bé hy vọng mẹ sẽ tốt hơn. Lăng Việt Nhiên đồng ý, cho nên đã đi thăm Giản Thần Hi, cũng đồng ý phối hợp với bác sĩ, giúp Giản Thần Hi làm hồi phục trị liệu.

Thực sự Mạc Mạc rất bội phục mợ nhỏ, là một người phụ nữ rộng lượng, cũng rất yêu cậu nhỏ, ủng hộ cậu nhỏ làm mọi chuyện, có lẽ là vì khoảng thời gian đặc thù lúc trước, lúc hoạn nạn hai người đã có sự tin tưởng nhau, tình yêu của họ đã trở nên siêu việt, đó là một loại cảnh giới rất cao, cô không có

cách nào lý giải và hiểu được. Chỉ có người phụ nữ như thế mới phù hợp với cậu nhỏ, một người phụ nữ rất giỏi. Phụ nữ mà buôn chuyện thì mãi không xong, cho tới gần 10 giờ, Michella và Mạc Mạc mới tạm biệt. Mạc Mạc cũng nghe tiếng động mở cửa ở phòng bên cạnh của Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc không nhận được gửi tin nhắn cho Giản Chiến Nam: “Ông xã, đã ngủ chưa?”

Giản Chiến Nam không trả lời, chỉ cách một bức tường mà còn phải gửi tin nhắn sao, cảm thấy đây là một cô gái quá ngây thơ, nhưng cũng cảm thấy có điểm đặc biệt, coi như tình nhân đang yêu nhau, không thể gặp mặt, chỉ có thể thông qua di động để tâm sự với nhau.

“Chưa.” Hần trả lời.

Mạc Mạc do dự rất lâu mới gửi lại: “Em muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Cái gì?” Giản Chiến Nam hỏi.

“Anh... mấy năm nay có liên lạc với Nhã Nhi không?”

Chân mày Giản Chiến Nam căng lên, đó là lời nói khá miễn cưỡng, hần hơi lo lắng, Mạc Mạc vẫn còn để ý sao? Đã rất nhiều năm rồi hần không liên lạc gì với Nhã Nhi, sau khi hần và Mạc Mạc hòa thuận cũng không từng hỏi hần qua chuyện của Nhã Nhi, nhưng vì sao bây giờ Mạc Mạc lại hỏi hần vấn đề này, hần lập tức trả lời: “Không có, Mạc Mạc tin anh.”

“Ừ, em tin anh, chỉ tò mò chút thôi, Ông xã ngủ ngon.”

Giản Chiến Nam thở ra nhẹ nhàng “Bà xã ngủ ngon, hôn em.”

Mạc Mạc cười hi hi cũng gửi lại hai chữ “Hôn anh.”

Giản Chiến Nam nhìn hai chữ Mạc Mạc gửi lại, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật ngốc, cũng là một ông chồng gửi tin nhắn chỉ cách một bức tường, hần phải đi qua đó, mạnh mẽ mà hôn cô có phải tốt hơn không, nhưng chỉ nghĩ như vậy, mà không làm, tâm tình của Mạc Mạc như đứa trẻ, muốn chơi thì sẽ tùy ý cô, chỉ có thể chờ đến một ngày nào đó quy định bị xé bỏ, hần tin như thế.

Ngày hôm sau, Giản Chiến Nam cho người tới bệnh viện lúc trước chữa trị cho Mạc Bảo, nơi đó có tư liệu của Mạc Bảo, hần cần tìm một chú chú giống như đúc với Mạc Bảo, hơn nữa phải thông minh. Bởi vì Mạc Bảo đã chết rồi.

Lúc đó Mạc Mạc ôm Mạc Bảo khóc như mưa, hần biết, nếu Mạc Mạc biết Mạc Bảo chết thì sẽ càng đau lòng hơn, cho nên, vẫn lừa cô, lừa cô rằng Mạc Bảo đã được người khác nhận nuôi rồi.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc Giản Chiến Nam mới đi họp, vừa họp xong thì nhận được điện thoại của mẹ Giản “Me, con đang làm việc, có chuyện gì ả?”

Mẹ Giản không hồn không giận “Sao thế, vội đến mức điện thoại của mẹ mình mà cũng không thể nhận sao?”

Giản Chiến Nam chỉ đành cười nói “Thái hậu, Nữ hoàng, có chuyện gì à, mời ngài nói.”

“Tối nay về ăn cơm.” Thái hậu trực tiếp ra lệnh.

“Con biết rồi.”

Hần phải về nhà đón bà xã bảo bồi nữa.

Mạc Mạc vừa đi dạo phố về với Cầm Từ, quá mệt, sau khi Cầm Từ sinh em bé xong thì dáng người khôi phục rất nhanh, nhưng vẫn béo hơn tí so với trước kia, quần áo không thể mặc được nữa, cho nên Cầm Từ ra ngoài hoàn toàn là mua sắm.

Mua cho mình một đồng quần áo rồi lại mua cho cục cưng một đồng nữa, cộng thêm mấy bộ đồ cho chồng, chân của Mạc Mạc đã sắp bại rồi, gọi cứu mạng thì Cầm Từ mới buông tha cho cô.

Mạc Mạc về nhà liền đá giày cao gót, vừa định uống nước thì thấy trên sofa phòng khách có một người đàn ông, hóa ra là ông xã vừa đi làm không lâu của cô, buổi ngày mà thấy hần rất là khó nha, Mạc Mạc không nghĩ ngợi liền bỏ nhào về phía trước, túi xách trong tay để trên sofa.

“Về lúc nào thế, hôm nay không bận gì sao?”

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc rất cưng chiều “Anh cũng vừa mới về, ra ngoài mua gì thế?”

“Mua cái gì ả?” Tay Mạc Mạc với lấy túi xách, “Mua giúp anh mấy thứ thôi.” Lấy ra một chiếc sơ mi ngắn tay hồng nhạt, còn hưng phấn đo tới đo lui trên người Giản Chiến Nam “Cỡ vừa chứ?”

Về mặt của Giản Chiến Nam ghét bỏ, Mạc Mạc vội hỏi: “Rất đắt đó, em mở ra xem trong cửa hàng, không gói lại, kiểu mới nhất, thịnh hành nhất năm nay đó.”

“Màu sắc lẳng lơ như thế, em khẳng định muốn anh mặc ra ngoài đường.”

Về mặt Mặc Mặc kích động, lời kéo Giản Chiến Nam thừa áo, “Màu này rất đẹp mà, anh nhìn quần áo của anh mà xem, không phải đen thì là trắng, không nữa là màu xám, màu hồng nhạt này rất đẹp. Anh mặc vào cho em nhìn đi, mau lên.”

Giản Chiến Nam ai oán, ai bảo mình cưới một cô vợ tinh quái làm gì, hai người lẳng nhăng đi về phòng, Giản Chiến Nam không tình nguyện cởi sơ mi trắng ra, mặc vào chiếc sơ mi Mặc Mặc vừa mua.

“Hài lòng không?” Giản Chiến Nam hỏi, lắc lư tạo dáng.

Mặc Mặc nhìn Giản Chiến Nam, hoàn toàn bị sắc đẹp mê hoặc, hần trời sinh là khuôn mẫu, mặc cái gì cũng đẹp. Lúc đầu cho rằng có đôi khi hần lạnh lùng tàn bạo, khi thì tài mị, có khi lại giống như đứa nhỏ, có đôi khi thì như ánh mặt trời, nhưng sau khi mặc chiếc áo này, sao lại cảm thấy hần rất yêu nghiệt. Không tốt, cô đã đào ra được tiền chất của ông xã cô, Mặc Mặc vội nói: “Thôi đi, hình như anh không hợp mặc màu này, vẫn màu trắng hơn.”

Giản Chiến Nam tới trước gương, “Cũng không tệ lắm, hôm nay sẽ mặc cái này nha.” Giản Chiến Nam nói xong thì đi ra ngoài, Mặc Mặc vội giữ chặt hần “Ông xã, đừng mà, anh mặc như thế em không chỉ phải lo lắng phụ nữ tấn công anh, còn phải lo lắng anh bị đàn ông uốn xong, ô ô, anh cởi đi.”

“Mặc Tiêu Hữu” Giản Chiến Nam nổi giận, xú nha đầu, hần mà cong như thế sao, không đúng, hần muốn nói là, trong đầu cô toàn nghĩ mấy thứ gì lung tung không đâu à.

Mặc Mặc sợ tới mức buông tay, sao cô lại nói ra những lời trong lòng mình như thế, thật là sai lầm mà, cô đành giả bộ hồ đồ “Sao, sao thế?”

Cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam tới gần Mặc Mặc, gần từng chữ: “Anh... muốn... đề... em”

Khụ khụ, Mặc Mặc bị sắc bởi nước miếng của mình, vội làm nũng, tội nghiệp nói: “Ông xã, em nhận sai, em mệt lắm rồi, anh có biết công lực đi dạo phố của Cầm Tử không, em thật sự rất mệt, chân sưng lên rồi, còn đau nữa...”

“Anh đề em, cũng không phải em đề anh mà...”

“Giản Chiến Nam!” mặt Mặc Mặc đỏ lên, “Ban ngày ban mặt, không cho phép anh chơi trò lưu manh.”

Giản Chiến Nam cười tà ác, “Ài, được rồi, buổi tối chúng ta chơi trò lưu manh, em đi nghỉ đi, mẹ anh gọi điện tới bảo hôm nay về ăn cơm.”

Mặc Mặc hơi sững người, phải đi gặp người nhà Giản Chiến Nam sao, ai, phải chuẩn bị thật tốt...

5 giờ Mặc Mặc và Giản Chiến Nam cùng xuất phát, Mặc Mặc mặc rất khuôn phép, nhưng lại không quá cứng nhắc, vào đến nhà họ Giản, Mặc Mặc mới phát hiện, hôm nay trong nhà có rất nhiều người. Đối với gia đình lớn này Mặc Mặc vẫn còn rất xa lạ. Hai bà cô của Giản Chiến Nam, một ông chú, còn có hai em gái họ, ai cũng nhìn tới, Mặc Mặc cảm thấy, những người này đều nhìn cô với ánh mắt xem thường.

Mặc Mặc đưa quà cho mẹ Giản, thái độ của mẹ Giản cũng coi như hòa nhã dễ gần, đón tiếp mọi người rất tốt, bàn ăn rất dài, mọi người ngồi quanh, Mặc Mặc và Giản Chiến Nam ngồi cạnh nhau.

Lúc ăn cơm, mọi người tùy ý trò chuyện, Mặc Mặc đã tận lực hòa nhập với bọn họ, lúc ăn cơm, Giản Chiến Nam thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Mặc Mặc, sợ cô nhút nhát không dám ăn gì, trong bát và chén đều là đồ ăn.

Bác cả cười nói: “Thật là một đôi ân ái, Chiến Nam bao nuôi cô sáu bảy năm, tình cảm của hai người tốt như thế thật không không dễ nha.”

Tay Mặc Mặc cứng đờ, Giản Chiến Nam cầm tay Mặc Mặc, hần cười “Bác cả, Mặc Mặc ở cùng với con ngày nào thì đều là vợ của con. Nếu người bao nuôi đều trở thành vợ thì bác cả, bác phải chú ý một chút, có thể dưỡng cả đã đưa về hai phụ nhân nữa rồi.”

“Chiến Nam, sao lại nói chuyện với người lớn như thế.” Mẹ Giản nghiêm khắc mắng Giản Chiến Nam, còn ba Giản vẫn không nói gì. Sắc mặt bác cả đã đại biến, bị chặn nói không ra lời.

“Con chỉ có ý tốt, bác cả.” Giản Chiến Nam cúi đầu bók tôm cho Mặc Mặc, Mặc Mặc nói nhỏ: “Em tự làm được mà.” Đường như mọi người nhìn vào đều không tốt.

“Mọi người dùng bữa, dùng bữa đi.” Mẹ Giản đón tiếp.

Sau khi không khí xấu hổ qua đi, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, chú hai, người trước giờ không nói giờ cũng lên tiếng hỏi Mặc Mặc: “Nghe nói cháu dâu tốt nghiệp trung học.”

Đây không phải ăn cơm là chịu hình thì có, nếu không vì Giản Chiến Nam thì cô sẽ không ngồi đây để chịu mọi người nói như thế “Đúng vậy chú hai.”

“Một người tốt nghiệp trung học làm sao có thể làm tốt con dâu của nhà họ Giản, cháu phải học tập nhiều hơn mới xứng với Chiến Nam, tề gia nội trợ thì mới có thể giúp được công việc cho Chiến Nam.”

“Nghe Chiến Nam nói chú hai chỉ tốt nghiệp tiểu học.” Mặc Mặc nói với về mặt ngây thơ, “Nhưng chú hai dựa vào cố gắng của mình cũng đã tạo nên danh tiếng, rất nhiều người đều bộ phục chú hai, bao gồm cả cháu, cũng rất khâm phục chú hai, nhất định cháu sẽ học tập theo chú hai.”

Bản thân mình bằng cấp thấp còn muốn khinh bỉ người khác, lời nói của Mạc Mạc như đâm trúng tim đen, rồi lại dùng nửa câu sau khen chú hai, cũng chứng minh không có bằng cấp, nhưng cũng có thể làm nên chuyện lớn, vừa khen vừa chê, khiến chú hai lập tức dùng con mắt khác nhìn Mạc Mạc, thậm chí trong mắt còn có tia tán thưởng.

Em họ Giản Chiến Nam lại bất bình khi anh họ của mình lại thích một cô gái không có văn hóa, nhin không được mà nói: “Sao cô có thể so được với chú hai chứ,”

Ba Giản quát: “Ăn cơm đi.”

Một bữa ăn với cảnh tàn sát khốc liệt, giết người vô hình, sau khi ăn cơm xong các vị thân thích khó chịu đều lần lượt rời đi, Giản Chiến Nam bị ba Giản gọi đến phòng sách, trong phòng khách chỉ còn lại Mạc Mạc và mẹ Giản.

“Mạc Mạc, lúc nào thì con và Chiến Nam có con đây?” mẹ Giản mãi không nói chuyện nhưng đột nhiên hỏi một câu, giống như một quả mìn bồng nổ bên cạnh Mạc Mạc.

Trong lòng Mạc Mạc hơi lo lắng, dường như cô chưa nghĩ tới và cũng không lo về vấn đề này, mới kết hôn được mấy ngày, nhưng mà không cần nói như thế nếu không mẹ Giản sẽ giận, cô uyển chuyển nói: “Mới kết hôn được mấy ngày, vẫn chưa kịp nghĩ tới vấn đề này ạ.”

“Cũng phải, nhưng mà lời mấy người kia nói con đừng để trong lòng, hiện tại con cũng 25 tuổi rồi, còn Chiến Nam cũng đã 32 tuổi rồi, nên có con đi, năm nay mang thai thì vừa vặn sang năm sinh. Chiến Nam nói con còn muốn đi học, ý của mẹ là, bây giờ con đã lập gia đình rồi, thì yên tâm làm con dâu nhà họ Giản, giúp chồng dạy con là tốt rồi.”

Mạc Mạc không nhịn được phản bác: “Nhưng mà....đó là giấc mộng của con.”

“Mẹ biết, nếu không phải do Chiến Nam phá đám, thì hiện tại con đâu chỉ có tốt nghiệp trung học, nhưng con thử nghĩ lại xem, học bốn năm chính quy, con đã 29 tuổi, Chiến Nam 36 tuổi, lúc ấy mới sinh con, thì sinh xong con cũng đã 30 rồi, bà già này cũng không biết có chờ được đến ngày ôm cháu nữa không.”

Mạc Mạc không nói, trong lòng cũng không thoải mái, mẹ Giản lại tiếp tục: “Ngày mai đi, mẹ đưa con tới bệnh viện kiểm tra, con với Chiến Nam cố gắng một chút, chuyện học hành theo mẹ thì miễn đi.”

“Mẹ!” Mạc Mạc hô lên, “Đề trở về rồi con với Chiến Nam thương lượng một chút.”

“Cũng được, đúng rồi, kỳ sinh lý của con là lúc nào?” Mẹ Giản hỏi.

“Không chuẩn nên con không nhớ được ạ.” Tay Mạc Mạc siết chặt, còn ngóng Giản Chiến Nam mau ra, cô muốn về nhà.

“Lần trước là khi nào?”

“Hình như là nửa tháng trước. Mẹ, con hơi đau bụng, con đi toilet một chút.” Mạc Mạc nói xong thì đứng dậy, đi tới toilet, trong lòng buồn bực, quả thực cô chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ sinh con.

Nhưng trước mắt nhìn dáng vẻ của mẹ Giản, như bắt buộc cô phải sinh con, thậm chí bắt cô phải từ bỏ giấc mộng của mình, hỏi kỳ sinh lý của cô, chẳng sẽ giúp cô tính thời gian mang thai tốt nhất? Đau đầu, Mạc Mạc vẫn cảm thấy chuyện kết hôn là chuyện của hai người, nhưng lúc này đây cô mới biết được, kết hôn đâu chỉ phải là chuyện của hai người, ... sau khi rửa mặt, Mạc Mạc đi ra ngoài, Giản Chiến Nam đang nói chuyện gì đó với mẹ Giản, thấy Mạc Mạc đi ra, Giản Chiến Nam đứng dậy “Mẹ, chúng con đi trước, hôm khác sẽ về.”

“Ừ, về đi, chuyện sinh con mẹ nói với hai đứa, ngày mai cho mẹ đáp án đó.”

Mạc Mạc không nói gì, Giản Chiến Nam lại nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng, Mạc Mạc đi thôi.”

Ra khỏi nhà, Giản Chiến Nam lái xe, đồng thời cũng nhìn sắc mặt Mạc Mạc, sắc mặt cô dường như không tốt lắm “Sao thế, mẹ nói với em chuyện gì à? Lời của bác cả với chú hai em đừng để tâm.”

Ngón tay Mạc Mạc vẽ lung tung trên cửa xe “Em không hẹp hòi như vậy đâu.” Giản Chiến Nam

Mạc Mạc không vui, điều đó Giản Chiến Nam có thể nhìn ra, hấn lái xe nhanh hơn chạy về hướng nhà mình.

Về đến nhà, Mạc Mạc tắm rửa sạch sẽ rồi chui vào chăn, trong đầu lo lắng, những người họ hàng làm khó dễ cô qua lời nói cô có thể không để trong lòng, nhưng chuyện sinh con, cô không thích khi người khác can thiệp thậm chí ép buộc chuyện của mình.

Giản Chiến Nam tắm rửa xong đi ra, nằm bên cạnh Mạc Mạc, mũi người mùi hương thơm mát trên người Mạc Mạc, “Cuối cùng cũng có thể ôm em ngủ, chỉ một ngày mà cảm thấy như chờ một thế kỷ.”

“Mạc Mạc”.

“Hử?”

“Xin lỗi em.” Giản Chiến Nam cúi đầu giải thích, “Anh đã làm hỏng cuộc đời của em, nếu trước kia anh không như thế, thì nhất định bây giờ em đã thực hiện được giấc mộng của mình, có lẽ sẽ trở thành một người đẹp công sở, hoặc là một nữ cường nhân làm việc lớn.”

Tay Mạc Mạc che kín miệng Giản Chiến Nam, vùi đầu trong lồng ngực hắn “Chuyện quá khứ, cứ cho qua đi, không phải chúng ta đã nói rồi sao, em đã không còn trách anh nữa.”

“Bà xã, em rất tốt.” Giản Chiến Nam cúi đầu hôn trán, mũi, mặt, môi của Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc lại cản không cho hắn hôn xuống, “Ông xã, hôm nay em rất mệt, sáng ngày mai lại yêu được không?” ngày mai tâm tình của cô sẽ tốt hơn.

“Em có tâm sự gì, nói cho anh biết, Mạc Mạc, anh sẽ không suy đoán lung tung, ngoan, nói cho anh biết.” Hắn dịu dàng dỗ cô, hắn không thích nhìn đáng vẻ rầu rĩ không vui của cô.

“Không có gì, ngủ đi.” Mạc Mạc nhắm mắt, rõ ràng không muốn nói.

Giản Chiến Nam hơi bực, tắt đèn ngủ. Sáng hôm sau, Giản Chiến Nam dốc sức yêu Mạc Mạc một trận, hắn thích nhìn đáng vẻ mơ màng nửa tỉnh nửa không rơi vào trong tình dục của cô, nhìn cô một môi mê man ở trong lòng hắn, hắn sẽ ôm cô đi tắm, rồi nhìn cô tỉnh lại.

Cùng ăn sáng, cô tiễn hắn tới cửa, hôn tạm biệt, hắn đi làm, Mạc Mạc ngồi xích đu trong sân, nghĩ đến chuyện trong lòng, không biết qua bao lâu, thấy một chiếc xe cách cô ngày càng gần, cho đến khi đậu lại ở chỗ đỗ xe.

Mạc Mạc đứng dậy, thấy người bước xuống từ trên xe, là mẹ chồng cô, mẹ của Giản Chiến Nam, trong đầu liền nhớ tới chuyện bà nói hôm nay muốn đưa cô đi kiểm tra trước khi sinh, không ngờ không chỉ nói mà thôi.

“Mẹ, mẹ tới rồi,” Mạc Mạc cười đi qua.

Trước lúc cưới mẹ Giản cũng đến đây mấy lần, “Mạc Mạc, nhanh thay quần áo đi, mẹ đã hẹn với bác sĩ để làm kiểm tra cho con rồi.”

Mạc Mạc từ chối nói “Mẹ, con vẫn chưa bàn bạc xong với Chiến Nam.”

“Nó bận như thế, đoán chừng cũng không rảnh để đưa con đi, mẹ đi với con cũng thế mà.”

Mạc Mạc nhủ mày, vẫn nói ra cách nghĩ của mình: “Mẹ, chuyện này có thể để chúng con tự quyết định không?”

Mẹ Giản không hôn không giận nói: “Nói như thế, mẹ là mẹ của hai đứa, Giản Chiến Nam là con trai mẹ, con là con dâu mẹ, chuyện này làm sao có thể để hai đứa tự quyết định, mẹ còn không thể quản sao?con thật sự muốn bốn năm sau mới cho nhà họ Giản bế cháu đích tôn sao?”

Thật sự Mạc Mạc rất muốn tức, nhưng đây là mẹ của chồng cô, cô phải coi như đó là mẹ của mình, nếu làm ầm ĩ, thì ông xã cũng khó xử, Mạc Mạc vội nói: “Mẹ, con không có ý đó, mẹ đừng giận.”

“Không phải là tốt, đi đi, đi kiểm tra.”

“Con đi thay quần áo.”

Cuối cùng Mạc Mạc vẫn phải đi tới bệnh viện với mẹ Giản, làm một loạt kiểm tra, cuối cùng toàn bộ đều rất tốt, có thể sinh cục cưng bất cứ lúc nào, mẹ Giản rất vui vẻ, lúc đi ra khỏi bệnh viện, một mức thúc giục cô và Giản Chiến Nam phải cố gắng, sớm sinh cháu đích tôn.

Mạc Mạc lờ mờ về nhà, trong lòng rất bực bội, nằn nhằn trên sofa phòng khách, lúc Giản Chiến Nam về thấy Mạc Mạc nằm trên sofa xem tivi, thấy hắn về nhưng không chạy đến, rất khác thường.

“Sao thế, bà xã bảo bối, có phải kết quả kiểm tra không như ý không?”

Mạc Mạc lười biếng nhìn Giản Chiến Nam “Anh biết em phải đi kiểm tra?”

“Ngày hôm qua mẹ nói với anh.”

“Ông xã!” Mạc Mạc ôm eo Giản Chiến Nam “Anh không thể thương lượng với mẹ một chút sao, chúng ta chờ vài năm nữa mới sinh cục cưng.”

Lòng Giản Chiến Nam trĩu nặng, nhớ Mạc Mạc đã từng mâu thuẫn muốn đưa bé của hắn hay không, chẳng lẽ cho tới hôm nay, cô vẫn như thế, không muốn đưa con của hắn sao? Hắn nhìn Mạc Mạc, có chút khó chịu hỏi “Mạc Mạc, em không muốn có một đứa con của chúng ta sao?”

Mạc Mạc vội giải thích: “Không, không phải không muốn, anh biết mà, em còn muốn đi học, anh không muốn em mang thai khi đi học chứ?”

Giản Chiến Nam kéo Mạc Mạc dậy, ôm vào trong lòng, nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng dỗ cô “Vi sao lại không thể, có rất nhiều khi học đại học còn vẫn sinh baby đó thôi, đến lúc đó, ông xã mỗi ngày sẽ đưa đón em, được không?”

Mạc Mạc đẩy Giản Chiến Nam ra, chau mày, hơi tức giận nói “Giản Chiến Nam, anh đã nói sẽ không bắt em làm chuyện em không muốn, nhưng bây giờ, anh và mẹ lại cùng nhau ép em.”

Trong lòng Giản Chiến Nam không thoải mái lắm, cũng vì sự từ chối của Mạc Mạc mà khó chịu, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc, nghi ngờ nói “Vì sao lại không muốn? Chúng ta kết hôn rồi, sinh một baby thuộc về chúng ta không phải là một chuyện rất bình thường sao?”

“Không quan tâm anh, em muốn đi ăn cơm” Mạc Mạc tức giận nhìn thoáng qua Giản Chiến Nam đi tới nhà ăn. Giản Chiến Nam cũng nhăn mày rồi đi tới phòng ăn.

Dù rất không thoải mái, nhưng chuyện phiền lòng, Mạc Mạc cũng nhớ không lâu, ngày hôm sau sẽ vui vẻ lên. Quy tắc của bọn họ vẫn cần tuân thủ, hai người luôn chiến tranh vì chuyện phân phòng, luôn âm ỉ, thế giới của hai người rất thú vị.

Lúc Giản Chiến Nam tới công ty, Mạc Mạc sẽ giúp Giản Chiến Nam đeo caravat, tiễn hân tới cửa, hôn tạm biệt, những cái đó đã trở thành thói quen. Nhưng gần đây Giản Chiến Nam bị điện thoại của mẹ gây phiền não, mẹ gọi điện thoại đến chỉ hỏi đơn giản là có không, Mạc Mạc có mang thai không, mỗi hơn một tháng, cho dù có thai cũng không nhanh như thế. Nhưng hân cũng đã rất cố gắng. Khẩu Chí đã làm ba, hân không thể tụt lại được, rất chờ đợi một tiểu tử được sinh ra, hân đã bắt đầu cai thuốc, kiêng rượu, đề tranh thủ sinh một cục cưng khỏe mạnh. Đứa bé của hân và Mạc Mạc, nhất định là cục cưng đáng yêu nhất trên đời này.

Hôn nay là ngày ngủ chung, Giản Chiến Nam nghĩ muốn mấy lần. Một ngày ở chung, một ngày không ở chung, hân sắp bị Mạc Mạc làm điên rồi. Mạc Mạc tắm rửa sạch sẽ, lên giường xem tạp chí “Em đã xả nước tắm giúp anh rồi.” Mạc Mạc nói mà không ngừng đầu lên.

Giản Chiến Nam đi vào, lúc chuẩn bị cởi quần thì thấy trên mặt đất cạnh bồn tắm dính một nhãn hiệu nhỏ, hân chỉ nhìn lướt qua không để ý, sau khi cởi đồ, bước vào trong bồn tắm lớn.

Nhưng lại như nghĩ đến gì đó, hân ngồi xuống, một lần nữa tầm mắt rơi trên nhãn hiệu kia, hân nhìn chăm chăm vào đó, đó là nhãn hiệu thuốc tránh thai, Mạc Mạc lại đang dùng thuốc tránh thai.

Trong lòng Giản Chiến Nam khó chịu và tức giận, hân bỗng đứng dậy, tiếng nước rầm lên, nổi giận dưng dưng bước ra khỏi bồn tắm, hân tìm kiếm trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một lọ thuốc, tức giận phủi đồ tắm đi ra, đi đến trước giường, gầm nhẹ “Mạc Tiêu Hữu.”

“Ồ.” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, sao đáng vẻ hân lại tức giận như thế.

Giản Chiến Nam đưa tay để lọ thuốc trên giường, tức giận quát: “Em muốn chọc cho anh giận tới chết phải không hả?”

Mạc Mạc thấy lọ thuốc tránh thai, lắc đầu “Em không uống...”

Trên mặt Giản Chiến Nam toàn là đau khổ, trong lòng cũng đau từng cơn “Vì sao em không nói cho anh biết em uống thuốc tránh thai, anh thì ở đây nỗ lực, cai thuốc, kiêng rượu, anh muốn có một đứa con của chúng ta, còn em ở sau lưng anh uống cái này, Mạc Tiêu Hữu, rốt cuộc em đang nghĩ gì? Anh là người không đáng để em tin như thế sao, có phải không?”

Rốt cuộc là ai không tin ai, Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam nổi giận, chính bản thân cũng tức giận không ít, hân dựa vào gì mà quát cô như thế, nhẫn nại của cô cũng có hạn “Anh đi ra ngoài, em không muốn cãi nhau với anh, đi ra ngoài.”

Một tay Giản Chiến Nam vỗ trán, một tay bóp thắt lưng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng ngón tay chỉ chỉ Mạc Mạc, vung tay, quay người đi, cửa phòng ngửa vang lên tiếng động lớn, hân đang tức giận.

Tay Mạc Mạc cầm lọ thuốc lên, cầm chặt trong lòng bàn tay, mở nắp ra, bên trong vẫn chưa bóc ra, cô ném lọ thuốc trên mặt đất, đầu chôn trong gối, rốt cuộc là ai không tin ai?

Lần đầu tiên cãi nhau sau khi kết hôn, cảm giác rất không tốt, không tốt.

Buổi sáng, Mạc Mạc dậy nấu bữa sáng, Giản Chiến Nam vẫn chưa ra, cô do dự một chút cuối cùng vẫn gõ cửa. Cửa mở ra, hân ăn mặc chỉnh tề, Mạc Mạc nói “Ăn sáng thôi.”

“Anh có việc gấp cần xử lý, em ăn một mình đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì đi xuống lầu. Mạc Mạc đứng tại đó, hân lạnh lùng như thế làm gì, cãi nhau xong thì làm hòa mà, thích chơi chiến tranh lạnh sao? Là hân lòng dạ hẹp hòi, hay là cô lo lắng quá mức, cô cũng không tranh cãi, cần gì mà hân đối xử với cô như thế. Mạc Mạc hơi khó chịu, bữa sáng cũng không ăn. Buổi tối không ngủ tốt, nên nằm trên giường ngủ lúc nào không hay biết.

Cho đến buổi trưa, di Tô gọi Mạc Mạc mới tỉnh lại, dụi mắt, thấy di Tô, Mạc Mạc hỏi: “Mấy giờ?”

“Hơn 11 giờ, cô chủ, Giản lão phu nhân đến, đang ở phòng khách.”

“Cái gì?” Mạc Mạc ngẩn ra, mẹ chồng đến, Mạc Mạc vội xuống giường, rửa mặt chải đầu một chút, thay đồ xuống lầu, mẹ Giản đang ngồi uống trà, Mạc Mạc đi đến “Mẹ, mẹ tới rồi.”

Mẹ Giản nhìn Mạc Mạc, buông chén trà tức giận nhìn Mạc Mạc: “Cô còn biết tôi là mẹ cô sao, lời tôi nói cô xem như gió thoảng bên tai, còn âm ỉ chia phòng ngủ, sao thế, là Chiến Nam của chúng tôi không phải là người xứng để cho cô sinh con cho sao. Nhà họ Giản nhận cô vào cửa, không cần bằng cấp của cô, không gia thế, nhưng cô lại kiêu ngạo, sinh một đứa bé cũng ra sức từ chối, rốt cuộc cô có ý gì.”

Loại chuyện riêng tư này sao mẹ Giản biết, Giản Chiến Nam sẽ không nói, chỉ là chuyện nhỏ của vợ chồng, đột nhiên bị chỉ trích như thế, trong lòng Mạc

Mạc cũng không dễ chịu.

“Mẹ, con không có, đó chỉ là...”

“Được rồi!” mẹ Giản đứng lên, “Tôi không muốn nghe cô nói gì nữa, nếu cô đã vào nhà họ Giản, thì nên tòng phu, phân phòng ngủ, nào có vợ chồng nào chia phòng ngủ, lúc trước cảm thấy cô cái gì cũng không được, ít nhất còn khéo léo một chút, bây giờ xem ra một chút gia giáo cũng không có.”

“Mẹ, mẹ biết không, ba mẹ con là người rất tốt, họ dạy con phải biết hiếu kính người lớn, họ dạy con phải biết khoan dung, họ dạy con không được tranh cãi với người lớn, dạy con đừng tính toán chi li, đáng tiếc con không tốt, những cái họ dạy con học không tốt, làm không tốt, con xin lỗi. Mẹ, không còn gì nữa, con đi lên đây, con không thoải mái, mẹ ngồi thêm lát nữa nhé, không chừng Chiến Nam về giờ đó.” Mạc Mạc quay người nói với dì Tổ “Dì Tổ, bảo phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, làm đồ ăn mẹ thích. Trưa ăn cơm không phải gọi tôi đâu.”

Mạc Mạc nói xong thì lên lầu, còn mẹ Giản một câu cũng nói không nên lời, kinh ngạc đứng tại đó, mặc dì Tổ nói gì “Thái độ của nó là sao, tôi nói sai gì sao? Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Phu nhân, bà muốn ăn gì?” Dì Tổ hỏi.

“Cái gì cũng không ăn, tức đến no rồi.” Mẹ Giản nói xong cũng đi, vẻ mặt rất mất hứng.

Mạc Mạc quay về phòng ngủ, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị la mắng như thế, cũng không có ai bắt cô làm chuyện mà cô không muốn, ngoại trừ Giản Chiến Nam, ngoại trừ nhà họ Giản.

Mạc Mạc nhốt mình trong toilet, mở nước, hắt nước lạnh lên mặt, đừng khóc, đừng khóc, không có gì, nhưng vì sao vẫn thấy khó chịu, tủi thân, vì sao phải nhận trách mắng của một người không liên quan gì, đơn giản chỉ vì cô là vợ của Giản Chiến Nam sao?

Cô đã cố gắng, vì sao bọn họ vẫn gây sự như thế, cô chỉ tạm thời chưa muốn sinh con thôi, chỉ muốn trải qua cuộc sống của mình với Giản Chiến Nam, chỉ vì thế mà không gia giáo sao, ba mẹ....

Mạc Mạc khóc lên tiếng, cơ thể từ từ ngồi xuống trên mặt đất, vì sao cuộc sống lại không thể đơn giản hơn một chút, vì sao phải như vậy chứ, có phải thực sự cô chưa đủ tốt, cô phải làm sao mới có thể đây, mới làm tốt đây?

Giản Chiến Nam nhận được điện thoại của dì Tổ thì lập tức lái xe trở về, mẹ đã đi rồi, dì Tổ nói Mạc Mạc ở trong phòng ngủ, hắn mở cửa đi vào, không thấy Mạc Mạc đâu, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc trong phòng tắm của Mạc Mạc, tìm hắn bỗng nhiên đau nhói, bước tới đưa tay đẩy cửa ra để đi vào.

Mạc Mạc như một đứa trẻ bất lực ngồi khóc dưới đất, trên mặt toàn là nước mắt, lòng Giản Chiến Nam như vị nhéo, rất đau, Mạc Mạc hơi ngạc nhiên, ngừng khóc lại.

Nước mắt vẫn còn đọng lại ở khóe mắt, cô không muốn hắn nhìn thấy dáng vẻ chật chội của cô, cô kết hôn rồi, không phải là một đứa bé nữa, không thể động cái là khóc nhè, cô vội đứng dậy cầm khăn để lau mặt.

Giản Chiến Nam ôm cô vào trong lòng, tìm đau như vỡ ra.

Mạc Mạc đang ngủ, cô khóc đã mệt, hắn nghe dì Tổ nói, Mạc Mạc bị mẹ giáo huấn, mẹ hùng hổ hăm dọa, nhưng Mạc Mạc vẫn cười. Bác cả nói những lời không tốt, Mạc Mạc cũng không để trong lòng, rốt cuộc mẹ của hắn đã nói gì?

Hắn hỏi dì Tổ thì mới biết được nội dung cuộc nói chuyện, sao mẹ của mình lại có thể nói con nhà người khác không có gia giáo, ba mẹ Mạc Mạc mất sớm, đó vẫn là nỗi đau trong lòng cô, dù bản thân cô bị mắng thậm tệ đến thế nào đi nữa cô cũng không so đo, nhưng mẹ nói Mạc Mạc không có gia giáo, cũng như nói chính người nhà của Mạc Mạc.

Cô không muốn cho hắn biết mẹ đã nói những gì, cũng không muốn nói cái sai của mẹ, chỉ có thể trốn khóc ở trong phòng tắm, càng nghĩ Giản Chiến Nam càng buồn bực, đau lòng, hối hận tại sao ngày hôm qua lại nổi giận, vì sao sáng này không chịu làm hòa với cô.

Buồn bực nên bước chân của Giản Chiến Nam rất thong thả, tầm mắt lại dừng lại trên lọ thuốc nhỏ kia, nắp đã không còn, hắn quay người nhặt lên, nhưng chỉ thấy miếng dán niêm phong vẫn chưa mở ra.

Chết tiệt!

Hắn tự mắng bản thân mình.

Hắn không tin tưởng, là bản thân hắn, không không tin lời của Mạc Mạc, hắn nhớ cô nói là cô không uống thuốc, nhưng hắn không tin, thậm chí còn tức giận đi ra ngoài, Giản Chiến Nam siết chặt lọ thuốc trong tay, suy sụp ngồi bên cạnh Mạc Mạc.

Hắn rất muốn đâm chết bản thân mình.

Chương 68

Mạc Mạc ngủ thẳng tới lúc ăn cơm tối thì mới bị Giản Chiến Nam đánh thức, cô phải ăn cơm chiều vì cơm trưa cô đã không ăn rồi, Giản Chiến Nam sợ cô đói quá mức.

Cơm tối, Mạc Mạc ăn trong phòng ngủ, còn là cơm do Giản Chiến Nam đưa vào. Mạc Mạc cúi đầu ăn, còn Giản Chiến Nam vẫn nhìn cô, hai người không nói chuyện, không khí hơi ngột ngạt.

Cuối cùng Giản Chiến Nam yên lặng ra khỏi phòng, ánh mắt Mạc Mạc không kịp được nhìn theo bóng dáng Giản Chiến Nam. Hơi ảo não, hần mớ miệng nói trước một câu không được sao?

Khoai tây sọi là do Giản Chiến Nam xào, tuy sọi vẫn dày, nhưng hương vị rất chính tông. Vì cổ cù tay nghề của Giản Chiến Nam có tiến bộ hơn nên Mạc Mạc ăn khoai tây không ngớt.

Cô ăn no, Giản Chiến Nam lại vào, để tay sau lưng, giống như đang giấu thứ gì đó, vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt Mạc Mạc, nói rất hối lỗi “Bà xã...”

“Hử?” Mạc Mạc học theo giọng điệu của Giản Chiến Nam, hơi khó chịu một chút để cho hắn biết cô rất tức, buổi sáng làm hòa với hắn, hắn cũng không phản ứng, hử, cho nên khuôn mặt nhỏ của Mạc Mạc vẫn cứng đờ, còn tỏ vẻ rất tức giận, nhưng thực ra cô đã không sao rồi, vợ chồng sao có thể thù hận như thế được.

Tay Giản Chiến Nam đặt ở sau lưng từ từ đưa ra phía trước, như là thứ gì đó xuất hiện trước mặt của Mạc Mạc. Lúc đó mắt Mạc Mạc cũng dừng ngay ở tay của Giản Chiến Nam, trong giây phút đó cô như lặng đi, cô nghi ngờ hỏi: “Anh... cầm ván giặt đồ làm gì, muốn dùng vũ lực với em sao? Em nói cho anh biết, nếu anh đánh em, em sẽ đi tố cáo anh bạo lực.” Về mặt Mạc Mạc hơi sợ.

Mắt Giản Chiến Nam hơi giật giật, chẳng lẽ hắn là bạo quân sao? Về mặt rất chân thành, nói thâm trầm “Bà xã. Hôm qua anh không nên không tin em, lại càng không nên tức giận lung tung như thế, còn có mẹ anh... khiến em chịu tủi thân, bảo bố Mạc Mạc tha thứ cho ông xã một lần nha...”

Giải thích rất thành khẩn, cô liền tha thứ cho hắn, nhưng Mạc Mạc rất muốn biết hắn cầm ván giặt đồ làm gì, cố ý nói: “Anh cầm vũ khí đến giải thích với em, ai dám nói không tha thứ cho anh sao, nhờ may anh đánh em thì phải làm sao?”

Giản Chiến Nam lại thành khẩn giải thích: “Bà xã, cái này không phải vũ khí.”

Mạc Mạc như rồng mi: “Ồ, vậy là cái gì?”

“Dụng cụ tra tấn, bà xã, anh biết em tức giận, nếu em chưa hết giận, thì phạt anh quỳ ván giặt đồ đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì đặt ván giặt đồ xuống dưới đất, sau đó thực sự làm bộ dạng định quỳ, Mạc Mạc quýnh lên nhào vào ôm lấy hắn “Này này, anh làm gì thế, em cũng không phải là nữ bạo quân, làm gì mà bắt anh quỳ ván giặt đồ, anh muốn xin lỗi hay khiến em tức chết đây?”

Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc không tức giận, lập tức yên lòng, tay đưa ra ôm lấy Mạc Mạc, tay còn lại nắm cầm Mạc Mạc, đôi mắt đen nhìn cô với vẻ có lỗi “Mạc Mạc, xin lỗi em, là anh không đủ tốt.”

Mạc Mạc ôm lấy eo Giản Chiến Nam, vùi đầu trong lòng hắn, nói nhỏ: “Không phải, em cũng không tốt, về sau chúng ta đừng cãi nhau nữa được không, dù là cãi nhau cũng không được chiến tranh lạnh, được không?”

Giản Chiến Nam cúi đầu hôn tóc Mạc Mạc, “Được.” Vì sao mà Mạc Mạc phải đối xử tốt với hắn như thế, mắng hắn một chút cũng được, nhưng cô lại không mắng, cô tốt như thế chỉ càng khiến hắn yêu cô hơn nữa.

Đột nhiên Mạc Mạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt bức bối, nói rất nghiêm túc: “Ván giặt đồ không cần quỳ, nhưng tội thì không thể miễn, tai vạ khó tránh, kết quả khiến bà xã tức giận là rất nghiêm trọng đó.”

“Bà xã, hôm nay đừng chia phòng ngủ nha,...” trừng phạt như thế với hắn là rất nghiêm trọng, trăm phần trăm là Mạc Mạc biết được điều đó, nhưng ngày hôm qua đã chia phòng rồi, “Bà xã, trừng phạt như thế rất không có nhân đạo đó.”

Mạc Mạc cười phù một tiếng, đẩy hắn ra một chút, cởi quần áo trên người ra vứt cho hắn, “Em không vô nhân đạo như thế đâu, phạt anh giặt quần áo cho em, dùng ván giặt đồ để giặt.”

Giản Chiến Nam cười xấu xa, tới gần Mạc Mạc, nói rất ám muội: “Tiếp tục cởi đi.”

Trên người cô chỉ còn lại áo ngực và quần lót, khuôn mặt nhỏ hơi phẫn hồng, lấy chăn bọc người lại, cười hề hề như kẻ trộm “Không cần nữa, cái này tự em giặt là được rồi.”

“Sao lại không cần, nhất định cần!” Giản Chiến Nam nói xong thì bước tới, đè sát Mạc Mạc ở trên giường, mạnh mẽ kéo áo ngực và quần lót của Mạc Mạc, khiến Mạc Mạc hét lên, hai người cười đùa một hồi dẫn đến mây mưa khiến tiếng cười của hai người tiêu tán.

Cuối cùng Giản Chiến Nam thực sự đưa quần áo của Mạc Mạc đi giặt, Mạc Mạc vẫn hơi ngượng, “Ông xã, ăn vẫn chưa ăn cơm tối, thực ra không cần anh phải đi giặt đâu, thành ý của anh em nhận rồi, thật sự.”

“Nói là làm, Mạc Mạc, anh phải làm một người nói được làm được, ngoan, để ông xã phục vụ cho em một lần.” Giản Chiến Nam vừa nói vừa dùng ngón tay khêu áo ngực rất sắc tình của cô quay người đi giặt, Mạc Mạc rất muốn đập hấn một đập, không cần đi giặt quần áo mà vẫn mập mờ như thế được không. Nếu ông xã thực sự kiên trì, thì cô liền ngoan ngoãn hưởng thụ sự phục vụ đặc thù của ông xã.

Trên môi Mạc Mạc nở nụ cười, nhìn theo bóng dáng Giản Chiến Nam đi vào toilet, cô không thể tin được, đây là Giản Chiến Nam mà cô quen biết, cô từng cho rằng hấn là một thiên sứ mặt trời ở trên cao, thần thánh, tôn quý, hoặc như là ác ma, có thể hủy diệt hết thảy, nhưng chưa bao giờ biết, hấn có thể hóa thân thành một người đàn ông đáng yêu như thế, một người đàn ông đi giặt đồ cho vợ.

Hai từ ông xã này ở trong tim Mạc Mạc có thêm một hàm nghĩa mới, ngoài thân phận là tổng giám đốc, về đến nhà, hấn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông nuông chiều cô, là ông xã của cô.

Có một người chồng như thế, thì cô còn do dự sợ hãi gì chứ, sự sợ hãi trong đáy lòng đó sớm hay muộn gì rồi cũng phải vượt qua. Thực ra tạm thời bây giờ cô không muốn có con, nguyên nhân lớn nhất trong lòng cô là nỗi sợ hãi, bởi vì bảo bối trước đó của Mạc Mạc sinh ra trên đời chưa kịp khóc một tiếng nào thì đã rời khỏi thế giới này, thậm chí cô cũng chưa từng được nhìn đứa bé một lần, không biết nó có đáng yêu như thế nào, bác sĩ nói cho cô biết, là một bé trai.

Lúc nghe tin dữ đó thiếu chút nữa cô điên lên, cô không tin đứa bé sẽ rời khỏi cô, nó ở trong bụng cô bướng bỉnh vận động, nói liền với cô, rất khỏe mạnh, làm sao khi sinh ra lại không thò.

Sống phải thấy người chết phải thấy xác, cho nên cô muốn thấy đứa bé, cho dù chỉ là một thi thể không có độ ấm, nhưng bởi vì cô khó sinh nên hôn mê rất lâu, bác sĩ nói, bảo bối của cô đã đưa đi xử lý theo rác thải của bệnh viện rồi.

Cô đau đến mức khóc cũng không có sức để khóc, ngày đó xuất viện, trên đường cô nhặt được Mạc Bảo, tiểu tử đáng thương kia đôi gầy chỉ còn da bọc xương, nên cô đã đưa Mạc Bảo về.

Một lần đau khổ kia, như để lại bóng ma khó phai mờ trong lòng cô, cô sợ hãi sự đau khổ đó, khó sinh, thì đứa nhỏ liền rời đi đau khổ như thế, cho nên, hiện tại cô rất mâu thuẫn về vấn đề sinh con. Là cô...không chăm sóc tốt cho cục cưng.

Còn có một nguyên nhân lớn nữa, chính là bóng ma mà Giản Chiến Nam để lại cho cô, tuy cô đã lấy hấn, nhưng hấn vẫn không tin cô, luôn sợ hấn lại một lần nữa tuyệt tình rời khỏi cô, lúc đó cục cưng phải làm sao?

Cô lại đang buồn lo vô cớ, cho nên, bây giờ cô cảm thấy mọi thứ cứ tuân theo tự nhiên là được rồi, không cần phải sợ hãi, mà cố gắng tranh thủ hạnh phúc. Nếu đứa bé thật sự muốn tới thì cô sẽ dừng cảm chào đón nó.

Lúc đầu cô định uống thuốc tránh thai, nhưng cuối cùng lại lựa chọn không uống, may mắn, là thật sự cô không uống. Nhưng hơn một tháng này vẫn không có thai, có phải là cố gắng chưa đủ?

Mạc Mạc đứng dậy đi tới tủ áo tìm đồ mặc vào rồi đi vào phòng bếp. Cô muốn chủ động làm đồ ăn khuya cho ông xã, nhưng không nghĩ tới ở phòng bếp đã được chuẩn bị tốt, thì ra là vì Giản Chiến Nam sợ buổi tối cô sẽ đói, cho nên cố ý bảo nhà bếp chuẩn bị cháo cá cho cô ăn tối.

Mạc Mạc bê một chén lên rồi thổi thổi, rồi bê bát cháo về phòng ngủ với vẻ mặt ngọt ngào, rồi đi tới phòng tắm, cô muốn gọi Giản Chiến Nam ra, cũng muốn nhìn xem ông xã hoàn mỹ khi giặt quần áo có đáng yêu như thế nào, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng thấy qua, dường như vẫn là một người đàn ông sùng bái, là thần, khi thần cúi ra áo tiên thì sẽ có đáng yêu gì đây, khụ khụ, đáng yêu Giản Chiến Nam cúi đầu thì cô đã thấy qua, nhưng là muốn nhìn xem đáng yêu khi giặt đồ của thần tiên mà thôi.

“Ông xã, giặt xong chưa, ăn cháo nào.” Một chân Mạc Mạc vừa bước vào toilet, vẫn chưa kịp nhìn Giản Chiến Nam thì chào đón cô là một cái tát, bộp một tiếng, đầu của Mạc Mạc lệch hẳn qua một bên, bát cháo bê trong tay cũng bị rơi trên mặt đất, vỡ ra, cháo văng ra lung tung. Mạc Mạc hơi lơ mơ, Giản Chiến Nam xông tới ôm lấy cô, vẻ mặt rất tức giận “Mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

Mạc Mạc hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, sau lúc đó thì thấy gương mặt phẫn nộ của mẹ, là mẹ đánh cô, mặt cô đỏ lên, bởi vì tức giận nên cơ thể hơi run rẩy.

“Sao, mẹ đánh nó có sai sao?” mẹ Giản tức giận đến xanh mặt, tay chỉ vào Mạc Mạc, phẫn nộ quát lên: “Con tôi, ngay cả chiếc tát từ nhỏ tới lớn tôi cũng không bắt nó giặt qua, cô rất được, còn sai con tôi giặt nội y, cô bảo một người đàn ông giặt giúp cô những thứ này à?! Tay của cô đâu, trong nhà không có người làm sao?”

Mẹ Giản đã tức đến mức sắp điên lên rồi, bà chỉ đột kích kiểm tra, nhìn thử xem có phải hai đứa chia phòng ngủ không, lúc sáng khi gọi điện thoại cho người làm kia mới biết, người nói cho bà biết con trai và con dâu chia phòng ngủ kia đã bị Giản Chiến Nam sa thải, cho nên bà tự tới đây, không nghĩ rằng lại nhìn thấy con trai mình cao cao tại thượng, đứa con được nuông chiều từ nhỏ thế mà lại đi giặt nội y cho phụ nữ.

Về mặt Giản Chiến Nam cũng tái mét, “Mẹ, đây là chuyện của con, mong mẹ đừng can thiệp, là con muốn làm như thế, mẹ, con muốn mẹ xin lỗi Mạc Mạc.”

Mẹ Giản lại nổi giận, tức đến run cả tay, khóc nức nở nói: “Được, con bảo mẹ xin lỗi nó, mẹ thương con là sai sao, con còn muốn mẹ xin lỗi?! Con muốn chọc cho mẹ giận tức chết phải không?!con còn xem mẹ là mẹ của con sao?”

“Mẹ, con là con của mẹ, mẹ thương con. Nhưng Mạc Mạc thì sao, nếu con của mẹ bị đánh một tát như thế thì mẹ cảm thấy như thế nào?”

“Có người nói chuyện với mẹ như con thế sao?” rõ ràng mẹ Giản đã hơi nhụt chí, nhưng vẫn không chịu hạ thấp mặt mũi, bây giờ tình tảo lại cũng hiểu được bản thân đã quá xúc động.

Mạc Mạc rất muốn đi khỏi đó nhưng Giản Chiến Nam vẫn ôm chặt cô, đang ra hiệu cho cô đừng đi, Mạc Mạc, không đi, anh xin lỗi. Đứng thế, cô có thể đi đâu, cô đã kết hôn, đi rồi thì có thể như thế nào, rồi cuối cùng vẫn cần phải trở về thôi, đi khỏi rất dễ, nhưng khi trở về chỉ khiến cho mọi người cười nhạo thôi, trừ khi cô đã nghĩ kỹ, hai người ly hôn như vậy sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa. Người một nhà không phải nên hòa hợp sao, vì sao phải như vậy chứ?

Mặt Mạc Mạc trắng bệch, nhìn Giản Chiến Nam dường như còn muốn làm ấm với mẹ Giản, cô lạnh lùng nói: “Mẹ, mẹ đừng tức giận, tại con không hiểu chuyện, không nên bảo Chiến Nam làm những việc này. Chiến Nam, anh đưa mẹ ra ngoài ngồi đi, tự mình em giặt là được rồi.”

“Biết là tốt rồi.” Mẹ Giản nghe Mạc Mạc nói như thế thì con tức mới tiêu bớt, không nói thêm gì nhắc chân đi ra ngoài, Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc đầy áy náy, không biết nói gì cho phải, quay người ra ngoài theo mẹ Giản, trước tiên hẳn cần trấn an người mẹ đang xúc động của hắn đã.

Giản Chiến Nam đi ra ngoài, cô đóng cửa toilet lại, mặt còn đau, cô không biết cuộc sống sao lại phức tạp như thế, chỉ là một chuyện nhỏ, chỉ là chuyện của hai người, vì sao lại trở nên phức tạp như thế.

Cô đứng trước gương, nhìn thấy dấu bàn tay trên mặt, chỉ cảm thấy ai oán, nhưng không có cảm giác đau khổ sâu sắc, càng không có nước mắt, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, giống như bị kẹt ở giữa khe hở, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Mạc Mạc hơi mơ màng, những ngày như thế còn muốn tiếp tục bao lâu nữa, cô có thể chịu đựng bao lâu nữa, Giản Chiến Nam sẽ có bao nhiêu kiên nhẫn để xử lý chuyện này, công việc của hắn rất bận, về đến nhà đã mệt sắp chết rồi, còn phải đối mặt với chuyện trong nhà nữa, kiên nhẫn của hắn có thể dùng được bao nhiêu?

Còn giặt quần áo gì nữa chứ? Nhìn thấy quần áo trong bồn, Mạc Mạc cảm thấy buồn cười, đơn giản là, Giản Chiến Nam rất tốt với cô, cho nên mới có thể dẫn tới một cái tát, ài, thôi đời gì thế này.

Mạc Mạc để quần áo trong thùng rác, rửa mặt, trong lòng rất khó chịu, nhưng không khóc, cô ra khỏi toilet, nằm gục trên giường, lòng rất mệt. Lúc Mạc Mạc đang rối rắm thì Giản Chiến Nam trở lại, cầm đá trong tay, trên mặt hắn có nét ưu tư phức tạp rất khó phân biệt. Mạc Mạc biết, có một loại cảm xúc như là tự trách, rất có lỗi. Nhưng mỗi ngày đều xin lỗi, thì thời gian qua phải tiếp tục như thế nào.

Hắn ngồi bên cạnh cô, cô nằm trên giường đọc tạp chí, thật sự Mạc Mạc không muốn nói chuyện, cũng không biết nói cái gì, tâm tình rất chán. Hắn đắp đá lên trên mặt cho cô, tay cô nhận lấy, giọng nói hơi yếu ớt “Em tự làm được, anh đi nghỉ sớm một chút, này mai còn bận nữa.”

Giản Chiến Nam ôm lấy Mạc Mạc “Mạc Mạc...”

“Em mệt, có thể để ngày mai nói sau không.” Một câu cô cũng không muốn nói, cũng không muốn nghe Giản Chiến Nam nói lời xin lỗi. Thật ra cô rất muốn tức giận, đem sự tức giận với mẹ Giản trút trên người Giản Chiến Nam, nhưng như thế thì có nghĩa gì chứ, lại chỉ có thể tạo nên một vòng luẩn quẩn khó chịu. Giải thích, xin lỗi, chẳng lẽ cuộc sống cứ phải trải qua trong xin lỗi, cho nên thôi đi.

“Mệt thì ngủ đi.” Giản Chiến Nam hôn trán Mạc Mạc, lấy túi chườm đá đi. Mạc Mạc nằm xuống nhắm mắt ngủ, không nhìn thấy thần sắc phức tạp trên mặt của hắn, cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, nhưng làm sao cũng không ngủ được, chỉ có thể từ từ nhắm mắt lại giả ngủ, chỉ cảm thấy Giản Chiến Nam đã đóng cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Lầu chính cách đó không xa, Giản Chiến Nam đứng trước mặt một số người, cả nam lẫn nữ, đều đang nghe Giản Chiến Nam dặn dò: “Sau này, không có sự cho phép của tôi, không được cho bất cứ ai khác vào nhà, ngoại trừ bạn của cô chủ.” Hắn bổ sung.

“Cậu, nếu người nhà của cậu đến...?” có người hỏi.

Mắt Giản Chiến Nam nghiêm mặt, mảy mặt lại: “Nghe không hiểu lời tôi nói sao? Người nhà họ Giản ngoại trừ tôi ra, những người khác ai cũng không cho vào.”

“Vâng thưa cậu”.

Sáng hôm sau khi Giản Chiến Nam tỉnh lại vẫn nhìn Mạc Mạc, cho đến khi cô cũng tỉnh lại, Mạc Mạc mở mắt ra thấy Giản Chiến Nam cũng đang nhìn mình chăm chú, cô muốn cười nói chào buổi sáng, nhưng cười không nổi, chỉ có thể kém cỏi nhìn lại hắn.

Giản Chiến Nam thấy vết hồng trên mặt Mạc Mạc, không kìm được cúi đầu hôn nhẹ trên mặt cô “Chào buổi sáng, bảo bối.”

“Chào buổi sáng.” Mặt của cô vẫn còn thấy đau.

“Còn đau không?”

Mạc Mạc nhíu mày “Đã không còn đau nữa, mẹ tức giận như thế, nếu là một cái tát của anh thì đoán chừng em đã biến thành đầu heo rồi.” Mạc Mạc vô vị nói xong thì như cái gì cũng không để ý.

“Đồ ngốc, anh thương em còn không hết, làm sao có thể đánh em, yên tâm đi, sẽ không để em biến thành đầu heo đâu.” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, trong lòng rất khó chịu, im một chút rồi nói “Mạc Mạc, mẹ anh...”

“Hừ... đừng nói những lời đó, tóm lại chuyện đã xảy ra, nếu em nói không khó chịu không tức giận là gạt anh. Nhưng đó là mẹ của ông xã em, cho nên em nhìn. Bởi vì chúng ta còn sống với nhau, chúng ta cần nghĩ biện pháp để tránh những chuyện như thế tiếp tục xảy ra, em chỉ hy vọng, dù có xảy ra chuyện gì, thì hãy tin tưởng nhau, thông cảm cho nhau để giải quyết vấn đề, được không?”

Giản Chiến Nam ra khỏi nhà, không tới công ty mà về nhà ba mẹ, ba không ở nhà, người làm nói với hắn mẹ vẫn ở trong phòng “Mẹ.” Giản Chiến Nam gọi.

Mẹ Giản quay đầu, nhíu mày “Sao thế, khuyên mẹ đến xin lỗi sao?”

Đối diện với mẹ như thế khiến Giản Chiến Nam đau đầu, trong trí nhớ, mẹ là người dịu dàng, lương thiện và hiểu biết, vì sao lại chỉ độc đoán với Mạc Mạc như thế “Mẹ, đánh người có đúng không?”

“Con đến giáo dục mẹ phải không?” giọng điệu của mẹ Giản rất khó chịu, chính đứa con mà mình một nay nuôi nấng lại nói như thế.

“Mẹ, mẹ đối với Mạc Mạc không giống như với con gái mình, nhưng ít nhất đừng tổn thương cô ấy.”

“Việc nó làm không đúng, mẹ là mẹ chồng của nó, mẹ có tư cách giáo dục nó.”

“Mẹ!” Giản Chiến Nam chau mày, rõ ràng đã không còn giận “Mẹ, con biết Mạc Mạc không phải là con dâu vừa ý với mẹ chọn, nhưng hoàn cảnh bây giờ, con của mẹ không có cô ấy thì không thể, nếu như vì mẹ rồi sẽ có ngày cô ấy rời khỏi con...”

Sắc mặt mẹ Giản trắng bệch, mắt nhìn chằm chằm vào Giản Chiến Nam “Con, con đang nói cái gì, con uy hiếp mẹ có phải không, hả?”

“Mẹ, Mạc Mạc là người phụ nữ duy nhất con chấp nhận, nếu mẹ không muốn con lẻ loi một mình cả đời, thì xin mẹ đối xử với cô ấy công bằng một chút, cô ấy là một cô gái lương thiện, mong mẹ đừng như thế với cô ấy”, Giản Chiến Nam chạy mày, không nói thêm gì, xoay người rời đi. Còn mẹ Giản thì đứng lặng ở đó.

Giản Chiến Nam không ở nhà thì Mạc Mạc đọc sách, ôn bài, cô không biết Giản Chiến Nam quay về nói chuyện với mẹ, đọc lời tựa cuốn sách một lát thì nhận được điện thoại của Cẩm Từ, giọng điệu của Cẩm Từ tràn ngập sức sống, vừa bắt máy thì nghe được giọng của cô “Mạc Mạc, cậu đang làm gì?”

“Ở nhà đọc sách”. Mạc Mạc lười biếng trả lời.

“Mình tới tìm cậu”.

“Hả?” Mạc Mạc giật mình.

“Sao thế, không có phương tiện à, mình đã ở cửa rồi, chờ mình nha.” Cẩm Từ nói xong thì tắt điện thoại.

Mạc Mạc đi vào toilet, nhìn gương mặt sưng đỏ của mình trong gương, sau khi rửa tóc xuống che khuất rồi mới ra ngoài, xuống dưới phòng khách, đi tới đã mở cửa, Cẩm Từ nhào tới với mười phần sức sống.

“Di Tồ, chào buổi sáng”

“Cô Tô à, mau vào trong đi.” Di tồ đón tiếp cũng lấy dép giúp Cẩm Từ.

Mạc Mạc cười đi tới “Cẩm Từ, cậu gầy rồi.”

“Mình thích nghe những lời này. Ánh mắt cậu sao thế, hồng hồng, không ngủ tốt à, này, có phải đêm qua vận động quá độ không.” Về mặt Cẩm Từ rất mờ ám.

Mạc Mạc kéo Cẩm Từ ngồi xuống sofa, cười hỏi “Cậu đó, vẫn cứ không đứng đắn như thế, sau này nói chuyện không thể không phép tắc như thế, cậu phải làm gương cho con gái cậu nữa. Đúng rồi, sao cậu lại chỉ đến một mình, không đưa con gái nuôi của mình tới sao.”

Về mặt Cẩm Từ bắt đầu dè: “Mẹ chồng không cho mình đưa cục cưng ra ngoài, nói đứa bé còn quá nhỏ, đừng đi loạn như thế. Mình tới đón cậu ra ngoài chơi, rất vất vả mình mới ra ngoài một lần đó, cậu không thể nói không”

“Mình còn thật sự muốn nói không.” Cô chỉ tay ra ngoài,thời miễn đi, Mạc Mạc đứng dậy lôi Cẩm Từ nói: “Đi thôi, mình mời cậu đi xem phim”

Về mặt Cẩm Từ không muốn “Này, không phải chứ, mình đã là mẹ của trẻ nhỏ, còn đi xem phim với một cô gái, có ý gì đây?”

Mạc Mạc nhủ mảy nghĩ: “Cũng đúng, cậu đã thắng cấp rồi, như vậy đi, mời cậu đi spa thì thế nào?”

Cầm Từ vỗ tay “Chú ý này không tồi.”

Hai người cùng cười, Mạc Mạc và Cầm Từ cùng đi spa, mới đi chưa xa, Cầm Từ đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, giữ lấy mặt của Mạc Mạc, mảy nhãn lại “Mạc Mạc, mặt của cậu sao thế?”

“À, không sao.” Mạc Mạc đẩy tay Cầm Từ ra, vuốt tóc không được tự nhiên, như muốn che đi gì đó.

Cầm Từ lại quát lên “Anh ta đánh cậu?”

“Không phải mà.” Mạc Mạc vội che miệng Cầm Từ lại.

Về mặt Cầm Từ tức giận “Vậy là chuyện gì, ngoại trừ hấn ra thì còn có ai, Mạc Mạc, cậu nói đi.”

“Không phải anh ấy, cậu cũng đừng hỏi, tại mình không cẩn thận thôi.”

Đó rõ ràng là dấu bàn tay, gì mà mình không cẩn thận chứ. Cầm Từ nghĩ không ra, ngoại trừ Giản Chiến Nam thì còn ai dám động vào Mạc Mạc chứ, nếu người khác dám chạm vào Mạc Mạc thì đoán chừng Giản Chiến Nam sẽ phết người đó luôn, nếu không phải Giản Chiến Nam, vậy sẽ là ai, chẳng lẽ là người nhà của Giản Chiến Nam?

“Cái gì mà không cẩn thận, cậu cho là mình mù sao, có phải người nhà anh ta hay không, vì sao?”

“Chỉ là hiểu lầm, Cầm Từ, xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, biết không?”

Cầm Từ đau lòng ôm lấy Mạc Mạc “Còn đau không, sao bọn họ có thể đối xử với cậu như thế.”

Mùi Mạc Mạc cay xè, đẩy Cầm Từ ra, “Được rồi, đừng xúc động như thế, người ta sắp khóc rồi đây, đi thôi, đi spa nào! Để cậu thom ngào ngạt trở về chuẩn bị hiến thân.”

“Mạc Mạc, anh ta đối tốt với cậu chứ, nói thật đi.” Cầm Từ nhủ mảy nghĩ nói nghiêm túc.

“Anh ấy đối với mình rất tốt, nếu anh ấy không tốt với mình thì mình sẽ không thể chịu đựng được tất cả những chuyện này. Nhưng mà đó là người nhà của anh ấy, anh ấy có thể làm sao nữa, như với những người đàn ông khác, mình cảm thấy, việc này anh ấy xử lý đã rất tốt rồi.” Nói đến thật buồn cười, bởi vì hấn đối tốt với cô, mới trách mọc mẹ chồng mà, ai.

“Ài, kết hôn có đôi khi thật là chuyện phiền toái, mỗi nhà mỗi cảnh, giống như mẹ chồng mình vậy, mình mới sinh xong, thì bà liền lên kế hoạch tranh thủ đẻ mình sinh thêm đứa nữa, hơn nữa phải là cháu trai, giờ là thời đại nào rồi, nhưng điều làm cho người ta hoảng sợ nhất là, mẹ chồng của mình luôn theo dõi ở góc tường, ngất quá.”

Mạc Mạc cảm khái: “Ái chà, quấy rầy cậu với ông xã yêu yêu nha.”

“Cậu thật sự chả có chút đồng tình gì hết.” Cầm Từ nắm vai Mạc Mạc, về mặt ưu sầu: “Thôi đi, chúng ta không đi spa, chúng ta đi uống rượu, một chén giải ngàn sầu.”

Xem ra cuộc sống của mỗi người đều có một ít vấn đề không được như ý, Mạc Mạc nghĩ một chút rồi nói “Được rồi, hôm nay, hôm nay chúng ta sẽ làm hai kẻ nát rượu. Không đúng, cậu uống rượu sẽ không ảnh hưởng tới cục cưng chứ, cậu không cần cho con bú sao?”

“Ài, đứa con đáng thương của nhà mình a, chỉ có mệnh uống sữa bột thôi, cho nên uống rượu sẽ không sao hết.”

“À, vậy được rồi, chúng ta đi bar.”

Hai người lại đổi hướng đến quán bar, phục vụ quán bar thấy Mạc Mạc đi vào thì hỏi Mạc Mạc muốn uống gì, cô bảo phục vụ đi ra ngoài, cô và Cầm Từ tự phục vụ, hai người bọn họ mà nổi điên thì sẽ chết người đó, không chừng còn xảy ra thảm án, cho nên tốt nhất cho họ đi ra ngoài.

Trước kia khi không có việc gì Mạc Mạc cũng từng nghiền cứu qua, kỹ thuật uống rượu không cao lắm, nhưng để lừa gạt bản thân và Cầm Từ thì vẫn có thể, hai người mỗi người một ly bắt đầu uống, trò chuyện, hát, thương tiếc cho việc hai người đã mất đi cuộc sống đơn giản, hồn nhiên, không có lo âu.

Không lâu sau thì hai người đã say, không có hình tượng nằm ngay trên sàn gỗ của quán, miệng thì không rõ đang hát bài gì, lại cười ngây ngô, hai người lại ôm nhau như lúc còn nhỏ, ngủ một lúc lâu thì trong quán bar xông tới hai người đàn ông.

Nhìn thấy hai cô gái uống say khướt, Giản Chiến Nam và Khâu Chí đều nhủ mảy nghĩ, Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc còn Khâu Chí ôm Cầm Từ. Hai người bị tách ra nên mất hứng ngồi dậy, ồn ào đòi buồng ra, đàn ông thôi tránh ra.

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc về phòng ngủ, còn Khâu Chí thì ôm Cầm Từ tới phòng khách của Giản Chiến Nam, chờ Cầm Từ tỉnh rượu rồi mới đưa về nhà. Trên đường về, Mạc Mạc và Cầm Từ còn tiếp tục nói nhảm.

Cầm Từ mắng to: “Khâu Chí đồ khôn nạn, ...lão nương không muốn sinh nữa, Lão nương thích làm khuê nữ...”

“Haha...” Mạc Mạc cười ngây ngô, tay còn muốn túm lấy Cầm Từ “Mình phải sinh con trai... đi quyến rũ con trai nhà cậu...”

“Con trai mình... mới .... không thèm con trai của cậu.....”

Mạc Mạc uống say nên nói nhầm con gái thành con trai, làm mẹ nuôi mà không để tâm gì cả, mà Cầm Từ là mẹ đẻ nhưng say rượu cũng quên mất mình sinh là con gái. Hai người đàn ông nhìn nhau, dờ khóc dờ cười.

Về đến phòng, đi Tô pha nước mặt ong cho Mạc Mạc và Cầm Từ uống, Giản Chiến Nam nhận ly nước đến đỡ Mạc Mạc uống, sau đó đặt ly lên bàn, đột nhiên Mạc Mạc bắt ngồi xuống, ôm cổ Giản Chiến Nam khóc tức tưởi, “Ồ.... Cầm Từ mình rất khó chịu, ...tại sao họ không thích mình... Cầm Từ... chúng ta bỏ trốn đi.....mình muốn đi thanh tu...mình muốn xuất gia...mình muốn làm ni cô.....hì hì, cạo trọc...nhưng mà...mình không nỡ với Giản vô lại nhà mình....., anh ấy vô lại như thế....sao mà mình vẫn luyến tiếc.....ô ô làm sao bây giờ...”

Tìm Giản Chiến Nam đau đớn từng cơn, yết hầu rung rung, phát đau, hai tay ôm lấy mặt của Mạc Mạc, không kim được cúi đầu hôn cô “Mạc Mạc, luyến tiếc thì đừng đi, Giản vô lại không thể không có em, biết không?”

Mạc Mạc ghét bỏ đẩy mặt của Giản Chiến Nam ra, nói không rõ ràng: “A. Cầm Từ... sao cậu lại hôn mình.....không đi.....không đi, mình còn muốn sinh một tiêu vô lại nữa,...để cho nó ức hiếp Giản vô lại giúp mình.....”

Mạc Mạc ảm ỉ một chút cuối cùng cũng ngủ, còn Giản Chiến Nam nằm cạnh bên cô, ôm cô, sau khi say rượu nói lời thật, thật sự Mạc Mạc có ý định rời khỏi Giản Chiến Nam, nhưng cô nói là vẫn còn luyến tiếc hần.

Sao hần có thể để cho Mạc Mạc chịu tủi thân, làm sao có thể...

Lúc Mạc Mạc tỉnh lại thì đã tối, mở mắt ra thì lập tức ngồi dậy, vội vàng chạy tới trước gương, vẽ mặt kích động, Giản Chiến Nam ngồi một bên bàn internet ngồi nhìn Mạc Mạc: “Sao thế?”

“Cảm ơn ông trời.” Mạc Mạc làm dấu tay a di đà phật, “Em tưởng là đã cạo trọc đầu rồi, may mà chỉ là mơ.” Mạc Mạc ngoảnh đầu nhìn Giản Chiến Nam, “Này, anh về lúc nào thế?”

Giản Chiến Nam nói với vẻ mặt bất đắc dĩ “Em thật là say không nhẹ.”

“Em uống rượu à, thảo nào đau đầu, Cầm Từ đâu?” Mạc Mạc không nhìn được nhãn mày, nhớ là cô uống rượu với Cầm Từ.

“Khâu Chí đón cô ấy về rồi.”

Mạc Mạc tiếp tục nhìn gương, sao vẫn cảm thấy có gì đó không đúng “A!” một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

“Sao thế.” Giản Chiến Nam vội đi tới.

Mạc Mạc vuốt lông mày của mình, lông mày phải sao chỉ còn lại một nửa, Mạc Mạc hoảng hốt nói “Lông mày đâu rồi, lông mày đâu rồi?”

Mặt Giản Chiến Nam cũng xanh đi, lông mày của mình bị cạo cũng không biết, rốt cuộc say đến mức làm gì rồi, hần vừa mới phát hiện, nhưng cho là tự Mạc Mạc cạo, sau đó Cầm Từ đến nên chưa kịp làm xong. Bây giờ xem ra, cô hoàn toàn không biết gì rồi “Sau này em còn dám uống rượu nữa, anh liền cột em vào giường luôn.”

“Oa, em đã rất đau lòng rồi, anh còn hung dữ với em, ông xã à, không phải là em bị bệnh rụng tóc chứ, nên mới rụng mất lông mày của em.” Mạc Mạc run rẩy nói.

Bàn tay Giản Chiến Nam để trên đỉnh đầu cô, quay đầu của cô qua “Cái quý gì thế hả, em nghĩ lại xem, rốt cuộc đã làm gì?”

Mạc Mạc buồn rầu nghĩ lại, dùng hết sức để nghĩ “Hình như... hình như Cầm Từ giúp em sửa lông mày, không phải chứ, sửa đến mức cạo lông mày của em luôn.”

Khuôn mặt nhỏ của Mạc Mạc nghiền ngẫm. Làm sao gặp người khác đây, không đúng, làm sao gặp ông xã đây, ô ô....

Mặt Giản Chiến Nam tái đi, sửa lông mày mà có thể cạo mất một nửa, may mà là lông mày, nếu không là...hần cũng không dám nghĩ tiếp nữa “Mạc Tiêu Hữu, anh quyết định, sau này không cho phép em lui tới với Cầm Từ nữa.”

Mạc Mạc vội bắt lấy tay của Giản Chiến Nam, cầu xin rất tội nghiệp “Ông xã, đừng mà, em không bao giờ uống rượu nữa, không phải Cầm Từ có ý mà, em không thể không có Cầm Từ mà...”

Khóe mắt Giản Chiến Nam run run, “Không thể không có Cầm Từ, vậy em đặt ông xã ở đâu?”

Mạc Mạc chui vào trong lòng ông xã: “Ông xã càng không thể không có, Ông xã, em như thế có phải rất xấu không?”

“Bà xã của anh là đẹp nhất, ngoan đi rửa mặt đi, sắp ăn cơm rồi.”

“Ừ.” Mạc Mạc buông Giản Chiến Nam ra đi vào toilet, nhìn một nửa lông mày còn lại rất là khó chịu, cho nên tìm lưỡi cạo trực tiếp cạo phần còn lại luôn, chờ dài ra. Ài. Sau khi vẽ xong hai bên lông mày rồi mới ra ngoài.

Lúc ăn cơm Mạc Mạc cảm thấy như thiếu gì đó, buồn rầu suy nghĩ một chút rồi mới giật mình, hôm nay không có ớt cay, Mạc Mạc đứng dậy, Giản Chiến Nam nhìn cô “Làm gì đó?”

“Vào phòng bếp.”

“Hôm nay không cho ăn ớt, uống rượu còn chưa đủ nóng à, ngồi xuống ăn cơm.”

Mạc Mạc tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống ăn cơm.

Ăn cơm xong Giản Chiến Nam đi phòng sách, Mạc Mạc về phòng rồi xem tivi một lát, đi trộm vào bếp, rón ra rón rén mở tủ lạnh lấy hai quả ớt xanh, rửa sạch, cắt nhỏ, cho ra đĩa, thêm muối và mì chính, cho thêm dấm chua, nước miệng chảy ào ạt, cô yêu cay như mạng của mình.

Lông mày mới nên hơi không thoải mái, theo bản năng Mạc Mạc đưa tay cọ cọ lên đó, nhưng tay cắt ớt cay, mà ớt đó không phải là cay bình thường, nếu ớt cay bình thường thì cô sẽ không thích ăn. Mí mắt và lông mày bỗng nóng rất, nóng giống như bị hỏa thiêu.

“Mạc Tiêu Hữu, biết ngay là em sẽ ăn vụng ớt cay mà.” Giản Chiến Nam đi vào nhìn thấy Mạc Mạc bê một khay ớt, sắc mặt nhìn không tốt, cô gái này không thể nghe hần một lần sao.

Giản Chiến Nam lấy khay ớt cay trong tay Mạc Mạc để lên bàn, sau đó quay lại thì thấy Mạc Mạc đang cắn môi chảy nước mắt “Sao lại khóc thế, anh chỉ sợ em không được khỏe thôi.” Hần rất hung dữ sao?

“A, ông xã, đau quá.” Mạc Mạc nước mắt lưng tròng nhìn Giản Chiến Nam.

“Sao thế?” Giản Chiến Nam nhìn đôi mắt phẫn hồng của Mạc Mạc.

“Em dùng tay cắt ớt để dụi vào mắt, đau quá, ô ô...”

Giản Chiến Nam chỉ muốn học máu, kéo tay Mạc Mạc, rồi cầm thêm dấm chua đi vào toilet rửa mặt cho cô, giày vò một chút cuối cùng cũng hết đau, Mạc Mạc thành thật, lúng túng ngồi ở bên giường, hỏi rất quan tâm “Ông xã, anh muốn cười thì cười đi, ghen sẽ bị nội thương không tốt đâu.”

Giản Chiến Nam cười lên, khuôn mặt điển trai vì cười mà càng thêm mê người. Mạc Mạc tức giận trừng mắt nhìn Giản Chiến Nam “Ông xã, anh thật chẳng có lương tâm gì cả, em đau như thế mà anh còn cười được.” một miếng ớt cay còn chưa kịp ăn còn phải chịu đau đớn như thế.

Giản Chiến Nam cảm thấy vừa thương vừa buồn cười, ngồi bên cạnh Mạc Mạc, ôm cô nói rất cảm khái: “Bà xã, có em, cuộc sống của anh thật muôn màu, em thật sự rất vui.”

“Anh rất biến thái, hừ”. Mạc Mạc đá hần, rồi ngã lên giường “Em muốn ngủ rồi.”

“Cùng ngủ,” Giản Chiến Nam đã nhào tới.

Hiệp ước phân phòng đã xé bỏ rồi...

Thời gian cứ thế trôi qua, những chuyện không thoải mái Mạc Mạc cũng để lại phía sau, bởi vì chuyện khiến cô vui vẻ cũng không ít, hơn nữa chuyện ngọt ngào cũng rất nhiều, nhiều đến mức khiến cho cô không muốn suy nghĩ đến chuyện không vui nữa.

Nhưng ngoài ý muốn nhất là nhận được điện thoại của mẹ chồng, dĩ nhiên là nói đến chuyện ngày đó, là bà nhất thời xúc Động. Nếu theo tính của mẹ Giản, Mạc Mạc nghĩ, bà sẽ không nhận cái sai của mình, hơn nữa, đánh cô một tát cũng sẽ không cảm thấy sao cả, dù có cảm thấy sai đi nữa thì cũng sẽ không xin lỗi với cô.

Mạc Mạc biết nhất định là Giản Chiến Nam đã nói gì đó, nên mẹ chồng mới gọi điện tới. Mạc Mạc chỉ có thể nói không cần để lòng, mọi người đều là người một nhà, hi vọng về sau có thể hòa thuận với nhau là được rồi.

Chuyện này cứ thế trôi qua. Phần lớn thời gian của Mạc Mạc là ôn tập bài vở, chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới. Hôm nay sau khi nghỉ trưa, Mạc Mạc tới phòng sách, lại nghe được tiếng lục lạc vang lên, cô nghi ngờ quay đầu lại, lại nhìn thấy một chú chó nhỏ đang chạy tới hướng cô.

“Mạc Bảo!” Mạc Mạc bắt ngờ kêu lên, trên mặt nở nụ cười, giống như gặp được bạn bè lâu năm.

Mạc Bảo nghe tiếng cô gọi thì chạy càng nhanh hơn, nhưng lại dừng lại cách cô không xa, ngẩng đầu nhìn cô, Mạc Mạc nghĩ một chút rồi đi tới ôm lấy Mạc Bảo, lại nghe thấy giọng nói “Không cho ôm!”

Mạc Mạc ngẩng đầu thấy Giản Chiến Nam đi vào, hần nhìn cô rất nghiêm khắc, Mạc Mạc đành đứng dậy lùi ra sau, về mặt ai oán nhìn Giản Chiến Nam, cuối cùng quay đầu lại nhìn Mạc Bảo, cô ra lệnh “Cúi chào!”

Mạc Mạc nói bản thân cúi chào, nhưng Mạc Bảo lại nhìn cô, Mạc Mạc nói “Mạc Bảo, ăn cơm.” Cô nói xong thì vỗ cái bàn phía sau, nhưng Mạc Bảo

vẫn không phản ứng.

Nó không phải là Mặc Bảo của cô.

Không phải.

Giản Chiến Nam đi tới ôm Mặc Mặc cười nói: “Đã bao nhiêu năm rồi, làm sao nó nhớ rõ được khẩu lệnh của em”

“Ừ, cũng đúng.” Mặc Mặc cười trả lời, thực ra cô biết nó không phải Mặc Bảo, tuy chú chó này rất giống Mặc Bảo, nhưng Mặc Bảo sẽ không quên lời của cô, sẽ không quên kỷ ức của bọn họ. Cô đoán rằng, Mặc Bảo đã không còn trên đời này, giống như cô đã mất đi cục cưng vậy, chú chó này nhất định là do Giản Chiến Nam đưa tới để thay thế Mặc Bảo dỗ cho cô vui.

“Mặc Bảo, lăn qua lăn lại.” sau khi Giản Chiến Nam ra lệnh, Mặc Bảo nằm úp xuống sau đó lăn qua lăn lại.

Mặc Mặc cười lên “Haha, Mặc Bảo học được cái mới, nó vẫn rất thông minh, vậy, em có thể nuôi nó chứ.”

Giản Chiến Nam nói “Có thể, nhưng không để nó lên lầu, nó có phòng ngủ riêng của mình.”

Về mặt của Mặc Mặc buồn rầu “Mặc dù hơi bạc đãi Mặc Bảo, nhưng có thể miễn cưỡng chấp nhận, phải không Mặc Bảo.”

Mặc Mặc không phát hiện ngón tay Giản Chiến Nam đang hướng về phía Mặc Bảo ra chỉ thị, Mặc Bảo quỳ xuống đất, gật đầu lên xuống. Mặc Mặc Giản lại cười “Mặc Bảo đồng ý rồi, nếu Mặc Bảo không ngại, thì như thế đi. Ông xã, cảm ơn anh đã trả Mặc Bảo lại cho em, bây giờ em có thể đưa Mặc Bảo đi thăm nhà mới của bọn em một chút không?”

“Đương nhiên!”

“Mặc Bảo, đi nào”. Mặc Mặc vỗ tay đi ra ngoài, Mặc Bảo cũng đi theo.

Giản Chiến Nam nhìn theo bóng dáng vui vẻ rời đi của Mặc Mặc, bên môi nở nụ cười, hân hy vọng, Mặc Mặc sẽ vĩnh viễn vui vẻ như thế, mà hắn có thể cho Mặc Mặc rất nhiều, rất nhiều điều vui vẻ, nhưng Mặc Mặc thật sự vui sao?

Kết hôn hơn hai tháng, nhưng bụng Mặc Mặc không hề có chút tin tức nào. Lúc đầu Mặc Mặc không muốn sinh con, nhưng cuối cùng cũng thỏa hiệp, Giản Chiến Nam cũng biết điều kháng cự lớn nhất của Mặc Mặc là gì?

Nguyên nhân khiến bà xã thân yêu của hắn sợ là vì cô đã mất đi đứa bé kia, cho nên đã để lại bóng ma, Giản Chiến Nam cũng mơ hồ cảm thấy, Mặc Mặc cũng đang sợ, sợ hắn sẽ rời khỏi cô, phản bội cô. Nhưng hắn sẽ cố gắng làm tốt hơn, khiến cho Mặc Mặc tin tưởng hắn hoàn toàn.

Cơ thể hai người đều tốt, vẫn cần cù cấy cấy nhưng không có kết quả, chỉ có thể nói duyên phận không đến, hắn an ủi Mặc Mặc như thế, cũng là nói với bản thân, có một số việc không thể gấp được.

Quan hệ của Mặc Mặc với mẹ chồng cũng dịu đi rất nhiều, cô sẽ về nhà thăm người lớn với Giản Chiến Nam, cùng ăn cơm, mọi người ở cùng nhau cũng không tệ lắm. Nhưng gần đây cô phát hiện, mẹ chồng không tới bên nhà cô, cô nghe người làm nói lại mới biết đó là mệnh lệnh của Giản Chiến Nam, hình như như vậy không tốt lắm, nhưng mà lại như không sao, cô cũng không can dự, để cho ông xã giải quyết là ổn rồi.

Hôm nay Mặc Mặc vừa nhận được giấy dự thi, rất vui vẻ, nhưng lại nhận được điện thoại của mẹ Giản, trong lòng Mặc Mặc bồi hồi, mẹ Giản nói: “Mặc Mặc à, mẹ đưa con đi khám, con bảo lái xe đưa con sang đây.”

Mặc Mặc hơi đau đầu, nhưng vẫn lễ phép nói “Mẹ, chúng ta đã khám qua bác sĩ rồi mà, lần đó là mẹ đưa con đi, tất cả mọi chuyện đều tốt mà.”

Mẹ Giản hơi không kiên nhẫn “Lần này không giống lần trước, mẹ đưa con đi khám trung y, rất nổi tiếng, mẹ vì muốn tốt cho hai đứa, sẽ không hại con đâu.”

Mặc Mặc nghĩ, dù sao cũng là trung y, bắt mạch, kê thuốc.....vân vân, cũng không sao “Mẹ, vậy mẹ chờ con một chút, con sang đó, có cần Chiến Nam đi kiểm tra chút không ạ?”

Trong lòng mẹ Giản đã thoải mái hơn so với trước kia, ít nhất là Mặc Mặc cũng bắt đầu phối hợp với bà “Không cần, trước tiên con cứ qua đây, mẹ ở nhà chờ con.”

“Dạ, lát nữa gặp mẹ ạ” Mặc Mặc tắt điện thoại, thay quần áo, sau đó ra khỏi nhà, bảo lái xe đưa cô tới nhà họ Giản, gặp mẹ Giản, hai người lại đi ra, mẹ Giản nói địa chỉ của bác sĩ trung y kia rồi đi tới đó.

Mẹ Giản nói, ba của viện trưởng trung y kia còn có cả ông nội đã từng là ngự y trong hoàng cung nhà Thanh, đến tay ông thì đã có những đổi mới, Mặc Mặc cũng rất tò mò về trung y, cảm thấy rất thần bí, nhưng cũng chỉ là tò mò, cũng không muốn đưa bản thân ra thử nghiệm, nhưng mẹ Giản đã thích như thế thì cô cũng chỉ có thể phối hợp theo.

Mẹ Giản là người quen cho nên viện trưởng tự mình tiếp đón, cho ra kết luận thể chất của Mặc Mặc là thể chất hàn, hư, vân vân gì gì đó, tóm lại là cơ thể không thoải mái. Mặc Mặc tưởng cô phải uống thuốc hoặc thuốc bổ, nhưng không dự đoán được là phải châm cứu.

Mạc Mạc luôn sợ kim, từ nhỏ tới lớn cô chưa bao bị chích như thế, truyền nước biển vẫn không phải là sợ nhất, sợ nhất là kim châm lên cơ thể, lần đầu kim đâm vào người cô, cô đã ngất đi, rất dọa người. Bây giờ nhìn thấy cái kim dài dài đó, Mạc Mạc rất muốn ngất, cũng cảm thấy miệng lưỡi đã khô khốc, tinh thần không yên, mặt cũng đã bạc đi.

“Con uống thuốc là được rồi, không cần châm cứu được không?”

“Nghe bác sĩ.” Mẹ Giản nói với mẹ mặt không chút thay đổi, cũng không thèm nhìn Mạc Mạc đã sợ đến mặt trắng bệch đi.

“Đừng sợ, chỉ đau một chút thôi.” Bác sĩ cười nói tùm tùm, dù sao bác sĩ tập mãi cũng thành thói quen.

Làm sao có thể không sợ, đây chính là châm cứu chính tông đó, một cây kim đâm vào da thịt, Mạc Mạc nghĩ đến mà nổi cả da gà, rất muốn bỏ chạy, nhưng cô lại không có tiền đồ như thế.

Mạc Mạc ngồi ở đó, để nơi cần châm cứu lộ ra, cơ thể đã lo sợ đến mất cả cảm giác, thậm chí là cứng ngắc, tay chân lạnh lẽo, trong đầu không nhận được nhớ tới cảnh châm cứu đầu người trên ti vi, cô cảm thấy đó là cảm giác sờn cả gai ốc, cảm giác như nhìn thấy rắn.

Cô vốn là người nhát gan, Mạc Mạc cảm thấy có một cây kim đâm tới, tóc gáy cô dựng thẳng lên, không kịp suy nghĩ gì nữa đầu cô đã mất đi tri giác, trước mắt tối sầm, cơ thể lao đảo rồi ngã xuống, ruột cuộc không còn cảm thấy gì nữa.

Edit: Đoạn đường phía trước còn rất dài.....dài..... và rất nhiều bất ngờ, ngược vẫn chưa đến đỉnh điểm, bà con cô bác cứ từ từ đón đọc, chuẩn bị sẵn tâm lý, hẹn trước bác sĩ tâm lý thì càng tốt.....huhuhu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Mạc Mạc không có tiền đồ mà bị choáng, nhưng mà cũng chỉ hôn mê trong ngắn ngủi, cho đến khi mọi người đưa cô vào phòng bệnh thì cô đã tỉnh lại, kim châm vào người cũng bị nhổ ra từ lúc nào không hay, bên cạnh nghe thấy tiếng của mẹ chồng và bác sĩ nói: “Con dâu của tôi sao rồi?”

“Không sao, chỉ bị choáng thôi, lát nữa sẽ tỉnh thôi.”

“Tỉnh dậy có thể tiếp tục không?”

“Nếu như cô ấy đồng ý thì có thể tiếp tục.”

Vẫn còn muốn tiếp tục? Mạc Mạc từ từ nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ, cô không muốn tỉnh lại cũng không muốn tiếp tục, không muốn bị xui lẫn nữa, thật dọa người mà. Sau một lúc im lặng, không còn tiếng nói chuyện, hình như bác sĩ đã ra ngoài, chỉ nghe giọng nói thầm của mẹ Giản “Thật là, trông được mà không dùng được, ài!”

Mạc Mạc hơi khó chịu, choáng không phải do cô tự nguyện, không cách nào mang thai được cô cũng không có cách gì khác, nhưng khi mẹ Giản nói, Mạc Mạc nghe thấy lại hơi bị tổn thương, lúc Mạc Mạc bắt đầu cảm thấy cô đơn thì thấy một giọng nói vọng tới rất vui vẻ “Mạc Mạc!”

Trong lòng Mạc Mạc vui lên, ông xã tới rồi.

“Sao con lại tới đây?” giọng nói của mẹ Giản hơi bối rối, bà đưa bà xã của con trai đến châm cứu, còn đến mức ngất đi, cũng sợ Giản Chiến Nam trách cứ, còn mang theo đáng về cường thế đó.

“Mạc Mạc thế nào rồi?” mảy Giản Chiến Nam nhủ chặt, vội đi tới trước giường, lo lắng cầm tay của Mạc Mạc, về mặt lo lắng, nhưng khi vừa cầm tay Mạc Mạc thì ngón tay cô lại nhúc nhích, tim như ở trên mây của Giản Chiến Nam mới rơi xuống, nha đầu nhỏ, giả bộ ngủ sao, xem ra là không sao rồi.

Mẹ Giản nhìn mảy nhìn đứa con lo lắng quá mức của mình, giọng nói hơi chùng xuống “Không sao đâu, chỉ là choáng thôi, nhìn đáng về lo lắng của con kia, công ty không cần con quản lý sao?”

Giản Chiến Nam nắm chặt tay Mạc Mạc, nhỏ giọng nói: “Mẹ, Mạc Mạc không mang thai, con và mẹ cũng gấp như nhau, đương nhiên là tới đây thăm cô ấy, bác sĩ nói sao ạ?” lúc hắn gọi điện về, di Tô nhận điện thoại, nói Mạc Mạc bị mẹ chồng gọi đi, gọi điện thoại cho Mạc Mạc thì không ai nhận, gọi tới nhà họ Giản thì mới biết mẹ đưa Mạc Mạc đến khám trung y, nên hắn mới vội chạy tới đây.

Mẹ Giản nghe thấy Giản Chiến Nam nói như thế thì tâm tình tốt hẳn lên “Biết là tốt rồi, nó đó, thể chất nghiêng về hàn, lúc đầu chỉ muốn châm cứu một tí không ngờ gan lại nhỏ như thế, mới châm có mấy cái mà đã ngất rồi...”

“Mẹ, việc này không thể trách Mẹ Mẹ.” Giản Chiến Nam nói xong thì cúi đầu nhìn Mẹ Mẹ, về mặt áy náy “Lúc đó cô ấy không nghe lời, nên con đã dùng qua mấy thứ đó, nên tạo thành tâm lý sợ hãi cho cô ấy...”

Mẹ Giản kinh ngạc, tiếp theo là trách cứ “Cái thằng hồ đồ này, con thật sự hồ đồ thế sao, cái tốt thì không học...”

“Mẹ, con trông Mẹ Mẹ, mẹ về nghỉ đi.” Giản Chiến Na nói với thái độ nhận sai, nhưng tay lại ra hiệu với Mẹ Mẹ, còn mẹ Giản thì không biết nội tình.

Mẹ Giản nhớ lời của Giản Chiến Nam, chính đứa con hỗn đản của mình chuyện gì cũng làm được, cho nên cũng không quá cưỡng ép Mẹ Mẹ, cũng không cách nào khác, sau đó liền hạ giọng “Cũng được, mẹ cũng bị nó dọa rồi, mẹ đi về trước, lát nữa nó tỉnh lại, hỏi nó ỏn không, có cần tiếp tục trị liệu không...nếu nó không ỏn thì uống thuốc đi.”

Mẹ Giản sau khi dặn dò xong thì rời đi, Giản Chiến Nam tiễn mẹ đến cửa bệnh viện rồi quay lại, đóng cửa phòng, đi tới ngồi trước giường bệnh của Mẹ Mẹ, cúi đầu hôn môi cô “Bà xã, em có thể tỉnh rồi, nguy cơ bị giải trừ.”

Mẹ Mẹ mở một mắt, nhìn Giản Chiến Nam, “Ông xã, lại khiến anh lo lắng, còn làm chậm trễ công việc của anh, còn bắt anh phải nói dối mẹ nữa...” về mặt của Mẹ Mẹ vừa bất an vừa áy náy, Vì Giản Chiến Nam thực sự không dùng kim châm như thế dọa cô, tuy hấn cũng rất biến thái và cô cũng công nhận như thế.

“Bà xã gặp nạn, làm sao anh có thể bỏ mặc.” Giản Chiến Nam đau lòng nhìn Mẹ Mẹ “Còn đau không?”

“Không sao, không cảm thấy gì, ông xã, chúng ta có thể về nào không, em không muốn tiếp tục, được không?” Mẹ Mẹ rất ghét bệnh viện, loại chán ghét khắc sâu trong tâm, ở đây cô đã mất đi rất nhiều người thân.

“Về nhà làm gì?” mặt Giản Chiến Nam nói với vẻ nghi ngờ.

Tay của Mẹ Mẹ ở trong ngực Giản Chiến Nam sờ loạn, nói rất yếu ớt “Đường như là không sao rồi nên bằng không về nhà tạo người đi...”

“Lời nói của bà xã khắc sâu trong tim chồng.” Về mặt Giản Chiến Nam cười xấu xa, tới gần mặt Mẹ Mẹ, “Bà xã, mặt em sao đỏ thế? Nóng quá hả?”

Mẹ Mẹ che đôi mắt tối như mực kia của Giản Chiến Nam, hờn dỗi nói “Ông xã, anh rất đáng ghét!”

Giản Chiến Nam và Mẹ Mẹ vẫn cố gắng tạo người, trải qua mỗi đêm khoái hoạt, tuy mẹ Giản thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại đến hỏi bụng cô có tin gì hay không, nhưng không lại bắt Mẹ Mẹ đi châm cứu.

Cuộc sống của Mẹ Mẹ cứ như thế trải qua cho tới kỳ thi, nhưng địa điểm thi lại ngẫu nhiên được tổ chức ở trường cũ của Mẹ Mẹ, đây là duyên phận sao? Sáng hôm thi, Mẹ Mẹ dậy rất sớm, kiểm tra mọi thứ cần mang theo, Giản Chiến Nam còn ngủ trong hương vị ngọt ngào, Mẹ Mẹ tới bếp uống một ly sữa, lại ăn trộm một miếng ớt cay, rất cay, rất cay.

“Mẹ Mẹ, em đang làm gì đó?” giọng nói của Giản Chiến Nam truyền tới từ cửa bếp, đôi mắt đen híp lại, nghiêm khắc nhìn Mẹ Mẹ, cơ thể cao lớn cũng đi tới.

“À, em đang uống sữa.” Mẹ Mẹ quơ quơ cái ly trong tay, Giản Chiến Nam hoàn toàn hạn chế chuyện cô ăn ớt, hấn nói ăn nhiều không tốt, hơn nữa bảo cô từ bỏ ớt là không có cách nào.

Giản Chiến Nam đi tới, ôm lấy Mẹ Mẹ, cảm ỏ trên vai cô “Mẹ Mẹ, em đừng lo lắng nha.”

“Em mới không cần lo lắng, năm đó lúc thi đại học em rất bình tĩnh.” Mẹ Mẹ nói rất tự tin.

Giản Chiến Nam nhú mày, khuôn mặt tuấn tú có chút không vừa lòng “Vậy em dậy sớm thế làm gì, mới sáu giờ.” 9 giờ mới thi mà.

“Rất kích động đó, a, ông xã, anh làm gì thế, bỏ em xuống đi...”

Mẹ Mẹ đã sớm bị Giản Chiến Nam ôm vào trong lòng.

“Thời gian còn sớm, không bằng chúng ta tạo người trước đi.”

“A, không muốn, không muốn.” Mẹ Mẹ kháng nghị, nhưng kháng nghị của cô không có hiệu quả, cơ thể cô đã bị Giản Chiến Nam ôm đặt lên giường ở phòng ngủ, Mẹ Mẹ muốn chạy trốn, nhưng lại bị Giản Chiến Nam giữ lại, đặt cô ở dưới thân.

“Ông xã, em phải duy trì thể lực, duy trì trí nhớ để chào đón cuộc thi, đạt thành tích tốt. Kế hoạch tạo người của chúng ta phải hoãn lại sau thôi.” Mẹ Mẹ nói với Giản Chiến Nam, hy vọng ông xã háo sắc buông tha cho mình.

Nơi nào đó của Giản Chiến Nam chọc chọc vào Mẹ Mẹ “Bà xã, ghen rất khó chịu, em nhẫn tâm thế sao?”

Mẹ Mẹ nói nhỏ: “Chuyện đó... anh có thể tự mình giải quyết, đi toilet... em không ngại đâu.”

“Mẹ Mẹ Tiểu Hữu, anh để ý đó!” Giản Chiến Nam nghiêng răng nghiêng lợi hết tên của cô, chứng minh lời của cô đã trêu chọc đến hấn, Mẹ Mẹ vội thuận

theo: “Chuyện đó, thật ra em cũng để ý, nhưng em nói giong mà, ông xã đừng tức giận, sẽ có nếp nhăn đó.” Cô thật là một người không có lập trường mà.

“Bà xã, nếu không thì đôi phương pháp đi.” Lười Giản Chiến Nam khẽ liếm ở đôi môi cô “Em có thể giữ được thể lực rất tốt.”

“Cái gì?” Mạc Mạc mở to mắt nhìn Giản Chiến Nam với vẻ mặt chờ mong.

Giản Chiến Nam ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào môi Mạc Mạc: “Dùng miệng của em.”

Đầu Mạc Mạc như nổ ra, nóng giống như bị thiêu, nói lắp bắp: “Không... không phải chứ... em, em không muốn...” tuy thời điểm làm chuyện đó, ông xã cũng dùng miệng để yêu nơi đó của cô, nhưng cô chưa từng làm qua, hơn nữa, mỗi lần ông xã làm như thế, cô không chỉ thấy xấu hổ mà còn nghĩ là bẩn nữa...

Về mặt Giản Chiến Nam bị thương, hơi nheo mắt: “Bà xã ruồng bỏ anh.”

“Không có, thực sự không có...” sẽ làm tổn thương tự tôn của ông xã, Mạc Mạc vội phủ nhận, tuyệt đối không phải là ruồng bỏ ông xã, chỉ là thẹn thùng thôi, hơn nữa... a, không dám nghĩ tới nữa.

“Vậy bắt đầu đi.” Về mặt Giản Chiến Nam chờ mong.

Sau đó... cuối cùng Mạc Mạc phải thật cẩn thận, rất thẹn thùng, rất đỏ mặt, rất không tình nguyện dùng miệng đi yêu nơi kia của ông xã, nhưng vừa mới nghe được mấy tiếng than râm rì của ông xã thì đột nhiên cô bị ông xã đẩy ra.

“Sao thế...” có phải bị răng nanh cắn trúng không?

Giản Chiến Nam rống lên với vẻ mặt đau khổ “Mạc Tiêu Hữu, em lại ăn vụng ớt cay rồi phải không?”

Mạc Mạc cắn môi, “Ăn vụng một ít, hơn nữa còn chưa kịp đánh răng...” cho nên trong miệng vẫn còn rất cay.

“Mạc Tiêu Hữu, em không cần cuộc sống tính phúc nữa phải không?” sắc mặt Giản Chiến Nam rất sinh động, như bị đốt ở mông nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm.

Mạc Mạc lo lắng chạy theo, nhưng lại bị Giản Chiến Nam nhốt ngoài phòng tắm, cô cắn ngón tay sám hối, cô thật sự không có ý mà, là ông xã đưa ra yêu cầu, mà cô thì không có ý thức được hậu quả lại như thế.

Lúc Giản Chiến Nam đi ra khỏi phòng tắm, nhìn Mạc Mạc rất tức giận, không thèm nhìn cô đi tới phòng đồ thay quần áo, Mạc Mạc nịnh bợ đi theo sau Giản Chiến Nam, đi theo làm tùy tùng hầu hạ Giản Chiến Nam, nào là thắt caravat, tìm giày.

“Ông xã... lần sau... sẽ không nữa...”

“Còn có lần sau sao?” Giản Chiến Nam tức giận nhìn cô.

“Không phải, không phải, anh muốn đi đâu?” Mạc Mạc thấy hấn mặc đồ tây, trở nên đẹp trai đến chết người, không phải hấn tức giận bỏ nhà đi đó chứ.

“Ăn cơm!” Giản Chiến Nam tức giận nói.

“Hả, ăn cơm mà phải mặc chỉnh tề thế sao?”

“Quần áo, caravat, giày, không phải là em chọn cho anh sao?” Giản Chiến Nam nhú mày nhìn cô.

“A. Đi thôi, ăn cơm nào.” Tất cả đều là lỗi của cô, a men, cô có tội...

Ăn cơm xong, Mạc Mạc được Giản Chiến Nam tự lái xe đưa cô đi thi, lúc xuống xe, Giản Chiến Nam cho Mạc Mạc một nụ hôn thật lớn “Bà xã, cố lên!”

Mạc Mạc giờ nắm tay lên “Cố lên, ông xã chờ em chiến thắng trở về nhé.”

Mạc Mạc xuống xe vào trường thi, tin tưởng mười phần. Mỗi lần Mạc Mạc thi xong đi ra nhìn thấy cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam đứng ngoài chờ cô, sẽ kiểm chế không được muốn nhào vào trong lòng hấn, rất ấm áp, không muốn rời xa, cảm như thế thể không biết đã trở lại từ lúc nào.

Buổi thi cuối cùng ngày hôm sau, Mạc Mạc thi xong, ra khỏi trường liền thấy Giản Chiến Nam lo lắng đứng chờ cô, tầm mắt đang tìm tòi hình bóng cô, Mạc Mạc về mặt tối tăm đi về phía Giản Chiến Nam.

“Sao thế bảo bối, có phải không tốt không?” Giản Chiến Nam cũng đi về phía trước vài bước, ôm về mặt không vui của Mạc Mạc vào trong lòng “Vẫn còn cơ hội mà.” Hấn an ủi.

Tay Mạc Mạc ôm chặt lấy eo Giản Chiến Nam “Ai, ông xã, sao chuyện anh nói lại đơn giản như thế, đều không có tính khiêu chiến gì hết.”

Giản Chiến Nam cười “Bà xã, em rất khùng.” Thì ra là cố ý dọa hấn

Mạc Mạc cười ha ha, hai người cùng đi tới xe, lên xe rồi rời đi. Cuối cùng cũng thi xong, kế tiếp, việc cô cần làm là chờ kết quả, Mạc Mạc rất tin tưởng vào thành tích của mình.

Tuy rằng giấc mộng đó, không có điểm chênh lệch mấy với giấc mộng đại học của cô, nhưng mà như thế cũng là một bước tiến triển rồi. Mạc Mạc mong chờ đến ngày thành công, cô phải làm một người phụ nữ mạnh mẽ, còn phải trưởng thành nữa, cô sắp bị Giản Chiến Nam cưng chiều thành trẻ con rồi.

Thi xong, dường như Mạc Mạc cũng trở nên nhàn rỗi hơn.

Nhưng Mạc Mạc cũng phát hiện, mấy ngày nay Giản Chiến Nam hơi khác thường, nhưng cụ thể là ở chỗ nào? Ví dụ như, nếu một ngày Giản Chiến Nam không yêu thương cô thì sẽ không cách nào ngủ được, nhưng thế mà mấy ngày nay hần chỉ đơn thuần đắp chung chăn ngủ với cô.

Không phải cô không được yêu nên không chịu được, là cô đang nghiên cứu sinh lý và tâm lý của ông xã, thậm chí còn liên tưởng đến, có phải ông xã ra ngoài trêu hoa ghẹo bướm, Mạc Mạc nhìn, vẫn nhìn vài ngày, rốt cuộc bức không nhìn được nữa. Tối hôm đó, ông xã vẫn không hành động, sau khi tắm rửa thì ôm cô ngủ.

Ngón tay Mạc Mạc chọc chọc vào ngực Giản Chiến Nam, xấu hổ nói: “Ông xã, dạo này anh mệt lắm phải không?”

Giản Chiến Nam bắt lấy ngón tay đang nghịch ngợm của cô “Vẫn tốt.”

Mạc Mạc không dám nhìn mặt Giản Chiến Nam, giống như đã điều trực tiếp chui vào trong lòng Giản Chiến Nam, buồn bã hỏi: “Ông xã, anh nói thật cho em biết... không phải anh có người phụ nữ khác ở ngoài chứ?”

Giản Chiến Nam đẩy Mạc Mạc ra, đôi mắt híp lại, tỏ vẻ tức giận, nhìn thẳng vào Mạc Mạc, “Em dám nghi ngờ sự trung thành của anh?”

“Ừm....” Mạc Mạc không dám nói tiếp, “Em chỉ là.... chỉ hỏi chút thôi, anh đừng kích động, đừng kích động...”

Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Mạc Mạc, Giản Chiến Nam rất tò mò, nghi ngờ nhìn cô, “Nói đi, em có tâm tư gì, đột nhiên lại hỏi như thế, không phải là không có nguyên nhân?”

Mạc Mạc do dự, nói rất uyển chuyển: “Chuyện kia... ông xã, anh cũng biết mà, nếu một ngày anh không yêu yêu thì sẽ không tiêu hóa được, nhưng mà... mấy ngày nay anh không yêu cầu, rất đáng nghi ngờ mà... hơn nữa, nhân duyên với phụ nữ của anh luôn rất tốt... anh chưa từng lén lút với thư ký sao?” chỉ tại lúc trước hần quá phong lưu thôi.

Khóe mắt Giản Chiến Nam run rẩy, sao nói hần như cầm thú thế, la bụng đói ăn quàng sao, hần chỉ có hứng thú thực sự với cô thôi, được không “Bà xã, thực ra có chuyện không dám nói với em”

“Sao thế?” lòng Mạc Mạc thoáng nhói lên, chẳng lẽ cô nói bậy như thế lại là thật?

“Thực ra, bởi vì lần trước...” Giản Chiến Nam nói xong lại cố ý như chuyện khó nói, Mạc Mạc vội nói: “Sao thế, lần trước làm sao?”

“Thực ra lần trước vì chuyện ăn ót, ông xã anh đã...” trên gương mặt đẹp trai của Giản Chiến Nam là điệu bộ khó mở miệng, Mạc Mạc nghĩ lại, cuối cùng cũng hiểu ý Giản Chiến Nam muốn nói là gì.

“Ông xã...” Mạc Mạc rất muốn khóc, làm sao bây giờ? Ông xã nói không thể giao hợp, chuyện đó với hần mà nói không phải là đau khổ tuyệt vọng sao?

“Mạc Mạc, sau này em không có tính phúc, nếu không... em...”

Mạc Mạc ôm chặt Giản Chiến Nam, nước mắt lưng tròng, đau khổ nói “Ông xã, em sẽ không rời khỏi anh đâu, chúng ta đi khám bác sĩ, nhất định có thể chữa khỏi... cho dù chữa không hết, em cũng sẽ không rời khỏi anh.”

“Bà xã...”

Hai người ôm chặt lấy nhau, một bức tranh cảm động lòng người, khiến người rơi lệ, hai người hôn nhau triền miên, còn mang theo chút âu sầu, càng hôn càng kịch liệt, hơi thở của Giản Chiến Nam nóng rực, phả ra trên mặt Mạc Mạc, lưỡi đang cuốn lấy hương thơm trong môi cô, Mạc Mạc cũng chủ động hôn Giản Chiến Nam, cơ thể cũng từ từ có cảm giác, cho đến khi bị đi vào cô mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

“A... ông xã, anh giỡn em”

“Bà xã, chuyên tâm chút đi.”

Mạc Mạc cũng rất muốn chuyên tâm nhưng không được, bị hần dẫn tới cao trào, sau khi cơn mãnh liệt đi qua, sau khi Mạc Mạc bị tính sỗ, thì mới biết, Giản Chiến Nam là vì bác sĩ nói cần chọn thời điểm thích hợp để tạo người, mỗi ngày đều yêu yêu cũng không phải là tốt.

Ai, một đôi dở hơi.

Giản Chiến Nam tới công ty, một mình Mạc Mạc thấy rất nhàm chán, liền bảo lái xe đưa cô ra ngoài, cô sẽ tự đi dạo xung quanh, nhưng dù sao Mạc Mạc cũng không ngờ đến, bản thân mình lại gặp biến thái.

Lúc đi dạo trong cửa hàng, Mạc Mạc mua cho Giản Chiến Nam caravat và thắt lưng, quẹt thẻ, ra khỏi cửa hàng, giày của Mạc Mạc mang bị tụt, lúc khom lưng muốn thắt lại dây giày, lại cảm thấy có người đang hung hăng cào cào giữa hai chân cô, Mạc Mạc sợ hãi, đột nhiên quay đầu lại thì chỉ thấy có một ông chú đáng khinh cười với cô, Mạc Mạc mở to mắt ra nhìn, lùi về phía sau, ông chú đáng khinh đó cười xong thì xoay người bỏ chạy.

Mạc Mạc vừa sợ vừa giận, không biết nên làm gì, chỉ biết tức giận chầm chân, ghé tóm sắp chết, không có tâm tình nào đi dạo phố nữa, gọi điện cho lái xe đưa cô về nhà rồi vội vàng tắm rửa.

Ngâm mình trong bồn tắm, Mạc Mạc cảm thấy rất ghê tởm, rất buồn nôn, rất tức giận, tuy là cách một lớp quần áo, nhưng vẫn cảm thấy ghê tởm, tắm thế nào cũng không sạch, ngâm mình đến lúc Giản Chiến Nam về.

Giản Chiến Nam không thấy Mạc Mạc, mở cửa phòng tắm mới thấy cô đang ngâm mình trong đó, đi tới ngồi bên cạnh, cầm chén tùy tình đựng cánh hoa hồng rải trên người Mạc Mạc, “Bà xã, em ngâm nước lâu rồi đó!”

“Ông xã!” về mặt Mạc Mạc đau khổ, vron cánh tay ướt sũng ôm cổ Giản Chiến Nam, nhiệt tình hôn hân, chủ động như thế có chút không thích hợp. Giản Chiến Nam hơi không kiềm chế được, Hỏi: “Bảo bối Mạc Mạc, sao thế, mất hứng?”

“Ông xã, yêu em...” Mạc Mạc hôn Giản Chiến Nam đến loạn xạ, như đang mời gọi, nếu Giản Chiến Nam không chế được thì sẽ không phải là cảm thú trong mắt Mạc Mạc, hân vội coi đỏ, hóa thân làm sói, mạnh mẽ yêu Mạc Mạc một trận điên cuồng.

Sự nhiệt tình của Mạc Mạc khiến Giản Chiến Nam muốn cô hết lần này tới lần khác, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Giản Chiến Nam dỗ cô thì từ lời của Mạc Mạc mới biết được chuyện xảy ra ngày hôm nay, nháy mắt sắc mặt Giản Chiến Nam liền thay đổi.

Phụ nữ của hắn cũng có người dám chạm vào, không muốn sống nữa có phải không?

Giản Chiến Nam luôn cảm thấy Mạc Mạc nghiện sạch sẽ, nhất là trên cơ thể, dường như không chịu được người đàn ông khác chạm qua, nếu bị người không thích chạm qua, cô sẽ ra sức tắm rửa, trách không được cô vẫn ngâm mình trong bồn tắm, nếu không là phải nói trong lòng nghiện sạch sẽ.

“Vẫn cảm thấy ghê tởm?” tay Giản Chiến Nam vỗ vào phía dưới của Mạc Mạc, cúi đầu hỏi.

Mạc Mạc chôn mặt trong lòng Giản Chiến Nam: “Một chút...”

Giản Chiến Nam hôn lên môi cô, âm trầm nói: “Vậy chúng ta tiếp tục, đến lúc nào em không chán ghét nữa thì thôi...”

Tình cảm mãnh liệt kéo dài, nhiệt tình của Giản Chiến Nam dường như đã gột sạch, khiến cho Mạc Mạc không có cảm giác ghê tởm, thiêu đốt cùng hắn, sống chết bám vào cơ thể hắn, ông xã, Mạc Mạc rất yêu anh, biết không, rất yêu.

Lại lần nữa Mạc Mạc rơi vào sự dịu dàng của anh, có phải rất ngọt không, có phải rất ngọt không...

Chuyện khiến Mạc Mạc ghê tởm trôi qua vài ngày, cô cũng không nhớ đến lắm, nếu không cứ nhớ đến thì sẽ không muốn ăn, nhưng Mạc Mạc không ngờ là, có một ngày Giản Chiến Nam đưa cô tới một nơi.

Nơi đó rất hoang vu, nhưng có một căn nhà gỗ, Mạc Mạc theo Giản Chiến Nam đi vào, chỉ thấy trên ghế sofa có một người đàn ông đang ngồi rất lạnh lùng, thấy Giản Chiến Nam đi vào, cung kính đứng dậy “Anh Giản, chị dâu!”

Mạc Mạc không biết Giản Chiến Nam đưa cô tới vì mục đích gì, nên chỉ có thể gật đầu với người đàn ông kia, rồi lại nhìn Giản Chiến Nam hy vọng biết được chút tin gì đó, hoàn cảnh này là lần đầu tiên cô gặp. Bởi vì chỗ đất trống kia có một người đàn ông đang lạnh run đứng ở đó.

Đợi đến khi người đàn ông kia ngẩng đầu lên nhìn Mạc Mạc, thì bỗng nhiên trong lòng cô không được thoải mái, cô nhớ rõ người này, là kẻ biến thái ở cô trên đường, không biết làm sao Giản Chiến Nam tìm được hắn, Mạc Mạc cũng hiểu là Giản Chiến Nam đang đưa cô đến để xác nhận.

Rất ít khi Mạc Mạc thấy ánh mắt âm độc của Giản Chiến Nam, cô cảm thấy có chuyện gì xảy ra, hơi bất an, nhưng cô không hy vọng chỉ một chút việc như thế vì cô mà Giản Chiến Nam làm chuyện trái pháp luật, lúc chuẩn bị nói thì người đàn ông lạnh lùng nói: “A Kim, đưa chị dâu ra sân sau đi dạo đi.”

Người đàn ông kia đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc cầu xin: “Lão đại, xin anh tha cho em, em thật sự không biết đó là người phụ nữ của anh, nếu em biết em đã không xằng bậy như thế.”

Giản Chiến Nam lạnh lùng nhìn người đàn ông kia, nhưng người đàn ông kia đột nhiên bỏ nhào về phía Mạc Mạc, ôm lấy chân của Mạc Mạc, Mạc Mạc sợ tới mức lui về sau, Giản Chiến Nam nhắc chân đạp tới, người đàn ông kia ngã về phía sau, đầu đến mô hôi ứa lạnh.

Mạc Mạc nắm chặt tay của Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam đưa tay xoa lên tóc cô, nói nhỏ “Đi đi.”

A Kim là một người phụ nữ rất quyến rũ, đi tới chào hỏi với Giản Chiến Nam rồi lại nói với Mạc Mạc: “Chị dâu, em đưa chị ra vườn hoa đi dạo, hoa cúc mùa thu đang nở rất rực rỡ.”

Mạc Mạc chỉ đành đi ra vườn với cô gái tên là A Kim kia, căn bản là không có lòng dạ nào để ngắm hoa nữa, tinh thần không yên, A Kim hỏi Mạc

Mạc: “Chị dâu đang lo lắng điều gì sao?”

Mạc Mạc đánh giá A Kim, có chút nghi ngờ nói: “Cô không lo lắng gì sao?”

“Trước kia thì sẽ lo lắng, nhưng giờ đã thành thói quen, em nghe A Khốc nói, anh Giản đặc biệt yêu thương chị, em còn không tin, nhưng xem ra là rất đúng. Chị dâu đừng lo lắng, không sao đâu, đàn ông mà, bọn họ sẽ có biện pháp để giải quyết, sẽ không đi quá giới hạn đâu.”

Mạc Mạc cười cười, chỉ mong thế. Mạc Mạc nói chuyện với A Kim, đi từ đầu này đến đầu kia, trong tay hai người cũng hái được một bó hoa cho mình, rồi lại quay lại, Mạc Mạc cũng biết, A Kim là vợ của người đàn ông lạnh lùng lúc này.

Lúc hai người quay lại nhà gỗ, Mạc Mạc đã không còn thấy người đàn ông biến thái kia đâu nữa, Mạc Mạc hơi không yên lòng đi đến bên cạnh Giản Chiến Nam, không biết họ đã xử lý người đàn ông kia như thế nào?

A Khốc nói với Mạc Mạc và Giản Chiến Nam: “Anh Giản, anh và chị dâu ngồi đi, em và A Kim đi nấu Chút món ăn thôn quê. Trưa ở đây ăn cơm nhé.”

Giản Chiến Nam cười cười, ôm Mạc Mạc ngồi trên sofa, A Khốc và A Kim ra ngoài. Mạc Mạc cảm thấy A Khốc không phải là một người đơn giản, nhưng lại rất cung kính với Giản Chiến Nam, hơn nữa lại ở một nơi vắng lặng như thế, có cảm giác rất thần bí.

“Ông xã...” Mạc Mạc lo lắng gọi.

Giản Chiến Nam hơi nhướng mày, vô tội nói: “Được rồi, yên tâm, anh không làm gì hấn cả, anh chỉ hỏi tay nào đã sờ thì hấn đã tự chặt tay mình, anh cũng chưa kịp ngăn cản nữa.”

Chặt tay?

“Anh nghĩ, hiện tại hấn đang trên đường đi tự thú.”

“Cái gì?”

“Hấn có không ít tội danh, còn có cả tội cưỡng hiếp nữa.”

Thì ra hấn lại xấu như thế, Mạc Mạc nghĩ một chút rồi nói: “Vậy chắc là hấn sẽ bị pháp luật từ hình. Nhưng vì sao hấn lại đi tự thú.”

“Bởi vì ông xã lấy tình lấy lý khai sáng hấn, hấn hoàn toàn tỉnh ngộ.” Trên thực tế là cái tên biến thái kia sợ Giản Chiến Nam sẽ giết hấn, cho nên thà ngồi bóc lịch còn tốt hơn là chết, nhưng hấn không muốn để Mạc Mạc biết quá nhiều về một bộ mặt khác của hấn.

Mạc Mạc rất không tin, còn muốn hỏi thêm gì đó lại lại bị Giản Chiến Nam hôn môi, kề bên môi cô nói nhỏ: “Nếu em còn cảm thấy ghê tởm thì chúng ta lại yêu yêu lần nữa!”

“A...đây là nhà của người ta, em không muốn ồn ã...” Mạc Mạc quên cả đặt câu hỏi, chỉ lo lắng đẩy Giản Chiến Nam ra, đừng bắt lịch sự với cô. Giản Chiến Nam lại cúi đầu cười.

Chuyện này qua vài ngày, Giản Chiến Nam phải đi công tác, cần đi nước ngoài nửa tháng, lúc đầu định đưa cô đi cùng nhưng Mạc Mạc từ chối, cô sẽ khiến Giản Chiến Nam phân tâm chăm sóc cô, nên vẫn ở nhà để hấn an tâm hơn.

Mạc Mạc tiễn Giản Chiến Nam ra sân bay, đi theo tiễn Giản Chiến Nam còn có thêm trợ lý, lúc này Mạc Mạc mới biết trợ lý của Giản Chiến Nam là đàn ông, không biết anh ta có ý đồ bề cong ông xã nhà mình không, Mạc Mạc phát hiện mình ngày càng không thuần khiết.

Lần đầu xa nhau sau khi kết hôn, lưu luyến không rời, những lần ly hợp trước đều không có cảm xúc quá lớn, chỉ muốn chạy trốn, vẫn hy vọng không cần gặp lại, gặp lại lại giống như kẻ thù, cho nên không có cảm xúc gì.

Nhưng cảm giác hiện tại không giống thế, Mạc Mạc cảm thấy sao có thể luyến tiếc như thế, sao có thể lưu luyến hấn như thế, sao có thể bận lòng như thế. Dạo dờ cả buổi, tự mình cũng cảm thấy mình giống bà già dài dòng.

Lúc nhìn bóng dáng cao lớn xoay người đi của ông xã, mũi của Mạc Mạc cay cay, rất không có tiền đồ, cũng không bao lâu, chỉ nửa tháng thôi, lúc Mạc Mạc cúi đầu lau nước mắt, thì lại bị ai đó ôm lấy, ngẩng đầu lên lại thấy ông xã cũng với dáng vẻ không nở rộ ra.

Môi bị ông xã hôn mạnh, hấn nói, bảo bối, ở nhà ngoan chờ ông xã về, sau đó quay người rồi đi không thèm quay đầu lại. Mạc Mạc cô đơn về nhà, Giản Chiến Nam ngồi trên máy bay lại nghĩ, cô bé ngọc của hấn lại lưu luyến hấn đến mức khóc.

Giản Chiến Nam đi công tác, Mạc Mạc ở nhà một mình, hai người liên lạc qua điện thoại, Mạc Mạc phát hiện mình rất nhớ khuôn mặt của hấn, giọng nói của hấn, cô nghĩ mình xong đời rồi, rơi xuống hồ ngày càng sâu, có đôi khi sẽ nghĩ nếu có một ngày hấn không thương cô nữa thì cô phải làm sao bây giờ.

Vừa gọi điện thoại với Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam hỏi cô có nhớ hấn không, Mạc Mạc thành thật trả lời, nhớ, Giản Chiến Nam mới vừa lòng cười, lúc sắp tắt điện thoại, Mạc Mạc dằn mặt nói với Giản Chiến Nam: “Ông xã, em muốn hôn.”

Giản Chiến Nam ở bên kia cười, hôn Mạc Mạc qua di động, ở bên này Mạc Mạc nghe thấy xong thì định tắt máy, nhưng Giản Chiến Nam lại nói “Bà

xã, của em đâu?”

Mạc Mạc không keo kiệt mà tặng cho hân một nụ hôn ngọt ngào ở phương xa, chán nản tắt điện thoại, Mạc Mạc chìa ngón tay ra đếm số ngày, còn ba ngày nữa ông xã sẽ về, rất nhớ hân.

Mạc Mạc đang xuất thần thì điện thoại vang lên, Mạc Mạc nhận điện thoại, trong điện thoại là tiếng của mẹ chồng, “Chiến Nam không ở nhà, trưa nay con về nhà ăn cơm đi.”

“Dạ, mẹ”.

Mạc Mạc tới nhà họ Giản, ăn cơm trưa cùng hai người lớn, nghiêm khắc mà nói, Mạc Mạc thích ba Giản hơn, không giận mà có uy, đối xử với cô cũng nhã nhặn, tuy không thân thiết, nhưng không làm khó cô, hơn nữa nói rất ít, ăn cơm xong thì liền đi luyện thư pháp.

Nhưng ở cùng với mẹ Giản thì lại có chút vấn đề, không biết phải làm sao, mới không khiến mẹ Giản tức giận, Sau khi ăn cơm trưa, Mạc Mạc đi dạo ở vườn hoa với mẹ Giản, tay mẹ Giản sờ bụng Mạc Mạc “Vẫn không có tin gì sao?”

“Dạ.” Mạc Mạc trả lời, “Mẹ, Con vẫn điều dưỡng tốt cơ thể, hơn nữa, gần đây Chiến Nam không ở nhà ....nên...”

“Xem ra mẹ phải đi bái cúng mới được.” Mặt mẹ Giản rất chăm chú “Vừa đúng hôm nay 15, chúng ta đi miếu cúng bái đi.”

Mạc Mạc từng đi lễ Phật, sau khi mất đi cục cưng, cô thường xuyên nghe một chút về tọa đàm Phật học, hy vọng bản thân có thể từ đó tìm ra một giải pháp, tuy không mê tín, nhưng cũng coi như một loại tín ngưỡng. Mẹ Giản nói như thế, Mạc Mạc cũng không phản đối, dù cô không có hứng thú với Phật giáo, nhưng cô cũng không phản đối, nên liền đi theo Mẹ Giản tới chùa.

Gặp Phật thì bái cho đến khi vào đến điện vàng của quan thế âm, lúc Mạc Mạc nhắc chân chuẩn bị lên cầu thang thì mẹ Giản cản lại: “Con đó, không đủ thành tâm, phải cúi lạy đi vào mới được.”

Mạc Mạc thấy có mười mấy bậc thang đá điêu khắc, quý đi vào, vậy có phải cô sẽ thăm lắm không, Mạc Mạc hơi không tình nguyện, liền tìm lý do từ chối: “Mẹ, thành tâm thì linh, không dựa vào hình thức.”

“Thành tâm thì lạy đi vào đi, mẹ chỉ có một đứa con trai là Chiến Nam, trông cậy vào nó để nối dõi tông đường, gia nghiệp lớn như thế, tương lai cần có người thừa kế, nếu con thật sự thương nó, vì nó hy sinh từng đó thì tính gì?” mẹ Giản nói xong lại tức giận, Mạc Mạc vội nói “Mẹ, con nghe mẹ là được rồi, nhất định rất thành tâm”

Mạc Mạc quỳ gối, dùng đầu gối từng bước đi về phía trước, mười mấy bậc thang gian nan trên mặt đất, đầu gối đã đau không tả nổi, giờ phút đó lòng của cô rất chân thành, hy vọng bỏ tất có thể cho cô và ông xã một cục cưng thật khỏe mạnh, để tâm nguyện có con của họ sớm trở thành hiện thực.

Mạc Mạc đã bái bỏ tất, lúc muốn đứng dậy thấp hương bởi vì đau thiếu chút nữa không đứng vững, mẹ Giản nói cô quá được nuông chiều, Mạc Mạc chỉ cười, đi ra khỏi Phật đường với mẹ Giản.

Dù linh hay không linh, nhưng cuối cùng cũng an ủi được tâm người già, sau khi tiễn mẹ Giản về, Mạc Mạc cũng về nhà mình, những ngày không có Giản Chiến Nam đã thiếu đi niềm vui, hơn nữa lại rất nhớ. Nhưng hân sẽ về rất nhanh, có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của hân, nghe được tiếng nói của hân, hơi thờ quen thuộc của hân.

Ngày hôm sau khi đi chùa với mẹ Giản, sáng sớm tỉnh lại Mạc Mạc cảm nhận được từng đợt đau đớn, cúi đầu nhìn mới phát hiện xanh tím một mảng, có phải cô rất mảnh mai không, đứng dậy đi tắm rửa, lau khô rồi bôi thuốc, Mạc Mạc cũng không để trong lòng, lúc đi lại không quá dùng sức, nếu đi chậm một chút thì sẽ không quá đau.

Lúc sắp tối, Mạc Mạc nhận được điện thoại của Cẩm Từ, hẹn cô ra ngoài ăn cơm, Mạc Mạc hơi nghi ngờ, hiện tại Cẩm Từ là người đã kết hôn, Khâu Chí cảm cô ra ngoài lêu lổng, hơn nữa lại đã làm mẹ, lại càng không để cô chơi tới nửa đêm. Cẩm Từ cũng sẽ không làm vậy như thế, bởi vì cô cũng rất yêu cục cưng. Vừa hỏi mới biết thì ra là Tô Thiệu Cần đến, Cẩm Từ nói với cô nhất định phải đến, Mạc Mạc nghĩ một chút rồi cũng đồng ý.

Lúc Mạc Mạc đi tới địa điểm Cẩm Từ nói, phục vụ dẫn cô tới bàn số 6, bên trong có tiếng nhạc nhẹ nhàng, Mạc Mạc đi vào, trước tiên thấy Cẩm Từ, rồi sau đó mới thấy Tô Thiệu Cần.

Mạc Mạc chào hỏi tự nhiên “Anh Tô, đến lúc nào thế?”

Lúc kết hôn có mời Tô Thiệu Cần, nhưng lúc đó anh phải làm nhiệm vụ nên chỉ có thể gửi Cẩm Từ tặng quà cho Mạc Mạc. Từ lúc tạm biệt kia có tới nửa năm không gặp Tô Thiệu Cần. Nói là tự nhiên nhưng vẫn có chút gì đó không được tự nhiên cho lắm.

“Vừa tới hôm nay.” Tô Thiệu Cần cười thân thiện, anh thay đổi rất nhiều, không còn cả lơ phất phơ như trước kia nữa, cũng không lưu manh như thế nữa: “Hôn lễ của em, anh rất xin lỗi không tham gia được, bữa cơm hôm nay anh nhận lỗi.”

Mạc Mạc ngồi bên cạnh Cẩm Từ, cười nói: “Cẩm Từ nói với em, anh có nhiệm vụ, nhưng lúc nào thì anh mời em uống rượu mừng đây.”

Tô Thiệu Cần cười không nói gì, Cẩm Từ lại nói: “Gọi món đi.”

Ba người cùng ăn, cũng tùy ý trò chuyện, nói về cuộc sống của nhau, đồ ăn cũng dần được đưa lên, lúc ăn được một nửa, Cẩm Từ bảo muốn đi toilet,

nên liền đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Tô Thiệu Cẩn và Mạc Mạc.

“Em. ....cuộc sống như thế nào?” Tô Thiệu Cẩn hỏi Mạc Mạc.

“Tốt lắm ạ.” Mạc Mạc còn đang ăn, quả thật rất tốt, có đôi khi thì ngốc ngốc, có khi thì trẻ con, khi thì ông xã rất đáng yêu, cưng chiều cô, yêu thương cô, thật sự rất hạnh phúc.

“Mạc Mạc, anh vẫn muốn nói với em lời xin lỗi, lúc trước anh không nên gạt em. . .”

Mạc Mạc buông đũa, nhìn Tô Thiệu Cẩn: “Anh Tô, nếu em nhận lời xin lỗi của anh thì anh sẽ dễ chịu hơn một chút sao, em nhận. Lúc ấy hơi tức giận, giận anh sao lại gạt em như thế, tốt xấu gì thì em cũng là bạn gái anh, lúc trước anh có tính tách ra không, thật là.”

Tô Thiệu Cẩn không nghĩ tới Mạc Mạc lại nói như thế, trong nhất thời rất áy náy, nói không ra lời “Anh không biết phải nói với em thế nào nữa, tóm lại là anh không đúng.”

“Anh Tô, không phải chứ, chỉ nửa năm không gặp không phải anh không biết nói giỡn chứ.” Mạc Mạc cười: “Thực ra em cũng có thể cảm thấy, tình cảm của anh và Thi Thi giống nhau, mà tình cảm của em với anh cũng lắm cũng chỉ là em gái và anh trai, cho nên, lúc đó cảm thấy, anh trai à, anh tìm bạn gái cũng không nói với em.”

“Miệng mồm em thật nhanh, không kém gì năm đó.” Tô Thiệu Cẩn cũng cười “Xem ra cuộc sống của em cũng không tệ, về mặt hạnh phúc, trước kia chúng ta ở cùng anh không thể cho em điều này.”

“Đừng nói những thứ này nữa, đều đã qua rồi, nói chuyện trước mắt đi, Thi Thi sắp sinh rồi, hai người dự định khi nào kết hôn?”

“Cô ấy vẫn chưa đồng ý với anh.”

Mạc Mạc hung hăng nhìn sát Tô Thiệu Cẩn “Ách. . . không phải chứ, sao anh lại kém như thế. Làm sao Thi Thi có thể coi trọng anh được, thật là, giờ muốn làm cũng không được.”

Về mặt Tô Thiệu Cẩn bắt đắc dĩ nói: “Cô ấy vẫn cảm thấy anh yêu em, cùng cô ấy là chỉ hững hờ nhất thời, hơn nữa, còn cảm thấy rất xin lỗi anh với em, cảm thấy đã phá hai chúng ta, anh cũng không có cách nào khác, nói sao cô ấy cũng không tin.”

Mạc Mạc nháy mắt mấy cái, nói rất buồn bực: “Anh Tô, thực ra em cũng rất tò mò, anh với Thi Thi ở bên nhau như thế nào, có thể tiết lộ chút không?”

Sắc mặt Tô Thiệu Cẩn hơi cô quái, khụ một tiếng “Cơ mật”

“Keo kiệt.”

Sau khi Mạc Mạc chười thăm thì Cẩm Từ cũng trở lại, cười hỏi: “Đang nói chuyện gì thế?”

Mạc Mạc kể sát vào tai Cẩm Từ: “Mình đang ép cung, Cẩm Từ, cậu có biết Anh Tô làm sao làm to bụng Thi Thi không?”

“Biết đó, Thi Thi nói với mình, ngày đó, bạn trai A Hàn của Thi Thi, cũng không tính là bạn trai, là người theo đuổi Thi Thi, ngày đó mấy người gặp mặt, Thi Thi bảo A Hàn giả bộ một chút, như thể bản thân mới không phải xấu hổ. Sau đó anh mình ăn năm mới từ nước ngoài về, nhìn thấy A Hàn và Thi Thi hôn nhau, anh ấy liền ghen lồng lộn, hôn Thi Thi hôn tới trên giường, cứ như vậy đó. . .”

“Thật là người đàn ông đáng sợ.” Mạc Mạc lắc đầu, nhìn Tô Thiệu Cẩn như nhìn một quái thai “Chỉ vì người ta bị hôn, anh liền như lang soi đem ăn luôn Thi Thi, Thi Thi đáng thương a.”

Cẩm Từ lại nói: “Cậu không trách Thi Thi cướp mất anh mình sao?”

“Sao mình lại trách cô ấy?” Mạc Mạc vội nói nghiêm túc: “Mình là người có chồng rồi, cậu đừng nói lung tung.”

Cả ba người cùng cười, sự ngăn cách và không tự nhiên kia cũng theo tiếng cười tan thành mây khói, bọn họ vẫn là bạn bè như cũ, cũng giống như người thân, Mạc Mạc hi vọng Tô Thiệu Cẩn có thể sớm lấy được Thi Thi, cuối cùng Tô Thiệu Cẩn sắp làm ba rồi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Cẩm Từ bị Khâu Chí đón đi, còn Mạc Mạc thì có lái xe chờ bên ngoài, bởi vì Giản Chiến Nam dặn qua, nếu Mạc Mạc ra ngoài thì anh ta phải chờ, nhất là buổi tối. Trước khi đi Tô Thiệu Cẩn nói cảm ơn với Mạc Mạc, cảm ơn cô còn làm bạn bè với anh ta.

Ngàn vàng dễ cầu, bạn bè khó thấy, làm sao cô có thể bỏ được một người bạn như thế.

Lúc Mạc Mạc về đến nhà đã 9 giờ tối, đi Tô còn đang chờ cô, thấy cô sau khi về thì cười thần bí, giúp cô treo áo khoác, rồi đi. Mạc Mạc cũng không nghĩ đi Tô cười cái gì, chịu đau ở chân đi lên lầu.

Đèn phòng ngủ không mở, Mạc Mạc không thấy rõ được bên trong, nhưng sao vẫn cảm giác có người, tay Mạc Mạc bật đèn, thấy được người mà cô ngày đêm nhớ mong, đang mệt mỏi ngồi ở sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ông xã”. Mạc Mạc vui sướng hét lên, người cũng chạy tới, va vào trong ngực hắn “Anh về trước thời hạn, sao lại không nói cho em biết? Em nghĩ anh ngày kia mới về cơ, mệt không, ăn tối chưa?”

Giản Chiến Nam cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, hừ lạnh: “Muốn cho em ngạc nhiên, nhưng hình như là thừa rồi.”

Mạc Mạc làm nũng nói: “Đã rất ngạc nhiên rồi. Chăm Từ hẹn em ra ngoài ăn cơm, nên em đi, nếu biết anh về có đánh chết em cũng không đi, nhất định tắm rửa sạch sẽ chờ anh trở về.”

“Chỉ có Chăm Từ?” Giản Chiến Nam nhướn mi, đôi mắt đen sáng lên nhìn chằm chằm Mạc Mạc, Mạc Mạc gãi gãi đầu “Còn có cả anh Tô nữa, ái chà, ông xã nhà em ghen rồi, chưa quá đi, haha.”

“Biết là tốt rồi, sau này phải tránh đề cho ông xã ghen, biết không?” Giản Chiến Nam ôm chặt Mạc Mạc, người mùi hương trên người cô, ôm chặt hơn, khiến chân của cô vòng quanh eo hắn, cúi đầu hôn cô Mạc Mạc, chân từng bước đi tới phòng tắm.

“A... anh tắm trước đi, sau đó ăn chút gì không?”

“Cùng tắm đi, Mạc Mạc, anh chỉ muốn ăn em.”

Hắn tự như một ngọn lửa, phải thiêu đốt cô, khát vọng nhau, hắn muốn đem những nhớ nhung mấy ngày nay phát tiết thành tình cảm mãnh liệt, mạnh mẽ muốn cô. Còn cô lại muốn cho hắn rất nhiều, rất nhiều, cũng muốn rất nhiều, rất nhiều, tham lam cái ôm ấp áp và hơi thở của hắn, thầm nghĩ vì hắn có thể thiêu đốt thành tro tàn. Tình cảm mãnh liệt nóng theo từ phòng ngủ thiêu đốt đến phòng tắm, đóng cửa lại, đem kiều diễm nhốt ở bên trong cánh cửa, nhiệt tình thiêu đốt...

Hắn muốn rất nhiều, trên sàn nhà phòng tắm, trong bồn tắm lớn, trên giường ngủ... cho đến khi Mạc Mạc liên tục cầu xin tha cho hắn mới không tình nguyện buông cô ra. Lúc muốn ôm cô đi tắm, hắn mới bất ngờ phát hiện hai đầu gối Mạc Mạc đều xanh tím, hơn nữa có nơi còn rách da, khô thành vảy, ánh mắt hắn dừng ở đó.

Nhìn thấy cô mơ mơ màng màng sắp ngủ, hắn cúi đầu cắn miệng của cô, Mạc Mạc rầm rì kháng nghị, tay đẩy mặt hắn lung tung “Không muốn nữa, rất mệt...”

“Mạc Mạc, sao chân của em lại bị thương?” hắn đau lòng hỏi bên tai cô, cũng có chút tức giận, hắn chỉ ra ngoài nửa tháng, cô liền để bản thân bị thương. Mạc Mạc bị Giản Chiến Nam hỏi như thế, buồn ngủ cũng bớt đi, nhưng rồi cũng mơ hồ, “Không cần thận bị ngã... mau ngủ đi...”

Mạc Mạc ôm chặt Giản Chiến Nam, ở trong lòng hắn ngủ bình yên, theo ánh đèn, Giản Chiến Nam nhìn khuôn mặt ngủ thản nhiên của cô, luôn cảm thấy rất muốn thân mật với cô, cho nên nhịn không được hôn môi cô, môi cô rất mềm, lại lươn nữa rồi. Nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế, mặc áo ngủ, đi nhẹ nhàng xuống ra khỏi phòng ngủ. Di Tô ở bên ngoài.

“Cậu, đã chuẩn bị bữa khuya, cậu có muốn ăn chút gì không?”

Giản Chiến Nam tìm thuốc, châm một điếu, hít vào, đi Tô nhìn thoáng qua Giản Chiến Nam, cậu đã cai thuốc một khoảng thời gian, sao lại hút lại.

“Trên đùi cô chủ bị thương là sao?” Mạc Mạc rất kín tiếng, sẽ không nói cho hắn biết.

“Bị thương?” về mặt đi Tô nghi ngờ, bà không biết “Mấy hôm nay cô chủ rất tốt, cũng không vận động gì mạnh, chắc là sẽ không bị thương đâu, nếu cô chủ bị thương ở nhà thì tôi nhất định sẽ biết, giúp cô chủ xử lý vết thương.”

Giản Chiến Nam ngồi trên sofa phòng khách, tắt thuốc “Mấy ngày nay cô chủ đi đâu?”

Di Tô nói: “Đa số thời gian là ở nhà, hôm qua có về nhà họ Giản ăn cơm trưa với bà chủ, tiểu Lưu nói cô chủ đi chùa bái quan âm với bà chủ, còn hôm nay thì ra ngoài ăn cơm với cô Tô.”

Dường như Giản Chiến Nam có tâm sự, hắn day day trán, nói với đi Tô: “Được rồi, đi xuống đi.”

“Cậu ngủ ngon.” Di Tô nói xong thì đi xuống.

Giản Chiến Nam ngồi im trên sofa, chau mày, dường như đang suy nghĩ gì phiền lòng, lúc muốn đứng dậy trở về phòng ngủ thì điện thoại phòng khách vang lên, hắn sợ đánh thức Mạc Mạc, bởi vì phòng ngủ cũng có điện thoại, nên vội nhận máy. Còn Mạc Mạc đang ngủ nghe thấy tiếng chuông theo bản năng cũng đưa tay nhận máy, cô sợ điện thoại sẽ đánh thức Giản Chiến Nam, hắn cần nghỉ ngơi thật tốt, mơ màng đặt điện thoại bên tai, chỉ nghe thấy một giọng nữ hỏi “Chiến Nam, anh về đến nhà chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Lúc Giản Chiến Nam tắt điện thoại trở lại phòng ngủ thì thấy Mạc Mạc vẫn giữ nguyên tư thế ngủ, dường như đang ngủ say, nhưng khi hắn nằm bên cạnh và ôm cơ thể nhỏ bé của cô thì hắn biết Mạc Mạc đã tỉnh, người hơi cứng, hơn nữa người hơi lạnh, tay cô còn có mồ hôi, chứng tỏ cô đang lo lắng, lo lắng vì cuộc điện thoại vừa rồi. Hắn đưa mắt nhìn điện thoại phía bên kia giường, Mạc Mạc đã nhận điện thoại.

Giản Chiến Nam xoay cơ thể Mạc Mạc lại đối diện với hắn, Mạc Mạc chỉ có thể mông lung nhìn hắn trong bóng đêm, nhưng không nói chuyện, cô không biết phải mở miệng như thế nào, cũng không biết phải hỏi gì, cô không muốn như một người phụ nữ ghen tuông buộc chồng của mình phải khai báo gì hết.

Mạc Mạc nghe rõ rành mạch, giọng nói trong điện thoại là của Nhã Nhi, tuy Nhã Nhi chỉ đơn giản hỏi Giản Chiến Nam đã về nhà chưa, nhưng cô vẫn cho rằng Giản Chiến Nam và Nhã Nhi đã không có quan hệ gì với nhau nữa.

Cô không muốn để cho ông xã ghét mình, nếu hắn tự nguyện thì hắn sẽ nói, nếu không muốn thì cứ hỏi liệu điều nhận được có phải là sự thật không? Giờ đây tim của cô rất loạn, nếu là người phụ nữ khác gọi điện tới thì cô có thể vui đùa bảo Giản Chiến Nam thành thật khai báo, có phải ra ngoài trêu hoa nguyệt rồi không, nhưng đối tượng là Nhã Nhi, là một cô gái Giản Chiến Nam đã từng yêu, một cô gái từng để lại quá khứ đẹp, vì Nhã Nhi, thậm chí hắn còn có thể vứt bỏ cô, buông tha cô, thương tổn đến cô, có thể hay không. ... có thể lại có một thảm kịch như thế hay không? Cho nên cô không muốn hỏi cũng không dám hỏi, vì cô không biết câu trả lời là gì.

“Mạc Mạc!” hắn ní non bên tai cô “Nếu muốn hỏi gì thì hỏi đi, đừng giấu trong lòng.”

Bị đoán trúng tâm tư, Mạc Mạc rũ mí mắt, ngón tay xoắn lại một chỗ, nói ngập ngừng “Thực ra... em không hẹp hòi thế đâu, không có gì..... cần hỏi.”

Giản Chiến Nam nhướn mày, tay xoa xoa lưng của cô “Nếu như thế, thì cái gì cũng đừng hỏi, ngủ đi.”

“Ừm.” Mạc Mạc trả lời, buông tay xoắn nhau ra, xoay người lại ngủ, rất nghe lời.

Giản Chiến Nam nghĩ Mạc Mạc sẽ ồn ào như thường ngày với hắn, bắt hắn nói, khai báo, nhưng hắn lại không ngờ được Mạc Mạc chỉ trầm lặng như thế, một tiếng là xoay người đi ngủ. Sự trầm lặng này của Mạc Mạc hoàn toàn rất khác thường, đối với vấn đề của Nhã Nhi, Mạc Mạc quá nhạy cảm, bởi vì hắn đã vô tình làm cô bị tổn thương.

Hắn hôn bờ vai mượt mà của cô, đau lòng nói “Đồ ngốc, lại suy nghĩ lung tung rồi, anh và cô ấy ngẫu nhiên gặp nhau lúc đi công tác thôi, cô ấy gọi đến chỉ hỏi thăm rồi, bảo bối, đừng nghĩ nhiều mà không tốt.”

Mạc Mạc từ từ xoay người, cánh tay ôm lấy bờ eo hắn một cách bất an, cô lại một lần nữa sa vào lưới tình của hắn, mà còn sâu hơn so với lúc trước, tình cảm mà cô dành cho hắn, không đơn giản là tình yêu, còn có tình thân, cùng với sự hết lòng của vợ chồng, cô yêu chồng của cô, yêu ngôi nhà này, yêu tất cả mọi thứ, nếu lại lần nữa bị thương tổn bởi người đàn ông mình yêu vứt bỏ thì cô không biết bản thân có chấp nhận được hay không “Ông xã, bây giờ anh... có còn thích cô ấy.....chút chút nào không?”

Giản Chiến Nam cố ý hỏi: “Một chút chút cũng không được sao?”

“Vậy là anh vẫn còn thích cô ấy chút chút đúng không?” lòng Mạc Mạc lạnh đi, có phải cô rất bá đạo không, chỉ thích chút chút thôi cũng không thể. Nếu như trái tim ông xã có thể chia thành 3 phần tình thân, tình yêu, tình bạn, thì cô hy vọng phần tình yêu cô có thể chiếm giữ trọn vẹn, không muốn chia sẻ vị trí này với người phụ nữ khác, không muốn.

“Anh và cô ấy chỉ có thể xem như bạn bè bình thường thôi, Mạc Mạc, người anh yêu là em.” Hắn cầm tay Mạc Mạc đặt trước ngực, “Ở đây, đã bị em lấp đầy, không có một kẽ hở nào khác, em đồng ý để ra một chút cho người khác thì ông xã cũng không có cách nào khác.”

Mạc Mạc rất không đồng ý nói: “Làm sao có thể thế được, mình yêu ai đương nhiên là tự bản thân mình quyết định, nếu có một ngày thực sự có người nào đó đi vào được chút chút, còn muốn đồ tội lên đầu em sao, với bà xã, đừng dùng vẻ mặt gian thương thế được không?”

Về mặt Giản Chiến Nam buồn rầu “Yêu Mạc Mạc, tim đã không từ chủ được, đã sắp không phải của anh nữa rồi, làm thế nào mới tốt đây?”

“Rất buồn nôn, nhưng mà em thích nghe.” Mặt Mạc Mạc dán trên ngực Giản Chiến Nam, ôm chặt lấy hắn “Ông xã, anh không thể lại bỏ em lần nữa, biết không?”

Giản Chiến Nam cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, nói nhỏ “Đồ ngốc, không xảy ra chuyện như thế nữa đâu, ngủ đi.”

Có được sự cam đoan của ông xã, sự bất an lúc đầu của Mạc Mạc đã ổn hơn nhiều, nằm trong ngực ông xã liền ngủ đến hưng đồng. Lúc tỉnh lại ông xã đã không còn ở bên cạnh, Mạc Mạc hít một hơi thật sâu, tất cả đều là mùi hương của hắn, không kim được lại nở nụ cười, đang muốn xuống giường, nhưng bỗng nhiên màn hình tivi trên vách tường lại bật lên, khuôn mặt điển trai của Giản Chiến Nam xuất hiện trên đó, hắn ngồi trên ghế màu đen ở văn phòng, cười với cô.

Mạc Mạc dụi mắt, chỉ nghe thấy giọng nói rất hay của ông xã truyền tới: “Bảo bối, vẫn đang trên giường?”

Mạc Mạc ngạc nhiên vội đắp chăn lại, hắn có thể nhìn thấy cô, mấy thứ này lấp từ lúc nào thế, một chút không gian riêng tư cũng không có, Mạc Mạc buồn bực nhìn hắn, mặt đỏ ửng lên.

“Bà xã, mau rời giường đi tắm rửa đi.” Về mặt Giản Chiến Nam cười xấu xa, đôi môi hơi nhướn lên, rất là gợi cảm. Mạc Mạc cũng cười, quần chần xuống giường, một chút cảnh xuân cũng không lộ ra ngoài, gửi cho Giản Chiến Nam một nụ hôn gió: “Anh yêu mến, em đi tắm đã, bye bye.”

Mạc Mạc quần chần đi vào nhà tắm, Giản Chiến Nam chỉ nhìn thấy một đồng chần bị vớt ngoài cửa phòng tắm. Màn hình tối sầm lại, hình ảnh của hắn cũng biến mất. Trong phòng ngủ im lặng, chỉ còn lưu lại mùi hương của nhau.

Mạc Mạc ăn sáng một mình, cũng để ra sau chuyện Nhà Nhi gọi điện thoại tới, nếu là ngẫu nhiên thì cứ cho là ngẫu nhiên đi, cần gì cô phải lo sợ không đầu chữ, cần phải nghĩ nhiều như thế không, vợ chồng cứ nghi ngờ nhau không có căn cứ như thế là không tốt.

Mạc Mạc cứ nghĩ lại tiếp tục trôi qua thêm một ngày, nhưng không ngờ sau khi ăn xong lại nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, hắn nói một tin rất kinh người với cô, thì ra hôm nay là sinh nhật của ba Giản, hôm nay phải về nhà để đón sinh nhật với ba.

Là sinh nhật ba Giản nên cô muốn mua món quà gì đó, Giản Chiến Nam có việc đi không được nên đành nhờ bà xã đại nhân đi một chuyến, Mạc Mạc không biết ba Giản thích gì, càng không biết mua thứ gì cho hợp với tâm ý của người già, lúc muốn hỏi Giản Chiến Nam thì hắn đã vội tắt điện thoại, xem ra hắn rất bận.

Càng nghĩ càng không có kết quả, Mạc Mạc cảm thấy hay là đi ra ngoài tìm linh cảm. Lái xe đưa cô ra khỏi nhà, cô bảo lái xe dừng lại ở cửa hàng vàng bạc và đồ ngọc. Mạc Mạc đi dạo một vòng, cứ để cho mọi người trong cửa hàng nhiệt tình đề cử không ít thứ này thứ nọ với cô, nói trên trời dưới đất, nhưng Mạc Mạc vẫn cảm thấy không hợp. Lúc chuẩn bị rời đi thì có một giọng nói vang lên từ phía sau: “Vị phu nhân này, cửa hàng chúng tôi có nhiều vàng bạc và đồ ngọc đặc biệt như thế đều không thể thỏa mãn yêu cầu của cô sao?”

Lẽ nào hiếu thắng muốn bán như thế, Mạc Mạc không kìm được xoay người qua, thấy một khuôn mặt lạnh lùng, Mạc Mạc cảm thấy người đàn ông trước mặt sao lại quen như thế, lúc nghi ngờ tầm mắt cũng nhìn chăm chú vào người đó, không phải cô nhìn thấy trai đẹp là không thể rời tầm mắt, mà là đang thật sự suy nghĩ, và nhớ lại người đàn ông này là ai?

“Bạn học Mạc Tiêu Hữu, cậu cứ nhìn chăm chăm vào mình như thế có phải là không phù hợp lắm không?” giọng điệu người đàn ông như đang nói giỡn, nhưng một chút ý cười trên mặt cũng không có, khuôn mặt lạnh chẳng khác gì khối băng mùa đông.

“Cậu là?” Mạc Mạc chần chừ, trong đầu cũng đã hiện lên hình ảnh của một người đã nhiều năm không gặp, cô ngạc nhiên gọi lên: “Cậu là Giang Xuyên?”

Đôi mắt đen lạnh lùng của Giang Xuyên như bốt đi một tảng băng, nói trầm xuống: “Thật khó để cậu vẫn còn nhớ mình.”

“Thật là cậu à, cậu thay đổi rất nhiều, thiếu chút nữa là mình không nhận ra cậu nữa rồi.” Mạc Mạc hơi ngượng ngùng cười, cũng không ngờ lại gặp được Giang Xuyên, dường như không hề độ. Lúc trước Giang Xuyên cũng là nửa đường chuyển tới, cũng là bạn ngồi cùng bàn lạnh lùng như khối băng của cô, đã mấy năm không gặp, cậu ta thay đổi rất nhiều, nếu không phải cậu ấy gọi tên cô thì thực sự Mạc Mạc cũng không dám xác định là cậu ta nữa.

Giang Xuyên đề nghị nói: “Tìm nơi nào ngồi đi.”

“Ừ, có thể.” Mạc Mạc nói xong rồi mới nghĩ, hơi có lỗi nói: “Chuyện đó, rất xin lỗi, hôm khác được không?”

“Có việc?” cậu ta lạnh lùng nói.

Người kia nói chuyện vẫn lạnh như sắt, hơn nữa danh hiệu hoàng tử núi băng còn rất phát triển nữa, vẫn là đáng vẻ lạnh lùng tàn khốc.

“Mua quà cho người lớn?”

“Đúng thế, à, sao cậu biết thế?” Mạc Mạc nhìn cậu ta nghi ngờ, sao cậu ta biết được, cô thật là đang chọn quà cho ông cụ ở nhà.

Giang Xuyên nhìn về mặt nghi ngờ của cô, nói lạnh lùng: “Đoán thôi. Ngồi đi, sẽ không chậm trễ việc của cậu đâu, nói không chừng mình có thể tìm ra chủ ý giúp cậu.”

Bạn học cũ nhiều năm không gặp, đã nói như vậy rồi thì Mạc Mạc cũng không đành từ chối, nên liền đi tới quán cà phê đối diện với Giang Xuyên. Hai người chỉ trò chuyện đơn giản về cuộc sống gần đây, cuộc sống Mạc Mạc rất đơn giản chính là cuộc sống gia đình. Mà Giang Xuyên là từ nước ngoài về, quản lý chuyện buôn bán trong nhà. Không khó để nghĩ, cửa hàng châu báu này là gia sản của gia đình Giang Xuyên.

Đôi mắt với Giang Xuyên ít nói, thật sự Mạc Mạc không biết nên nói chuyện gì, chỉ đành tìm đề tài. Bạn bè hoặc bạn học cũ nhiều năm không gặp, gặp nhau nên rất dễ nhớ lại chuyện trước kia, hai người nói xong, hai người nói chuyện rồi Giang Xuyên hỏi tới Cẩm Từ.

“Cẩm Từ kết hôn rồi, đã làm mẹ rồi, cậu đó, kết hôn chưa?”

“Minh? Vẫn còn độc thân.” Giang Xuyên chỉ nói đơn giản vài chữ.

“Bạn gái... cũng chưa?” một người đàn ông có điều kiện như thế mà vẫn chưa có bạn gái khiến Mạc Mạc cũng không dám tin. Nhưng cũng thật sự khó có thể tưởng tượng được, người lạnh lùng như núi băng Giang Xuyên làm sao có thể nói chuyện yêu đương, đáng vẻ như thế dù cách mấy mét cũng khiến người khác tổn thương vì lạnh.

Giang Xuyên nhướn mày liếc Mạc Mạc, đôi mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo dường như hiện lên nét mắt mát, nói thản nhiên: “Có lẽ, điều kiện của mình quá kém.”

“Làm sao có thể, nhưng mà ông chủ như cậu với khuôn mặt như thế, con gái người ta sao dám tiếp cận, đã nhiều năm không gặp như thế mặt của cậu vẫn rất nghiêm túc so với trước kia.”

“Cậu cũng sợ mình?”

“Minh?” con người trong veo nhưng lạnh lùng của Giang Xuyên nhìn thẳng Mạc Mạc, Mạc Mạc hơi túm quần, cúi đầu uống cà phê, nói nhỏ: “Minh vẫn còn tốt, lá gan có lớn hơn một chút.”

Không phải lớn, chỉ là người duy nhất không sợ hắn, cũng sẽ không phải là một cô gái đỏ mặt khi nhìn hắn, trong đầu kim không được nhớ lại chuyện năm đó, hắn trộm đi nụ hôn của cô, bây giờ vẫn nhớ rõ cảm giác đôi môi cô mềm mại, Giang Xuyên nghĩ, còn tâm mắt đòi sang đồng người trên đường ngoài cửa sổ, nói sang chuyện khác, hỏi Mạc Mạc: “Quả muốn tặng cho người nào?”

“Tặng cho ba mình, hôm nay là sinh nhật ông ấy.”

“Bình thường thích gì?” Giang Xuyên nhướn mày, chuyện Mạc Mạc mất ba mẹ, cậu ta biết lúc còn học trung học, bây giờ Mạc Mạc nói là ba, chắc là ba chồng của cô ấy.

Mạc Mạc nghĩ: “Thích thư pháp, tranh chữ, vân vân.”

“Cậu có thể tặng tranh chữ hoặc tranh vẽ cỏ.”

Mạc Mạc khẽ nhướn mày “Chuyện này cần thời gian để đi tìm, hơn nữa mình cũng không hiểu cái này lắm.”

Hai cánh tay màu đồng của Giang Xuyên đặt trên bàn, cơ thể cũng hơi nghiêng một chút, nói lạnh lùng: “Mình có thể giúp cậu.”

Mạc Mạc nhìn không được nghiêng về phía sau một chút: “Rất phiền cho cậu đó.”

“Bạn học cũ, không cần khách sáo như thế.”

“Vậy làm phiền cậu rồi.”

Giang Xuyên lái xe chở Mạc Mạc đến nhà một người bạn, đó là một căn nhà cũ ở vùng ngoại thành, Giang Xuyên chỉ đơn giản nói với Mạc Mạc rằng người bạn này của cậu ấy bình thường thích nhất là sưu tầm đồ cổ tranh chữ.

Sau khi Mạc Mạc gặp bạn của Giang Xuyên, quả nhiên mở mang kiến thức biết cái gì gọi là sưu tầm, người bạn này sưu tầm toàn đồ quý, mỗi một cái đều có câu chuyện cổ của nó, có lai lịch, có giá trị. Cuối cùng Giang Xuyên cầm lên một ống đựng bút bằng gỗ trầm hương, nhét vào trong tay Mạc Mạc, “Cái này chắc ông già nhà cậu sẽ thích đó.”

Gỗ trầm hương là thứ rất có giá trị, ống đựng bút này đã trải qua mấy triều đại, rất có giá trị lịch sử, lại quý, tuy Mạc Mạc không hiểu mấy thứ này nhưng cũng biết người sưu tầm những đồ cổ này, đều rất thích chúng, sẽ không bán đi dễ dàng, lúc Mạc Mạc đang muốn bỏ xuống thì không ngờ bạn của Giang Xuyên nói: “Bảo bối này lúc tôi mua là 300 ngàn, nếu thật tâm muốn sưu tầm thì bảo bối này tôi sẽ chuyển cho cậu.”

Mạc kệ đây có phải là bảo bối thật hay không, Mạc Mạc vẫn thành tâm nói: “Thật sự cảm ơn cậu, mình nghĩ thứ này không thể dùng tiền để định giá, cậu có thể để lại cho mình, mình thật sự rất cảm ơn, nhưng mà bây giờ mình không mang theo tiền.”

Người bạn kia cười, “Không sao đâu, về rồi cô bảo Giang Xuyên chuyển tiền cho tôi cũng được.”

“Đi thôi.” Giang Xuyên nói xong thì cầm ống đựng bút trầm hương từ trong tay của Mạc Mạc, đi nhanh ra phía trước, Mạc Mạc vội vàng nói lời tạm biệt với người đàn ông kia, Giang Xuyên như thể chẳng lễ phép gì cả.

Rời khỏi ngôi nhà kia, Mạc Mạc ngồi xe của Giang Xuyên về nội thành, dừng lại ở cửa hàng vàng bạc kia, hai người xuống xe, trong lòng Mạc Mạc ôm ống đựng bút rất to kia, nhìn Giang Xuyên rất cảm ơn: “Giang xuyên, hôm nay cảm ơn cậu, cậu đưa số ngân hàng cho mình, mình sẽ chuyển tiền vào cho cậu.”

Giang Xuyên lại nói: “Không sợ mình lừa cậu sao?”

Mạc Mạc cười: “Sợ gì chứ?”

Giang Xuyên bỏ tay và túi áo lấy ra một cây bút, sau đó dứt khoát cầm tay Mạc Mạc, Mạc Mạc hơi giật mình, muốn rút tay về, Nhưng Giang Xuyên không bỏ ra, cứ cứng rắn cầm lấy tay Mạc Mạc như thế, Mạc Mạc trừng mắt với cậu ta, thì cậu ta cũng nhìn lại Mạc Mạc. Đột nhiên cậu ta cười lạnh, lập tức viết lên mu bàn tay Mạc Mạc một dãy số, viết xong rồi mới buông ra.

Mạc Mạc rút tay về nhìn một chút, dãy số mà Giang Xuyên viết không phải là tài khoản ngân hàng, mà là số điện thoại di động, Mạc Mạc từ từ ngẩng đầu lên nhìn Giang Xuyên, “Không phải cậu muốn mình đem 300 ngàn cho cậu để tiêu sài phung phí chứ?”

Giang Xuyên cất bút, “Số điện thoại của mình, tám giờ sáng ngày kia tới tìm mình, gấp mặt trả tiền.”

“Nhưng mà...” Mạc Mạc đang muốn nói gì đó thì Giang Xuyên đã quay người đi vào cửa hàng, lúc Mạc Mạc muốn đuổi theo thì một chiếc xe dừng bên cạnh cô “Mạc Tiêu Hữu.”

Gọi ngay cả họ tên, hơn nữa lại là giọng nói quen thuộc, Mạc Mạc vội quay đầu lại, thấy được gương mặt xanh mét của Giản Chiến Nam “A, Ông xã, sao anh lại ở đây?” hình như cô đã bảo tài xế về trước rồi mà.

“Lên xe.” Hắn lạnh lùng ra lệnh, cũng mở xe, Mạc Mạc vội lên xe “Ông xã, không phải anh đang họp sao? Sao lại biết em ở đây?”

“Anh tới đón em thay cho Tiểu Lưu.” Giản Chiến Nam nhú mày tức giận nói.

“Em mua quà cho ba, anh nói xem ba có thích không?” Mạc Mạc đem bảo nói quý giá đưa ra như dâng tặng cho Giản Chiến Nam, Nhưng Giản Chiến Nam lại lạnh lùng liếc một cái rồi lái xe tới nhà họ Giản.

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam không hứng thú, được rồi, hắn cần gì phải thể hiện tức giận như thế, Mạc Mạc đành chỉ biết ôm ống đựng bút 300 ngàn này mà không hé răng, cúi đầu nghiền ngẫm sao ông xã nhà cô lại vui vẻ thất thường như thế, đột nhiên xuất hiện, còn đột nhiên tức giận, không phải buổi sáng vẫn còn tốt sao? Thật là tâm tình không ổn định mà.

Sinh nhật của ba Giản cũng chỉ có mấy người hậu bối góp mặt, cũng không muốn làm quá long trọng, xem ra ba Giản là một người đơn giản. Lúc Mạc Mạc và Giản Chiến Nam tới, ba Giản ở phòng sách, Giản Chiến Nam đưa Mạc Mạc vào, không biết vì sao mà tay hắn vẫn cầm lấy bàn tay có dây số điện thoại của cô, còn xoa đi xoa lại nữa, Mạc Mạc rất muốn nói hắn xoa số điện thoại như thế, chẳng khác gì như khi nặn bài tú lơ khơ, nhưng không dám lên tiếng.

Lúc đi vào, ba Giản đang luyện chữ, sau khi chào hỏi, Mạc Mạc đưa quà cho ba Giản, nói rất khéo: “Ba, ống đựng bút trầm hương này là do con và Chiến Nam chọn làm quà cho ba đó, hy vọng ba sẽ thích, chúc ba thọ tử nam son, khỏe mạnh sống lâu.”

Lúc đầu ba Giản không có gì hứng thú, nhưng lúc thấy Mạc Mạc đặt quà trước mặt, ánh mắt từ u ám trở nên sáng ngời, sau đó vội đeo kính vào nghiên cứu, cuối cùng nói với vẻ mặt vui vẻ: “Đồ sưu tầm đáng giá, rất đáng giá, bảo bối này ba tìm đã lâu nhưng vẫn không tìm ra, từ đâu mà hai con tìm được thế.”

Xem ra ba Giản là người trong nghề.

Giản Chiến Nam lạnh lùng liếc Mạc Mạc nói: “Ba hỏi em đó.”

“Một người bạn học của con giúp con mua được từ bạn của cậu ấy.” Mạc Mạc nhú mày, ghét thái độ như thế của Giản Chiến Nam.

“Nha đầu có tâm, tiêu không ít tiền rồi.”

“Không có, tiền có giá, tri âm khó cầu, người bạn kia nghe thấy ba cũng thích cái này nên chỉ tính giá hữu nghị thôi.”

Ba Giản nhìn Mạc Mạc tán thưởng, lại tiếp tục thưởng thức bảo bối, đáng vẻ yêu thích đến không buông tay. Mạc Mạc cũng không hiểu, cái này rốt cuộc có gì đẹp chứ, tóm lại cô là người bình thường, chỉ cần người lớn vui là được rồi.

Hôm nay là sinh nhật ba Giản nên mọi người rất vui vẻ, mẹ Giản cũng rất vui tươi, lúc ăn cơm hiếm khi Mạc Mạc thấy không khí tốt như thế, mẹ chồng không hỏi cô rằng bụng có tin gì hay chưa.

Đón sinh nhật của ba Giản xong, mẹ Giản bảo Mạc Mạc và Giản Chiến Nam ở lại một đêm, Giản Chiến Nam đi công tác nửa tháng, khó lắm mới về nhà cho nên Mạc Mạc và Giản Chiến Nam liền ở lại. Sau khi Mạc Mạc tắm rửa sạch sẽ rất muốn ôm Giản Chiến Nam thì mặt Giản Chiến Nam lại lạnh đi “Đi đi, nha đầu đáng ghét, tối hôm nay đừng dính vào anh.”

“Ông xã, anh đang thời kỳ mãn kinh à.” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam ngồi trước bàn, đã mở máy tính, cô tức giận đi ra phòng ngủ, đi tới phòng khách cùng xem tivi với mẹ Giản.

Giờ cô mới phát hiện mẹ Giản thích xem phim thần tượng, lập tức khoảng cách giữa hai người được kéo lại gần hơn, cùng nhau thảo luận nội dung phim, diễn tốt, người đàn ông kia xấu quá, làm tổn thương lòng phụ nữ... vân vân. Đang xem đến đoạn nữ chính đá nam chính xuống giường, lúc nhốt ngoài cửa không cho vào, thì mẹ Giản đột nhiên hỏi Mạc Mạc: “Sao thế, hai đứa cãi nhau à?”

Về mặt Mạc Mạc vô tội, vội lắc đầu “Không mẹ à, chúng con tốt lắm, mẹ đừng lo.”

Mẹ Giản nhú mày, không hơn không giận nói: “Không cãi nhau, sao con còn không đi ngủ, còn không vội tạo cháu đích tôn cho mẹ.”

Mặt Mạc Mạc hoàn toàn đỏ lên: “Mẹ, mẹ...” quá thẳng đi.

“Nhanh đi.” Mẹ Giản thúc giục.

“Dạ.” Mạc Mạc đành đỏ mặt quay về phòng ngủ, thấy Giản Chiến Nam vẫn còn ngồi bên máy tính, Mạc Mạc đi qua, nói nhỏ “Ông xã, đã khuya rồi, nên ngủ đi.” Lúc nói Mạc Mạc cũng dò xét mặt Giản Chiến Nam, vẫn còn tức, không phải chứ.

Giản Chiến Nam nhú mày, vô tình nói: “Ai bảo em vào.”

Mạc Mạc tức giận nói: “Mẹ bảo em vào.”

Tay Giản Chiến Nam rất dịu dàng đẩy mặt Mạc Mạc ra: “Vào làm gì?”

Mạc Mạc làm nũng ôm hân: “Tạo người. . .”

Giọng nói của Giản Chiến Nam lạnh lùng: “Không tạo.”

“Vì sao?” lúc hân muốn tạo thì sẽ tạo, lúc cô muốn thì lại không thể, đây là lí gì chứ?

Giản Chiến Nam gần từng chữ một “Em trai đang tức giận.”

Theo phản xạ Mạc Mạc nói: “Anh có em trai à?” nếu cô nhớ không nhầm thì hân là con trai duy nhất của nhà họ Giản, cho dù không phải là con trai duy nhất thì việc tạo người cũng không liên quan gì đến việc em trai phải quản chứ.

Mặt Giản Chiến Nam tối sầm lại, đôi mắt híp lại, không hơn không giận nhìn Mạc Mạc: “Mỗi đêm tạo người với em không phải đều dùng sao.”

Người đàn ông thô tục này, nói cái kia là em trai, Mạc Mạc hung hăng liếc Giản Chiến Nam, không tạo thì không tạo, không phải cô cũng rất muốn tạo, nhưng mà cũng muốn làm rõ ràng, hôm nay hân tức giận vô duyên vô cớ làm gì. Chẳng lẽ thật sự là tiền mãn kinh? Tâm tình tốt của Mạc Mạc đã dùng hết, tự mình đi đến giường, mặc kệ đàn ông xấu đang ở thời kỳ tiền mãn kinh.

Mạc Mạc oán thầm Giản Chiến Nam, cũng mơ mơ màng màng ngủ, không biết Giản Chiến Nam ngủ lúc nào. Một đêm đó hai người không hề thực hiện vận động tạo người gì hết, Mạc Mạc cũng ngủ rất yên. Nói thế thì em trai của hân vẫn đang tức giận, tức một đêm, hi vọng có thể tức thêm mấy ngày cô mới có thể thoải mái ngủ thêm nữa.

Buổi sáng hôm sau, sắc mặt mẹ Giản rất không vui, Mạc Mạc lựa chọn không nhìn, Giản Chiến Nam thì không quan tâm, cùng ăn sáng xong cả hai cùng rời khỏi nhà họ Giản. Dọc đường đi Mạc Mạc cũng chẳng để ý đến hân, Giản Chiến Nam cũng không nói chuyện, vẫn đưa Mạc Mạc về tới nhà, Mạc Mạc thì đi tìm Mạc Bảo, trách móc Giản Chiến Nam với Mạc Bảo một chút, lại đi cho cá ăn, sau đó đi spa.

Mạc Mạc đi ra khỏi phòng spa thì đi phòng đọc sách, tránh tiếp xúc với Giản Chiến Nam đang ở thời kỳ tiền mãn kinh, tới trưa, đi Tới tới hỏi Mạc Mạc “Cô à, cậu hỏi cô có muốn ăn cơm trưa không?”

Gì mà muốn ăn hay không, người là sắt, cơm là thép, sao có thể không ăn “Di Tớ, phiền di chuyển lời tới anh ta, nói tôi muốn ăn cơm, nhưng không ăn cùng với anh ta. À, đúng rồi đi Tớ, đưa cơm trưa tới đây cho tôi, tôi ăn ở đây.”

“Vâng cô.” Di Tớ đi ra, vừa đi vừa nghĩ, cậu và cô đã là người lớn rồi, sao nhiều lúc lại cảm thấy như trẻ con thế, thật là rất thú vị.

Di Tớ trở lại, Giản Chiến Nam đang chờ ở nhà ăn, không thấy Mạc Mạc liền hỏi “Người đâu?”

“Cô nói muốn ăn cơm ở phòng sách.”

“Lý do.” Giản Chiến Nam nhăn mày hỏi.

“Cô nói, phải thử nghiệm một chút cảm giác ăn cơm ở phòng sách.”

Giản Chiến Nam muốn đứng dậy, thì di Tớ cẩn thận nói: “Cậu à, cô nói muốn ăn cơm một mình.” Ý là không ăn cơm với Giản Chiến Nam, mặt Giản Chiến Nam nhăn lại, đứng dậy ra khỏi phòng ăn, đi tới phòng sách, nhưng khi hân đẩy cửa phòng sách thì phát hiện cửa đã bị khóa.

“Mạc Mạc, mở cửa.”

Mạc Mạc rất giận nói: “Em đang bế quan, anh đừng quấy rầy, chờ thời kỳ tiền mãn kinh của anh qua đi, em tự nhiên sẽ xuất quan, bây giờ phiền anh xoay người ra sau, đừng quấy nhiễu em, cảm ơn.”

Sau khi Mạc Mạc nói xong thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Giản Chiến Nam, Mạc Mạc tiếp tục đọc sách, thực sự cô rất quen tính khí của hân, hay phát cáu, lâu dài sao có thể thể được, lúc này đây quyết không thỏa hiệp.

Nhìn một lát, lại truyền đến tiếng gõ cửa, nghĩ là Giản Chiến Nam nhưng lại nghe giọng của Di Tớ “Cô à, cậu đã ra ngoài, cô ra ăn cơm đi, đợi lát nữa đồ ăn nguội mất.”

Hân ra ngoài? Mạc Mạc lại không cam lòng, ai, thờ dài, không phải nói tiểu biệt thắng tân hôn sao, vì sao bọn học chỉ có một đêm tiểu biệt tân hôn, nhìn hai ngày qua, quả thật là nước và lửa không hợp.

Mạc Mạc ỉu xiu, đi ra khỏi phòng đọc sách tới lầu chính, nhưng cuối cùng lại thấy Giản Chiến Nam vẫn ngồi vững vàng ở nơi hân thường xuyên ngồi ăn, không hề ra ngoài, đi Tớ lừa cô.

Lập trường kiên định, không để ý tới hấn, vì hoàn toàn là lỗi của hấn, nhìn thấy bàn ăn bày đầy món ngon, Mạc Mạc ngồi một bên, cúi đầu ăn cơm, để cho hấn tức.

Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc cúi đầu ăn cơm, bộ dạng hùng hổ, giống như đồ ăn là kẻ thù phải tiêu diệt, phỏng chừng là trong lòng đang âm thầm mắng hấn, Giản Chiến Nam hất xi hai cái, cuối cùng cũng khiến Mạc Mạc chú ý tới, nhìn hấn một cái, Mạc Mạc nói với Di Tổ: “Di Tổ, hỏi cậu xem có phải bị cảm không?”

Di Tổ nhìn Mạc Mạc lại nhìn Giản Chiến Nam, cuối cùng đành phải chơi theo Mạc Mạc: “Cậu à, có phải không thoải mái không, tôi đi lấy thuốc cảm cho cậu”

Giản Chiến Nam ăn một miếng, thân nhiên nói: “Không sao, có thể có người mắng tôi.”

“Tôi đi lấy thuốc.” Di Tổ nói xong thì thoát khỏi chiến trường.

Ách, thiếu chút nữa thì Mạc Mạc bị nghẹn, cô đang mắng hấn, thật là người đàn ông đáng sợ.

Vẫn rùng mình đến khi ăn cơm xong, Giản Chiến Nam có ý đồ cầu hòa, nhưng Mạc Mạc lại mặc kệ, im lặng ăn cơm rồi về phòng ngủ xem tivi, sau đó tắm rửa đi ngủ, chỉ lát sau đó cơ thể cao lớn của Giản Chiến Nam đi vào, đi tới bên giường, nằm ở bên cạnh Mạc Mạc.

Căn bản là Mạc Mạc không ngủ, chỉ là không muốn để ý tới hấn, cảm thấy vị trí bên cạnh trống xuống, nghe thấy được hơi thở của hấn, hương vị nam tính tươi mát, càng ngày càng gần, eo bị ôm “Bảo bối.” Cằm của hấn đang vuốt ve da thịt sau lưng cô.

Mạc Mạc xoay người mạnh mẽ cho hấn một đá, Giản Chiến Nam trở người ngã vào một bên, Mạc Mạc tức giận nhìn hấn “Anh làm gì?”

Giản Chiến Nam nói đương nhiên “Bà xã, chúng ta tạo người đi.”

“Em trai nhà anh không tức giận à?”

“Ừ, không giận.”

“Phải không, nhưng em gái đang tức giận!” Mạc Mạc xoay người xuống giường, muốn đi tới phòng ngủ khác, Giản Chiến Nam ba bước thành một, ôm Mạc Mạc nâng lên cao.

“Này, anh làm gì thế, bỏ em xuống.” Hai tay Mạc Mạc chống trên vai Giản Chiến Nam, vóc dáng hấn cao to, bị ôm như vậy nên cô cảm thấy cách mặt đất rất xa. Cơ thể xoay tròn, rồi bị Giản Chiến Nam đề lên giường, cơ thể cao to của hấn cũng đề tới.

“Bà xã.”

“Hừ.” Mạc Mạc dùng lỗ mũi trả lời hấn.

“Bà xã.” Giản Chiến Nam xông tới hôn lên cổ cô.

“Ngựa.” Thái độ của Mạc Mạc đã dao động, “Ghét bộ dạng này của anh, tâm tình không ổn định, mới về mà cứ như thế.” Mạc Mạc nói ra suy nghĩ mà mặt đỏ lên, nhiều ngày không gặp như thế, cô chỉ muốn có thời gian ngọt ngào ở bên cạnh hấn càng nhiều, nhưng hấn lại lạnh như băng khiến cô rất khó chịu.

Giản Chiến Nam nhú mày nhìn Mạc Mạc: “Anh cũng ghét em cứ tùy tiện để người ta sờ lung tung.”

Mạc Mạc tức giận nhìn Giản Chiến Nam: “Này, anh đừng nói xấu sự trong sạch của em, gì mà bảo em tùy tiện để người ta sờ lung tung chứ.”

Giản Chiến Nam lại hung dữ nhìn Mạc Mạc: “Tay em chỉ có thể để cho anh cầm, biết không?”

Cầm tay?

Đột nhiên Mạc Mạc nhớ tới ngày hôm qua Giang Xuyên cầm tay cô rồi ghi số điện thoại trên đó, nhất thời dở khóc dở cười “Anh quá bá đạo đó, chỉ để lại số điện thoại thôi mà.”

Sắc mặt Giản Chiến Nam không tốt “Anh nhớ không nhầm thì cậu ta đã từng cưỡng hôn em.”

Trời, người đàn ông này vậy mà còn nhớ nha, lúc trước cô bị Giang Xuyên cưỡng hôn, cô đã bị hấn trừng phạt khiếp lắm rồi, bây giờ còn mang thù, thật là... cần thận nha, chỉ thế mà tức giận sao?

Mạc Mạc nói bất đắc dĩ “Em thực sự thua anh rồi.” Mạc Mạc còn đang muốn nói thêm gì nhưng đáng tiếc Giản Chiến Nam không cho cô cơ hội, hôn cô kịch liệt đầy lửa nóng, đưa cô tới thiên đường dục vọng.

Cô chỉ nghe Giản Chiến Nam nói: “Mạc Mạc, đừng gặp cậu ta nữa biết không?”

Cô muốn hỏi vì sao, đáng tiếc cô đã bị khoái cảm bao phủ, vì sao mà hấn trở nên bá đạo như thế...

Tuy Giản Chiến Nam nói không cho cô đi gặp Giang Xuyên, nhưng cô vẫn đi, nhưng cũng chỉ là đi trả tiền mà thôi, hơn nữa vì tò mò về cảm ơn, còn mời Giang Xuyên đi ăn cơm chứ không có ý gì khác.

Chỉ là bạn học lâu ngày không gặp, ngẫu nhiên gặp lại nhau rồi lại mất hút ở biển người, Mạc Mạc cũng không suy nghĩ quá nhiều, suy nghĩ lớn nhất chính là Giản Chiến Nam ngày càng bận, thời gian tối về nhà ăn cơm cũng không có, mỗi ngày về đến nhà đều đã đêm khuya.

Hôm nay là tết nguyên đán, Mạc Mạc hi vọng có thể ở cùng với Giản Chiến Nam, hơn nữa xem trên tivi thấy có đưa tin hôm nay có mưa sao, rất trắng lẹ, Mạc Mạc rất muốn xem mưa sao với Giản Chiến Nam. Lúc ăn sáng, chúc mừng năm mới vui vẻ, Mạc Mạc chờ mong nói: “Ông xã, hôm nay là tết nguyên đán, anh có thể đề ra một ngày không?”

Giản Chiến Nam hơi do dự, trong mắt hiện lên gì đó, khẽ nhủ mảy, xin lỗi nói “Hôm nay không được bảo bối, hôm khác nhé.”

“Ừ.” Mạc Mạc hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến gì đó lại vui vẻ lên “Vậy tối ăn cơm cùng được không?”

“Được,” buổi tối ăn cơm với nhau, điều này chắc không có vấn đề gì.

Ăn sáng xong, Giản Chiến Nam tới công ty, Mạc Mạc lại nghĩ làm sao để trải qua một cái tết có ý nghĩa đây, một kế hoạch nho nhỏ, trước cùng đi tới nhà hàng ăn tối dưới ánh nến lãng mạn, sau đó đi xem phim, vừa lúc có thể xem mưa sao.

Nghĩ ra kế hoạch thật lãng mạn, Mạc Mạc bắt đầu hành động, gọi điện thoại đặt bàn trước, rồi bảo Tiểu Lưu mua vé xem phim, sau đó đợi Giản Chiến Nam về, nhưng chờ mãi cho đến 5 giờ chiều, Giản Chiến Nam vẫn chưa về, lúc Mạc Mạc đang muốn gọi điện thoại để hỏi Giản Chiến Nam mấy giờ về nhưng như thần giao cách cảm, Giản Chiến Nam lại gọi điện về.

“Mạc Mạc!”

“Hử? Lúc nào thì anh về?” Mạc Mạc ra vẻ rất vui.

“Bảo bối, xin lỗi, hôm nay anh phải tiếp một vị khách quan trọng, không thể ăn tối với em được.”

Mạc Mạc rất thất vọng, nhưng cô không thể vì thỏa mãn tình cảm lãng mạn của mình mà khiến cho ông xã mắc kẹt vị khách quan trọng, chỉ đành giả bộ thoải mái nói tạm biệt. Bữa tối dưới ánh nến của cô, phim của cô, còn kế hoạch ngắm mưa sao của cô đều ngâm nước hết rồi.

Thất vọng rất nhiều, Mạc Mạc một mình đi ăn bữa tối dưới ánh nến, đi xem phim một mình, đó là bộ phim về tình yêu, Mạc Mạc xem rồi cười, nhưng khi cười lại thấy một đôi tình nhân đi qua thì cô lại thấy mất mát.

Một mình cô đơn đi ra rạp chiếu phim, đi theo đám đông đến quảng trường, có rất nhiều người ở đây chờ mưa sao, Mạc Mạc nhìn xung quanh, đã số là cặp tình nhân, dường như chỉ mình cô là cô đơn, nhìn không được mà thở dài.

Mạc Mạc ngồi ở bức tượng giữa quảng trường, ngẩng đầu nhìn trời, cô không nên bỏ qua những ngôi sao xẹt qua trong nháy mắt như thế, tay cầm máy quay đã sẵn sàng, hy vọng có thể lưu lại được khoảnh khắc đó.

Chờ, chờ, cuối cùng cũng thấy những ngôi sao bay qua, giống như thấy trong tivi, rất đẹp, rất đẹp, trên quảng trường thỉnh thoảng truyền đến tiếng những cô gái hô hét. Mạc Mạc cũng bị cảnh đẹp tự nhiên đó gây chấn động, đẹp không gì sánh bằng, đến mức không thể dùng lời để tả, rung động, đẹp tuyệt.

“Chiến Nam, anh xem, rất đẹp, thì ra thật sự có mưa sao như thế thật, đây là lần đầu tiên em thấy đó.” Một giọng nói quen thuộc, giọng nói mang theo sự kích động.

Sau khi nghe thấy tiếng tán thưởng trong đám người, cơ thể cô cứng lại, đột nhiên xoay người nhìn lại trong đám người, chỉ thấy cơ thể một người đàn ông cao to ôm một đứa bé trai, đứng cách cô không xa, nghiêng mặt, ngẩng đầu nhìn lên trời, đôi môi nhướng lên, mang theo nụ cười thánh nhiên, ánh sáng chiếu lên trên gương mặt tuấn tú của hắn, rất đẹp trai, chỉ cần liếc mắt thôi cũng có thể tìm ra hắn.

Nhìn thấy hắn, là lần đầu tiên sau khi kết hôn Mạc Mạc nhìn hắn mà không có cảm giác vui mừng, chỉ có lạnh, tim cũng lạnh, tầm mắt lo sợ không yên của cô cũng dừng lại ở cô gái bên cạnh, cô gái kia nhẹ nhàng đưa cánh tay hắn, như đang làm nũng, lại giống như dựa sát vào, lúc Mạc Mạc dần thấy rõ dung nhan của cô gái kia, tim Mạc Mạc như ngừng lại, máu trên mặt như đông cứng.

Nhã Nhi!

Sao có thể là cô ấy!

Sao có thể?

Điện thoại, cuộc điện thoại của Nhã Nhi, sự giải thích của Giản Chiến Nam, tất cả đều trở nên hỗn độn trong đầu của Mạc Mạc. Ông xã nói, hắn và Nhã Nhi chỉ ngẫu nhiên gặp ở nước ngoài, cho nên cô không cần nghĩ nhiều.

Ông xã nói hôm nay phải tiếp một vị khách quan trọng, cho nên không có cách nào để ở bên cạnh cô. Nhưng vì sao, ngẫu nhiên mà có thể cùng nhau đi xem mưa sao trong lúc đó lại không có thời gian ở cùng cô, giờ đây lại ở cùng với cô gái tên là Nhã Nhi kia, vì sao, vì sao?

Một lần nữa Mạc Mạc tan nát cõi lòng, nhưng không ai trả lời cô, bọn họ như thể đã bao lâu rồi, như thể đã bao lâu, hẳn đã lừa cô bao lâu rồi? Mạc Mạc muốn đi, nhưng bước chân không thể nhấc lên, cơ thể cô như đã đông cứng ở đó rồi, cô chỉ có thể ngây ngốc như thế, đau lòng nhìn Giản Chiến Nam và Nhã Nhi thân thiết rúc vào nhau.

Nếu có thể, cô hy vọng tất cả chỉ là giấc mơ, nếu có thể, cô hy vọng mình là một người mù, hình ảnh đó khiến Mạc Mạc trở nên mê muội, trước mắt biến thành màu đen, cơ thể dường như đứng không vững.

Đợi đến lúc tầm mắt cô trở nên rõ ràng hơn, cô đối diện đi tới nơi Giản Chiến Nam, tầm mắt hẳn cùng đứng hình trên cơ thể cô. Đèn quảng trường sao phải sáng như thế, chiếu sáng rõ gương mặt của hai người, khiến đáng vẻ khổ sở của cô đã bị bọn họ nhìn thấy, vì sao phải sáng như thế, để cô thấy ông xã của mình cũng mỗi tình đầu thân mật dựa sát vào nhau.

Ký ức bị phản bội, bị vứt bỏ, bị lừa gạt đau khổ, một lần nữa cuốn theo Mạc Mạc, nỗi bi thương cực độ bị chôn sâu trong đáy lòng lại vô tình bị đào lên.

Giản Chiến Nam, ông xã của cô, hẳn lại lần nữa phản bội cô, lừa gạt cô, lại lần nữa đẩy cô vào trong địa ngục, hẳn luôn có cách khiến cho cô ngã từ thiên đường xuống địa ngục.

Mạc Mạc không muốn chạy trốn, cô muốn đối mặt với hắn, muốn hỏi hắn lừa cô đã bao lâu, muốn hỏi hắn vậy là vì sao, nhưng lúc Mạc Mạc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé được ôm trong lòng Giản Chiến Nam, đối mặt với cảnh tượng một nhà ba người này, Mạc Mạc như nhìn thấy quỷ, mắt mờ thật lớn, thất kinh lui về phía sau, lòng đau nhức nhối.

“Mạc Mạc...” lúc Giản Chiến Nam nhìn thấy Mạc Mạc, có chút sững sờ, luống cuống, hẳn vội đem đứa bé trong lòng giao cho Nhã Nhi, chạy theo Mạc Mạc, đôi mắt lo lắng tìm kiếm bóng dáng hồng sơ đi loạn của Mạc Mạc, sợ cô rời đi trước mắt hắn, hẳn vội hét lên “Mạc Mạc!”

Mạc Mạc nghiêng ngả lao đảo, chạy không mục đích, tay bị chặt tai, không muốn nghe thấy giọng nói của hắn, chỉ cảm thấy mặt đất đang lung lay, trời đã xoay tròn, nước mắt như nước vỡ òa, trào ra không ngừng.

“Mạc Mạc!” cuối cùng Giản Chiến Nam cũng đuổi theo được cô, một tay từ phía sau ôm chặt cô tới trước ngực, hẳn thở phì phò, hai tay ôm chặt Mạc Mạc, xoay cơ thể Mạc Mạc lại đối diện với hắn, hẳn thấy nước mắt trên gương mặt lạnh như băng của cô, cùng ánh mắt đau khổ và căm hận, tìm hắn đau như co rút từng cơn, lo lắng không yên, một tay lau đi nước mắt trên mặt cô “Mạc Mạc, đừng khóc, nghe anh giải thích được không?”

Mạc Mạc giãy dụa, hai tay chống lại cái ôm áp áp của hắn, gầm nhẹ “Không, tôi không muốn nghe, anh gạt tôi, tất cả đều là nói dối, tôi không muốn nghe!, không muốn.” Cô đau khổ đến mức đã quên cô đang ở quảng trường, quên mất có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, cô chỉ hy vọng, không muốn nhìn thấy Giản Chiến Nam, không muốn cho Giản Chiến Nam và Nhã Nhi nhìn thấy đáng vẻ ngu ngốc của cô. Nhưng vì sao hắn phải giữ cô lại, khiến cô khổ sở không cách nào che giấu được.

Giản Chiến Nam giữ chặt cơ thể đang giãy dụa của Mạc Mạc, không cho cô né tránh hắn, tim của hắn rơi vào vực sâu bất an, hẳn vội quát: “Mạc Mạc, em bình tĩnh một chút đi, hãy nghe anh nói đi.”

Mạc Mạc đấm ngực hắn, tim cô đau như vỡ ra, khóc rống tê tái: “Nói cái gì? Nói cô ta là khách hàng của anh, nói các người chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, nói đứa bé kia không có quan hệ gì với anh, Giản Chiến Nam, tôi không muốn nghe lời giải thích của anh, không muốn, những thứ đó đều là nói dối, nói dối.”

“Mạc Mạc.” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc đau khổ, lòng đau như bị cắt xé, “Mạc Mạc, chúng ta về nhà đi, nghe lời đi.”

“Có ai không, cứu tôi, cứu tôi, xin mọi người đưa người đàn ông này đi đi, đưa đi đi, cứu tôi, cứu tôi.” Mạc Mạc khóc rống nước nôi, tim như bị người nào dùng dao lăng trì, ai tới cứu cô với, ai tới cứu cô với, cô sắp chết mất, thật sự là cô sắp chết mất rồi.

Nhân viên an ninh của quảng trường tới nói với Giản Chiến Nam: “Phiên anh bỏ cô gái này ra.”

“Cút!” Giản Chiến Nam nổi giận gầm lên, không để ý tới sự giãy dụa của Mạc Mạc ôm cô đi ra ngoài quảng trường. Nhã Nhi nắm tay cậu bé tới nói “Chiến Nam, sao thế?”

Giản Chiến Nam nhăn mày, nghiêm mặt nói với Nhã Nhi “Cô về trước đi.”

Giản Chiến Nam vừa nói xong thì cậu bé lại giẫy tay ra khỏi tay của Nhã Nhi chạy vào trong đám đông, Nhã Nhi sợ quá, vội gọi tên đứa bé, cơ thể cũng chạy theo.

“Tiểu Hoàn.”

Giản Chiến Nam hơi luống cuống, muốn đuổi theo đứa bé kia, tay ôm Mạc Mạc cũng buông lỏng một chút, thừa cơ hội đó Mạc Mạc đẩy Giản Chiến Nam ra, Giản Chiến Nam muốn đưa tay bắt lấy cô nhưng Mạc Mạc đã chạy đi, leo lên một chiếc taxi ở bên đường chờ khách.

Giản Chiến Nam chạy tới, mặt Mạc Mạc tái nhợt nói với lái xe “Lái xe, khóa cửa lại, lái xe đi.”

Cửa xe bị khóa! Giản Chiến Nam không mở được cửa, chỉ biết đánh vào xe “Mạc Mạc, xuống xe!”

Mạc Mạc tuyệt vọng nhìn hắn qua một lớp cửa kính “Tôi không muốn nhìn thấy anh, đồ lừa đảo, đồ lừa đảo.”

Đồ lửa đảo, đồ lửa đảo, sự lên án của Mạc Mạc như một con dao nhọn đâm xé lòng Giản Chiến Nam, xe dần rời đi, hấn ảo não đứng tại chỗ, Mạc Mạc, hấn không thể mất đi Mạc Mạc ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Mạc Mạc đi không mục đích trên ngã tư đường, đèn đường chiếu xuống bóng dáng kéo dài trên mặt đường của cô, cô không cách nào khống chế được cảm xúc của mình, khóc nức nở trong đau khổ, nước mắt trên mặt đã khô cạn thì lại có giọt nước mắt mới trào ra, lòng đầy đau khổ, không có cách nào có thể hồi phục được.

Hấn đã tự tay đan lưới tình vì cô, hấn từng cho cô sống như thiên đường, hấn vì cô mà tạo ra hạnh phúc, khiến cô vui vẻ hạnh phúc như một đứa ngốc, nghĩ đến đau khổ trong quá khứ, ngây ngốc cho rằng đã có được hạnh phúc.

Nhưng ngay lúc những vết thương trong tim cô đã dần mở ra để đón nhận hấn, khiến hấn từ từ chiếm vị trí trong tim cô thì hấn lại tự tay mình xé rách lưới tình đã đan vì cô, đẩy cô từ trên thiên đường xuống địa ngục, xé nát hạnh phúc mà cô tự ngộ nhận.

Càng nghĩ đến ngày tháng vui vẻ hạnh phúc sau khi kết hôn, tim cô lại càng đau, nhớ đến cảnh vừa rồi cô lại càng đau khổ, tay ôm chặt đầu, nói với bản thân không cần nghĩ đến nữa, nhưng vì sao, nhưng trong đầu đèn là hình ảnh ngọt ngào và đau khổ đan sen xuất hiện, một bên là ngọt ngào, một bên là địa ngục, muốn cô phải chán chường thất vọng sao.

Cuối cùng nước mắt cũng khô cạn, cuối cùng cô cũng không khóc được nữa, thầm nghĩ mà cười, cười mùi vị ác độc của cuộc sống, khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt, trong ánh mắt là sự đau khổ đến nát vụn. Cơ thể cô như đã mất đi linh hồn chỉ còn thể xác, không biết bản thân muốn đi đâu, không biết bản thân mình thuộc về ai, cũng không biết làm sao để đối mặt với biến cố như thế.

Hạnh phúc của cô đã hoàn toàn bị vỡ nát.

“Cô...đứng lại.” một bóng đen đột nhiên ngăn đường đi của Mạc Mạc, ánh dao sáng chói lợi lạnh lẽo trong đêm.

Đôi mắt sung đỏ của Mạc Mạc thấy người chặn đường mình là một người đàn ông trung niên, trong tay cầm dao sắc bén. Mạc Mạc dờ dẩn đứng lại, không hoảng hốt, không hét chói tai, chỉ nhìn người đàn ông kia đang đem dao kề sát cổ cô.

Người đàn ông nói với vẻ mặt hung ác “Đem tiền... và những thứ quý giá .....giao ra đây hết..... mau lên.”

Tay Mạc Mạc đột nhiên cầm con dao, cảm giác lạnh lẽo và sắc bén, con dao nhỏ đang run run theo bàn tay người đàn ông kia. Hấn đang sợ cái gì? Mạc Mạc khan giọng hỏi “Anh đang sợ phải không? Lần đầu tiên đi cướp phải không?”

Người đàn ông mở to hai mắt nhìn Mạc Mạc, phản ứng của Mạc Mạc nằm ngoài dự định của hấn, “Bớt nói nhảm đi...đem tiền đưa cho tôi, tôi có thể không giết cô, bằng không...tôi liền.....tôi liền đâm chết cô.”

Mạc Mạc nắm lưỡi dao lạnh như băng mà không hề có chút gì sợ hãi, nhưng người đàn ông kia lại ngăn ra, thấy Mạc Mạc đưa tay cầm dao của hấn chuyển đến vị trí trái tim cô “Anh muốn đâm chết tôi sao, nơi này tốt hơn, mời anh xuống tay nhanh chút, ác một chút, đừng để tôi phải đau khổ như thế nữa.” nơi này rất đau, thật sự rất đau.

Người đàn ông kia rõ ràng đã bắt đầu hơi hoang mang “Tôi chỉ cần tiền, tôi chỉ cần tiền, đưa tiền đây cho tôi, đừng ép tôi.”

“Anh thực sự cần tiền sao, anh cần tiền làm gì? Tiền không thể mua hết được mọi thứ, không thể.” Ánh mắt của Mạc Mạc lạnh như nước, nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông kia.

“Đúng, tiền không thể mua được mọi thứ, nhưng có thể mua được tính mạng của vợ tôi, thực sự tôi không muốn giết người, tôi chỉ cần tiền, tôi cần tiền, tôi phải cứu mạng cho vợ tôi.” Tay của người đàn ông kia rất run, cho nên hấn cũng đang sợ hãi, hơn nữa còn gặp một cô gái không để ý đến sống chết.

“Vợ của anh bị bệnh hả?” Mạc Mạc hỏi yếu ớt, như đang nói chuyện thời tiết vậy.

“Đúng, tim cô ấy không được khỏe, nếu không phẫu thuật thì cô ấy sẽ chết, tôi không thể để cho vợ của tôi chết được, cô ấy đi theo tôi chịu khổ cả đời, tôi không thể để cho cô ấy chết được.” người đàn ông vừa nói vừa kích động đến mức khóc ra, con dao cầm trong tay cũng vung vẩy lung tung.

Mạc Mạc cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, tim như bị dao cắt ngang, một giọt nước mắt rơi trên chiếc nhẫn kim cương, dường như bên tai còn vang tiếng nói của hấn, bà xã Mạc Mạc, đeo nhẫn rồi thì cả đời này em là người của anh. Cả đời, rốt cuộc cả đời là bao lâu, vĩnh viễn rốt cuộc có xa lắm

không, có phải chỉ như một chút, chỉ một chút mà thôi.

Cô bỏ dao ra, cũng tháo chiếc nhẫn kết hôn ra, để ở bên chân người đàn ông kia, nói rất thê lương: “Chiếc nhẫn này bán đi có thể được mấy trăm ngàn hoặc được triệu,.... Anh ta nói sẽ yêu tôi cả đời, tôi cho rằng tôi cũng sẽ đeo chiếc nhẫn này cả đời, nhưng bây giờ không cần nữa rồi, anh cầm đi đi, cầm đi đi....”

Mạc Mạc xoay người bước từng bước, không cần nhìn tới động tác và biểu tình của người đàn ông kia, dù cho lúc này anh ta thực sự dùng một nhát dao để giết cô, cô nghi ngờ, trong đầu cô thực sự có còn ý niệm muốn sống nữa hay không. Nhưng cô vẫn không chết, cho nên cô chỉ có thể tiếp tục cuộc sống đầy vò đau khổ như trong lò thiêu địa ngục, không có chiếc nhẫn kia trôi buộc, nỗi đau của cô như bót đi một chút, một chút, chỉ một chút mà thôi.

Giản Chiến Nam nhờ mấy người anh em đi tìm giúp Mạc Mạc, liên hệ với tài xế taxi, nên đã biết Mạc Mạc xuống xe ở đâu, mọi người phân công đi tìm, cuối cùng cũng tìm được Mạc Mạc. Lúc Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc, cô đang ngồi trên ghế đá ở bờ biển, ngồi im như một bức tượng.

Giây phút đó nhìn thấy cô, trái tim xiết chặt của hắn mới được thả lỏng một chút, nhưng kèm theo đó là sự đau đớn trong tim, hắn đi từng bước tới gần, ôm Mạc Mạc vào trong lòng, cơ thể cô rất lạnh.

Cô không hề giãy dụa, cũng không nhìn hắn, lại càng không nói chuyện với hắn, để tùy ý hắn ôm lên xe, hắn ôm cô vào trong lòng, muốn làm ấm cho cơ thể cô, nhưng sao cũng không thể ấm được, người cô vẫn cứ lạnh. Bảo lái xe điều chỉnh lại nhiệt độ trong xe lên thật nóng, nhưng tay Mạc Mạc ở trong lòng bàn tay hắn vẫn cứ lạnh như một cục băng.

Về đến nhà, hắn đưa cô vào phòng tắm, cởi quần áo trên người giúp cô, còn cô vẫn dờ dẩn đứng ở đó để tùy ý hắn làm mọi chuyện, hắn để cô vào trong nước ấm, gọi tên của cô, còn cô lại như không nghe thấy, không cho hắn một chút phản ứng nào. Mạc Mạc trầm mặc như thế khiến cho Giản Chiến Nam thở không được.

Hắn ôm cô ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm bao quanh cơ thể cô, lại ôm cô quay về phòng ngủ, để cô trên chiếc giường ấm áp, đắp chăn dày lên người cô, hắn nửa quỳ ở bên giường, tay cầm tay của Mạc Mạc, nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút máu của cô.

Đôi mắt cô giống như một hồ nước lạnh, nhìn hắn như nhìn một người xa lạ, hắn cảm thấy rất bất an, hoảng hốt, hắn lôn lên cánh tay lạnh lẽo của cô, mới phát hiện ra ngón tay đeo nhẫn của cô đã trống không.

Lòng Giản Chiến Nam như bị ngã xuống vực thẳm, rất đau, Mạc Mạc đã nói qua, nếu hắn lại tổn thương cô lần nữa, thì cô sẽ vứt chiếc nhẫn, hơn nữa cũng sẽ không cần hắn nữa, lòng Giản Chiến Nam vừa đau khổ vừa sợ hãi, hắn nói trong đau khổ: “Mạc Mạc, nói chuyện với anh đi, hử?”

Cô không thể nói gì, khả năng ngôn ngữ của cô như đã bị mất, cổ họng của cô không còn phát ra âm thanh nữa, môi cô thậm chí còn không thể khép mở, thậm chí tim như đã không còn đập nữa. Người chết, dù nói gì đi nữa thì bây giờ cô cũng như một người chết, một đứa ngốc bị hạnh phúc giết chết.

Giản Chiến Nam không thể chịu nổi Mạc Mạc như thế, hắn thà rằng cô hét lên, tức giận mà mắng hắn, khóc lớn mà phát tiết cũng được chứ không phải là một Mạc Mạc như thế, hắn sợ ôm lấy Mạc Mạc vào trong lòng, nhưng vì sao ngồi gần như thế nhưng tim sao lại ra nhau như thế, Mạc Mạc, không muốn giao trái tim ra, không muốn....

Trở về mấy ngày, Mạc Mạc đều không nói không rằng, cô luôn im lặng ngồi trên ban công phơi nắng, không nhìn đến Giản Chiến Nam, dù hắn xuất hiện ngay trước mắt cô thì trong mắt của cô cũng không có hắn.

Mỗi ngày Mạc Mạc đều suy nghĩ, nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cảnh khiến lòng cô đau đến nghẹt thở kia, nghĩ đến đứa bé rất giống với Giản Chiến Nam kia, nghĩ đến cô phải làm sao bây giờ?

Rất yêu hắn, rất yêu hắn, cho nên mới không thể chịu được sự lừa gạt phản bội của hắn, rất yêu hắn, rất yêu hắn, cho nên mới không thể chấp nhận được chuyện hắn có con với người phụ nữ khác, đến giờ, cảnh kia vẫn như đang cắt xéo trong lòng cô.

Lúc Mạc Mạc đang đau khổ suy tư thì Giản Chiến Nam luôn lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, đoán cô đang nghĩ gì, cô muốn làm gì, dù sự tình như thế nào đi nữa, chuyện hắn lừa Mạc Mạc, Mạc Mạc sẽ không thể tha thứ cho hắn nữa.

Đã rất nhiều ngày Mạc Mạc không nói chuyện với hắn, sự lặng lẽ khiến người ta thở không nổi, hắn đang chờ Mạc Mạc bình tĩnh, chờ thời gian giải thích phù hợp, nhưng hắn giải thích liệu Mạc Mạc sẽ tin sao?

Hắn lo lắng khi Mạc Mạc như thế, lo lắng nếu cô cứ tiếp tục như thế thì sẽ có vấn đề mất, không nói lời nào mà thậm chí cũng không ăn bất cứ thứ gì, hắn sợ Mạc Mạc sẽ có chuyện, hắn vẫn chờ Mạc Mạc mở lời, cũng đang khẩn cầu Mạc Mạc nói chuyện, nhưng cô đều không đáp ứng, còn như thế, hắn chỉ có thể truyền dịch cho cô thôi.

Giản Chiến Nam bê com trưa đến, Mạc Mạc đang nằm trên ghế phơi nắng, chiếc ghế nhẹ nhàng đong đưa, phát ra âm thanh cô đơn mà thê lương, Giản Chiến Nam đi qua, đặt com trên chiếc bàn tròn nhỏ “Mạc Mạc, ăn chút gì đi.”

Hắn vẫn nghĩ rằng Mạc Mạc sẽ hờ hững với hắn như mấy hôm trước, nhưng cô lại ngồi dậy, tay cầm đũa, gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, trong lòng Giản Chiến Nam vui vẻ, Mạc Mạc đồng ý ăn com, có phải là đã tha thứ cho hắn một chút rồi không?

Mạc Mạc ăn mấy miếng, tầm mắt dừng lại trên gương mặt mang vẻ lo lắng mấy ngày qua của Giản Chiến Nam, cô cắn đũa, như do dự nói gì đó, dừng lại lúc lâu rồi mới nói với giọng khàn khàn, “Tôi biết, anh muốn giải thích cho tôi nghe, nhưng tôi không muốn nghe, trên đường chúng ta đi, dường như đều là giải thích, đều là tha thứ và được tha thứ, hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi, hơn nữa càng là hạnh phúc thì cuối cùng lại càng đau khổ, Giản Chiến

Nam... chúng ta tạm thời tách ra một khoảng thời gian đi...”

Tách ra? Khuôn mặt mang theo ý cười của Giản Chiến Nam trở nên cứng lại khi nghe Mạc Mạc nói, tim đau đớn đến kịch liệt, có một giây không thể hô hấp, mặt lạnh tới cực điểm, tay cầm lấy vai Mạc Mạc: “Mạc Mạc, em nói giỡn gì thế, hả?”

“Tôi không nói giỡn, tôi đang nói rất thật với anh, tôi hy vọng chúng ta có thể tách ra một khoảng thời gian, tách ra...” Mạc Mạc bình tĩnh nói xong, nhưng cuối cùng lại biến thành riu rít, đúng thế, cô muốn xa nhau một thời gian, cô cần bình tĩnh suy nghĩ một chút, hôn nhân như thế cô có sức để tiếp tục duy trì hay không, cũng không muốn phải quá vất vả để duy trì, cô có thể chịu đựng tất cả mọi chuyện vì hắn, nhưng không bao gồm cả phản bội và lừa gạt cô, cùng chuyện hân thực sự có con với Nhã Nhi. Cô không vĩ đại như thế, yêu ai yêu cả đường đi, yêu cả đứa con của Giản Chiến Nam, đứa bé là vô tội, nhưng cô cũng đâu làm gì sai mà bị bọn họ vậy lừa như thế.

Duy trì cuộc hôn nhân này cô sẽ đau khổ, xa nhau, cô cũng càng đau khổ vạn phần, đều là đau, cô tình nguyện lựa chọn cách sau, có lẽ cô là một người cực đoan, có lẽ cô là một người yêu không đủ vĩ đại, không thể bao dung hết mọi thứ. Nhưng cuộc hôn nhân như thế thì cô tình nguyện không cần.

Xa nhau, là Mạc Mạc muốn sống riêng, sau đó là ly hôn, lời của Mạc Mạc rất sắc bén, như đâm thấu vào trong tim Giản Chiến Nam, cũng khiến tim Mạc Mạc đau nhói, nhưng cô đã không thể đau khổ lần nữa, thông hiểu lần nữa và lại liên quan gì nữa.

Tay Giản Chiến Nam đột nhiên buông Mạc Mạc ra, đôi mắt đen đau khổ nhìn Mạc Mạc: “Em có biết hai chữ này tàn nhẫn lắm không, Mạc Mạc, em biết không, lúc anh nói dối, anh đau khổ bao nhiêu, lúc anh lừa dối em anh cũng có bao nhiêu khó chịu. Lúc nhìn thấy đứa bé kia anh sợ hãi bao nhiêu, rất sợ.”

Anh hi vọng rất nhiều, rằng đứa bé kia là con của anh và em, thậm chí anh còn khờ nạn hi vọng, đứa bé kia không tồn tại trên đời này, nhưng nó vẫn ở đó, anh không thể không có tình cảm với nó, không yêu, nhưng anh không có cách nào ngăn cản sự tồn tại của nó. Anh đau khổ bao nhiêu khi đứa bé kia không phải do anh và Mạc Mạc sinh ra.

Em có biết anh đã tuyệt vọng bao nhiêu khi có kết luận giám định không, chứng minh đó là con anh, anh không vui vẻ gì, chỉ là tuyệt vọng và sợ hãi. Anh sợ ngày nào đó khi xuất hiện trước mặt em, anh sợ em biết rồi sẽ rời khỏi anh, cho nên anh gạt em, lừa em.

Lúc anh ôm đứa bé kia, thậm chí tay của anh cũng là lạnh lẽo, anh cảm thấy như anh đang ôm một quả bom, một quả bom hủy diệt anh, nhưng lại không may mắn, quả bom đó là con trai của anh.” Là cốt nhục của hắn, sao hắn có thể không quan tâm chứ, trừ khi hắn không phải là người, là súc sinh, hắn hoàn toàn có thể bảo đứa nhỏ này không phải con của hắn, đem hai mẹ con họ đi xa, đừng để xuất hiện trước mặt hắn, nhưng tình trạng hiện tại của đứa bé kia, hắn không thể bỏ mặc được.

Một lần nữa Giản Chiến Nam ôm lấy Mạc Mạc, lại dụng sức, vì sợ cô sẽ biến mất trước mặt hắn “Thực sự em muốn tách ra với anh sao, em muốn rời khỏi anh sao? Mạc Mạc, hử? em nói cho anh biết, nói em sẽ không rời khỏi anh, nói đi.”

“Tôi phải rời khỏi, tôi muốn rời khỏi, tôi cần bình tĩnh một chút!” Mạc Mạc khóc nức nở, tay nắm chặt quần áo, như giờ phút này tim của cô cũng rất đau, đau đến chết.

Giản Chiến Nam ôm chặt Mạc Mạc, nói trong đau khổ “Ngoại trừ việc này ra cái gì anh cũng sẽ đồng ý với em, Mạc Mạc, không được ở riêng, tuyệt đối không được, em nghe thấy không, anh không đồng ý.”

Tay Mạc Mạc đâm trước ngực hắn, nức nở nói “Giản Chiến Nam, đồ khờ nạn, bây giờ anh muốn sao, tôi không có cách nào chấp nhận được, tôi rất đau anh biết không, tôi không có cách nào chấp nhận chồng tôi sinh con với một người phụ nữ khác, tôi không có cách nào chấp nhận anh ở cùng với người phụ nữ kia, không có cách nào chấp nhận được... anh lừa gạt, phản bội tôi...”

“Mạc Mạc, sau khi ở bên em, anh không gặp Nhã Nhi, đứa bé kia là có trước đó, sau khi anh chia tay với cô ta, cô ta mới phát hiện mình có thai. Mạc Mạc, ông xã không phản bội em, em phải tin ông xã chứ.”

Mạc Mạc đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt hóa thành từng giọt chảy xuống, sao cô có thể yêu hắn chứ, sao có thể yêu một người đàn ông như thế, không muốn nghe lời giải thích của Giản Chiến Nam, nhưng lại nghe rõ rành mạch.

“Quá khứ của anh, tôi biết, tôi biết rất rõ, anh yêu cô ta, anh đã từng nói qua chuyện tình dây dưa giữa anh với cô ta, lúc hai người thân mật bên nhau, thể xác tâm hồn hai người đan vào nhau, tôi biết rằng đó là quá khứ, tôi cũng nói với bản thân mình là quá khứ không quan trọng, chỉ cần về sau anh tốt với tôi là được, chỉ cần về sau anh không có người phụ nữ khác là được, chuyện quá khứ chỉ là quá khứ, tôi yêu anh, thì tôi có thể không để ý, một lòng yêu anh.

Nhưng, quá khứ của anh, bây giờ đã không đơn giản là quá khứ nữa, quá khứ của anh đã có kết quả, thậm chí anh và cô ta đã có cả con, quá khứ lại như thế sao... quá khứ lại thế sao. Anh vì quá khứ của anh mà có thể lừa gạt tôi, anh vì quá khứ của anh mà không ngại để tôi chẳng hay biết gì, nếu có thể, thì cả đời này anh cũng sẽ lừa tôi phải không? Tôi để ý đến quá khứ của anh, tôi để ý! Quá khứ của anh mang đến kết quả khiến tôi đau khổ, anh có biết không?!”

Biết, hẳn biết, hẳn biết Mạc Mạc không thể chấp nhận đứa bé của hắn và Nhã Nhi, nhưng hắn không có cách nào để chấp nhận việc hắn và Mạc Mạc tách ra, hắn không nói gì, chỉ có thể ôm cô, ôm Mạc Mạc, ôm cô mới thật sự thấy được cô đang ở đó.

Chờ rất nhiều ngày cô mới chịu mở miệng nói chuyện với hắn, nhưng chờ được một câu như thế của cô, hắn không cách nào có thể chấp nhận, nhưng Mạc Mạc cũng không có cách nào chấp nhận được thực tại đau khổ và mâu thuẫn như thế.

Con đường của Mạc Mạc cũng chỉ có hai lựa chọn, một là chia tay hoàn toàn với Giản Chiến Nam, là con đường đau khổ nhất, ly hôn, một lựa chọn khác là chấp nhận đứa bé của Giản Chiến Nam và Nhã Nhi, cả hai tuy khác nhau nhưng đều đau khổ, rất khó chọn.

Mạc Mạc rất muốn, rất muốn lựa chọn một con đường khác, nhưng sau khi bị Giản Chiến Nam gạt bỏ, cô không còn sức lực để nói ra, có lẽ căn bản là do cô còn luyến tiếc hắn, có đôi khi trong đầu cô như có hai người đang đối thoại với nhau.

Một người nói: “Tuy hắn không phản bội cô, nhưng hắn và mối tình đầu của hắn lại có con, huyết mạch tương liên, chắc chắn bọn họ sẽ còn dây dưa cả đời, cô có thể chấp nhận đứa bé kia đi vào cuộc sống của cô sao, cô có thể chấp nhận làm mẹ kế đứa bé của người đàn ông cô yêu sao? Hơn nữa, hắn lừa cô là sự thật.”

Người khác lại nói: “Cô yêu hắn, cô cam lòng rời khỏi hắn được sao, rõ ràng cô còn luyến tiếc hắn, hơn nữa hắn cũng rất yêu cô, chuyện này cũng không phải là hắn hy vọng như thế, hắn cũng rất đau khổ. Hắn lừa cô là sợ cô đau lòng, sợ cô sẽ rời khỏi hắn, hắn lừa cô là vì muốn không mất đi cô.”

Hai người như thế tranh luận kịch liệt trong đầu cô, không ai nhường cho ai, Mạc Mạc cảm thấy rất đau đầu, cô muốn ngủ, không muốn nghĩ tiếp nữa, không muốn khiến đầu của cô lại đau thêm, cho nên cô vẫn ngủ, ngủ, không biết bản thân đã ngủ bao lâu rồi, lúc cô tỉnh lại thấy gương mặt tiều tụy của Giản Chiến Nam, trong mắt rất lo lắng, hiện ra cả bên ngoài, nhìn rất lồi thối.

Đã tỉnh thì phải đối mặt với hiện thực, người đàn ông trước mặt này là chồng của cô, là người đàn ông cô yêu, cũng là nỗi đau của cô, Nhã Nhi, đứa bé, lừa gạt, tất cả như một con ốc xoáy mà cô bị hút vào.

“Mạc Mạc”. Giản Chiến Nam nắm tay Mạc Mạc, cô đã hôn mê hai ngày rồi, nếu cô không tỉnh thì hắn sắp sụp đổ luôn.

Mạc Mạc cảm thấy ở cánh tay kia như có chất lỏng gì đó đang truyền vào trong máu của cô, quay đầu nhìn thì thấy cô đang truyền nước biển, cô bị bệnh sao, rất ghét loại cảm giác không có sức lực này, chán cơ thể mới gặp đã kích đã sinh bệnh.

“Mạc Mạc! Con tỉnh rồi.” Giọng của mẹ nhỏ truyền từ cửa đến, tay cô bê một bát cháo đi vào.

“Mẹ nhỏ..” giọng của Mạc Mạc ồm ồm như bễ giọng.

“Trước tiên anh ra ngoài đi, ở đây có tôi chăm sóc là được rồi.” Mẹ nhỏ nhíu mày nháy mắt với Giản Chiến Nam, nhưng Giản Chiến Nam hơi không tình nguyện, nhăn mày nhìn Michelle, nắm chặt tay của Mạc Mạc, nhưng suy nghĩ một chút, hắn lại buông tay cô ra đứng lên rồi ra ngoài.

“Nào, ăn ít cháo trước đã, mới nấu xong đó.” Michelle dùng thìa đút cho Mạc Mạc ăn, Mạc Mạc hơi nhíu mày “Mẹ nhỏ, con không muốn ăn.” Mặt buồn bực nói “Con bị bệnh như thế nào?”

“Con gây áp lực quá lớn cho bản thân, hơn nữa thời tiết lại lạnh, cứ thế mà bị bệnh. Ăn một chút đi, nếu không con không bị bệnh thì cũng đói ngất luôn, ném thử chút tay nghề của mẹ nhỏ.” Michelle dỗ Mạc Mạc, cười cổ vũ cho cô. Mạc Mạc cũng nhận chịu tâm ý của mẹ nhỏ nên ăn một ít.

Thấy Mạc Mạc bê bát cháo lên Michelle cũng cảm thấy rất vui, bỏ bát trong tay xuống, hỏi Mạc Mạc: “Muốn ngủ một lát nữa không?”

Mạc Mạc lắc đầu “Cảm thấy ngủ rất lâu rồi, không muốn ngủ nữa.”

“Vậy con muốn làm gì, muốn xem tivi không? Nếu không mẹ có thể kể chuyện xưa cho con nghe.”

Mạc Mạc cười, tuy nụ cười rất nhợt nhạt “Mẹ nhỏ, con không phải là trẻ con, con không sao, cảm ơn mẹ nhỏ, còn làm phiền mẹ chăm sóc con, con thật là vô dụng.”

Michelle nói với vẻ mặt thần bí: “Ài, chuyện xưa của mẹ là có một không hai, là chuyện về mẹ và cậu nhỏ của con, con muốn nghe không?”

“Muốn nghe, mẹ nhỏ, con vẫn rất tò mò đó.” Dường như Mạc Mạc đã quên hết chuyện đau khổ, quên phải đối mặt với vấn đề nan giải, thực ra một giây cô cũng không quên, cô biết nên không hy vọng bản thân mình ngày càng buồn hơn, hy vọng bản thân sẽ nhanh chóng đứng lên, dù là cơ thể hay là trong lòng.

“Vậy con có thể nghe rồi, chuyện phấn kích này mẹ cũng muốn nói một lần.” Michelle nói xong thì nháy mắt với Mạc Mạc, “Hoàn cảnh mà cậu nhỏ của con và mẹ quen biết rất đặc biệt, lúc đó mẹ là đại tiểu thư nhà họ Vân, nhưng thực ra cũng chỉ là một công cụ được nuôi trong nhà, chuyện này con biết đơn giản như thế là được rồi.

Lúc mẹ quen cậu nhỏ con là lúc con trai của cha nuôi trở về, hắn trốn ra từ trong ngục, còn mang theo cả cậu nhỏ của con, trong lòng mẹ nghĩ, một anh chàng mặt hoa da phấn mà cũng trốn ngục, lúc đó rất khinh bỉ anh ấy.

Lúc đầu người nhà họ Vân cũng không hoàn toàn tin tưởng cậu nhỏ của con, cho nên muốn mẹ dò hỏi cậu ấy, trên danh nghĩa là bảo mẹ dạy cho cậu ấy mấy thứ này nọ, nhưng cậu ấy rất kiêu ngạo, nhưng mẹ lại không quen khi thấy dáng vẻ kiêu ngạo đó, mẹ hay dùng danh nghĩa dạy cậu nhỏ con để để dạy cậu ấy võ thuật, mỗi lần đều đánh đến bầm dập mặt mũi. Hơn nữa cuối cùng đều cười trên người cậu của con để đánh, muốn cậu của con xin tha cho, nhưng cậu của con thà bị đánh chứ không chịu xin tha cho.

Cậu của con còn kiên quyết nói, sớm muộn gì cũng có một ngày phải cỡi trên người mẹ để đánh mẹ, sau đó mẹ và cậu nhỏ thường xuyên tranh luận, cậu con thường xuyên bị đánh ngã, nhưng sau đó cậu con thực sự thắng mẹ, đánh ngã mẹ, lúc nắm tay đưa tới trước mặt mẹ dừng lại và nói, cậu con không đánh phụ nữ. Sau khi đứng dậy, mẹ lại đập cậu con một đập, phía trước có một đồng phân...”

Phân... không phải chứ, cậu nhỏ ăn phân, Mạc Mạc cầu nguyện, ngàn vạn lần cậu nhỏ không phải bị như thế chứ, cũng nghĩ mợ nhỏ quá độc ác đi, quá âm hiểm, nhưng lại nghe mợ nhỏ nói tiếp “Cậu con vì tránh cái đó nên liền túm tay của mợ, nên hai người cùng bị ngã, cậu nhỏ của con không ăn phân nhưng lại ăn đi nộ hôn đầu của mợ. Đánh tới đánh lui, nhưng thực ra mợ luôn hi vọng cậu nhỏ con có thể thích mợ, không cần kiên ngoạ như thế với mợ.

Sau mợ lại phát hiện được bí mật của cậu nhỏ con, mợ rất giật mình mà cũng rất vui, bởi vì cậu con và mợ là người cùng một đường. Rất vui nhưng cũng rất lo lắng, bởi vì thân phận như thế rất nguy hiểm, không biết sẽ chết lúc nào.

Con biết không, tình cảm trong hoàn cảnh sống chết tùy lúc đó cũng rất khác cốt ghi tâm, mợ yêu cậu con, rất yêu, sau khi nhà họ Vân tin cậu của con thì cho mợ và cậu nhỏ con kết hôn, đương nhiên mợ rất vui.

Sau khi chờ cậu của con hoàn thành nhiệm vụ, mọi người đều an toàn, mợ mới biết thế mà cậu nhỏ con còn có một người phụ nữ khác, hơn nữa, còn nói có một cô gái cần bảo vệ, người con gái đó chính là con. Con biết không, lúc biết được sự thật đó, mợ không biết nên khóc hay nên cười nữa, cảm giác đó như bị sét đánh trúng, mợ là vợ của cậu con, thế mà còn nói có một cô gái phải bảo vệ.

Nhưng mợ và cậu cùng quay về, ngày đó khi gặp con, thực sự mợ rất sợ, nếu không chờ được cậu con trở về, mợ biết, cậu của con đã lựa chọn con, mà mợ sẽ rời đi, hai người hai nơi.

Nhưng khi mợ chờ được tới lúc cậu của con trở về, mợ biết, từ nay về sau cậu của con sẽ không bao giờ rời xa mợ nữa, mợ nghĩ, lúc gặp mặt con cậu của con đã hiểu, con là người mà cậu con cần bảo vệ, nhưng mợ mới là người làm bạn cả đời với cậu của con. Con là cháu của cậu con, Dù cậu của con không thể lựa chọn nhưng cậu con cần phải có trách nhiệm, mà mợ yêu Việt Nhiên, cho nên mợ cũng chấp nhận.”

Mạc Mạc nghe Michelle nói, cô im lặng, hoàn cảnh của cô và Michelle gần tương tự, chẳng qua, chẳng qua người Giản Chiến Nam yêu và mẹ của đứa bé là cùng một người.

“Mạc Mạc, từ nhỏ mợ đã sống ở nơi như thế, có thể chết bất cứ lúc nào, chưa từng dám hy vọng quá đáng là ông trời sẽ cho mợ một người đàn ông như thế, không hy vọng xa xôi rằng mợ sẽ có một cuộc sống có tất cả mọi thứ như thế, cho nên có được hạnh phúc như ngày hôm nay là mợ đã thỏa mãn lắm rồi.

Thực ra mợ cũng không phải là thánh nhân, cũng cần ăn cơm để sống. Lúc trước vẫn có chút ghen tị với con, cũng rất ghét cái người gọi là Giản Thần Hy kia, sao có thể hại Việt Nhiên như thế. Nhưng quan trọng là cho tới bây giờ Việt Nhiên vẫn không hề thích Giản Thần Hy, về phần nha đầu con, đã thua trên tay mợ nhỏ rồi, cho nên mợ cũng sẽ không so đo với con.”

Về mặt Mạc Mạc đau khổ: “Mợ nhỏ, mợ nói như thế là không đúng, cho tới giờ con vẫn chưa từng nghĩ sẽ tranh giành cậu nhỏ với mợ, con không phải là kẻ thù của mợ.”

Michelle cười nói: “Được rồi, được rồi, tóm lại bây giờ Việt Nhiên là của mợ, con hối hận cũng không được nữa rồi.”

“Hối hận mà.” Về mặt Mạc Mạc buồn rầu “Hối hận vì không quen mợ sớm hơn.”

“Hiện tại làm quen cũng không muộn mà, Mạc Mạc, con cần nghĩ hôn nhân không phải là chuyện trẻ con, hai người bọn con yêu nhau, mà con thực ra vẫn còn rất lưu luyến anh ta. Ly hôn, có phải là biện pháp giải quyết vấn đề tốt nhất hay không.”

“Mợ nhỏ, con luôn cảm thấy mợ là một người phụ nữ rất giỏi, thật sự, nhưng mợ cũng đã nói, mợ yêu tất cả mọi thứ của cậu nhỏ, có thể dễ dàng tha thứ tất cả, nhưng không bao gồm lừa gạt và phản bội, con cũng giống như thế, bây giờ không chỉ đơn giản là vấn đề của đứa bé, con không chấp nhận được anh ta lừa con.”

“Mợ nói chuyện đó không phải để con thấy mợ giỏi, mà là để con tham khảo một chút, về cơ bản hoàn cảnh của chúng ta giống nhau, khác nhau ở quá trình tình cảm, mợ hy vọng con ngừng lại xem nên làm như thế nào. Nói thẳng ra, mợ chỉ là không muốn mất đi Việt Nhiên, vất vả lắm mới có người đàn ông không chê bai vô thuật lợi hại của mợ.” Michelle nói xong đi tới nhỏ kim châm trên tay Mạc Mạc “Nhưng cũng nói lại, nếu đứa bé của Việt Nhiên là do con sinh, mợ nghĩ, với con mợ cũng sẽ có để ý.”

Hiện tại đứa con của Giản Chiến Nam không chỉ do người yêu cũ sinh ra, mà vì người đó hẳn đã từng làm tổn thương cô rất sâu, phản bội Mạc Mạc, Giản Chiến Nam đã tạo nên vết thương lòng trong lòng Mạc Mạc, nên muốn Mạc Mạc vượt qua quá khứ là một việc rất khó.

Michelle nói: “Con nói cô gái Nhã Nhi kia đã nhiều năm không xuất hiện, đột nhiên giờ xuất hiện, con không biết cô ta nhằm mục đích gì sao?”

Mạc Mạc nhìn mu bàn tay nói “Con nghĩ cô ta vẫn còn yêu Giản Chiến Nam, bây giờ về có lẽ là muốn dùng đứa bé để cho Giản Chiến Nam quay về với cô ta.”

Michelle cười nói: “Nha đầu rất sáng suốt đó, nên con sẽ nhượng bộ như thế sao?”

“Con rất rõ tâm tư của Nhã Nhi, Giản Chiến Nam là người có đầu óc, còn tốt hơn so với mười người như con cộng lại, anh ta cũng hiểu rõ ý đồ của Nhã Nhi, nhưng anh ta lại lừa con để ở bên cạnh Nhã Nhi, hình ảnh một nhà ba người đó, thật sự khiến con rất đau khổ. Sau này chuyện như thế còn rất nhiều, con không biết con có đủ sức để chấp nhận hay không.” Đứa bé dù sao cũng là con của Giản Chiến Nam, hẳn không có cách nào để bỏ mặc được.

“Tâm tình của con mợ hiểu, nghĩ ngợi thật tốt, mợ cũng chỉ có thể nói như thế mà thôi, phải làm như thế nào, tự con làm chủ, mợ nhỏ hy vọng con hạnh

phúc, đừng nên làm chuyện khiến bản thân phải hối hận.”

“Cảm ơn mẹ nhỏ, con sẽ nghĩ thật kỹ.”

“Con nghỉ ngơi chút đi, hôm nào mẹ lại đến thăm con, cậu nhỏ của con không biết đã lo lắng bao nhiêu đâu, vừa mới đi được một lát thôi.”

“Vâng.” Mặc Mặc cười, trò chuyện với mẹ nhỏ xong, tâm tình cũng tốt hơn một chút, không còn trầm trọng như trước nữa. Nhưng cô cũng hơi mệt, vẫn còn muốn ngủ tiếp, cô nói với bản thân mình, lúc tỉnh lại cô nhất định phải phấn chấn lên.

Michelle đi ra khỏi phòng ngủ của Mặc Mặc, đi xuống lầu, Giản Chiến Nam đang ngồi trên sofa phòng khách, thấy Michelle đi xuống, Giản Chiến Nam đứng dậy “Cảm ơn cô đã khuyên Mặc Mặc giúp tôi.”

Michelle lắc đầu “Nó là cháu ngoại của tôi, tôi chỉ quan tâm nó. Nó yêu anh, rất yêu, cho nên tôi không hy vọng nó đau khổ vì anh, nhưng anh không thể ý vào việc nó yêu anh mà muốn làm gì thì làm, anh biết việc nó để ý nhất chính là quan hệ giữa anh và Nhã Nhi, anh cũng không kiêng dè gì, thậm chí còn lừa gạt nó để ở bên cạnh Nhã Nhi.

Anh vẫn không hiểu hết Mặc Mặc, cũng không hiểu rõ phụ nữ. Tôi nghĩ, nếu anh biết sự việc như thế này thì ngay từ lúc đầu nên nói thẳng với Mặc Mặc, mà không phải để cho Mặc Mặc thấy cảnh tan nát cõi lòng như thế, tôi nghĩ, tôi nghĩ nếu thế thì nó sẽ càng dễ chấp nhận hơn một chút. Bây giờ anh liền bảo Mặc Mặc chấp nhận, là không công bằng với nó, nó cũng có giới hạn, cho nên hy vọng anh đừng ép nó. Nếu nó thực sự muốn ly hôn, cũng xin anh đừng dùng lại cách trước kia để giữ nó lại.”

Một lần nữa Giản Chiến Nam cảm thấy thì ra năng lực của hắn lại có hạn đến thế, rất có hạn, hắn vẫn luôn nghĩ không có gì mà hắn không làm được, nhưng bây giờ, lại lần nữa hắn cảm thấy sự đời bị ai khó lường. ...

Khi Mặc Mặc tỉnh lại vào ngày hôm sau, quả nhiên tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, khả năng phục hồi của cô rất nhanh, thời tiết tốt, hơn nữa không có gió, Mặc Mặc rất muốn ra ngoài một chút, Giản Chiến Nam nhìn ra ý đồ của cô, giúp cô mặc áo khoác rất dày, quàng khăn đội mũ, thăm dò cảm tay cô, Mặc Mặc không phản kháng, khiến hắn tiến thêm bước là nắm tay cô thật chặt, cùng đi xuống lầu.

Giản Chiến Nam lái xe chở Mặc Mặc ra ngoài, muốn đưa cô đi dạo một chút, như thế tâm trạng của cô sẽ buông lỏng một chút, dọc đường đi không ai nói chuyện, mãi cho khi tới bờ biển, xe đi vào chỗ dừng, phía dưới là bọt sóng, Giản Chiến Nam dừng xe lại.

“Mặc Mặc, em không thể liếc nhìn anh một lần sao, nói với anh một câu, hử?” tay hắn vỗ về mặt cô, đôi mắt đen chờ mong nhìn cô, trong mắt cô luôn tràn đầy đau thương và hững hờ, trong mắt cô không còn sự giảo hoạt và vui vẻ ngày thường, cũng không có hân.

Hắn nắm tay cô đặt ở bên môi rồi hôn, cuối cùng hai tay nâng mặt của cô, hôn tới, hai má của cô rất lạnh, môi cô cũng lạnh không có chút độ ấm, hắn muốn ôm để sưởi ấm cô, muốn dùng nụ hôn để hòa tan sự lạnh lẽo của cô, nhưng cô đáp lại hắn bằng sự thản nhiên và ưu sầu. Môi hắn rời khỏi môi cô, rồi hôn lên mũi cô, cuối cùng tiến tới bên tai, đau khổ nói “Bảo bối, muốn như thế nào thì em mới tha thứ cho anh?”

Mặc Mặc không nói gì.

“Xuống xe đi một chút.” Giản Chiến Nam mở cửa, lôi kéo Mặc Mặc xuống xe, đi trên tấm ván gỗ, phía dưới là đáy biển sâu không đáy, gió mát lạnh lẽo như quan hệ của hai người vào lúc này, lạnh tới cực điểm.

Đi một lát, Giản Chiến Nam dừng lại cầm tay Mặc Mặc đặt lên mặt hắn, “Mặc Mặc, em không thoải mái thì mắng anh đi, em đánh anh đi, đừng không nói tiếng nào như thế được không?”

Mặc Mặc lấy tay ra, Giản Chiến Nam cũng không buông tay, cầm lấy tay Mặc Mặc đánh tới trên mặt hắn, làm sao Mặc Mặc có thể đánh vào mặt Giản Chiến Nam được, dùng sức rút tay lại, Giản Chiến Nam lại càng mãnh liệt hơn, giống như nổi điên, ép Mặc Mặc đánh hắn, uy hiếp Mặc Mặc nói, gào lên, mắng ra đi, phát tiết ra đi.

Hắn điên rồi sao, Mặc Mặc vội đưa chân ra giẫm lên chân của Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam bị đau, Mặc Mặc vội đẩy hắn ra, quay người bước đi, nhưng lại nghe đến tiếng “tùm” ở phía sau,.

Mặc Mặc dừng lại, không nhìn được xoay người lại nhìn, chỗ cây cầu không còn bóng dáng của Giản Chiến Nam, lập tức Mặc Mặc cuống lên, Giản Chiến Nam đâu, hắn rơi xuống biển rồi sao, sắc mặt Mặc Mặc tái nhợt, biển rất lớn, hơn nữa trời lại lạnh như thế, Giản Chiến Nam không chết đuối thì cũng chết công.

“Giản Chiến Nam, anh ở đâu?” cô hoảng hốt kêu lên, ánh mắt lo lắng tìm kiếm hắn trong nước biển “Giản Chiến Nam, anh ra đi, anh ra đi.” Không phải chứ, kỹ năng bơi lội của Giản Chiến Nam rất tốt, chắc không sao đâu, nhưng những người chết đuối đều biết bơi, lòng Mặc Mặc bị hoảng sợ bao phủ, cuối cùng bất chấp tất cả, khóc hét lên gọi “Ông xã, em tới cứu anh, em tới cứu anh đây!”

Mặc Mặc nói xong định nhảy vào biển, nhưng lại bị người nào đó phía sau ôm lại: “Buông tôi ra, ông xã tôi bị rơi xuống biển rồi, buông tôi ra...”.

“Mặc Mặc!” người phía sau vội gọi tên cô. Mặc Mặc quay lại nhìn người đàn ông phía sau, cô trợn lớn hai mắt đầy lệ, mơ hồ nhìn thấy hắn ướt sũng cả người đứng đó, đôi môi trắng bệch vì lạnh.

“Anh không sao chứ, không sao chứ?” Mặc Mặc chưa bình tĩnh đưa tay ra ôm lấy Giản Chiến Nam, dù hắn bị ướt sũng, cũng không ngại khiến quần áo của mình bị ướt.

Giản Chiến Nam đẩy Mạc Mạc ra, sợ truyền hơi lạnh sang cho cô “Bà xã, anh rất lạnh.”

“Chúng ta quay lại xe đi.” Mạc Mạc vội nắm Giản Chiến Nam đi tới hướng xe đậu, mở cửa xe, bảo Giản Chiến Nam lên xe, đóng cửa, Giản Chiến Nam mở điều hòa, cũng cởi đồ ướt ra.

Mạc Mạc cuống tay cuống chân tìm khăn lau tóc cho Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam bắt lấy tay của Mạc Mạc, đặt trong lồng ngực lạnh lẽo của hắn “Mạc Mạc, thấy em lo lắng cho anh, anh rất vui.”

Mạc Mạc nhủ mảy rút tay ra, một tay lấy khăn để trên đầu hắn, “Hù dọa người có phải thích lắm không? Giản Chiến Nam anh bao nhiêu tuổi rồi, anh cho rằng như thế là có thể đem mọi chuyện biến mất sao?”

Mạc Mạc tức giận mở cửa xuống xe, Giản Chiến Nam giữ chặt cô “Bà xã... là do em đẩy anh xuống, không phải anh cố ý dọa em, có thể bơi lên thật sự không dễ dàng, hắt xì...”

Hình như là do cô đẩy hắn cuống, nhất thời Mạc Mạc không biết nói gì.

Hai người thuê một phòng khách sạn ở gần đó, Giản Chiến Nam đi tắm nước nóng, còn Mạc Mạc thì ra ngoài mua đồ giúp hắn, lúc quay về khách sạn thì Giản Chiến Nam đã tắm xong, vậy chần ngồi trên giường.

Mạc Mạc đưa quần áo mới mua để bên cạnh Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam liền chạy đi thay quần áo, “Bà xã, vì sao không có quần lót?” tìm tới tìm lui lại thấy thiếu quần lót.

“Gần đây không bán.”

Giản Chiến Nam đành nếm thử mùi vị mặc đồ không có quần lót. Vừa mặc đồ vừa hắt xì, nước biển không phải lạnh bình thường. Mặc quần áo xong, Giản Chiến Nam thấy trên giường có một hộp thuốc cảm, im lặng nằm ở đó. Mạc Mạc vẫn thương hắn, dù cô vẫn tức giận, còn khổ sở, nhưng lúc nào cô cũng nghĩ đến hắn.

Trong lòng ấm áp, nhưng lại càng thêm áy náy, hắn đi qua ôm lấy cô, cúi đầu nói bên tai cô: “Lúc rơi xuống, anh thật sự không muốn chết, bởi vì anh còn luyện tiếu bà xã Mạc Mạc, cho nên liều mạng bơi, nhìn thấy nha đầu ngốc muốn nhảy xuống, em lại không biết bơi, lại còn muốn xuống cứu anh, không có người phụ nữ thứ hai nào nguyện chết vì anh. Mạc Mạc tin anh, anh sẽ không phụ em, nếu có ngày anh phụ em thì anh sẽ chết không từ tế...”

“Anh nói bậy gì đó.” Mạc Mạc vội che môi hắn, “Đừng nói lung tung.”

“Bà xã Mạc Mạc!” hắn ôm chặt cô, một người phụ nữ như thế sao hắn lại không yêu được?

Quan hệ đóng băng cuối cùng cũng hoàn tan một chút, Giản Chiến Nam biết, Mạc Mạc sẽ không rời khỏi hắn, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không nhớ đến, không có nghĩa là cô tha thứ cho hắn, nhưng đang nói chuyện thì nhận được điện thoại ở trong nhà, gọi vào di động của Mạc Mạc, mẹ Giản bảo hắn về ngay lập tức, có chuyện quan trọng, Giản Chiến Nam từ chối, mẹ Giản nói: “Ba con không được khỏe, con là đồ bất hiếu, có về hay không?”

Giản Chiến Nam tắt điện thoại nói với Mạc Mạc “Mạc Mạc, chúng ta phải về nhà một chuyến, ba không được khỏe, chúng ta về thăm một chút, tối lại về nhà mình.”

Mạc Mạc chỉ có thể gật đầu, hai người trả phòng khách sạn, trở về nhà. Từ lúc xuống xe, tay Giản Chiến Nam vẫn luôn nắm tay cô không hề buông ra, u ám mấy ngày rớt cuộc hôm nay cũng có chút ánh sáng, nắm tay Mạc Mạc, xem như nắm được tất cả.

Bàn tay lạnh như băng của Mạc Mạc dần ấm lên khi ở trong tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau đi vào, khi hai người vừa đi vào, thấy người ngồi trong phòng khách thì độ ấm trong tay cô dần lạnh thấu đến trong lòng, bước chân dừng ở đó, không cách nào bước tiếp được.

Thấy trong sofa có mẹ Giản, ba Giản, còn có một cậu bé nhỏ, hoàn toàn là hình ảnh thu nhỏ của Giản Chiến Nam, đó là Tiểu Hoàn, còn có vẻ mặt mỉm cười của Nhã Nhi, tầm mắt mọi người đều dồn trên người đứa bé, vui đùa với Tiểu Hoàn.

Đôi mắt đen của cũng bắn ra tia lạnh, khuôn mặt tuấn tú kiên định, con người nheo lại nhìn Nhã Nhi, đó là ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, không tốt, thậm chí còn mang theo tức giận.

Mọi người dường như không chú ý đến Giản Chiến Nam và Mạc Mạc đang đi tới. Chỉ có Tiểu Hoàn nhìn qua, đôi mắt vừa đen vừa sáng, rất lớn, mang theo một chút lạ lùng nhìn Mạc Mạc.

Mà Mạc Mạc lại lùi dần từng bước về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Giản Chiến Nam cảm thấy Mạc Mạc không vừa lòng lắm nên nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, thần sắc trên mặt cũng không được tốt. Cuối cùng hắn buông tay cô ra rồi ôm lấy bờ vai cô, ôm cô trong lồng ngực rắn chắc của hắn, cho cô sức mạnh, để cô tin tưởng hắn, ý vào hắn, diu cô đi từng bước tới ngồi đối diện trước mắt mọi người.

“Tiểu Hoàn, lại chào ba đi, ba đến rồi.” Nhã Nhi cúi đầu nói với Tiểu Hoàn, nhưng Tiểu Hoàn lại cúi đầu, không nhìn Giản Chiến Nam cũng không nhìn Mạc Mạc. Càng không đi đến bên cạnh Giản Chiến Nam.

Thị lực của Mạc Mạc bình thường, mà thính lực cũng bình thường, nhưng sao cô lại cảm thấy dường như mọi việc trước mắt đều mờ hồ, lỗ tai ong ong, lời của bọn họ cô đều nghe được nhưng sao lại xa xôi, lại không thật như thế.

Ánh mắt của vợ chồng họ Giản đều dán chặt trên người đứa bé, bọn họ rất thích nó.

Đã chờ rất lâu, loại tâm tình vui sướng, kích động khi có cháu. Mạc Mạc không biết người nhà họ Giản sao lại làm như thế, vì sao vào lúc mừng năm mới lại bảo Nhã Nhi tới, chẳng lẽ ở trong cảm nhận của họ, Nhã Nhi đã là người một nhà rồi sao?

Hay đều là sắp đặt của Giản Chiến Nam? Không, không thể nào, ông xã sẽ không làm như thế, trong lòng Mạc Mạc vội phủ nhận, ông xã cũng không biết hoàn cảnh này. Nhất định là do Nhã Nhi cùng ba Giản mẹ Giản sắp đặt trước để đạt được mục đích của cô ta, nhất định là như thế.

“Hai đứa làm gì mà xì mặt như thế, dọa đến đứa bé rồi đó.” Mẹ Giản nói trách móc, đồng thời kéo Tiểu Hoàn lại trấn an, “Tiểu Hoàn ngoan, đừng sợ, có bà nội ở đây không ai dám bắt nạt cháu đâu.” Nói xong thì ngẩng đầu lên nhìn về phía Mạc Mạc “Mạc Mạc à, nhất là con đó, con xem ánh mắt của con kia, dọa đến đứa bé rồi.”

Ai dám bắt nạt? Mạc Mạc không nói gì, vẫn chưa nói đến cô đó, giờ cô là vai mẹ kế độc ác, Mạc Mạc nhủ mày, là cô bị dọa thì có, đột nhiên lại trở nên như thế, tim của cô đã sắp không thể chịu nổi nữa rồi.

Mẹ Giản nhìn đứa bé từ nãy giờ vẫn không nói gì, hơn nữa bọn họ nói chuyện thì đứa bé cũng không có phản ứng gì, như là không nghe thấy, nhìn không được nhìn về phía Nhã Nhi hỏi: “Nhã Nhi, Từ lúc nào thì Tiểu Hoàn không nói được, từ nhỏ đã như vậy sao?”

Về mặt của nhã Nhi nghiêm trọng cùng đau khổ “Trước đây thực sự Tiểu Hoàn rất thông minh, không nói chuyện chắc là từ lúc ba tuổi, lần đó bị sốt một đêm, cho nên từ đó về sau không nói nữa. Nhưng con đã đưa cháu đi kiểm tra đầy đủ, tình trạng cơ thể rất tốt. Bác sĩ nói chắc là do vấn đề về tâm lý, chắc là đứa bé đã bị đã kích gì đó hoặc sợ hãi quá mức, mới dẫn đến việc cháu không chịu mở miệng nói chuyện.”

Về mặt của mẹ Giản lo lắng, một đứa bé tốt như thế sao lại bị như vậy “Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, khiến cho cháu nội bảo bối của mẹ bị như vậy?”

“Là con không tốt, không chăm sóc tốt cho Tiểu Hoàn, không biết là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho cháu biến thành như thế.” Nhã Nhi nói xong thì đôi mắt hồng lên, như sắp khóc đến nơi.

Về mặt mẹ Giản khổ sở, cúi đầu nhìn Tiểu Hoàn đầy thương tiếc, nói “Chuyện này cũng không thể trách cháu, một người phụ nữ một mình nuôi con nhỏ là không dễ dàng, nếu là vấn đề tâm lý thì nhất định có thể chữa khỏi, một ngày nào đó Tiểu Hoàn của chúng ta sẽ có thể nói chuyện, gọi ba mẹ, ông nội, bà nội, đúng không Tiểu Hoàn.”

Tiểu Hoàn không nói lời nào, chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Mạc Mạc rồi lập tức nhìn về phía Giản Chiến Nam, mắt to lại sáng, xoay tròn chuyển động, vừa thấy là đã biết chính là đứa bé hoạt bát, nhưng lại không phản ứng với lời nói của mọi người, như không nghe được chuyện mọi người nói, có đôi khi bọn họ cũng cảm thấy thính giác của Tiểu Hoàn cũng có vấn đề, nhưng ngược lại Tiểu Hoàn lại rất tò mò về Mạc Mạc, đáng vẻ cảm thấy rất hứng thú.

Tuy Tiểu Hoàn là đứa bé có chút khuyết điểm, nhưng mẹ Giản vẫn rất thích, dù sao cũng là cốt nhục của nhà họ Giản, mặt mày giống Giản Chiến Nam như đúc, nhìn thế nào cũng thuận mắt, nhìn không được nói: “Ông à, nhìn xem, Tiểu Hoàn giống như đúc so với Chiến Nam lúc còn bé, nhưng ánh mắt lại giống mẹ, Nhã Nhi à, đôi mắt là di truyền từ cháu.”

Lời này nếu người khác nghe thì sẽ không sao, nhưng ở trong tai Mạc Mạc, thì chả khác gì một cây dao chặt ngang lòng cô, đứa bé kia không phải con cô, không phải, là do ông xã cô và người phụ nữ trước mắt sinh ra.

Đứa bé giống ba, giống mẹ, tương lai sẽ gọi ba mẹ, gọi ông xã của cô là ba, Nhã Nhi là mẹ, họ là người một nhà, mà cô, chỉ là một người ngoài. Lòng Mạc Mạc nhói đau từng cơn, thật sự muốn đi khỏi chỗ này, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng nỗi đau, ngồi ở đâu, nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, lòng đau như vỡ ra.

Ba Giản cũng cười haha nói: “Ừ, quả thật rất giống với Chiến Nam lúc nhỏ, nhưng trước đây Chiến Nam rất bướng bỉnh, không trầm ổn như đứa bé này, không nghĩ tới tôi có cháu nội rồi, mà đã 5 tuổi nữa, đã 5 năm làm ông nội nhưng lại không biết.”

Nhã Nhi giả bộ áy náy “Là do cháu không tốt, nên sớm đưa cháu đến ra mắt hai bác, nhưng mà...” Nhã Nhi không nói tiếp.

Giản Chiến Nam không mở miệng, Mạc Mạc cũng im lặng, nhưng nhìn bốn người trước mắt, Nhã Nhi cũng không nói nữa, chỉ cúi đầu, trầm mặc một lúc, ba Giản mẹ Giản như đang đưa mắt ra hiệu, ba Giản hơi nhúu mày nhìn qua Giản Chiến Nam và Mạc Mạc, lại nhìn đứa bé, như có lời muốn nói nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Mẹ Giản hơi tức giận nhìn ba Giản, quyết định tự bà nói ra: “Hai đứa con cũng biết, hôm nay bảo hai đứa về là để họp gia đình.

Hôm nay chúng ta mới biết được sự tồn tại của đứa bé, nếu không phải hôm nay ra ngoài gặp được Nhã Nhi, truy vấn khi thấy đứa bé và con giống nhau như đúc, thì hai người già này đến giờ cũng không biết rằng mình đã có cháu nội lớn như thế.”

Mẹ nói này, Chiến Nam, con cũng rất kỳ cục, chuyện lớn như thế con đã biết rồi thì cũng phải nói với người trong nhà một tiếng chứ. Đứa bé là con cháu nhà họ Giản, con nói đi, con định tính như thế nào?”

Con người đen của Giản Chiến Nam trầm xuống, giọng nói lạnh lùng: “Thảo luận vấn đề này trước mặt đứa bé, mẹ, mẹ thấy có thích hợp không?”

“Lúc này Tiểu Hoàn rất muốn chơi mấy món đồ chơi trong phòng, để con dẫn cháu đi lên chơi.” Nhã Nhi tận dụng đúng thời khắc đứng dậy, như rõ ràng cô và Tiểu Hoàn không có gì bất tiện hết.

Mẹ Giản gật đầu, Nhã Nhi liền đưa Tiểu Hoàn lên lầu chơi, trong phòng chỉ còn lại người trong nhà, mẹ Giản mới nói: “Tuy bây giờ Tiểu Hoàn chưa nói được, nhưng dù thế nào thì nó cũng là con cháu nhà họ Giản, nó cần người chăm sóc, không thể thiếu tình thương của ba, Một mình Nhã Nhi chăm sóc nó mẹ rất lo lắng, cho nên mẹ tính để mẹ con nó đến ở đây, như thế thì có thể chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa nên nhanh đổi hộ khẩu của đứa bé vào nhà mình, đó là cháu trai nhà họ Giản, sao có thể mang họ của mẹ được.”

Mạc Mạc mở lớn hai mắt nhìn mẹ Giản khép rồi mở, mẹ Giản nói để cho Nhã Nhi và đứa bé đến ở trong nhà, là nhà họ Giản? Mạc Mạc không dám tin là mẹ Giản lại có thể quyết định như thế, chuyện đó có khác gì chuyện bảo Giản Chiến Nam đi tìm hiểu vợ chứ. Vậy cô thì sao, cô ở trong nhà này là cái gì chứ?

Khuôn mặt điển trai của Giản Chiến Nam cũng trở nên lạnh lùng hơn, đôi mắt ngày càng lạnh, ‘Đứa bé mang họ gì không quan trọng. Về vấn đề giáo dục và nuôi nấng đứa bé con sẽ tận lực làm trách nhiệm của một người ba, nhưng con sẽ không đồng ý cho Nhã Nhi vào ở trong nhà, đây là điểm mấu chốt của con.”

Mẹ Giản nghe xong lời của Giản Chiến Nam, không hồn không giận nhìn về phía Mạc Mạc, mẹ Giản cảm thấy Giản Chiến Nam không đồng ý cho Nhã Nhi và đứa bé vào ở trong nhà hoàn toàn là vì Mạc Mạc, chỉ cần Mạc Mạc đồng ý thì vấn đề đứa bé chắc chắn sẽ không thành vấn đề. Bà lại ra về giáo dục

‘Mạc Mạc, con là vợ của Chiến Nam, con nên biết trọng trách và trách nhiệm trên người của Chiến nam.

Chuyện này mẹ hi vọng con có thể dễ rộng lượng tha thứ, dù sao đứa bé cũng là con của Chiến Nam, con cần suy nghĩ cho Chiến Nam nhiều hơn, mẹ hy vọng con có thể chấp nhận đứa bé này. Con là vợ Chiến Nam, con nói xem chuyện này con nói thế nào?”

Thật sự Mạc Mạc rất muốn cười. Cô vẫn chịu đựng, dù mẹ Giản có mắng cô, trách móc cô, thậm chí đánh cô, bắt cô quỳ trên thềm đá, cô cũng không để lòng, cô có thể chịu được, nhưng cô cũng có giới hạn của cô, giới hạn của cô là tuyệt đối không thể nhẫn chịu để chia xẻ chồng của mình với người phụ nữ khác, không thể nhẫn chịu để bản thân bị xâm phạm lãnh thổ.

Thực ra trong lòng cô và Giản Chiến Nam đều giống nhau, đồ của mình hoặc người của mình, muốn có thì cần phải có được hoàn toàn, tuyệt đối không thỏa hiệp, nếu không cách nào có được hoàn toàn như vậy cô sẽ lựa chọn từ bỏ.

Mạc Mạc cười rất điềm đạm: “Mẹ, nếu là mẹ thì mẹ sẽ làm sao? Mẹ có thể dễ dàng tha thứ và chấp nhận không?” nếu là ba Giản đưa một người phụ nữ về nhà, còn dẫn thêm một đứa bé nữa, thì mẹ có thể chấp nhận được không?

Mẹ Giản tức giận trừng mắt với cô: “Con... mẹ hỏi con đó, con hỏi lại mẹ làm gì? Ba con bên ngoài không có người phụ nữ khác.”

“Mẹ, mẹ thật may mắn.” là phụ nữ đều không có cách nào chấp nhận được, Mạc Mạc cười nói “Ba,con thực sự rất hâm mộ ba, cả đời chỉ có một người phụ nữ, từ đầu tới cuối, là một người đàn ông có tình, rất giỏi.” nói xong Mạc Mạc còn hung hăng liếc Giản Chiến Nam không chút khách sáo.

Về mặt Giản Chiến Nam hơi xấu hổ, kéo tay Mạc Mạc đứng lên: “Mẹ, nếu mẹ còn hy vọng bọn con về nhà thì hy vọng mẹ đừng khăng khăng làm theo ý mình như thế.”

Mẹ Giản tức giận: “Đồ con bất hiếu, uy hiếp mẹ hả.”

“Mẹ, con đang nói sự thật.” Giản Chiến Nam nhấn này, “Bọn con đi trước, lát nữa mẹ bảo lái xe đưa hai mẹ con họ về đi, chuyện này, mẹ đừng nhúng tay vào.”

Giản Chiến Nam kéo tay Mạc Mạc rời đi, mẹ Giản tức giận ngồi xuống “Nhìn con trai của ông đó, sao tôi lại sinh ra đứa con trai như thế chứ.”

Ba Giản đứng dậy với vẻ mặt không kiên nhẫn “Thôi đi, chuyện bọn nhỏ để cho chúng tự giải quyết, bà đừng nhúng tay vào nữa.”

Lúc này Nhã Nhi cũng đi xuống từ trên lầu với Tiểu Hoàn, nhìn dáng vẻ tức giận của mẹ Giản, như rất tri kỷ, hiểu sự đòi hỏi: “Bác gái, dù như thế nào thì Tiểu Hoàn cũng là cháu nội của bác, bác nhớ nó thì có thể bảo nó đến đây chơi, cũng có thể đi thăm nó.”

Mẹ Giản gật đầu, cảm thấy Nhã Nhi là một cô gái hiểu chuyện, ít nhất là hiểu chuyện hơn so với Mạc Mạc, nhìn Tiểu Hoành thì trong lòng lại vui: “Đi, bà nội đưa cháu đi chơi.”

Về đến nhà, Mạc Mạc rất bức mình, không về phòng ngủ mà đến phòng giải trí, cầm búa hung hăng đập chuột, chán nản, Giản Chiến Nam cũng hơi mất hứng, nên cùng chơi với Mạc Mạc,. Hắn đánh trúng mục tiêu tốt hơn Mạc Mạc, nhìn dáng vẻ nổi điên của Mạc Mạc, hắn đi qua nắm lấy tay Mạc Mạc: “Anh không chung tình ?”

Mạc Mạc bức bối bỏ tay hắn ra ‘Anh lạm tình, nếu anh chung tình thì sẽ không sinh ra một đứa bé như thế.’

Giản Chiến Nam xanh mặt nói “Nếu anh biết sẽ yêu em, thì thà rằng anh trước kia và cô ta sẽ thuần khiết như một tờ giấy, nhưng chúng ta gặp nhau muộn, em muốn anh phải làm sao bây giờ?”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam xem thường: “Đó là do anh không quản được em trai của anh, thú tính đàn ông, không cần tìm cớ.”

“Mạc Tiêu Hữu, em ngứa da rồi phải không?” Giản Chiến Nam ôm lấy Mạc Mạc đi tới bên bàn, thả cô lên đó. Giữ cô khiến cô nằm sấp trên đó, bóp mông cô “Vô lại, bỏ em ra, anh làm gì đó.”

“Sử dụng tính thú với em” Giản Chiến Nam nói xong thì túm quần của Mạc Mạc, Mạc Mạc lại không giãy dụa, nằm đó không nhúc nhích, bờ vai run run, như đang khóc, tìm Giản Chiến Nam như bị nhéo, thả Mạc Mạc ra, trở cô lại đối mặt với hắn, quả nhiên thấy trên mặt cô có nước mắt.

“Bảo bối, sao lại khóc, ngoan, không khóc nữa.” ngón tay Giản Chiến Nam vội lau đi nước mắt trên mặt cô, Mạc Mạc tức giận đẩy tay hắn ra “Anh là đồ tồi, ức hiếp em, em không cần đề ý đến anh nữa.”

“Ai ức hiếp em, ông xã thương em mà.”

Mạc Mạc tủi thân nói: “Anh ức hiếp em, cả nhà anh đều ức hiếp em”

Giản Chiến Nam đi qua muốn ôm Mạc Mạc nhưng Mạc Mạc lại tránh ra “Anh đi đi, quý chán ghét, em không muốn nhìn thấy anh.”

Giản Chiến Nam đứng trước mặt Mạc Mạc, xoay người, đưa lưng về phía Mạc Mạc khom lưng xuống “Được thôi, anh cho em ức hiếp lại anh thì được rồi.”

Mạc Mạc thấy động tác của Giản Chiến Nam thiếu chút nữa nín khóc mà cười, cô nhấc chân, đá vào mông hắn một đá, nhưng Giản Chiến Nam lại chà sứt mẻ gì, vẫn đứng vững ở đó “Bà xã, mông ông xã có phải rất chắc không?”

“Giản Chiến Nam, anh là đồ vô lại, lưu manh”. Mạc Mạc mắng nhưng cũng nhảy lên trên lưng Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam vội ôm lấy chân cô rồi xoay quanh “Lưu manh với bà xã không phạm pháp.”

Cuối cùng Mạc Mạc cũng cười, mặt đặt trên vai hắn, nói cô đơn: “Nếu mỗi ngày ở cùng với anh đều vui vẻ như thế thì thật tốt.”

“Con người khó tránh khỏi gặp phiền não, Mạc Mạc, là ông xã không tốt, cõng em về nghỉ ngơi được không?”

“Ừm, đi thôi.”

Giản Chiến Nam cõng Mạc Mạc ra khỏi phòng giải trí, Mạc Mạc cảm khái nói: “Ông xã, vì sao lưng của anh lại rắn chắc như thế.”

“Ông xã, vì sao bờ vai của anh lại rộng như thế.”

“Ông xã, vì sao anh lại đối xử tốt với em như thế?”

Giản Chiến Nam nghiêng mặt hỏi lại cô; “Tốt với em như thế sao?”

Mạc Mạc rầu rĩ nói: “Nếu anh chỉ tốt với em một chút thôi, thì em sẽ không luyến tiếc anh như thế.” Em sẽ cho bản thân một lý do thật lớn để rời đi, không cần phải sống trong kẻ hờ, nhưng em không rời khỏi anh, không nữa.

“Mạc Mạc!”

“Hử?”

“Say này anh sẽ đối xử tốt với em gấp đôi, để cho em vĩnh viễn cũng không rời khỏi anh.”

Vĩnh viễn có xa lắm không, có xa lắm không? Mạc Mạc nghe tiếng tim đập của Giản Chiến Nam, ghé vào trên tấm lưng rắn chắc của hắn, nghĩ...nghĩ... vĩnh viễn có thể là một chút... cũng có thể là rất nhiều.

Buổi tối hai người cùng ăn cơm, nhưng cô ăn mà chẳng có mùi vị gì, trong đầu loạn lên, là đứa bé của Nhã Nhi, là lời nói của mẹ Giản. Ngay cả lúc Giản Chiến Nam nói chuyện với cô cô cũng không nghe thấy, cho đến khi hắn đi tới ôm cô, thì cô mới hoàn hồn.

Môi Giản Chiến Nam dán trên mặt cô “Suy nghĩ gì thế, lo lắng anh bị cướp đi à?”

Mạc Mạc lắc đầu, cầm cánh tay hắn “Chỉ là trong lòng hơi rối, không có gì đâu.”

“Ăn cả nửa ngày cũng không thấy em ăn được mấy miếng.” Giản Chiến Nam nói xong thì ngồi bên cạnh cô, kéo cô đến gần hắn rồi ôm chặt cô trong lòng, để cô ngồi trên đùi hắn.

Giản Chiến Nam cầm đũa gấp thức ăn, ý bảo Mạc Mạc há miệng ra, Mạc Mạc cũng rất ngoan ăn luôn, Giản Chiến Nam nói: “Bà xã, lời mẹ nói em đừng để ý, anh sẽ không đồng ý đâu, em chỉ cần nhớ rõ, người ông xã yêu là em, sẽ không phải là người phụ nữ nào khác, dù cho có đứa bé kia, cũng sẽ không thay đổi được.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, cô nghĩ, thực ra Giản Chiến Nam cũng để tâm tới đứa bé kia, dù sao đứa bé cũng là cốt nhục của hắn, nhưng cô không có cách nào nói được rằng, ông xã, em không để tâm đâu, anh hãy yêu thương nó thật tốt, em hoàn toàn chấp nhận đứa bé đó, cô làm không được, ít nhất là bây giờ cô làm không được.

Ăn xong cơm tối, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam nghỉ ngơi sớm, thực ra, tâm hai người đã mệt sắp chết rồi, Giản Chiến Nam còn bận chuyện của công ty, phải để ý tâm tình của Mạc Mạc, vừa phải phiền não chuyện Nhã Nhi cùng chuyện đứa bé, thực ra tâm tình của mỗi người đều rất ngổn ngang, chẳng qua Giản Chiến Nam là đàn ông, hơn nữa, không phải là một người đàn ông bình thường, cho nên hắn tin rằng bản thân mình có thể xử lý tốt mọi chuyện, chỉ cần chút thời gian mà thôi.

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc, ngủ rất nhanh, mấy ngày nay với vấn đề tạo người hai người đã không còn quá ham thích, ngay cả Giản Chiến Nam mỗi đêm đều thích yêu yêu thì giờ cũng không còn hứng thú nữa, có lẽ hắn thực sự mệt, tâm cũng mệt.

Trái ngược với Giản Chiến Nam, Mạc Mạc lại không cách nào giải tỏa được, cô rất phiền muộn, trong đầu luôn nhớ tới đôi mắt của đứa bé kia, nghĩ tới sắp phải đối mặt với vấn đề nan giải, Nhã Nhi sẽ không bỏ qua chuyện này, mẹ Giản lại còn muốn cho Nhã Nhi vào nhà, nói vậy có phải Giản Chiến Nam chấp nhận ý đồ của Nhã Nhi, xã hội thượng lưu này sao nhiều chuyện như vậy, đàn ông cùng lúc có mấy người phụ nữ, chuyện đó như chả có gì là ngạc nhiên.

Mạc Mạc không ngủ được, quay đầu sang nhìn Giản Chiến Nam đang ngủ say, trong bóng đêm thế nhưng nhớ rõ khuôn mặt hắn như thế, sống mũi thẳng cao, mắt phượng hẹp dài, môi hơi mỏng, tất cả đều hoàn mỹ như thế, chẳng khác gì tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc. Cô cúi đầu, buông xuống một nụ hôn say đắm trên môi hắn, rồi nhẹ nhàng đứng dậy, xuống giường và ra khỏi phòng, đi vào quần bar nhỏ ở lầu hai.

Mạc Mạc mở một chai rượu hồng, rót cho mình một ly, ôm chai và ly rượu ngồi ở mặt sau quầy bar, cong chân, đôi chân lộ ra sau vạt áo, ngọn đèn màu quất khiến da cô bị nhuộm thành màu mật ong, lộ ra điểm mê người. Cái chén loạng choạng trong tay, lớp chất lỏng màu đỏ ở bên trong, tản ra mùi rượu, Mạc Mạc người người, cuối cùng cũng uống cạn ly.

Một ly lại một ly, cô muốn để bản thân say, sau đó say sưa đi vào giấc ngủ, không bao giờ....nghĩ đến phiền não nữa, nhưng vì sao càng uống thì cô lại càng phiền não, đầu càng thanh tỉnh, thậm chí còn rất muốn khóc.

Bịch, chai rượu đỏ rơi trên mặt thảm từ trong lòng cô, phát ra thanh âm trầm đục, Mạc Mạc cũng tùy theo nằm xuống, nghiêng ngả nằm ở đó, tay với tới chai rượu, nhưng sao mãi không với tới, a, ngay cả chai rượu cũng ức hiếp cô.

Mạc Mạc lại ngồi dậy, cô muốn lấy thêm chai nữa ở trong tủ, nhưng tay lại bị người nào đó bắt lấy, cô quay đầu lại, là ông xã của cô, nhưng lại đang nhìn mây nhìn gió, đôi mắt kia thật sự rất mê người. Cô như say mà không say, cười duyên với hắn, tay kéo áo ngủ của hắn, “Ông xã, uống rượu với em không?”

“Sâu rượu nhỏ, không ngủ được thì lại lên uống rượu à, hử?” cánh tay Giản Chiến Nam ôm chặt vòng eo cô, đôi mắt đen nhìn cô, mặt của cô đã hồng lên, hai mắt say như quýt rừ lòng người, đôi môi phấn hồng mềm mại, nhìn rất giống một tiểu yêu tinh.

Mạc Mạc nghiêng đầu nhìn hắn, dáng vẻ rất buồn rầu: “Không thể uống rượu à? Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta phải sinh cực cưng thật khỏe mạnh nữa, cho nên em không thể uống rượu.” Mạc Mạc vỗ đầu, “Em thật là đầu heo mà, sao có thể quên mất... ông xã, anh tức giận à? Tức không?”

Mạc Mạc cọ vào ngực hắn làm nũng, Giản Chiến Nam hơi nhăn mi ‘Hả, hử?’ nhưng trong lòng lại muốn bà xã cọ thêm mấy cái nữa.

“Vậy em khiêu vũ cho anh xem... Khiêu vũ cho anh xem nhé, như thế có phải sẽ không giận nữa không?” cô như đang cần phát tiết, phát tiết sự đau đớn trong lòng, nhưng cô không muốn khóc khải, không muốn khóc, cho nên cô lựa chọn một cách thức phát tiết khác.

Bước đi của Mạc Mạc hơi không ổn, đẩy Giản Chiến Nam ngồi xuống trên ghế ở quầy bar, sau đó tìm điều khiển chọn một bài hát, cô đỏ mặt, hơi buồn rầu, như đang nghĩ đến nhảy thế nào với bài hát này.

Giản Chiến Nam lại hơi buồn cười khi thấy bộ dáng say mà không say của Mạc Mạc, một tay chống lên quầy bar, đôi mắt đen nhìn Mạc Mạc không nhảy mất, nhìn dáng vẻ buồn rầu suy nghĩ của cô rồi đột nhiên biến thành vui vẻ.

Mạc Mạc đã nghĩ được vũ đạo phù hợp với bài hát, cô nhắm mắt lại, từ từ khởi động cơ thể, đó là một loại vũ đạo rất khô khan, mỗi một động tác, đều là một loại hấp dẫn, mỗi khi tay cô như có như không lướt qua trên ngực xuống phía dưới, thì bụng Giản Chiến Nam lại nóng lên.

Mạc Mạc xoay người sang chỗ khác, vặn vẹo lưng, gọi cảm mê người, Giản Chiến Nam đứng dậy đi tới, ôm Mạc Mạc từ phía sau, tay dần đi xuống từ trước ngực cô xuống bụng rồi ra phía sau, khiến cơ thể uyển chuyển của cô dán trên người hắn.

Hai tay hấn quắp ở lưng Mạc Mạc, kéo cơ thể cô tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say lòng người cô, Giản Chiến Nam hung hăng cúi đầu xuống hôn, lưỡi tham lam thâm nhập vào trong miệng của cô, đầu lưỡi còn mang theo hương rượu bướng bỉnh chơi đùa với hấn, hấn muốn càng nhiều hơn, nụ hôn dần rời khỏi đôi môi cô, đi xuống phía dưới, hôn lên nơi mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn: “Mạc Mạc, em đúng là yêu tinh.”

Hai tay của Mạc Mạc ôm sau cổ hấn, cười khanh khách, nói dịu dàng: “Em là yêu tinh... em muốn ăn anh luôn”.

“Mời mắt chờ mong.”

Giản Chiến Nam ôm lấy cô, bước tới sô pha, ném cô lên sô pha, rồi hấn cũng ép tới... trong nháy mắt khi hấn đi vào, Mạc Mạc bám chặt lấy hấn, khoe mắt đều là nước mắt: “Ông xã, yêu em, chỉ có thể yêu em”

“Ừm, ... yêu Mạc Mạc, chỉ yêu Mạc Mạc.”

Tình cảm mãnh liệt hùng hực thiêu đốt, Giản Chiến Nam đã phát tiết dục vọng mấy ngày nay, mạnh mẽ yêu Mạc Mạc...

Sau một đêm tình cảm mãnh liệt thì ngày hôm sau xương sống và thắt lưng của cô đều đau, còn có nụ cười bồn chồn của Giản Chiến Nam, Mạc Mạc cũng không hoàn toàn say rượu, vẫn nhớ rõ mình quyến rũ Giản Chiến Nam như thế nào, thấy hấn cười xấu xa, thì thâm tình của cô cũng tốt hơn một chút. Cuộc sống, mãi không thể chỉ sống trong âm u, tự bản thân cũng phải tìm niềm vui.

Sắp tới lễ mừng năm mới, cũng tới ngày giỗ ba mẹ, Mạc Mạc mua hoa cùng đồ cúng rồi bảo Giản Chiến Nam cùng đi tề bái ba mẹ, thời điểm này hàng năm, Mạc Mạc đều không vui, cho nên Giản Chiến Nam sẽ luôn đi cùng cô cả ngày.

Lễ mừng năm mới, người luôn vô cùng háo hức vui vẻ, Mạc Mạc cũng cố gắng bỏ đi phiền muộn, trở lại những ngày vui vẻ với Giản Chiến Nam như những ngày trước, dù có u ám bao phủ, nhưng luôn nghĩ cách để xua tan đi.

Ngày mừng năm mới, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam đều dậy sớm, chuẩn bị theo quà để về nhà họ Giản rồi qua đêm ở đó, nhưng bây giờ khi nhìn thấy Nhã Nhi cùng Tiểu Hoàn đi từ trong ra, thì trong lòng Mạc Mạc lại không được khỏe, cô cảm thấy, Nhã Nhi đang từng tấc tranh đoạt lãnh thổ của cô, từ nơi xa nhất, bắt đầu từ nơi không quan trọng nhất.

Là lễ mừng năm mới nên người một nhà đoàn tụ, Nhã Nhi, vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây, đơn giản là cô ta là mẹ của Tiểu Hoàn, đơn giản vì cô ta là mẹ của con Giản Chiến Nam, cho nên, cô ta có thể vào trong nhà họ Giản.

Tuy đây không phải là nhà của cô, nhưng cũng là nhà của Giản Chiến Nam, ở đây có ba mẹ của Giản Chiến Nam, có phòng nơi hấn từng sống qua, Nhã Nhi, đã dần từng bước đi vào cuộc sống của Giản Chiến Nam, dùng tiểu Hoàn, Dùng tiểu Hoàn để đi dần từng bước.

Giản Chiến Nam chau mày, nhìn mẹ Giản “Mẹ, sao lại thế này?”

Về mặt của mẹ Giản vô vị nói: “Lễ mừng năm mới, chẳng lẽ để bọn nó cô nhi quả phụ cô đơn trải qua sao? Cùng ăn cơm tất niên, không quá đáng chứ, dù thế nào thì đứa bé là con con, Nhã Nhi là mẹ của nó, có ba mẹ làm bạn, thì đứa bé mới vui vẻ được.”

Nhã Nhi kéo tay Tiểu Hoàn đi tới, về mặt không yên, xấu hổ nói: “Bác gái, nếu không con đưa Tiểu Hoàn về, hôm nay là ngày mừng năm mới, mọi người phải vô cùng vui vẻ, để mọi người mất hứng, con sẽ không yên tâm, hơn nữa, cháu ở đây hình như hơi không tiện.” đáng vẻ như ai ức hiếp cô ta, tủi thân tội nghiệp.

Mạc Mạc còn hỏi thật “Muộn như thế rồi chắc là không nên gọi xe, cần bảo lái xe đưa cô đi không?”

Mọi người không dự đoán được Mạc Mạc sẽ nói như thế, mẹ Giản không hơn giận nhìn Mạc Mạc, tức giận nói: “Lúc nào thì đến lượt con làm chủ?”

Về mặt Mạc Mạc vô tội nói: “Mẹ, cô ta bảo ở lại không tiện nên về, con là xuất phát từ lễ phép hỏi han một chút thôi, nếu lái xe nhà ta không tiện đưa cô ta về, vậy bảo cô ta gọi xe về là được rồi. tuy gọi xe không tiện nhưng vẫn có thể về tới nơi. Ông xã, có phải vai của anh đau không, về phòng đi, em mát xa giúp anh.”

Giản Chiến Nam nhướng môi, cười như không cười, nói thân nhiên với mẹ Giản và Nhã Nhi: “Xin lỗi, không tiếp được.”

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam thân mật trở về phòng, để lại Nhã Nhi với vẻ mặt xấu hổ và mẹ Giản đến cứng cả họng, phục hồi lại tinh thần, mẹ Giản nói: “Cháu nội bảo bối, đừng sợ, có bà nội ở đây, hôm nay ở lại ăn mừng năm mới, bà nội thích cháu, Nhã Nhi cháu đừng sợ, nghe bác gái nói, nào, ngồi xuống xem tí vì.”

Cuối cùng Nhã Nhi cũng không đi, sao cô có thể đi được, đương nhiên là sẽ không.

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam trở về phòng, Giản Chiến Nam liền nằm lên giường, “Bà xã, không phải mát xa cho anh sao?”

“Giường người khác đã ngủ qua, em mới không cần nữa.” về mặt Mạc Mạc ghét bỏ, hai tay vòng trước ngực đứng cách đó không xa.

Giản Chiến Nam nhảy dậy: “Bà xã nói rất đúng.”

“Đúng cái gì mà đúng, em thấy không phải anh nằm rất thoải mái sao.” Mạc Mạc hừ lạnh.

“Tú Hòa!” Giản Chiến Nam gọi xong, một lát sau Tú Hòa đẩy cửa đi vào “Cậu chủ, cô chủ, có gì phân phó!”

“Đổi ra giường và vỏ chăn giúp tôi, lập tức!”

“Dạ!”

Tú Hòa vội đi tìm một bộ mới, thay ra giường và vỏ chăn trên giường, chuẩn bị đưa đi giặt sạch thì Giản Chiến Nam lại nói: “Vứt thẳng đi!”

Tú Hòa sững sốt một lát, nhưng không hỏi nhiều “Dạ!” rồi xoay người đi ra ngoài, lúc ôm ra giường và vỏ chăn đi ra ngoài, mẹ Giản thấy “Tú Hòa, cô làm gì thế?”

‘Cậu chủ phân phó, đem vứt cái này đi.’

“Đi đi, đi đi, lại bệnh gì nữa.” Mẹ Giản nói xong thì nhú mày, tay Nhã Nhi thì xiết chặt lại, móng tay đều cắm vào trong da thịt.

Giản Chiến Nam dỗ Mạc Mạc, thấy cô xị mắt, biết cô mất hứng: “Được rồi, không tức nữa, em nghỉ ở đây, anh ra ngoài trò chuyện với ba, hử?”

Mạc Mạc không phải là người cố tình gây sự, việc hôm nay quả thật khiến lòng cô hoảng sợ, nhưng đang là năm mới, cô không hy vọng khiến Giản Chiến Nam khó xử, lập tức gật đầu “Ừ, anh đi đi.”

Hai tay chuyên làm mấy chuyện xấu của Giản Chiến Nam giữ mặt Mạc Mạc, “Giống như đầu heo vậy.”

Tay Mạc Mạc đấm hấn, cũng cười “Anh mới là đầu heo.”

Giản Chiến Nam cúi đầu hôn mặt Mạc Mạc, xoay người đi ra khỏi phòng, Mạc Mạc mở tivi lên xem, không biết qua bao lâu, cô thấy cửa phòng ngủ bị mở hé ra, nhưng nhìn lại không thấy người, trong lòng nghi ngờ, sao cửa lại bị mở ra, chuyển tầm mắt thấp một chút, cô mới nhìn thấy có một bóng dáng nho nhỏ, trong lòng Mạc Mạc lộ bộ một chút, là đứa bé kia.

Theo bản năng, Mạc Mạc cũng rất muốn nhìn đứa bé, nhưng cô không thể nói, tiểu quý cháu đi ra ngoài đi, không thể. Tuy rằng đứa bé và Nhã Nhi như là chướng ngại ma quỷ của cô, nhưng cô không có cách nào tàn nhẫn được với một đứa bé mới chỉ 5 tuổi, cay nghiệt, cô chỉ đành giả bộ như không thấy, tiếp tục xem tivi, nghĩ thầm rằng lát nữa nó sẽ tự rời đi, nhưng ngoài dự đoán của Mạc Mạc, đứa bé kia lại mở cửa ra và đi tới.

Dáng vẻ bình tĩnh kia giống đúc với Giản Chiến Nam, nên nói là đứa bé lớn gan hay là chưa hiểu rõ sự đời, rõ ràng cô có ý định với mẹ của nó, nhưng nó lại dám đến đây, hơn nữa còn luôn dùng ánh mắt với vẻ kỳ quái nhìn cô. Còn nữa, nó vào đây là muốn làm gì? Có phải là một đứa tiểu quý hư hỏng, vào rồi khóc lớn lên, sau đó khiến mọi người nghĩ lầm là cô ngược đãi nó?

Mạc Mạc nhìn không được phi nhỏ bản thân, một đứa bé nhỏ như thế làm sao có thể nhiều ý tưởng bản thủ thế được, cô đã không thuần khiết, thì không nên cũng nghĩ đứa bé như thế. Mạc Mạc nhìn đứa bé, đứa bé cũng nhìn cô.

Không thể phủ nhận, nếu đứa bé không phải là con của Nhã Nhi, thì cô sẽ rất thích nó, có lẽ vì nó rất giống Giản Chiến Nam, tiểu tử kia mặc bộ lễ phục nhỏ, còn cài nơ, tóc không biết là xoắn tự nhiên hay là uốn xoắn, rất giống một hoàng tử nhỏ anh tuấn phóng khoáng, nếu lớn lên, nhất định sẽ vĩ đại như Giản Chiến Nam, Mạc Mạc rất muốn khóc, vì sao đứa bé không phải do vô và ông xã sinh ra...

Tiểu Hoàn nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc, Mạc Mạc bị nhìn khiến hơi sợ, nhẩn mòi muốn dọa đứa bé, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cháu nhìn cô làm gì?”

Ách, tình huống này cô vẫn lựa chọn không nhìn đứa bé, cô nhú mày tiếp tục xem tivi.

Bên cạnh vòi nước phun trong vườn hoa, hai người đang đứng đó, người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng, còn người phụ nữ thì vẻ mặt mắt mắt, hai người đứng đối mặt nhau, như đang nói gì đó, nhưng hình như nói chuyện không thoải mái. Sau một lát người phụ nữ ngẩng đầu lên hỏi ‘Anh thật sự yêu cô ta như thế sao?’

“Đúng, tôi rất yêu cô ấy, Tô Nhã, chúng ta đã kết thúc rồi, tôi hi vọng sau này đừng tái diễn lại chuyện như thế này, đứa bé là con tôi, nhưng mà, điều này không thể trở thành lợi thế của cô, nếu cô quấy nhiễu đến cuộc sống của tôi, tôi sẽ cân nhắc đến việc dùng pháp luật để giành quyền nuôi đứa bé, cô hiểu không?”

Ánh mắt Giản Chiến Nam lạnh lẽo, giọng điệu cũng lạnh như băng. Tô Nhã vẫn không muốn tin, người đàn ông này từng yêu mình, cưng chiều mình, người đàn ông yêu thương mình sao giờ phút này lại có thái độ như thế, thậm chí còn nói lời vô tình. Không có quyền nuôi đứa bé, như thế thì cô cái gì cũng không có nữa.

Cô hơi cười “Em biết, năm đó anh nói chia tay, em chỉ biết chúng ta không thể, cho nên sau khi phát hiện có đứa bé, em cũng không định quay lại tìm anh, nhưng Tiểu Hoàn như vậy, em đã tìm không ít bác sĩ cũng đều không có cách nào, cho nên mới tìm tới anh. Em nói rồi, em không có ý đồ gì, chỉ hy vọng có thể khiến Tiểu Hoàn nói chuyện được, em nghĩ chắc con do thiếu tình yêu thương, bởi vì có một số thứ em không cách nào cho con được.”

Giản Chiến Nam lạnh lùng liếc Tô Nhã: “Hy vọng lời cô nói là lời trong lòng cô. Giang Nhã, hẳn là cô hiểu tôi, chuyện quá khứ, hoặc là người tôi không có hứng thú hoặc là thứ đồ tôi không có hứng thú, không cần nữa, sẽ không lại lưu luyến, trái lại, nếu chuyện tôi thích làm, dù dùng phương pháp gì thì tôi sẽ làm đến cùng.”

Nhã Nhi ngẩng đầu cười “Em hiểu được ý của anh, xem ra anh thật sự yêu cô ta, yên tâm, em chỉ hy vọng Tiểu Hoàn tốt hơn thôi, không có gì khác.”

Giản Chiến Nam không nói nữa, quay người đi tới trong phòng, Nhã Nhi thì đứng nhìn theo bóng dáng của Giản Chiến Nam với ánh mắt lạnh lùng.

Hai người mất to trừng mắt nhỏ đến gần 10 phút, sau đó tiểu tử kia nhảy xuống khỏi sofa đi ra cửa, mở cửa ra ngoài. Mặc Mặc cảm thấy đứa bé này hơi kỳ quái nhưng không thể nói ra là kỳ quái ở đâu.

Mặc Mặc cũng xuống giường ra khỏi phòng, thấy bóng dáng nhỏ bé của Tiểu Hoàn đi xuống cầu thang, Mặc Mặc nhìn không được cũng đi qua đó, thôi đi, cô nên đi dạo trong vườn thì tốt hơn, không khí thật là kỳ quái.

Lúc đi tới trước cầu thang, cô nghe được giọng nói của mẹ Giản ở phòng khách, lúc cô đang muốn đi xuống thì nghe được mẹ Giản nói: “Tiểu Hoàn đi rồi rồi, haha, đứa bé này rất lạnh lợi, Nhã Nhi à, bác gái hỏi cháu vấn đề này, có chút đường đột, không biết có nên hỏi hay không?”

Nhã Nhi nói: “Bác gái, bác hỏi đi.”

Mẹ Giản thật cẩn thận thử hỏi: “Nhã Nhi à, chuyện kia, con có đồng ý giúp Chiến Nam sinh thêm một đứa bé nữa không, con xem, một mình tiểu Hoàn cũng có đơn lắm.”

“Bác gái, con và Chiến Nam đã chia tay rồi, thêm nữa Chiến Nam kết hôn rồi, ý bác là gì à?”

“Mẫu bằng tử quý, chỉ cần cháu chịu thì không gì không thể, Chiến Nam cũng thích trẻ con, chỉ là vợ của nó không sinh được, nếu con giúp Chiến Nam sinh thêm một đứa, thì con đã trở thành công thần của nhà họ Giản rồi.”

Một chữ Mặc Mặc cũng không thể nghe lọt được, tay chân cả người lạnh run, cô chậm chậm lui lại sau lối đi nhỏ, cơ thể dựa trên tường để ổn định lại, đứa bé, đứa bé, kết hôn rồi thì nhất định phải sinh con sao?

Cô là vợ của Giản Chiến Nam, nhưng chính mẹ chồng của cô lại đang cùng người phụ nữ khác nghiên cứu làm sao để cướp đi chồng của cô, thật sự Mặc Mặc không cách nào giải thích được suy nghĩ của mẹ chồng, người trong xã hội thượng lưu, mỗi ngày đều tiếp xúc với người có tri thức văn hóa, mỗi ngày đều biết những cái mới, vì sao tư tưởng lại giật lùi phía sau như thế.

Cô có thể hiểu được mong muốn ôm cháu của người già, có thể hiểu, một phần gia nghiệp khổng lồ cần người thừa kế, nhưng không cách nào hiểu nổi sao mẹ Giản lại có thể dùng đến biện pháp giải quyết như thế.

Cô không cách nào mang thai được, nhưng sao mẹ Giản có thể đưa ra đề nghị như thế, muốn Nhã Nhi sẽ giúp Giản Chiến Nam sinh thêm một đứa con nữa? muốn người phụ nữ khác giúp chồng cô sinh con. Rất hoang đường.

Mặc Mặc biết Giản Chiến Nam thật sự rất thích trẻ con, vẫn luôn muốn sinh cục cưng với cô, trước kia cô hận hấn, ghét hấn cho nên luôn trốn tránh, nghĩ biện pháp để không mang thai. Nhưng bây giờ không như thế nữa, hận đã qua, hai người đã trở thành vợ chồng, thật sự yêu đối phương, cô cũng đã cố gắng, hy vọng mình có thể sinh cho Giản Chiến Nam một cục cưng, nhưng vẫn mãi không có tin gì, tuy rằng kết hôn chưa được một năm mới chỉ có mấy tháng mà thôi.

Chỉ mấy tháng, cô cũng rất vội, không thể mang thai cũng là nỗi đau của cô. Mặc Mặc nghĩ, nếu thật sự cô không thể mang thai đi, có thể Giản Chiến Nam sẽ thất vọng lắm không, hấn luôn muốn có con, tương lai còn tiếp quản nhà này. Mà cô không có cách nào để giúp hấn thực hiện được nguyện vọng này.

Mặc Mặc hít một hơi thật sâu rồi từ từ trở về phòng ngủ, cô cảm thấy cả thế giới như đã sụp đổ, cô sắp chịu không nổi, Giản Chiến Nam sẽ bảo vệ cô bao lâu, nếu mẹ Giản cứ giữ tâm như thế, Nhã Nhi không phản đối, thì Giản Chiến Nam có thể đối kháng với mẹ Giản bao lâu, cô là vợ của Giản Chiến Nam còn mẹ Giản là mẹ của Giản Chiến Nam. Thời điểm đó có phải Nhã Nhi có thể thừa cơ mà vào không?

Trong lòng rối loạn, Mặc Mặc đi tới trước cửa sổ, suy sụp nhìn ra ngoài, thấy bóng dáng của Giản Chiến Nam, hấn đứng ở đó, còn đứa bé kia nữa, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay lớn của hấn, Giản Chiến Nam cúi đầu nhìn đứa bé kia, cuối cùng xoay người ôm lấy nó, đặt nó ngồi trên vai, đi tới vườn hoa.

Không hiểu sao nước mắt lại rơi, bờ vai rộng lớn kia là chỗ dựa của cô, rất an toàn, rất ấm áp. Nếu lúc này, ngồi trên vai hấn là cục cưng của cô và ông xã, nhất định cô sẽ hạnh phúc mà cười ra tiếng, nhưng bây giờ, cô chỉ đau khổ đến muốn khóc....

Lúc ăn cơm trưa, mọi người đều tẻ nhạt lại, Mặc Mặc ngồi bên cạnh Giản Chiến Nam, sắc mặt hơi kém, lại miễn cưỡng cười, không muốn để Giản Chiến Nam thấy đáng về cô đơn của cô, nhưng lúc thấy Nhã Nhi ngồi ở bên cạnh Giản Chiến Nam, trong lòng Mặc Mặc lại có cảm giác ghê tởm.

Ăn cơm mà cô không hề cảm nhận được mùi vị gì, cô cúi đầu ăn cơm, không nhìn tới bất kỳ ai, lúc ăn cơm Tiểu Hoàn cũng cúi đầu, ngồi ở hai bên là ông nội và bà nội, dù ai nói chuyện với nó thì nó cũng không nhìn. Đường như nó không thích trao đổi với mọi người.

Sau khi ăn cơm trưa, Mặc Mặc đi nghỉ ngơi, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vừa ngủ đã ngủ tới tối đen, cơm tối cũng ăn như thế, ngực cô buồn phiền, sau cơm tất niên, ba Giản chụp ảnh cho mọi người, chủ yếu là chụp cho Tiểu Hoàn.

Dáng vẻ của Tiểu Hoàn rất điềm tĩnh, ai trêu cũng không cười, chỉ ngồi ở kia tự mình chơi, tùy người lớn làm gì thì cũng không phải chuyện của nó, Nhã Nhi nói, Tiểu Hoàn hơi tự kỷ, từ nhỏ đã như thế, thật sự cũng rất đáng thương, Mặc Mặc nhìn không được mà liếc mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái.

Sau 0 giờ, tiếng chuông vang lên, ai cũng buồn ngủ, Tiểu Hoàn và Nhã Nhi tới phòng khách, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam về phòng ngủ, lúc tắm phát hiện trong phòng tắm không có nước.

Mạc Mạc hỏi với vẻ mặt mệt mỏi “Ông xã, sao phòng tắm không có nước.”

Giản Chiến Nam nhìn bộ dáng đến mở mắt không ra của Mạc Mạc “ Có thể là bị hỏng rồi, đi ra phòng tắm bên ngoài tắm đi,”

“Ừm” Mạc Mạc híp mắt ra ngoài.

“Nếu không thì tắm chung đi?” Giản Chiến Nam nháy mắt mấy cái, Mạc Mạc vội lắc đầu “Thôi đi, bị mẹ nhìn thấy thì không hay đâu.”

“Được rồi, em tắm trước, lát nữa anh tắm”

“Dạ.” Mạc Mạc cầm bàn chải đánh răng của mình đi ra phòng tắm bên ngoài.

Lúc tắm rửa xong đi ra thì Mạc Mạc phát hiện mẹ giằn đang ở trong đại sảnh “Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ, đã khuya rồi, chú ý đến cơ thể ạ.”

Mẹ Giản nói “Con đi với mẹ một chút,”

“Dạ.” Mạc Mạc nói xong thì đi theo mẹ Giản xuống lầu vào một phòng khác “Có chuyện gì không mẹ?”

Mẹ Giản lấy ra một cái túi thật to đặt trên bàn rồi mở ra “Những thứ này là thuốc mẹ tìm cho con, mấy phương thuốc cổ truyền về mang thai, ai không cẩn thận lại đem mấy thứ thuốc trộn lẫn với nhau, con giúp mẹ lựa ra từng thứ đi.”

Mạc Mạc nhú mày, lựa mấy thứ này ra thì đến khi nào mới xong. “Mẹ, dù sao cũng là thuốc cùng tính chất, không cần phải lựa ra chứ?”

“Thuốc này phải theo tỉ lệ mới được, rất quý đó, không dễ tìm được đâu, con mau lựa đi.”

“Con đưa về phòng để chọn thì được rồi ạ.”

“Con làm vợ kiểu gì thế, con đưa đến đó lựa ra thì Chiến Nam có thể ngủ à?”

“Vậy mai lựa đi mẹ, mẹ, con buồn ngủ lắm.”

“Không được, hôm nay phải chọn, ngày mai mẹ xem con uống, ai biết con có uống hay không. Đừng tìm lý do nữa, thật là, chút việc nhỏ mà cũng từ chối.”

“Dạ.” Mạc Mạc đành ngồi xuống, lựa ra mấy thứ kỳ quái đó, giống nhau thì chọn ra, mẹ Giản thì đi ra ngoài.

Mạc Mạc chỉ có thể ngồi lựa ra, mắt cô dính vào nhau đến mức không mở ra được, lựa một lát lại ghé vào trên bàn ngủ, rồi đột nhiên tỉnh dậy, không được, cô lắc lắc đầu, không cần lựa nữa, cô đã buồn ngủ sắp chết rồi, bị mẹ chồng mắng chết cô cũng không lựa nữa, gói mấy thứ đó lại, daais đi, đi ra khỏi phòng đi về phòng mình.

Cửa phòng ngủ khép hờ, Mạc Mạc lập tức đẩy cửa đi vào, xoa mắt, nói với vẻ ngái ngủ “Ông xã, em đến đây, rất buồn ngủ, anh tắm chưa?”

Mạc Mạc nói xong mới cảm thấy có chút không thích hợp, mắt đang buồn ngủ trở nên tỉnh hơn, chỉ thấy đứng ở giữa phòng là ông xã đang mặc áo ngủ đứng đó, cách đó một bước là Nhã Nhi cũng đang mặc áo ngủ. lòng cô bỗng nhiên run sợ, một nỗi nhục nhã nảy lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Mạc Mạc thấy Nhã Nhi ăn mặc rất lẳng lơ, rõ ràng là có ý đến để cám dỗ ông xã cô đây mà, nhưng nhìn gì chứ cái này thì không thể nhìn, cô đã gặp qua bao người không biết xấu hổ, nhưng mà chưa từng gặp qua người chưa biết xấu hổ như thế, thật vô si đến cực điểm. Nhưng mà ông xã của cô là người chết hã, sao ngoan ngoãn đứng đó để bị dụ dỗ, vì sao ánh mắt của anh lại nhìn nơi đó của cô ta? Không sợ bị thùng mất sao?

Tức chết mà, tức chết mà, bộ ngực nhỏ của Mạc Mạc tức giận đến phập phồng, bước mấy bước đã đứng giữa Giản Chiến Nam và Nhã Nhi, cô đứng đối mặt với Nhã Nhi, mắt nhìn cô ta từ trên xuống dưới, trong lòng đầy lửa giận không biết phát tiết như thế nào, đáng về như chỉ muốn đánh người mà thôi.

Lúc Giản Chiến Nam đang muốn mắng Nhã Nhi chút đi thì Mạc Mạc lại mở miệng nói: “Ồ, Nhã Nhi, số đo ngực cô bao nhiêu?”

Sự biến hóa của Mạc Mạc quá lớn, khiến nhất thời cả Giản Chiến Nam và Nhã Nhi đều hơi sững sốt, Nhã Nhi hơi ưỡn ngực, dáng vẻ cao ngạo, khinh thường nhìn Mạc Mạc nói “À, 36d”.

Dáng vẻ của Mạc Mạc như thềm nhỏ dãi: “Oa, làm ở đâu thế? Có vẻ rất lớn, nhưng nhìn qua như hơi trẻ xuống, áo ngực của cô mặc không hợp rồi.” Mạc Mạc cúi đầu nói tiếp: “Không phải cô thích mặc quần lót chữ T chữ? Rồi mong cũng trẻ xuống nha, đề nghị cô mặc quần góc bẹt hoặc là tam giác đi. À! cô thường xuyên ngồi bất động mà, cô xem, bụng dưới của cô đã trồi ra rồi đó, thiếu tập luyện, vấn đề nghiêm trọng khi thiếu tập luyện đó nếu cô không hoạt động, vòng eo cũng càng lớn, đàn ông 31 như cành hoa, đàn bà 39 như bông cải lỗi, cho nên phải tu sửa đó.”

Mạc Mạc nói xong quay đầu lại nhìn Giản Chiến Nam, nói với vẻ mặt rất thật “Ông xã, em nhớ anh đã từng nói là không thích nhất là phụ nữ có ngực và mông bị trẻ xuống, còn bụng mỡ nữa, loại quyền rũ đó anh nhìn thấy sẽ trở thành ác mộng”

Sắc mặt Nhã Nhi trở nên rất khó coi, bị Mạc Mạc nói như thế mà tay chân cô ta không biết nên để ở đâu. Cô ta cho rằng Mạc Mạc sẽ tức giận, sẽ phát hỏa, sẽ khóc sụt sùi, sẽ tức giận rồi bỏ đi, suy nghĩ đủ loại tình huống nhưng lại không nghĩ tới Mạc Mạc lại có phản ứng như thế, cô bị trẻ xuống? Làm sao cô có thể bị trẻ xuống được, cô vẫn chăm sóc rất tốt mà, nhưng vẫn theo bản năng che ngực mình rồi nói lạnh lùng: “Nói như thế, Chiến Nam, anh thực sự chọn người không đến nơi đến chốn rồi.”

Muốn châm ngòi với cô à? Không có cửa đâu, vẻ mặt của Mạc Mạc vô vị, than nói “Ừm, giống nhau thôi, chúng ta cùng học hỏi nhĩ.”

Tay Giản Chiến Nam ôm vai Mạc Mạc, đôi mắt đen lóe sáng, nói lạnh nhạt “Đi ra ngoài!”

Nhã Nhi cắn môi, bị chế nhạo như thế rất xấu hổ và tức giận, xoay người cùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Giản Chiến Nam rồi đau khổ rời đi, Giản Chiến Nam bỏ tay ra khỏi vai Mạc Mạc đi tới đóng cửa, lúc quay người lại thất trong ánh mắt đẹp của Mạc Mạc chỉ toàn lửa giận, càng đốt càng cháy.

Mạc Mạc nắm chặt quả đấm ở tay, tức giận nhìn Giản Chiến Nam, hỏi rất mất hứng: “Vì sao anh để cho cô ta vào phòng?”

“Là cô ta đi vào, anh tưởng là bà xã đã tắm xong.”

“Anh ở cùng cô ta bao lâu?”

“Nói chung là vài giây.”

“Vì sao anh lại muốn nhìn ngực của cô ta vài giây?”

Giản Chiến Nam nhíu mày, hí mắt: “Lúc đó anh nhìn là xem ngực cô ta là loại gì? Ừm? anh thích loại ngực gì em không biết sao?”

Mạc Mạc rất tức giận, rất nghiêm túc, rất không phân rõ trái phải nói: “Điều nên làm là vài giây đó anh phải túm tóc của cô ta rồi quăng ra ngoài, mà không phải đứng đối diện dò xét ngực cô ta. Giản Chiến Nam, ánh mắt của anh đã đi quá giới hạn rồi đó.”

Giản Chiến Nam đi tới nắm một tay Mạc Mạc để trên vai, bỏ ở nơi mềm mại trên giường, tức giận nói: “Mạc Tiêu Hữu, đừng ấn định tội danh lung tung cho anh. Cô ta đột nhiên đi vào đứng trước mặt anh, em bảo hai mắt anh không tự nhiên nhìn đó sao? Hử?”

Đột nhiên Mạc Mạc im lặng, nhìn trần nhà suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh nói cũng có lý, ngừ.”

Trong lòng Mạc Mạc cũng suy nghĩ, có đôi khi thực sự rất khó ngờ tới, có lẽ là do suy nghĩ của người khác rất phức tạp, thực sự suy nghĩ của cô rất đơn giản. Với một tiểu tử còn nhỏ, Giản Chiến Nam không biết Mạc Mạc lại nghĩ là biện pháp quý quai gì nữa, nhưng nghĩ tới lời nói vừa rồi của Mạc Mạc, nhin không được hỏi: “Mạc Tiêu Hữu, không ngờ công lực làm người ác của em cũng không kém nhĩ?”

“Bình thường, bình thường, thứ ba thế giới.”

“Phim A xem hay chữ?”

Mạc Mạc nháy mắt “Ừm, cũng không tệ lắm, cỡ thể nam chính rất tuyệt...”

“Mạc Tiêu Hữu, ai cho em xem mấy thứ kia, hả?” Giản Chiến Nam hung hăng ngăn chặn Mạc Mạc, vẻ mặt rất tức giận.

“Nhìn cũng đã nhìn rồi, chẳng lẽ anh muốn móc hai mắt em sao?” Mạc Mạc tức giận nói, sự tức giận của cô rất khó tiêu, nhưng cô dường như không phải là người phụ nữ có tiềm chất đánh đá, có lẽ cô nên cho Nhã Nhi một cái tát thật mạnh, sao đó gào lớn lên, là Tiệp Nhân, cút. Nhưng không thể, cô cần tu luyện sao? Thật sự là không thể chịu thua kém được.

Tay Giản Chiến Nam nắm chặt cổ áo ngủ của Mạc Mạc, làm ra vẻ phải xé rách, vẻ mặt hung ác, dữ tợn nói: “Đêm nay anh phải giết chết em, xú nha đầu, em còn dám như thế sau lưng anh không...”

Một đêm đó, tình hình chiến đấu trong phòng Giản Chiến Nam và Mạc Mạc rất kịch liệt, trình diễn áp bức và bị áp bức, đàn áp và bị đàn áp, phản đối, phản công đến tiết mục tình cảm mãnh liệt, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng la, tiếng kêu đau, còn có tiếng rên mờ ám, kéo dài tới mãi lúc trời gần sáng.

Đến ngày hôm sau, Mạc Mạc đã mặc chiếc áo lông cổ cao nhưng không cách nào che giấu được dài hôn ở bên tai, còn Giản Chiến Nam lại vô cùng thâm, những dấu ấn đỏ to nhỏ tuyên bố đêm qua Mạc Mạc rất nhiệt tình, thỏ trắng nhỏ dịu dàng biến thành sói, ăn luôn cả Giản Chiến Nam, cũng có thể thấy được đêm qua tình hình chiến đấu của cả hai người rất kịch liệt.

Qua đêm 30 Mạc Mạc và Giản Chiến Nam cũng trở lại nhà mình, Tiểu Hoàn và Nhã Nhi cũng rời khỏi nhà họ Giản, tuy Mẹ Giản còn giữ lại nhưng không biết Nhã Nhi sợ gì đó, kiên quyết cự tuyệt, cố ý đưa theo Tiểu Hoàn đi.

Mạc Mạc cảm thấy lễ mừng năm mới năm nay thật lảm chuyen, bị Nhã Nhi gây âm ỉ chả khác gì như ăn trúng một đồng ruồi bọ không chấp nhận được, về đến nhà Mạc Mạc tiếp tục ngủ, cô đã gần kề tới trạng thái nửa hôn mê rồi.

Còn Giản Chiến Nam lại không thu được, tìm tòi khắp nơi, sau đó mở máy tính của Mạc Mạc, quả nhiên tìm thấy không ít phim người lớn trong máy tính của Mạc Mạc, sắc mặt Giản Chiến Nam như đầy nổi. Lúc hần không ở nhà, cô gái này lại đi xem thứ phim này, nghĩ đến cảnh Mạc Mạc xem qua cơ thể người đàn ông trong phim, hần đã muốn tự móc hai mắt mình rồi. Lúc đầu hần muốn xóa đi, nhưng cuối cùng vẫn suy nghĩ lại hạ thủ lưu tình, sau một trận sờ mó, hần lại lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Tâm tình Mạc Mạc không tốt, cả ngày nay vẫn chưa cho Giản Chiến Nam thấy vẻ mặt hòa nhã của mình, vì vận động quá độ nên đáng về cô vẫn không có tinh thần, Giản Chiến Nam muốn ôm cô đều bị cô đẩy ra, tâm tình không tốt cộng thêm cơ thể mệt mỏi nên thật sự không có sức lực để đối phó với Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam cũng không quần quýt mà tránh ra.

Ồn lạnh khi nhớ tới lúc Mạc Mạc muốn chơi máy tính tối qua, cô phát hiện máy tính cô không thể khởi động như bình thường được, cô là người dốt máy tính, không biết phải làm thế nào, nhưng lại không muốn đi tìm Giản Chiến Nam, nhưng tự mình cũng không thể sửa nên chỉ đành chủ động đi tìm Giản Chiến Nam.

Đi tới phòng làm việc, lúc Mạc Mạc đẩy cửa đi vào thì hần đang cúi đầu làm việc, giống như không phát hiện ra sự tồn tại của cô, Mạc Mạc cố ý ho một chút, muốn khiến cho hần chú ý, ai ngờ hần cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: “Sao thế, không phải không muốn nhìn thấy anh sao?”

Đó là vừa rồi thôi, bây giờ thì rất muốn được nhìn, dù có chuyện muốn nhờ người giúp nhưng Mạc Mạc vẫn giữ dáng vẻ hợp tình hợp lý nói “Máy tính của em bị hỏng.”

“Ừm.” Hần ừ một tiếng rồi tiếp tục bận rộn.

Mạc Mạc chán nản, đi qua, bàn tay nhỏ vỗ bàn “Sửa máy tính giúp em.”

Giản Chiến Nam ngẩng đầu lên, tháo kính ra, hơi nheo mắt, nói thân nhiên: “Anh không phải là thợ sửa chữa miễn phí,”

Hai tay Mạc Mạc vòng trước ngực, đôi mắt đẹp nhũn lại “Em trả tiền cho anh.”

Giản Chiến Nam vô tình đá kích Mạc Mạc: “Anh không thiếu tiền.”

“Anh muốn như thế nào?” tay Mạc Mạc nắm chặt lỗ tai của Giản Chiến Nam, thật sự rất muốn chà đạp đáng về đẹp trai của hần, lúc già bộ nghiêm túc, thật sự rất có phong thái khác.

“Thịt bồi thường.” (Ý chỉ là “ăn thịt” chị Mạc Mạc đó,J)keke)

“Anh... thôi đi, em đi tìm người sửa.” Mạc Mạc lạnh lùng liếc mắt rồi quay người đi ra ngoài, Giản Chiến Nam cũng bước qua, giữ eo cô lại: “Còn anh tới nữa.”

Mạc Mạc vênh vào tự đắc hừ một tiếng, đầu không lại anh sao.

Giản Chiến Nam sửa máy tính rất nhanh, nhưng có rất nhiều thứ cô không tìm thấy trong máy, chủ yếu là mấy bộ phim yêu yêu cô hao tổn tâm lực để down về, Mạc Mạc khóc không ra nước mắt. Giản Chiến Nam lại vỗ đầu Mạc Mạc nói: “Máy tính bị nhiễm quá nhiều vi rút, sau này không nên vào mấy trang web lung tung bậy bạ, biết không?”

Mạc Mạc yên lặng gật đầu. Cô biết, máy tính của mình là bị chính Giản Chiến Nam phá, nhủ rằng nhất định sẽ trừng phạt Giản Chiến Nam một tháng không được ngủ cùng với cô. Cuối cùng Giản Chiến Nam cũng thực hiện được, trong lòng lén lút vui mừng.

Buổi tối trước ngày lễ tình nhân, lúc Mạc Mạc đang nghĩ không biết Giản Chiến Nam có bất ngờ gì cho cô không, còn cô đã sớm lén chuẩn bị quà, để ngày lễ tình nhân đưa cho hần, nhưng thấy dáng vẻ bất động của Giản Chiến Nam khiến Mạc Mạc nghĩ có lẽ hần đã quên mất ngày này rồi.

Buổi tối lúc đi ngủ, Mạc Mạc đặt biệt nhắc nhở Giản Chiến Nam một chút: “Ông xã, ngày mai là ngày mấy biết không?”

Giản Chiến Nam ôm cơ thể Mạc Mạc nóng lòng cày cày, nói không yên lòng: “14 tháng 2.”

“Đầu gối ngốc, không để ý tới anh nữa, ngủ đi.” Mạc Mạc nhắm mắt ngủ không để ý tới hần, nhưng Giản Chiến Nam vẫn cày cày trong im lặng, cô ngủ là việc của cô, hần yêu là việc của hần. Giản Chiến Nam dày vò như thế đương nhiên là Mạc Mạc ngủ không được, chỉ có thể bị hần dày vò lăn qua lộn lại, cho tới khi hai người rơi vào tình trạng kiệt sức mới bỏ qua.

Sang sớm hôm sau khi Mạc Mạc tỉnh lại, không mở mắt ra, nhưng trong nháy mắt có chút hơi thất vọng, ông xã đã quên mất lễ tình nhân, Mạc Mạc nghĩ,

quên thì quên đi, gần đây hân cũng đã rất phiền muộn rồi, không so đo với hân nữa, nhưng khi vừa mở mắt ra lại thấy mình được đặt nằm trên chiếc giường lớn đầy hoa hồng, mùi hoa bay vào mũi, sắc đỏ của hoa chiếu vào vẻ kiều diễm của cô.

Trong lòng Mạc Mạc bỗng nhiên vui sướng, tim cũng đập nhanh hơn, bên cạnh không có Giản Chiến Nam, hân đi đây vậy? cô muốn nói, ông xã, em rất yêu anh. Mạc Mạc xoay chuyển tìm bóng dáng Giản Chiến Nam, lại thấy hân đang thong dong đứng tựa ở cửa phòng ngủ, đang dùng ánh mắt mê người kia nhìn cô.

Hân đi tới chỗ cô, giờ phút này, trong mắt Mạc Mạc chỉ có hân, cô quên tất cả phiền não, chỉ nhớ giây phút đẹp đẽ này. Hân ngồi bên cạnh cô, Mạc Mạc vươn tay ôm hân “Ông xã, cảm ơn quà của anh, Mạc Mạc rất vui.”

Cánh tay dài của Giản Chiến Nam cũng ôm Mạc Mạc, nắm tay cô đưa lên, đeo một chiếc nhẫn vào ngón tay cô, Mạc Mạc nháy mắt mấy lần, cô không hoa mắt, chiếc nhẫn này giống như chiếc nhẫn trước kia, đêm hôm đó cô rất đau khổ, nán lòng thoát chí đem chiếc nhẫn cho người muốn cướp của của cô.

“Nhẫn?...” Mạc Mạc nghi ngờ nhìn Giản Chiến Nam, là hân tìm lại hay là làm lại cái khác?

Giản Chiến Nam hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên của cô, giải thích: “Có người bán nó đi, nhưng rồi cùng về lại tay anh, biết không, chiếc nhẫn này là độc nhất vô nhị, chỉ có Mạc Mạc mới xứng để có được nó, người khác không xứng, sau này không cho phép em tháo nó ra lần nữa, biết không?”

“Người kia thì sao?” Mạc Mạc hỏi hơi lo lắng.

“Mạc Mạc, em rất lương thiện, nha đầu ngốc à.” Giản Chiến Nam nói xong thì cười “Yên tâm, anh ta không sao cả, vợ anh ta đã phẫu thuật rồi hồi phục tốt rồi, anh ta nói cảm ơn em”

“Anh ta là lần đầu tiên, hơn nữa còn bằng lòng sửa đổi, em nghĩ, hân không phải người xấu, đúng không?”

“Em nói cái gì thì chính là cái đó.” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc đầy cưng chiều.

“Em cũng có quà cho anh.” Trên gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Mạc tràn đầy kích động, thả Giản Chiến Nam ra, tay lôi một phong thư ra từ dưới gối, rất thành kính, đỏ mắt nói: “Tặng cho anh đó.”

Giản Chiến Nam nhận quà; “Cái gì?”

“Bây giờ không cho xem, chờ tới lúc em vào phòng vệ sinh rồi anh lại xem” Mạc Mạc nói xong thì hôn xuống trên mặt Giản Chiến Nam rồi xuống giường đi rửa mặt chải đầu, Giản Chiến Nam hơi tò mò, mở bức thư ra, nhìn thấy nét chữ xinh xắn của Mạc Mạc, mỗi một lời khiến tim hân đập dồn cuồng không ngừng, kích động không thôi, đây là thư tình Mạc Mạc viết cho hân, là bức thư đầu tiên, cũng là bức duy nhất từ lúc quen biết tới nay.

Mấy trăm chữ, thật ra đều biến thành một câu, Anh Giản, Mạc Mạc yêu anh, ông xã, Mạc Mạc yêu anh, rất yêu rất yêu anh. Giản Chiến Nam cười, cười đến mê người, vui vẻ, đây là món quà lớn nhất mà hân nhận được trong cuộc đời. Kích động xong, hân xếp bức thư lại, chạy vọt vào phòng tắm hét to: “Bà xã, anh yêu em”

Mạc Mạc lại bị trì hoãn trong phòng tắm, bụng đói đến mức kêu rầm rì thì Giản Chiến Nam mới chịu buông tha cho cô, hai người cùng đi ra từ phòng tắm, một đêm ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay, Mạc Mạc cảm thấy hơi buồn thả quá độ.

Lúc đầu Mạc Mạc nghĩ hôm nay là thế giới lãng mạn của hai người, bởi vì cảm giác buổi sáng quá tốt, bỏ qua lo lắng những ngày gần đây, nhưng mới vừa chắc bụng thì liền nhận được cuộc điện thoại khiến tâm tình cô rơi tụt xuống.

Điện thoại là do Nhã Nhi gọi tới, hù vọng Giản Chiến Nam có thể đưa Tiểu Hoàn đi khám bác sĩ, cô có việc phải ra ngoài cho nên hôm nay và ngày mai đều không có cách nào để chăm sóc cho Tiểu Hoàn được, bởi vì Giản Chiến Nam đã từng cảnh cáo với Nhã Nhi, đừng luôn dựa vào người nhà của hân, cho nên Nhã Nhi trực tiếp tìm đến hân.

Nhã Nhi ra ngoài nên không thuận tiện, hơn nữa Tiểu Hoàn cần khám bác sĩ, nên đành khiến người ba như Giản Chiến Nam chăm sóc vài này, cũng không tính là quá mức, nhưng Giản Chiến Nam chỉ sợ Mạc Mạc không chấp nhận được, tắt điện thoại xong liền hỏi thử Mạc Mạc: “Bà xã đi cùng với anh nhé?”

Không khí tốt đẹp đã biến mất như thế, Mạc Mạc nghĩ nếu muốn tiếp tục cuộc sống với Giản Chiến Nam thì cô phải học cách chấp nhận Tiểu Hoàn, chấp nhận sự thật này, tuy rằng tâm tình hơi chán nhưng vẫn cố tỏ ra cười cười “Được, đi cùng đi.” Thực ra Tiểu Hoàn cũng không phải khiến người khác ghét bỏ gì nó.

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam cùng đi tới nơi Nhã Nhi để đón Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vẫn im lặng như thế, tuy Nhã Nhi kéo tay bé đi tới bên cạnh Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, không có cảm xúc gì.

Nhã Nhi khẽ cười nói: “Tiểu Hoàn rất ngoan, cho nên sẽ không khó trông đâu, tôi phải ra ngoài một chuyến, Tiểu Hoàn lại đã hẹn thời gian khám bác sĩ rồi, cho nên đưa theo Tiểu Hoàn đi thì không tiện.” nói xong thì Nhã Nhi sờ đầu Tiểu Hoàn “Tiểu Hoàn, phải nghe lời ba, ngày kia mẹ sẽ về, còn nữa cần phối hợp tốt với bác sĩ, biết không?”

Nhã Nhi nói xong cũng thả Tiểu Hoàn ra, đẩy nhẹ trên lưng Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn liền đi tới bên cạnh Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam cầm chặt bàn tay bé nhỏ của Tiểu Hoàn, Mạc Mạc vẫn không nói gì, chỉ hơi thất thần nhìn Giản Chiến Nam và Tiểu Hoàn, hai ba con một lớn một nhỏ, hài hòa

như thế, vốn nên hạnh phúc ở cùng nhau, nhưng...

“Đi thôi bà xã...” Giản Chiến Nam nói bên tai cô thì cô mới hoàn hồn, xoay người mở cửa xe, Tiểu Hoành được Giản Chiến Nam bế trên tay, ngồi ở vị trí phó lái. Còn Mạc Mạc thì ngồi ở ghế sau. Giản Chiến Nam khởi động xe chở Mạc Mạc và Tiểu Hoành đi, Nhã Nhi quay người vào nhà.

Bác sĩ tâm lý của Tiểu Hoành là người khá nổi tiếng, là bác sĩ mà Giản Chiến Nam tìm cho Tiểu Hoành, tình trạng của Tiểu Hoành hơi không lạc quan, chỉ có thể từ từ mà thôi, có lẽ cả đời cũng không mở miệng nói chuyện, có lẽ bây giờ không nói nhưng sau này lại có thể nói, hy vọng ba mẹ có thể cho đứa bé nhiều quan tâm hơn.

Nghe bác sĩ nói ra những lời đó Mạc Mạc không biết là thần kinh mình sao nữa mà lại cảm thấy được Tiểu Hoành đáng thương, có cảm giác đau lòng, không biết đây có phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về hay không, bởi vì Tiểu Hoành là con của Giản Chiến Nam cho nên cô mới đau lòng, nếu cả đời Tiểu Hoành đều như thế thì Giản Chiến Nam sẽ rất khó chịu, sẽ khổ sở, cô cũng sẽ đau khổ, Mạc Mạc nghĩ, nhất định là cô bị ngốc rồi.

Ba người không trực tiếp lái xe đi mà đi cùng nhau trên đường, đưa Tiểu Hoành đi dạo, Giản Chiến Nam nắm tay Tiểu Hoành, dường như Mạc Mạc tận lực lảng tránh, chỉ không nhanh không chậm đi bên cạnh, Giản Chiến Nam cũng không miễn cưỡng Mạc Mạc. Đi một lúc thì không biết từ khi nào tay của Tiểu Hoành đã nắm ở vạt áo của Mạc Mạc.

Mạc Mạc phát hiện, cúi đầu nhìn Tiểu Hoành, Tiểu Hoành nhìn Mạc Mạc với ánh mắt hơi sợ hãi, như sợ cô bỏ tay của nó ra, Mạc Mạc không nói gì, cũng không bỏ tay Tiểu Hoành ra, chỉ bước đi chậm chậm để đi cùng tốc độ với Tiểu Hoành, đi cùng Tiểu Hoành và Giản Chiến Nam trên cùng một đường, giả như cái gì cũng không biết, để tùy ý Tiểu Hoành cầm lấy áo của cô.

Ba người đi trên đường, giống như một nhà ba người, ba thì cao lớn mạnh mẽ, đẹp trai phóng khoáng, mẹ thì xinh đẹp mê người, con trai thì tuấn tú giống như một hoàng tử nhỏ. Nói thật, Nếu trưởng thành thì Tiểu Hoành cũng sẽ rất đẹp trai và cũng rất đáng yêu, người qua đường lúc đi qua họ sẽ có người nói nhỏ, đứa bé này lớn lên sẽ rất đẹp trai.

Cứ đi như vậy được một lát, đột nhiên Tiểu Hoành không đi nữa, dù sao nó còn nhỏ, đi một đoạn thì đã mệt, tiểu tử kia đã sắp đi không nổi nữa, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam phát hiện nên dừng lại, Giản Chiến Nam bế Tiểu Hoành nhưng Tiểu Hoành lại lắc đầu, tay vẫn nắm chặt áo của Mạc Mạc.

“Tiểu Hoành không mệt à?” Giản Chiến Nam nhíu mày nhìn đứa bé, tuy nó là con hần nhưng hần cũng không biết phải ở cùng với tiểu tử này như thế nào, hơn nữa, năm năm qua, hần đều không có mặt nên căn bản là không biết đứa bé cần gì, cũng không biết phải khơi thông như thế nào. Hần sẽ không nói ba làm sao, ba ôm con nhé, công con nhé, bởi vì đứa bé này không phải là con của hần với Mạc Mạc, trong lòng hần dường như cũng có một bức tường ngăn cách.

Tiểu Hoành lắc lắc áo của Mạc Mạc, Mạc Mạc thì nhíu mày nhìn tiểu quỷ này, có ý gì chứ, muốn cô bế sao, ngoại trừ bế qua tiểu tử nhỏ của Cẩm Từ thì cô chưa từng bế đứa bé nào khác, hơn nữa đứa bé này vẫn con của tình địch của mình với chồng mình, cô có cảm giác quý dị nói không nên lời. Nhưng khi nhìn ánh mắt tội nghiệp của nó, khuôn mặt mệt mỏi, cũng không đành lòng khiến Giản Chiến Nam khó xử, Mạc Mạc hơi cứng ngắc xoay người, đưa tay ra bế Tiểu Hoành.

Trong mắt Giản Chiến Nam hiện lên sự phức tạp, có cảm động, có áy náy, có yêu thương, có cảm kích đối với Mạc Mạc. Hần nắm lấy tay Mạc Mạc cùng đi về phía trước, còn Tiểu Hoành thì ngoan ngoãn nằm trong lòng Mạc Mạc, đôi mắt to đen trắng rõ ràng như sáng chói, nhìn Mạc Mạc rồi lại nhìn Giản Chiến Nam, không biết suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể thấy giờ đây nó rất vui vẻ.

Trên đường trở về, Tiểu Hoành nằm nghiêng ngủ trong lòng Mạc Mạc, tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng ôm lâu dù nhỏ cũng khiến người khác thấy mệt, Giản Chiến Nam liền ôm Tiểu Hoành từ trong lòng Mạc Mạc. Lên xe rồi mới để Mạc Mạc ôm Tiểu Hoành ngủ.

Giản Chiến Nam lái xe, Mạc Mạc thì cúi đầu nhìn đứa bé ngủ say trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như thế, tay Mạc Mạc nhìn không được đưa lên chạm vào khuôn mặt đứa bé sờ nhẹ nhàng, nhưng hơi không được tự nhiên nên cô liền quay đầu ra nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe, lòng Mạc Mạc quặn đau, cũng không kim được nghĩ đến, nếu đứa bé đó là cục cưng của cô thì tốt biết mấy...

Quả thật Tiểu Hoành là một đứa bé rất ngoan, Mạc Mạc phát hiện Tiểu Hoành rất sùng bái Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam thích gì thì Tiểu Hoành cũng rất có hứng thú với thứ đó, Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam dạy Tiểu Hoành đánh bóng chày, đánh bóng bàn, chơi điện tử, chỉ cần là thứ trẻ con có thể chơi thì Giản Chiến Nam sẽ dạy, hần như muốn đem rất cả dạy cho Tiểu Hoành, mà Tiểu Hoành là một học trò hữu mô hữu dạng, tuy không thể nói nhưng tối thiểu có thần sắc, mới chỉ hơn 5 tuổi nhưng có thể học được như thế đã là không tồi rồi.

Nhìn Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành chơi với nhau, trong lòng Mạc Mạc có cảm giác mát mát và tiếc nuối rất lớn. Nếu như không có người phụ nữ khác liên can vào thì cuộc sống như thế cô cũng có thể chấp nhận, bởi vì như mơ nhỏ nói, cô cũng không nguyện để mất đi, nhưng thực sự mục đích của Nhã Nhi chỉ đơn thuần thế thôi sao, cô ta không có ý đồ gì khác với Giản Chiến Nam sao? Mạc Mạc không tin, cho nên cô càng muốn dụng tâm để bảo vệ gia đình.

Lúc Mạc Mạc thất thần, thì Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành đã sắp từ ngoài vào trong, hai ba con mặc đồ tập luyện cùng nhau, Tiểu Hoành đi đến bên cạnh Mạc Mạc, Mạc Mạc không ngờ đến khi nhìn đến hai tay của Tiểu Hoành, hai bàn tay nhỏ như đang bẻ cái gì đó, rất cẩn thận như sợ sẽ bị hỏng vậy.

Tiểu Hoành ôm thứ đó đưa tới cho Mạc Mạc, Mạc Mạc nhìn thoáng qua Giản Chiến Nam, cũng cúi người đưa tay ra, Tiểu Hoành đưa thứ gì đó trong tay cho cô, Mạc Mạc nhìn trong tay cô, là hình người nhỏ được làm từ cát nhiều màu.

Mạc Mạc thấy trên tay Tiểu Hoành còn dính cát, còn lấp lánh trên tay bé, Mạc Mạc nhìn Tiểu Hoành, nhìn vào mắt bé, là một ánh mắt lấy lòng, giống như đang nói, hy vọng cô thích, hỏi cô thích không, giống như lại có chút hơi sợ, sợ cô không thích. Một giây đó Mạc Mạc như bị mê hoặc, bức tường

cao trong lòng như im lặng đổ xuống. “Vì sao tặng di cái này?”

Bàn tay bé nhỏ của Tiểu Hoành làm một động tác mà Mạc Mạc thấy rất quen, lúc mừng năm mới, Tiểu Hoành chạy vào phòng cô đã làm động tác này, đáng tiếc là cô không hiểu nó có ý gì. Mạc Mạc hơi ngần ra rồi nói: “Cảm ơn.... Di rất thích, rất đẹp.”

Tiểu Hoành nghe Mạc Mạc nói như thế thì rất vui nhưng lại như hơi mất mát, Giản Chiến Nam đi tới nói với Tiểu Hoành “Tiểu Hoành đi tắm trước đi.”

Tiểu Hoành rất nghe lời đi tới phòng tắm, trong bồn tắm lớn có chế độ nước tắm rửa tự động đúng giờ, Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc “Mạc Mạc, hình như Tiểu Hoành rất thích em, đúng không?”

Mạc Mạc nhìn hình người nhỏ trong tay, một đứa bé nhỏ, chắc là hôm nay, đúng thế, cô cũng thấy kỳ lạ, vì sao Tiểu Hoành có thể thích cô, đầu Mạc Mạc nhẹ nhàng tựa vào trong lòng Giản Chiến Nam, cô bị một người cát nhỏ bé thu phục sao? Vì sao lại cảm thấy hơi thích thích Tiểu Hoành một chút, ...

Mấy ngày sau Nhã Nhi đã trở về, đưa Tiểu Hoành đi, Mạc Mạc có thể nhìn ra trong ánh mắt của Giản Chiến Nam là không nở, mà khuôn mặt của Tiểu Hoành là cũng không muốn, trên khuôn mặt nhỏ lại khôi phục lại vẻ im lặng như gỗ, không giống như một đứa bé hoạt bát như hai ngày qua.

Tiểu Hoành đi, trong nhà dường như thiếu gì đó, Mạc Mạc thấy rõ mấy ngày nay tình cảm của Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành được bồi đắp rất nhiều, ngoại trừ việc Tiểu Hoành không nói, thì thật sự rất thông minh, khiến người khác không thể không thích, huống gì Giản Chiến Nam là ba của Tiểu Hoành, trên người đứa bé còn chảy dòng máu của hắn, máu mủ tình thâm, đó là bản tính trời sinh.

Từ đó về sau Giản Chiến Nam thường xuyên đi thăm Tiểu Hoành, qua sự đồng ý của Mạc Mạc, ngẫu nhiên cũng sẽ đưa Tiểu Hoành về nhà, thực ra Mạc Mạc rất thích nhìn Tiểu Hoành ngồi trên vai Giản Chiến Nam, đáng về Giản Chiến Nam mang theo Tiểu Hoành chạy vội vàng, đó là một hình ảnh rất hạnh phúc, rất đẹp, đáng tiếc, nó không hoàn toàn thuộc về cô.

Mạc Mạc cũng nhìn ra, cô không hề phiền lòng, chỉ cần Giản Chiến Nam yêu cô, Tiểu Hoành cũng đã tồn tại, không có cách nào thay đổi được, cứ như vậy đi, tìm con đường thích hợp của mình rồi thế mà đi.

Thời gian trôi qua mỗi ngày, mùa xuân đến, cũng là thời gian khai giảng của Mạc Mạc, cô đã được tuyển vào đại học C, ngày đầu tiên dự định là Giản Chiến Nam và Mạc Mạc đi cùng, chia sẻ một chút cảm giác thành tựu, nhưng hình như hắn đã quên.

Buổi sáng thức dậy, Mạc Mạc muốn nói đến chuyện này, như khi Mạc Mạc vừa tỉnh thì Giản Chiến Nam đi từ trong phòng tắm ra, nói với Mạc Mạc: “Mạc Mạc, hôm nay anh đã đồng ý dẫn Tiểu Hoành đi công viên chơi, em đi cùng anh đi.”

Hắn quên hôm nay là ngày khai giảng sao? “Có thể đưa Tiểu Hoành đi chơi hôm khác không?” Mạc Mạc đã sớm tỉnh ngủ.

Giản Chiến Nam đi tới hôn môi cô “Đồng ý với trẻ con không thể nói chuyện mà không giữ lời, đúng không?”

Về mặt của Mạc Mạc mất mát, nửa thật nửa giả oán giận: “Ông xã, anh không yêu em, chỉ lo cho con thôi.”

“Bà xã, không phải em ghen với cả trẻ con chứ? Hử?” Giản Chiến Nam nói nỉ non, cũng hôn triền miên, nhưng Mạc Mạc lại vô tâm, “Vậy buổi sáng anh đi cùng Tiểu Hoành, buổi chiều đi với em được không?”

Thực ra nếu Mạc Mạc nói hôm nay là khai giảng, hy vọng hắn đi cùng cô thì khẳng định Giản Chiến Nam sẽ để Tiểu Hoành lại để đi cùng cô, nhưng hiện tại một chút hần một chút cũng không để tâm tới cô, có lẽ, lý tưởng của cô đối với hắn chỉ là cái P, căn bản hắn không thèm để ý tới.

“Buổi chiều anh quay lại với em.” Giản Chiến Nam nói với giọng khàn khàn, Mạc Mạc đẩy hắn ra, “Ừm, nói rồi đó, anh đi đi, nhanh đi đón Tiểu Hoành đi, nhưng.... không cho phép ở cùng với người phụ nữ kia.”

“Việc này, ông xã rất hiểu, cho nên xin bà xã yên tâm đi. Hôn cái, buổi chiều gặp lại.” Giản Chiến Nam hôm mạnh Mạc Mạc rồi đứng dậy, Mạc Mạc nhìn bóng dáng của Giản Chiến Nam, thật sự rất thất vọng.

Thế mà hắn lại quên, toàn bộ tâm tư của hắn đều dồn trên người Tiểu Hoành, buổi chiều sẽ tính sổ với hắn. Nhưng mãi cho đến buổi chiều, Mạc Mạc không đợi Giản Chiến Nam về, co nhện không được gọi điện, thậm chí hơi lo lắng, có phải Giản Chiến Nam ở cùng với Nhã Nhi, nghĩ đến hình ảnh ba người bọn họ, tìm Mạc Mạc sôi trong chảo mỡ.

Gọi thông điện thoại cho Giản Chiến Nam, sau mấy tiếng chuông, Mạc Mạc hỏi “Ông xã, lúc nào thì anh về?”

“Phải tới, bảo bối Mạc Mạc.”

“Em muốn anh về ngay bây giờ, lập tức.” Mạc Mạc hơi tức giận.

“Mạc Mạc, bây giờ đi không được, ngoan, nghe lời, anh tắt máy đây.”

Không đợi Mạc Mạc nói xong, Giản Chiến Nam đã tắt điện thoại, Mạc Mạc nhìn điện thoại thì trong lòng không thoải mái, luôn cảm thấy Giản Chiến Nam đang từng chút rời xa cô, đứa bé không thuộc về cô, vì đứa bé mà Giản Chiến Nam đang từng chút rời xa cô.

Tâm tình lo được lo mất lại bắt đầu xuất hiện, nhưng Mạc Mạc cũng đã xóc lại tinh thần bảo lái xe đưa cô tới trường học. Đi vào vườn trường, trong lòng

Mạc Mạc vẫn hơi kích động, tuy thua tâm trạng năm đó khi đi thi đại học đứng trước cổng trường, nhưng vẫn là cảm xúc đó.

Trong lòng cô nói hưng hân! Mong tưởng tôi đến đây!

Đến khoa, phân lớp, chủ nhiệm lớp cũng thông báo thời gian đi học, hộp thông báo hôm nay kết thúc nhanh, Mạc Mạc cảm thấy bản thân đã hoàn thành một xứ mệnh thuộc về bản thân mình.

“Mạc Tiêu Hữu!”

Mạc Mạc đang đi trên con đường nhỏ ở vườn trường thì đột nhiên nghe tiếng ai đó gọi cô, quay đầu lại, Mạc Mạc nhìn thấy Giang Xuyên, sao cậu ta lại ở đây, sao lại khéo như thế “Này, sao cậu lại ở đây, thật khéo.” Mạc Mạc đứng lại khẽ cười chào hỏi với Giang Xuyên.

Giang Xuyên đi tới trước mặt Mạc Mạc, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Mạc Mạc “Minh tới gặp người bạn, còn cậu?”

Mạc Mạc cười cười: “Hở thẹn quá, đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn đi học, hôm nay tập trung, cậu có thấy bạn của cậu không?”

Trong mắt Giang Xuyên như hiện lên gì đó “Gặp rồi, mình sắp đi, đi cùng đi.”

Giang Xuyên và Mạc Mạc cùng bước chậm trên con đường ở vườn trường “Cậu không lái xe sao?”

“Ừm.” Giang Xuyên trả lời đơn giản, rồi đột nhiên cản trở đường đi của Mạc Mạc, bắt buộc Mạc Mạc phải dừng lại, nhìn Giang Xuyên đầy nghi ngờ “Sao thế?”

“Trên đầu cậu có cái gì.” giọng nói của Giang Xuyên vẫn lạnh lùng.

“Cái gì?” Mạc Mạc mở to hai mắt.

“Sâu.”

Tóc gáy Mạc Mạc dựng thẳng lên “Không... không phải chứ.”

“Muốn mình lấy nó xuống giúp cậu không?” vẻ mặt của Giang Xuyên vẫn lạnh ngắt như thế.

“A....Please cậu, nhanh một chút.” Mạc Mạc không nhúc nhích đứng im ở đó, cô sợ mình mà động đây thì con sâu kia sẽ rơi vào trong cổ cô, vào trong quần áo, sau đó, ... a... cô không dám nghĩ tới ừa, cảm thấy đến sồn cả gai ốc.

Tay Giang Xuyên bắt sâu giúp Mạc Mạc nên Mạc Mạc đành ngoan ngoãn đứng ở đó. Sau khi Giang Xuyên bắt xong thò để trước mặt Mạc Mạc, Mạc Mạc từ từ nhắm hai mắt không nhìn “Vứt đi, vứt xa một chút.”

“Đã vứt đi rồi.”

Lúc này Mạc Mạc mới mở mắt ra, nhưng chỉ nhìn thấy trong tay Giang Xuyên là một chiếc lá cây nhỏ, Một lúc Mạc Mạc không nói gì “Cậu trêu mình.”

“Xem lá gan cậu không lớn chút nào.” Giang Xuyên nói xong thì thản nhiên cười.

Mặt Mạc Mạc đỏ lên “Lá gan mình một chút cũng không lớn, lòng dạ xấu của cậu cũng không thay đổi, lúc đó cậu cũng bắt sâu bỏ trong hộp bút của mình, khiến mình sợ tới mức hét chói tai ở lớp học, cậu nói xem cậu xấu như thế nào đi.”

“Cậu già rồi.” Giang Xuyên liếc mắt nhìn Mạc Mạc.

“Không có?” cô cảm thấy mình vẫn rất còn trẻ.

Giang Xuyên nhướn mày, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bắt đầu nhớ lại quá thứ, chứng minh cậu già rồi.”

“Chỉ là lời nói, chẳng qua mình chỉ có cảm giác thế thôi.” Cô không già, một chút cũng không già. Mới nói xong thì một chiếc xe dừng ngay lối đi bộ bên đường, Mạc Mạc nhìn thấy Giản Chiến Nam “Ông xã.”

Giản Chiến Nam xuống xe, khuôn mặt còn lạnh hơn khuôn mặt của Giang Xuyên, lập tức ôm Mạc Mạc vào trong lòng, “Phải về nhà rồi.”

“Ừm.” Mạc Mạc nhìn về phía Giang Xuyên vội giới thiệu “Chồng của mình, Giản Chiến Nam, đây là bạn học của em, Giang Xuyên.”

Hai người đàn ông lấy lệ bắt tay nhau, “Cần tiễn cậu một đoạn không?” đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn Giang Xuyên.

“Không cần đâu.” Giang Xuyên nói xong thì nói với Mạc Mạc: “Có cơ hội gặp lại.” nói xong thì quay người bước đi.

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam về nhà cùng nhau, lúc định thay quần áo thì cánh tay Mạc Mạc bị Giản Chiến Nam nắm “Sao thế, anh làm em đau đó.”

Giản Chiến Nam nhú mày, vẻ mặt nói không hờn giận “Mạc Mạc, anh nói lại lần nữa, đừng gặp lại người đàn ông kia nữa, em nghe rõ không?”

“Anh đang ra lệnh cho em sao? Em ngay cả quyền kết bạn cũng không có sao?” Mạc Mạc hơi tức giận, không thích nhất là thái độ này của hắn.

Giản Chiến Nam thở dài, uy hiếp không thành chỉ có thể mềm “Mạc Tiêu Hữu, em là cô gái ngốc, em đừng nói xem không thấy cậu ta có ý đồ với em.”

“Có ý đồ với em?”

Giản Chiến Nam dỗ Mạc Mạc “Đừng, cậu ta nhìn em, em không cảm thấy quen thuộc sao, tựa như anh nhìn em vậy. Đây ý cướp đoạt, chiếm giữ, ái mộ, em không thấy sao. Đối mặt với một người đàn ông như thế, nếu thời điểm cậu ta muốn hôn em, em có thể chống cự được sao, như năm đó, em chỉ có thể ngoan ngoãn bị xâm phạm, bị ép hôn. Em là người đã có chồng, em không nên lãng tránh một chút sao?”

Mạc Mạc tức giận nhìn Giản Chiến Nam, nói: “Giản Chiến Nam, anh lẽ nào không biết Nhã Nhi cũng có ý đồ với anh, vì sao anh không tránh cô ta, bởi vì Tiểu Hoành, hai người một tháng giam giữ mặt một chút, giam nói chuyện một chút, cô ta dùng Tiểu Hoành để từng bước tới gần anh, anh không cảm thấy sao, vì sao anh không tránh đi?”

Anh đã bắt tri bắt giác dần rời xa em, anh có thể không ở cùng em, có thể không để ý tới em, thậm chí có thể quên mất hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của em, bắt đầu nói mà không giữ lời với em.

Là Di Tổ nói cho anh hay là Tiểu Lưu nói cho anh biết hôm nay là ngày khai giảng? Nếu không anh đã sớm quên đi rồi, hoặc là căn bản anh không thèm quan tâm tới lý tưởng của em là gì? Đúng không?

“Mạc Tiêu Hữu, Giang Xuyên là em trai của Giang Nhã.”

Giản Chiến Nam quát nhỏ khiến Mạc Mạc hóa đá ngay tại chỗ. Giang Xuyên là em trai của Giang Nhã, cũng chính là cậu của Tiểu Hoành? Mạc Mạc mở to hai mắt, cô vẫn không hề biết!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Làm sao Giang Xuyên lại là em trai của Giang Nhã được? Dù cô không biết nhưng chẳng qua chuyện Giang Xuyên và Nhã Nhi là chị em cũng không liên quan gì đến chuyện của cô, vì cô không có hứng thú với Giang Xuyên, hơn nữa gặp mặt Giang Xuyên cũng chỉ một hai lần ngẫu nhiên. Nếu Giang Xuyên có tình cảm với cô đúng như lời Giản Chiến Nam nói thì cô cũng nghe lời ông xã tránh gặp mặt với cậu ta, dù sao thì cuộc sống cô đơn giản hơn cũng sẽ tốt hơn, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, cô có một ông chồng như thế cũng đã đủ phiền toái rồi.

Đạt được thỏa hiệp cuối cùng với Mạc Mạc Giản Chiến Nam mới vừa lòng, cũng cho qua chuyện này. Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, Mạc Mạc từng nghỉ rồi lại đi học, Giản Chiến Nam ngoài chuyện bận bịu việc công ty, cũng chiều cô, cũng càng chiều đứa bé kia, thường đưa Tiểu Hoành đi chơi, hoặc sẽ đón tới ở một hai ngày, Mạc Mạc cũng từ từ chấp nhận cuộc sống như thế.

Hôm nay, sau khi Mạc Mạc lên lớp, bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái lắm, rất muốn nôn, ngồi xổm nôn khan ở thùng rác bên cạnh, nhưng nôn đến nửa ngày cũng không được gì, cô từ từ đứng dậy, chờ cảm giác không thoải mái qua, bỗng nhiên trong đầu cô xẹt qua một ý, có phải cô có cục cưng rồi không? Mạc Mạc vội tính tính, hình như chu kỳ của cô đã trên đến 10 ngày rồi, hơn nữa biểu hiện rất giống với lần đầu tiên cô có thai, chẳng lẽ là có thật sao? Bỗng nhiên cô phấn chấn hẳn lên, cũng quên cảm giác không thoải mái của dạ dày, cô vội bắt xe đến bệnh viện.

Cô suy nghĩ dọc theo đường đi, nếu cô có cục cưng, có một đứa con của cô và Giản Chiến Nam, là chuyện trọn vẹn cỡ nào. Nếu cô thực sự có cục cưng, Giản Chiến Nam biết tin thì sẽ rất vui, nhất định sẽ dùng hai tay ôm cô lên cao rồi xoay tròn, vui vẻ giống như một đứa bé. Cô thích cảm giác khi Giản Chiến Nam ôm cô, thích tựa vào trong lồng ngực rắn chắc của hắn, nghe tiếng tim đập của hắn, được hắn ôm cô như đã tìm được toàn bộ thế giới của mình.

Mạc Mạc tới một bệnh viện gần đó, tâm trạng chờ mong khi chờ kết quả, lúc cô biết được kết quả cô vui đến mức nhảy dựng lên, đôi mắt ướt sắp khóc đến nơi. Cô có con rồi, thật sự có con rồi, chờ lâu như thế cuối cùng cũng chờ đến rồi, trong bụng cô đã có con của Giản Chiến Nam, 40 ngày, đứa bé đã được 40 ngày, Mạc Mạc kích động ôm lấy bác sĩ nữ kia, kích động nói “Bác sĩ, tôi sắp làm mẹ rồi, tôi sắp làm mẹ rồi,”

Bác sĩ mỉm cười với cô, bảo cô chú ý nhiều hơn, Mạc Mạc gật đầu liên tục, đi ra ngoài, định lập tức gọi điện báo tin tốt cho Giản Chiến Nam, nhưng nghĩ lại, cô quyết định nói trực tiếp với hắn, như vậy cô mới có thể nhìn được sự vui vẻ trên gương mặt đẹp trai đó, nhìn bộ dạng ngốc ngốc của hắn, nhất định là chơi rất vui.

Đúng, bây giờ cô phải tới công ty tìm hắn, nói tin tức kinh động này cho ông xã đại nhân biết, Mạc Mạc ra khỏi bệnh viện với vẻ mặt hạnh phúc, lúc đang muốn bắt xe về nhà thì thấy một chiếc xe dừng trước mặt cô.

Một gương mặt quen thuộc, nhưng lạnh lùng, đôi mắt cũng thế, là băng sơn vạn năm, luôn ngẫu nhiên gặp mặt như thế hình như hơi không hợp cho lắm? nhưng Mạc Mạc vẫn lễ phép chào hỏi với anh ta.

“Đi đâu, mình đưa cậu đi.” Giang Xuyên xuất hiện với gương mặt lạnh lùng, nói với Mạc Mạc.

Mạc Mạc không thèm nghĩ, cự tuyệt thẳng: “Không cần, mình bắt xe là được rồi.”

Con người đen của Giang Xuyên nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc, nói thản nhiên “Mình có việc tìm cậu.”

“Có việc tìm mình?” Mạc Mạc hỏi nghi ngờ.

“Lên xe rồi nói sau, ở đây không cho phép đỗ xe.”

Mạc Mạc chần chờ một chút, không biết phải từ chối như thế nào “Mình còn có việc, hôm sau liên lạc sau nhé?”

Giang Xuyên lại nói “Chỉ mất mấy phút của cậu thôi.”

“Nhưng mà...”

“Cậu đang tránh mình?” Giang Xuyên nhướn mày hỏi.

“Đâu có, đâu có.” Mạc Mạc vội phủ nhận, cũng chỉ đành mở cửa lên xe, chiếc xe từ từ rời đi.

Mạc Mạc cười ngai ngừng, thử nói chuyện “Chúng ta hay gặp mặt, thật là khéo.”

“Mình tới trường học tìm cậu, lại thấy cậu tới đây.” Mắt Giang Xuyên nhìn về phía trước, gương mặt lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc gì.

Lúc này Mạc Mạc mới tỉnh ngộ, cô đã nói mà, sao lại khéo như thế được, cười cười: “À, thì ra là thế, trách gì lại gặp cậu.”

“Hình như cậu rất không tình nguyện gặp mình?” đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Giang Xuyên liếc nhìn Mạc Mạc.

“Sao lại thế được.” Mạc Mạc dùng nụ cười để che giấu tâm tư của mình, thực sự hơi không muốn gặp cậu ta, không đơn giản là gì Giản Chiến Nam không cho phép, mà chủ yếu là vì Nhã Nhi “Cậu tìm mình có việc gì à?”

“Tối rồi nói sau.” Giang Xuyên nói xong thì lái xe nhanh hơn, chỉ trong chớp lát đã dừng lại trước một nhà hàng, Giang Xuyên mở cửa xuống xe, Mạc Mạc cũng xuống theo, Giang Xuyên không nói gì chỉ kéo tay Mạc Mạc, Mạc Mạc không nhận được nhủ mày, giãy tay ra “Cậu bỏ tay ra.”

“Chỉ là nhờ cậu giúp chút việc vội thôi.” Giang Xuyên lạnh lùng nói xong thì túm tay Mạc Mạc đi vào trong cửa hàng, Mạc Mạc cũng không dám dùng sức quá lớn, bây giờ cô là hai người, còn cục cưng trong bụng của cô nữa, bác sĩ nói, ba tháng đầu là quan trọng nhất, cô phải cẩn thận nhiều hơn.

Bị Giang Xuyên kéo đi vào, vất vả lắm Mạc Mạc mới đứng vững được, tay cậu ta như mọc rễ ở cổ tay cô, làm sao cũng không bứt ra được, Mạc Mạc tức giận nói: “Giang Xuyên, bỏ tay ra, cậu như thế rất không lịch sự.”

Giang Xuyên không để ý tới lời tức giận của Mạc Mạc, lập tức kéo Mạc Mạc ngồi vào bàn ăn, Mạc Mạc nhìn thấy bàn ăn có hai người phụ nữ đã ngồi đó, một là trung niên, một là cô gái còn rất trẻ, hoàn cảnh sao lại quen thuộc như thế, Giang Xuyên cần xem mắt sao?

Lúc Mạc Mạc đang nghĩ thì bị kéo qua, Giang Xuyên kéo Mạc Mạc ngồi xuống, nói với người phụ nữ đối diện “Bác, đây là bạn gái của cháu.”

Cái gì? Hai mắt Mạc Mạc mở to nhìn, vội nói: “Không phải, đừng nghe cậu ấy nói bậy, tôi và cậu ấy chỉ là bạn bè, là bạn học đã nhiều năm không liên lạc, không phải là bạn gái của cậu ấy, hơn nữa tôi đã kết hôn rồi, thật đó, bác xem.” Mạc Mạc muốn đưa bàn tay có đeo nhẫn kết hôn ra cho mọi người xem, nhưng lại bị Giang Xuyên giữ chặt, không có cách nào để cho mọi người thấy được.

“Tiểu Xuyên, con đừng tùy tiện tìm một cô gái đến để lừa bác, bác giới thiệu cô gái không hợp tâm ý của cháu sao?”

“Mấy người là ý gì đây, thật quá đáng.” Một người phụ nữ khác đi tới kéo tay cô gái trẻ “Dù có bạn gái thật hay không, thì mấy người cũng thật quá đáng.” Người phụ nữ trung niên đi tới tức giận kéo tay cô gái trẻ kia đi.

Mạc Mạc cứng cả họng nhìn một màn trước mắt, không phải cô cố ý, hơn là cô còn không tình nguyện đến cơ.

Người phụ nữ ngồi đối diện sắc mặt tái xanh “Tiểu Xuyên, cháu đừng tưởng tìm một người phụ nữ tùy tiện như thế thì bác sẽ tin.”

“Bác gái, bác anh minh, tôi thật sự không phải là bạn gái cậu ấy...” lúc Mạc Mạc giải thích, Giang Xuyên đột nhiên nâng mặt của Mạc Mạc lên rồi hôn xuống, Mạc Mạc kinh hãi mở to hai mắt, đầu lưỡi cậu ta vậy mà còn tiến vào, tức giận khiến Mạc Mạc muốn cắn cậu ta, nhưng cậu ta lại rút lui đúng lúc, mặt Mạc Mạc không hồng mà trắng bệch, lúc phục hồi lại tinh thần thì muốn cho Giang Xuyên một tát, nhưng không ngờ tay đã bị cậu ta bắt được.

Giang Xuyên cười âm trầm “Bác, cô ấy đang tức giận con xem mắt đó,”

Bác gái như hơi tin, cầm túi xách đứng dậy “Bác sẽ nói chuyện với ba của cháu, bác đi trước đây.”

Bác gái nói xong thì đi, bên bàn chỉ còn lại Mạc Mạc và Giang Xuyên, Mạc Mạc nhìn Giang Xuyên đầy giận dữ, trong mắt đều là tức giận, đợi tới lúc Giang Xuyên bỏ tay cô ra, Mạc Mạc hung hăng cho cậu ta một bạt tai.

Giang Xuyên không né tránh, chỉ hơi nghiêng mặt một chút, Mạc Mạc tức giận đứng dậy: “Giang Xuyên, cậu thật quá đáng, mình hy vọng về sau không cần gặp lại cậu nữa.” Mạc Mạc cầm khăn ăn dùng sức để chùi miệng, chẳng khác gì như bị rắn độc cắn trúng, trước khi đi cùng hung dữ ném khăn vào mặt Giang Xuyên, TMD, sao biến thái lại nhiều như thế.

Mạc Mạc đi ra nhà hàng, tâm tình rất bức bối, tâm tình vui mừng trước đó đã bị Giang Xuyên quấy nhiễu biến mất, cô bước nhanh, Mạc Mạc nhớ ra là mình đang mang thai cần phải đi chậm một chút, đừng kích động, đừng tức giận, cô hít sâu, vẫn về nhà trước là tốt nhất, nếu bị Giản Chiến Nam nhìn ra có gì khác thường thì không bị chỉnh mới lạ, Mạc Mạc buồn rầu suy nghĩ, cân nhắc đắn đo được khoan hồng hay không, nhưng thẳng thắn cũng có được khoan hồng không, lừa chuyện Giang Xuyên hôn cô thì có phải cũng là một lần lừa dối, Mạc Mạc bối rối, cô rất để ý đến chuyện bị thân mật với một người đàn ông khác ngoài chồng mình, rất để ý, không thoải mái, cô phải về nhà đánh răng, đánh rất nhiều lần.

Giờ đây cô mới thấy lời của Giản Chiến Nam là rất có lý, Giang Xuyên là một người đầy ý chiếm đoạt, nếu cậu ta muốn làm gì với cô thì căn bản cô không thể phản kháng được, chỉ có thể bị bắt nạt như thế mà thôi.

Lúc ngồi trên xe, trong lòng cô nói với đứa trẻ đã 40 ngày tuổi trong bụng rằng, cục cưng, người đàn ông vừa rồi không phải là ba của con, ba con đẹp trai hơn anh ta, vĩ đại hơn anh ta, ngàn vạn lần đừng nhận nhầm nhé, mẹ đưa con về nhà, tôi sẽ thấy ba ngay thôi. Nghĩ xong thì tâm tình Mạc Mạc lại tốt hẳn lên, cô mang thai, cô đã mang thai rồi!

Giản Chiến Nam đi từ trong văn phòng ra, lại nghe hai người phụ nữ đang nói chuyện với nhau, chỉ nghe một người nói: “Vừa rồi tôi đi tiếp khách ăn cơm thì nhìn thấy vợ của Tổng Giám Đốc.”

“Có gì phải ngạc nhiên chứ.”

“Không ngạc nhiên gì, nhưng vợ của Tổng Giám đốc lại đang ở cùng một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng khác, hai người còn kiss nữa cơ, rất nóng bỏng đó.”

“Oa, không phải chứ.”

“Ừ, tôi có chứng cứ đây”. Người phụ nữ đó nói xong thì lấy điện thoại ra, tìm ảnh chụp “Nhìn xem, tôi không nhìn sai người chứ.”

“Oa, thật sao, người đàn ông này nhìn rất lạnh lùng nha, hôn rất nhập tâm, vậy là vợ của Tổng Giám Đốc ngoại tình hả?”

“Hai cô không làm việc à?”

Một giọng nói lạnh lùng đột ngột cắt ngang mấy lời tám chuyện của hai người, hai người đồng thời cùng hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy gương mặt lạnh lùng của Giản Chiến Nam “Tổng giám đốc.... chúng tôi đang cần đi làm việc...”

Hai người nói xong thì muốn quay về vị trí của mình, Giản Chiến Nam nói: “Hai cô đến văn phòng của tôi.”

Giản Chiến Nam nói xong thì quay người đi về văn phòng của mình, hai nhân viên buồn chuyện thì run sợ trong lòng, lần này thảm rồi.

Giản Chiến Nam thấy bức ảnh hôn nhau của Mạc Mạc và Giang Xuyên trên di động, sắc mặt tái mét, thiếu chút nữa là ném cả chiếc di động, nhưng hắn không muốn thất thố, đành phải nhịn, Giản Chiến Nam tức giận rồi, hai nhân viên kia tự nhiên cũng gặp tai họa.

Hắn cũng có chút không hiểu tâm tư của Mạc Mạc, rốt cuộc Mạc Mạc và Giang Xuyên sao lại thế, hắn đã từng nói với Mạc Mạc là ít gặp Giang Xuyên đi, mới nói chưa được bao lâu, thế mà Mạc Mạc lại gặp mặt cậu ta, còn hôn nhau ở nhà hàng, là ngẫu nhiên, hay là...

Ngay lúc Giản Chiến Nam đang tức giận thì Mạc Mạc gọi điện tới, Giản Chiến Nam nhận máy thì nghe được giọng Mạc Mạc gọi hắn: “Ông xã, bây giờ anh có rảnh không?”

Giản Chiến Nam lạnh lùng ừ một tiếng, Mạc Mạc lại làm nũng “Ông xã, em không khỏe lắm, bây giờ anh về nhà được không?”

Không thoải mái, Giản Chiến Nam vẫn luôn lo lắng cho cô, hắn đã bị cô chọc giận sắp chết rồi, Giản Chiến Nam tắt điện thoại ra khỏi công ty, lái xe về nhà, dọc đường đi mặt mày hắn rất nhăn nhó, tốc độ lái xe cũng nhanh theo.

Về nhà Mạc Mạc đánh răng vài lần, nhưng vẫn cảm thấy lạ lạ ở miệng, cần ông xã hôn thì mới có thể diệt được bóng ma đó. Lúc đang đợi Giản Chiến Nam về thì đã thấy xe của hắn đang gần dần.

Hắn đã về, tâm tình Mạc Mạc rất kích động, chốc nữa sẽ nhào vào trong lòng hắn, nói cho hắn biết, ông xã, em mang thai rồi, em mang thai cục cưng của chúng ta rồi, Mạc Mạc cúi mừng nghĩ trốn sau cửa, tâm tình của cô thực sự rất tốt, bởi vì sự xuất hiện con của Nhã Nhi, đã lâu Mạc Mạc không có tâm tình nào đùa giỡn với hắn, nhưng hôm nay không giống thế, hôm nay tâm trạng của cô vô cùng tốt.

Một hai ba, ... cô đếm từng bước chân của Giản Chiến Nam, chờ tới lúc hắn vào phòng ngủ, cô ở phía sau thấy được bờ vai rộng lớn của hắn, mặt Mạc Mạc đầy ý cười, nhẹ nhàng bỏ nhào lên trên lưng hắn, leo lên người hắn, trước kia hắn sẽ cõng cô trên lưng rồi xoay tròn, Mạc Mạc nghĩ lần này cũng thế, nhưng không nghĩ đến Giản Chiến Nam lạnh lùng bứt hai tay cô ra, kéo cô xuống từ trên lưng hắn, thiếu chút nữa là Mạc Mạc không đứng vững.

Mạc Mạc ngây ngốc nhìn Giản Chiến Nam, hần quay đầu lại, vẻ mặt lạnh tanh, con ngươi lạnh lùng nhìn cô như băng mùa đông, rất lạnh, khiến cô cũng đông cứng không biết phải nói năng vui vẻ thế nào nữa, ông xã, em có thai rồi, nhưng cô chỉ có thể nói rằng: “Ông xã, anh sao thế...?”

Đôi mắt lạnh lùng của Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, nhớ đến lúc Mạc Mạc và Giang Xuyên hôn nhau, thì lời nói của hần không còn tốt đẹp nữa “Mạc Tiêu Hữu, cô có thể trưởng thành chút được không, đừng làm những chuyện ngây thơ như thế nữa, hành động nhảm chán, không khỏe à? Lừa tôi chơi rất vui sao, hả? ngoại trừ ngây thơ, cô còn học gì để lừa người nữa?”

Ngây thơ nhảm chán? Trước kia hần sẽ nói là cô nghịch ngợm, rồi sẽ chơi với cô, dùng tấm lưng rộng lớn để cõng cô xoay tròn, bây giờ thì lạnh lùng nói rằng cô ngây thơ nhảm chán. Đây là lần đầu tiên hần nói nặng lời với cô như thế, thì ra ngọt ngào quá nhiều đến một chút đáng cũng không thể chịu nổi.

Thì ra hần luôn ghét sự ngây thơ của cô, thì ra trong đầu hần hành động của cô đều là nhảm chán, ngây thơ, nếu cô ngây thơ và nhảm chán thì vì sao hần không nói ra sớm đi, còn tỏ vẻ hưởng thụ, bây giờ mới nói ra lời nói đã giấu từ trong lòng.

Đúng, cô không được thoải mái lắm là lừa hần, cô không thoải mái, là ở nơi Giang Xuyên đã hôn cô, cô cũng muốn ông xã hôn cô. Cô sai rồi sao, không nên ngây thơ như thế, không nên chơi đùa nhiều như thế, không nên nói không thoải mái mà lừa hần về, có lẽ, bây giờ hần đang đàm phán một cuộc làm ăn.

Cô sai rồi sao?

Cô chỉ đùa với hần một chút thôi.

Cô sai rồi sao?

Cô chỉ muốn cho hần chút kinh ngạc, nói cho hần biết, ông xã em mang thai rồi, nhưng đáng về kích động ngốc ngốc của hần.

Mạc Mạc ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt cô hần hoàn toàn trở nên xa lạ, trong mắt Mạc Mạc đã đầy nước, đã sắp chạy ra nhưng dùng sức hít vào, nói nghẹn ngào “Nhảm chán, ngây thơ, tôi luôn khiến anh cảm thấy như thế sao, anh chịu không nổi, thì sớm nói cho tôi biết, tôi sẽ thu lại về ngây thơ nhảm chán đó...”

Tiếng chuông di động của Giản Chiến Nam vang lên, hần nhíu mày lấy di động ra, giọng nói rất khó chịu, bên kia truyền tới tiếng khóc sụt sùi của Nhã Nhi: “Chiến Nam, Tiểu Hoành bị bệnh. ... Anh mau tới đây đi, em không biết phải làm gì bây giờ nữa. ...em ở bệnh viện nhân dân thành phố C...”

Giản Chiến Nam nghe xong thì lập tức tắt điện thoại đi ra khỏi phòng ngủ, Mạc Mạc nhìn bóng dáng Giản Chiến Nam rời đi, tim lại đau, sau khi kết hôn hần chưa từng đối xử với cô như thế, dù là 6 năm kia, hần vẫn luôn cưng chiều cô, dỗ cô, cô không sợ một chút đau nào, một chút khổ sở nào, hần sẽ luôn dỗ cô, nhưng bây giờ hần lại lạnh lùng rời đi như thế.

Cô không muốn loại tình cảm này, vô tội tiến lên kéo ống tay áo hần “Anh đi đâu vậy? Là Nhã Nhi gọi tới phải không, em không cho anh đi, không cho anh đi!”

“Cô đừng cố tình gây sự như thế.” Giản Chiến Nam bỏ tay cô ra, xú nha đầu, bị người đàn ông khác hôn còn gặt hần, còn cho rằng chưa có chuyện gì xảy ra sao, tưởng hần là người chết hả?

“Tôi cố tình gây sự?” Mạc Mạc đau khổ nhìn Giản Chiến Nam, ngăn đường đi của hần “Tôi cố tình gây sự đó, chỉ là tôi không muốn anh đi tới nơi của người phụ nữ kia, anh là chồng của tôi, không phải của cô ta, dựa vào đâu thì gọi là tới, tôi không muốn.”

Hai tay Giản Chiến Nam nắm chặt vai Mạc Mạc, đẩy cô sang một bên, rồi bước nhanh đi, Mạc Mạc đứng cứng đờ ở đó, hần lại lần nữa bỏ cô lại để đi tới bên người phụ nữ kia, nước mắt lại rơi dài xuống, Giản Chiến Nam anh là đồ khốn nạn.

Tiểu Hoành bị sốt phải vào bệnh viện, lúc Giản Chiến Nam tới thì Tiểu Hoành đang truyền nước biển để hạ sốt, nhưng sao cũng không hạ sốt, Nhã Nhi ngồi bên cạnh nắm tay Tiểu Hoành khóc rất ghê gớm, hoàn toàn mất đi bình tĩnh, khóc còn nói với Giản Chiến Nam, lúc Tiểu Hoành 3 tuổi cũng đã bị sốt như thế, thiếu chút nữa đã không sống được, sau đó thì không nói chuyện nữa. Cô rất sợ, sợ Tiểu Hoành sẽ rời khỏi cô.

Giản Chiến Nam chỉ có thể đơn giản an ủi cô ta, sau đó nói chuyện với bác sĩ, hỏi bệnh tình của Tiểu Hoành. Tới nửa đêm, đột nhiên Tiểu Hoành mới hạ sốt, tâm tình lo lắng của Giản Chiến Nam mới được thoải mái, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tiều tụy của con, trong lòng không kim được mà đau nói.

Bác sĩ nói hạ sốt là không sao, nằm viện hai ngày theo dõi, Giản Chiến Nam thấy Tiểu Hoành vẫn chưa tỉnh lại nên lo lắng, liền ở lại trông một đêm, hy vọng lúc tiểu tử kia tỉnh dậy thì có thể thấy được hần.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiểu Hoành đã tỉnh lại, đôi mắt to nhìn Giản Chiến Nam, rồi đưa tay ra sờ sờ râu mới mọc ở cằm của hần, sau đó quay đầu tìm gì đó, sau khi nhìn thấy Nhã Nhi thì vẻ mặt cậu bé có chút khác thường, cuối cùng quay đầu nhìn Giản Chiến Nam

Giản Chiến Nam cầm tay Tiểu Hoành, hỏi “Bây giờ Tiểu Hoành có khó chịu không, khó chịu thì gặt đầu.”

Tiểu Hoành hơi lắc đầu, Nhã Nhi nói: “Em đi mua đồ ăn cho Tiểu Hoành.”

“Không cần, lát nữa sẽ có người đưa tới.” lúc Giản Chiến Nam nói chuyện, tầm mắt vẫn nhìn Tiểu Hoành, không thèm liếc mắt nhìn Nhã Nhi, nói với Tiểu Hoành: “Lát nữa bảo ông nội bà nội đến với con nhé.”

Tiểu Hoành gật đầu.

Ba Giản và mẹ Giản nghe tin thì liền chạy tới, cháu nội bảo bối là ruột thịt của họ, còn mang theo bữa sáng cho Tiểu Hoành và Nhã Nhi, nhìn Tiểu Hoành bị bệnh mà ba Giản và mẹ Giản đều đau lòng.

Giản Chiến Nam nghĩ đã một đêm mình không về, hôm qua lại nói chuyện không thoải mái với Mạc Mạc, khoogn biết bây giờ cô thế nào rồi, hình như hôm qua mình quá tức giận... nhưng Mạc Mạc cũng rất kỳ lạ, hẳn đã nói không cho cô gặp Giang Xuyên, cô xem lời hắn nói như gió thoảng bên tai.

Một đêm hắn không về thế mà cũng không gọi điện cho hắn, tuy còn giận, nhưng trong lòng vẫn vương bận, đây là lần đầu tiên hắn không về nhà nên hắn quyết định về nhà.

Chào hỏi mọi người xong, nói tạm biệt với Tiểu Hoành, Giản Chiến Nam về nhà, một đêm không ngủ, hắn hơi mệt, lúc về tới nhà, di Tổ nói cho Giản Chiến Nam biết Mạc Mạc ở trong phòng ngủ, vẫn chưa rời giường.

Giản Chiến Nam kéo cà vạt rồi bỏ trên sô pha, lập tức đi lên lầu, lúc đi đến trước cửa phòng thì nghe tiếng Mạc Mạc nói chuyện, chắc là gọi điện thoại, hắn đẩy cửa đi vào, hình như Mạc Mạc quá chăm chú nên không thấy được hắn đã về.

Cô nghe điện thoại của cô, hắn định đi tắm trước, nhưng lại nghe cô nói “Tôi không yêu anh ta, tôi chọn ở cùng với hắn là bởi vì anh ta yêu tôi, tôi muốn anh ta yêu tôi, sau đó sẽ vứt bỏ hắn, cũng khiến anh ta nếm thử chút mùi vị bị người khác đùa giỡn vứt bỏ, tôi sẽ không sinh con cho anh ta, tôi không có thai là vì tôi lên dùng thuốc tránh thai, sao tôi có thể sinh con cho một người đàn ông khôn nạn như thế. Ừ, chờ tới lúc tôi ly hôn với anh ta, còn có thể phân chia tài sản nữa.”

Tìm Giản Chiến Nam như bị ai đâm một dao thật mạnh, hắn đang nằm mơ phải không, người trước mắt đưa lưng lại với hắn, người phụ nữ đang nói chuyện là Mạc Mạc sao, hắn yêu người phụ nữ đó sao, cô nói cái gì, ở cùng hắn là vì trả thù năm đó hắn đã vứt bỏ cô, muốn vứt bỏ hắn, cho hắn nếm thử mùi vị sao?

Hắn không tin đây là lời của Mạc Mạc, hắn không tin, nhất định là vì hôm qua hắn tức giận với cô, Mạc Mạc đang tức giận, Giản Chiến Nam đi tới, túm lấy tay của Mạc Mạc, con ngươi đen nhìn chăm chăm Mạc Mạc rồi gầm nhẹ: “Mạc Tiêu Hữu, lời cô vừa nói là thật sao? Vì trả thù nên mới kết hôn với tôi, sau đó ly hôn với tôi, cho tôi đau khổ, là thật sao?”

Động tác giữ điện thoại nói chuyện của Mạc Mạc vẫn còn giữ nguyên tư thế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Giản Chiến Nam: “Anh đều nghe rõ rồi? như vậy tôi cũng không cần lừa anh, đúng, là tôi muốn trả thù anh, là tôi muốn trả thù anh, tôi không yêu anh, tôi chỉ muốn cho anh biết cảm nhận được mùi vị đau khổ như tôi. Bị lừa gạt, mùi vị bị đùa giỡn có khó chịu không? Há?” Mạc Mạc nói xong thì cười rất quái dị.

Tay của Giản Chiến Nam buông Mạc Mạc ra, mặt lạnh lùng khiến cho người khác phải sợ hãi, “Mạc Tiêu Hữu, tôi thực sự xem thường cô rồi, tôi xem thường cô rồi.” cơ thể Giản Chiến Nam từng bước lui về phía sau, đôi mắt lạnh lùng, như ánh mắt của ác ma ở địa ngục “Mạc Tiêu Hữu, muốn chơi, tôi sẽ chơi với cô.”

Giản Chiến Nam quay người đi ra, cũng không thèm ngoảnh đầu nhìn lại, trái tim hắn như bị đứt toạc ra, máu thịt lẫn lộn, tứ phân ngũ liệt, Mạc Mạc nói, cô không yêu hắn, Mạc Mạc nói, cô chỉ muốn trả thù hắn. Những ngày sau khi kết hôn, những ngày ân ái đều là giả sao?

Ánh mắt Mạc Mạc dò dẫm nhìn theo hướng Giản Chiến Nam đi, điện thoại trên tay đột nhiên rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, cơ thể cô từ từ ngã xuống đất, từ từ nhắm hai mắt như đang ngủ.

Không biết qua bao lâu, Mạc Mạc mới tỉnh lại, thấy vẻ mặt đầy lo lắng của di Tổ nhìn cô, Mạc Mạc xoa xoa đầu, nhắm mi “Di Tổ, tôi bị sao thế?”

“Cô à, sao cô lại ngủ trên mặt đất?”

Mày Mạc Mạc nhăn lại “Tôi ngủ trên mặt đất?” sao lại không có ấn tượng gì, Mạc Mạc nhìn gương ngủ trống rỗng “Chiến Nam... Anh ấy không về à?”

“Vừa mới về, nhưng lại vội đi rồi...”

“Vậy... anh ấy có thấy tôi ngủ trên mặt đất không?” Mạc Mạc nghĩ đến ngày hôm qua Giản Chiến Nam tức giận, cô cũng không biết hắn tức giận gì nữa, bởi vì cô lừa hắn sao, có phải là chuyện bé xé ra to không, đêm hôm qua một đêm không về, là ở với Nhã Nhi sao? Buổi sáng có về, thấy cô ngủ trên mặt đất, hắn cũng không quan tâm cô? Hắn thực sự tức giận như vậy sao? Rất đau khổ, ngực Mạc Mạc đau đốn từng cơn.

“Cô à, sắc mặt cô rất kém, ăn trước chút điểm tâm đã.”

Một chút ăn uống Mạc Mạc cũng không có hứng thú, nhưng nghĩ đến cục cưng trong bụng, cô không muốn ăn cũng phải ăn. Rời giường, Mạc Mạc miễn cưỡng ăn chút điểm tâm, tâm tình buồn bực đã sắp thở không nổi, ngày hôm đó sao lại thế, từ khi nhã Nhi cùng đứa con xuất hiện, thì không khi như loãng đi vậy.

Cả ngày, tâm thần Mạc Mạc đều không yên, muốn gọi điện thoại cho hắn, nhưng mình cũng đang tức giận, rõ ràng là hắn gây sự, vì sao người cúi đầu luôn là cô, Mạc Mạc hy vọng, hắn sẽ gọi điện, nhưng mãi cũng không thấy, hắn không gọi điện và dường như cũng không định về nhà, ruột cuộc hắn bị sao thế?

Tối hắn cũng không về, Mạc Mạc trừng mắt đến hừng đông, ánh sáng đầu tiên chiếu vào trong nhà, Mạc Mạc đã khóc, Giản Chiến Nam, sao hắn có thể

vô tình như thế, chỉ là một chút vui đùa không ác ý gì của cô thôi mà.

Cô gọi điện thoại cho hắn, không ai nhận, gửi tin nhắn không hồi âm, thậm chí cả đêm hắn cũng không về, trong lòng rất đau khổ, Mạc Mạc lau nước mắt, rồi giũ rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm, cô quyết định đi tìm hắn.

Mạc Mạc tới công ty, trợ lý Giản Chiến Nam nói hắn chưa tới công ty, gọi điện cho Khâu Chí và Lương Ba, Mạc Mạc mới biết, đêm hôm qua Giản Chiến Nam uống rượu với họ, vốn định đưa Giản Chiến Nam về nhà, nhưng Giản Chiến Nam kiên quyết đòi về nhà họ Giản, Khâu Chí không nghĩ gì, cho rằng Giản Chiến Nam cãi nhau với Mạc Mạc nên không muốn gặp Mạc Mạc, Khâu Chí hỏi có phải cô cãi nhau với Giản Chiến Nam không. Cãi nhau? Coi là thế đi. Thăng cấp đến rừng mình.

Biết Giản Chiến Nam ở đâu, Mạc Mạc cũng yên tâm, cô bảo lái xe đưa cô tới nhà họ Giản, ba Giản và mẹ Giản đi tập thể dục buổi sáng, Mạc Mạc liền đi tới phòng của Giản Chiến Nam, nhưng sắc mặt của người giúp việc lại rất cổ quái không cho Mạc Mạc vào.

Mạc Mạc không nghĩ nhiều, lập tức đẩy cửa đi vào, khoảnh khắc kia khiến Mạc Mạc sững sờ đứng tại đó, cô chỉ thấy chiếc giường nơi cô và Giản Chiến Nam cũng hoan ái, giờ đây Giản Chiến Nam lại đang nằm cùng người phụ nữ khác, hai người ôm chặt lấy nhau, như mỗi buổi sáng, cô tỉnh lại trong lòng hắn, tìm đâu đón đợi lên, sắc mặt dần trắng mét.

Vì sao?

Vì sao?

Mạc Mạc mở miệng muốn gọi, nhưng lại nói không ra tiếng, cô lùi về phía sau đụng vào bình sứ khiến nó bị rơi phát ra tiếng bẽ rất lớn, vỡ nát tất cả, như tim của Mạc Mạc lúc này, tan nát.

Hai người ngủ say cũng bừng tỉnh, đưa tay là day trán, đáng vẻ như không kiên nhẫn, theo bản năng còn duỗi tay, sau đó tầm mắt mới nhìn nơi cánh cửa, thấy vẻ mặt đến tái nhợt của Mạc Mạc.

Edit: Ko biết mọi người đọc xong cảm thấy sao, còn mình đánh máy chữ nào là đau khổ từng đó, làm xong ko dám đọc lại. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Tầm mắt ba người cùng giao nhau, quý dị đến nói không nên lời, Mạc Mạc muốn nói gì đó nhưng bỗng nhiên cảm giác dạ dày rất khó chịu, không biết là vì triệu chứng của ốm nghén hay một cảnh trước mắt khiến cô cảm thấy ghê tởm, một chữ cũng chưa kịp nói cô đã che miệng vội chạy vào toilet.

Giản Chiến Nam thông thả xuống giường, từ từ tìm đồ áo, bờ vai trắng như tuyết của Nhã Nhi lộ ra bên ngoài, từ ngực xuống dưới được che sau lớp chăn, nửa cánh xuân để lộ: “Chiến Nam...” cô nhỏ nhẹ gọi hắn, nhìn cơ thể cao lớn của hắn đã mặc xong quần áo.

Giản Chiến Nam mặc quần áo xong rồi quay đầu nhìn Nhã Nhi, đôi mắt đen lạnh lùng, giống như ác ma ở địa ngục, bất cứ lúc nào muốn cũng có thể lộ ra răng nanh, nghiền nát Nhã Nhi đến tể tái, Nhã Nhi hơi sợ ánh mắt như thế của Giản Chiến Nam, nhưng vẫn dè chừng nói “Chiến Nam, chúng ta...”

“Chúng ta như thế nào?” Giản Chiến Nam nói rất lạnh lùng.

Nhã Nhi cuốn chăn vào người rồi đi xuống giường đến bên Giản Chiến Nam: “Chúng ta...”

Con người của Giản Chiến Nam đã lạnh tới cực điểm, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt của Nhã Nhi, môi nhếch lên cười: “Ý cô muốn nói việc tôi qua chúng ta đã làm?”

Trên mặt Nhã Nhi có chút e lệ, cúi đầu, nói nhỏ: “Phải... đúng thế, Chiến Nam... có sẽ chúng ta sẽ có một cục cưng nữa, như vậy Tiểu Hoàn sẽ có thêm một em trai hoặc một em gái...”

Giản Chiến Nam nhướng mày, đi tới gần Nhã Nhi, dựa vào rất gần, Nhã Nhi không tự chủ được dừng không nói nữa, đôi mắt đen của Giản Chiến Nam giống như một con dao nhìn thẳng vào Nhã Nhi “Đã làm sao tôi không nhớ gì cả? một người đàn ông uống say tới mức không biết gì thì cũng không biết còn có năng lực X không? Là cô ngu ngốc, nên cũng muốn khiến tôi ngốc theo? Hả?”

“Chiến Nam, điều em nói là thật, là anh nghĩ em là Mạc Tiêu Hữu, nên mới có thể phát sinh những chuyện đó...” Ánh mắt của Giản Chiến Nam khiến Nhã Nhi trở nên bối rối, không tự chủ mà lùi về phía sau.

Tay Giản Chiến Nam nắm cầm Nhã Nhi, cười tà mị: “Giang Nhã, biết điều tôi hận nhất, ghét nhất là gì không?” Giản Chiến Nam cười lạnh “Điều tôi ghét nhất là tính toán của người khác, lừa dối, còn nữa, chán ghét nhất là loại phụ nữ chơi đùa với tôi.”

Nhã Nhi thuận thế ôm lấy eo của Giản Chiến Nam, nói rất tình cảm: “Chiến Nam, ... chỉ vì em yêu anh nên không muốn mất anh, anh cũng thấy đó, cô ta căn bản không tin anh, cô ta không yêu anh, người yêu anh là em!”

Một chút cũng không do dự, Giản Chiến Nam đẩy tay của Nhã Nhi ra “Tôi nghĩ, không, tôi khẳng định, sau này quyền nuôi dưỡng Tiểu Hoàn sẽ là của tôi, tôi sẽ nuôi nấng dạy dỗ Tiểu Hoàn trưởng thành, cô an phận một chút, có lẽ tôi sẽ khai ân, cho cô cơ hội đến thăm, Giang Nhã, chúng ta gặp nhau ở tòa án.”

Mặt Giang Nhã xám như tro tàn, nhìn Giản Chiến Nam mà không dám tin “Anh... anh nói cái gì, anh không thể làm như thế, Tiểu Hoàn là do em sinh ra, anh không có quyền làm như vậy. Chiến Nam, anh không thể vô tình với em như thế được, anh... anh quên khoảng thời gian chúng ta đã từng yêu nhau sao, đó là khoảng thời gian rất đẹp, chúng ta dựa lưng vào nhau ngồi trên ô cỏ xanh biếc ở vườn trường, anh nói muốn giữ em trong lòng bàn tay, giấu ở trong tim...”

“Giang Nhã, có những thứ đã mất đi thì sẽ không trở lại nữa, tôi đã cho cô cơ hội, chỉ cần cô giữ chừng mực, tôi sẽ không làm như thế, đáng tiếc cô không biết quý trọng, chuyện đưa bé tôi đã quyết. Mấy năm qua cô đã học không được tốt rồi.” Giản Chiến Nam đẩy Giang Nhã ra, rất bình tĩnh vỗ lên bờ vai cô, giống như chỉ là thông báo cho cô biết.

Hắn bước đi ra ngoài, trong mắt Giang Nhã là ngọn lửa hận thù và không cam lòng, thì ra hắn vô tình như thế, lại có thể đáng sợ như thế, cô không thể mất đi đứa bé, không thể...

Mạc Mạc nôn khan cả nửa ngày cũng không nôn được gì, mở vòi nước để xúc miệng, rửa mặt, rửa đi vẻ mặt tái nhợt, trong đầu không phải là cảnh vừa rồi mà là tình cảnh rất nhiều năm về trước, Giản Chiến Nam và Nhã Nhi ôm hôn nhau, Giản Chiến Nam đối mặt vô tình với cô, cho cô tiền, cho cô xe và nhà để bồi thường, vì Nhã Nhi đã quay lại, cho nên thể diện như cô nên rút lui.

Bây giờ thì sao? Có phải vẫn như thế hay không, hắn đã tha thứ cho Nhã Nhi lúc trước đã rời bỏ hắn. Kết hôn với cô có phải là gì muốn hoàn toàn quên đi Nhã Nhi, nhưng bây giờ tình cũ gặp lại, mà thể diện như cô nên tránh đi thật xa, một nhà ba người bọn họ hạnh phúc ở bên nhau.

Hắn nổi nóng như thế, nói cô ngây thơ, nhằm chán, vẫn chỉ là nói dối để lừa cô, bởi vì giờ hắn đã trở lại bên cạnh Nhã Nhi? Bởi vì hắn phát hiện, chẳng qua cô chỉ là thể diện, không có Nhã Nhi thì tốt rồi? tìm cô đau như lưỡi dao sắc cứa vào, nhưng không có đến nửa giọt nước mắt. Lúc Mạc Mạc ngẩng đầu thì thấy gương mặt Giản Chiến Nam trong gương, không biết hắn đứng sau lưng cô từ lúc nào.

“Sao thế, không thoải mái à?” giọng điệu lạnh lùng, như hỏi cho có lệ, lúc tay muốn chạm tới bờ vai cô thì lại bị Mạc Mạc tránh ra như tránh rắn độc “Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi, anh khiến tôi cảm thấy rất ghê tởm.”

Phản ứng như thế của Mạc Mạc khiến tim của Giản Chiến Nam như ngừng lại, sắc mặt cũng xanh đi, đôi lông mày nhăn lại, đôi mắt đen tức giận nhìn Mạc Mạc: “Tôi ghê tởm? có phải đúng lúc cho cô một cái cớ để vứt bỏ tôi, hả?”

Lấy cớ, vứt bỏ hắn? hắn đang nói gì đó? Người ngủ cùng với Nhã Nhi là hắn, người nóng giận lung tung cũng là hắn, bây giờ thì hay rồi, bị cô bắt được gian tình, thì hắn lại cần ngược trở lại? Mạc Mạc rất tức giận, nhìn Giản Chiến Nam, nói không khách khí: “Giản Chiến Nam, đồ đã dùng qua của người phụ nữ khác tôi không lạ, anh không ngại chuyện bị dùng, tôi lại để ý chuyện anh bị dùng như thế, tôi nhìn anh rất lâu rồi, có lẽ, chúng ta thật sự không thích hợp ở cùng nhau.” Mạc Mạc đẩy hắn ra rồi đi ra ngoài toilet, lập tức xuống lầu, một giây cũng không muốn ở trong này.

Lúc Mạc Mạc vội xuống lầu rồi ra ngoài thì ba Giản và Mẹ Giản đã trở về, chắc hai người đi luyện kiếm, nhìn thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng của Mạc Mạc, cách sau đó không xa là vẻ mặt giận giữ của Giản Chiến Nam, cùng dáng vẻ đang ngồi trong góc sofa cúi đầu khóc nức nở của Nhã Nhi.

Mẹ Giản không đoán được rằng Mạc Mạc đến, vẻ mặt hơi không tự nhiên, đứng sững đó không biết nói gì, Mạc Mạc thấy mẹ Giản, cô không rõ vì sao Giản Chiến Nam và Nhã Nhi lại ngủ cùng nhau, nhưng chắc rằng bây giờ mẹ Giản rất vui mừng, bước chân của Mạc Mạc không hề dừng lại vẫn vội vàng đi ra ngoài, ánh mắt của Giản Chiến Nam cũng trở nên vội vàng hơn.

“Cô muốn đi đâu?” Giản Chiến Nam túm lấy tay Mạc Mạc, như sư tử nổi giận, ngăn cản không cho cô ra ngoài, hắn sẽ không để cô rời đi, như trước kia cô đã rời khỏi hắn.

Mạc Mạc nói lạnh lùng “Tôi đi đâu anh quản cũng không được.”

“Tôi là chồng của cô, tôi có quyền quản cô, bây giờ về nhà với tôi.” Giản Chiến Nam nói xong thì túm lấy tay Mạc Mạc kéo đi ra ngoài, Mạc Mạc giãy dụa: “Rất nhanh thôi anh sẽ không phải là chồng tôi nữa, anh buông tay ra, tôi không cần ở cùng với một người đàn ông như anh, đồ khốn nạn.”

“Tôi khốn nạn?” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc đầy tức giận, lạnh lùng nói: “Cô gả cho tên khốn nạn như tôi là muốn tôi yêu cô, sau đó vứt bỏ tôi, trả thù tôi, đúng không? Mạc Mạc, chúng ta sẽ không ly hôn, dù cô muốn như thế nào cũng sẽ không được, muốn cho tôi ném thù hận vì cũng sẽ thất bại thôi, có phải thất vọng lắm không?”

Quả thực hắn không thể nói lý, dựa vào gì mà hắn đổ oan cho cô như thế, thì ra cô trong mắt hắn lại không đáng một đồng, hắn vẫn cảm thấy cô vẫn muốn trả thù hắn, lợi dụng tình yêu của hắn rồi vứt bỏ hắn, khiến hắn đau khổ?

Cô yêu hắn thật lòng, nhưng hắn lại nghĩ cô vì để hắn yêu cô rồi sau đó vứt bỏ hắn, cho hắn ném thù hận vì của đau khổ, hắn vẫn luôn nghĩ cô như thế, và đối đãi với cô như thế sao? Cho tới bây giờ hắn vẫn không tin rằng cô yêu hắn sao?

Đúng vậy, nên nói trong mắt hắn, tình yêu của cô từ đầu tới cuối đều không đáng một đồng, như năm đó bị hắn hung hãn dẫm nát trên mặt đất. Giờ đây lại như thế, có phải hắn với người yêu cũ tro tàn lại cháy, vẫn còn ở đây hung hãn chà đạp cô. Cô thấy tiền sáng mắt, cô muốn trả thù hắn, cô ngây thơ,

nhằm chán, là kẻ lừa đảo, đây là lời phán quyết khi cô đã dốc toàn tâm toàn lực yêu hắn.

Mạc Mạc tức giận đến run cả người, cô cúi giận nói: “Giản Chiến Nam, anh dựa vào đâu mà nói tôi như thế, ai cần tiền dơ bẩn của anh. Bệnh cũ của anh lại tái phát phải không, lúc trước khi tôi làm người thế thân bỏ sung vào chỗ trống của anh, giờ người tình cũ của anh đã quay về, anh không chút do dự trở lại với cô ta, anh cảm thấy vẫn chơi chưa đủ với tôi, cho nên khi người tình cũ đã đi rồi, anh lại quay lại trêu chọc tôi, cho rằng là yêu tôi, bây giờ, cô ta đã trở lại, còn sinh con cho anh, không phải là anh lại phát hiện rằng, người mà anh thực sự yêu là cô ta, hơn nữa cô ta rất yêu anh còn sinh con giúp anh nữa.

Được thôi, bây giờ tôi tác thành cho các người, một nhà ba người vừa vặn có thể ở cùng nhau, tôi rời đi, các người thích thế nào thì cứ chơi như thế, đừng đến trêu chọc tôi nữa, tôi không rảnh để chơi với các người!”

Sao cô có thể nghĩ hắn như thế được? Hắn không yêu cô thì có thể kết hôn với cô được sao? Sắc mặt Giản Chiến Nam trở nên giận giữ, tay cầm tay Mạc Mạc càng thêm dùng sức mà không phát hiện ra, gần giọng: “Mạc Tiêu Hữu, tim của cô đã bị chó ăn rồi sao, hả?”

Tay Mạc Mạc bị nắm chặt rất đau, cô gỡ tay hắn ra, có lẽ Giản Chiến Nam cũng phát hiện ra mình dùng quá sức, buông tay Mạc Mạc ra, cổ tay của Mạc Mạc ửng đỏ cả một mảng, Mạc Mạc nhú mày xoa xoa cổ tay bị đau, tức giận gào lên với Giản Chiến Nam: “Đúng, con chó kia chính là anh, tim bị anh ăn, tôi đã sớm không có tim rồi,”

Mẹ Giản nhú mày, rất tức giận, tức giận với thái độ như thế của Mạc Mạc, trước giờ luôn cảm thấy Mạc Mạc biết nghe lời, ít nhất là thế, bây giờ chẳng những không nghe lời mà còn mắng chửi người, bà không hờn giận gì nhìn Mạc Mạc rồi nói với Giản Chiến Nam: “Chiến Nam, người phụ nữ như thế còn đáng để quyến luyến sao, theo mẹ thì ly hôn thì ly hôn đi, người vợ như thế, nhà họ Giản chúng ta thừa nhận là không dạy dỗ, căn bản không xứng để làm con dâu nhà họ Giản chúng ta.”

“Đúng, là tôi không xứng làm con dâu nhà các người, tôi cũng chả yêu thích gì, có ai chịu được một người mẹ chồng cực phẩm như vậy chứ, còn cùng nghiên cứu với tiêu tam làm sao để cho con trai mình lạc lối, phản bội vợ, đây là bà vì làm mẹ, vì trách nhiệm của người lớn sao?” Mạc Mạc cũng không khách khí đáp lại lời của mẹ Giản, lại chỉ vào Nhã Nhi đang ngồi khóc nức nở ở chỗ kia: “Cô ta xứng, các người bảo cô ta làm đi, ngày kết hôn tôi nhất định sẽ tặng một phần quà thật long trọng, chúc mừng các người.”

“Mạc Tiêu Hữu, cô im miệng cho tôi.” Giản Chiến Nam gần lên, cô đứng như rất vội vứt bỏ hắn.

Sắc mặt của mẹ Giản đại biến, lần đầu tiên bị một người nói năng lỗ mãng như thế, còn là cô con dâu từ trước giờ mình không hề thích, bà ta nhìn Mạc Mạc với vẻ mặt ghét bỏ: “Gà mái cũng không cố chấp như cô, ít nhất còn biết đẻ trứng, còn cô, ngay cả trứng cũng không đẻ được, còn kiêu ngạo như thế, còn chống đối với người lớn như thế. Nhà họ Giản trồng cây vào cô để sinh con thì sớm đã đoạn tử tuyệt tôn rồi, nếu cô chọn ly hôn, thì không còn gì tốt hơn, nhưng ly hôn cô cũng đừng nghĩ lấy được một phần tiền của nhà họ Giản, người tham lam hư vinh như cô tôi thấy nhiều rồi, Chiến Nam cưới cô cũng chỉ là mối mề nhất thời.”

Những lời mẹ Giản nói chói tai đến cỡ nào, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, khi nhìn thấy cảnh Giản Chiến Nam và Nhã Nhi ôm nhau ngủ, cô đã cảm thấy như trời đất sụp đổ đến cỡ nào. Bị Giản Chiến Nam hạ thấp, đã đau khổ biết bao, một trận chế nhạo của mẹ Giản, Mạc Mạc không thể nén lại được, cô vội túm lấy ngón tay Giản Chiến Nam đeo nhẫn cho cô rồi mạnh mẽ ném trên mặt đất.

Giản Chiến Nam thấy cô ném nhẫn xuống đất, như chính tim của mình bị ném trên mặt đất, hắn xanh mặt nhìn về phía Mạc Mạc, tức giận hét: “Mạc Tiêu Hữu, cô nhặt nhẫn lên cho tôi, nhặt lên!”

Mạc Mạc tức giận đến mặt trắng bệch cả ra, cũng mất đi lý trí rống lên “Tôi không nhặt, thân phận con dâu nhà họ Giản này tôi đã chịu đủ rồi, tôi nhẫn rất lâu rồi, đúng thế, tôi sẽ không sinh con, là tôi không thể sinh, tôi cũng sẽ không sinh con cho một kẻ khốn nạn như anh đâu.”

“Bốp,”

Một tiếng tát vang lên, Mạc Mạc chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, đầu cũng như nổ tung, chờ tới lúc cô hồi phục lại tinh thần thì phát hiện mình đã ngã trên mặt đất, cô ngẩng đầu nhìn người đứng nơi đó, đối diện là đôi mắt đen cùng bàn tay đang đứng trong không trung của Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc hơi sững sốt, tâm như tro tàn, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Giản Chiến Nam. Cái tát đó dĩ nhiên là của hắn cho cô, là người đàn ông nói cả đời sẽ cưng chiều cô, là người nào nói sẽ yêu cô cả đời.

Lời nói dịu dàng của hắn vẫn còn vang bên tai như thế, hắn nói, hắn yêu cô còn không hết sao có thể đánh cô. Nhưng hắn đã thương cô còn hơn người khác. Một cái tát của mẹ Giản là ở trên mặt, còn một cái tát của Giản Chiến Nam là ở trong lòng cô, tim Mạc Mạc đau như muốn ngừng đập, đau đến sắc mặt trắng bệch.

“Mạc Mạc...” tay Giản Chiến Nam run run, đôi mắt phần nộ của hắn trong giây lát biến thành ảo não và hối hận, nhìn Mạc Mạc, lại nhìn về bàn tay của mình, hắn đánh Mạc Mạc, hắn đánh Mạc Mạc, tim hắn là đau khổ là hối hận, lúc đi tới muốn ôm Mạc Mạc, Mạc Mạc lại lùi về phía sau, muốn đứng lên, muốn đi khỏi nơi này, lại cảm thấy bụng đau nhức nhối, thần kinh cô lo sợ không yên, sợ hãi cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy một dòng chất lỏng nóng rực đang chảy ra.

Không, không, phản ứng đầu tiên của Mạc Mạc là đứa bé, đứa bé, dù đau đớn bối rối bao nhiêu cô bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, bàn tay lạnh vội sờ soạng tìm di động, chịu đau gọi tới 120, nói địa chỉ bây giờ cô đang ở.

“Mạc Mạc, em sao vậy?” Giản Chiến Nam lo lắng gọi cô, trong lòng cũng sợ hãi, hắn muốn tới ôm Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc lại hung hăng ném di động trong tay về phía Giản Chiến Nam, nói yếu ớt: “Cút....a.....!”

Mạc Mạc đau khổ gào lên một tiếng, mồ hôi trên đầu chảy dài. Giản Chiến Nam nhìn thấy máu đỏ tươi chảy ra từ trong quần của cô, tim hần như cứng lại: “Mạc Mạc!”

Một tay Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc, trong đầu đều là sợ hãi, Mạc Mạc đau đến mức ngất đi, ruốt cuộc không còn nghe được gì nữa, bị bóng đen bao phủ tận trong địa ngục đau khổ!

Bệnh viện.

Trong phòng bác sĩ, bác sĩ với vẻ mặt nghiêm trọng ngồi đối diện với Giản Chiến Nam đang chờ kết quả: “Anh Giản, Bà Giản đẻ non.”

“Anh nói gì?” Giản Chiến Nam nhảy lên rồi kéo áo blu của bác sĩ, đau khổ rống lên, “Anh nói lại lần nữa xem, nói lại lần nữa xem? Vợ của tôi bị sao?”

“Anh Giản, anh bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.” Bác sĩ nhìn Giản Chiến Nam hơi sợ hãi, anh ta như một con sói đang nổi giận, tùy lúc có thể cắn người, nhưng ông cần nói tiếp hay không?

Giản Chiến Nam cũng ý thức được sự xúc động của mình, từ từ buông tay ra, nhưng trong đầu vẫn lẩn quẩn lời bác sĩ nói, Mạc Mạc đẻ non?! Việc này chả khác gì như mấy con dao đâm vào tận trong tim hần.

Bác sĩ nói an ủi: “Bà Giản đã mang thai 40 ngày, đây là khoảng thời gian nguy hiểm nhất. . . Anh Giản và vợ vẫn còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội, anh đừng nên quá khổ sở.”

Sau khi nghe xong lời bác sĩ nói, cơ thể thể cao lớn của Giản Chiến Nam như mất hết sức lực, ngã xuống ngồi trên ghế, tâm như bị xé rách đau đến tê tái, đến mức không thể thở nổi, không cách nào nói chuyện được.

Mạc Mạc có cục cưng của hần, có con của hần, nhưng hần lại không biết, chuyện gì cũng không biết, còn tức giận với Mạc Mạc, thậm chí còn đánh cô. . . khiến cho đứa bé của bọn họ đã không còn nữa!.

Giản Chiến Nam bàn bầy tay đã đánh Mạc Mạc, hối hận chỉ muốn chết, đưa tay lên đánh vào bức tường lạnh băng kia, dùng sức đánh, từng chút từng chút, đau đến chết lặng, nước mắt đau đớn hối hận chảy dài theo khuôn mặt.

“Anh Giản!” bác sĩ bị dáng vẻ điên cuồng của Giản Chiến Nam dọa, cùng y tá giữ Giản Chiến Nam lại “Mong anh bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!”

Khi Mạc Mạc tỉnh lại thì suy nghĩ duy nhất của cô chính là đứa bé không còn nữa, loại cảm giác đau đớn vẫn như in trong trí nhớ, đau đến tận xương tủy. Vốn là việc vui mừng đến cỡ nào, sao lại có thể biến thành như thế, vốn là chuyện hạnh phúc bao nhiêu, không ngờ chồng lại ở cùng với người yêu cũ, còn hung hăng đánh cô một cái tát, đứa bé không còn, Mạc Mạc trốn trong chăn khóc nức nở, cô rất vô dụng, rất vô dụng.

Vì sao cô không khống chế tính tình một chút, cho dù hần có ngủ cùng với mười người thì cô cũng không cần phải đau lòng, khó chịu, tức giận như thế, cho dù hần có hạ thấp cô, cô cũng nên bình tĩnh, cho dù mẹ chồng chế nhạo cô, châm biếm cô, nhục nhã cô, cô cũng không nên tức giận, nếu cô không tức giận thì cục cưng sẽ không sao, cô đã đặt bao nhiêu chờ mong vào đứa bé này, đã phải trả giá bao nhiêu, mong đợi bao lâu, nhưng cuối cùng lại như thế, con không còn nữa. . .

Mạc Mạc đau khổ khóc nức nở, cho đến lúc có người kéo chăn che trên đầu cô xuống thì cô mới nín khóc, quay đầu lại thấy mặt của Giản Chiến Nam, lòng Mạc Mạc lại tràn đầy phẫn nộ và đau khổ, chán ghét nhìn Giản Chiến Nam, hét lên: “Ra ngoài, ra ngoài, cút. . . tôi không muốn nhìn thấy anh, anh cút đi. . .!”

“Mạc Mạc. . .!” Giản Chiến Nam đau khổ nhìn một nửa mặt đầy nước mắt của cô, hần muốn ôm cô, nhưng hần không cách nào đưa tay ra được, trên khuôn mặt điển trai toàn là đau khổ cùng hối hận.

Tay Mạc Mạc túm lấy gối đầu giường ném về phía Giản Chiến Nam, đẩy hần, bảo hần ra ngoài, kim truyền dịch trên tay đâm vào khiến máu chảy ngược lại, cả dây truyền dịch trong chốc lát biến thành màu đỏ.

“Bác sĩ!” Giản Chiến Nam bồm rôi hét lên, bác sĩ và y tá cùng vào, vội rút kim tiêm ra cho Mạc Mạc, Mạc Mạc chỉ vào Giản Chiến Nam rồi nói với bác sĩ: “Các anh bảo anh ta ra ngoài đi. . . tôi không muốn thấy anh ta, bảo hần ra ngoài đi. . .”

Bác sĩ khuyên Giản Chiến Nam: “Anh Giản, bây giờ vợ của anh cần nghỉ ngơi, không thể kích động, anh ra ngoài trước đi, chờ cảm xúc của bà Giản ổn định rồi anh lại vào.”

Giản Chiến Nam đứng dậy, nhìn Mạc Mạc. cuối cùng xoay người ra ngoài, tay hần phải bó thạch cao, vì vừa rồi đánh lên tường nên ngón tay bị gãy, nhưng chút đó thì tính là đau gì, đau nhất là trong tâm, hần cũng như Mạc Mạc, có bao nhiêu chờ mong với đứa bé này, bao nhiêu là mong chờ. . .

Giản Chiến Nam ngồi trên hàng ghế dài trên hành lang bệnh viện, tâm đau đớn cũng dần dần tỉnh táo, nghĩ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, lúc đầu chỉ là chuyện khúc mắc nhỏ của vợ chồng, là mâu thuẫn có thể giải quyết, dù Mạc Mạc nói có làm tim hần đau khổ, dù hần có tức giận, thì vẫn là vấn đề có thể giải quyết được, vì sao lại có thể dẫn đến cục diện như bây giờ.

Hần ngồi đó đau khổ suy nghĩ, trong đầu cũng cố lý giải chuyện mấy ngày hôm nay, chuyện Mạc Mạc và Giang Xuyên hôn nhau, đến khi hần tức giận về nhà, rồi những lời mà Mạc Mạc nói qua điện thoại đó, cô nói cô không yêu hần, cô nói cô chọn ở cùng hần là bởi vì hần yêu cô, cô là muốn hần yêu cô,

rồi sao đó sẽ bỏ rơi hần, cũng khiến cho hần nếm thử mùi vị của người bị vứt bỏ, mùi vị bị lừa dối, cô sẽ không sinh con cho hần, cô không có thai là vì cô lên uống thuốc tránh thai, sao cô có thể sinh con cho một tên khốn nạn như hần. Đợi đến lúc ly hôn cô còn có thể được chia tài sản nữa.

Mạc Mạc nói cô uống thuốc tránh thai, nhưng cô lại mang thai, nếu uống thuốc thì làm sao có thể mang thai được, ngày đó vì hần quá tức bởi chuyện của Giang Xuyên, nghe Mạc Mạc nói như thế, tim đau như dao cắt, lời nói qua điện thoại của Mạc Mạc sáng hôm đó chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, khiến tim hần đau khổ bao nhiêu cũng không còn bình tĩnh để suy nghĩ nữa. Chuyện thành như vậy, hần mới cảm thấy mọi chuyện không hợp lý, nhưng chỗ nào không hợp lý? Những lời đó chính miệng Mạc Mạc nói ra, thậm chí hần còn hỏi cô, cô còn nói là đúng thế.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Giản Chiến Nam nghĩ mãi không ra, đầu óc hỗn loạn. lúc này Lăng Việt Nhiên và Michelle đến, hai người nhìn Giản Chiến Nam, Lăng Việt Nhiên đi tới, muốn nắm cho hần một nắm, nhưng Michelle ngăn lại, vũ lực không thể giải quyết được vấn đề.

Michelle kéo Lăng Việt Nhiên vào phòng bệnh, còn Giản Chiến Nam lại vẫn đau khổ ngồi ở đó, không biết ngồi ngốc đến bao lâu, ba Giản và Mẹ Giản cũng tới, mẹ Giản nhìn sắc mặt Giản Chiến Nam rồi hỏi: “Nó thế nào rồi?”

Giản Chiến Nam nhìn thoáng qua mẹ Giản, lạnh lùng nói: “Đứa bé không còn nữa, con của con không còn nữa. ...” hần đau khổ đưa tay lên ôm đầu, tại sao hần có thể đánh Mạc Mạc ...

Nhất thời mẹ Giản không thể nói gì, Giản Chiến Nam lại nhìn mẹ Giản: “Nhã Nhi là do mẹ đưa tới phòng con phải không?”

“Mẹ... mẹ chỉ nghĩ...”

Trong đôi mắt của Giản Chiến Nam đầy lửa giận, rồi cúi đầu không thèm nhìn hai người, ba Giản nói: “Mẹ của con cũng vì con thôi, không nghĩ sự tình lại tới nước này, con đừng nên trách bà ấy.”

“Ba, hai người đi đi, để con yên lặng một chút.”

Ba Giản và mẹ Giản rời đi, để lại một mình Giản Chiến Nam đau khổ ngồi đó, Mạc Mạc, đứa bé. ... Hần đều mất rồi, mất đi rồi. ...

Tinh thần của Mạc Mạc vẫn không tốt, ăn gì cũng không vào, nhưng bây giờ cô cần phải tắm rửa thật tốt, Michelle và Lăng Việt Nhiên đều đau lòng cho cô, nhìn thấy vết thâm tím trên mặt của Mạc Mạc, Lăng Việt Nhiên vẫn không nhịn được mà muốn đánh Giản Chiến Nam. Một người đàn ông sao có thể đánh vợ của mình, có tính là người nữa không?

Chỉ có ngày đầu tiên sau khi tỉnh lại là Mạc Mạc khóc, từ đó cô liền yên lặng, không khóc không cười cũng không nói lời nào. Trên mặt còn bị bầm tím, là vết thương mà Giản Chiến Nam để lại. Vết thương bên ngoài có thể nhìn thấy, nhưng vết thương trong lòng, sâu. ...bao nhiêu cũng không thể nhìn thấy, chỉ có người đó mới biết, nó đau khổ biết nhường nào.

Đến ngày thứ ba, Giản Chiến Nam không nhịn được lại đến phòng bệnh của Mạc Mạc, lúc đó cô đang ăn điểm tâm, vừa ăn vừa rơi nước mắt, Michelle vẫn ở bên cạnh cô. Giản Chiến Nam thấy gương mặt tiều tụy của cô, tâm cũng đau nhức, dần dần bước tới cạnh giường bệnh của cô.

“Còn ....đau không?” hần hỏi.

Mạc Mạc không ngẩng đầu, nhưng cũng biết hần đến, uống một ngụm canh, nói lạnh lùng: “Tôi muốn ly hôn.”

“Mạc Mạc...” tâm Giản Chiến Nam lại đau, vươn tay muốn sờ gương mặt cô, nhưng Mạc Mạc rút lại, rõ ràng là biểu hiện sự chán ghét.

Tay Giản Chiến Nam từ từ rút lại, nắm chặt để ở phía sau: “Em... hãy bồi bổ cơ thể cho tốt trước đã.”

“Tôi muốn ly hôn.” Mạc Mạc máy móc lặp lại, đặt bát canh trên bàn, sau đó nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, không hề để ý tới Giản Chiến Nam, cũng không nhìn hần.

Tâm Giản Chiến Nam đau đớn vô tận, cuối cùng quay người đi ra ngoài. Lăng Việt Nhiên đứng ở ngoài, vẻ mặt không hồn giận. Hai người đàn ông bọn họ, có thể nói ân oán từ lâu, gây nên mâu thuẫn cùng vì Mạc Mạc mà bỏ xuống cũng vì Mạc Mạc, nhưng bây giờ, Lăng Việt Nhiên rất không vừa lòng với Giản Chiến Nam, vì hần không biết quý trọng Mạc Mạc, đánh Mạc Mạc thành như thế.

Hai người vẫn nhìn nhau, một là vì giận, một là bất đắc dĩ và đau khổ, cho đến khi Michelle đi ra, tầm mắt hai người mới dời đi, đều nhìn về phía Michelle. Michelle nhìn Lăng Việt Nhiên và Giản Chiến Nam nói: “Ba người chúng ta cần nói chuyện.”

Ba người vào trong một nhà hàng đối diện bệnh viện, như hòa hoãn ngồi với nhau, Giản Chiến Nam nhìn Michelle hỏi: “Mạc Mạc, có nói gì không?”

Michelle uống một ngụm trà, nói không khách khí: “Nó nói muốn ly hôn, tôi cũng đồng ý, đàn ông như anh không đáng để Mạc Mạc tin tưởng.”

Giản Chiến Nam trả lời không chút nghĩ ngợi: “Tôi sẽ không đồng ý ly hôn.”

“Vì sao?”

“Tôi yêu cô ấy!”

“Yêu?” Michelle cười trào phúng, “Yêu nó còn rat ay đánh nó sao, yêu nó mà không biết nó có thai, đây là tình yêu của anh sao? Bị chính người mình

yêu nhất làm tổn thương, anh có biết vết thương đó sẽ không có cách nào để liền lại được không, tôi hy vọng anh lý trí một chút, buông tha cho Mạc Mạc.”

Lăng Việt Nhiên nắm chặt tay nện thật mạnh trên bàn “Tôi cho cậu một cơ hội, chuyện gì đã xảy ra?”

Về mặt Giản Chiến Nam buồn tẻ, không hề để ý tới chuyện Lăng Việt Nhiên tức giận và sự trào phúng của Michelle, dù bây giờ hẳn không có lý lẽ gì, bị coi thường, nhưng vẫn ngang ngạnh như cũ.

Hắn xoa xoa mi tâm, nói với vẻ phiền não: “Mạc Mạc hôn môi với người đàn ông khác ở cửa hàng ăn.”

Michelle và Lăng Việt Nhiên liếc nhìn nhau, Giản Chiến Nam tiếp tục nói: “Anh là đàn ông, nếu anh thấy Michelle cùng hôn môi với người đàn ông khác, anh sẽ như thế nào?”

Lăng Việt Nhiên liếc nhìn Michelle “Tôi sẽ tức giận, nhưng chuyện này không có nghĩa là anh có thể đánh Mạc Mạc.”

“Sẽ ghen tỵ không?”

Lăng Việt Nhiên uống trà, nhưng sắc mặt hơi kỳ lạ nói: “Sẽ.”

Giản Chiến Nam nhắc tay ý bảo Lăng Việt Nhiên dừng lại, hắn nói tiếp: “Đúng vậy, lúc đó tôi rất tức giận, lúc đang cãi nhau với Mạc Mạc thì Nhã Nhi gọi điện tới, nói Tiểu Hoàn bị bệnh, cho nên... vấn đề của tôi và Mạc Mạc vẫn chưa giải quyết được. Quan trọng là,...sau khi từ bệnh viện về nhà, lời nói của Mạc Mạc còn khiến cho tôi lâm vào đau khổ và phẫn nộ.”

“Mạc Mạc nói gì?” Michelle hỏi.

“Lúc tôi trở về là buổi sáng, Mạc Mạc đang nói chuyện điện thoại, cô ấy nói cô ấy không yêu tôi, ở cùng với tôi là vì muốn trả thù chuyện năm đó tôi đã khiến cô ấy bị tổn thương, không có thai là gì cô ấy lên uống thuốc tránh thai. Chuyện khiến Mạc Mạc đau lòng năm đó, cũng là nỗi đau trong lòng tôi, nghĩ rằng Mạc Mạc gả cho tôi, thật ra tôi vẫn luôn nghĩ, Mạc Mạc không hoàn toàn tha thứ chuyện tôi khiến cô ấy chịu tổn thương, cho nên, lúc đó tôi phẫn nộ giữ lấy cô ấy chất vấn chuyện cô ấy nói có phải là thật không, cô ấy nhìn vào mắt tôi nói là đúng.”

Lăng Việt Nhiên tức giận nhìn Giản Chiến Nam: “Tôi không tin Mạc Mạc có thể nói như thế, nó không phải mang thai sao, nhưng bây giờ thì không...”

“Tôi cũng không tin, nếu là lời nói khi cô ấy cãi nhau với tôi, tôi sẽ cho làng cô ấy đang tức tôi.” Giản Chiến Nam đau khổ đưa tay day trán, “Nhưng là cô ấy nói qua điện thoại, là lúc tôi vô tình nghe được chuyện bí mật trong lòng cô ấy, những lời đó đã khiến tôi đau khổ và phẫn nộ, cho nên tôi đã đi.”

Michelle nhú mồm, như đang nghĩ gì đó, đánh nhẹ lên bàn một cái rồi đột nhiên nói: “Chúng ta về nhà anh một chuyến đi.”

“Cái gì?” Giản Chiến Nam nghi ngờ.

“Có một số việc tôi cần kiểm chứng một chút.” Michelle nói.

Giản Chiến Nam không hỏi nhiều, lái xe chở Lăng Việt Nhiên và Michelle về nhà, ba người lập tức đi vào phòng ngủ, Michelle đứng ở cửa hỏi Giản Chiến Nam: “Lúc đó Mạc Mạc ở vị trí nào?”

Giản Chiến Nam không biết Michelle muốn làm gì, nhưng lại cảm thấy dường như Michelle cũng đã nhận ra chuyện gì đó không hợp lý, hắn đi qua đứng ở vị trí ngày hôm đó Mạc Mạc ngồi “Nơi này.”

Michelle và Lăng Việt Nhiên đứng ở cửa, không đi tới, hỏi: “Lúc anh về nhà, nó đưa lưng về phía anh đúng không?”

“Đúng.”

“Sau khi anh nghe được những lời kia, thì giữ nó lại, đối mặt với anh?”

Giản Chiến Nam gật đầu.

“Anh hỏi nó có phải chuyện nó nói là thật không, nó không yêu anh?”

Giản Chiến Nam gật đầu “Đúng thế, cô ấy nói: Anh đã nghe được rồi? như vậy tôi cũng không lừa anh nữa, đúng, là tôi muốn trả thù anh, là muốn trả thù, tôi không yêu anh, tôi chỉ muốn khiến anh đau khổ như tôi. Mùi vị bị lừa gạt, bị lừa dối là như thế nào?”

“Vậy mà anh còn nhớ rõ lời nó nói.” Michelle cười.

Đúng, nhớ rất rõ, bởi vì rất đau.

Michelle nhìn về phía điện thoại, màu đỏ, là phong cách cổ xưa, cô đi qua nhắc lên, thử một chút, vị hồng, chắc là bị rơi vỡ, cô nhú mồm nghĩ một lát: “Bảo người chăm sóc Mạc Mạc tới đây, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Giản Chiến Nam bị chỉ huy, nhưng không phản cảm, hắn gọi di Tổ tới, trong nhà dù có nhiều người giúp việc, nhưng người chăm sóc Mạc Mạc đa phần

là di Tố.

Michelle nhìn di Tố, hỏi: “Di Tố phải không?”

“Đúng vậy.”

“Sáng ngày hôm đó say khi anh Giản rời đi thì chuyện gì đã xảy ra? Hoặc nói, cô chủ có hành động gì khác thường không?”

Di Tố suy nghĩ một chút: “Ngày đó sau khi cậu đi, tôi vào phòng, thì thấy cô chủ ngủ trên mặt đất, điện thoại cũng bị rơi trên đất, tôi đỡ cô chủ lên giường, sau đó cô chủ tỉnh lại hỏi tôi cậu chủ có về không, tôi nói cậu có về những đã đi lại rồi.”

Trong lòng Giản Chiến Nam ngẩn ra “Di nói Mạc Mạc không biết chuyện tôi đã về nhà.”

“Đúng thế, cô ấy cũng không biết sao mình lại ngủ trên mặt đất, nghe thấy cậu có về, thấy cô ấy ngủ trên đất mà không để ý tới, cô ấy rất đau lòng.”

Về mặt Giản Chiến Nam khó hiểu, nói lẩm bẩm: “Tại sao lại có thể như thế? Rõ ràng tôi còn nói rất nhiều chuyện với cô ấy.”

Michelle lại nói: “Di Tố, di có thể đi rồi.”

“Tôi ra ngoài trước.” Di Tố nói xong ra ngoài.

“Anh Giản, bây giờ anh có suy nghĩ gì?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Giản Chiến Nam chỉ toàn đầy nghi hoặc, trong lòng cũng nảy ra một suy nghĩ: “Ý cô nói, là thuật thôi miên?”

“Coi như anh Giản có chút kiến thức.”

“Tôi vẫn không quá tin chuyện này.” Trong lòng Giản Chiến Nam lại khó chịu, hấn phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, giờ đây Mạc Mạc sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn nữa, sẽ không. ...

Michelle giải thích: “Có người lợi dụng điện thoại để thôi miên Mạc Mạc, nếu anh không trở về, thì Mạc Mạc sẽ lặp đi lặp lại những lời nói đó, cho đến khi anh hỏi nó có phải là sự thật hay không, nó sẽ trả lời là thật, có lẽ nó lại đang nghĩ chính mình đang nói là yêu anh, rất yêu anh, mà không phải là không yêu anh, lời anh nghe cùng ý thức trong đầu nó không phải là giống nhau.”

Rất nhanh Giản Chiến Nam đã nghĩ ra là ai thôi miên Mạc Mạc, gây ra chuyện hiểu lầm này cùng khớp thời gian, biết hấn không ở nhà, sau khi về đi vào phòng ngủ thì khẳng định có thể bóng lưng của Mạc Mạc, Mạc Mạc không nhìn thấy hấn thì mới có thể nói ra những lời đó, lại càng thêm độ tin tưởng.

Giang Nhã?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Giang Nhã?

Đây là người khả nghi nhất xuất hiện trong suy nghĩ của Giản Chiến Nam, ngoại trừ cô ta thì còn có thể là ai? Nhất định là cô ta, cô ta biết hấn khi nào thì về nhà, khoảng bao lâu thì về tới nhà, sau đó lại diễn trò, khiến Mạc Mạc thấy cảnh hấn và cô ta ngủ cùng nhau, vẫn không cách nào sửa được... đáng chết!

Mạc dù hiểu nhầm đã được sáng tỏ, nhưng sai lầm của hấn đã quá lớn rồi, hấn đánh Mạc Mạc, còn khiến đứa bé vừa mới đến của hai người cũng không còn nữa, cả đời này Mạc Mạc cũng sẽ không tha thứ cho hấn, Giản Chiến Nam áo não sắp chết...hấn cả đời khôn khéo thế mà nhất thời hồ đồ, cục diện ngày hôm nay đã như tàn cục rồi, hấn và Mạc Mạc là cục diện chết không thể giải quyết được. Chính bản thân hấn cũng không thể tha thứ cho mình thì làm sao có thể hy vọng Mạc Mạc tha thứ cho hấn, hấn nên làm gì bây giờ, phải làm sao bây giờ....

Michelle và Lăng Việt Nhiên chứng kiến cảnh Giản Chiến Nam đau khổ đến cực điểm, rồi nghĩ đến cảnh Mạc Mạc hồn bay phách lạc đau khổ sầu thương sau khi bị tổn thương, cũng không biết nên nói gì nữa, vốn chỉ là mâu thuẫn nhỏ thế nhưng lại dẫn đến nông nổi như thế này. Vợ Chồng với nhau thì mâu thuẫn là không tránh khỏi, nhất định phải nói cho rõ ràng, cứ giữ riêng cho mình thì chỉ khiến mâu thuẫn càng thêm sâu hơn thôi.

Ba người đồng thời đều im lặng, ra khỏi nhà, trở lại bệnh viện, chắc Mạc Mạc biết việc này, có muốn tha thứ cho Giản Chiến Nam hay không, tự bản thân Mạc Mạc lựa chọn, không biết nổi đau như thế cô có tha thứ cho hấn không, Michelle cảm thấy việc đó nhất định rất khó khăn. ....

Lúc tới bệnh viện đã là buổi trưa, Michelle và Lăng Việt Nhiên không tới, chỉ đưa Giản Chiến Nam tới cổng bệnh viện. Giờ đây, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam cần một chút không gian riêng để hai người tự giải quyết vấn đề với nhau.

Giản Chiến Nam áy náy, đau khổ, đi vào bệnh viện với tâm tình rất phức tạp. Nghĩ làm sao có thể mở lời để giải thích tất cả mọi việc với Mạc Mạc, nhưng khi hắn đi vào phòng bệnh thì phát hiện Mạc Mạc không ở trong phòng, hắn đi tới xác chắn lên cũng không thấy cô “Mạc Mạc!” Hắn hét to lên, người lao ra khỏi phòng bệnh như nổi điên, Mạc Mạc đi đâu, đi đâu rồi?

Giản Chiến Nam tìm thấy Mạc Mạc ở trước cửa phòng trẻ em, lúc nhìn thấy Mạc Mạc thì sự khản trương của hắn lại biến thành sự đau lòng, chỉ thấy Mạc Mạc đứng ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh phòng trẻ em, ánh mắt cô rất phức tạp, có sự yêu thích với cục cưng, như rất muốn chạm vào cơ thể nhỏ nhỏ của đứa bé, nhưng lại rất đau khổ, bởi vì đứa bé cô chờ đợi bấy lâu nay đã không còn nữa. Rõ ràng Giản Chiến Nam nhìn thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhìn nghiêng của Mạc Mạc đều là nước mắt, nhưng lại không có biểu hiện của bi thương, có lẽ, chính cô cũng không biết mình đang khóc.

Hắn từng tìm trăm phương nghìn kế để Mạc Mạc sinh cho hắn một đứa con, Mạc Mạc không đồng ý, cho đến khi hai người bắt đầu lại một lần nữa, Mạc Mạc đã đồng ý sinh con cho hắn thì hắn vui sướng như thắng thiên.

Đán tiếc sau khi kết hôn, Mạc Mạc vẫn mãi không mang thai, hai người vì muốn có một đứa con mà đã dùng tất cả biện pháp, cũng chờ rất lâu, cuối cùng cũng chờ tới, nhưng chưa đợi tới lúc hắn biết thì vì một cái tát của hắn đã khiến mọi việc không còn gì nữa. Hắn lại lần nữa khiến Mạc Mạc tổn thương, cũng mất đi đứa con của mình.

Nghĩ đến thế khiến Giản Chiến Nam đau đớn vô cùng, hốc mắt cũng ướt, có dòng chất lỏng nóng bỏng chảy ra khỏi vành mắt hắn, hắn vội ngẩng đầu lên để ép dòng lệ chảy ngược vào trong.

Hắn không biết Mạc Mạc đứng nơi đó bao lâu, bây giờ cơ thể cô không phù hợp để đứng lâu như thế, lúc hắn muốn đi tới nhưng cuối cùng lại xoay người trốn vào trong góc theo bản năng, nhìn thấy Mạc Mạc hồn bay phách lạc đi qua trước mắt hắn, nhìn hình bóng cô đi vào trong phòng bệnh, hắn từ từ đi theo phía sau, cô vào rồi nằm lên giường, hắn đứng từ xa nhìn cô, không nói được lời nào, quan hệ của hai người đã như tới mức 0 độ rồi.

Mạc Mạc nằm viện một tuần rồi xuất viện, không cần phải tiêm nữa, mấy ngày nay tay cô đều tiêm nhiều nên mu bàn tay đều bị thâm xanh, thời gian một tuần này, Giản Chiến Nam và Mạc Mạc chỉ nói với nhau vồn vện hai câu, không, là bốn chữ: “Tôi muốn ly hôn”.

Ngày xuất viện, Cẩm Từ, Michelle và Lăng Việt Nhiên đều đến, lúc Mạc Mạc thay quần áo xong định đi ra ngoài thì Giản Chiến Nam lại muốn đưa tay ôm lấy cô, nhưng bị Mạc Mạc đẩy tay ra, lòng Giản Chiến Nam cũng lạnh hơn một chút, thái độ của Mạc Mạc như thế khiến hắn rất khổ sở, nhưng tất cả đều là hậu quả của hắn mà ra, tự làm tự chịu.

Đoàn người đi ra khỏi bệnh viện, đi tới nơi đỗ xe, Mạc Mạc không tới tới nơi đậu xe của Giản Chiến Nam mà muốn lên xe của Cẩm Từ, lòng Giản Chiến Nam ngăn ra, chặn Mạc Mạc lại: “Mạc Mạc, chúng mình có xe riêng, cùng về nhà đi.”

Mạc Mạc lạnh lùng liếc Giản Chiến Nam, biểu hiện trên mặt với vẻ không thêm để ý tới hắn, nhưng cũng không động đậy, Cẩm Từ nói: “Mạc Mạc nói rồi, mấy ngày này không muốn nhìn thấy anh, trước về ở một thời gian ở căn nhà ở ngoại thành.”

Con người của Giản Chiến Nam trầm xuống, hắn thật sự chịu không nổi sự lạnh lùng của Mạc Mạc, còn khó chịu hơn so với việc đánh hắn mắng hắn, đưa tay nhéo nhéo quần áo trên vai của Cẩm Từ, kéo Cẩm Từ ra, không khỏi thanh minh rồi ôm lấy eo Mạc Mạc, ô cô chặt vào trong lòng: “Có việc thì về nhà giải quyết.”

“Giản Chiến Nam, tôi cũng không yên tâm giao Mạc Mạc cho anh, người có khuynh hướng bạo lực như anh, lỡ may làm loạn dẫn đến chết người thì sao.” Cẩm Từ nhìn Giản Chiến Nam không hề không giận, khi biết Mạc Mạc bị đánh, còn mất đi cục cưng, cả bụng Cẩm Từ đầy lửa, thật chỉ hận không thể trả lại cho Giản Chiến Nam hai bạt tai.

Tục ngữ nói quan thanh liêm khó dứt việc nhà, tuy Michelle và Lăng Việt Nhiên khá để ý đến việc Giản Chiến Nam đánh Mạc Mạc, nhưng người đàn ông mà Mạc Mạc yêu này, hai người cần phải giải quyết được vấn đề mấu chốt.

Lăng Việt Nhiên không đành lòng nhìn Mạc Mạc bị miễn cưỡng, mở miệng nói: “Mạc Mạc, nếu cháu không muốn nhìn thấy cậu ta thì có thể ở nhà của cậu.”

Giản Chiến Nam nổi giận, đôi mắt sắc bén quét nhìn cả ba người, nói lạnh: “Đây là chuyện vợ chồng chúng tôi, phiền mấy người đừng nhúng tay vào.”

“Cậu nhỏ, mợ nhỏ, vậy con làm phiền hai người mấy ngày.” Đột nhiên Mạc Mạc mở lời, cũng không thêm nhìn Giản Chiến Nam, giã ra khỏi cái ôm của Giản Chiến Nam, nhưng hai tay của Giản Chiến Nam lại chụp tới, ôm Mạc Mạc khoác lên trên vai, không nói lời nào rồi đi về phía xe của mình. Lúc Cẩm Từ định nói gì đó nhưng Michelle vỗ vai cô, ý bảo cô cứ tùy ý Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam mở cửa xe, đặt Mạc Mạc vào trong, rồi cũng lên xe, Tiểu Lưu vội khởi động xe chạy về nhà. Mạc Mạc chống lại bằng cách làm mặt lạnh ngồi im một chỗ, còn tầm mắt của Giản Chiến Nam thì dừng lại trên gương mặt lạnh lùng của cô, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng, chỉ nắm chặt tay hơn.

Về đến nhà, xe chạy thẳng tới trước cửa, di Tồ đi tới, mở cửa xe giúp Mạc Mạc rời khỏi vai cô, Mạc Mạc cũng đành xuống xe, di Tồ nắm bàn tay lạnh lẽo đến cực điểm của cô “Cô à, cô đã về rồi, mau vào phòng, phụ nữ mà, chuyện đó và chuyện ở cũ không khác gì nhau, nhất định phải nghỉ ngơi bồi bổ cho tốt, nếu không không dứt được bệnh đâu.”

Những lời lẽ nhai của di Tổ vô tình đánh tan cục diện bế tắc của Giản Chiến Nam và Mạc Mạc, Mạc Mạc bị đi tổ kéo vào phòng, di Tổ vội bảo Mạc Mạc nằm xuống, lại dặn dò cô phải chú ý cái này cái kia, sau đó đề canh hâm cách thủy cho cô, rồi đi ra ngoài. Tay Mạc Mạc xoa xoa trên chiếc giường lớn quen thuộc, đây là nơi mà cô và Giản Chiến Nam đã hoan ái biết bao nhiêu lần, hẳn dịu dàng nói lời ân ái, những lời nói mê man, những lần triền miên trong tình cảm mãnh liệt, còn tất cả sự cung chiều của hắn, tựa như mới ngày hôm qua, nhưng một cái kia trong chớp mắt như một chiếc riu xẻ núi đem hai vợ chồng họ chia cắt ra, còn lại chỉ là thất vọng và đau khổ.

Lúc Giản Chiến Nam đi vào thì nhìn thấy sự ảm đạm trên vẻ mặt của cô, hắn bê bát canh của di Tổ đi qua, Mạc Mạc nhìn hắn trừng mắt, hắn ngồi bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt của cô đã gầy đi rất nhiều, trong lòng hắn rất đau, cũng tự trách và áy náy.

“Mạc Mạc, ăn canh nóng đi, độ ấm vừa rồi.” hắn cầm chiếc muỗng nhỏ đút cho Mạc Mạc, còn Mạc Mạc nhìn dùng ánh mắt lạnh như băng không có một chút độ ấm nào để nhìn hắn, gần từng tiếng, kiên định nói: “Tôi muốn ly hôn.”

Tim Giản Chiến Nam đau đớn, hô hấp cũng không thông “Mạc Mạc, anh sẽ không đồng ý.”

Gương mặt của Mạc Mạc tái nhợt không có chút máu, tiểu tụy yếu ớt, cô biết Giản Chiến Nam sẽ không dễ dàng chịu ly hôn, thỏa thuận ly hôn, đoán chừng cũng rất khó, chỉ có tới toàn án yêu cầu ly hôn, nhưng cô biết bản lĩnh của Giản Chiến Nam, yêu cầu ly hôn tại tòa án cần có thời gian, bao lâu thì cô không biết, nhưng bây giờ một giây cô cũng không muốn nhìn thấy hắn, cô lui một bước yêu cầu cái khác: “Như vậy, tạm thời tôi không muốn ở chỗ này, chúng ta tách ra một khoảng thời gian để bình tĩnh một chút.”

“Ăn canh.” Giản Chiến Nam không muốn tiếp tục đề tài này, hắn không cho phép Mạc Mạc rời khỏi chỗ này, cũng không để cho Mạc Mạc rời khỏi hắn, hắn biết không thể tha thứ cho bản thân mình, Mạc Mạc đau, hắn cũng đau, là tự hắn hủy diệt tất cả những điều tốt đẹp, hắn gieo gió thì gặt bão, nhưng không cách nào có thể chấp nhận mất Mạc Mạc.

“Tôi hận anh.” Mạc Mạc nói rất lạnh lùng

Tâm hắn đau như bị xé nát, cũng trả lời thân nhiên: “Anh biết!”

“Biết thì đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

“Canh sắp nguội rồi Mạc Mạc, trước tiên ăn hết canh đã, nghe lời nào.”

“Tôi không ăn canh!” Mạc Mạc tức giận gào lên, cũng bước bát canh trong tay của Giản Chiến Nam, mạnh mẽ ném trên mặt đất, bát canh và chiếc muỗng nhỏ cũng vỡ thành hai, vẻ dịu dàng như tắc nghẽn trên mặt đẹp trai của Giản Chiến Nam, ánh mắt phức tạp của hai người cùng nhìn nhau, im lặng....

Vốn Giản Chiến Nam muốn tìm Nhã Nhi để tính sổ, nhưng lại nhận được điện thoại ở trong nhà, bên kia điện thoại ba nói mẹ của hắn bị tai nạn xe phải vào bệnh viện. Dù tức mẹ nhưng hắn cũng không thể vô tình bỏ mặc, tắt điện thoại xong thì vội tới bệnh viện.

Tới bệnh viện, hắn cảm thấy may mắn vì bà không có gì đáng lo ngại, chỉ sợ bóng sợ gió một lát, điều bất ngờ là Nhã Nhi nằm viện, bởi vì tai nạn xe, lúc đó Nhã Nhi ở cùng với bà, cô đi cầu bà nói giúp cho mình, bảo bà đi gặp Tiểu Hoành. Lúc xảy ra tai nạn, Nhã Nhi đẩy bà ra, xe va chạm vào cô, may là không có gì đáng ngại, chỉ trầy da, như vậy hắn không cần phải thiếu nợ cô.

Giản Chiến Nam cho người đi hỏi thăm người xử lý vụ tai nạn, nhưng ngoài ý muốn, không hề có sự sắp đặt nào, như vậy đó không phải là thủ đoạn của Nhã Nhi, lúc đầu Giản Chiến Nam muốn Nhã Nhi phải trả giá cho tham muốn của mình, nhưng ít nhất, cô còn có chút gì đó khiến hắn mềm lòng.

Bà Giản vì quá hoảng sợ, người già tim đã không còn tốt, tạm thời phải ở lại bệnh viện, còn Nhã Nhi có thể xuất viện ngay trong ngày, bà Giản rất cảm kích Nhã Nhi, dặn dò Giản Chiến Nam nhất định phải tiễn Nhã Nhi, nhờ có cô bằng không lần bà đã không xong rồi.

Giản Chiến Nam cũng hoảng sợ, may mà mẹ của hắn không sao, không dám nghĩ nếu giờ này hắn nhìn chính là thi thể lạnh buốt của mẹ, thì tình hình sẽ thế nào, mới nghĩ mà đã thấy đầy lòng đầy nỗi sợ.

Nhã Nhi xuất viện, Giản Chiến Nam nghe mẹ yêu cầu đưa Nhã Nhi xuống lầu, giờ trời đã tối, Giản Chiến Nam nhìn bước chân của Nhã Nhi “Tôi đưa cô về nhà.”

Nhã Nhi cười cay đắng: “Tính là cảm ơn em sao? Đưa em về nhà?”

Giản Chiến Nam từ chối cho ý kiến, nói lãnh đạm: “Tùy cô nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Nhã Nhi cười với Giản Chiến Nam, nói đề nghị: “Nếu tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, như vậy không bằng mời em uống một chén, coi như an ủi thay em đi.”

“Có thể.” Giản Chiến Nam mở cửa xe “Lên xe.”

Trong mắt Nhã Nhi như hiện lên ý nghĩ gì đó, cúi đầu lên xe, Giản Chiến Nam cũng lên xe, khởi động xe rồi đi, chạy dưới làn đèn đường, hắn vẫn không nói lời nào, Nhã Nhi lại nói với vẻ có lỗi: “Chiến Nam, chuyện mẹ anh, em rất xin lỗi, mẹ Giản đề nghị làm như thế, em cũng động lòng, cho nên đã đồng ý, thực ra em hiểu rằng, tình yêu mất đi không thể tìm lại, em chỉ hối hận, không cam lòng, nếu năm đó chúng ta không giận hờn rồi chia tay thì tốt biết bao, bây giờ em học được thì tình yêu đã mất rồi, anh đã không ở đó nữa.”

Mạc Mạc, đứa bé, lòng hấn rất đau, hận chính bản thân mình đồng thời cũng hận cả Nhã Nhi, nếu không phải là thuật thôi miên, nếu không phải là buổi sáng hỗn loạn kia, thì tất cả đều tốt đẹp như trước đây, nhưng hiện tại cái gì cũng không có.

“Không có ai nguyện ý chờ đợi ai cả đời.” Giản Chiến Nam lạnh lùng nói xong thì tăng tốc độ lái xe, ánh mắt của Nhã Nhi lại trở nên âm trầm, đột nhiên Nhã Nhi nói: “Dừng ở đây, ở đây có một quán bar không tồi.”

Giản Chiến Nam nghe theo dừng lại, hai người xuống xe vào quán bar.

Ngồi trước quầy bar, Giản Chiến Nam uống từng chén, Nhã Nhi cũng uống nhiều như Giản Chiến Nam. Nhã Nhi nói một chút chuyện trước kia, toàn là lời cảm khái đầy sâu ảo, còn Giản Chiến Nam thì trầm mặc, giống như nghe như không, ánh mắt nhạt nhẽo.

Giản Chiến Nam đang muốn uống chén thứ hai thì đột nhiên có người đứng trúng hấn, hấn từ từ quay đầu lại, người kia là một người đàn ông, cũng liên tục giải thích, không còn lòng dạ nào nên Giản Chiến Nam cũng lười so đo, quay lại tiếp tục uống, đột nhiên lại có người đứng tiếp, hấn không còn kiên nhẫn, quay người lạnh lùng nhìn người không biết sống chết kia, căn bản đang muốn tức giận, nhưng khi nhìn thấy người kia thì Giản Chiến Nam lại nở nụ cười lần nữa.

“Sao rảnh mà tới đây uống rượu thế, cô gái xinh đẹp này là bạn của cậu à?” người đàn ông cười với vẻ yêu nghiệt (Chỉ những người chuyên làm chuyện bậy), nhìn Nhã Nhi đầy háo sắc, Nhã Nhi nhìn Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam nói: “Bạn của tôi.”

“Xin chào, tôi là Giang Nhã.” Nhã Nhi cười đưa tay ra bắt tay với yêu nghiệt.

“Hân hạnh” yêu nghiệt nở nụ cười mê người, nói xong vỗ vai Giản Chiến Nam “Giản, vừa hay tôi tìm anh cần giúp chút, Cô Giang Nhã, mượn bạn của cô một chút, không sao chứ? mười phút thôi.”

“Hà, tôi không thể làm chủ, ha ha.”

“Trước tiên cô cứ chờ ở đây đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì đứng dậy đi, Nhã Nhi lại nói: “Rượu của anh, uống rồi lại đi.”

Giản Chiến Nam nhìn thoáng qua Nhã Nhi, đưa ly rượu lên uống hết, rồi đi cùng yêu nghiệt, rẽ rồi đi một đoạn tới một căn phòng xa hoa, hấn tùy ý ngồi xuống, gã yêu nghiệt kia rót một ly rượu cho hấn.

“Giản, cô gái kia là tình nhân mới của cậu?”

Giản Chiến Nam nhấp một ngụm rượu: “Từ khi nào thì Minh thiếu gia trở nên nhiều chuyện như thế.”

Về mặt yêu nghiệt cười xấu xa: “A, nếu không phải, mình nghĩ mình phải tìm một cô gái giúp cậu, sau đó tặng nơi này cho cậu đi gặp chu công.”

“Sao thế, nhìn mình rất đói khát sao?”

“Không có, nhưng hình như lúc này không cần thận nhìn thấy tình nhân của cậu bỏ gì đó trong rượu của cậu.”

Giản Chiến Nam không sợ hãi cũng không hoảng hốt, hơi nhướn mi “Ồ địa bàn của cậu, nếu khiến mình trúng chiêu, thì chủ nơi này cũng nên thay đi.” Giang Nhã, quả nhiên cô ta lại động tay động chân với hấn, nói như thế lần đầu tiên hấn bị người ta đụng vào thì cô ta đã bỏ thuốc, cô ta muốn hấn? cô gái này, không phải phiền toái bình thường, hấn vốn định vì Tiểu Hoàn và việc cô ta cứu mẹ mình mà buông tha cho cô ta một lần, đáng tiếc là cô ta không biết quý trọng.

“Giản, cậu cũng rất có tin tưởng với mình, cảm ơn sự tin tưởng của cậu, thế nào? muốn ra ngoài với cô gái kia, hay là đến hai cục với mình?” Yêu nghiệt đi tới trước bàn, cầm lấy cây gậy đánh golf.

Giản Chiến Nam tao nhã buông chén rượu, đứng lên: “Thưa rồi phải cời quần áo.”

“Sự biến thái của cậu đã ăn sâu trong lòng mình.” Minh thiếu làm càn trêu chọc.

Giản Chiến Nam kéo cà vạt, đi qua “Mình còn chưa nói xong, sau đó đi tới quầy bar tuần tra một vòng.”

“Được lắm, mình biết rồi, cuộc sống của cậu quá áp lực, nhất định là chị dâu là đẩy cậu vào lãnh cung.”

Lúc Giản Chiến Nam đau lòng thì hấn lại nảy sinh độc ác: “Minh thiếu, giữ lại một chiếc quần cho cậu là điểm mấu chốt của mình.”

Ai sợ ai!

Minh thiếu rất ti tiện, lúc Giản Chiến Nam chơi bóng thì hấn lại nói: “Giản, dám bỏ thuốc với cậu, cô gái này không đơn giản nha, cậu tính xử lý như thế nào?”

“Cậu có cách gì hay không?” Giản Chiến Nam đánh một đường, bóng vào lỗ.

“Mình đã xử lý giúp cậu rồi.” giờ phút này Minh thiếu cời chỉ còn lại quần, lại cời chỉ để lại quần trong.

“Nói nghe một chút.” Giản Chiến Nam lại cho vào thêm một quả cầu.

“Minh bảo phục vụ quây rượu đổi rượu của hai người một chút.”

Nói cách khác rượu mà Nhã Nhi uống là rượu mà cô ta đã bỏ thuốc.

Giản Chiến Nam không quá chấn động, chỉ khẽ liếc nhìn Minh thiếu “Cậu vẫn cay độc như thế.”

“Quá khen.”

“Cậu thua rồi, coi cả quân xip ra luôn đi.”

Lúc Nhã Nhi tỉnh thì đầu hơi lờ mờ, nhìn chỗ mình đang ở, đây chắc là khách sạn, hình như hôm qua cô uống rượu, sau đó có người đưa cô ra khỏi quán bar, cơ thể hôn mê nhưng suy nghĩ rất tỉnh táo, chỉ là không nhìn rõ mặt của người đàn ông kia. Cô nhớ rõ một đêm tỉnh cảm mãnh liệt triền miên, cơ thể có cảm giác như lửa đốt rất rõ ràng, bây giờ trên cơ thể còn có dấu vết của cuộc hoan ái, cô cúi đầu nhìn dải dấu hôn trước ngực, tất cả đều là sự thật.

Đột nhiên cô ngồi dậy, trong lòng khẳng định, người đàn ông kia chắc là Giản Chiến Nam, nhất định, ánh mắt cô bối rối nhìn Giản Chiến Nam đi ra khỏi toilet, lúc đó trên mặt cô mới hiện lên vẻ vui sướng. Đêm hôm qua nhất định thành công, hần uống hết chén rượu kia, hần sẽ rất muốn, rất muốn...

“Chiến Nam...” Nhã Nhi dịu dàng gọi Giản Chiến Nam “Ngày hôm qua chúng ta đều uống nhiều... em sẽ không cần anh chịu trách nhiệm, anh không cần để ý.”

Giản Chiến Nam chính là cà vạt, mặt không thay đổi, ánh mắt lạnh lùng: “Đêm qua chuyện gì chúng ta cũng đều không xảy ra.”

“Hả, Chiến Nam em muốn thăm con, có thể không?” Nhã Nhi nhìn Giản Chiến Nam chờ đợi, sự thật đã thành, cô cầu nguyện, giờ đây có thể mang thai.

“Chờ tòa án phán quyết.” Giản Chiến Nam nói xong thì quay người đi, trong phòng chỉ còn lại Nhã Nhi, bên môi cô nở nụ cười, lúc đứng dậy xuống giường, còn có chất dịch lỏng của đàn ông chảy từ chân cô xuống, đó là dấu vết lưu lại sau đêm hoan ái hôm qua. Có lẽ, cô sẽ có một cục cưng của Giản Chiến Nam, hần thích trẻ con, cô biết điều đó.

Mạc Mạc nằm trên giường nhàn chán, vốn định đọc sách nhưng dì Tô nói, mấy hôm nay không thể đọc sách cũng không thể xem tivi, vì phải bảo vệ mắt, Mạc Mạc chỉ đành nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngắm người, thực sự rất chán, cô nhìn không được lên mở tivi, nhưng chưa xem tới 10 phút thì cửa phòng ngủ mở ra, Giản Chiến Nam đi vào.

Hần thấy tivi mở nên nhắm mắt lại, đi qua đưa tay tắt tivi, ánh mắt Mạc Mạc tỏ vẻ mất hứng, để điều khiển sang một bên, không nhìn hần, cũng không để ý đến hần.

Hai tay Giản Chiến Nam để trong túi quần, đi đến bên giường Mạc Mạc, đôi mắt đen nhìn Mạc Mạc, cuối cùng ngồi xổm xuống, tay cầm lấy tay của Mạc Mạc ôm trong bàn tay mình “Có phải chán lắm không?”

Mạc Mạc nhắm mắt giả bộ ngủ. Nhiều ngày trôi qua, Mạc Mạc vẫn như thế, một câu cũng không nói với hần, cũng không tình nguyện nhìn hần, sự lạnh lùng của cô khiến hần sống không bằng chết, cũng cảm thấy rõ ràng rằng hần đã làm tổn thương cô quá sâu.

“Mạc Mạc, em định cả đời cũng không nói chuyện với anh hả?” Giản Chiến Nam cúi đầu hôn môi cô, đôi môi lạnh lạnh không có độ ẩm, hần nằm bên cạnh Mạc Mạc, ôm cô vào trong lòng, ngón tay thon dài vuốt ve hai má cô, vuốt nơi hần đã từng tát cô, môi cũng hôn lạc lên, trong lòng đau đớn co rút từng cơn, là hồi hận.

Hần dùng hôn, tay cầm quyển sách để trên bàn, chắc là Mạc Mạc muốn đọc sách nhưng lại sợ hỏng mắt cho nên để đây mà không đọc. “Bà xã, anh đọc cho em nghe nhé, như thế mắt của em sẽ không đau.”

Giản Chiến Nam mở quyển sách ra, mới vừa đọc một câu, thì Mạc Mạc đưa tay giật lại, để sang một bên, sau đó đứng dậy, lấy ra mấy thứ đồ từ tủ ở đầu giường, để trước mặt Giản Chiến Nam rồi quay người bước đi.

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam trầm xuống, trên khuôn mặt là nét bi thương, hần cúi đầu nhìn mấy thứ đồ mà Mạc Mạc vứt tới, mới lúc mắt đã thấy mấy chữ ‘*thảo thuận ly hôn*’, giờ đây tim hần như bị mũi kiếm đâm trúng, nỗi đau lan ra cả người, vậy mà Mạc Mạc thật sự tìm luật sư để soạn thảo thỏa thuận ly hôn, bốn chữ đó giống như ngọn lửa thiêu đốt thể xác và tinh thần của hần, đột nhiên hần xoay người xuống giường, đau khổ gào lên: “Mạc Tiêu Hữu!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Trên thỏa thuận ly hôn, chỗ ký tên với 3 chữ Mạc Tiêu Hữu, ba chữ là nỗi đau trong mắt và tim hần, Giản Chiến Nam đuổi theo, bàn tay lạnh lẽo nắm nằng tay của Mạc Mạc, cản bước đi của cô, hần đứng trước mặt cô, tay kia thì đưa cao bản thỏa thuận ly hôn, tay hơi run nhẹ, có lẽ hần rất kích động và tức giận, có lẽ cũng là vì đau khổ “Em làm cái gì đây, hả?”

“Thỏa thuận ly hôn, anh không biết chữ à?” Mạc Mạc lạnh lùng nhìn Giản Chiến Nam, nhìn ánh mắt của hần, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần, tình yêu của hần, sự cung chiều của hần, giây phút hần cầu hôn cô rất thâm tình và chân thành, nhưng nó dần mờ đi trong tâm trí cô, cô nghĩ rằng sẽ mãi tiếp diễn như thế, nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố dẫn đến ngày hôm nay.

Tìm Giản Chiến Nam đau như co rút từng cơn, thỏa thuận ly hôn trong tay cũng bị hần vò thành cục, ném mạnh trên mặt đất, tay dùng lực nắm lấy tay Mạc Mạc, Mạc Mạc chạm vào lồng ngực lạnh như băng như mất đi độ ấm của hần, Tim của hần đập rất yếu, như hồ hấp của hần gần như sắp dừng, “Mạc Mạc!” hần khó khăn mở miệng “Anh không ly hôn, phải làm sao thì em mới tha thứ cho anh, một cái tát trên người em, khiến em thương tâm, cũng là nỗi đau trong lòng anh. Thậm chí anh... khiến cục cưng của chúng ta mất đi, anh cũng đau, anh tự trách, đau khổ, áy náy, anh luôn khiến tim em tổn thương, nhưng chúng ta thực sự phải đi đến bước đường ly hôn sao, Mạc Mạc, chúng ta thực sự đi đến bước phải ly hôn sao?”

Nước mắt của Mạc Mạc không ngừng rơi xuống, rơi trên lồng ngực của hần, đúng thế, thật sự đi đến con đường ly hôn sao, phần tình yêu này, cuộc hôn nhân này đi đến ngày hôm nay không phải dễ dàng, cô nghĩ cần phải quý trọng, nhưng hần có biết không, lúc hần đánh cô cô đã phải đau khổ bao nhiêu, thất vọng bao nhiêu, Mạc Mạc nghĩ rồi nói: “Anh có biết, giây phút tôi biết mình có cục cưng, đã vui vẻ bao nhiêu không, rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui đó, tôi nghĩ đến đáng về vui đến ngốc nghếch của anh, khuôn mặt tươi cười như một đứa trẻ, anh sẽ ôm tôi nói là xã anh yêu em, bà xã, chúng ta sắp làm ba mẹ rồi.”

Cánh tay Giản Chiến Nam xiết chặt ôm chặt cô hơn, cổ họng nghẹn đau, vì sao mọi chuyện lại biến thành như thế ‘Xin lỗi, xin lỗi. Bảo bối, tha thứ cho anh một lần, tha thứ cho anh một lần thôi.’

Mạc Mạc không để ý tới tình cầu của Giản Chiến Nam, mặt cô cọ trên áo của hần, cô tiếp tục nói: “Nhưng đợi đến lúc anh về, anh lại làm mặt lạnh với tôi, kéo tôi ra khỏi lưng anh, anh nói tôi là kẻ lừa đảo, nhảm chán, ngây thơ, lúc ấy, tôi thật sự rất khó chịu, cũng rất tức giận, tôi không có cách nào để cười nói với anh rằng, ông xã chúng ta có cục cưng rồi... haha, thật khéo, sau đó Nhã Nhi lại gọi điện đến nên anh liền rời đi, bỏ lại tôi, đến bên cạnh cô ta...”

Giản Chiến Nam nghe những lời Mạc Mạc nói, chỉ cảm thấy tim mình như nhức nhối, nghĩ đến ngày hôm đó, vì Giang Xuyên hôn Mạc Mạc, hần tức giận, lạnh lùng mà đẩy Mạc Mạc ra, đẩy khỏi niềm vui mừng khi có cục cưng của Mạc Mạc rời xa hần, mắng cô nhảm chán, mắng cô ngây thơ, kẻ lừa đảo, lòng Mạc Mạc đã bị tổn thương bao nhiêu, một câu Giản Chiến Nam cũng nói không nên lời, hần sai quá nhiều, vì sao không yêu thương Mạc Mạc thật tốt, vì sao phải tổn thương Mạc Mạc một lần nữa, rồi lại lần nữa cầu xin sự tha thứ của cô.

Mạc Mạc khóc, cười khổ một chút, rồi bên môi lại nở nụ cười trào phúng “Thậm chí tôi còn không biết vì sao anh tức giận, không biết vì sao anh lại bỏ đi tới bên cạnh Nhã Nhi.”

“Cho đến khi thấy anh và cô ta ngủ chung, đột nhiên tôi phát hiện, căn bản tôi không có cách nào để tin anh, không có cách nào để tin anh, thì ra tôi vẫn không cách nào quên được sự tổn thương anh đã gây ra cho tôi, lúc anh vô tình vứt bỏ tôi, anh vì cô ta có thể lựa chọn khiến tôi bị tổn thương, dùng tiền để bù đắp cho tôi.”

“Tôi vẫn không cách nào tin được anh yêu tôi, tôi luôn nhớ dư tình của anh và Nhã Nhi vẫn chưa xong, tôi sẽ nhớ tình cũ không rứt cũng đến, tôi có thể nghĩ, không phải anh phát hiện người anh yêu là cô ta, dù là một giây ý loạn tình mê, tôi thừa nhận, đối với quan hệ của anh và Nhã Nhi tôi vẫn rất miễn cảm, thậm chí lúc anh bên cạnh Tiểu Hoàn cũng khiến tôi suy nghĩ miễn man.”

Giản Chiến Nam vội đẩy Mạc Mạc ra, hai tay nắm lấy hai tay cô, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Mạc Mạc, mang theo khuôn mặt đầm nước mắt, lòng đau đón vô tận: “Mạc Mạc, đêm đó anh uống rượu, căn bản là anh không biết Nhã Nhi vào phòng anh, anh xác định rằng đêm đó cái gì cũng không phát sinh, thật sự, em phải tin anh!”

“Ngày đó... Anh tức giận là vì có người cho anh biết em và Giang Xuyên hôn nhau, ngày đó anh đến bên Nhã Nhi là vì Tiểu Hoàn phát bệnh phải nằm viện, anh không về nhà là vì buổi sáng hôm đó anh về thì nghe được em nói chuyện điện thoại, em nói em không yêu anh, em nói em ở cùng anh là vì muốn trả thù, muốn cho anh nếm mùi vị bị bỏ rơi.”

“Em nói đúng, chúng ta luôn có khúc mắc của nhau, anh vẫn luôn lo sợ, lo lắng rằng căn bản là em không tha thứ cho anh, ở cùng anh rồi em sẽ hối hận, anh thừa nhận, khi nghe những lời đó, anh đã bị tổn thương, lòng tự trọng của anh bị tổn thương... em vứt chiếc nhẫn mà anh đeo cho em, như ném đi tình yêu và trái tim của anh, em nói không muốn sinh con cho anh, anh tức giận, quý xui anh lại đánh em, sao anh có thể khốn nạn như thế, Mạc Mạc, tha thứ cho anh một lần, chúng ta đừng ly hôn, Mạc Mạc, tha thứ cho anh một lần đi? Hử?”

Ánh mắt của Mạc Mạc thất thần, còn mang theo sự nghi ngờ và khó hiểu nhìn Giản Chiến Nam “Tôi nói điện thoại? Tôi nói không yêu anh?”

“Đúng.”

“Tôi có nói sao? Sao tôi không nhớ?” Mạc Mạc hơi khó hiểu, cô nói sao cô lại không nhớ gì hết.

Giản Chiến Nam thật cẩn thận ôm cô vào trong lòng, tiếp tục giải thích: “Em bị thôi miên, Mạc Mạc, sau đó anh mới biết, là mợ nhỏ nói cho anh biết chuyện thôi miên thực sự tồn tại, bà xã, tất cả là hiểu lầm, em tha thứ cho anh đi, anh thật sự biết sai rồi, chúng ta đừng ly hôn nhé!”

“Thôi miên?” Mạc Mạc nhắc lại, đây là chuyện thần bí, Mạc Mạc hơi nghi ngờ rồi sau đó cũng hiểu được, xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau, rất dễ để cô nghĩ đến đây đều là bố trí của Nhã Nhi, không biết nụ hôn của Giang Xuyên có tình là khúc dạo đầu trong sự sắp đặt đó không, dùng những lời nói đó của cô để châm ngòi cho cô và Giản Chiến Nam, nếu không phải mơ nhỏ là người hiểu biết, như vậy những lời mà cô đã nói đó lại trở thành sự thật.

“Là Nhã Nhi phải không? Tất cả là do cô ta làm phải không?” Mạc Mạc nghĩ đến thì tâm càng lạnh, cô đẩy Giản Chiến Nam ra, nở nụ cười đau khổ: “Anh xem, chúng ta đều không tin nhau, tôi không tin tình yêu của anh, cũng như anh không tin tôi yêu anh, bởi vì một lúc hiểu lầm, bàn tay của anh vung ra, vì một chút hiểu lầm mà chúng ta.... Tôi đã mất đi cục cưng.” Mạc Mạc nghĩ đến chuyện mất đi đứa con mà đau khóc không thành tiếng.

“Vì tôi bị thôi miên nói những lời đó, nên khiến anh tổn thương, tổn thương lòng tự trọng của anh, ngày đó khi tôi thấy anh và Nhã Nhi ngủ cùng nhau, căn bản anh còn không muốn giải thích với tôi đúng không? Hoặc là anh đã nghĩ ra cách để chơi với tôi, xem ai vứt bỏ ai, xem cuối cùng là ai bị tổn thương đúng không? Bây giờ tuy hiểu lầm có thể làm sáng tỏ, sau đó thì sao? Anh cho tôi một cái tát hay là muốn lấy mạng của tôi?”

“Mạc Mạc!” lòng Giản Chiến Nam như chìm vào đáy cốc, Mạc Mạc đã hoàn toàn thất vọng với hắn, Mạc Mạc nói rất đúng, cô hiểu hắn, đúng vậy, hắn đã từng nói sẽ chơi đến cùng với Mạc Mạc, nhưng mặc dù là chơi, nhưng hắn cũng không có cách nào để thắng, vì tâm hắn sớm đã thua, nhưng hắn lại không thể phản bác lại lời nói của Mạc Mạc.

“Ký tên đi, Giản Chiến Nam, tôi không cách nào cùng có thể cùng chung sống với người đàn ông cho tôi một cái tát khiến tôi mất đi cục cưng, chúng ta không hợp, thật sự không hợp!” Mạc Mạc nói xong thì đẩy Giản Chiến Nam ra rồi rời đi khỏi vòng tay của hắn, thời gian qua hai người đã không tin nhau, không có niềm tin... .

“Anh sẽ không ký!” Giản Chiến Nam đau khổ nhìn Mạc Mạc nói, nói cho chính mình cũng là nói với Mạc Mạc “Anh sẽ không ly hôn, Mạc Mạc.”

Mạc Mạc không nói gì chỉ xoay người đi tới một căn phòng khác, cô ngồi ngẩn người ở đó, vì yêu, cho nên mới đau, không thể tha thứ cho lỗi lầm của hắn. Vì yêu, cho nên không có cách nào để ở chung với hắn, tuy không logic nhưng cuối cùng cũng phải như thế.

Tình yêu không có lòng tin, vết rách càng ngày càng nhiều, phải làm sao để tiếp tục, phải làm sao để tiếp tục đây?

Cuộc sống của Mạc Mạc rất nhàm chán, Giản Chiến Nam không cho cô lên mạng, không cho xem tivi, không cho đọc sách, không cho đi ra ngoài sợ trúng gió, cô như một phạm nhân, chuyện mỗi ngày cần làm là ăn và ngủ.

Mỗi ngày Giản Chiến Nam sẽ hỏi đi Tở rằng Mạc Mạc có ăn cơm không, có nghỉ ngơi tốt không, Giản Chiến Nam, ăn những thứ gì, những chuyện đó đi Tở luôn báo cáo một lần với Giản Chiến Nam, lúc Giản Chiến Nam ở nhà thì nói trực tiếp, không ở nhà thì gọi điện thoại để trao đổi.

Hắn rất muốn tự mình chăm sóc cho Mạc Mạc, nhưng tiếc rằng Mạc Mạc nhìn thấy hắn thì sẽ tức giận, hắn bê thức ăn tới thì Mạc Mạc sẽ không ăn, cho nên, vì sức khỏe của Mạc Mạc, chuyện ăn uống của cô đều cho đi Tở phụ trách, hắn ở phía sau đôn đốc đi Tở phải làm món gì, hơn nữa cần gì Tở nhìn Mạc Mạc ăn xong mới được.

Mạc Mạc không cho hắn vào phòng, hắn sẽ không vào, Mạc Mạc nói không muốn nhìn thấy hắn, hắn liền tận lực không xuất hiện trước mặt cô, chờ cô nguôi giận, hy vọng Mạc Mạc sẽ bỏ qua ý định ly hôn ở trong đầu, nhưng một nay Mạc Mạc và Michelle nói chuyện một chữ cũng không bỏ qua.

Theo lời Mạc Mạc nói, mỗi lời đều như mả mai tim hắn, đau khổ, chẳng khác gì bị ngàn vạn con rắn cắn vào tim, Mạc Mạc nói không có cách nào để có thể ở chung với hắn, không có cách nào để tha thứ cho hắn, hắn cũng chưa cách nào tha thứ cho chính mình trách sao được Mạc Mạc. nhưng hắn luôn ích kỷ hi vọng, Mạc Mạc có thể rộng lượng một chút để tha thứ cho hắn một lần.

Đêm đó, đi Tở nói cơm tối Mạc Mạc ăn rất nhiều, tựa như tâm tình đã tốt hơn chút, có lẽ đã qua cơn tức giận, có lẽ những lời giải thích đã có ít tác dụng, Mạc Mạc không tiếp tục tránh hắn như trước. Hắn đi ra từ phòng bên cạnh, đi tới trước cửa phòng Mạc Mạc, tay đẩy cửa ra, trong phòng ánh sáng rất mờ lung, chỉ có thể mơ hồ thấy cơ thể của Mạc Mạc.

Đã nửa tháng hắn không ôm Mạc Mạc để ngủ cùng, thời gian nửa tháng qua, hai người đều không có nói chuyện, duy nhất một lần vẫn là chuyện thỏa thuận ly hôn, hắn giải thích có vẻ vô dụng, trái tim băng giá của Mạc Mạc cũng không hề có chút độ ấm nào.

Mấy ngày nay, Mạc Mạc không làm nũng với hắn, không ngọt ngào gọi hắn là ông xã, cũng không ở trong lòng hắn, tham lam hơi ấm của hắn, những ngày ngọt ngào lúc trước giờ đã biến mất, muốn bắt lấy, lại phát hiện hai tay trống trơn.

Hắn đứng ở cửa bị thương, khó chịu, mất mát, lúc chuẩn bị rời đi thì lại nghe tiếng tóc nức nờ của Mạc Mạc, cô đang khóc sao? Lòng Giản Chiến Nam lại đau, không do dự mà đi tới bên cạnh Mạc Mạc, mở đèn đầu giường, ánh đèn rất tối.

Mạc Mạc đang khóc, nhưng cô vẫn đang ngủ, nhất định là cô gặp ác mộng, trên mặt cô là nước mắt, đôi lông mày thanh tú cũng nhăn lại, đầu đóng đưa bất an, nói lung tung, cục cưng, cục cưng, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi....

Tâm Giản Chiến Nam đau nhói, tay lau nước mắt trên mặt cô, chỉ muốn ôm Mạc Mạc yếu ớt vào trong lòng, nhưng đột nhiên Mạc Mạc tỉnh lại, hít thở dồn dập, hai mắt mở to, lo sợ nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam ngồi bên giường, tay ôm lấy cô “Mơ thấy ác mộng à?”

Mắt Mạc Mạc đầy nước mắt hận thù nhìn Giản Chiến Nam khóc nức nờ, tay đánh vào trước ngực hắn, đau khổ khóc rống đến tê tái: “Cục cưng... cục cưng là một bé gái, con gọi tôi là mẹ, con đau, rất tối... Giản Chiến Nam, anh trả cục cưng lại cho tôi, trả lại cho tôi.....a.....!”

Giản Chiến Nam để Mạc Mạc đánh tùy ý, không nói lời nào, chỉ ôm chặt Mạc Mạc người đầy mồ hôi lạnh, lòng cũng đau theo tiếng khóc của Mạc Mạc.

Sau khi Mạc Mạc sinh non, vẫn chia phòng ngủ với Giản Chiến Nam, cũng xin nghỉ bên trường học, tạm thời Mạc Mạc không cách nào đi học được, chỉ có thể ở nhà, còn Giản Chiến Nam thì quyết tâm không ly hôn.

Michelle đến thăm Mạc Mạc, lúc hai người nói chuyện, Michelle nói đến thuật thôi miên, cô nói với Mạc Mạc, người thôi miên với Mạc Mạc là một cao nhân, Giản Chiến Nam đã có tin về người này, hơn nữa đã tìm được rồi, người kia nhận sự ủy thác của Nhã Nhi.

Thực ra Mạc Mạc cũng không quan tâm nữa, bởi vì tổn thương cũng đã tổn thương, một chuyện hiểu lầm phải trả giá rất lớn...

Ngày đó cô chỉ nhớ rõ chuyện sau khi tỉnh lại, còn những lời nói ngay cả chuyện nhận điện thoại cô cũng không nhớ, cô rất hận Nhã Nhi, nếu không phải Nhã Nhi nhúng tay vào, thì cô và Giản Chiến Nam cũng không âm ỉ đến mức độ này, đồng thời cũng chán ghét người nhà họ Giản, hơn nữa những lời nói kia của mẹ Giản, thật sự khiến người ta bị nhục, thân phận con dâu nhà họ Giản dường như rất vinh quang.

Michelle ngồi đối diện Mạc Mạc, hỏi chần chừ: “Mạc Mạc, con suy nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn ly hôn à?”

Mạc Mạc hơi do dự rồi trả lời: “Nghĩ rất rõ, thân phận con dâu nhà họ Giản này thật sự không hợp với con, hơn nữa, con không có cách nào để tha thứ... nhớ tới một lần thì tâm liền đau một lần.”

Michelle vuốt tóc Mạc Mạc “Đồ ngốc, không yêu cậu ta thì sao có thể đau như thế, con còn yêu cậu ta đúng không?”

“Nếu không yêu thì cũng sẽ không đau như thế, chẳng qua... phần tình yêu này không có niềm tin, hơn nữa còn tràn đầy đau khổ, phản bội, lừa gạt, tổn thương, vết thương chí mạng của tình yêu dường như đều có, không muốn lại tiếp tục nữa...” Mạc Mạc nói nhưng tim cũng đau.

“Con ly hôn, chẳng khác nào là trúng gian kế của Nhã Nhi sao? Để kế hoạch của cô ta thực hiện được, không biết cô ta sẽ đắc ý bao nhiêu.”

“Đúng, con cũng nghĩ như thế, con và anh ta... Thực sự có rất nhiều vấn đề, con không muốn chỉ vì một lúc, kết quả lại là tự trừng phạt bản thân mình... mẹ nhỏ, con thừa nhận con cũng có điểm không tốt, làm không tốt, nhưng lúc anh ta đánh con, cho tới bây giờ con cũng không ngờ rằng, người đối tốt với con như thế, một người đàn ông con yêu như thế nhưng có một ngày lại giơ tay lên đánh con.” Mạc Mạc nói xong thì mắt cũng đỏ lên, nước mắt rơi xuống, “Con chịu một cái tát không nói, con còn không còn cực cung nữa... thế mà anh ta cũng ra tay đánh con, với anh ta con rất thất vọng, anh ta khiến con rất thất vọng và đau khổ.”

“Được rồi, được rồi, đừng đau khổ nữa, mẹ nhỏ giúp con đánh lại, nhất định sẽ có ngày khiến hắn răng rơi đầy đất được không?”

Mạc Mạc ôm Michelle, khẽ sở nói: “Mẹ nhỏ, mẹ nói nếu có một loại thuốc, có thể khiến người quên đi một người, quên đi đoạn tình cảm kia thì thật tốt biết bao.”

“Con muốn quên cậu ta đi?” Michelle nhăn mày nhìn Mạc Mạc, thật sự Mạc Mạc đã bị tình yêu đã thương quá lớn, bị Giản Chiến Nam tổn thương quá sâu, thì mới có ý nghĩ tiêu cực như thế, cô thật sự lo lắng khi Mạc Mạc cứ như vậy.

“Ừm, để anh ta biến mất khỏi não cháu, coi như chưa từng xuất hiện.” Mạc Mạc thì thảo nói tiếp: “Mẹ nhỏ, mẹ biết thuật thôi miên đúng không, có thể dùng thuật thôi miên để con quên đi anh ta, quên đi đau khổ, quên đi tình yêu.” Như vậy thì cô sẽ không còn phải đau khổ như bây giờ nữa.

“Nha đầu ngốc, đừng suy nghĩ lung tung, thuật thôi miên không phải là vạn năng, con thật sự quên được cậu ta sao? Đừng nói ngốc như thế, trước hãy nghĩ ngơi cho tốt, cho dù con ly hôn với cậu ta cũng cần phải có sức để mà ly hôn, nghe mẹ nhỏ, tạm thời con cứ yên tâm ở đây, bồi bổ cơ thể, đừng đi lung tung, nhất định phải nhớ rõ lời của mẹ, đừng đi lung tung đó.”

“Con có thể đi đâu, anh ta cũng không cho con đi đâu hết, hai người canh cửa, phiền muốn chết.”

“Mạc Mạc, cậu ta là vì tốt cho con, mẹ nhỏ và cậu nhỏ còn bận chút việc, không thể thường xuyên đến thăm con, con phải tự chăm sóc cho bản thân, nghe lời cậu ta biết không, đừng cáu kỉnh, dù rất muốn ra ngoài cũng cần nói một tiếng với cậu ta, nếu không mọi người sẽ lo lắng.”

Mạc Mạc luôn cảm thấy có chút không hợp, ghen không được ghen ngờ đánh giá Michelle: “Mẹ nhỏ, có phải xảy ra chuyện gì không, trông mẹ rất lo lắng.”

Michelle vội cười nói: “Hả, không có gì, sợ cơ thể con có vấn đề gì thôi, hơn nữa tâm tình con không tốt, cho nên chúng ta sẽ lo lắng, tóm lại con cần để mọi người yên tâm, biết không?”

“Yên tâm ạ, con cũng không phải là trẻ con, có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân, có chừng mực, mẹ và cậu nhỏ cũng yên tâm làm việc là tốt rồi, không cần lo lắng cho con.”

“Vậy là tốt rồi.” Michelle cười, trong mắt lại có che giấu không muốn để Mạc Mạc biết chuyện. Ở bên ngoài Giản Chiến Nam nghe không bỏ sót một chữ, Mạc Mạc nói muốn quên hẳn, không hẳn không cho phép, không cần, không thể! Không muốn trong trí nhớ của Mạc Mạc không có hắn, không muốn!

Nửa tháng sau.

Cuối cùng Mạc Mạc cũng chịu đựng qua một khoảng thời gian, cơ thể cũng tốt hơn, nhưng quan hệ với Giản Chiến Nam vẫn giăng co như cũ, tuy cùng sống dưới một mái nhà, nhưng so với người xa lạ lại còn hơn. Mạc Mạc cũng không nhắc lại vấn đề ly hôn, khiến cho Giản Chiến Nam an tâm không tí, nhưng Giản Chiến Nam lại sắp không chịu nổi khi Mạc Mạc cứ lạnh lùng như thế, chẳng lẽ cứ tiếp tục mãi như vậy sao?

Cùng ăn qua điểm tâm, Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc ăn mặc chỉnh tề như muốn ra ngoài, hắn đi tới bên cô hỏi “Em muốn ra ngoài à?”

Mạc Mạc thân nhiên trả lời: “Đi học.”

Nhìn Mạc Mạc sắp đi ra ngoài, Giản Chiến Nam giữ chặt tay của Mạc Mạc “Anh có một chuyện muốn thương lượng với em”

Mạc Mạc giãy tay Giản Chiến Nam, nói lạnh lùng: “Chuyện của anh thì tự anh làm chủ đi, không có quan hệ gì với tôi, không cần thương lượng với tôi.”

Giản Chiến Nam chau mày, nỗi đau khổ hiện lên trong mắt, liền ôm lấy eo Mạc Mạc, từ trên nhìn xuống cô “Em là bà xã của anh, sao lại không có liên quan gì với em”

“Chuyện gì thì nói mau, Tôi đang vội.” Mạc Mạc hơi không kiên nhẫn nói.

Giản Chiến Nam đau nhói khi bị Mạc Mạc đối xử với thái độ như thế, nhưng vẫn mở miệng: “Em muốn đưa Tiểu Hoành đến đây ở, anh đã lấy lại quyền nuôi dưỡng Tiểu Hoành.”

Tâm Mạc Mạc thoáng qua một chút không thoải mái, hắn muốn đưa con của người yêu cũ vào đây sống, được lắm, cô cười: “Con là của anh, nhà cũng là của anh, muốn làm gì thì tùy ý anh, tôi không ý kiến.”

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam gọi nhỏ: “Chúng ta có thể đừng như vậy được không? Hà, em là bà xã của anh, nhà này cũng là nhà của em, đừng phải sạch quan hệ của em với cái nhà này.”

“Không muốn như thế thì ly hôn đi, nhất định phải thấy ý kiến của tôi sao? Được rồi, không phải là để con trai của anh vào đây sống sao, tôi không ý kiến. Anh có đưa mẹ của đứa bé hoặc người phụ nữ nào khác tới đây sống tôi cũng không có ý kiến gì. Chuyện này được chưa, bỏ tôi ra, tôi bị muộn rồi.”

Mặt Giản Chiến Nam trở nên xanh mét, lời của Mạc Mạc như một con dao đâm vào tim hắn, đau đến mức thở không nổi, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào ánh mắt của Mạc Mạc, trong mắt cô cái gì cũng không có, trống không!

“Không để ý phải không?” hốc mắt của Giản Chiến Nam đỏ lên, bảo hắn đi tìm người phụ nữ khác, đây là lời nói của bà xã hắn, “Được, như vậy bây giờ chúng ta cùng đi đón Tiểu Hoành về.”

Mạc Mạc lạnh lùng nhìn hắn: “Đó là con của anh, vì sao tôi phải đi đón, tôi còn phải đi học.” Mạc Mạc dùng sức bỏ tay hắn ra, muốn giãy giụa, nhưng hắn không buông tay, Giản Chiến Nam âm trầm nói: “Sao thế, không đo? Có phải rất đề ý không, đề ý tới việc anh đưa đứa bé về nhà ở, Mạc Tiêu Hữu em đề ý đến đứa bé này, càng đề ý đến chuyện anh đưa người phụ nữ khác về, bởi vì em yêu anh, căn bản trong tim em chỉ có anh, những lời em nói đều là nghĩ một đường nói một nẻo?”

“Anh đúng thật là tự kỷ!” Mạc Mạc nhíu mày, “Nếu anh cảm thấy tôi đề ý, vậy anh đừng đón về nữa, tội gì phải khó xử vì tôi, nói không chừng người trong nhà anh lại nói tôi là mẹ kế độc ác, ngược đãi trẻ con, thực ra anh đồng ý ký tên ly hôn là hay nhất, nhất cả vấn đề nan giải đều được giải quyết.”

Giản Chiến Nam sắp tức đến hộc máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đưa em tới trường.”

“Cảm ơn, không cần, có tài xế rồi.”

Giản Chiến Nam miễn cưỡng buông Mạc Mạc ra, Mạc Mạc liền xoay người đi, may Giản Chiến Nam nhanh lại, lấy di động từ trong túi quần, bấm một dãy số “Cô chủ ra ngoài, các cậu đi theo, đừng để cho vợ tôi phát hiện, nhất định phải bảo vệ an toàn cho cô ấy.”

“Anh Giản yên tâm, chúng em nhất định sẽ bảo vệ tốt cô ấy.”

Giản Chiến Nam ừ một tiếng rồi tắt điện thoại, lại gọi điện thoại cho Lăng Việt Nhiên: “Có tin gì không?”

“Tạm thời không có, cậu phải bảo vệ Mạc Mạc cho tốt, tôi sợ những người đó sẽ xuống tay với Mạc Mạc!”

Sắc mặt Giản Chiến Nam trở nên nghiêm trọng, dẫn dờ: “Tôi biết rồi, có tin gì phải báo cho tôi biết.”

“Tôi biết rồi.”

Hai người nói chuyện ngắn gọn xong thì tắt điện thoại.

Chỉ tại buổi sáng Mạc Mạc có tiết, sau khi ra khỏi phòng học, thấy lái xe chờ cửa, một người rất đơn giản, buổi sáng khi ra ngoài, Mạc Mạc mới phát hiện, Giản Chiến Nam mời lái xe mới, gọi là Hàn Chấn Dạ.

“Cô chủ, xe ở bên kia.” Hàn Chấn Dạ lễ phép chỉ xe ở bên kia, ở tại chỗ trống cách phòng học không xa, thái độ của anh ta không kiêu ngạo không xu

nịnh, khí thể bất phàm, giờ tay hay nhắc chân đều mang theo phong thái của hiệp sĩ.

“Bây giờ tôi vẫn chưa muốn về, anh không cần đón tôi,” Mạc Mạc nói xong thì bước đi, Hàn Chấn Dạ lại nói: “Đi đâu tôi đưa cô đi.”

“Là Giản Chiến Nam bảo anh một bước cũng không rời khỏi tôi?” hai tay Mạc Mạc vòng trước ngực nhìn Hàn Chấn Dạ, nghĩ Giản Chiến Nam lại dùng lại trò cũ, để người khác đi theo cô, sợ cô chạy mất?

Hàn Chấn Dạ mỉm cười, nói giải thích: “Anh Giản dặn dò bảo tôi nhất định phải theo sát đưa cô về nhà, nếu không nhận được người, tôi sẽ bị sa thải, cô chủ, bây giờ tìm một công việc rất khó, nhất định cô sẽ không khiến tôi khó xử, đúng không?”

“Anh lại còn có thể nói, đi thôi, đưa tôi tới nhà bạn.” Mạc Mạc nói xong thì đi tới hướng đỗ xe, Hàn Chấn Dạ cũng đi tới, nhưng hẩn lại quan sát nhìn xung quanh một chút, rồi đi tới trước mở cửa xe cho Mạc Mạc.

Sau khi lên xe, Hàn Chấn Dạ lái xe ra khỏi vườn trường, mới ra tới cửa thì thiếu chút nữa xe đụng phải một cậu bé, cậu bé kia đột nhiên lao tới, nếu không phải Hàn Chấn Dạ lái xe giỏi thì hậu quả đúng là không dám nghĩ tới.

Hai người cùng xuống xe, vội vàng xem đứa bé kia có sao không, đợi đến lúc Mạc Mạc nhìn rõ mặt của đứa bé thì trong lòng cô lại hoảng một chút, đó là Tiểu Hoàn, trên khuôn mặt tròn vo đáng yêu lại nở nụ cười vui vẻ, thấy Mạc Mạc nên đường như rất vui.

Sao đứa bé lại ở đây, nó từ đâu tới, tới đây làm gì? Chỉ một mình thôi sao, Mạc Mạc nhìn xung quanh một chút, chắc rằng chỉ có một mình đứa bé đến, nhìn thấy đứa bé, Mạc Mạc lại nghĩ tới Nhã Nhi nghĩ tới Giản Chiến Nam, nghĩ tới đứa con mình vừa mất đi, nếu có thể, cô sẽ làm như không thấy đứa bé này, nhưng Tiểu Hoàn đi tới, đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô, mềm mềm, nho nhỏ, nắm trong lòng bàn tay có cảm giác rất kỳ lạ, cô muốn không thấy cũng không được.

“Cháu đi một mình?” Mạc Mạc nói chuyện không tình nguyện.

Tiểu Hoàn gật đầu.

“Cháu tới đây làm gì?”

Tiểu Hoàn không thể nói, chỉ nhìn Mạc Mạc, vươn một bàn tay nhỏ khác chỉ Mạc Mạc, Mạc Mạc nhíu mày, nghi ngờ nói: “Cháu tới tìm dì?” Tiểu Hoàn gật đầu.

Đột nhiên Hàn Chấn Dạ nói: “Đứa bé này rất giống với cô chủ.”

“Hả, phải không?” Mạc Mạc không nhận được đánh giá Tiểu Hoàn, hình như cũng có điểm giống cô, nghĩ lại, có điểm giống là đúng rồi, cô không phải là thể thân của Nhã Nhi sao, nên cô nói với về cô đơn: “Có lẽ, bởi vì tôi với mẹ nó giống nhau.”

“Trước tiên lên xe đi.”

Nên làm gì bây giờ? Trước tiên Mạc Mạc đưa Tiểu Hoàn lên xe. Ngồi trong xe, Tiểu Hoàn ngồi bên cạnh Mạc Mạc, Mạc Mạc nhìn đứa bé này, hình như nó rất thích cô, là lấy lòng mẹ kế sao? Nhưng lại không giống, cô thấy được tình cảm chân thành trong mắt của đứa bé, lúc Tiểu Hoàn nhìn thấy cô thì tự nhiên lại tỏ rõ vui mừng trong mắt như thế, giống như cô là mẹ của nó vậy. Nhã Nhi là mẹ kế, trời, Mạc Mạc thừa nhận mình đã suy nghĩ lung tung rồi. Còn nữa, nó còn nhỏ như thế, sao có thể tìm được cô? Đầu Mạc Mạc như to ra.

Đưa Tiểu Hoàn về đến nhà, Mạc Mạc bảo đi tố gọi điện cho Giản Chiến Nam, nói cho hẩn là đứa bé ở nhà, nếu không sẽ nghĩ là nó mất tích. Giữa trưa, Mạc Mạc và Tiểu Hoàn cùng ăn trưa.

Lúc ăn trưa, Tiểu Hoàn ngồi bên cạnh Mạc Mạc, Mạc Mạc không được tự nhiên cho lắm, vì Tiểu Hoàn cứ nhìn cô, cô chỉ có thể nói: “Đừng nhìn đi nữa, nhanh ăn cơm đi, nhìn đi là ăn không no đâu.”

Ánh mắt Tiểu Hoàn hơi âm trầm, đột nhiên nhảy xuống ghế rồi chạy đi, Mạc Mạc cũng không biết sao lại thế, mình nói gì sai sao? Cầu cứu nhìn về phía đi Tố, đi Tố nói “Tôi đi xem sao.”

Mạc Mạc ngồi ở đó, hơi mất tinh thần, chỉ cảm thấy cuộc sống bây giờ không xong, cô phải nhanh chóng dứt điểm, đang nghĩ ngợi thì Tiểu Hoàn chạy tới, trong tay một cây bút và quyển vở, đứng bên cạnh cô, mở ra, dùng bút viết lên mấy chữ non nớt: Dì là mẹ!

Về mặt Mạc Mạc căng thẳng, không! Cô không phải là mẹ của nó, mẹ nó là Nhã Nhi. Cô căn bản có thể làm mẹ nó, mấy năm trước có thể, nhưng bây giờ thì không, bây giờ cô lại mất đi cục cưng, đột nhiên cô đứng lên, sắc mặt hơi kém: “Dì... dì không phải mẹ của cháu, không phải... cháu có thể gọi dì là dì, nhưng dì không phải là mẹ của cháu...” cô sẽ không làm mẹ đứa con của Nhã Nhi, sẽ không!

Đôi mắt to của Tiểu Hoàn chảy đầy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, đáng vẻ rất thương tâm và tủi thân, hơi tức giận xé vở ra, nó không biết nhiều chữ, mấy ngày nay nó mới học xong bài này, nếu nó có thể nói thì tốt rồi, vì sao nó không thể nói, nước mắt của Tiểu Hoàn chảy ngày càng nhiều.

Mạc Mạc thấy Tiểu Hoàn như thế thì trong lòng hốt hoảng, bất an: “Dì Tố, dì chăm sóc cho Tiểu Hoàn, tôi không thoải mái, muốn đi nghỉ.” Mạc Mạc sợ phải nhìn thấy biểu tình bi thương của Tiểu Hoàn, nên dặn dò rồi vội rời đi.

Giản Chiến Nam về nhà, thấy Tiểu Hoàn ngồi giữa bàn ăn, đáng vẻ rầu rĩ, cô giáo ở trường gọi điện thoại tới nói không thấy Tiểu Hoàn, hẩn hoảng sợ,

vừa lúc nhận được điện thoại từ nhà gọi tới, mới biết được tiểu tử này thế mà lại một mình chạy đi tìm Mạc Mạc. Hắn không thể lý giải được Tiểu Hoành làm như vậy là vì sao, vì sao lại đi tìm Mạc Mạc, vì sao lại thích Mạc Mạc như thế, còn thích Mạc Mạc hơn là thích người ba như hắn, hắn nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra.

“Tiểu Hoành!” Giản Chiến Nam đi qua, bàn tay to đặt trên đầu Tiểu Hoành, Tiểu Hoành ngẩng đầu lên nhìn Giản Chiến Nam rồi lại cúi đầu, đáng vẻ như người đã làm sai.

Giản Chiến Nam lấy thân phận làm ba nói chuyện với Tiểu Hoành: “Tiểu Hoành, sau này không cho phép con chạy lung tung như thế, người lớn sẽ lo lắng, con làm thế là không đúng, biết không?”

Tiểu Hoành gật đầu.

“Có chuyện gì không vui à?”

Tiểu Hoành lắc đầu.

“Ăn no rồi đi ngủ, con sẽ ở phòng trước kia con ở.”

Tiểu Hoành gật đầu cầm đĩa ăn cơm. Giản Chiến Nam thì đi tìm Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc lại khóa trái cửa, hấn gõ cửa cũng không có ai phản ứng, hấn biết, tâm tình Mạc Mạc không tốt, chỉ đành buồn bã rời đi, Tiểu Hoành, Mạc Mạc không thể thích nó.

Vào một buổi chiều Mạc Mạc rất khó chịu, đau đến nỗi không nên lời. Buổi tối sau khi ăn cơm xong, cô nằm đó thế nào cũng không ngủ được, ngay lúc cô đang trần trọc thì cửa phòng ngủ bị ai đó gõ lên, cô không biết làm sao nên ngồi dậy.

“Cô à.”

Là giọng của dì Tổ “Chuyện gì?” cô hỏi.

Di Tổ đẩy cửa đi vào, vẻ mặt lo lắng, nói: “Cô à, cô mau đi xem cậu một chút đi, cậu ấy ngồi ở quán bar uống rượu, sau khi ăn cơm uống cho tới giờ, đã say rồi, bây giờ đang nôn...”

“Anh ta bị loét dạ dày, không muốn sống nữa sao?” Mạc Mạc nhìn không được nói, cũng vội xoay người xuống giường, nhưng lại dừng bước, nói với dì Tổ: “Gọi bác sĩ gia đình tới, thuận tiện bảo nhà bếp làm hăm gạo kê cho anh ta.”

“Đã hăm rồi, nhưng cậu không chịu ăn, cô à, cô vẫn nên xem thử xem, ai cũng khuyên không được cậu ấy, nếu uống nữa sẽ có chuyện đó.”

Mạc Mạc do dự một chút những vẫn ra khỏi phòng, dì Tổ vội cầm áo khoác thêm cho Mạc Mạc, Mạc Mạc thì vội vàng đi về quán bar, đến nơi quả nhiên thấy Giản Chiến Nam khó chịu đang nằm trên sofa, tay tùy tiện kéo áo, mày nhăn lại, vẻ mặt đau khổ, cô đang muốn đi qua thì đột nhiên Giản Chiến Nam đứng dậy, nghiêng ngả đi về phía toilet, cô lại bắt đầu đau lòng, Mạc Mạc biết nhất định là hấn muốn ới.

Cô không biết phải làm sao, rất tức giận, hấn lớn như thế rồi sao lại không biết quý trọng chính bản thân mình, biết rõ dạ dày không tốt mà còn uống rượu nữa, không muốn sống nữa sao, càng nghĩ càng giận, nhưng nghe tiếng khó chịu của hấn, cô lại bắt đầu đau lòng, sao cô lại mắc nợ như thế chứ.

Mạc kệt hấn, để cho hấn nôn, nôn tới chết luôn đi, nhưng trong lòng lại dằn vặt, chân không tự chủ mà đi vào toilet, vỗ lưng giúp hấn, lấy nước, súc miệng, như một người hầu hạ hạ đại gia.

Hấn ới ra vài thứ, khó chịu, Mạc Mạc cũng đau lòng, đợi tới lúc hấn nằm lên sofa, dì Tổ bưng canh tới, Mạc Mạc ngồi bên cạnh hấn, cời cúc áo sơ mi cho hấn, không còn gì trối buộng, tay hấn mới không kéo lung tung nữa, tay Mạc Mạc vỗ vỗ lên mặt hấn “Giản Chiến Nam, anh tỉnh đi, về phòng ngủ, trong quán bar làm sao ngủ.”

Giản Chiến Nam mở mắt nhìn Mạc Mạc một cái rồi lại nhắm mắt, đang men say, hoặc là khó chịu nên không có sức nói chuyện, dì Tổ đem nước cháo gạo kê tới cho Mạc Mạc, tay Mạc Mạc đỡ đầu Giản Chiến Nam, để hấn tựa vào trong ngực cô “Ăn ít nước cháo, sẽ không khó chịu nữa.”

Nhưng Giản Chiến Nam lại nói: “Không ăn, ... bà xã không cần tôi. ... Tôi muốn bà xã dứt tôi ăn.”

Lúc say rượu không biết bà xã là ai, Mạc Mạc vừa tức vừa buồn cười, sao lại gả cho một tổ tông như thế chứ, chỉ muốn mặc kệ hấn nhưng cuối cùng cũng dỗ hấn: “Anh không uống, thì bà xã anh sẽ không cần anh nữa.”

Lúc này Giản Chiến Nam mới mở miệng, lăm bằm ăn canh, nhưng sau đó lại không kiềm được ới ra, Mạc Mạc lại dỗ hấn ăn hết bát canh, gây sức ép một lúc lâu, cuối cùng Giản Chiến Nam cũng không ới ra nữa, nhưng lại muốn đi toilet, chắc là hấn đi tiểu, nhưng đi cũng không xong, Mạc Mạc đành giúp hấn, hấn liền cời quần, Mạc Mạc thì rõ ràng thấy được anh em nhỏ của hấn đi tiểu, rồi mặt lại đỏ lên.

Hấn đi tiểu xong, kéo lại quần, cả thân người nặng đều dựa trên người Mạc Mạc, Mạc Mạc cố sức dìu hấn về sofa, muốn để hấn nằm xuống, nhưng hấn lại vùng dậy, không chịu nằm, cô ngã lên sofa rồi bị hấn đè lên dính sát người.

“Này! Anh đứng dậy đi!” Mạc Mạc nhú mày giục hấn.

Hấn ôm cô, mặt chôn trong cổ cô, giọng nói rầu rĩ mang theo men say: “Đây là nhà của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, NH là ông xã của Mạc Mạc, cả

đòi đều là... Mạc Mạc dùng tức giận, ông xã biết sai rồi, Mạc Mạc tha thứ cho ông xã đi được không... Được không... Mấy ngày nay, anh rất nhớ Mạc Mạc, em cũng không nói chuyện với anh, cũng không nhìn anh, không cho anh ôm, cũng không gọi anh là ông xã, anh rất khó chịu đó bà xã... Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ... nhưng không ngờ có một ngày lại đánh phụ nữ, mà lại là bà xã của anh, là người phụ nữ anh yêu nhất... Mạc Mạc nhất định cực cực rất hận anh, nó sẽ không tha thứ cho anh, là anh đã cướp mất sinh mệnh của nó, Mạc Mạc, có phải cực cực rất hận anh không...”

Nước mắt chảy ra từ khóe mắt của Mạc Mạc không một tiếng động, chắc chắn Giản Chiến Nam còn chờ mong đứa bé hơn cô, nhưng chính tay hắn đã hủy đi sự chờ mong đó, tự tay làm mất đi cực cực, cho rằng hai người bên nhau sẽ giúp nhau chữa lành vết thương, nhưng giờ đây, dựa vào càng gần thì nỗi đau càng đậm.

“Bà xã...” Giản Chiến Nam từ từ nhắm hai mắt, môi mím quàng hôn lên cổ lên mặt cô “Còn đau không... ở đây... còn đau không?” tay Giản Chiến Nam nắm lấy tay Mạc Mạc, đánh vào trên mặt mình “Bà xã, em đánh anh đi, đánh anh đi...”

Mạc Mạc không hề bắt bẻ, một bạt tai rất mạnh đánh vào trên mặt Giản Chiến Nam, Mạc Mạc hoảng sợ, tay cũng phát run, lòng bàn tay nóng rất, men say của Giản Chiến Nam cũng bớt đi vài phần, đôi mắt mê ly cũng tỉnh đi không ít, nước mắt của Mạc Mạc lại thi nhau rơi xuống, nói nhỏ: “Anh điên rồi à, anh là người điên...”

“Mạc Mạc, anh không đau, một chút cũng không đau.” Giản Chiến Nam kéo tay Mạc Mạc lại để trong lòng bàn tay, từng chút hôn nước mắt trên mặt cô. Mạc Mạc ngăn cản nụ hôn của hắn, nhưng hắn không cho cô phản kháng, lưỡi xâm nhập vào trong miệng của cô, hưởng thụ hương vị của cô, bàn tay như lửa nóng cũng vội vàng thăm dò lên cơ thể cô, vén vấy ngực của cô lên, kéo quần của cô xuống.

Mạc Mạc co đầu gối thúc cho hắn một cái, hai tay hung hăng đẩy hắn ra, Giản Chiến Nam say chéch choáng rơi trên mặt đất, đầu đập vào sàn nhà, vang lên một tiếng rất lớn, Mạc Mạc hét hồn, “Giản Chiến Nam, anh sao thế?”

Cô kéo lại quần áo, nước mắt ở khóe mắt còn chưa khô, quỳ gối bên cạnh hắn, vội nhìn đầu hắn, nhưng sao hắn không phản ứng, Mạc Mạc hoảng loạn đẩy đẩy hắn “Giản Chiến Nam anh sao thế, đừng dọa tôi, đừng giả bộ nữa, tôi biết anh không sao cả, đứng dậy đi, đừng mượn rượu mà giả điên...”

Mạc Mạc cảm thấy Giản Chiến Nam đang sử dụng khổ nhục kế, cô néo néo mũi hắn, hắn không phản ứng, cô lại chọc nách hắn, hắn vẫn không phản ứng như cũ, mặt Mạc Mạc lập tức trắng bệch, bối rối lẩm bầm “Tôi đi gọi bác sĩ, tôi đi gọi người tới...”

Lúc Mạc Mạc đứng dậy, thì eo bị ôm chặt, bị người ôm: “Bà xã,... anh đau...”

Mạc Mạc lau nước mắt trên mặt, vội quay đầu nhìn hắn “Đau như thế nào?”

Giản Chiến Nam từ từ ngồi dậy, tay đỡ ót, Mạc Mạc nhìn theo tay hắn thì thấy chất lỏng màu đỏ chảy ra “Uống rượu giả điên, đáng đời...” bị thế thôi không chết người được, Mạc Mạc hung hăng đẩy hắn ra, cô đứng dậy bước đi, nhìn quần lót còn ở trên xô pha, không biết có nên mặc lại hay không, mắt cô đỏ ửng, kéo chặt váy ngủ chạy ra ngoài.

Giản Chiến Nam lắc lắc đứng dậy, ót đau, bước mấy bước thì xiêu vẹo ngã phía sau Mạc Mạc, tay duỗi ra ôm lấy eo cô “Bà xã, em tha thứ cho anh một lần đi, anh rất hối hận, anh biết sai rồi mà, em tha thứ cho anh đi...”

Mạc Mạc đau khổ gào lên “Giản Chiến Nam, anh là đồ thói nát, anh muốn tôi tha thứ cho anh mấy lần, anh nói đi, muốn tôi tha thứ bao nhiêu đây, một lần rồi một lần, tha thứ cho anh một lần như tôi lột đi một lớp da. Không phải mỗi lần anh phạm sai lầm thì tôi đều tha thứ cho anh sao, tôi không độ lượng như thế, tôi là người, không phải là thánh, dù anh làm gì sau thì tôi đều có thể tha thứ, anh luôn yêu cầu tôi tha thứ, như thế không quá đáng sao, tìm tôi cũng là thịt, sẽ đau, sẽ đau anh có biết không!”

“Mạc Mạc!”

“Đừng gọi tôi là Mạc Mạc, cũng đừng gọi tôi là bảo bối, lại càng đừng gọi tôi là bà xã, tôi là một bụi cỏ, tôi thích sống ở trên đất hoang, là một cuộc sống đơn giản, tôi xin anh, để cho tôi sống cuộc sống đơn giản, nhà giàu này, nơi xa hoa này không hợp với tôi, tôi sắp chết rồi, tôi sắp thở không được rồi, anh có biết không...”

Mạc Mạc đẩy Giản Chiến Nam ra, cũng không lại trốn chạy, Giản Chiến Nam chỉ cảm thấy đau đớn từng đợt, cơ thể cao to suy sụp ngã trên xô pha, khó chịu, cả người đều rất khó chịu, Mạc Mạc nói hắn quá đáng, hắn không phải là thật quá đáng...

Một đêm Mạc Mạc không ngủ, buổi sáng ăn chút ít rồi lại đi ngủ, lúc Giản Chiến Nam cũng đã rất khuya, chuyện đêm qua hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn say, nhưng không say đến mức bất tỉnh. Hắn say chéch choáng, hơn nữa, mấy ngày nay không ăn uống tử tế mới có thể uống rượu đến mức khiến dạ dày khó chịu.

Hắn đi vào phòng Mạc Mạc, nhớ tới lời cô, cô sắp không thở được nữa, sắp chết, cuộc sống hiện tại đều không hợp với cô, tìm hắn lại đau. Hắn hôn lên khuôn mặt nhỏ của cô, sau đó lặng lẽ rời đi.

Tiểu Hoành đã được lái xe đưa tới trường học đặc biệt, đó là những đứa trẻ đặc biệt, không thể nói, không thể nghe, không thể nhìn, Tiểu Hoành là một trong số đó. Giản Chiến Nam tắm sạch, cả người phấn chấn hơn, hắn lái xe tới công ty, bận đến ức sứt đầu bể trán, lúc này trợ lý đi vào “Tổng giám đốc, Giang Nhã đến.” Giản Chiến Nam đã từng dặn dò, nếu có ai gọi là Giang Nhã đến tìm hắn, nhớ phải thông báo cho nên đã nhớ rõ trong lòng.

Ánh mắt Giản Chiến Nam chớp lên ánh sáng khác thường “Đề cô ta vào...”

“Vâng.” Trợ lý đi ra ngoài, còn Giản Chiến Nam thì thần nhiên ngồi dựa lưng vào ghế, chờ Giang Nhã đến, sau vài phút, có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Hấn nói thần nhiên.

Cửa bị đẩy ra, Giang Nhã mặc đồ bộ, xuất hiện trước mặt hấn, khuôn mặt hơi tiều tụy, nhìn qua rất đối lập, bộ dạng rất đau khổ.

Giản Chiến Nam thờ ơ nói “Tìm tôi có việc gì?”

“Có chút việc.” Giang Nhã nói ngập ngừng.

“Ngồi đi.” đôi mắt đen của Giản Chiến Nam lướt nhìn Giang Nhã, “Tôi còn bận nhiều việc, có việc thì nói đi.”

Nước mắt Giang Nhã rơi xuống, “Chiến Nam, ...em .... em mang thai rồi ... em không biết nên làm sao bây giờ..”

Hấn nhướn mày, vẻ mặt vô tội, nói lạnh lùng: “Mang Thai? Có quan hệ gì với tôi?”

Nước mắt Giang Nhã thi nhau chảy xuống, “Sao lại không có quan hệ gì với anh...Chiến Nam, đứa bé là của anh mà, đêm hôm đó, chúng ta ở khách sạn... có rồi... em không biết...”

“Đứa bé không phải là của tôi.” Giản Chiến Nam nói lạnh lùng như băng không hề có chút độ ấm nào.

“Chiến Nam, em biết anh sợ vợ của anh không vui. Em sẽ không tìm cô ấy, cũng sẽ không nói cho cô ấy biết, em không cần danh phận... chỉ cần...”

“Nói trọng điểm” hấn không có thời gian để dài dòng với cô.

Giang Nhã thử nói: “Em... em muốn sinh con của chúng ta...”

Giản Chiến Nam cười nhẹ nhàng: “Vậy thì sinh!”

Edit: đáng ra là post từ hôm qua, nhưng loay hoay mãi mà ko vào được wp, nên hôm nay mới post.

mong mọi người sẽ giải tỏa được 1 chút bức xúc nào đó vì đây là giai đoạn ngược nam 9, cho nữ 9 ít công bằng)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Giản Chiến Nam rất muốn cải thiện quan hệ lạnh như đông băng với Mặc Mặc. Giải thích, nhận lỗi, cũng dùng không được, nên hấn liền đổi cách mới. Hai người đã chia phòng ngủ hơn một tháng rồi, dường như hấn không hề tới gần Mặc Mặc. Trước tiên, hấn cần từng bước từng bước tiếp cận cô, có càng nhiều thời gian tiếp xúc với cô càng tốt, từng chút đánh chiếm được trong trái tim cô.

Bỏ tôi sau khi ăn cơm xong, theo thường lệ Mặc Mặc ra ngoài đi dạo, Giản Chiến Nam điều động hết toàn bộ lực lượng có thể điều động, ngay cả Mặc Bảo cũng tham gia. Mặc Bảo đã được huấn luyện cơ bản, nhìn ngón tay ra lệnh của Giản Chiến Nam nên liền nhảy trước mặt Mặc Mặc, nghịch ngợm không thôi.

Giản Chiến Nam muốn dùng Mặc Bảo để tạo đề tài, nhưng Mặc Mặc không hề có động tĩnh gì. Dù Mặc Mặc rất thích Mặc Bảo, đáng tiếc, bây giờ Mặc Bảo là do Giản Chiến Nam phái tới, nên cô liền không nhìn tới Mặc Bảo, tùy nó cứ ở bên người cô quẩn tới quẩn lui, nhảy tới nhảy lui.

Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành từ từ đi theo phía sau Mặc Mặc, Mặc Mặc bước một bước hai người cũng bước một bước, không quấy nhiễu, Mặc Mặc muốn nói gì cũng không có cơ hội, chỉ đành để hấn đi theo.

Tiểu Hoành rất coi thường khi nhìn dáng vẻ thất bại của Giản Chiến Nam, tay nhỏ bắt sau lưng, lắc lắc đầu, thờ dài, cảm thấy Giản Chiến Nam là không có hy vọng, nếu ba không giữ được mẹ, thì hấn trở thành trẻ mồ côi, nhất định là bất hạnh.

Sau khi đi dạo, Tiểu Hoành ngoan ngoãn về nhà ngủ, Mặc Mặc tắm rửa sạch sẽ rồi xem tivi một lát rồi đi ngủ, mới nằm xuống, cửa phòng ngủ bị mở ra, một dải ánh sáng chiếu vào, cô nhìn thấy bóng dáng thân quen đứng ở cửa, rất cao, Mặc Mặc cũng ngồi dậy, cảnh giác nhìn người tới.

Trong tay của hấn cầm theo gối, đi từng bước tới mà không nói lời nào, rất tự nhiên bình tĩnh bỏ gối lên giường, cơ thể cao lớn cũng nằm bên cạnh Mặc Mặc, tìm một tư thế thoải mái rồi ngủ. ...

Mặc Mặc đưa tay mở đèn đầu giường, nhìn Giản Chiến Nam đầy tức giận, sao hấn lại tự giác như thế chứ, ai cho hấn vào đây để ngủ “Phiền anh đi ra

ngoài cho.” Mạc Mạc không khách khí ra lệnh.

Giản Chiến Nam da mặt dày, vươn tay ôm Mạc Mạc ngã vào trong lòng hắn “Bà xã, khuya rồi, ngủ đi.”

Mạc Mạc dùng sức để giãy ra khỏi cái ôm của Giản Chiến Nam, nhú mồm, lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nói một cách không cứu vãn: “Mời anh quay về phòng ngủ của anh.”

“Vi sao?” đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc không nháy mắt, “Chúng ta là vợ chồng mà, ngủ cùng nhau là đương nhiên, bà xã, một nửa giường cũng là của anh, một nửa là của em.”

Mạc Mạc không nói gì, không muốn lý luận với hắn, lập tức xuống giường, đi ra ngoài, Giản Chiến Nam nhảy xuống giường đuổi theo “Bà xã, em đi đâu thế?”

“Đi tới phòng không có anh.”

Giản Chiến Nam bắt đầu đi giày, “Được rồi, em ngủ đi, anh đi!” nói xong thì bước đi, hắn muốn đánh lâu dài, không vội nhất thời, mỗi tối hắn đều sẽ tới, một ngày nào đó, Mạc Mạc cũng sẽ lười mà đuổi hắn đi.

Mạc Mạc đóng cửa, trở lại giường tiếp tục ngủ, nhưng trên giường còn vương lại mùi của hắn, xa lạ mà quen thuộc, hơn một tháng nay, không hề có hắn bên cạnh, không tỉnh lại trong lòng hắn, cô đã từ từ quen với thói quen đó để chìm vào giấc ngủ, quen mờ mắt ra không thấy hắn, thực ra thì cũng không có gì khó khăn.

Một đêm, hai đêm. ....ba đêm. ....bốn đêm. ....Giản Chiến Nam kiên trì, không ngừng tấn công phòng ngủ của Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc luôn rất nguyên tắc đuổi hắn ra ngoài, Giản Chiến Nam nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, hơi phiền não, nhú mồm. Quay lại thấy Tiểu Hoành, nó đứng ở trước cửa phòng mình nhìn hắn, lắc đầu với hắn, giống như đang nói, ba à, ba rất thất bại.

Mới là bắt đầu, hắn sẽ không buông tha dễ dàng, Giản Chiến Nam cho Tiểu Hoành một ánh mắt sắc bén “Quay về ngủ!” Tiểu Hoành tao nhã xoay người, quay lại ngủ, cầu nguyện cho Giản Chiến Nam nhanh bắt được vợ.

Lại một đêm khác, trước sau như một, Giản Chiến Nam tấn công phòng ngủ của Mạc Mạc, hắn đưa tay mở cánh cửa quen thuộc, nhưng cánh cửa bị khóa trái, không sợ, hắn có chìa khóa dự phòng, hắn đã chuẩn bị tốt để đối phó với chiêu này của Mạc Mạc.

Giản Chiến Nam lấy chìa khóa ra để mở, lại phát hiện mở không ra, trong lòng hơi tức, thử cả mấy chìa cũng không được, lúc này hắn mới ý thức được, Mạc Mạc đã đổi khóa, hắn rất muốn đá văng cánh cửa kia ra, nhưng vẫn nhịn, cuối cùng đành có thể trở về phòng sát bên cạnh với vẻ mặt xám xịt.

Sáng ngày hôm sau, Mạc Mạc ăn cơm sớm rồi đi học, còn hôm nay Giản Chiến Nam không đi làm. Tiểu Hoành cũng không tới trường, nó thấy rất nhiều người xuất hiện trong nhà, sau khi nghe phân phó của Giản Chiến Nam xong thì liền bắt đầu làm việc.

Hiệu suất công việc rất nhanh, chỉ thời gian nửa ngày, bức tường ngăn cách phòng của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam liền xuất hiện một cánh cửa tò vò, vì sao là cửa tò vò, vì không lắp cửa, trên cửa chỉ treo một bức tranh rất đẹp, là nơi để Giản Chiến Nam xâm nhập vào, và Mạc Mạc cũng không cách nào để khóa cửa được.

Giản Chiến Nam đứng dựa vào bên cạnh cửa tò vò với nụ cười thỏa mãn, Tiểu Hoành giơ ngón tay cái lên với Giản Chiến Nam, ba à, ba có thể nghĩ ra như thế, nhưng nếu Mạc Mạc người ta tới phòng khác ngủ thì sao?

Thực ra lo lắng của Tiểu Hoành là thừa, bởi vì nó phát hiện rất nhanh là, các phòng khác đều không có giường, ba thật rất nham hiểm, chiêu này mà cũng nghĩ ra được, không biết Mạc Mạc có tức đến há miệng luôn không?

Sau buổi chiều khi tan học về, luôn cảm thấy có gì đó mùi gì đó không đúng, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, lúc cô vào trong nhà thì thấy Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, là cảm giác cha con hai người vui vẻ. Hình ảnh ấm áp đó luôn khiến Mạc Mạc chua xót.

Tiểu Hoành rất thông minh chạy tới lấy dép cho Mạc Mạc, lại muốn cầm sách giúp cô, Mạc Mạc thấy hơi ngượng, liền cự tuyệt, tay vỗ vỗ trên mái tóc quăn của Tiểu Hoành, đứa bé này, đứa bé này thật sự khiến người khác yêu thích, nếu không phải là con của Nhã Nhi và Giản Chiến Nam thì cô cũng sẽ rất thích.

“Về rồi à.” Giản Chiến Nam cũng tro mặt đi tới, Mạc Mạc ừ một tiếng rồi lên lầu, cũng không chú ý tới vẻ mặt kỳ lạ của Giản Chiến Nam. Nhìn bóng dáng cô lên lầu, trong lòng Giản Chiến Nam suy nghĩ, không biết Mạc Mạc nhìn thấy trên tường nhiều hơn một cái lỗ thì sẽ phản ứng sao. Đứng đợi cùng Tiểu Hoành với vẻ mặt lo lắng, một lát sau cũng không thấy Mạc Mạc có phản ứng gì, thì trong lòng lại lắng xuống.

Bữa cơm tối vẫn nặng nề như cũ, lúc Mạc Mạc ăn cơm, Tiểu Hoành thích ngồi bên cạnh cô, cô không phản ứng gì, cũng không thích, chỉ hờ hững, nhưng lúc Tiểu Hoành gấp một miếng thịt kho tàu bỏ trong bát của cô, thì đột nhiên cô lại thấy sao bản thân mình lại nhỏ mọn như thế, nếu đã dự tính không tiếp tục với Giản Chiến Nam thì cần gì phải chú ý tới một đứa bé luôn lấy lòng cô như thế, nó chỉ mới 6 tuổi, nó đâu có sai.

Ăn xong cơm, Tiểu Hoành đi ngủ, nó không ngờ tới là Mạc Mạc lại tới phòng nó, Mạc Mạc luôn rất lạnh lùng với nó, bảo nó gọi là đi, nó thấy trong tay Mạc Mạc ôm một con thú nhồi bông lớn như người đó, nó nhìn Mạc Mạc, chờ cô nói chuyện, là cô muốn đưa cho nó sao?

Mạc Mạc đi tới bên giường của Tiểu Hoành, để con gấu trên giường của Tiểu Hoành, “Tặng cho cháu để làm bạn, được không?”

Tiểu Hoành không đáp lại nhưng lại dùng ánh mắt thật lớn nhìn Mạc Mạc, trong giây lát Mạc Mạc không được tự nhiên “Không vui à?”

Tiểu Hoành lắc đầu.

Mạc Mạc cười, thực ra cô không biết bé trai thích gì ‘ngủ đi!’. Mạc Mạc nói xong thì bước đi, Tiểu Hoành giữ chặt tay cô, Lại khoa tay múa chân làm động tác kia với cô. Mạc Mạc không hiểu nên chỉ có thể cười, bảo Tiểu Hoành đi ngủ sớm, sau đó ra khỏi phòng.

Về phòng ngủ của mình, nhìn trên bức tường với cái lỗ để trống, chuỗi rèm che đóng đưa nhẹ nhàng, cô hít sâu, trong đôi mắt như nặng trĩu điều gì đó, khi tắm, lúc đi ngủ cũng đều nhìn Giản Chiến Nam ngهنhng ngang đi vào từ cửa đó, hẳn lại có thể nghĩ được làm thông giữa hai phòng.

Giản Chiến Nam đi tới, trên gương mặt tuấn tú có nở nụ cười thần nhiên, thực ra là đang che giấu lo lắng của hắn, khi đi đến bên giường, ngồi lên, tay tắt đèn, căn phòng trở nên tối sẫm, hắn nằm bên cạnh Mạc Mạc, trong lòng hơi mừng thầm, Mạc Mạc không đuổi hắn ra ngoài, hắn đã từng bước thành công, một lát sau cơ thể Giản Chiến Nam cứ từ từ tới gần Mạc Mạc, sau đó thật cẩn thận đưa tay ra ôm lấy eo Mạc Mạc.

Mạc Mạc không giẫy dụa, cũng không nói chuyện, để tùy ý hắn ôm, Giản Chiến Nam cũng không tiếp tục có hành động xấu nào nữa, chỉ ôm Mạc Mạc như thế, càng ôm càng chặt như trước kia vậy, để Mạc Mạc ngủ trong lòng hắn, ôm cơ thể mềm mại đầy hương thơm của cô, rất nhớ cảm giác đó, Giản Chiến Nam cũng mỉm cười đi vào giấc ngủ, đó là cảm giác ngọt ngào nhất từ hơn một tháng nay, là hắn, là Mạc Mạc đúng không?

Quan hệ với Mạc Mạc nhích gần từng bước, trên vẻ mặt lo lắng của Giản Chiến Nam rốt cuộc cũng xuất hiện ánh sáng, lúc tới công ty, Khâu Trí trêu ghẹo: “Sao thế, đẹp xong thành lũy, mặt mày cũng hơn hờ nhỉ?”

Lương Ba lại nói: “Sao mình cảm thấy là dáng vẻ của dục vọng không thỏa mãn.”

Giản Chiến Nam thành công xâm nhập vào phòng ngủ của Mạc Mạc, chiếm một nửa giường của Mạc Mạc, hơn nữa thái độ của Mạc Mạc cũng dịu hơn, tâm tình của hắn cũng rất tốt, không tranh cãi với nhau nữa, hắn nghĩ tới hôm nay cần phải có một phòng ăn lãng mạn, cùng ăn tối dưới ánh nến với Mạc Mạc, sau đó tất cả đều nước chảy thành sông...

Không thèm quan tâm tới lý sự của Khâu Trí và Lương Ba, Giản Chiến Nam lập tức gọi điện tới nhà hàng đặt bàn. Trong lòng đều nghĩ tới buổi tối lãng mạn, nếu như thành công thì hắn và Mạc Mạc sẽ trở về với cuộc sống ngọt ngào lúc trước, chỉ nghĩ đến thôi khỏe miệng hắn cũng cười lên.

“Tổng giám đốc, người của tòa án muốn gặp ngài.” Trợ lý gõ cửa đi vào.

Tòa án?

Giản Chiến Nam nhăn mày, Khâu Trí và Lương Ba cũng nghi ngờ, công ty không có vấn đề gì, vì sao lại có người của tòa án đến, Giản Chiến Nam nghĩ một lát rồi nói: “Bảo họ vào đi!”

“Vâng.” trợ lý đi ra ngoài, một lát sau đi vào cùng một người đàn ông, để giải quyết việc công, nên ít lời mà nhiều ý nói với Giản Chiến Nam: “Anh là anh Giản phải không?”

“Tôi đây.”

Người đàn ông lấy ra một cái gì đó để trên bàn, nói với Giản Chiến Nam: “Đây là bản sao đơn khởi kiện ly hôn, nguyên đơn là vợ của anh, anh là bị đơn, mời anh trong vòng 15 ngày làm văn bản bảo vệ, nếu trong vòng 15 ngày anh không nộp bản bảo vệ thì tòa án nhân dân sẽ xét xử và ra phán quyết như thường lệ. Trường hợp bất khả kháng, trong vòng 15 ngày anh không nộp bản bảo vệ theo quy định thì có thể yêu cầu tòa án kéo dài thời hạn, thẩm phán có thể sẽ ra quyết định kéo dài thời hạn.”

Đơn khởi kiện ly hôn.

Trong lòng Giản Chiến Nam như rã rời, mặt lạnh xuống, ánh mắt lạnh lùng, thế mà Mạc Mạc lại đưa đơn đòi ly hôn tới tòa án, hẳn nhin không được xiết chặt tay lại để xoa dịu nỗi khó chịu trong lòng.

Khâu Trí tiến người của tòa án ra ngoài, Giản Chiến Nam cảm bảo sao đơn khởi kiện trong tay, nguyên đơn, Mạc Tiêu Hữu, Bị cáo, Giản Chiến Nam, liệt kê ra một dãy lý do ly hôn.

Sắc mặt Giản Chiến Nam rất dọa người, nghĩ đến sự chuyển biến thái độ của Mạc Mạc, cho rằng Mạc Mạc không còn tức giận nữa, hẳn cho rằng đã nhìn thấy hi vọng rồi, nhưng chỉ một đơn khởi kiện đòi ly hôn, khiến hắn hoàn toàn rơi vào địa ngục.

Giờ đây hắn mới hiểu được, Mạc Mạc không phải nhất thời giận dỗi đòi ly hôn với hắn, không phải âm ỉ với hắn, mà là cô không còn muốn tiếp tục với hắn nữa, cô đã quyết tâm không cần hắn nữa, quyết tâm ly hôn với hắn, rời khỏi hắn. Nghĩ đến là ngược Giản Chiến Nam đau nhói không thể thở được, lấy một điều thuốc, châm thuốc ... để giảm nỗi đau trong lòng.

Muốn ly hôn, không có cửa đâu, Mạc Tiêu Hữu! đến cửa sổ cũng không có cho em đâu!

Lúc Giản Chiến Nam về tới nhà, thấy Mạc Mạc đang thu dọn đồ, trong lòng hắn vừa tức vừa giận, liền cướp đi mấy thứ đồ ở trong tay cô để sang một bên, đôi mắt đỏ nhìn Mạc Mạc “Em đang làm gì?”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, nói thờ ơ: “Thu dọn mấy thứ đồ, rời khỏi nơi này!”

Giản Chiến Nam nói lạnh: “Em là vợ của anh, dù sao cũng không thể đi.”

“Rất nhanh thôi sẽ không đúng nữa.” Mạc Mạc ngồi xổm xuống, lấy mấy thứ đồ bị Giản Chiến Nam quăng ra, cổ tay lại bị Giản Chiến Nam giữ chặt, Mạc Mạc thấy ánh mắt hắn vì đau đớn âm thầm phiền hồng.

Giản Chiến Nam nhíu mày hỏi: “Thực sự muốn ly hôn sao?”

“Đúng.”

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn chăm chăm Mạc Mạc, từ từ nói: “Ly hôn phải không? Như vậy chờ gặp trên tòa, nhưng bây giờ em vẫn là vợ anh, cho nên dù sao cũng không thể đi được, ngoan ở trong này đợi cho anh, chờ tới lúc mở phiên tòa.”

“Tùy anh.”

Mạc Mạc bình tĩnh nhìn Giản Chiến Nam, trong ánh mắt không nhìn thấy sự lưu luyến, tim rất đau, ảo não muốn phát điên, Mạc Mạc, sao có thể như thế, sao lại có thể...

Mạc Mạc muốn ly hôn với Giản Chiến Nam, chọn cách thức khởi kiện tại tòa, vì thảo thuận ly hôn không thể đạt được nên cô đành chọn con đường này. Sau khi biết chuyện, Ba Giản và mẹ Giản gọi điện cho cô hy vọng cô không cần âm ỉ trên tòa án, bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt tới Giản Chiến Nam, Mạc Mạc trực tiếp tắt điện thoại, xin tha thứ cho việc không lễ phép của cô, cô thực sự không còn cách nào để nghe tiếp được, cũng không có gì để nói.

Cầm Tử, cậu nhỏ, mở nhỏ cũng khuyên Mạc Mạc, vợ chồng cãi nhau, đánh nhau cũng rất bình thường, chẳng lẽ đến mức phải ly hôn hay sao, hy vọng Mạc Mạc hãy suy nghĩ cho kỹ, không phải cô cần suy nghĩ cho kỹ mà là cô đã quyết định rồi.

Sau khi tòa án xem xét, rốt cuộc mở phiên tòa. Hai người yêu nhau cũng không ai nghĩ tới sẽ có một ngày gặp mặt tại tòa án, người tham gia lại là người thân, không có người ngoài, hơn nữa nhà họ Giản đã vận dụng quan hệ để phong tỏa tin tức, người biết chuyện này không có mấy ai.

Trên tòa án, Mạc Mạc vẫn không nhìn Giản Chiến Nam, nhưng ánh mắt của Giản Chiến Nam vẫn luôn đặt trên người cô, dựa theo trình tự của tòa án, lúc tranh cãi, Mạc Mạc vẫn khẳng khái cho rằng tình cảm của hai người đã rạn nứt, cô kiên quyết đòi ly hôn, còn Giản Chiến Nam là quan điểm ngược lại.

Cuối cùng thẩm phán đề hai bên tự trình bày quan điểm của mình, Mạc Mạc rất đơn giản, cô muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này, lúc Mạc Mạc nói thì Giản Chiến Nam vẫn bình tĩnh nghe, cô nói, hai người vẫn tiếp tục thì chỉ có thể tổn thương ngày càng nhiều, cô đã không hề còn tình cảm gì với hắn, cái gì cô cũng không cần, chỉ yêu cầu ly hôn, cô nói, cô đã nản lòng thoái chí rồi. Mỗi lời nói của cô đều khiến Giản Chiến Nam cực kỳ tức giận, nản lòng thoái chí, bốn chữ đó đáng sợ đến nhường nào.

Sau khi Mạc Mạc phát biểu, thẩm phán bảo Giản Chiến Nam phát biểu, hắn đứng thẳng, đôi mắt đen như đọng lại gì đó, nhìn Mạc Mạc, dùng một chút rồi nói: “Vợ của tôi... cô ấy là một cô gái lương thiện. Lúc còn đi học chúng tôi đã quen nhau, lúc đó cô ấy 17 tuổi, chúng tôi yêu nhau, nhưng tại lúc đó tôi không thể xác định được có phải là tôi yêu cô ấy không.”

Sau đó tôi rời khỏi cô ấy, khiến lòng cô ấy bị tổn thương, lúc cô ấy đau khổ thì tôi cũng đau, tôi biết, tôi yêu cô ấy, yên đến vượt quá sự tưởng tượng của mình, tôi cầu xin cô ấy tha thứ cho tôi, cầu xin cô ấy gả cho tôi, cô ấy đồng ý với tôi, tôi rất vui, tôi muốn cho cả thế giới này biết rằng bảo bối Mạc Mạc của tôi đã đồng ý gả cho tôi.

Nhưng cuối cùng tôi luôn phạm sai lầm, giờ đây, tôi lại lần nữa khiến cô ấy tổn thương, tôi rất hối hận vì sao luôn khiến vợ của tôi thương tâm, cô ấy tốt như thế, vì sao tôi không hiểu đề quý trọng cô ấy, lúc cô ấy đưa ra đơn ly hôn, tôi nghe được tiếng khóc trong lòng cô ấy, cũng nghe được sự vỡ nát trong lòng mình.

Tôi đã tổn thương đến vợ của tôi, cô ấy nên tức giận, bực bội với tôi, không để ý tới tôi, nhưng ngày đó tôi uống rượu say, dạ dày của tôi không tốt, cho nên đều nôn hết, rất khó chịu, ngay cả đi toilet cũng không có sức, là vợ của tôi dùng bờ vai yếu đuối tôi đi, lúc đó tôi mới phát hiện, thì ra bờ vai của vợ cũng có thể dựa vào được.

Khi tôi không cẩn thận ngã trúng đầu, tôi nghe được tiếng cô ấy lo lắng gọi tên tôi, tay chân luống cuống chăm sóc tôi, tôi thấy nước mắt của cô ấy, đau lòng cho tôi, tôi tổn thương cô ấy như thế, mà cô ấy còn quan tâm tôi, đau lòng cho tôi, thậm chí chỉ vì một vết thương nhỏ của tôi cũng rơi nước mắt, tôi đã cưới người phụ nữ tốt nhất thế gian này, tôi hỏi bản thân mình, vì sao tôi không quý trọng cho thật tốt.”

“Tôi không muốn ly hôn.”

“Tôi biết tôi sai rồi, hy vọng vợ của tôi có thể tha thứ cho tôi, cho tôi một cơ hội, cũng hy vọng tòa án cho tôi một cơ hội để tôi yêu thương vợ tôi thật tốt.”

“Tôi không muốn mất đi vợ của tôi.”

“Trong tim tôi chỉ có mình vợ tôi, tôi yêu vợ của tôi.” Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam bình tĩnh nhìn Mạc Mạc “Tôi yêu Mạc Tiêu Hữu, tôi yêu cô ấy!”

“Lời phát biểu của tôi đã xong.”

Giản Chiến Nam phát biểu xong thì trên mặt của Mạc Mạc đã chảy đầy nước mắt, cô vội muốn lau khô nước mắt trên mặt, nhưng vì sao nước mắt cứ không ngừng chảy mãi, không cần thẩm phán tuyên án cô cũng dự đoán được kết quả rồi.

Việc ly hôn này dường như không thành rồi!

Tạm nghỉ, lại tiếp tục phiên tòa, thẩm phán tuyên án với dự đoán của Mạc Mạc là giống nhau, Giản Chiến Nam thắng, bởi vì lý do ly hôn của cô không đủ, vì không đủ chứng cứ, vì những lời kia của Giản Chiến Nam, cô có tình cảm với hắn.

Ra khỏi tòa án, lúc Mạc Mạc đi xuống cầu thang, tâm tình rất kém, còn Giản Chiến Nam lại đi đến bên người cô với vẻ mặt bình tĩnh, tay dắt tay cô, bàn tay ấm áp, to lớn ôm lấy tay cô, như một đôi tình nhân vừa đi ra rạp chiếu phim, mà không phải là mối đối đầu nhau ở trên tòa.

Trời rất nóng, Mạc Mạc mới giặt mình hoảng sợ, thế mà đã tới tháng bảy rồi, mấy hôm nay dường như cô hơi trì trệ, đã đánh nhau, giằng co xong với Giản Chiến Nam, cô thất bại, cô vẫn là vợ của hắn như cũ, không có cách nào để có thể thoát khỏi thân phận là vợ của hắn.

“Bà xã, về nhà đi.” Giản Chiến Nam nói xong đưa tay ra kéo tay cô đi về hướng đậu xe, nhưng Mạc Mạc đẩy mạnh tay ra khỏi tay hắn, một cảm giác thất bại và bất lực như đang càn quét trong người cô.

“Mạc Mạc!” hắn gọi cô.

“Đừng để ý tới tôi, tôi không muốn nói chuyện.”

“Vậy thì hành động.” Giản Chiến Nam nói xong thì bước tới, dùng lực ôm eo của cô, dùng sức nhấc cô lên vác trên vai rồi sai bước đi tới xe.

“Bỏ tôi xuống.” mặt của Mạc Mạc đã sung huyết, tay đánh lên lưng hắn, nhưng hắn vẫn cố chấp, đi tới trước xe, mở cửa xe rồi đẩy Mạc Mạc vào trong, Mạc Mạc muốn xuống xe, nhưng Giản Chiến Nam lại sấn tới, Hàn Chấn Dạ cũng đã khởi động xe.

Mạc Mạc tức giận giẫy dụa bị Giản Chiến Nam đặt ở dưới người, Mạc Mạc đá hắn, đập hắn, hai tay cũng làm đủ thứ không hề nhàn rỗi.

Mấy ngày nay, hắn bị tra tấn sống không bằng chết, sợ tòa án sẽ tuyên án cho hai người ly hôn, may là không phải thế, Giản Chiến Nam tức giận, lạnh mặt quát: “Nếu không ngoan thì anh sẽ muốn em ngay tại đây đó.”

“Anh dám, Khốn nạn!”

“Sao lại không dám, vừa rồi, tòa án đã tuyên án như thế nào? Em là vợ của anh, anh muốn vợ của mình là lẽ chính đáng.”

“Cút!”

Mạc Mạc nổi giận, Giản Chiến Nam lại cười, vợ, vợ, bảo bối Mạc Mạc chính là vợ của hắn, hắn không màng thể diện cứ sấn tới, nói bên tai cô: “Bảo bối, chúng ta đừng âm ỉ nữa, sau này hãy sống thật tốt nhé!”

“Anh bớt nằm mơ đi!” một tí thể diện Mạc Mạc cũng không cho hắn.

“Vậy anh sẽ muốn em đó, em dục hòa rất dồi dào...”

Cuối cùng Mạc Mạc cũng im lặng, bởi vì tay của Giản Chiến Nam đã đi vào từ trên cổ áo cô, kẻ tức thời là trang tuần kiệt...

Cầm Tử vì muốn an ủi Mạc Mạc nên sau hôm thất bại trên tòa đã hẹn cô đi ăn cơm, nhìn đáng vẻ rầu rĩ của Mạc Mạc, Cầm Tử lại không nhịn được cười hỏi: “Cậu thật sự muốn ly hôn với anh ta như thế sao?”

Mạc Mạc cầm giận dùng nĩa cắm vào miếng cá vô tội: “Lần này mình đã hạ quyết tâm phải rời xa anh ta, trước kia anh ta khiến mình tổn thương, mình tha thứ cho anh ta, nhưng bây giờ anh ta lại tổn thương cả cơ thể và lòng mình, nếu mình còn tiếp tục với anh ta chẳng lẽ mình có khuynh hướng tự ngược bản thân.”

Cầm Tử nhíu mày, nói không nể tình: “Cậu đừng nói những lời trên tòa anh ta nói cậu không cảm động, mình thấy cậu còn khóc như mưa rào.”

“Cảm động? mình xem phim truyền hình còn có thể cảm động, chuyện kia sao có thể chứng minh được gì.” Mạc Mạc tức giận gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

“Rõ ràng là yêu, vì sao cứ nhất định phải rời xa nhau.”

“Yêu một người cũng không nhất định phải ở cùng nhau, mình không thể quên được chuyện ngày đó, trước mặt ba mẹ hắn còn có cả Nhã Nhi, hắn cho mình một cái tát, rất vô tình, ngay cả đứa bé mình cũng không còn nữa, rất đau, vì sao mình lại vì một người đàn ông như thế, tuổi thanh xuân tốt nhất của mình đều hủy hoại trong tay anh ta, cuộc sống như thế mình không cần.”

“Xem ra lần này cậu thật sự tức giận.” tức giận này đã hơn hai tháng, nếu nguôi giận thì cũng đã sớm nguôi giận rồi, xem ra Mạc Mạc và Giản Chiến Nam khó có thể cứu vãn nữa rồi.

Mạc Mạc bỏ đĩa xuống “Minh đi toilet.”

“Đi đi, đi khóc trộm hả.” Cẩm Từ liếc Mạc Mạc.

“Ai muốn khóc nè, toilet là nơi để khóc sao?” Mạc Mạc nói xong thì đứng dậy, đi tới toilet, đi qua một ngã rẽ, Mạc Mạc nghe thấy có người gọi tên cô, cô dừng bước, nghe thấy một cô gái nói: “Giang Xuyên, em nhất định phải giúp chị, chị nghĩ lần này bọn họ âm ỉ tới tòa án sẽ ly hôn, sao biết được vẫn không ly hôn, đứa bé trong bụng chị đã hơn hai tháng rồi.”

“Chị, chị quá ngây thơ rồi, anh ta có ly hôn cũng sẽ không cưới chị.” Là giọng nói lạnh lùng của Giang Xuyên.

“Sẽ không đâu, anh ta đã nói để chị sinh đứa bé, chứng minh anh ta rất thích trẻ con, còn có chút tình cảm với chị, Chị cần Giản Chiến Nam ly hôn với cô ta, anh ấy sẽ cưới chị, vì đứa bé trong bụng, anh ta sẽ cưới chị.”

Đứa bé?

Trong bụng Nhã Nhi có con của Giản Chiến Nam?

Giản Chiến Nam biết Nhã Nhi đã mang thai, còn để cho cô ta sinh con? Ha ha, Giản Chiến Nam là một người nói dối rất giỏi, tìm Mạc Mạc đau như bị găm nhăm từng tí, cảm thấy như bị châm chọc, cảm thấy mình thật ngốc, thì ra Giản Chiến Nam và Nhã Nhi đã sớm thông dâm với nhau, bọn họ lại có con với nhau, mà cô cái gì cũng không có, hẳn là cô bao nhiêu chuyện đây?

Nghĩ tới Mạc Mạc lại tự giễu, hai người âm ỉ ly hôn, Giản Chiến Nam làm như thế dường như cũng không sao. Cô không cần đau lòng, cô hít sâu, cô phải ly hôn với hắn, hắn có con với ai cũng không liên quan gì đến Mạc Tiêu Hữu.

“Giúp chị một lần đi, Xuyên, chị có em với có thể giúp chị được.” Nhã Nhi cúi đầu cầu xin.

“Giúp như thế nào, em không có cách nào để giúp chị hết.”

“Ngày 10/7 là sinh nhật của cô ta, em hẹn cô ta ra ngoài, sau đó nghĩ cách đi thuê phòng với nhau, chị sẽ để cho Giản Chiến Nam biết, nhìn thấy cô ta ngủ cùng giường với người đàn ông khác, thì anh ta sẽ hết hy vọng với cô ta.”

Thật sự là một người phụ nữ dễ tiện, chiều như thế mà cũng có thể nghĩ ra, chẳng lẽ đứa bé trong bụng cô ta cũng dùng thu đoạn như thế để có được, nói vậy, Giản Chiến Nam, hẳn thật sự là bị kịch.

“Em làm không được, chị, chị thu tay lại đi, đừng càng làm càng sai.”

“Em là em trai của chị, ngay cả em cũng không giúp chị, như vậy em có thể đến với cô ta, lại có thể giúp chị, nhưng em.” Nhã Nhi cúi đầu khóc.

“Chị, Giản Chiến Nam là người thế nào, chị biết...”

“Sẽ không đâu, em là cậu của Tiểu Hoành, anh ta sẽ không làm gì em đâu...”

Mạc Mạc không thể nghe được nữa, thật sự là hèn hạ, cô định bước ra từ sau ra, lảng mạn cô ta một chút, nhưng Mạc Mạc nhìn, trong lòng nảy lên một ý tưởng, nhìn xuống xúc động của cô, rồi đi không động tĩnh.

Ăn cơm với Cẩm Từ xong, Mạc Mạc về nhà, lái xe làm tròn bốn phận tới đón Mạc Mạc về, về nhà mới tắm rửa xong, thì cô liền thấy Giản Chiến Nam đi vào, cô chán ghét liếc nhìn Giản Chiến Nam “Có việc gì?”

Giản Chiến Nam không để ý đến sự lạnh lùng của Mạc Mạc, đi tới ôm lấy cô: “Bảo bối, em rất thơm, đã đi đâu thế?”

“Ăn cơm với Cẩm Từ.”, Mạc Mạc không có ý đẩy hắn ra, tùy ý hắn ôm, trên mặt thì cười trong lòng thì lại lạnh.

“Vui không?” Giản Chiến Nam để mũi ở cổ cô ngửi ngửi, hương thơm mềm mại, rất muốn làm việc kia với vợ, đã hơn hai tháng nay không làm rồi, hẳn đã sắp nghẹn chết rồi.

“Vốn rất vui, nhưng lại gặp người tình cũ của anh.”

Cơ thể Giản Chiến Nam như cứng lại, không hồn không giận nói “Cái gì mà tình nhân cũ, anh với cô ta không có liên quan gì hết,”

“Phải không, cô ta không phải đang mang thai con của anh sao, anh sắp làm ba rồi, sao lại không liên quan gì?” Mạc Mạc nói với bản thân là không ghen tỵ, không tức giận đau khổ, nhưng sao những lời vừa rồi lại chưa như mang theo mùi thuốc súng thế kia, vì sao tìm lại khó chịu như sắp chết thế, cô thật là không có tiền đồ, vì sao lại không có tiền đồ như thế.

“Cô ta nói với em như vậy? cô ta tìm em?” Giản Chiến Nam giữ bờ vai cô, quay người cô lại.

Mạc Mạc cười, với dáng vẻ không sao “Cô ta không tìm tôi, là tôi không cần thận nghe được thôi, anh có biết tôi đâu bát quái như thế.”

Giản Chiến Nam cũng cười, cúi đầu, tới gần Mạc Mạc, tay miết cằm cô: “Ha, bà xã của anh đang ghen, tức giận hả?”

“Haha, Giản Chiến Nam anh đừng nói tạo ra đứa nhỏ chính là vì muốn thấy tôi tức giận, thử xem tôi có ăn dấm hay không chứ? Chỉ số thông minh của anh không phải thế chứ, cũng không ngây thơ thế chứ?”

“Bà xã, thừa nhận là mình ghen cũng không có gì mà, thừa nhận em khó chịu cũng đâu có mất mặt đâu, em là vợ của anh, ghen cũng là điều bình thường, nhưng mà dấm chua này của em không cần phải ăn rồi, bởi vì đứa con trong bụng cô ta không phải là con của anh.”

“Không phải của anh? anh còn bảo người ta sinh, vậy mà không phải là của anh.”

“Cô ta nói muốn sinh con, anh thuận miệng nói sinh đi, cũng không phải là vợ của anh có thai, anh quản nhiều như vậy làm gì?”

“Anh có hứng thật.” Mạc Mạc đẩy hấn ra, trong lòng lộn xộn, cực kỳ khó chịu “Tôi cần ngủ trưa, phiền anh ra ngoài.”

“Bà xã, ngủ cùng đi, hử?” Giản Chiến Nam cầu hoan với Mạc Mạc, ngón tay khêu khêu trên cánh tay của cô, từng chút từng chút, trêu chọc nhẹ nhàng.

“Tìm người khác mà ngủ, đừng tìm tôi.” Mạc Mạc nhăn mày, phiền toái nhìn Giản Chiến Nam, thật ra trong đầu hơi loạn, hấn và Nhã Nhi như thế, còn giả vờ tình thánh gì chứ, cô thực sự là đã chịu đựng đủ cuộc hôn nhân này rồi.

“Em là vợ của anh, phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng chứ. Nếu em không tin đứa bé kia không phải của anh, chờ đứa bé sinh ra, có thể đi xét nghiệm DNA.” Đầu lưỡi của hấn liếm cổ cô, ngứa ngứa, khiến người khác không chống đỡ nổi.

“Yêu phải không, không có quan hệ gì với tôi.” Mạc Mạc phiền toái đẩy Giản Chiến Nam ra, “Nếu anh khát như thế, tôi đề nghị anh đi tìm người phụ nữ khác, bây giờ nhiều cô gái trẻ rất thích người đàn ông như anh, tuy bây giờ tôi là vợ của anh, nhưng tôi cũng có quyền không phục vụ.”

Lòng Giản Chiến Nam lại đau đốn, mặt cũng trầm xuống, ánh mắt cũng lóe ra ánh mắt lạnh lùng, suốt cuộc không nói một câu nào xoay người rời đi, thế mà Mạc Tiêu Hữu bảo hấn đi tìm người phụ nữ khác, bảo chính chồng mình đi tìm người phụ nữ khác, thật sự cô không để ý sao?

Shirt!!!

Ngày 7/10 là sinh nhật Mạc Mạc, Giản Chiến Nam tính muốn mở một buổi tiệc cho cô, cho nên sáng sớm hấn liền phân phó cho mọi người chuẩn bị, cũng mời bạn bè tốt tới. hấn lặng lẽ chuẩn bị tất cả, cũng không nói cho Mạc Mạc biết, hấn muốn cho cô một điều ngạc nhiên, cho nên hôm đó Mạc Mạc không hề biết Giản Chiến Nam chuẩn bị một buổi tiệc sinh nhật cho cô. Bởi lúc buổi sáng tỉnh dậy Giản Chiến Nam không làm gì cũng không nói chúc mừng sinh nhật vui vẻ.

Nhưng dự kiến bên trong lại ngoài dự đoán, Mạc Mạc nhận được điện thoại của Giang Xuyên, nghe được giọng nói của Giang Xuyên, thực ra, cô hơi thất vọng, Giang Xuyên, bạn học của cô, ngồi cùng bàn, từng là người cho cô ấm áp, cô không hy vọng cậu ta sẽ tính kế với cô.

“Sinh nhật vui vẻ.” giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến Mạc Mạc lạnh tận tâm “Sao cậu biết hôm nay là sinh nhật mình?” Mạc Mạc cố ý hỏi.

“Cùng ngồi học một bàn, sinh nhật của cậu sao mình không biết được.”

“Cũng đúng, cảm ơn vì cậu vẫn nhớ sinh nhật mình.”

“Có rảnh ra ngoài không, mình muốn mời cậu một bữa cơm.”

“Chồng mình sẽ tổ chức sinh nhật cho mình, cho nên mình không thể ra ngoài.”

“Chỉ chiếm một tí thời gian của cậu thôi.”

Lòng Mạc Mạc trầm xuống, như rơi vào vực sâu, do dự một chút: “Được, chúng ta gặp ở đâu?”

“Khách sạn Vân Hải, mình đặt chỗ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Mạc Mạc quyết định đến nơi hẹn, cho nên cả buổi sáng cô đều rảnh, đi tìm mợ nhỏ mượn ít đồ để diễn. Đúng 12 giờ trưa, Mạc Mạc và Giang Xuyên gặp nhau ở khách sạn Vân Hải. Lúc Mạc Mạc đến thì Giang Xuyên đã chờ ở đó, gương mặt lạnh lùng nhưng rất đẹp trai.

“Xin lỗi, mình tới muộn.” Mạc Mạc đi tới nói với về mặt xin lỗi.

Giang Xuyên đứng dậy kéo ghế giúp Mạc Mạc: “Rất đúng giờ, là mình đến sớm mà thôi, ngồi đi.”

“Cảm ơn.” Mạc Mạc ngồi xuống, đồng thời cũng để cái túi cầm theo ở một bên.

“Sinh nhật vui về.” Giang Xuyên ngồi xuống, đưa quà sinh nhật mình đã chuẩn bị tới trước mặt cô, là cái hộp màu tím, buộc nơ bướm, Mạc Mạc không biết bên trong là gì? Chỉ nghĩ thôi cũng khá hay.

“Cảm ơn.” Mạc Mạc mỉm cười đáp lại.

“Không mở ra xem à?” đôi mắt lạnh lạnh của Giang Xuyên nhìn Mạc Mạc với chút chờ mong.

Mạc Mạc mở ra, là một chiếc kẹp tóc khảm hình con bướm, Mạc Mạc nhớ Giản Chiến Nam đã từng tặng cô thứ như thế này, nhưng bị cô vứt đi. Lúc học trung học, cô rất thích đeo kẹp tóc hình bướm, cậu ta... vẫn còn nhớ.

“Rất đẹp.” Mạc Mạc cúi đầu tán thưởng.

“Thích là được rồi.” Giang Xuyên nhìn theo ánh mắt của Mạc Mạc, rất sáng “Mình cài giúp cậu.”

Cái gì? Mạc Mạc hơi sững sốt, vội hỏi: “Không cần đâu...”

Nhưng Giang Xuyên đã cầm chiếc kẹp ra khỏi hộp, đứng dậy đi tới bên cạnh Mạc Mạc, động tác nhẹ nhàng cài kẹp lên trên đầu cô, chiếc kẹp trên mái tóc đen dài của cô khiến cô càng trở nên chói mắt hơn.

Mạc Mạc hơi mất tự nhiên. Còn Giang Xuyên thì thản nhiên cười, đôi mắt lạnh vẫn nhìn cô chăm chú, trở lại ngồi vào vị trí của mình rồi nói: “Rất đẹp.”

“Là mắt chọn đồ của cậu tốt.” Mạc Mạc cũng nói xuôi theo.

Nhưng Giang Xuyên lại nói với về mặt kiên định ‘Mình nói cậu.’

“Hiếm khi được người đàn ông lạnh lùng như cậu khích lệ.” Mạc Mạc trêu ghẹo nửa đùa nửa thật, sau đó nói: “Gọi món đi,”

Biểu hiện của hai người đều khá tự nhiên, gọi món ăn, nói chuyện, như không hề có âm mưu gì tồn tại, lúc thức ăn được đưa lên, di động của Giang Xuyên vang lên, cậu ta lịch sự nói xin lỗi với Mạc Mạc sau đó đứng đi ra nơi khác nghe điện thoại.

“Tiểu Xuyên, chị biết em sẽ giúp chị mà.”

“Chị, em sẽ không giúp chị, không có gì nữa em tắt máy đây.”

“Này, em không giúp chị thì hèn cô ta làm gì, chị thấy rồi, hai người ăn cơm với nhau.”

“Ngày mai em đi Anh.”

“Cái gì? Việc làm ăn của ba em không quan tâm à? Quyết định của em đã nói với ba chưa?”

“Có anh cả rồi, chuyện làm ăn không cần lo lắng.”

“Giang Xuyên, em giúp chị một lần đi, có được người phụ nữ em thích, lại giúp được chị, có gì mà không tốt chứ?”

Giang Xuyên hít sâu một hơi rồi nói: “Chị, dường như em không biết chị nữa, rốt cuộc là chị vì yêu Giản Chiến Nam, hay là chị vì trả thù? Em thích cô ấy, nhưng trái tim cô ấy không thuộc về em, thù đoạn như thế thì có ý nghĩa gì chứ, ngày mai em đi rồi, chị muốn ăn một bữa cơm với cô ấy, hy vọng chị đừng đến quấy rầy em.” Giang Xuyên nói xong thì tắt điện thoại, gương mặt lạnh lùng vẫn như cũ không có gì thay đổi, vẫn bước đi kiên định trở lại bàn ăn với Mạc Mạc, nhưng thấy Mạc Mạc làm đổ ly rượu đỏ nên tay chân đang luống cuống lau chùi.

Cậu ta bước tới, thấy trên quần áo của Mạc Mạc bị dính vết đỏ rất dài, cậu cầm khăn ăn đưa cho Mạc Mạc, dường như Mạc Mạc rất khó xử, cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp cầm chiếc khăn ăn của cậu rồi lau vấy.

“Tay chân thật vụng về mà,” Mạc Mạc ảo não than thở.

“Cần giải quyết chút không?”

Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn Giang Xuyên “Trước không cần, ăn cơm xong rồi nói sau, ngồi đi.”

Giang Xuyên ngồi xuống, nhìn Mạc Mạc đang ngồi đối diện không tự chủ mà hơi choáng, Mạc Mạc trở nên mờ hồ trong tầm mắt của cậu, đầu cảm giác hơi nặng, sao lại thế này, chẳng lẽ cậu bị bệnh sao? Giây phút mất đi tri giác, dường như cậu nhìn thấy Mạc Mạc mở to hai mắt nhìn cậu với vẻ nghi hoặc...

Mạc Mạc bỏ khăn ăn trong tay xuống, tay chọc vào cánh tay của Giang Xuyên, cúi đầu gọi: “Giang Xuyên, cậu sao thế, trả lời mình đi?”

Giang Xuyên không hề phản ứng, Mạc Mạc lại rất không cẩn thận động vào ly rượu của Giang Xuyên khiến nó đổ lên người cậu, quần áo của Giang Xuyên cũng bị bẩn, Mạc Mạc khẽ nhủ mày rồi gọi: “Phục vụ!”

“Quý khách có gì dặn dò à?” phục vụ đi tới rất nhanh, nhìn Mạc Mạc rồi nhìn thoáng qua Giang Xuyên đang bất tỉnh nhân sự.

“Bạn tôi uống rượu, phiền anh dìu cậu ấy tới phòng giúp tôi.” Trên mặt Mạc Mạc tỏ vẻ buồn rầu, nhưng trong mắt lại là sự giăng hoạt.

Giản Chiến Nam đang trên đường về nhà, hắn đã mua quà tặng sinh nhật Mạc Mạc, nhưng khi về đến nhà lại phát hiện Mạc Mạc không ở nhà, gọi điện thoại là báo là tắt máy, Giản Chiến Nam liền gọi điện cho Hàn Chấn Dạ.

“Cô chủ ở đâu?”

Sau khi nghe được câu hỏi của Giản Chiến Nam, Hàn Chấn Dạ liền trả lời: “Khách sạn Biển Mây, dùng cơm với bạn.”

“Lâu chưa, bạn gì?” mày Giản Chiến Nam nhíu lại, bạn của Mạc Mạc rất ít, ngoại trừ Cẩm Từ thì dường như không có bạn bè thân nào, nhưng Cẩm Từ cũng biết tối nay sẽ tổ chức tiệc sinh nhật, chắc sẽ không đi ra ngoài ăn trưa với Mạc Mạc.

“Với Giang Xuyên.”

Là người đàn ông có ý đồ với Mạc Mạc.

“Shit! Lập tức đưa người đến, đảm bảo cô chủ không có việc gì.” Giản Chiến Nam gào lên xong thì lập tức tắt điện thoại, lao ra cửa, lái xe tới khách sạn Biển Mây.

Lúc xe chạy được giữa chừng, thì Hàn Chấn Dạ gọi điện thoại báo tin cho hắn hay rằng Mạc Mạc và Giang Xuyên cùng thuê phòng ở khách sạn, phục vụ nói Mạc Mạc uống rượu, bị một người đàn ông đưa vào phòng...

Giản Chiến Nam tăng tốc lái xe, Hàn Chấn Dạ đang đứng ngoài cửa phòng của Mạc Mạc, ở vào tình huống này hắn thật sự không biết là có nên đi vào hay không, cho nên chỉ có thể đứng đó chờ Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam đi tới trước cửa liền đẩy Hàn Chấn Dạ rồi bảo hắn rút đi, sau đó nhấc chân đá mạnh về phía cửa, chỉ hai đạp, cánh cửa đã bị đá văng ra, đồng thời vang lên một tiếng va chạm rất lớn.

Hắn liền vọt vào, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cơ thể như bị chết cứng ở đó. Chỉ thấy Mạc Mạc quần khăn tắm đi từ phòng tắm ra, đang lau tóc bị ướt, bước chân bông bông, khuôn mặt hồng hào, ánh mắt hơi mê ly, dường như cô uống rượu. Mà phía giường lớn đối diện là một người đàn ông khóa thân, chỉ dùng chăn che đi bộ phận bên dưới bụng, ra giường hỗn loạn, mờ ám không thể tả.

Mắt Giản Chiến Nam đỏ lên, tim cũng từ từ phòng lên, giống như chỉ cần một một va chạm nhẹ cũng sẽ nổ ngay, chia năm sẻ bảy, đau đến mức không cách nào thở được, không cách nào nói chuyện, khuôn mặt tuấn tú trở nên xanh mét, máu như đọng lại trong người, hai tay nắm thành quyền, cả người rung lên.

Hắn đi tới bên cạnh Mạc Mạc, kéo lấy cổ tay của cô, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào dấu hôn trên cổ của cô, tim đau như bị nứt ra “Mạc Mạc,...nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra? Nói!”

Mạc Mạc nhìn hắn, không chút gợn sóng nào, cười trong men say: “Xảy ra chuyện gì? Haha, anh cảm thấy được mà?”

Giản Chiến Nam cảm thấy được trong hơi thở của Mạc Mạc còn mang theo hương rượu, khẽ nhủ mày rồi lại nói với vẻ mặt chắc chắn: “Mạc Mạc, em không thể chịu được khi người đàn ông khác chạm vào người em, muốn dùng cách như thế để cho anh chết tâm sao? Anh sẽ không mắc mưu đâu, đi đi, về nhà với anh.”

Mạc Mạc nhướng mày, nói với vẻ trào phúng: ‘Này... Giản Chiến Nam khôn nạn, anh cần gì phải lừa mình dối người như thế, anh dựa vào đâu mà chắc chắn rằng tôi cũng chỉ có thể thuộc về loại người như anh? Thực ra anh nhìn đi, chấp nhận người đàn ông khác cũng không khó như tôi nghĩ,...tôi không phải là kiều không phải anh thì tôi không thể...’

“Em...!” Giản Chiến Nam thống khổ, lửa giận càng lớn hơn, đau đớn vô tận, đau đến mức sắp điên lên, tay hắn giơ cao lên, còn Mạc Mạc nhìn hắn không nháy mắt “Sao thế, lại muốn đánh tôi một tát nữa phải không, được, anh đánh đi, dù sao thì đánh cũng thành thói quen.”

“Mạc Tiêu Hữu, em thật lòng phải không?” Giản Chiến Nam tức giận đánh một đấm vào trên giường.

“Xảy ra chuyện gì...” Giang Xuyên vừa tỉnh lại, tay đưa lên xoa trên trán, ngồi dậy, là ai ầm ĩ như thế, sau khi nhìn rõ, cậu thấy Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, sao lại thế này...?

Giản Chiến Nam nghe thấy giọng nói của Giang Xuyên thì lửa giận càng bùng lên như thiêu như đốt, hắn buột miệng ra, quay người đi tới trước mặt Giang Xuyên, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn Giang Xuyên, nắm chặt tay mạnh mẽ lên trên mặt Giang Xuyên, khiến trên mặt Giang Xuyên chảy máu.

Giang Xuyên cười lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Mạc Mạc, còn Mạc Mạc lại lảng tránh ánh mắt của cậu. Giản Chiến Nam cúi áo sơ mi, hơi

thô lỗ mặc vào cho Mặc Mặc, lạnh lùng hạ lệnh: “Về nhà với anh!” nói xong thì túm tay cô, rồi dắt tay cô ra khỏi phòng.

Sau khi nhìn Mặc Mặc và Giản Chiến Nam đi, thì Giang Xuyên mới cảm thấy trên cơ thể mình còn mất một chiếc quần sịp, muốn tìm quần áo của mình nhưng tìm mãi không ra.

Điện thoại di động, bóp tiền, đồ áo đều không thấy, cậu nghĩ, sao cậu có thể ở đây, sao một chút ấn tượng cũng không có, nhớ lại thì nhớ tới cảnh sau khi gọi điện thoại trở lại thì thấy Mặc Mặc làm đổ rượu, lúc cậu đưa khăn lau cho Mặc Mặc thì tay như bị cái gì đó đâm vào, sau đó thì chuyện gì cũng không nhớ rõ nữa.

Giang Xuyên nhìn chiếc giường hỗn độn, dường như đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, có thể tính là bị Mặc Mặc lợi dụng không, nhưng cũng không hiểu được tại sao Mặc Mặc lại làm thế? Lúc đang buồn rầu thì cậu đột nhiên nở nụ cười trên khuôn mặt lạnh lùng.

Trong căn nhà cao cấp của họ Giản.

Giản Chiến Nam kéo Mặc Mặc về phòng ngủ, sập một tiếng đóng cửa lại, đôi mắt đen nhìn Mặc Mặc với vẻ phức tạp, tay chỉ vào phòng tắm. “Đi tắm đi!”

Tay Mặc Mặc lạnh buốt, Giản Chiến Nam thực sự tức giận, bình thường hẳn sẽ không tức giận với cô, nhưng khi tức giận thì đáng vẻ như dã thú, như muốn ăn luôn thịt người, nhưng trong lòng cô lại có khoái cảm sau khi trả thù được, cơ thể uyển chuyển ngồi lên sofa, nằm xuống giống như chú mèo lười biếng, nhắm mắt lại, “Tôi vừa tắm ở khách sạn rồi.”

Giản Chiến Nam đi tới, hai tay nắm chặt ở bả vai cô, nói một cách khó khăn: “Em thật sự cùng cậu ta... làm hả?”

Mặc Mặc vẫn từ từ nhắm hai mắt, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Đúng, thật sự, anh tránh ra đi, tôi muốn ngủ.”

Tìm Giản Chiến Nam như lạnh tới cực điểm, chỉ ba chữ cũng khiến hắn như ngã vào trong địa ngục đau khổ.

“Vì sao phải như thế, vì sao?” Giản Chiến Nam nhìn Mặc Mặc, nhìn cô gái đã thuộc về hắn từ năm 17 tuổi, trái tim của cô từ năm 17 tuổi đó đã thuộc về hắn, vẫn luôn là thế, cả cơ thể... nhưng... cảnh ở khách sạn đó... đã phá vỡ tất cả giữa hắn và Mặc Mặc.

“Không vì sao cả...” Mặc Mặc phiền não bỏ tay của hắn ra, cô không muốn giải thích, cũng không có gì hay để giải thích.

Giản Chiến Nam tức giận nhìn chằm chằm vào Mặc Mặc, kiềm chế lại: “Mặc Tiêu Hữu, em là vợ của anh, em ở cùng với người đàn ông khác thì tính sao hả?”

“Tôi là vợ của anh?” Mặc Mặc cười trào phúng, sầm nẫm nhớ lại “Nếu nhất định anh muốn biết vì sao, được, tôi nói cho anh biết. Từ năm 17 tuổi, trong thế giới của tôi chỉ có anh, trong tim tôi chỉ có anh, anh là toàn bộ sinh mệnh của tôi, là duy nhất của tôi, tôi đã hoàn toàn đánh mất mình.

Dường như cũng từ năm 17 tuổi tôi chỉ sống vì anh, vì anh mà biết cái gì gọi là tình yêu, cái gì gọi là thất tình, cái gì gọi là bị vứt bỏ, cái gì là lãng mạn, cái gì là hạnh phúc, cái gì gọi là ngọt ngào, cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì là đau khổ.... Anh chính là hi vọng ấi ố của tôi, anh biết không, chỉ cần anh mất hứng, thì dường như vô hình anh đã ảnh hưởng tới tôi.

Giản Chiến Nam, thế giới của anh rất lớn, cũng rất phong phú, anh thực sự yêu tôi, nhưng ngoại trừ yêu tôi, thế giới của anh còn rất nhiều thứ khác, tiền tài, xã hội, địa vị, người nhà, quyền lực, người đẹp... nếu có một ngày, mấy thứ đó trong thế giới của anh xảy ra xung đột, tôi sẽ bị thương.... Bởi vì anh... là toàn bộ của tôi, nhưng tôi chỉ lại là một phần của anh.

Cho nên tôi không muốn tiếp tục cuộc sống như thế, anh hiểu không, tôi không muốn thế giới của tôi chỉ có anh, tôi không muốn anh khống chế toàn bộ hi vọng ấi ố trong thế giới của tôi, tôi không muốn cho vì anh mà đánh mất chính mình, anh không đáng... ”

Thực ra tôi là một người rất nhớ thù hận, lúc anh cho tôi một cái tát đó, lúc anh khiến tôi mất đi đứa con, ở trong tâm tôi, anh đã không phải chồng của tôi nữa, tôi cũng không phải là vợ của anh nữa, là anh muốn duy trì cuộc hôn nhân như thế, không phải tôi... ”

Giản Chiến Nam liền ôm Mặc Mặc, ôm chặt vô vào trong lòng, đôi môi lạnh lẽo của hắn hôn lên môi cô, hắn không thích nghe cô nói tiếp, không thích nghe, hắn hôn tới cổ của cô, còn Mặc Mặc thì đỡ dần bị hắn hôn, hơi thở còn mang theo men say: “Môi của tôi... Cậu ta đã hôn qua, trên người tôi còn có mùi vị của cậu ta, anh không nghe thấy sao?”

Nụ hôn của Giản Chiến Nam nguội lạnh, nhưng hắn vẫn ôm chặt Mặc Mặc như cũ, “Mặc Mặc, dù cho thế giới của anh lớn bao nhiêu, trong lòng của anh chỉ có em. Chúng ta đừng như vậy nữa, đừng dùng sai lầm của anh để trừng phạt hai chúng mình. Thử tha thứ cho anh, tha thứ cho sai lầm của anh, chúng ta cùng nhau sống thật tốt, được không?”

Mặc Mặc không nói gì, trong lòng mờ mịt, suy nghĩ lung tung, đã kiên trì để đối phó với Giản Chiến Nam, có đúng không? Đã như thế mà hắn vẫn không buông tay.

Tha thứ hay không tha thứ, một suy nghĩ vụt qua, nhưng cuộc sống sau này còn rất dài, vấn đề không phải nhiều bình thường, cô không muốn trải qua cuộc sống trong tha thứ nữa, mỗi một lần tha thứ là một sự đau khổ, cô sợ, sợ bản thân sẽ bị tình yêu giết chết, chế không có chỗ chôn...

Cô say, nhắm mắt lại, ngủ... thực ra cô không hề say...không say...

Khi Giản Chiến Nam truyền lời muốn mời Giang Xuyên tới nói chuyện, nhưng không ngờ rằng sáng ngày hôm sau Giang Xuyên đã lên máy bay đi Anh, hần chỉ đành tạm thời bỏ qua, cách làm của Mạc Mạc thực sự khiến hần chịu không nổi, đau đến mức nói không nên lời.

Quan hệ của hai người càng kém hơn so với trước kia, cùng kính như băng, phòng hai người cách một bức tường, hơn nữa là bức tường đã được thông, trên đó còn có bức rèm trên cửa dường như đã bị hai người lãng quên, đều không bước vào phòng của nhau.

Sáng sớm ba người cùng ăn sáng với nhau, xong Giản Chiến Nam tới công ty, thuận tiện đưa Tiểu Hoàn đi học, trước khi đi, Giản Chiến Nam sẽ thoáng nhìn qua Mạc Mạc, dường như đã rất lâu cô không tiễn hần đi làm, cũng không có hôn môi, hôn nhân của bọn họ thực sự không thể cứu vãn được nữa sao? Thật sự Mạc Mạc không chịu thừa thừa cho hần sao?

Giản Chiến Nam tới công ty, lúc Mạc Mạc định ra ngoài thì không ngờ cậu nhỏ lại tới, cậu mặc đồ công nhân, đội mũ lưỡi trai, rất kỳ lạ, “Cậu nhỏ, cậu làm gì thế, sao lại mặc như thế?”

Trong mắt Lăng Việt Nhiên như có gì đó rất trầm trọng, tay anh vỗ vai Mạc Mạc, nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc rồi nói từng chữ: “Mạc Mạc, hãy nghe cậu nói, cậu với Michelle phải rời khỏi thành phố này, đi tới thành phố khác.”

“Cậu nói phải tới thành phố khác với mẹ nhỏ?” Mạc Mạc hơi nghi ngờ nhìn Lăng Việt Nhiên, cô rất không vừa ý “Vì sao đột nhiên lại quyết định như thế?”

“Mạc Mạc, đã xảy ra một việc, cậu với Michelle phải rời đi, Mạc Mạc, xin lỗi con, sau này không cách nào để chăm sóc con được. Cậu biết, quan hệ giữa con và Giản Chiến Nam bây giờ đang không tốt, nhưng giao con cho cậu ta cậu sẽ yên tâm hơn chút, cậu ta đã bỏ qua hoặc đã làm không tốt, nhưng cậu ta sẽ bảo vệ con, Mạc Mạc, cần phải nghe lời, đừng ồn ào với cậu ta nữa...”

“Cậu nhỏ, cậu nói cho con biết đi, chuyện gì đã xảy ra? Có phải hai người gặp nguy hiểm gì không?” Mạc Mạc vội cầm tay Lăng Việt Nhiên, dường như cảm thấy được sự bất an, chẳng lẽ lúc trước đi nhầm vùng, triệt phá được băng nhóm tội phạm kia giờ người ta đến trả thù sao?

“Không có gì, chỉ vì để ngừa vạn nhất, cảnh sát cùng vì an toàn của cậu với Michelle, cho nên đã sắp xếp cho bọn cậu tới thành phố khác, không có việc gì đâu.” Lăng Việt Nhiên vì không để Mạc Mạc sợ hãi nên đành tìm cách nói giảm.

“Nguy hiểm? có phải vì lần trước cậu đi nhầm vùng, bọn họ muốn hại cậu?” trong lòng Mạc Mạc đầy sợ hãi, “Chỉ cần tới thành phố khác thì liền an toàn sao, khi nào thì đi, nhất định sẽ sắp xếp toàn bộ sao?”

“Yên tâm đi, Mạc Mạc, không có gì đâu, bọn cậu sẽ thay tên đổi họ, sống an toàn, Mạc Mạc, con...”

“Cậu nhỏ, con sẽ chăm sóc tốt bản thân mình, nhưng cậu và mẹ nhỏ...” Mạc Mạc nói chưa xong thì mắt đã đỏ “Hai người phải cẩn thận hơn, nhất định phải an toàn, không cần lo lắng cho con.”

“Cậu sẽ thế Mạc Mạc, đợi qua được lúc này, cậu nhỏ sẽ quay lại, lúc rời đi là bí mật, nên không thể cho con đi tiễn được, sau này cũng không thể liên lạc với con được, con hiểu không?”

“Dạ, con hiểu,” Mạc Mạc ôm lấy Lăng Việt Nhiên, nói khổ sở: “Cậu nhỏ, cậu và mẹ nhỏ phải bảo trọng, biết không, Mạc Mạc chờ hai người trở về.”

“Sẽ thế!” Lăng Việt Nhiên vỗ lên lưng Mạc Mạc, đẩy Mạc Mạc ra, xoay người đi không chút do dự, Mạc Mạc chạy theo được hai bước thì dừng lại, trong lòng hoảng loạn, rồi bất lực, chỉ hy vọng cậu nhỏ và mẹ nhỏ bình an.

Mạc Mạc ngỡ ngàng hết một ngày, đều vì lo lắng cho cậu nhỏ và mẹ nhỏ, rồi không có cách nào liên lạc với họ được, cũng không dám liên lạc, chỉ có thể lo lắng một mình, suy nghĩ miên man, Giản Chiến Nam trở về, cô cũng không biết, cho đến khi hần để tay lên vai cô cô mới hoàn hồn, nhìn trên gương mặt tuân thủ của hần là sự quan tâm với cô.

“Yên tâm đi, họ sẽ không có việc gì đâu, cảnh sát sẽ bảo vệ tốt cho họ.”

“Anh đã biết rồi?”

“Một chút.”

“Nhưng, tôi vẫn rất lo lắng cho họ.” Mạc Mạc lo lắng xoắn ngón tay lại, vẻ mặt đầy tâm trạng.

Bàn tay của Giản Chiến Nam cầm bàn tay lạnh lẽo của Mạc Mạc, nắm trong lòng bàn tay ấm áp, an ủi: “Em như thế cũng không giúp được gì cho họ, họ sẽ không sao đâu, anh đảm bảo.”

“Cảm ơn,”

Giản Chiến Nam cười đau xót: “Chúng ta phải khách khí như thế sao?”

Mạc Mạc trầm mặc.

Cậu nhỏ và mẹ nhỏ rời đi, Mạc Mạc cũng không biết họ tới thành phố nào, nhưng cảm thấy Giản Chiến Nam bảo vệ cô càng nghiêm ngặt hơn, dường như không muốn cho cô đi học, lúc đi học cũng có người đi theo, về nhà thì dường như không cho cô ra ngoài, Mạc Mạc nghĩ có lẽ là sợ những người

đó sẽ ra tay với cô, đoán thôi nhưng cũng không hỏi, cô biết là vì tốt cho cô nên để mặc hấn.

Nhưng những ngày như thế thật sự rất buồn, Mạc Mạc cũng dần trở nên bức bối, Giản Chiến Nam cũng nhìn ra, hôm nay hấn không tới công ty, nhìn đáng về bức bối của Mạc Mạc, hấn đi tới nói với cô: “Có muốn đi tới bờ biển chơi chút không?”

“Có thể hả?” Mạc Mạc hỏi, mấy ngày nay, cô dường như đang ngồi tù vậy, có cảm giác thở không thông rồi, thực ra, những người xấu đó không cần thiết ra tay với cô, cô cũng không phải là nhân vật gì quan trọng, chuyện của cậu nhỏ cô cũng chưa biết hết.

“Có thể, anh sẽ sắp xếp.”

Trong đôi mắt của Mạc Mạc hiện lên một tia sáng.

Giản Chiến Nam dùng mười phút để sắp xếp, Hàn Chấn Dạ lái xe chở hai người ra bờ biển, phía sau bờ biển rất nhiều người, rất náo nhiệt, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam đi chân trần trên cát, nhìn nước biển màu xanh xanh, trời xanh xanh, tâm trạng Mạc Mạc cũng thả lỏng hơn nhiều.

Hai người như một đôi vừa yêu nhau, đi cùng nhau nhưng không có động tác quá thân thiết, rồi lại có chút tình cảm như gần như xa, nếu như trước đây, Mạc Mạc sẽ nhảy lên lưng của Giản Chiến Nam, để hấn cõng trên lưng, nhưng bây giờ, càng ngày hai người càng giống bạn bè, mà không phải là vợ chồng.

Giản Chiến Nam thấy bàn chân trắng tinh của Mạc Mạc gãi trên cát, không nhịn được đưa chân giẫm lên dấu chân của cô, Mạc Mạc đẩy hấn ra, Giản Chiến Nam thuận thế ôm lấy eo của cô, đôi mắt sáng lên nhìn cô.

Mạc Mạc vuốt tóc, không ngờ lại cảm giác mờ ám như thế “Gió biển rất lớn, trời cũng rất nóng. . .miệng rất khô, chúng ta...”

Lúc Mạc Mạc muốn nói chúng ta đi uống nước, thì môi Giản Chiến Nam đã hôn tới, Mạc Mạc ngơ ngốc tại chỗ, mặt đỏ lên, trên bãi biển rất nhiều người, Mạc Mạc rất muốn tìm một động cưa để trốn vào. Giản Chiến Nam cũng nhanh chóng chấm dứt nụ hôn, cười nói “Vẫn khô hả?”

Mạc Mạc không nói gì, cúi đầu nhìn cát.

“Hai vị, chụp nhanh mười đồng.” theo giọng nói thì trước mắt Mạc Mạc đã xuất hiện một bức ảnh, là cảnh cô và Giản Chiến Nam hôn nhau bị chụp lại, bị chụp trộm đã tức giận, hơn nữa chụp xong lại còn muốn ép bán cho họ, Mạc Mạc định nói gì đó nhưng Giản Chiến Nam lại nói “Chụp không tệ.”

“Đó là vì hai người, anh này, bạn gái của anh thật đẹp, anh thật có phúc đó.”

“Cô ấy là vợ tôi.”

“Kết hôn rồi, thật là trai tài gái sắc, tôi sẽ chụp cho hai người mấy tấm, tính rẻ một chút.”

Giản Chiến Nam cười “Chụp đẹp một chút.”

“Anh cứ yên tâm, ở đây kỹ thuật của tôi là tốt nhất.”

Giản Chiến Nam bắt Mạc Mạc poss tư thế, Mạc Mạc vốn không tình nguyện nhưng nghĩ đi ra ngoài chơi, phải vui vẻ, liền phối hợp tạo dáng, chụp hơn 10 bức, sau đó Giản Chiến Nam trả tiền, hai người tới dưới ô nghỉ ngơi, Mạc Mạc đưa ảnh chụp ra xem, nhìn ảnh đều thấy khuôn mặt tuấn tú của Giản Chiến Nam, hai người dựa sát vào nhau, như một đôi tình nhân yêu đương nồng nhiệt, nam thì cao to oai phong, nữ thì như chim nhỏ nép vào người, nhìn sao cũng thấy xứng đôi.

Lúc Mạc Mạc xem ảnh, gi động của Giản Chiến Nam vang lên, hấn nhìn thấy là số trong nhà gọi tới, dường như đã lâu hấn không về nhà, nhiều chuyện xảy ra như thế, hấn đối với người nhà cũng hồ hững hơn, không muốn nhận điện thoại, liền trực tiếp tắt máy, nhưng đối phương lại gọi tới, Giản Chiến Nam nhủu mấy nhưng cuối cùng cũng nhận máy.

“Con ở đâu?” phái bên kia là giọng nói không có hơi của ba.

“Chuyện gì thế?” Giản Chiến Nam hỏi thản nhiên.

“Mẹ con nằm viện, con lập tức tới đây đi.”

“Ba, có thể đổi cách khác đi không?”

“Đồ tiểu tử hỗn này, mẹ con... mẹ con bị ung thư....con mau tới đây đi,” Ba Giản nói xong thì tắt điện thoại, đột nhiên Giản Chiến Nam đứng dậy, vẻ mặt lo sợ.

“Sao thế?” Mạc Mạc nhìn sắc mặt của hấn, không nhịn được đành hỏi.

“Mẹ anh... nằm viện.” Giản Chiến Nam nói xong thì cầm tay Mạc Mạc, “Đi bệnh viện.”

Mạc Mạc đi cùng Giản Chiến Nam vào viện, mới biết mẹ Giản bị bệnh nan y, bà Giản sắc bén lúc trước giờ đây suy yếu nằm trên giường bệnh, mặt tái nhợt, Giản Chiến Nam nhìn mẹ như thế thì trong lòng cũng như bị dao cắt, hấn bước tới ngồi bên giường, cẩn thận chặt tay mẹ, đau khổ đến vô cùng

“Mẹ, xin lỗi, con không biết. ... là con không tốt,”

“Ngoan, mẹ không sao đâu.” Mẹ Giản nói yếu ớt, trong lòng nói không hề trách cứ Giản Chiến Nam

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi thật tốt, bác sĩ đã nói, qua vài ngày nữa là có thể xuất viện.”

Mẹ Giản cười yếu ớt, bà bị bệnh, bà cảm giác được, không đơn giản như thế ‘Mẹ mệt sắp chết rồi, muốn nghỉ ngơi một chút, mọi người đi ra ngoài đi ... Để ba con ở lại với mẹ là được rồi.’

“Được, mẹ nghỉ ngơi đi, con ở ngay bên ngoài, mẹ muốn gấp thì gọi con.”

Mẹ Giản gật đầu, Giản Chiến Nam mới đứng lên, lúc xoay người, Mạc Mạc nhìn thấy vành mắt hấn hồng hồng, trong mắt là nước mắt. Mạc Mạc không nhìn được kéo tay hấn, tay hấn rất lạnh, đã mất đi sự ấm áp của ngày xưa, hai người cùng đi ra khỏi phòng bệnh.

Giản Chiến Nam ngồi trên ghế ngoài hành lang, cả người như mất đi sức sống, mẹ vẫn khỏe, nay bệnh như thế, hấn hoàn toàn không thể nhận ra, đã là giai đoạn cuối, mặc dù phẫu thuật nhưng cũng không có nhiều thời gian nữa, nghĩ đến tâm hấn lại đau, hai tay Giản Chiến Nam che kín mặt, khóc không tiếng động.

Nhìn Giản Chiến Nam như thế, Mạc Mạc cũng đau lòng, đưa tay ra ôm lấy hấn, để đầu hấn dựa vào trong lòng cô, cô an ủi nói: “Mẹ... sẽ tốt thôi, rất nhiều người bị bệnh này, cuối cùng đều có kỳ tích, chỉ cần có niềm tin, nhất định sẽ không sao.”

Giản Chiến Nam không nói chuyện, Mạc Mạc cũng không nói gì nữa, thực ra ai cũng hiểu, nếu kỳ tích dễ xuất hiện như thế thì sẽ không phải là kỳ tích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Bệnh của mẹ Giản là một đả kích lớn với Giản Chiến Nam và ba Giản, hơn nữa mẹ Giản đã biết bệnh tình của mình nên tâm tình rất kém, có chút cam chịu, không chịu phối hợp để điều trị, khiến Giản Chiến Nam và ba Giản lâm vào tình trạng đau khổ bất đắc dĩ.

Vì mẹ Giản bị bệnh, nên đã mấy ngày Giản Chiến Nam không về nhà, hấn bận rộn chuyện ở bệnh viện và công ty, mệt mỏi cả người, ngay cả Tiểu Hoành cũng không có thời gian để chăm sóc, cho nên trách nhiệm chăm sóc Tiểu Hoành liền giao lại cho Mạc Mạc, cũng may Tiểu Hoành đã 6 tuổi, cũng hiểu chuyện, hơn nữa còn rất nghe lời Mạc Mạc, ở chung với Mạc Mạc rất hòa hợp.

Mẹ Giản rất thích Tiểu Hoành, cho nên Mạc Mạc sẽ mang Tiểu Hoành tới bệnh viện thăm mẹ Giản, nhưng mẹ Giản không hề nhìn Mạc Mạc, nhưng thấy Tiểu Hoành thì rất vui, dù không có sức nói chuyện, cũng luôn kéo tay Tiểu Hoành, trong mắt đều là sự yêu thương.

Có lẽ cảm thấy được bản thân mình không còn sống được lâu nữa nên mẹ Giản luôn nói chuyện với Tiểu Hoành, tiếc nuối, tiếc nuối đến lúc sắp chết cũng không nghe được một lời gọi bà nội của Tiểu Hoành, nghĩ xong lại phiền toái, tức giận, cuối cùng Mạc Mạc chỉ đành đưa Tiểu Hoành đi.

Hôm nay là tròn một tuần không về nhà nên Giản Chiến Nam rốt cuộc cũng về, lúc này Tiểu Hoành đã ngủ, còn Mạc Mạc thì ngồi xem tivi trong phòng khách, nhưng tivi đang chiếu quảng cáo, có thể thấy cô cũng không thực sự xem tivi, có lẽ cô cũng đang chờ người, mỗi ngày đều chờ người đàn ông mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, hiện tại hấn đang cần một người cho hấn thêm nỗ lực.

“Vẫn chưa ngủ hả?” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, trong lòng liền ấm áp, có phải cô đang chờ hấn? ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu khiến sự mệt mỏi trong lòng cũng tiêu tan chút ít, hấn đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống với về mệt mỏi.

“Còn sớm, không ngủ được, ăn cơm tối chưa, thấy anh rất mệt, đi tắm nước ấm trước rồi ăn chút gì đó.”

Mạc Mạc nói xong nhưng Giản Chiến Nam vẫn không nhúc nhích, trước kia mỗi lúc về đến nhà thì việc trước tiên hấn làm là tắm rửa, vì hấn là người rất sạch sẽ, nhưng bây giờ hấn lại ngồi trên sofa không chút sức lực như thế, thậm chí ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

“Nếu quá mệt thì hãy nằm nghỉ ở sofa một chút, tôi đi ngủ trước.”

Mạc Mạc nói xong thì đứng dậy rồi đi, nhưng tay lại bị Giản Chiến Nam nắm lại, cô lại ngồi xuống, Giản Chiến Nam đã sát lại gần cô, ôm cô vào lòng ngực rộng lớn của mình, mặt vùi vào trong cổ cô, hấn không nói chuyện, nhưng Mạc Mạc lại cảm thấy tâm sự của hấn rất nhiều.

Lúc tay của Mạc Mạc để trong ngực hấn, Giản Chiến Nam lại xiết chặt tay hơn “Mạc Mạc, để anh ôm một lát.”

Tay Mạc Mạc do dự một chút rồi vòng tay ôm lấy hân, vuốt ve tấm lưng rắn chắc của hân, giống như một loại an ủi trong im lặng “Sao thế, mẹ..... mẹ vẫn không chịu phối hợp để điều trị hả?”

Giản Chiến Nam không nói chuyện, Mạc Mạc cũng không nói nữa, hai người cứ ôm nhau trong im lặng như thế, không biết thời gian trôi qua bao lâu Mạc Mạc nghe được hơi thở đều đều của Giản Chiến Nam, cô nhẹ đẩy hân ra nhưng hân vẫn tiếp tục ngủ.

Mạc Mạc không thức hân dậy, rời khỏi vòng ôm của hân, đỡ hân nằm trên sofa, bỏ giày và cà vạt ra, rồi cầm tấm thảm mỏng đắp lên cho hân, cô vẫn cho rằng hân sẽ không mệt, thì ra là không phải, hân cũng chỉ là một người phàm...

Ngày hôm sau khi Mạc Mạc dậy thì Giản Chiến Nam vẫn nằm ngủ ở sofa, cho đến khi Mạc Mạc và Tiểu Hoành ăn sáng mà Giản Chiến Nam vẫn chưa tỉnh, nhất định mấy ngày nay hân rất mệt. Mạc Mạc bảo đi Tổ đừng làm phiền Giản Chiến Nam, để cho hân ngủ, dọn đồ xong mới đưa Tiểu Hoành tới bệnh viện.

Lúc Mạc Mạc và Tiểu Hoành tới, mẹ Giản không chịu ăn sáng, đang tức giận với họ lý, Mạc Mạc và Tiểu Hoành tới như là vị cứu tinh. Vì mẹ Giản thấy Tiểu Hoành tới thì lập tức chuyển thành vui vẻ.

Tiểu Hoành rất thông minh, đi tới kéo tay của mẹ Giản, rồi mình cũng đứng khoả tay múa chân như nói gì đó, hoàn cảnh như thế, tình huống như thế cũng rất dễ để hiểu Tiểu Hoành đang muốn nói gì, hơn nữa, mỗi lần đến thăm mẹ Giản thì Tiểu Hoành đều làm động tác này, chắc là hỏi mẹ Giản có khó chịu không, có khỏe hơn không.

Mạc Mạc đi tới sờ đầu Tiểu Hoành, nhìn mẹ Giản đang nằm trên giường bệnh liền nói: “Đã nhiều tuổi rồi mà còn giống như trẻ con, không sợ bị Tiểu Hoành cười, Tiểu Hoành bị bệnh đều biết nghe lời bác sĩ, mẹ đã mấy tuổi rồi, còn không bằng một đứa bé.”

“Tôi cần cô dạy sao....cô đi ra ngoài cho tôi...” Sắc mặt của mẹ Giản tái nhợt, nhìn không hề có tinh thần, nhưng nhìn thấy Mạc Mạc liền hận không thể nhảy xuống giường rồi đuổi cô ra ngoài.

“Muốn đuổi con đi thì mẹ cũng phải có tinh thần chứ.” Mạc Mạc vẫn đứng đó không nhúc nhích, “Nghe bác sĩ nói, nếu điều trị tốt thì bệnh cũng không phải là không chữa được, rất nhiều người đều chữa khỏi và đã xuất viện.”

“Hừ...” mẹ Giản hừ một tiếng “Tôi chết.... không phải cô càng vui sao....già mùa sa mưa, an cái gì tâm chứ, đừng hy vọng tôi thay đổi với cô....tôi sẽ không cảm kích....”

“Con vẫn không biết vì sao mẹ vẫn không thích con, có lẽ con không phải là đứa con dâu tiêu chuẩn của mẹ lựa chọn, ngược lại con cũng không thích mẹ, nói những lời này không phải là muốn lấy lòng. Nói thật, chúng ta vốn là hai người không có gì liên quan tới nhau, nhưng vì Giản Chiến Nam chúng ta mới ở cùng nhau, có duyên nên con mới có thể gọi mẹ một tiếng mẹ, con hy vọng mẹ có thể khỏe mạnh sống lâu.

Mấy ngày nay Giản Chiến Nam rất khổ sở mẹ biết không, tâm tình của anh ấy đau khổ bao nhiêu con đều biết, bởi vì con cũng đã trải qua cảm giác mất đi người thân, lúc 17 tuổi, ba mẹ con bị tai nạn xe....để lại một mình con, quãng thời gian đó như sống trong địa ngục, cảm giác mất đi người thân đau khổ sống không bằng chết. Giản Chiến Nam cũng thế, mẹ nghĩ qua chưa, nếu mất đi mẹ thì anh ấy sẽ đau khổ bao nhiêu, thương tâm bao nhiêu?

Cho dù mẹ không vì bản thân mình mà kiên cường cũng cần nghĩ cho con của mẹ, nghĩ cho người chồng đã cầm tay mẹ dắt đi hơn nửa cuộc đời, họ đều hy vọng mẹ sẽ khỏe hơn, nếu mẹ từ bỏ, đau khổ nhất, khó khăn nhất, thương tâm nhất là những người thân của mẹ, chỉ cần mẹ không sợ bệnh thì nhất định sẽ chiến thắng, nếu mẹ không chiến mà bại, thì thật sự là sẽ không còn cơ hội.”

Mẹ Giản không nói gì, có lẽ là vì khó chịu không còn sức, có lẽ cảm thấy lời Mạc Mạc nói là có lý, bà nắm mắt lại không để ý tới Mạc Mạc cũng không để ý tới Tiểu Hoành, thực ra khi nghĩ tới lời của Mạc Mạc, mắt đi bà, chồng cùng con sẽ phải làm sao?

Mạc Mạc giữ chặt tay Tiểu Hoành nói: “Tiểu Hoành, bà nội mệt rồi, để cho bà nội nghỉ ngơi nhé.”

Tiểu Hoành gật đầu, mắt to nhìn Mạc Mạc, sau đó nhón chân một lên hôn mặt mẹ Giản một cái, rồi có vẻ như nói tạm biệt, rồi rời đi với Mạc Mạc. Từ sau khi Tiểu Hoành ở chung với Giản Chiến Nam và Mạc Mạc thì tính cách dường như hoạt bát hơn nhiều, trước kia khi tới với Nhã Nhi thì dường như cảm thấy Tiểu Hoành không có hứng thú với thế giới bên ngoài, bây giờ xem ra đã tốt hơn nhiều, là một đứa bé linh động hoạt bát.

Tiểu Hoành và Mạc Mạc trốn ở sau cửa, phía sau còn có thêm hai người đàn ông, là vệ sĩ của Mạc Mạc, đi đâu cũng có mặt, dần rồi cô cũng quen. Cô và Tiểu Hoành trốn ở đó nhìn họ lý bắt đầu cho mẹ Giản ăn cơm.

Mạc Mạc và Tiểu Hoành nhìn nhau cười, xem ra những lời lúc nãy đã có tác dụng, một lớn một nhỏ cùng nắm tay rời khỏi bệnh viện, Tiểu Hoành cảm thấy Mạc Mạc là một người mẹ đặc biệt, bà nội rất cổ chấp, vì sao mãi không chấp nhận mẹ Mạc Mạc, mẹ là một người tốt.

Ra tới cổng bệnh viện, Hàn Chấn Dạ cũng chạy xe tới, Mạc Mạc và Tiểu Hoành vừa lên xe, thì tiếng di động vang lên, Mạc Mạc lấy điện thoại ra thì thấy người gọi tới là Giản Chiến Nam nên lập tức bắt máy.

“Em tới bệnh viện hả?”

“Ừm, anh không cần phải lo, mẹ vừa ăn sáng rồi, hơn nữa tâm tình đã tốt hơn, anh...còn có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Hân tỉnh lại nhưng không thấy Mạc Mạc nên trong lòng hơi trống rỗng.

Tiểu Hoành nắm lấy tay của Mạc Mạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nỗi lo lắng và chờ mong, Mạc Mạc cũng đoán được ý của Tiểu Hoành, tiểu tử này đã mấy ngày không gặp Giản Chiến Nam rồi “Bây giờ anh còn ở nhà không?”

“Anh ở công ty.”

“Tiểu Hoành muốn gặp anh, lát nữa anh rảnh không, tôi đưa Tiểu Hoành tới tìm anh.” Mạc Mạc nói xong thì nhìn Tiểu Hoành, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nét vui mừng, cô đã nói ra tâm sự của Tiểu Hoành rồi.

“Anh chờ hai người.” trong giọng nói của Giản Chiến Nam khó nén được sự vui mừng, đã lâu Mạc Mạc không tới công ty thăm hắn, gần đây quan hệ hai người lạnh như băng, giảng co mãi không xong, nói như nước sôi lửa bỏng cũng không đủ, nói khách sáo giống như người ngoài cũng không đủ.

Lúc Mạc Mạc và Tiểu Hoành tới công ty thì Giản Chiến Nam đang họp, trợ lý bảo Mạc Mạc và Tiểu Hoành chờ trong văn phòng. Tiểu Hoành tràn ngập tò mò với văn phòng của Giản Chiến Nam, đáng về tiểu đại nhân, chấp tay sau lưng đi thăm dò mọi nơi, nhìn xung quanh, quan sát nơi mà ba của mình làm việc.

Mạc Mạc thì nhìn ảnh cưới của cô và hắn đặt trên bàn làm việc, trên mặt hai người đều là nụ cười hạnh phúc, cười rất ngọt ngào. Người vẫn như trước nhưng hạnh phúc thì như khói, mới kết hôn một năm mà thôi, cũng đã đi tới cực điểm đáng buồn này....

Chờ một chút hơi chán, Mạc Mạc liền mở ti vi cùng ngồi xem với Tiểu Hoành, đương nhiên cũng phải chiếu cố một chút tới sở thích của cậu bạn nhỏ, nên xem phim hoạt hình, đợi cho tới 11 giờ, cuối cùng cũng đợi tới lúc Giản Chiến Nam họp xong.

Tiểu Hoành nhìn thấy Giản Chiến Nam liền nhảy xuống khỏi sofa chạy tới hướng Giản Chiến Nam. Giản Chiến Nam cũng vươn tay nâng cao Tiểu Hoành xoay vài vòng, sau đó ôm vào trong lòng, rồi đi tới hướng Mạc Mạc đang ngồi ở sofa.

“Có phải ngồi chờ rất chán không?” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, rất muốn dựa vào gần cô, là cơ thể hoặc làm tâm, nhưng hai người như có gì đó khiến hắn không thể chạm vào Mạc Mạc.

“Vẫn tốt, có Tiểu Hoành cũng không phải quá chán.” Mạc Mạc thản nhiên nói xong rồi cuộc không có gì để nói nữa, tiện tay đổi kênh, Giản Chiến Nam cũng không có đề tài gì khác nên hai người đều im lặng.

Tiểu Hoành kéo kéo Giản Chiến Nam, lại kéo kéo Mạc Mạc, sau đó chỉ bụng của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu là biểu tình khổ sở, Mạc Mạc cười “Tiểu Hoành đói bụng rồi hả?”

Tiểu Hoành vội vàng gật đầu.

Giản Chiến Nam thừa dịp nói: “Chúng ta cùng đi ăn cơm trưa.”

Tiểu Hoành nhảy xuống khỏi chân của Giản Chiến Nam, lập tức chạy tới toilet, lúc này thì sát một lượt mới biết đây là toilet, hiện tại cậu bé cần giải tỏa...

Tiểu Hoành không ở bên cạnh, Giản Chiến Nam ngồi gần lại Mạc Mạc, tay bắt được bắt cô nắm trong lòng bàn tay, Mạc Mạc rút tay lại, nhưng Giản Chiến Nam thuận thế ôm Mạc Mạc vào lòng, cúi đầu nói: “Ngày hôm qua không ôm đủ.”

“Này, anh bỏ ra đi, Tiểu Hoành sắp ra rồi đó.”

Nhưng Giản Chiến Nam không buông ra, lại hôn xuống môi Mạc Mạc, mềm mại, ngọt, rất nhớ, càng muốn nhiều hơn, chỉ muốn nhét cô vào trong ngực, có cốt nhục của hắn như vậy sẽ không chia rẽ nữa, nhưng lại nhìn không được nghĩ Giang Xuyên cũng đã hôn cô như thế, thậm chí... trong lòng không nhịn được lại đau nhức, nụ hôn càng thêm xâm nhập dù biết nó cũng khiến Mạc Mạc đau.

Ngay lúc Mạc Mạc bị hôn tới mức không thở được thì Tiểu Hoành chạy từ toilet ra, Giản Chiến Nam và Mạc Mạc nhanh chóng tách ra, Giản Chiến Nam thì về mặt thản nhiên không hề có chút ngượng ngùng nào, còn Mạc Mạc thì há to miệng, gương mặt quần bách cũng ửng đỏ.

Tiểu Hoành tinh quái dùng hai tay bé nhỏ bịt mắt lại, liên tục lắc đầu, ý đang nói cái gì nó cũng không thấy, nhưng đôi mắt to đen láy kia lại lên nhìn bộ dáng đỏ mặt của Mạc Mạc qua khe hở, đáng về đỏ mặt của mẹ Mạc Mạc rất đáng yêu, Tiểu Hoành nhếch miệng cười lên.

Giản Chiến Nam cũng cười, tay đỡ Mạc Mạc đứng dậy, Tiểu Hoành cũng đi tới, dắt tay Mạc Mạc, một nhà ba người đi ra cửa văn phòng, đã rất lâu rất lâu không từng như thế, rất nhớ cảm giác bình yên hạnh phúc như thế, Giản Chiến Nam không kiềm được nắm chặt tay Mạc Mạc hơn, quay đầu lại nhìn Mạc Mạc, bà xã, con trai, như vậy là đủ rồi...

Ba người tới quán ăn trung quốc, Tiểu Hoành theo thói quen ngồi một bên cùng Mạc Mạc, nó thích người mùi thơm trên người Mạc Mạc, sau đó ngẩng đầu là có thể nhìn thấy người ba đẹp trai ngồi đối diện.

Lúc Mạc Mạc gọi món, ngay lúc Tiểu Hoành đang vui vẻ thì có người gọi: “Tiểu Hoành!”

Ánh mắt ba người đồng thời nhìn lên theo tiếng gọi, về mặt của Giản Chiến Nam trầm xuống, còn sắc mặt của Mạc Mạc khẽ biến, còn Tiểu Hoành khẽ nắm chặt áo của Mạc Mạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ lo lắng.

“Thật khéo lại gặp được mọi người ở đây.” Nhã Nhi từ từ đi tới, rồi đi tới bên cạnh Tiểu Hoành, xoay người ôm lấy Tiểu Hoành: “Con trai, mẹ rất nhớ

con, thời gian qua có tốt không, có nhớ mẹ hay không?”

Tiểu Hoàn hoi kháng cự lại vòng ôm của Nhã Nhi, cầu cứu nhìn về phía Giản Chiến Nam, Giản Chiến Nam nhìn sắc mặt của Mạc Mạc, nhú mày nói với Nhã Nhi: “Cô ôm khiến Tiểu Hoàn đau đó.!”

“À, xin lỗi, xin lỗi.” Nhã Nhi vội buông Tiểu Hoàn ra, “Chỉ là em rất nhớ Tiểu Hoàn mà thôi.” Nói xong thì liếc mắt nhìn Mạc Mạc, nói với Tiểu Hoàn: “Tiểu Hoàn, mẹ lại sắp làm mẹ nữa rồi, tương lai con sẽ có một em gái hoặc một em trai, Tiểu Hoàn thích em gái hay em trai?”

Tầm mắt của Mạc Mạc dừng lại trên bụng hoi lồi ra của Nhã Nhi, trong lòng đau như bị đâm, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, đứa bé trong bụng kia là con của Giản Chiến Nam sao? Giản Chiến Nam không thừa nhận, Nhã Nhi lại nói thế, haha, thật là châm chọc, thế giới này rốt cuộc là thế giới nào.

Tiểu Hoàn thì cúi đầu không nhìn Nhã Nhi, khuôn mặt nhỏ như xiết lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhã Nhi nhìn Giản Chiến Nam, “Chiến Nam, mấy hôm trước em vừa tới bệnh viện kiểm tra, cục cưng rất khỏe.”

“Phải không, như vậy chúc mừng cô, nhưng những lời này cô nên tìm tới ba đứa bé mà nói.” Giản Chiến Nam lạnh lùng nhìn Nhã Nhi, hẳn không muốn khiến cô gái này bối rối, “Nhà chúng tôi cần ăn cơm, không hy vọng người ngoài xem vào, cô tự xử đi.”

Trong lòng Nhã Nhi đau xót, thái độ của Giản Chiến Nam rất khiến người khác bị tổn thương, tầm mắt của cô dừng lại trên người Tiểu Hoàn, nói với vẻ tội nghiệp: “Nhưng mà... lâu lắm rồi em không gặp Tiểu Hoàn. ...em có thể ở với Tiểu Hoàn một lát không?”

Giản Chiến Nam đang muốn cự tuyệt thì Mạc Mạc nhìn thoáng qua Tiểu Hoàn rồi nói: “Tuy quyền nuôi là của ba đứa bé, nhưng cô là mẹ của Tiểu Hoàn, vẫn có quyền thăm hỏi, nếu cô muốn có nhiều thời gian hơn với Tiểu Hoàn, thế thì ngồi đi.”

Đôi mắt Giản Chiến Nam thâm trầm không thấy đáy, hoi híp lại nhìn Mạc Mạc tâm tình tích tụ tới cực điểm, Mạc Mạc làm như thế là vì Tiểu Hoàn hay là chỉ thuần túy cho hắn biết cô đã không còn chú ý gì tới hắn.

“Cảm ơn.” Nhã Nhi lập tức ngồi bên cạnh Giản Chiến Nam.

Một bữa ăn, thỉnh thoảng Nhã Nhi lại gấp rau giúp Tiểu Hoàn, Mạc Mạc phát hiện, những thứ mà Nhã Nhi gấp toàn là những thứ mà Tiểu Hoàn không thích ăn, làm mẹ như thế có phải là không quan tâm hay không? Đối mặt với Nhã Nhi Tiểu Hoàn trở nên trầm mặc hơn nhiều, không giống đáng về hoạt bát sáng sủa ngày thường.

Dường như Giản Chiến Nam không ăn, còn Mạc Mạc lại ăn cơm rất nghiêm túc, còn Tiểu Hoàn cũng dường như ăn uống không tốt, người sôi nổi nhất là Nhã Nhi. Ăn cơm xong, tính tiền, Nhã Nhi hỏi Giản Chiến Nam: “Chiến Nam, em muốn đón Tiểu Hoàn về mấy ngày?”

Tiểu Hoàn nghe thấy lời của Nhã Nhi liền lắc đầu, cầu cứu nhìn Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, Nhã Nhi thì giữ chặt tay Tiểu Hoàn “Tiểu Hoàn ngoan, về ở với mẹ mấy ngày, mẹ rất nhớ con.”

Nói xong thì muốn lôi Tiểu Hoàn đi, Tiểu Hoàn lại cúi đầu cắn một cái trên tay của Nhã Nhi, Nhã Nhi bị đau buông Tiểu Hoàn ra, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, tay cũng không kìm được giơ lên, Mạc Mạc vội chặn Tiểu Hoàn “Cô muốn làm gì, muốn đánh đứa bé sao, Tiểu Hoàn không muốn về, cô không cần phải ép như thế, đi thông thả, không tiễn.”

“Tiểu Hoàn là con của tôi, làm sao tôi có thể đánh được nó, tôi chỉ dọa nó chút thôi, tôi là mẹ của nó, sao nó có thể cắn tôi.” Nhã Nhi nói xong có chút thương tâm nhìn Tiểu Hoàn trốn phía sau Mạc Mạc.

Giản Chiến Nam không hề để ý tới Nhã Nhi, xoay người ôm lấy Tiểu Hoàn, cầm tay Mạc Mạc đi tới hướng đậu xe, còn Nhã Nhi thì đứng sững ở đó, nhìn bóng dáng ba người rời đi với ánh mắt thù hận.

Về đến nhà, Tiểu Hoàn không nói một lời, tâm tình của Mạc Mạc cũng không tốt nên liền về phòng ngủ. Còn Giản Chiến Nam thì ngồi xổm bên cạnh Tiểu Hoàn hỏi: “Nói cho ba biết, vì sao lại cắn mẹ của con?”

Tiểu Hoàn nhảy xuống khỏi sofa tìm bút viết, “Cô ấy không phải là mẹ, Mạc Mạc là mẹ.”

Giản Chiến Nam nhìn thấy mấy chữ đó, còn cho là do Nhã Nhi làm mẹ không đủ thân mật với con, không đủ tốt, mà Mạc Mạc lại đối xử với Tiểu Hoàn rất tốt, cho nên Tiểu Hoàn mới viết như thế, hẳn nghĩ đơn giản như vậy.

“Giỏi lắm, đi chơi đi.”

Tiểu Hoàn lại lần nữa viết “*Cô ấy không phải là mẹ, Mạc Mạc là mẹ.*” Cô ấy không phải là mẹ, Mạc Mạc là mẹ. Cô ấy không phải là mẹ, Mạc Mạc là mẹ. Càng viết càng tức vì không ai hiểu lời nó nói, cuối cùng nó bỏ bút ra, buồn bực chạy về phòng của mình.

Giản Chiến Nam thấy những chữ đó thì giật mình đứng tại chỗ, mỗi một chữ như đều tràn đầy tức giận, nơi nào bút viết tới đều như bị xé nát.

Mạc Mạc rất khó chịu, cô khóc lúc tắm, Bụng của Nhã Nhi, lại nghĩ đến lúc mình đẻ non mà lòng đau như cắt, trong lòng đau đến mức co rút từng cơn. Đứa con của cô, bị chính một tát của người đàn ông của mình xóa sạch, mà người phụ nữ khác lại mang chính đứa con của chồng mình, lại là không lâu sau lúc cô đẻ non thì Nhã Nhi lại mang thai đứa con của Giản Chiến Nam.

Nhớ tới một cái tát kia, cái tát khiến cô mất đi đứa con, Mạc Mạc ức chế khóc lên, cô cô rất muốn chấm dứt thế giới tan vỡ này với Giản Chiến Nam, như thế thì cô sẽ không bị nhiều đau khổ, nhưng cô lại không có cách nào để thoát khỏi...

“Mạc Mạc!”

Ngoài phòng tắm truyền đến tiếng gọi của Giản Chiến Nam và tiếng đập cửa, Mạc Mạc vội dùng nước rửa mặt, lau khô người, khoác khăn tắm “Tôi sắp tắm xong rồi, anh có chuyện gì?”

Người bên ngoài không trả lời, Mạc Mạc mở cửa đi ra, cô nghĩ là Giản Chiến Nam đã rời đi nhưng không ngờ hắn lại dựa vào cửa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, nhưng rồi lại cúi đầu, cô không muốn để cho hắn nhìn ra là cô đã khóc, hắn cũng không buông tha, từng bước đi tới chặn đường của cô, hai tay thô ráp mà ấm áp nâng mặt của cô lên, buộc cô đối diện với hắn “Sao lại khóc?”

“Không có, không cần thận đề xà phòng tắm chảy vào mắt.” Mạc Mạc đẩy tay của hắn ra, đi tới bàn trang điểm, mới bước được hai bước, eo bị giữ chặt, bị cánh tay của hắn ôm chặt, cằm của hắn để trên vai cô, sau đó hôn nhẹ nhàng. “Mạc Mạc, đứa bé trong bụng cô ta thực sự không phải là của anh, ngày đó mẹ bị tai nạn xe, là cô ấy đã cứu mẹ, trên đường tiễn cô ta về, bọn anh tới quán bar...”

“Tôi không muốn nghe.” Mạc Mạc vội chặn lời nói của Giản Chiến Nam, “Dù đứa nhỏ không phải là của anh, cũng không thay đổi được gì, tôi chỉ muốn anh thả tôi ra, tôi chỉ muốn anh cho tôi tự do...”

Giản Chiến Nam lại xoay cô lại, đôi môi mạnh mẽ hôn lên môi cô, không muốn nghe cô nói tới hai chữ ly hôn, nhưng chiếc lưỡi cường thế của hắn lại tách đôi môi cô, trượt đi vào: “Mạc Mạc, anh không muốn xa em, anh cần em”

Hắn một tay ôm cô đi tới giường, hai người đều ngã lên đó, cô đưa tay ra đánh hắn, nhưng lại càng sa vào trong lòng hắn, khăn tắm rơi xuống, không thể ngăn cản được thể cường hãn của hắn, ở trong trầm luân đau khổ, trong lòng tan nát mệt mỏi, cô buông tha không chống cự, chủ động hôn hắn, gặm cắn hắn, muốn hủy hoại hắn, hủy hoại chính bản thân mình để cùng nhau rơi vào cực thẳm...

Giản Chiến Nam muốn để bản thân mình quên đi chuyện Mạc Mạc đã từng làm với Giang Xuyên, quên đi tình cảnh ngày đó, chỉ cần nhớ cô là Mạc Mạc của hắn, là vợ của hắn, lúc hắn đi vào cơ thể cô, hắn thờ gấp nói: “Bảo bối Mạc Mạc, anh yêu em”

Hoan ái một lúc lâu, Mạc Mạc nặng nề đi vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại thì mặt trời đã xuống núi, cô thấy Giản Chiến Nam thanh thần thoải mái ngồi bên cạnh cô, trong mắt đầy sự hối lỗi, cô lại nghĩ đến lúc cuồng nhiệt với Giản Chiến Nam

Thực ra cô cũng không chống lại việc làm chuyện đó với Giản Chiến Nam, huống gì cô và Giản Chiến Nam vẫn là vợ chồng. Sau khi cô sinh non, hai người vẫn không ở chung phòng, lúc trước là vì sinh non nên không thể làm, sau đó là âm ỉ đòi ly hôn, cô cự tuyệt hắn, hắn cũng không miễn cưỡng, sau đó nữa là vì chuyện của Giang Xuyên, hắn không cách nào để chấp nhận cô làm chuyện đó với người khác, kéo dài cho đến hiện tại.

Nhưng do Giản Chiến Nam cấm dục quá lâu, cho nên quá mãnh liệt, Mạc Mạc cảm thấy cơ thể cô bị hắn giày vò đến mức rụng rời từng mảnh. Tay Giản Chiến Nam đỡ Mạc Mạc ngồi dậy tựa vào ngực hắn, cầm một lọ thuốc đầu giường đưa cho Mạc Mạc “Cái gì?”

“Thuốc tránh thai khẩn cấp, bà xã, xin lỗi em” Giản Chiến Nam cúi đầu cọ cằm ở hai má cô “Anh quá kích động, cho nên không dùng biện pháp, cơ thể của em bây giờ không thể mang thai, ngoan, uống thuốc đi.”

“Không cần, bây giờ là thời kỳ an toàn.”

Giản Chiến Nam nghe Mạc Mạc nói là thời kỳ an toàn, không cần uống thuốc, hắn vui thêm một chút, tay cầm lọ thuốc bỏ ra, nhỏ giọng hỏi: “Bà xã, lâu rồi anh không chạm vào em, rất lâu không làm, kỹ thuật không thạo lắm”

Không phải là Mạc Mạc không tin những lời của Giản Chiến Nam, mà rơi vào buổi chiều đầy nhiệt huyết, Mạc Mạc có thể cảm giác được, hắn không lêu lổng ở bên ngoài, đức hạnh như thế của hắn mà có thể nhìn lâu như thế đã là không dễ. Tuy nhiên vấn đề khiến người ta đa mặt tía tai này được hắn hỏi rất tự nhiên, cô thì không thể trả lời tự nhiên được, lập tức cho hắn một ánh mắt xem thường, mặc kệ hắn.

“Bà xã, chúng ta đừng chia phòng ngủ nữa được không?” Giản Chiến Nam được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, vì Mạc Mạc cho hắn một chút hòa nhã, hơn nữa bệnh viện gọi điện thoại tới thông báo, mẹ ông cũng bắt đầu phối hợp làm điều trị với bác sĩ.

Mạc Mạc sau khi nghe được lời Giản Chiến Nam thì có chút mơ màng, cô đã quyết tâm phân ly hôn, nhưng không cách nào có thể ly hôn, sau này, phải tiếp tục như thế nào, cùng kính như băng, hay là thuận theo tự nhiên? suy nghĩ một chút cô nói “Tôi quen ngủ một mình rồi, nếu chúng ta có yêu cầu với nhau thì có thể nói ra, như ngày hôm nay.” Mạc Mạc lấy dũng khí nói ra, nói xong thì cảm thấy như đã dùng hết sức, miệng cũng mở không ra.

Mặt Giản Chiến Nam trở nên cứng đờ, con ngươi lạnh tới cực điểm, lòng nhói đau, vợ chồng trở nên như thế, vẫn còn là vợ chồng sao, trong quãng thời gian qua có rất nhiều chuyện xảy ra, như một đám mây bị gió thổi tan, hư ảo, mờ hồ, biến mất...

Có lẽ Giản Chiến Nam cũng tuyệt vọng với cuộc hôn nhân này, có lẽ cũng vì quá bận, sau một lần tình cảm mãnh liệt đó, đã mấy ngày Giản Chiến Nam không trở về, Mạc Mạc cũng không thể nói rõ cảm giác trong lòng như thế nào, tóm lại dù cho Giản Chiến Nam làm gì, cô cũng làm chuyện tẻ nhạt như dự tính, đáp lại cũng chỉ là hồ hững hờ chống đỡ.

Trong bệnh viện gọi tới, mẹ Giản muốn gặp cháu trai, Mạc Mạc liền giúp Tiểu Hoành ăn mặc chỉnh chu, sáng sủa, đẹp trai như một hoàng tử nhỏ, có đôi khi nhìn gương mặt của Tiểu Hoành, Mạc Mạc lại nhớ tới gương mặt của Giản Chiến Nam, hai ba con thật sự rất giống nhau.

Mạc Mạc ra ngoài không thể tránh được bị bảo vệ đi theo, là thói quen, Mạc Mạc cũng xem như họ không tồn tại, đi tới bệnh viện với Tiểu Hoành. Lúc đi tới trước cửa phòng bệnh, vừa đúng lúc y tá đi từ trong ra, vô không cần gõ cửa nên liền đi vào, phòng bệnh của mẹ Giản ở buồng trong, bên ngoài giống phòng khách, cũng là nơi để người nhà nghỉ ngơi, còn có cả tivi.

Mạc Mạc cầm tay Tiểu Hoành đi vào bên trong, lúc đi tới trước cửa thì nghe được giọng nói yếu của mẹ Giản: “Muốn mẹ... phẫu thuật cũng có thể, con đi... Đi ly hôn với vợ, nếu không... mẹ có phẫu thuật cũng bị nó hại hết... đừng cho mẹ là bà già hồ đồ nói gì cũng không biết, cô ta... Cùng Giang Xuyên... làm chuyện đó, người phụ nữ như thế cần cô ta làm gì.”

“Mẹ, mẹ đừng kích động, cơ thể mới quan trọng, chuyện của con mẹ cũng đừng quan tâm, nghe lời bác sĩ.”

Mạc Mạc nghe thấy Giản Chiến Nam nói, tim đau, cảm giác nói không nên lời, tuy cô vẫn muốn ly hôn, nhưng giờ phút này cô không dám nghe đáp án của Giản Chiến Nam, kéo Tiểu Hoành đi ra, ngồi xổm xuống nói nhỏ với Tiểu Hoành “Đi thăm bà, coi như đi không tới, biết không? Vào đi.”

Tiểu Hoành hơi do dự, gật đầu, xoay người đi vào trong, Mạc Mạc đứng ở đó, nghe thấy mẹ Giản vui vẻ gọi: “Cháu ngoan... cháu tới rồi... bà nội nhớ cháu sắp chết luôn...”

Mạc Mạc lặng lẽ xoay người mở cửa rồi rời đi.

Edit: mọi người thông cảm, thời gian qua mình nằm viện nên không thể làm truyện được... yên tâm là sẽ không bao giờ bỏ truyện đâu nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Mình tìm mãi trên mạng nhưng mọi trang đều không rõ chap 82, trong lúc đó chap 83 lại nối tiếp chap 81, nên mình nghĩ đây xem như là 2 chương 81 và 82 luôn.

Giản Chiến Nam đã mấy ngày không về nhà, Mạc Mạc cũng không tới bệnh viện, lúc Tiểu Hoành tới bệnh viện thì Mạc Mạc bảo lái xe và đi Tổ đưa đi, nghe đi Tổ nói lại, Mạc Mạc biết mẹ Giản đang kéo dài thời gian phẫu thuật khiến Giản Chiến Nam rất buồn rầu.

Ngày đó khi mẹ Giản đề nghị hán và cô ly hôn, Giản Chiến Nam không biết phải trả lời như thế nào, có cần phải ly hôn với cô không. Thực ra ly hôn là chuyện cô muốn, nhưng không hiểu sao Mạc Mạc lại mâu thuẫn như thế, một ý nghĩ ngây thơ buồn cười xuất hiện trong đầu cô, cô không hy vọng Giản Chiến Nam vì lý do này mà ly hôn, tâm tình như thế là lòng tự trọng nực cười hay là trái tim hư vinh? Mạc Mạc cũng không suy nghĩ quá nhiều, cô cảm thấy bản thân thật nhàm chán nên không tiếp tục suy nghĩ.

Phần lớn thời gian nghỉ hè Mạc Mạc đều dành cho Tiểu Hoành, trong vô hình Mạc Mạc và Tiểu Hoành đã sớm có tình cảm với nhau, chỉ là cô không ý thức được mà thôi, nhưng người ngoài nhìn đều biết, không có ngăn cách giữa Mạc Mạc và Tiểu Hoành thì tình cảm giữa hai người như tình mẹ con.

Tiểu Hoành học chữ nên Mạc Mạc dạy Tiểu Hoành viết chữ, Tiểu Hoành học rất chăm chỉ, nhưng do có tâm trạng nên trong vô hình những tâm sự nặng trĩu củ cô đều viết rõ ở trên mặt và trong ánh mắt của cô.

Tiểu Hoành quay đầu nhìn dáng vẻ xuất thần của cô, không nhận được mà lắc đầu, nó nghĩ có phải mẹ Mạc Mạc đang nhớ ba. Đã lâu mẹ Mạc Mạc và ba không gặp nhau, nguy cơ của hai người lúc nào mới được giải trừ đây?

Tiểu Hoành suy nghĩ một chút, trông mất chuyển động linh hoạt, vội viết mấy chữ lên giấy, rồi đưa đến trước mắt Mạc Mạc, lúc này mới khiến Mạc Mạc hoàn hồn, cô thấy Tiểu Hoành viết mấy chữ: Đi thăm ba đi.

Đi tìm Giản Chiến Nam? Không muốn đi, Mạc Mạc nhìn Tiểu Hoành với vẻ hơi có lỗi, tay sờ lên đầu Tiểu Hoành, dịu dàng nói: “Tiểu Hoành muốn đi thăm ba? Di bảo lái xe chờ đi được không? Chắc là ba đang bận, nên không cách nào để về được.”

Tiểu Hoành lắc đầu, lôi tay của Mạc Mạc, muốn đi cùng cô, nhìn cô với ánh mắt thỉnh cầu, đồng thời viết chữ, đi cùng đi cùng, Mạc Mạc hiểu ý của Tiểu Hoành, nhưng cô thật sự không muốn đi, hán không về cô cũng không muốn chủ động đi gặp hán, cô dỗ Tiểu Hoành: “Tiểu Hoành nghe lời...”

Tiểu Hoành nhú mày, mẹ Mạc Mạc đang giận ba sao, hay là ba nghe lời bà nói xong nên không cần mẹ nữa, không, sẽ không như thế, ba thích mẹ như thế, nhất định sẽ không phải không cần đến mẹ Mạc Mạc nữa.

Tiểu Hoành cúi đầu, cố tình làm biểu tình của mình thật buồn, thật thương tâm, phiền muộn, đáng thương, sau đó rất thất vọng rất cô đơn che đi tâm tình của mình, dáng vẻ buồn phiền như muốn chết, chỉ tay vào Mạc Mạc, giống như đang nói, cô rất vô tình, nguyện vọng của một bạn nhỏ cũng không chịu thỏa mãn.

Mạc Mạc bị dáng vẻ của Tiểu Hoành gây cười, nếu như cô không đáp ứng thì sẽ khiến trái tim nhỏ bé của Tiểu Hoành bóp vỡ, tài năng điển thiên phú của Tiểu Hoành cũng không tệ lắm, cô không nhận được nên cười: “Này, được rồi, được rồi, bất người không có cách, chịu không nổi dáng vẻ này của cháu, đồ tình quái, đi cùng cháu được không?”

Tiểu Hoành đập tay lên ngực, mặt nhăn bây giờ mới trở về dáng vẻ cũ, để lộ nụ cười như hồ ly, cười vui vẻ kéo tay Mạc Mạc đi ra ngoài, Mạc Mạc gọi: “Tiểu quý, không cần vội như thế, đi phải thay quần áo đã!”

Mạc Mạc mặc bộ váy liền thân với thắt lưng đen, để lộ bờ vai và xương quai xanh thon thả, váy dài vừa đến đầu gối càng tôn lên dáng người đẹp của cô. Một lớn một nhỏ ra khỏi nhà, Hàn Chấn Dạ và vệ sĩ cùng đưa hai người đi.

Hàn Chấn Dạ biết Mạc Mạc muốn tới thăm Giản Chiến Nam nên anh ta liền lập tức lái xe tới công ty. Tuy Giản Chiến Nam không về nhà nhưng Giản Chiến Nam vẫn đều liên lạc với Hàn Chấn Dạ hỏi về tình hình của cô, Hàn Chấn Dạ cũng biết Giản Chiến Nam đang ở công ty vì anh ta vừa gọi điện cho Giản Chiến Nam xong.

Tới nơi Mạc Mạc và Tiểu Hoành cùng đi vào tòa nhà, bảo vệ công ty đều biết Mạc Mạc cho nên Mạc Mạc và Tiểu Hoành trực tiếp đi lên tầng của Tổng giám đốc bằng thang máy chuyên dụng.

Mạc Mạc gõ cửa, không ai trả lời, lúc Mạc Mạc định đẩy cửa đi vào thì trợ lý của Giản Chiến Nam vừa đi ra khỏi văn phòng, khi thấy Mạc Mạc thì hơi khó xử, nhưng liền phản ứng lại rất nhanh, nói lễ phép: “Cô chủ, Tổng giám đốc đang họp, Cô và tiểu Thiếu gia đi vào chờ một lát.”

“Được”. Mạc Mạc khẽ cười.

Mạc Mạc và Tiểu Hoành đi vào, trợ lý cũng rời đi, anh ta cần ra ngoài nên nói tạm biệt với Mạc Mạc.

Mạc Mạc và Tiểu Hoành vẫn chờ Giản Chiến Nam trong phòng, mới đầu Tiểu Hoành rất hoạt bát, nhưng đợi đến năm giờ chiều, cuộc họp của Giản Chiến Nam vẫn chưa xong, Tiểu Hoành hơi mệt, ngồi trên sofa sắp ngủ đến nơi.

Mạc Mạc hơi đau lòng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hoành “Tiểu Hoành, nếu buồn ngủ thì tới phòng nghỉ ngủ một lát, chờ ba về đi sẽ gọi con.”

Tiểu Hoành gật đầu, trước tiên nó ngủ một lát đã, đến lúc tỉnh lại chắc cũng gặp được ba.

Mạc Mạc đi cùng Tiểu Hoành vào phòng nghỉ, Tiểu Hoành cởi giày rồi leo lên giường, một lát sau liền ngủ. Mạc Mạc đắp chăn giúp Tiểu Hoành, cũng tự nhiên đánh giá căn phòng.

Tùy tay mở tủ đồ của Giản Chiến Nam, bên trong đều là đồ tây và cà vạt, sạch sẽ chỉnh tề, dường như còn mùi hương của hân, nhìn không được đưa tay lên chạm vào đồ áo, như đang vuốt ve hân. Trong đầu cũng nhớ lại hình ảnh ngày mưa thật lâu về trước, cô đến tìm hân, rồi hân hôn cô.

Tuy nơi này đã được sửa lại, còn thoải mái hơn so với ngày trước nhưng vẫn còn phong cách của ngày trước, nhớ lại chuyện ngày trước, cô cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh, cô từ một cô gái giờ đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành từng trải, thực ra cô vẫn rất lưu luyến khoảng thời gian thanh xuân đó, đơn giản mà vui vẻ, dường như từ lúc gặp được hân tất cả đã thay đổi.

Mạc Mạc cảm khái xong thì đóng cửa tủ lại, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, thì lại nghe tiếng cãi nhau ở ngoài, không đúng, phải là ai đó đang phát hỏa, giọng nói rất kích động, cũng rất lớn.

Mạc Mạc không biết mình có nên đi ra ngoài hay không, dường như không ra thì tốt hơn, có lẽ là khách hàng ở cuộc họp, nhưng sau đó Mạc Mạc liền nghe thấy giọng nói lớn tiếng kia là của ba chồng.

“Cái đồ hỗn láo, mẹ của mày đã bệnh như thế... mày không thể thuận theo ý mẹ mày một lần hả... là người phụ nữ kia quan trọng hơn hay mẹ mày quan trọng hơn, mày lập tức ly hôn với nó cho tao.”

“Ba, con sẽ thuyết phục mẹ làm phẫu thuật.”

“Thuyết phục, chờ mày thuyết phục xong thì mẹ mày đã chết rồi, vì một người phụ nữ, ngay cả sống chết của mẹ cũng không để ý, mày hãy suy nghĩ kỹ cho tao, mẹ mày làm sao để nuôi lớn được mày, nếu mẹ mày có chuyện gì, cả đời này mày có thể an tâm được không? Hả? Một năm trước, mày vì nó mà bỏ bê công ty, mẹ mày bị bệnh nằm viện mà ngay một lần cũng không thấy mặt mũi mày đâu, mày ở đâu? Mày ở với nó trong cái thành phố nhỏ kia, bây giờ mẹ mày... không biết còn có thể sống được bao lâu, mày để cho bà ấy vui chút được không... nếu bỏ qua thời gian phẫu thuật tốt nhất thì... tao...”

“Ba, đừng nói nữa!”

Sau một hồi im lặng, lúc lâu sau Giản Chiến Nam nói: “Con sẽ ly hôn với cô ấy... ba đi nói với mẹ, để mẹ mau chóng tiến hành phẫu thuật...”

Con sẽ ly hôn với cô ấy, con sẽ ly hôn với cô ấy, những lời này giống như tiếng vọng trong hốc núi vang mãi bên tai cô, từng chút từng chút đánh vào tim cô, như đau càng đau, người cô như bọt biển trôi trên mặt biển, khô cạn cái gì cũng không có, cơ thể ngã lên trên giường, trong đầu trống rỗng, cho đến khi một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xoa trên mặt cô, cô mới hoàn hồn, thấy Tiểu Hoành, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu, đẹp trai, nhưng lại tràn đầy lo lắng, cô cầm tay Tiểu Hoành đang lau đi nước mắt trên mặt cô, giờ cô mới phát hiện trên tay Tiểu Hoành toàn là nước mắt.

Mạc Mạc lau mặt, cô khóc sao? Sao cô có thể khóc, ly hôn không phải là chuyện cô muốn sao, vì sao khi nghe Giản Chiến Nam nói ly hôn, lòng của cô lại đau, thậm chí còn có cảm giác bị vứt bỏ, như rất nhiều năm trước vì Nhã Nhi mà Giản Chiến Nam đã bỏ rơi cô, còn bây giờ lại vì người thân mà hắt lại lựa chọn bỏ rơi cô một lần nữa.

Thế giới của hần rất rộng lớn, có rất nhiều chuyện, cô chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong thế giới của hần, khi thế giới của hần nổi lên xung đột, cô sẽ bị thương, hần sẽ không do dự mà bỏ rơi cô.

Vẫn tốt, cô đã sớm biết được chuyện này, vẫn tốt, cô đã sớm buông tha cho cuộc hôn nhân này, cho nên giờ đâu dù có cảm giác đau lòng cũng không đau đến đứt gan đứt ruột, chỉ là nỗi đau thản nhiên.

Mạc Mạc ôm Tiểu Hoàn, cúi đầu nói: “Cảm ơn con Tiểu Hoàn, di không sao, đừng lo lắng.”

Tiểu Hoàn ôm cổ Mạc Mạc, vừa rồi lúc nó đang ngủ, không nghe được bên ngoài nói gì, nhưng vẫn bị đánh thức, mở mắt ra thì thấy mẹ Mạc Mạc đang khóc, vì sao mẹ Mạc Mạc lại khóc, vì sao lại đau lòng, nó rất lo lắng.

Bên ngoài không còn cãi nhau nữa, yên lặng, Mạc Mạc cũng không khóc nữa, đã không đau, chỉ còn trái tim hờ hững và thản nhiên. Cuộc nói chuyện đã dừng chắc ba Giản đã rời đi.

Mạc Mạc rửa sạch mặt, trang điểm lại để khuôn mặt sáng sủa hơn, rồi mới đi ra ngoài với Tiểu Hoàn, Giản Chiến Nam đang đứng trước cửa sổ, bóng dáng cao lớn như đang tràn ngập đầy nỗi đau.

Cô chỉ có thể nhìn bóng dáng của hần, không mở miệng gọi hần, nhưng dường như cảm thấy hần quay người lại, tầm mắt hai người giao nhau, Mạc Mạc thấy được hần gạt mình ngoài ý muốn của Giản Chiến Nam khi nhìn thấy cô và Tiểu Hoàn.

Mạc Mạc cười thản nhiên, bình tĩnh nói: “Đã lâu không gặp cho nên tôi với Tiểu Hoàn đến đây thăm anh, nhưng Tiểu Hoàn chờ lâu hơi mệt nên chúng tôi ngủ bên trong. Hơn nữa, tôi cũng thuận tiện nhắc nhở anh, dù bạn cũng đừng quên còn có con trai phải chăm sóc, nếu không làm ba như anh chưa đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, gọi tên của cô, trong đôi mắt rất nhiều điều muốn nói, phức tạp đến mức Mạc Mạc không tài nào đọc kịp, nhưng cũng không quan trọng, điều đó không liên quan gì tới cô, hi nộ ái ố của cô không liên quan tới hần, mà hi nộ ái ố của hần cũng không liên quan gì tới cô.

“Tiểu Hoàn tới tìm ba.” Mạc Mạc thả lỏng tay của Tiểu Hoàn ra.

Theo thói quen Giản Chiến Nam đi tới, để tay lên trên đầu của Tiểu Hoàn, còn bàn tay còn lại muốn nắm tay cô, nhưng lúc đưa ra lại bị Mạc Mạc đẩy ra, nhướn mày nói: “Tôi còn có hẹn, Tiểu Hoàn giao cho anh, tôi muốn tôi mới về nhà.”

Về nhà, đúng vậy, bây giờ nơi đó còn tạm gọi là nhà, sau này, cô là người không nhà không cửa, độc thân một mình, tự do tự tại, một người ăn no cả nhà không đói, lại lần nữa bắt đầu cuộc sống mới của cô, quên đi tất cả, quên đi người đàn ông trước đó, nắm trong tay hi nộ ái ố của bản thân, nắm trong tay cuộc sống của bản thân.

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam đưa tay ra theo bản năng, nắm chặt cổ tay của Mạc Mạc “Em... đi đâu?”

“Xin anh đừng như thế, cho tôi chút không gian tự do, byebye!” Mạc Mạc giẫy tay Giản Chiến Nam ra, quay người bước đi, lúc rời đi cũng không hề quay đầu lại, để lại Giản Chiến Nam và Tiểu Hoàn đứng ở đó với sự bất an và u ám.

Lúc Giản Chiến Nam về tới nhà thì trời đã tối, lúc về Tiểu Hoàn ngủ trong xe, Giản Chiến Nam cũng hơi say, hần uống rượu, lái xe đưa hai người về. Tuy uống hơi nhiều nhưng vẫn có thể ôm Tiểu Hoàn, đưa nó về phòng ngủ.

Đi ra khỏi phòng Tiểu Hoàn, Giản Chiến Nam phiền não tháo cà vạt ra, đi từng bước về phòng ngủ Mạc Mạc, tay đẩy cửa nhưng cửa không khóa, hần đi vào nhưng bên trong tối om.

“Mạc Mạc!” hần bật đèn, nhưng lại truyền đến giọng nói của Mạc Mạc “Đừng bật đèn.”

Động tác của hần dừng lại, dựa vào cảm giác đi tới nơi Mạc Mạc, hần không biết cần phải mở lời như thế nào để nói Mạc Mạc, chúng ta ly hôn đi, trong lúc đó chỉ cảm thấy hơi rượu bốc lên, trái tim đau như bị đâm vào.

Đi tới bên giường, hần vô lực ngồi bên cạnh người Mạc Mạc, dần thích ứng với bóng tối, hần sờ chân cô đang khom lại, đưa tay ra là có thể chạm tới, tay hần đưa ra sờ lấy Mạc Mạc rồi ôm vào trong lòng, ôm cô thật chặt, vội tìm kiếm môi cô, hôn cô, như muốn nuốt trọn cô, con bão hôn rơi trên mặt cô.

Mạc Mạc đỡ đầu để tùy ý hần hôn, không cự tuyệt cũng không đáp trả, sau một lúc, hần dừng lại con hôn điên cuồng, môi vẫn dính sát vào trên mặt cô, Mạc Mạc cảm thấy trên mặt mình có thứ gì đó ướt ướt, là nước mắt, nước mắt của hần.

Hần khó khăn mở miệng: “Mạc Mạc... chúng ta ly hôn đi.”

“Được.” Mạc Mạc trả lời thản nhiên, nhưng tim như bị ngâm trong nước mắt của Giản Chiến Nam, chua xót, đau đớn, cuối cùng cũng đã xong, bọn họ rốt cuộc cũng xong, tay Mạc Mạc đẩy Giản Chiến Nam ra, sau đó mở đèn, trong phòng sáng lên, thấy được mặt của nhau.

Trên mặt hấn còn có nước mắt chưa kịp khô, đôi mắt phien hồng để lộ rõ sự đau đớn, còn trên mặt Mạc Mạc chỉ có sự đau thương nhàn nhạt, thê lương. Giản Chiến Nam cũng nhìn thấy, chỗ đối diện cách hấn không xa là vali, những đồ vật của Mạc Mạc được dọn dẹp không sót một thứ, sau khi Giản Chiến Nam nhìn rõ, tim như bị khoét một lỗ lớn, như gió lạnh vô tận thổi tới “Mạc Mạc!” cô sớm đã biết được quyết định của hấn.

Hấn muốn bắt lấy nhưng Mạc Mạc lại linh hoạt thoát ra, cô xuống giường, đi tới trước vali hành lý, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi màu trắng và quần jean giống như một học sinh.

Tay Mạc Mạc cầm vali, nhìn Giản Chiến Nam hồi lâu, rồi đột nhiên cười, rất nhẹ nhàng: “Giản Chiến Nam, 8 giờ rưỡi ngày mai, gặp nhau ở cục dân chính.”

Một câu Giản Chiến Nam cũng không nói nên lời, như có người bóp chặt yết hầu của hấn, hấn nhìn Mạc Mạc đi qua trước mắt, nhìn cô từng bước đi ra ngoài, nhìn Mạc Mạc cách hấn ngày càng xa.

“Mạc Mạc!” nội tâm bị sợ hãi bao phủ, mất đi Mạc Mạc là nỗi đau trong tim hấn, hấn không suy nghĩ đuổi theo cô, lúc Mạc Mạc mở cửa, hấn liều chết ôm eo cô, tim đau như vỡ ra, hấn không buông được, không buông được...

Lưng Mạc Mạc dán trong lồng ngực rắn chắc của hấn, vòng ôm của hấn rất lạnh, thậm chí cô còn có thể nghe được tiếng khóc trong đáy lòng của hấn, cảm giác được sự mâu thuẫn không buông của hấn, nhưng thế là sao “Nhớ ngày mai, đừng tới muộn.”

Mạc Mạc nói xong thì giẫy ra khỏi vòng ôm của hấn, thẳng lưng từng bước rời đi. Vòng tay của Giản Chiến Nam trống trơn, rốt cuộc không thể ôm Mạc Mạc, hấn chỉ có thể nắm tay thật chặt, nước mắt chảy xuống theo bờ má kiên cường.

Đàn võ người tan!

8 giờ sáng ngày hôm sau, đúng giờ Mạc Mạc tới cục dân chính, trời mưa hơi mù bốc lên, có lẽ muốn xua tan không khí nên co chọn đồ màu vàng.

Cô đợi phút thấy Giản Chiến Nam đi xe tới, hấn mặc toàn người màu đen, sắc mặt hơi tiêu tụy, trên cằm là chân râu mới mọc, trong mắt đầy tơ máu, có thể nhìn ra đêm qua hấn không ngủ.

“Vào thôi!” Mạc Mạc thấy hấn tới nói xong một câu thì liền đi vào bên trong, con người Giản Chiến Nam thâm trầm, cũng đi theo vào trong, trong đầu hấn toàn là hình ảnh lúc hai người đăng ký kết hôn, sau khi nhận giấy chứng nhận xong, hấn ôm Mạc Mạc trong lòng, ép Mạc Mạc gọi hấn là ông xã, nếu không hấn sẽ ôm cô mãi, hấn biết da mặt Mạc Mạc mỏng, cho nên hấn liền lợi dụng, Mạc Mạc đỏ mặt gọi hấn là ông xã, hình ảnh đó vẫn như in trong đầu hấn.

Thủ tục ly hôn rất đơn giản, giấy chứng nhận kết hôn rất dễ đổi lại thành giấy chứng nhận ly hôn, hai người đi ra khỏi cục dân chính, Giản Chiến Nam nhìn mặt Mạc Mạc, hỏi: “Đi đâu, anh đưa em đi.”

“Không cần, cảm ơn!” nói xong Mạc Mạc đi ra bên đường đón xe, một lát sau có xe taxi dừng trước mặt cô, Mạc Mạc mở cửa lên xe, nói địa chỉ, khoe mặt cô thấy Giản Chiến Nam đứng trong mưa, lúc xe rời đi, hình bóng Giản Chiến Nam cũng dần biến mất trong mắt cô, lòng Mạc Mạc đau như thỏ không thông, nỗi đau tràn ngập trong tim, nước mắt không hề báo động rồi rơi xuống, khóc không tiếng động rồi khóc đến nức nở.

“Ai, không muốn thì đừng ly hôn.” Lái xe thờ dãi rồi đưa giấy lau cho cô.

Mạc Mạc lấy khăn lau nước mắt, ngen ngào nói: “Tôi mới không thêm luyện tiếc anh ta...tôi chỉ tiếc cho tuổi thanh xuân của tôi thôi...” cô hao phí 7 năm thời gian cho hấn, cô khóc cho chính tuổi thanh xuân và sinh mệnh của mình, không phải là luyện tiếc, không phải.

Người lái xe không nói nữa, còn Mạc Mạc thì khóc đến mức không thể khống chế được, khóc một lúc xong thì cơ thể ngồi phịch trên ghế, đầu nghiêng tựa trên cửa kính xe, mất đi cảm giác.

Tiếng gió, tiếng sóng biển, giống một bài hát xao động, từng chút từng chút chạm vào cảm giác của cô, cuối cùng cô cũng tỉnh lại trong hôn mê, mở cửa ta thì thấy cửa sổ màu trắng nhẹ nhàng đang đóng đưa.

Ly hôn, lên xe, khóc... cô nhớ lại, nhưng nhớ không ra là đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên tim thất lại, ngồi bật dậy, cô bối rối bất an đánh giá xung quanh, là nơi lạ, trang trí xa hoa, qua tường thủy tinh xuyên thấu thấy được biển rộng vô cùng.

Đây là đâu, sao cô lại ở một nơi xa lạ như thế này, cô muốn nhờ xe về nhà cũ, sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này, Mạc Mạc vội vàng xuống giường, chạy về hướng cửa kính, rồi chạy ra ngoài, biển rộng, cô xoay người không rõ phương hướng, liếc mắt cũng chỉ thấy bốn bề là biển, giờ đây cô đang ở trên một hòn đảo nhỏ bị nước bao quanh.

Con choáng như cuốn trôi Mạc Mạc, là ai, ai đã đưa cô tới đây, là ai, trong lòng Mạc Mạc lo lắng, lo lắng là Nhã Nhi sao? Hay là Giản Chiến Nam, Mạc Mạc cố gắng suy nghĩ khả năng có thể, cảm thấy chỉ có Giản Chiến Nam mới có năng lực như thế. Nếu là hấn, thì vì sao, vì sao lại làm như thế.

Bọn họ đã ly hôn, là hấn lựa chọn buông tha...không, chẳng lẽ hấn lại muốn cầm tù cô, vô lại, vô lại, nỗi sợ hãi trong lòng Mạc Mạc liền bị thay thế bởi sự phẫn nộ, mặc kệ là ai đều không có quyền nhốt cô ở trên đảo này, không có quyền đưa cô tới nơi quỷ quái này.

“Cô tỉnh rồi!”

Một giọng nói nam tính vang lên sau lưng cô, đột nhiên cô xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một người đàn ông, cao chừng 1m75, ánh mắt tinh nhuệ, cơ thể gầy gò, Mạc Mạc từng bước lùi về phía sau, “Anh là ai, vì sao tôi lại ở đây?”

Người đàn ông giới thiệu về bản thân rất chuyên nghiệp: “Tôi là Jason, đây là nơi tạm thời cô nên ở lại, tôi và hai thuộc hạ sẽ phụ trách an toàn và sinh hoạt hàng ngày cho cô.”

“Các anh phụ trách an toàn và sinh hoạt hàng ngày cho tôi?” tóc Mạc Mạc bị gió thổi loạn, “Tôi không cần, người thuê các anh là ai, là Giản Chiến Nam phải không, nói với hắn là tôi không cần, an toàn và cuộc sống của tôi tự tôi làm, không có chút quan hệ nào với anh ta.”

“Cô Mạc, tôi hy vọng cô hiểu được, cô không có cách nào để rời khỏi nơi này đây.” Hay nói cách khác chính là Mạc Mạc không có cách nào để đi khỏi nơi đây, hay là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, hưởng thụ phong cách và cuộc sống nơi đây.

Khốn nạn! khốn nạn! Mạc Mạc tức giận giậm chân, quay người rời đi trước mặt Jason, dù tức giận nhưng cô vẫn bực mình dạo quanh trên đảo, cô phát hiện không có cách nào để rời khỏi chỗ này, có du thuyền nhưng đáng tiếc là cô không biết lái. Quay lại phòng tìm điện thoại thì không tìm thấy, Mạc Mạc buồn bực ngồi trên giường, giận cá chém thớt ném gối trên giường rồi chửi rủa Giản Chiến Nam khốn nạn.

Tối tối, Jason đưa com tối đến đặt lên bàn: “Cô Mạc, Mời dùng com!”

Mạc Mạc tức giận nằm giả chết trên giường, nghe được tiếng Jason sau lưng cô thì đi từng bước đến trước mặt Jason, nói rất nghiêm túc: “Jason phải không, dù người thuê anh là ai, bây giờ phiền anh cho tôi gặp người đó, nếu không đưa tôi đi khỏi nơi quý quái này ngay thì tôi sẽ thiêu hủy nó bằng một đống thuốc nổ!”

Jason không để ý đến Mạc Mạc đang tức giận, nói: “Có gì thì chỉ cần gọi một tiếng, từ từ ăn!” Jason nói xong thì quay bước ra ngoài. Mạc Mạc rất bực mình, cô nói chuyện anh ta nghe không hiểu sao, Jason mới ra khỏi cửa thì bữa tối cũng bị Mạc Mạc ném ra ngoài ngay tại bên chân của anh. Jason nói với một người đàn ông khác mà sắc mặt không hề biến đổi “Thu dọn mấy thứ này đi, rồi chuẩn bị lại một phần com tối khác đưa tới đây!”

Tối hôm đó một chút Mạc Mạc cũng không ăn, vì dù đưa com vào bao nhiêu lần cô cũng đều quăng ra ngoài, Thuộc hạ tên là Đông Thần của Jason hỏi: “Jason, cô ấy không chịu ăn com tối, đã vứt rất nhiều lần, có cần xin chỉ thị của cậu chủ không?”

Jason khoát tay áo ý bảo không cần, “Cô ấy chỉ đang bộc phát tính khí của đại tiểu thư thôi, ngày mai sẽ tốt hơn, chuẩn bị sẵn bữa tối để bên ngoài, đừng đưa vào nữa, tôi nghĩ cô ấy đói bụng thì sẽ ra ngoài để ăn thôi.”

“Vâng.”

Chuẩn bị xong đồ ăn để ở phòng khách, mãi cho đến sáng hôm sau, Mạc Mạc không hề có động tĩnh nào, gì cũng không ăn, vẫn nằm ở trên giường. Một thuộc hạ khác của Jason là một người phụ nữ có làn da hơi đen gọi là Jenny, cô đi vào trong phòng Mạc Mạc, đứng từ xa nói với Mạc Mạc: “Cô Mạc, cô cần ăn com, nếu không cơ thể cô sẽ không chịu được.”

Mạc Mạc đưa lưng về phía Jenny “Đi ra ngoài, cô đi nói cho tên vô lại đó biết, không để tôi rời đi thì bảo anh ta chuẩn bị tốt mà nhét xác của tôi.”

Jenny đành đi ra ngoài, nhìn Jason đứng ngoài cửa, cô nhủ thầm “Cô ấy đúng là một cô gái cố chấp!”

“Hy vọng com trưa cô ấy sẽ ăn một chút!” Jason nói xong thì cười.

Jenny từ chối cho ý kiến, chỉ nhủ thầm, hy vọng là thế.

Nguyên vọng và sự thật luôn ngược lại với nhau, lúc Jason, Jenny và Đông Thần đang tuần tra an toàn trên đảo thì đột nhiên phát hiện phòng ở bị bốc khói, ba người đồng thời cầm bình dập lửa chạy tới chỗ Mạc Mạc.

Ba người xông vào phòng nhưng không thấy Mạc Mạc, Jason lấy máy theo dõi từ trong túi áo ra thì rốt cuộc cũng thấy được bóng dáng của Mạc Mạc, hai tay co vòng trước ngực đứng ở bên ngoài căn phòng, Jason chạy ra khỏi phòng hơi tức giận nhìn Mạc Mạc, nhưng lại không nói ra lời nào.

Jenny và Đông Thần dập lửa xong, may là trận lửa nhỏ, chỉ làm hồng giường ngủ và tủ đầu giường, không gây họa gì lớn, Jenny tức giận nhìn Mạc Mạc: “Cô Mạc, cô không biết làm như vậy rất nguy hiểm sao?”

Mạc Mạc Giản nhướng mày: “Biết là có chuyện, nhưng tôi cũng sẽ làm, nếu ngày mai không đưa tôi đi khỏi nơi này thì tôi không chỉ thiêu một căn phòng này đâu, lửa cũng không nhỏ như thế đâu.” Mạc Mạc nói xong thì xoay người bước đi, để lại vẻ mặt đen thui của ba người.

Ngay lúc đó điện thoại của Jason vang lên, anh ta bắt máy bên trong liền truyền đến một giọng nói: “Cô ấy có ăn com không?”

Sắc mặt Jason trầm trọng: “Từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì. Vừa rồi, cô mạt phóng hỏa đốt phòng ngủ, nhưng cô ấy không sao, tôi nghĩ, tốt nhất anh nên đến giải quyết một chút.”

Jason nói xong thì bên kia đã dập máy.

Mạc Mạc ôm gối nằm trên sofa, mặt mày nhăn nhó, cô vì lo lắng cho sinh mệnh của mình, nếu có người bắt cóc cô để hại cô thì sẽ không đối xử khách khí với cô như thế, sẽ không để ý đến chuyện cô có ăn com hay không, nếu không phải muốn trả thù thì như thế chỉ có một giải thích duy nhất là Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc đang nghĩ thì nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài, Jason đang báo cáo tình hình của cô từ hôm qua tới giờ cho ai đó, cô ngồi dậy, lúc đang chuẩn bị đứng dậy thì một bóng dáng to cao mở cửa ra.

Khuôn mặt đẹp trai khác sâu trong tâm trí cô, không hề có chút biểu tình gì, mắt phượng hẹp dài sáng lên khiến người khác không hiểu được, là hấn, Mạc Mạc cũng đoán được ngoại trừ hấn thì còn có ai đối xử với cô như thế, nhìn thấy Giản Chiến Nam, nhưng con tức của Mạc Mạc lại tụt xuống, cô lạnh lùng nhìn hấn, nói trào phúng: “Tổng giám đốc Giản, không biết anh lại chơi gì đây?”

Một lời cũng không nói, Giản Chiến Nam ngồi xuống bên cạnh Mạc Mạc, nói thản nhiên: “Không ăn gì cả, không đói bụng à?”

“Vì sao lại đưa tôi tới đây, tôi muốn đi khỏi đây.” Ông nói gà bà nói vịt, không ai trả lời câu hỏi của người kia.

“Jenny, đưa com trưa vào đây.”

Sau khi Giản Chiến Nam gọi Jenny liền đưa com vào đặt trên bàn trà rồi đi ra. Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam cảm thía, dứt cho cô ăn, cô lập tức đứng dậy muốn đi khỏi đó, nhưng tay lại bị Giản Chiến Nam nắm lại, cô ngã ngồi trên sô pha, Mạc Mạc tức hấn, tức giận gào lên: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào!”

Giản Chiến Nam cười tà mị “Ăn com rồi anh sẽ nói cho em biết!”

“Anh nói xong tôi sẽ ăn ngạt!” mặt Mạc Mạc cương quyết, không nhượng bộ, dù đói nhưng cũng không chết được, hơn nữa Giản Chiến Nam cũng sẽ không để cho cô chết đói, thực ra cô hơi không hiểu hấn, nếu đã lựa chọn buông tha cho cô thì vì sao còn muốn dây dưa như thế, lại khiến cô trở nên như vậy, thực sự cô rất nghi ngờ rằng hấn chưa từng yêu cô, có lẽ cho tới nay cùng lắm cô cũng chỉ là món đồ chơi để hấn giải trí.

“Được, anh nói cho em biết.” Giản Chiến Nam bỏ thìa ra, cơ thể cao to cũng tựa vào sô pha, “Lăng Việt Nhiên từng nằm vùng, đặc tội với người ta cho nên sẽ có người trả thù, những người đó không tìm thấy anh ta thì sẽ ra tay với người thân, hoặc là dùng người thân để buộc anh ta xuất hiện, bây giờ người thân duy nhất của anh ta là em, cho nên Mạc Mạc, tạm thời em hãy ở đây, Jason, Jenny và Đông Thần đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nên em sẽ được an toàn.”

“Thật sự cảm ơn ý tốt của nanh Giản đây.” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam bằng ánh mắt trong sáng, còn như tươi cười nói: “Anh Giản đối xử với mỗi người phụ nữ từng trải qua một cuộc tình đều chăm sóc như thế sao?”

“Mạc Mạc!”

Mạc Mạc như rồng mây, nói thản nhiên: “Tôi thực sự cảm ơn ý tốt của anh Giản, nhưng tôi không cần, tôi muốn rời khỏi chỗ này.”

Giản Chiến Nam nói lạnh lùng: “Vấn đề em hỏi anh đã trả lời, bây giờ em hãy ăn com đi.”

“Tôi muốn rời khỏi nơi này, anh nghe mà không hiểu hả?” Mạc Mạc tức giận, đưa tay ra hất đồ cả khay com trên bàn xuống đất, tiếng bát vỡ leng keng, “Tôi nói tôi muốn rời khỏi đây, anh đừng nghĩ giam cầm tôi như 6 năm trước, tôi sẽ không để anh thực hiện được đâu, Giản Chiến Nam vì sao anh cứ phải khôn nạn như thế!”

Giản Chiến Nam chỉ nhìn Mạc Mạc, lúc lâu sau mới nói: “Mạc Mạc! anh không hy vọng em có chuyện gì, anh từng đồng ý với Lăng Việt Nhiên chăm sóc em, bảo vệ em an toàn.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, trong lòng rất phức tạp, cô gắng từng tiếng: “Giản Chiến Nam, tôi nói cho anh biết, lúc trước mà cậu nhỏ phó thác anh bảo vệ tôi là vì anh là chồng của tôi, chồng của tôi có trách nhiệm chăm sóc tôi, bảo vệ an toàn cho tôi, nhưng bây giờ chúng ta đã ly hôn, anh cũng lắm cũng chỉ là chồng trước của tôi mà thôi, chúng ta là hai người không liên quan gì với nhau, tôi dù sống hay chết cũng không cần anh bảo vệ. Rời khỏi nơi này cho dù say đó tôi phoi thầy ngoài đường tôi cũng chấp nhận, tóm lại mọi chuyện của tôi đều không liên quan gì với anh!”

Chồng trước, hai chữ như mảnh mẽ đâm vào tim của Giản Chiến Nam, hấn liền cầm tay Mạc Mạc, đôi mắt đen lại, nhìn thẳng vào cô “Anh sẽ không để mặc cho em làm bừa, em thành thật ở đây cho anh, đâu cũng đừng hòng đi.”

“Anh nhất định muốn bảo vệ tôi sao? Được, một người không hề có quan hệ gì với tôi, tôi thật sự rất cảm động.” Mạc Mạc nói xong thì bỗng nhiên cười, giãy khỏi tay Giản Chiến Nam, cởi áo t-shirt ra, chỉ mặc áo ngực đứng trước mặt hấn.

Đôi người Giản Chiến Nam trầm xuống, mặt thì cứng lại.

Tay Mạc Mạc ôm cổ Mạc Mạc, cười quyến rũ, cúi đầu nói: “Tổng giám đốc Giản, tôi luôn không thích thiếu nợ người khác, anh bảo vệ tôi như thế, tôi thật sự thiếu anh một ân tình, mặc dù ly hôn anh không bạc đãi tôi, khiến tôi trở nên rất giàu có, nhưng tiền này nói sao thì cũng là do anh kiếm được, tôi trả lại tiền cho anh thì hình như không đủ thành tâm, bây giờ tôi một không có tiền, hai không có quyền, ba không có địa vị, không biết phải làm sao với ân tình này của tổng giám đốc Giản. À, đúng rồi, tôi nhớ rõ tổng giám đốc Giản rất thích “Thịt” để bồi thường, như vậy đi, tôi ngủ với anh, như vậy thì tôi có nhận giúp đỡ của anh cũng yên tâm thoải mái, hai người không ai thiếu nợ ai.”

Ngủ với hấn? thịt để bồi thường, không ai nợ ai? Dù biết rõ Mạc Mạc đang cố ý chọc giận hấn, nhưng hấn cũng bị những lời của cô khiến tâm đau nhức, hấn đẩy Mạc Mạc ra với lực khá lớn khiến Mạc Mạc ngã trên sô pha, khuôn mặt hấn vì tức giận mà xanh mét, trong ánh mắt đầy đau khổ.

“Thịt” để bồi thường, đó là gian tình lúc hấn và Mạc Mạc còn là vợ chồng hay dùng, bây giờ lại bị cô dùng để trêu đùa, tim như bị gia cắt qua rồi bị

người rải muối lên, đau, rất đau.

Hắn không thể chịu nổi một Mạc Mạc như thế, chịu không được hai người cứ như thế, đầu đau như sắp vỡ ra, hắn quay người qua chỗ khác, một tay chống eo, một tay vỗ trán, ngực đập phập phồng, sau một lúc mới khó khăn mở miệng: “Mặc quần áo vào, ăn cơm đi.”

Mạc Mạc mặc áo rất chậm, vẻ mặt cũng vô vị: “Được rồi, tôi ăn cơm, không thể lãng phí tâm ý này của tổng giám đốc Giản được, làm vì báo đáp, tôi sẽ ngủ với anh một lần.”

“Mặc Tiêu Hữu!” Giản Chiến Nam quát lên, một đá đập vào bàn trà, gây ra tiếng động lớn, hắn đã tức giận đến nổi gân xanh, hai mắt phỉm hồng, bóp chết cổ cô: ‘Em nói lại lần nữa xem! Em nói lại lần nữa xem!’

Mạc Mạc cảm thấy sắp không thở nổi, Giản Chiến Nam nổi giận, nói không chừng sẽ giết cô thật, nhưng cô vẫn không muốn giãy dụa, chỉ bình tĩnh nhìn hắn, nói một cách khó khăn: “Nếu... anh buông tôi ra... tôi có thể... lại ngủ thêm nhiều lần với anh...”

Lời này của Mạc Mạc rất độc ác, Giản Chiến Nam đã trúng độc nặng, hắn không thể bóp chết cô, nhưng lại không thể chịu được những lời mà cô nói ra, ngay cả quan tâm cô hắn cũng không có tư cách, sau mỗi một câu quan tâm, Mạc Mạc đều sẽ dùng những câu độc như thế để giết chết hắn.

‘Em đang làm nhục anh, hay là đang tự làm nhục chính bản thân em!’ tay Giản Chiến Nam buông lỏng khỏi cổ cô, nhưng lại giữ chặt bờ vai cô “Sau này Anh không cho phép em nói những lời đó, không cho phép nói. Em hãy ở trên đảo thật tốt, chộc giận anh, anh không nghĩ không cần thận nói ra nơi ở của cậu nhỏ em, đừng trách anh!”

“Anh đừng nói đùa tôi.” Mạc Mạc lạnh lùng cười.

Về mặt Giản Chiến Nam vẫn xanh: “Anh không đùa em, Mạc Mạc, anh ta chết rồi thì nguy hiểm của em sẽ không còn nữa, đừng nghi ngờ rằng anh sẽ làm như thế!”

“Anh sẽ không làm! Chỗ ở của cậu nhỏ tôi anh sẽ không biết!” Mạc Mạc lo sợ gào lên.

“Em có thể thử xem!” Giản Chiến Nam tức giận nói xong rồi đi ra ngoài.

Giản Chiến Nam rời đi trong phòng chỉ còn lại Mạc Mạc, cô không nhận được nên khóc rống lên, vì sao lại như thế, rõ ràng là hắn chọn ly hôn nhưng vì sao lại cứ muốn cột lấy cô như thế, chẳng lẽ như đế vương thời cổ đại, cho dù ông ta không cần người phụ nữ đó nhưng ngay cả khi ông ta chết cũng muốn người đó chôn theo. Giản Chiến Nam, do dù hắn buông tha cô, từ bỏ, thì cô cũng chỉ có thể là của hắn.

Cô cho rằng ly hôn, thì có thể sống cuộc đời của chính mình, ly hôn rồi cô sẽ có một thế giới mới, nhưng không ngờ rằng vẫn là rơi vào thế giới của ác ma, hận, rất hận, lòng Mạc Mạc như sắp chết tới nơi, cô khóc, khóc nước mắt, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, nếu hắn chết rồi thì có phải cô sẽ không cần sống cuộc sống như thế nữa, có phải không, có phải hay không!

Mạc Mạc bị ép buộc ở lại ngôi nhà nhỏ trên đảo, đoạn tuyệt với cuộc sống, Jenny giám sát nhất cử nhất động của cô, sợ cô nhảy xuống biển chết hoặc là sợ co chạy trốn. Tâm tình của Mạc Mạc đã trở lại bình thường, không còn đối nghịch với Jason và Jenny, cô im lặng ăn cơm, ăn xong thì ngủ, là một cuộc sống đơn điệu và buồn tẻ.

Sự im lặng, thuận theo của Mạc Mạc làm mọi người cảm thấy cô đã thỏa hiệp, vì cô biết không có cách nào để rời đi. Bất tri bất giác thời gian nửa tháng trôi qua, trong lúc đó Giản Chiến Nam cũng không tới lần nào nữa, nhớ đến ngày đó Giản Chiến Nam tức giận đến điên lên, Mạc Mạc không nhận được lại nghĩ, nếu hắn một tay bóp chết cô cũng tốt, xong hết mọi chuyện.

Nửa tháng trôi qua Mạc Mạc cũng phát hiện quy luật, vào buổi tối Jason, Jenny, Đông Thần đều thay nhau canh gác, như vẻ chuẩn bị lâm đại địch, giống tình tiết Mạc Mạc xem trong tivi, giống tư tùy lúc cũng sẽ có người đáp ứng mệnh lệnh của cô.

Mạc Mạc cũng phát hiện chiếc du thuyền kia vào thứ 6 sẽ rời đảo một lần, có lẽ là đi mua đồ ăn. Người lái du thuyền vậy mà lại là người trung niên ngày đó lái taxi chở cô, thế Mạc Mạc mới biết, lúc cô ở trên xe khóc suốt mướt thì người kia đưa khăn tay cho cô, tiếp theo cô bất tỉnh nhân sự, thì ra là sắp đặt của Giản Chiến Nam.

Hôm nay là thứ năm, ngày mai là thứ sáu, du thuyền lại đi một lần. Đêm hôm nay là Đông Thần canh gác, anh ta ở phòng khách nghe được tiếng hét của Mạc Mạc, anh ta lấy vũ khí ra, cẩn thận đi tới cửa phòng Mạc Mạc, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một bóng người xuất hiện, sung của anh ta nhắm ngay bóng người, lúc chuẩn bị bắn thì phát hiện người kia là Mạc Mạc, anh ta liền dừng lại, lúc chuẩn bị hỏi Mạc Mạc làm sao thế thì một tay của Mạc Mạc ôm lấy Jason.

“Cô chủ, xảy ra chuyện gì.” Cửa vẫn đóng, báo động cũng không kêu, khẳng định là không có ai xâm nhập, hơn nữa anh ta cũng không có cảm giác có sát khí, anh ta muốn đẩy Mạc Mạc ra, vì hắn không có thói quen có người tới gần, hơn nữa còn là một người phụ nữ, đương nhiên lúc chấp hành nhiệm vụ cũng khó tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể để bảo vệ người được bảo vệ, nhưng bây giờ đang an toàn, nhưng Mạc Mạc vẫn ôm chặt Đông Thần, cơ thể run run đầy sợ hãi, nói lắp bắp: “Có.... Có rắn...”

Đông Thần nhớ Giản Chiến Nam đã từng dặn dò, nói Mạc Mạc sợ rắn, anh ta vỗ vai Mạc Mạc: “Đừng sợ, tôi kiểm tra giúp cô, không có rắn bò vào đâu, có lẽ cô nhầm đó.”

“Nhưng mà tôi sợ!” tay Mạc Mạc ôm chặt thắt lưng Đông Thần, mặt Đông Thần không nhận được đỏ lên, cơ thể Mạc Mạc rất mềm, rất thơm, anh không nên nghĩ lung tung, nhưng anh ta là đàn ông, lúc anh ta muốn đẩy Mạc Mạc ra thì cảm thấy thắt lưng hơi đau, giống như bị kim châm, anh ta đột

nhiền đẩy Mạc Mạc ra, Mạc Mạc liền lùi về sau mấy bước.

Lúc Đông Thần định gọi Jason và Jenny, nhưng điện thoại di động trong tay lại bị Mạc Mạc cướp đi, tầm mắt Đông Thần trở nên mơ hồ, cơ thể cũng dần mất đi cảm giác, mắt từ từ khép lại, cơ thể ảm ảm ngã xuống.

Thế mà hắn bị trúng mưu, mất hết cả thể diện.

Mạc Mạc nhìn Đông Thần ngã xuống cô mới thở phào nhẹ nhõm, vừa lòng nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay của mình, chiếc nhẫn đó lấy từ mộ nhỏ, tổng cộng có ba cái kim, trên mặt có một l tế thuốc đặc biệt, chỉ cần châm vào da thịt, người bị châm sẽ mất đi tri giác hai giờ, lần trước là Giang Xuyên bị đâm trúng tay, cho nên mới dễ bị cô sắp đặt, lần này Đông Thần dù đã trải qua huấn luyện đặc biệt cũng không tránh được, Mạc Mạc không nhận được khinh thường vệ sĩ chuyên nghiệp.

Sáng sớm Jason và Jenny tỉnh dậy, lúc hai người tiếp nhận nhiệm vụ thì không thấy bóng dáng Đông Thần đâu, trong lúc nhất thời cảm thấy tình huống không ổn, chạy nhanh tới trước cửa phòng Mạc Mạc, nhưng cửa khóa trái, Jenny gõ cửa: “Cô Mạc.”

“Đừng làm phiền tôi, tôi buồn ngủ lắm...”

“Có nhìn thấy Đông Thần không?”

Jenny hỏi vội, nhưng bên trong lại vọng ra âm thanh không nhẫn nại của Mạc Mạc: “Này, mấy người phải rõ là người mấy người bảo vệ là tôi, không phải tôi giám sát mấy người, anh ta đi đâu làm sao tôi biết được, được rồi, đừng làm phiền tôi nữa, tôi muốn ngủ...”

Jason và Jenny lo lắng nhìn nhau, Jenny suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Có thể Đông Thần đi ra ngoài theo du thuyền.”

Jason bình tĩnh suy nghĩ: “Đông Thần sẽ không làm không đúng mực như thế.” Nói xong, anh ta lấy chìa khóa mở cửa phòng Mạc Mạc, Jenny vọt vào trước, đến bên giường, xóc chân lên, không thấy Mạc Mạc mà chỉ thấy Đông Thần bị trôi như bánh chưng, cơ thể bị trôi còn bị hai dây thừng cố định ở hai đầu giường, cho nên Đông Thần có là Bồn Sur tái thế cũng không thể nhúc nhích được, người vừa rồi nói chuyện với họ không phải là Mạc Mạc mà là máy ghi âm, mỗi ngày bọn họ thay ca luôn cố định, nên Mạc Mạc hiểu được khá rõ, nắm chắc thời gian, ghi âm đúng giờ phát.

Jason bóc băng dán trên miệng Đông Thần “Cô chủ đâu?”

“Là cô chủ trôi tôi, cô ấy lên du thuyền đi rồi, nhanh cản lại.”

Jason và Jenny nhìn Đông Thần, rồi vội chạy ra ngoài, thấy du thuyền chuẩn bị rời đi, Jason vội gọi điện cho Ngô Thiệu Hùng, người lái du thuyền, nhưng khi máy không ai nghe.

Trong tay Mạc Mạc cầm súng, là súng của Đông Thần, nhưng giờ đây đang để sau ót của Ngô Thiệu Hùng “Không nhận điện thoại, lái về phía trước, đừng dùng thủ đoạn, nếu không tôi đánh vỡ đầu ông.”

Ngô Thiệu Hùng là thủ hạ của Giản Chiến Nam, tuy không phải tài giỏi gì lắm nhưng cũng là người đáng tin tưởng của Giản Chiến Nam: “Chị dâu, chị biết bắn súng không?”

Nói rõ là khinh thường Mạc Mạc, cô lui về sau mấy bước, tay hướng về phía trước, di chuyển cò súng, một tiếng ầm vang lên, viên đạn bắn về phía trên đỉnh, rồi lại chia súng về phía Ngô Thiệu Hùng “Ông nói tôi không biết bắn súng sao? ông biết không, anh Giản kia của ông muốn ép chết tôi, nếu ông không nghe lời, viên đạn này không phải bắn vào đầu của ông thì là đầu của tôi, tóm lại hôm nay không thể rời khỏi nơi này thì tôi sẽ chết ở đây, ông lấy xác của tôi mà đi báo cáo kết quả công việc với anh Giản của ông.”

Đúng vậy, Mạc Mạc biết bắn súng, đây là nhờ Tô Thiệu Cẩn, quãng thời gian qua lại anh ta dạy cô bắn súng, cũng đưa cô tới sân bắn để chơi, hơn nữa, thiên phú của cô không tồi, học tuy không nhanh, nhưng cũng biết phải bắn súng thế nào.

Ngô Thiệu Hùng không ngờ chị dâu mình mai lại cứng rắn như thế, có thể thoát được Đông Thần lên du thuyền, có thể bắn súng, xem ra giờ chị dâu bị anh Giản ép đến đường cùng, ông ta có việc thì không sao, nhưng chị dâu không thể không việc gì được, nên ông không nói gì ngoan ngoan lái du thuyền, nghĩ thầm rằng mình lái vòng vo rồi trở về đảo nhỏ, lúc chuẩn bị hành động thì Mạc Mạc đá vào chân “Muốn vòng vo rồi quay về sao?”

“Không phải.”

“Không thì tốt, nếu tôi tức giận phá vỡ du thuyền thành cái sàng, chúng ta cùng nhau chìm trong đáy biển luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 81+82

Mình tìm mãi trên mạng nhưng mọi trang đều không rõ chap 82, trong lúc đó chap 83 lại nối tiếp chap 81, nên mình nghĩ đây xem như là 2 chương 81 và 82 luôn.

Giản Chiến Nam đã mấy ngày không về nhà, Mạc Mạc cũng không tới bệnh viện, lúc Tiểu Hoành tới bệnh viện thì Mạc Mạc bảo lái xe và đi Tổ đưa đi, nghe đi Tổ nói lại, Mạc Mạc biết mẹ Giản đang kéo dài thời gian phẫu thuật khiến Giản Chiến Nam rất buồn rầu.

Ngày đó khi mẹ Giản đề nghị hôn và cô ly hôn, Giản Chiến Nam không biết phải trả lời như thế nào, có cần phải ly hôn với cô không. Thực ra ly hôn là chuyện cô muốn, nhưng không hiểu sao Mạc Mạc lại mâu thuẫn như thế, một ý nghĩ ngày thơ buồn cười xuất hiện trong đầu cô, cô không hy vọng Giản Chiến Nam vì lý do này mà ly hôn, tâm tình như thế là lòng tự trọng nực cười hay là trái tim hư vinh? Mạc Mạc cũng không suy nghĩ quá nhiều, cô cảm thấy bản thân thật nhàm chán nên không tiếp tục suy nghĩ.

Phần lớn thời gian nghỉ hè Mạc Mạc đều dành cho Tiểu Hoành, trong vô hình Mạc Mạc và Tiểu Hoành đã sớm có tình cảm với nhau, chỉ là cô không ý thức được mà thôi, nhưng người ngoài nhìn đều biết, không có ngăn cách giữa Mạc Mạc và Tiểu Hoành thì tình cảm giữa hai người như tình mẹ con.

Tiểu Hoành học chữ nên Mạc Mạc dạy Tiểu Hoành viết chữ, Tiểu Hoành học rất chăm chỉ, nhưng do có tâm trạng nên trong vô hình những tâm sự nặng trĩu củ cô đều viết rõ ở trên mặt và trong ánh mắt của cô.

Tiểu Hoành quay đầu nhìn dáng vẻ xuất thần của cô, không nhận được mà lắc đầu, nó nghĩ có phải mẹ Mạc Mạc đang nhớ ba. Đã lâu mẹ Mạc Mạc và ba không gặp nhau, nguy cơ của hai người lúc nào mới được giải trừ đây?

Tiểu Hoành suy nghĩ một chút, tròng mắt chuyển động linh hoạt, vội viết mấy chữ lên giấy, rồi đưa đến trước mắt Mạc Mạc, lúc này mới khiến Mạc Mạc hoàn hồn, cô thấy Tiểu Hoành viết mấy chữ: Đi thăm ba đi.

Đi tìm Giản Chiến Nam? Không muốn đi, Mạc Mạc nhìn Tiểu Hoành với vẻ hơi có lỗi, tay sờ lên đầu Tiểu Hoành, dịu dàng nói: “Tiểu Hoành muốn đi thăm ba? Đi bảo lái xe chở đi được không? Chắc là ba đang bận, nên không cách nào để về được.”

Tiểu Hoành lắc đầu, lời tay của Mạc Mạc, muốn đi cùng cô, nhìn cô với ánh mắt thỉnh cầu, đồng thời viết chữ, đi cùng, đi cùng. Mạc Mạc hiểu ý của Tiểu Hoành, nhưng cô thật sự không muốn đi, hẳn không về cô cũng không muốn chủ động đi gặp hẳn, cô dỗ Tiểu Hoành: “Tiểu Hoành nghe lời...”

Tiểu Hoành nhú mày, mẹ Mạc Mạc đang giận ba sao, hay là ba nghe lời bà nói xong nên không cần mẹ nữa, không, sẽ không như thế, ba thích mẹ như thế, nhất định sẽ không phải không cần đến mẹ Mạc Mạc nữa.

Tiểu Hoành cúi đầu, cố tình làm biểu tình của mình thật buồn, thật thương tâm, phiền muộn, đáng thương, sau đó rất thất vọng rất cô đơn che đi tâm tình của mình, dáng vẻ buồn phiền như muốn chết, chỉ tay vào Mạc Mạc, giống như đang nói, cô rất vô tình, nguyện vọng của một bạn nhỏ cũng không chịu thỏa mãn.

Mạc Mạc bị dáng vẻ của Tiểu Hoành gây cười, nếu như cô không đáp ứng thì sẽ khiến trái tim nhỏ bé của Tiểu Hoành bóp vỡ, tài năng diễn thiên phú của Tiểu Hoành cũng không tệ lắm, cô không nhận được nên cười: “Này, được rồi, được rồi, bắt người không có cách, chịu không nổi dáng vẻ này của cháu, đồ tình quái, đi cùng cháu được không?”

Tiểu Hoành đập tay lên ngực, mặt nhăn bây giờ mới trở về dáng vẻ cũ, để lộ nụ cười như hồ ly, cười vui vẻ kéo tay Mạc Mạc đi ra ngoài, Mạc Mạc gọi: “Tiểu quý, không cần vội như thế, đi phải thay quần áo đã!”

Mạc Mạc mặc bộ váy liền thân với thắt lưng đen, để lộ bờ vai và xương quai xanh thon thả, váy dài vừa đến đầu gối càng tôn lên dáng người đẹp của cô. Một lớn một nhà ra khỏi nhà, Hàn Chấn Dạ và vệ sĩ cùng đưa hai người đi.

Hàn Chấn Dạ biết Mạc Mạc muốn tới thăm Giản Chiến Nam nên anh ta liền lập tức lái xe tới công ty. Tuy Giản Chiến Nam không về nhà nhưng Giản Chiến Nam vẫn đều liên lạc với Hàn Chấn Dạ hỏi về tình hình của cô, Hàn Chấn Dạ cũng biết Giản Chiến Nam đang ở công ty vì anh ta vừa gọi điện cho Giản Chiến Nam xong.

Tới nơi Mạc Mạc và Tiểu Hoành cùng đi vào tòa nhà, bảo vệ công ty đều biết Mạc Mạc cho nên Mạc Mạc và Tiểu Hoành trực tiếp đi lên tầng của Tổng giám đốc bằng thang máy chuyên dụng.

Mạc Mạc gõ cửa, không ai trả lời, lúc Mạc Mạc định đẩy cửa đi vào thì trợ lý của Giản Chiến Nam vừa đi ra khỏi văn phòng, khi thấy Mạc Mạc thì hơi khó xử, nhưng liền phản ứng lại rất nhanh, nói lễ phép: “Cô chủ, Tổng giám đốc đang họp, Cô và tiểu Thiếu gia đi vào chờ một lát.”

“Được”. Mạc Mạc khẽ cười.

Mạc Mạc và Tiểu Hoành đi vào, trợ lý cũng rời đi, anh ta cần ra ngoài nên nói tạm biệt với Mạc Mạc.

Mạc Mạc và Tiểu Hoành vẫn chờ Giản Chiến Nam trong phòng, mới đầu Tiểu Hoành rất hoạt bát, nhưng đợi đến năm giờ chiều, cuộc họp của Giản Chiến Nam vẫn chưa xong, Tiểu Hoành hơi mệt, ngồi trên sofa sắp ngủ đến nơi.

Mạc Mạc hơi đau lòng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hoành “Tiểu Hoành, nếu buồn ngủ thì tới phòng nghỉ ngủ một lát, chờ ba về đi sẽ gọi con.”

Tiểu Hoành gật đầu, trước tiên nó ngủ một lát đã, đến lúc tỉnh lại chắc cũng gặp được ba.

Mạc Mạc đi cùng Tiểu Hoành vào phòng nghỉ, Tiểu Hoành cởi giày rồi leo lên giường, một lát sau liền ngủ. Mạc Mạc đắp chăn giúp Tiểu Hoành, cũng tự nhiên đánh giá căn phòng.

Tùy tay mở tủ đồ của Giản Chiến Nam, bên trong đều là đồ tây và cà vạt, sạch sẽ chỉnh tề, dường như còn mùi hương của hắn, nhìn không được đưa tay lên chạm vào đồ áo, như đang vuốt ve hắn. Trong đầu cũng nhớ lại hình ảnh ngày mưa thật lâu về trước, cô đến tìm hắn, rồi hắn hôn cô.

Tuy nơi này đã được sửa lại, còn thoải mái hơn so với ngày trước nhưng vẫn còn phong cách của ngày trước, nhớ lại chuyện ngày trước, cô cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh, cô từ một cô gái giờ đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành từng trải, thực ra cô vẫn rất lưu luyến khoảng thời gian thanh xuân đó, đơn giản mà vui vẻ, dường như từ lúc gặp được hắn tất cả đã thay đổi.

Mạc Mạc cảm khái xong thì đóng cửa tủ lại, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, thì lại nghe tiếng cãi nhau ở ngoài, không đúng, phải là ai đó đang phát hỏa, giọng nói rất kích động, cũng rất lớn.

Mạc Mạc không biết mình có nên đi ra ngoài hay không, dường như không ra thì tốt hơn, có lẽ là khách hàng ở cuộc họp, nhưng sau đó Mạc Mạc liền nghe thấy giọng nói lớn tiếng kia là của ba chồng.

“Cái đồ hỗn láo, mẹ của mày đã bệnh như thế... mày không thể thuận theo ý mẹ mày một lần hả.... là người phụ nữ kia quan trọng hơn hay mẹ mày quan trọng hơn, mày lập tức ly hôn với nó cho tao.”

“Ba, con sẽ thuyết phục mẹ làm phẫu thuật.”

“Thuyết phục, chờ mày thuyết phục xong thì mẹ mày đã chết rồi, vì một người phụ nữ, ngay cả sống chết của mẹ cũng không để ý, mày hãy suy nghĩ kỹ cho tao, mẹ mày làm sao để nuôi lớn được mày, nếu mẹ mày có chuyện gì, cả đời này mày có thể an tâm được không? Hả? Một năm trước, mày vì nó mà bỏ bê công ty, mẹ mày bị bệnh nằm viện mà ngay một lần cũng không thấy mặt mũi mày đâu, mày ở đâu? Mày ở với nó trong cái thành phố nhỏ kia, bây giờ mẹ mày....không biết còn có thể sống được bao lâu, mày để cho bà ấy vui chút được không... nếu bỏ qua thời gian phẫu thuật tốt nhất thì... tao...”

“Ba, đừng nói nữa!”

Sau một hồi im lặng, lúc lâu sau Giản Chiến Nam nói: “Con sẽ ly hôn với cô ấy... ba đi nói với mẹ, để mẹ mau chóng tiến hành phẫu thuật...”

Con sẽ ly hôn với cô ấy, con sẽ ly hôn với cô ấy, những lời này giống như tiếng vọng trong hốc núi vang mãi bên tai cô, từng chút từng chút đánh vào tim cô, như đau càng đau, người cô như bọt biển trôi trên mặt biển, khô cạn cái gì cũng không có, cơ thể ngã lên trên giường, trong đầu trống rỗng, cho đến khi một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xoa trên mặt cô, cô mới hoàn hồn, thấy Tiểu Hoành, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu, đẹp trai, nhưng lại tràn đầy lo lắng, cô cảm thấy Tiểu Hoành đang lau đi nước mắt trên mặt cô, giờ cô mới phát hiện trên tay Tiểu Hoành toàn là nước mắt.

Mạc Mạc lau mặt, cô khóc sao? Sao cô có thể khóc, ly hôn không phải là chuyện cô muốn sao, vì sao khi nghe Giản Chiến Nam nói ly hôn, lòng của cô lại đau, thậm chí còn có cảm giác bị vứt bỏ, như rất nhiều năm trước vì Nhã Nhi mà Giản Chiến Nam đã bỏ rơi cô, còn bây giờ lại vì người thân mà hắn lại lựa chọn bỏ rơi cô một lần nữa.

Thế giới của hắn rất rộng lớn, có rất nhiều chuyện, cô chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong thế giới của hắn, khi thế giới của hắn nổi lên xung đột, cô sẽ bị thương, hắn sẽ không do dự mà bỏ rơi cô.

Vẫn tốt, cô đã sớm biết được chuyện này, vẫn tốt, cô đã sớm buông tha cho cuộc hôn nhân này, cho nên giờ đâu dù có cảm giác đau lòng cũng không đau đến đứt gan đứt ruột, chỉ là nỗi đau thản nhiên.

Mạc Mạc ôm Tiểu Hoành, cúi đầu nói: “Cảm ơn con Tiểu Hoành, dì không sao, đừng lo lắng.”

Tiểu Hoành ôm cổ Mạc Mạc, vừa rồi lúc nó đang ngủ, không nghe được bên ngoài nói gì, nhưng vẫn bị đánh thức, mở mắt ra thì thấy mẹ Mạc Mạc đang khóc, vì sao mẹ Mạc Mạc lại khóc, vì sao lại đau lòng, nó rất lo lắng.

Bên ngoài không còn cãi nhau nữa, yên lặng, Mạc Mạc cũng không khóc nữa, đã không đau, chỉ còn trái tim hờ hững và thản nhiên. Cuộc nói chuyện đã dừng chắc ba Giản đã rời đi.

Mạc Mạc rửa sạch mặt, trang điểm lại để khuôn mặt sáng sủa hơn, rồi mới đi ra ngoài với Tiểu Hoành, Giản Chiến Nam đang đứng trước cửa sổ, bóng dáng cao lớn như đang tràn ngập đầy nỗi đau.

Cô chỉ có thể nhìn bóng dáng của hắn, không mở miệng gọi hắn, nhưng dường như cảm thấy hắn quay người lại, tầm mắt hai người giao nhau, Mạc Mạc thấy được hắn giật mình ngoài ý muốn của Giản Chiến Nam khi nhìn thấy cô và Tiểu Hoành.

Mạc Mạc cười thản nhiên, bình tĩnh nói: “Đã lâu không gặp cho nên tôi với Tiểu Hoành đến đây thăm anh, nhưng Tiểu Hoành chờ lâu hơi mệt nên chúng tôi ngủ bên trong. Hơn nữa, tôi cũng thuận tiện nhắc nhở anh, dù bạn cũng đừng quên còn có con trai phải chăm sóc, nếu không làm ba như anh chưa đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, gọi tên của cô, trong đôi mắt rất nhiều điều muốn nói, phức tạp đến mức Mạc Mạc không tài nào đọc

kip, nhưng cũng không quan trọng, điều đó không liên quan gì tới cô, hi nộ ái ố của cô không liên quan tới hấn, mà hi nộ ái ố của hấn cũng không liên quan gì tới cô.

“Tiểu Hoành tới tìm ba.” Mạc Mạc thả lỏng tay của Tiểu Hoành ra.

Theo thói quen Giản Chiến Nam đi tới, để tay lên trên đầu của Tiểu Hoành, còn bàn tay còn lại muốn nắm tay cô, nhưng lúc đưa ra lại bị Mạc Mạc đẩy ra, nhướn mày nói: “Tôi còn có hẹn, Tiểu Hoành giao cho anh, tối muộn tôi mới về nhà.”

Về nhà, đúng vậy, bây giờ nơi đó còn tạm gọi là nhà, sau này, cô là người không nhà không cửa, độc thân một mình, tự do tự tại, một người ăn no cả nhà không đói, lại lần nữa bắt đầu cuộc sống mới của cô, quên đi tất cả, quên đi người đàn ông trước đó, nắm trong tay hi nộ ái ố của bản thân, nắm trong tay cuộc sống của bản thân.

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam đưa tay ra theo bản năng, nắm chặt cổ tay của Mạc Mạc “Em. . . đi đâu?”

“Xin anh đừng như thế, cho tôi chút không gian tự do, byebye!” Mạc Mạc giẫy tay Giản Chiến Nam ra, quay người bước đi, lúc rời đi cũng không hề quay đầu lại, để lại Giản Chiến Nam và Tiểu Hoành đứng ở đó với sự bất an và u ám.

Lúc Giản Chiến Nam về tới nhà thì trời đã tối, lúc về Tiểu Hoành ngủ trong xe, Giản Chiến Nam cũng hơi say, hấn uống rượu, lái xe đưa hai người về. Tuy uống hơi nhiều nhưng vẫn có thể ôm Tiểu Hoành, đưa nó về phòng ngủ.

Đi ra khỏi phòng Tiểu Hoành, Giản Chiến Nam phiền não tháo cà vạt ra, đi từng bước về phòng ngủ Mạc Mạc, tay đẩy cửa nhưng cửa không khóa, hấn đi vào nhưng bên trong tối om.

“Mạc Mạc!” hấn bật đèn, nhưng lại truyền đến giọng nói của Mạc Mạc “Đừng bật đèn.”

Động tác của hấn dừng lại, dựa vào cảm giác đi tới nơi Mạc Mạc, hấn không biết cần phải mở lời như thế nào để nói Mạc Mạc, chúng ta ly hôn đi, trong lúc đó chỉ cảm thấy hơi rượu bốc lên, trái tim đau như bị đâm vào.

Đi tới bên giường, hấn vô lực ngồi bên cạnh người Mạc Mạc, dần thích ứng với bóng tối, hấn sờ sờ chân cô đang khom lại, đưa tay ra là có thể chạm tới, tay hấn đưa ra sờ lấy Mạc Mạc rồi ôm vào trong lòng, ôm cô thật chặt, vội tìm kiếm môi cô, hôn cô, như muốn nuốt trọn cô, con bão hôn rơi trên mặt cô.

Mạc Mạc đỡ đầu để tùy ý hấn hôn, không cự tuyệt cũng không đáp trả, sau một lúc, hấn dừng lại con hôn điên cuồng, môi vẫn dính sát vào trên mặt cô, Mạc Mạc cảm thấy trên mặt mình có thứ gì đó ướt ướt, là nước mắt, nước mắt của hấn.

Hấn khó khăn mở miệng: “Mạc Mạc . . . chúng ta ly hôn đi.”

“Được.” Mạc Mạc trả lời thần nhiên, nhưng tim như bị ngâm trong nước mắt của Giản Chiến Nam, chua xót, đau đớn, cuối cùng cũng đã xong, bọn họ rốt cuộc cũng xong, tay Mạc Mạc đẩy Giản Chiến Nam ra, sau đó mở đèn, trong phòng sáng lên, thấy được mặt của nhau.

Trên mặt hấn còn có nước mắt chưa kịp khô, đôi mắt phiền hồng để lộ rõ sự đau đớn, còn trên mặt Mạc Mạc chỉ có sự đau thương nhàn nhạt, thê lương. Giản Chiến Nam cũng nhìn thấy, chỗ đối diện cách hấn không xa là vali, những đồ vật của Mạc Mạc được dọn dẹp không sót một thứ, sau khi Giản Chiến Nam nhìn rõ, tim như bị khoét một lỗ lớn, như gió lạnh vô tận thổi tới “Mạc Mạc!” cô sớm đã biết được quyết định của hấn.

Hấn muốn bắt lấy nhưng Mạc Mạc lại linh hoạt thoát ra, cô xuống giường, đi tới trước vali hành lý, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi màu trắng và quần jean giống như một học sinh.

Tay Mạc Mạc cầm vali, nhìn Giản Chiến Nam hồi lâu, rồi đột nhiên cười, rất nhẹ nhàng: “Giản Chiến Nam, 8 giờ rưỡi ngày mai, gặp nhau ở cục dân chính.”

Một câu Giản Chiến Nam cũng không nói nên lời, như có người bóp chặt yết hầu của hấn, hấn nhìn Mạc Mạc đi qua trước mắt, nhìn cô từng bước đi ra ngoài, nhìn Mạc Mạc cách hấn ngày càng xa.

“Mạc Mạc!” nội tâm bị sợ hãi bao phủ, mất đi Mạc Mạc là nỗi đau trong tim hấn, hấn không suy nghĩ đuổi theo cô, lúc Mạc Mạc mở cửa, hấn liều chết ôm eo cô, tim đau như vỡ ra, hấn không buông được, không buông được. . .

Lung Mạc Mạc dán trong lồng ngực rắn chắc của hấn, vòng ôm của hấn rất lạnh, thậm chí cô còn có thể nghe được tiếng khóc trong đáy lòng của hấn, cảm giác được sự mâu thuẫn không buông của hấn, nhưng thế là sao “Nhớ ngày mai, đừng tới muộn.”

Mạc Mạc nói xong thì giẫy ra khỏi vòng ôm của hấn, thẳng lưng từng bước rời đi. Vòng tay của Giản Chiến Nam trống trơn, rốt cuộc không thể ôm Mạc Mạc, hấn chỉ có thể nắm tay thật chặt, nước mắt chảy xuống theo bờ má kiên cường.

Đàn võ người tan!

8 giờ sáng ngày hôm sau, đúng giờ Mạc Mạc tới cục dân chính, trời mưa hơi mù bốc lên, có lẽ muốn xua tan không khí nên có chon đồ màu vàng.

Cô đợi phút thấy Giản Chiến Nam đi xe tới, hấn mặc toàn người màu đen, sắc mặt hơi tiêu tụy, trên cằm là chân râu mới mọc, trong mắt đầy tơ máu, có thể nhìn ra đêm qua hấn không ngủ.

“Vào thôi!” Mạc Mạc thấy hắn tới nói xong một câu thì liền đi vào bên trong, con người Giản Chiến Nam thâm trầm, cũng đi theo vào trong, trong đầu hắn toàn là hình ảnh lúc hai người đăng ký kết hôn, sau khi nhận giấy chứng nhận xong, hắn ôm Mạc Mạc trong lòng, ép Mạc Mạc gọi hắn là ông xã, nếu không hắn sẽ ôm cô mãi, hắn biết da mặt Mạc Mạc mỏng, cho nên hắn liền lợi dụng, Mạc Mạc đỏ mặt gọi hắn là ông xã, hình ảnh đó vẫn như in trong đầu hắn.

Thủ tục ly hôn rất đơn giản, giấy chứng nhận kết hôn rất dễ đổi lại thành giấy chứng nhận ly hôn, hai người đi ra khỏi cục dân chính, Giản Chiến Nam nhìn mặt Mạc Mạc, hỏi: “Đi đâu, anh đưa em đi.”

“Không cần, cảm ơn!” nói xong Mạc Mạc đi ra bên đường đón xe, một lát sau có xe taxi dừng trước mặt cô, Mạc Mạc mở cửa lên xe, nói địa chỉ, khoe mặt cô thấy Giản Chiến Nam đứng trong mưa, lúc xe rời đi, hình bóng Giản Chiến Nam cũng dần biến mất trong mắt cô, lòng Mạc Mạc đau như thờ không thông, nỗi đau tràn ngập trong tim, nước mắt không hề báo động rồi rơi xuống, khóc không tiếng động rồi khóc đến nước nớc.

“Ai, không muốn thì đừng ly hôn.” Lái xe thở dài rồi đưa giấy lau cho cô.

Mạc Mạc lấy khăn lau nước mắt, ngen ngào nói: “Tôi mới không thêm luyến tiếc anh ta... tôi chỉ tiếc cho tuổi thanh xuân của tôi thôi...” cô hao phí 7 năm thời gian cho hắn, cô khóc cho chính tuổi thanh xuân và sinh mệnh của mình, không phải là luyến tiếc, không phải.

Người lái xe không nói nữa, còn Mạc Mạc thì khóc đến mức không thể khống chế được, khóc một lúc xong thì cơ thể ngồi phịch trên ghế, đầu nghiêng tựa trên cửa kính xe, mất đi cảm giác.

Tiếng gió, tiếng sóng biển, giống một bài hát xao động, từng chút từng chút chạm vào cảm giác của cô, cuối cùng cô cũng tỉnh lại trong hôn mê, mở cửa ra thì thấy cửa sổ màu trắng nhẹ nhàng đang đóng đưa.

Ly hôn, lên xe, khóc... cô nhớ lại, nhưng nhớ không ra là đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên tỉnh lại, ngồi bật dậy, cô bối rối bất an đánh giá xung quanh, là nơi lạ, trang trí xa hoa, qua tường thủy tinh xuyên thấu thấy được biển rộng vô cùng.

Đây là đâu, sao cô lại ở một nơi xa lạ như thế này, cô muốn nhờ xe về nhà cũ, sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này, Mạc Mạc vội vàng xuống giường, chạy về hướng cửa kính, rồi chạy ra ngoài, biển rộng, cô xoay người không rõ phương hướng, liếc mắt cũng chỉ thấy bốn bề là biển, giờ đây cô đang ở trên một hòn đảo nhỏ bị nước bao quanh.

Con choáng như cuốn trôi Mạc Mạc, là ai, ai đã đưa cô tới đây, là ai, trong lòng Mạc Mạc lo lắng, lo lắng là Nhà Nhi sao? Hay là Giản Chiến Nam, Mạc Mạc cố gắng suy nghĩ khả năng có thể, cảm thấy chỉ có Giản Chiến Nam mới có năng lực như thế. Nếu là hắn, thì vì sao, vì sao lại làm như thế.

Bọn họ đã ly hôn, là hắn lựa chọn buông tha... không, chẳng lẽ hắn lại muốn cầm tù cô, vô lại, vô lại, nỗi sợ hãi trong lòng Mạc Mạc liền bị thay thế bởi sự phẫn nộ, mặc kệ là ai đều không có quyền nhốt cô ở trên đảo này, không có quyền đưa cô tới nơi quỷ quái này.

“Cô tỉnh rồi!”

Một giọng nói nam tính vang lên sau lưng cô, đột nhiên cô xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một người đàn ông, cao chừng 1m75, ánh mắt tinh nhuệ, cơ thể gầy gò, Mạc Mạc từng bước lùi về phía sau, “Anh là ai, vì sao tôi lại ở đây?”

Người đàn ông giới thiệu về bản thân rất chuyên nghiệp: “Tôi là Jason, đây là nơi tạm thời cô nên ở lại, tôi và hai thuộc hạ sẽ phụ trách an toàn và sinh hoạt hàng ngày cho cô.”

“Các anh phụ trách an toàn và sinh hoạt hàng ngày cho tôi?” tóc Mạc Mạc bị gió thổi loạn, “Tôi không cần, người thuê các anh là ai, là Giản Chiến Nam phải không, nói với hắn là tôi không cần, an toàn và cuộc sống của tôi tự tôi làm, không có chút quan hệ nào với anh ta.”

“Cô Mạc, tôi hy vọng cô hiểu được, cô không có cách nào để rời khỏi nơi này đây.” Hay nói cách khác chính là Mạc Mạc không có cách nào để đi khỏi nơi đây, hay là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, hưởng thụ phong cách và cuộc sống nơi đây.

Khốn nạn! khốn nạn! Mạc Mạc tức giận giậm chân, quay người rồi đi trước mặt Jason, dù tức giận nhưng cô vẫn bực mình dạo quanh trên đảo, cô phát hiện không có cách nào để rời khỏi chỗ này, có du thuyền nhưng đáng tiếc là cô không biết lái. Quay lại phòng tìm điện thoại thì không tìm thấy, Mạc Mạc buồn bực ngồi trên giường, giận cá chém thớt ném gối trên giường rồi chửi rủa Giản Chiến Nam khốn nạn.

Tới tối, Jason đưa cơm tới đến đặt lên bàn: “Cô Mạc, Mời dùng cơm!”

Mạc Mạc tức giận nằm giả chết trên giường, nghe được tiếng Jason sau lưng cô thì đi từng bước đến trước mặt Jason, nói rất nghiêm túc: “Jason phải không, dù người thuê anh là ai, bây giờ phiền anh cho tôi gặp người đó, nếu không đưa tôi đi khỏi nơi quỷ quái này ngay thì tôi sẽ thiêu hủy nó bằng một đống thuốc nổ!”

Jason không để ý đến Mạc Mạc đang tức giận, nói: “Có gì thì chỉ cần gọi một tiếng, từ từ ăn!” Jason nói xong thì quay bước ra ngoài. Mạc Mạc rất bực mình, cô nói chuyện anh ta nghe không hiểu sao, Jason mới ra khỏi cửa thì bữa tối cũng bị Mạc Mạc ném ra ngoài ngay tại bên chân của anh. Jason nói với một người đàn ông khác mà sắc mặt không hề biến đổi “Thu dọn mấy thứ này đi, rồi chuẩn bị lại một phần cơm tối khác đưa tới đây!”

Tối hôm đó một chút Mạc Mạc cũng không ăn, vì dù đưa cơm vào bao nhiêu lần cô cũng đều quăng ra ngoài, Thuộc hạ tên là Đông Thần của Jason hỏi: “Jason, cô ấy không chịu ăn cơm tối, đã vứt rất nhiều lần, có cần xin chỉ thị của cậu chủ không?”

Jason khoát tay áo ý bảo không cần, “Cô ấy chỉ đang bộc phát tính khí của đại tiểu thư thôi, ngày mai sẽ tốt hơn, chuẩn bị sẵn bữa tối để bên ngoài, đừng đưa vào nữa, tôi nghĩ cô ấy đói bụng thì sẽ ra ngoài để ăn thôi.”

“Vâng.”

Chuẩn bị xong đồ ăn để ở phòng khách, mãi cho đến sáng hôm sau, Mạc Mạc không hề có động tĩnh nà, gì cũng không ăn, vẫn nằm ở trên giường. Một thuộc hạ khác của Jason là một người phụ nữ có làn da hơi đen gì là Jenny, cô đi vào trong phòng Mạc Mạc, đứng từ xa náois với Mạc Mạc: “Cô Mạc, cô cần ăn com, nếu không cơ thể cô sẽ không chịu được.”

Mạc Mạc đưa lưng về phía Jenny “Đi ra ngoài, cô đi nói cho tên vô lại đó biết, không để tôi rời đi thì bảo anh ta chuẩn bị tốt mà nhặt xác của tôi.”

Jenny đành đi ra ngoài, nhìn Jason đứng ngoài cửa, cô nhủ mày ‘Cô ấy đúng là một cô gái cố chấp!’

“Hy vọng com trưa cô ấy sẽ ăn một chút!” Jason nói xong thì cười.

Jenny từ chối cho ý kiến, chỉ nhủ mày, hy vọng là thế.

Nguyên vọng và sự thật luôn ngược lại với nhau, lúc Jason, Jenny và Đông Thân đang tuần tra an toàn trên đảo thì đột nhiên phát hiện phòng ở bị bốc khói, ba người đồng thời cầm bình dập lửa chạy tới chỗ Mạc Mạc.

Ba người xông vào phòng nhưng không thấy Mạc Mạc, Jason lấy máy theo dõi từ trong túi áo ra thì rốt cuộc cũng thấy được bóng dáng của Mạc Mạc, hai tay co vòng trước ngực đứng ở bên ngoài căn phòng, Jason chạy ra khỏi phòng hơi tức giận nhìn Mạc Mạc, nhưng lại không nói ra lời nào.

Jenny và Đông Thân dập lửa xong, may là trận lửa nhỏ, chỉ làm hồng giường ngủ và tủ đầu giường, không gây họa gì lớn, Jenny tức giận nhìn Mạc Mạc: “Cô Mạc, cô không biết làm như vậy rất nguy hiểm sao?”

Mạc Mạc Giản nhướn mày: “Biết là có chuyện, nhưng tôi cũng sẽ làm, nếu ngày mai không đưa tôi đi khỏi nơi này thì tôi không chỉ thiêu một căn phòng này đâu, lửa cũng không nhỏ như thế đâu.” Mạc Mạc nói xong thì xoay người bước đi, để lại vẻ mặt đen thui của ba người.

Ngay lúc đó điện thoại của Jason vang lên, anh ta bắt máy bên trong liền truyền đến một giọng nói: “Cô ấy có ăn com không?”

Sắc mặt Jason trầm trọng: “Từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì. Vừa rồi, cô mạc phóng hỏa đốt phòng ngủ, nhưng cô ấy không sao, tôi nghĩ, tốt nhất anh nên đến giải quyết một chút.”

Jason nói xong thì bên kia đã dập máy.

Mạc Mạc ôm gối nằm trên sô pha, mặt mày nhăn nhó, cô vì lo lắng cho sinh mệnh của mình, nếu có người bắt cóc cô để hại cô thì sẽ không đối xử khách khí với cô như thế, sẽ không để ý đến chuyện cô có ăn com hay không, nếu không phải muốn trả thù thì như thế chỉ có một giải thích duy nhất là Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc đang nghĩ thì nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài, Jason đang báo cáo tình hình của cô từ hôm qua tới giờ cho ai đó, cô ngồi dậy, lúc đang chuẩn bị đứng dậy thì một bóng dáng to cao mở cửa ra.

Khuôn mặt đẹp trai khắc sâu trong tâm trí cô, không hề có chút biểu tình gì, mắt phượng hẹp dài sáng lên khiến người khác không hiểu được, là hấn, Mạc Mạc cũng đoán được ngoại trừ hấn thì còn có ai đối xử với cô như thế, nhìn thấy Giản Chiến Nam, nhưng con tức của Mạc Mạc lại tụt xuống, cô lạnh lùng nhìn hấn, nói trào phúng: “Tổng giám đốc Giản, không biết anh lại chơi gì đây?”

Một lời cũng không nói, Giản Chiến Nam ngồi xuống bên cạnh Mạc Mạc, nói thản nhiên: “Không ăn gì cả, không đói bụng à?”

“Vi sao lại đưa tôi tới đây, tôi muốn đi khỏi đây.” Ông nói gà bà nói vịt, không ai trả lời câu hỏi của người kia.

‘Jenny, đưa com trưa vào đây.’

Sau khi Giản Chiến Nam gọi Jenny liền đưa com vào đặt trên bàn trà rồi đi ra. Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam cầm thìa, đút cho cô ăn, cô lập tức đứng dậy muốn đi khỏi đó, nhưng tay lại bị Giản Chiến Nam nắm lại, cô ngã ngồi trên sô pha, Mạc Mạc tức hấn, tức giận gào lên: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào!”

Giản Chiến Nam cười tà mị “Ăn com rồi anh sẽ nói cho em biết!”

“Anh nói xong tôi sẽ ăn ngay!” mặt Mạc Mạc cương quyết, không nhượng bộ, dù đói nhưng cũng không chết được, hơn nữa Giản Chiến Nam cũng sẽ không để cho cô chết đói, thực ra cô hơi không hiểu hấn, nếu đã lựa chọn buông tha cho cô thì vì sao còn muốn dây dưa như thế, lại khiến cô trở nên như vậy, thực sự cô rất nghi ngờ rằng hấn chưa từng yêu cô, có lẽ cho tới nay cùng lắm cô cũng chỉ là món đồ chơi để hấn giải trí.

“Được, anh nói cho em biết.” Giản Chiến Nam bỏ thìa ra, cơ thể cao to cũng tựa vào sô pha, “Lăng Việt Nhiên từng nằm vùng, đắc tội với người ta cho nên sẽ có người trả thù, những người đó không tìm thấy anh ta thì sẽ ra tay với người thân, hoặc là dùng người thân để buộc anh ta xuất hiện, bây giờ người thân duy nhất của anh ta là em, cho nên Mạc Mạc, tạm thời em hãy ở đây, Jason, Jenny và Đông Thân đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nên em sẽ được an toàn.”

“Thật sự cảm ơn ý tốt của anh Giản đây.” Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam bằng ánh mắt trong sáng, còn như tươi cười nói: “Anh Giản đối xử với mỗi người phụ nữ từng trải qua một cuộc tình đều chăm sóc như thế sao?”

“Mạc Mạc!”

Mạc Mạc nhướn mày, nói thản nhiên: “Tôi thực sự cảm ơn ý tốt của anh Giản, nhưng tôi không cần, tôi muốn rời khỏi chỗ này.”

Giản Chiến Nam nói lạnh lùng: “Vấn đề em hỏi anh đã trả lời, bây giờ em hãy ăn cơm đi.”

“Tôi muốn rời khỏi nơi này, anh nghe mà không hiểu hả?” Mạc Mạc tức giận, đưa tay ra hất đồ cả khay cơm trên bàn xuống đất, tiếng bát vỡ leng keng. “Tôi nói tôi muốn rời khỏi đây, anh đừng nghĩ giam cầm tôi như 6 năm trước, tôi sẽ không để anh thực hiện được đâu, Giản Chiến Nam vì sao anh cứ phải khốn nạn như thế!”

Giản Chiến Nam chỉ nhìn Mạc Mạc, lúc lâu sau mới nói: “Mạc Mạc! anh không hy vọng em có chuyện gì, anh từng đồng ý với Lăng Việt Nhiên chăm sóc em, bảo vệ em an toàn.”

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam, trong lòng rất phức tạp, cô gắng từng tiếng: “Giản Chiến Nam, tôi nói cho anh biết, lúc trước mà cậu nhỏ phò thác anh bảo vệ tôi là vì anh là chồng của tôi, chồng của tôi có trách nhiệm chăm sóc tôi, bảo vệ an toàn cho tôi, nhưng bây giờ chúng ta đã ly hôn, anh cùng lắm cũng chỉ là chồng trước của tôi mà thôi, chúng ta là hai người không liên quan gì với nhau, tôi dù sống hay chết cũng không cần anh bảo vệ. Rời khỏi nơi này cho dù say đó tôi phơi thây ngoài đường tôi cũng chấp nhận, tóm lại mọi chuyện của tôi đều không liên quan gì với anh!”

Chồng trước, hai chữ như mảnh mẽ đâm vào tim của Giản Chiến Nam, hắn liền cầm tay Mạc Mạc, đôi mắt đen lại, nhìn thẳng vào cô “Anh sẽ không để mặc cho em lâm bừa, em thành thật ở đây cho anh, đâu cũng đừng hòng đi.”

“Anh nhất định muốn bảo vệ tôi sao? Được, một người không hề có quan hệ gì với tôi, tôi thật sự rất cảm động.” Mạc Mạc nói xong thì bỗng nhiên cười, giãy khỏi tay Giản Chiến Nam, cởi áo t-shirt ra, chỉ mặc áo ngực đứng trước mặt hắn.

Đôi người Giản Chiến Nam trầm xuống, mặt thì cứng lại.

Tay Mạc Mạc ôm cổ Mạc Mạc, cười quyến rũ, cúi đầu nói: “Tổng giám đốc Giản, tôi luôn không thích thiếu nợ người khác, anh bảo vệ tôi như thế, tôi thật sự thiếu anh một ân tình, mặc dù ly hôn anh không bạc đãi tôi, khiến tôi trở nên rất giàu có, nhưng tiền này nói sao thì cũng là do anh kiếm được, tôi trả lại tiền cho anh thì hình như không đủ thành tâm, bây giờ tôi một không có tiền, hai không có quyền, ba không có địa vị, không biết phải làm sao với ân tình này của tổng giám đốc Giản. À, đúng rồi, tôi nhớ rõ tổng giám đốc Giản rất thích ‘Thịt’ để bồi thường, như vậy đi, tôi ngủ với anh, như vậy thì tôi có nhận giúp đỡ của anh cũng yên tâm thoải mái, hai người không ai thiếu nợ ai.”

Ngủ với hắn? thịt để bồi thường, không ai nợ ai? Dù biết rõ Mạc Mạc đang cố ý chọc giận hắn, nhưng hắn cũng bị những lời của cô khiến tâm đau nhức, hắn đẩy Mạc Mạc ra với lực khá lớn khiến Mạc Mạc ngã trên sofa, khuôn mặt hắn vì tức giận mà xanh mét, trong ánh mắt đầy đau khổ.

“Thịt” để bồi thường, đó là gian tình lúc hắn và Mạc Mạc còn là vợ chồng hay dùng, bây giờ lại bị cô dùng để trêu đùa, tìm như bị gia cát qua rồi bị người rài muối lên, đau, rất đau.

Hắn không thể chịu nổi một Mạc Mạc như thế, chịu không được hai người cứ như thế, đầu đau như sắp vỡ ra, hắn quay người qua chỗ khác, một tay chống eo, một tay vỗ trán, ngực đập phập phồng, sau một lúc mới khó khăn mở miệng: “Mặc quần áo vào, ăn cơm đi.”

Mạc Mạc mặc áo rất chậm, vẻ mặt cũng vô vị: “Được rồi, tôi ăn cơm, không thể lãng phí tâm ý này của tổng giám đốc Giản được, làm vì báo đáp, tôi sẽ ngủ với anh một lần.”

“Mạc Tiêu Hửu!” Giản Chiến Nam quát lên, một đá đập vào bàn trà, gây ra tiếng động lớn, hắn đã tức giận đến nỗi gân xanh, hai mắt phấp phồng, bóp chặt cổ cô: “Em nói lại lần nữa xem! Em nói lại lần nữa xem!”

Mạc Mạc cảm thấy sắp không thở nổi, Giản Chiến Nam nổi giận, nói không chừng sẽ giết cô thật, nhưng cô vẫn không muốn giãy dụa, chỉ bình tĩnh nhìn hắn, nói một cách khó khăn: “Nếu... anh buông tôi ra....tôi có thể....lại ngủ thêm nhiều lần với anh....”

Lời này của Mạc Mạc rất độc ác, Giản Chiến Nam đã trúng độc nặng, hắn không thể bóp chết cô, nhưng lại không thể chịu được những lời mà cô nói ra, ngay cả quan tâm cô hắn cũng không có tư cách, sau mỗi một câu quan tâm, Mạc Mạc đều sẽ dùng những câu độc như thế để giết chết hắn.

“Em đang làm nhục anh, hay là đang tự làm nhục chính bản thân em!” tay Giản Chiến Nam buông lỏng khỏi cổ cô, nhưng lại giữ chặt bờ vai cô “Sau này Anh không cho phép em nói những lời đó, không cho phép nói. Em hãy ở trên đảo thật tốt, chọc giận anh, anh không nghĩ không cần thận nói ra nơi ở của cậu nhỏ em, đừng trách anh!”

“Anh dùng nó để dọa tôi.” Mạc Mạc lạnh lùng cười.

Về mặt Giản Chiến Nam vẫn xanh: “Anh không dọa em, Mạc Mạc, anh ta chết rồi thì nguy hiểm của em sẽ không còn nữa, đừng nghi ngờ rằng anh sẽ làm như thế!”

“Anh sẽ không làm! Chỗ ở của cậu nhỏ tôi anh sẽ không biết!” Mạc Mạc lo sợ gào lên.

“Em có thể thử xem!” Giản Chiến Nam tức giận nói xong rồi đi ra ngoài.

Giản Chiến Nam rời đi trong phòng chỉ còn lại Mạc Mạc, cô không nhận được nên khóc rống lên, vì sao lại như thế, rõ ràng là hần chọn ly hôn nhưng vì sao lại cứ muốn cột lấy cô như thế, chẳng lẽ như đế vương thời cổ đại, cho dù ông ta không cần người phụ nữ đó nhưng ngay cả khi ông ta chết cũng muốn người đó chôn theo. Giản Chiến Nam, do dù hần buông tha cô, từ bỏ, thì cô cũng chỉ có thể là của hần.

Cô cho rằng ly hôn, thì có thể sống cuộc đời của chính mình, ly hôn rồi cô sẽ có một thế giới mới, nhưng không ngờ rằng vẫn là rơi vào thế giới của ác ma, hận, rất hận, lòng Mạc Mạc như sắp chết tới nơi, cô khóc, khóc nức nở, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, nếu hần chết rồi thì có phải cô sẽ không cần sống cuộc sống như thế nữa, có phải không, có phải hay không!

Mạc Mạc bị ép buộc ở lại ngôi nhà nhỏ trên đảo, đoạn tuyệt với cuộc sống, Jenny giám sát nhất cử nhất động của cô, sợ cô nhảy xuống biển chết hoặc là sợ cô chạy trốn. Tâm tình của Mạc Mạc đã trở lại bình thường, không còn đối nghịch với Jason và Jenny, cô im lặng ăn cơm, ăn xong thì ngủ, là một cuộc sống đơn điệu và buồn tẻ.

Sự im lặng, thuận theo của Mạc Mạc làm mọi người cảm thấy cô đã thỏa hiệp, vì cô biết không có cách nào để rời đi. Bất tri bất giác thời gian nửa tháng trôi qua, trong lúc đó Giản Chiến Nam cũng không tới lần nào nữa, nhớ đến ngày đó Giản Chiến Nam tức giận đến điên lên, Mạc Mạc không nhận được lại nghĩ, nếu hần một tay bóp chết cô cũng tốt, xong hết mọi chuyện.

Nửa tháng trôi qua Mạc Mạc cũng phát hiện quy luật, vào buổi tối Jason, Jenny, Đông Thần đều thay nhau canh gác, như vẽ chuẩn bị lâm đại địch, giống tình tiết Mạc Mạc xem trong tivi, giống tư duy lúc cũng sẽ có người đáp ứng mệnh lệnh của cô.

Mạc Mạc cũng phát hiện chiếc du thuyền kia vào thứ 6 sẽ rời đảo một lần, có lẽ là đi mua đồ ăn. Người lái du thuyền vậy mà lại là người trung niên ngày đó lái taxi chở cô, thế Mạc Mạc mới biết, lúc cô ở trên xe khóc suối mướt thì người kia đưa khăn tay cho cô, tiếp theo cô bất tỉnh nhân sự, thì ra là sắp đặt của Giản Chiến Nam.

Hôm nay là thứ năm, ngày mai là thứ sáu, du thuyền lại đi một lần. Đêm hôm nay là Đông Thần canh gác, anh ta ở phòng khách nghe được tiếng hét của Mạc Mạc, anh ta lấy vũ khí ra, cẩn thận đi tới cửa phòng Mạc Mạc, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một bóng người xuất hiện, sung của anh ta nhắm ngay bóng người, lúc chuẩn bị bắn thì phát hiện người kia là Mạc Mạc, anh ta liền dừng lại, lúc chuẩn bị hỏi Mạc Mạc làm sao thế thì một tay của Mạc Mạc ôm lấy Jason.

“Cô chủ, xảy ra chuyện gì.” Cửa vẫn đóng, báo động cũng không kêu, khẳng định là không có ai xâm nhập, hơn nữa anh ta cũng không có cảm giác có sát khí, anh ta muốn đẩy Mạc Mạc ra, vì hần không có thói quen có người tới gần, hơn nữa còn là một người phụ nữ, đương nhiên lúc chấp hành nhiệm vụ cũng khó tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể để bảo vệ người được bảo vệ, nhưng bây giờ đang an toàn, nhưng Mạc Mạc vẫn ôm chặt Đông Thần, cơ thể run run đầy sợ hãi, nói lắp bắp: “Có.... Có rần...”

Đông Thần nhớ Giản Chiến Nam đã từng dặn dò, nói Mạc Mạc sợ rần, anh ta vỗ vai Mạc Mạc: “Đừng sợ, tôi kiểm tra giúp cô, không có rần bò vào đâu, có lẽ cô nhầm đó.”

“Nhưng mà tôi sợ!” tay Mạc Mạc ôm chặt thắt lưng Đông Thần, mặt Đông Thần không nhận được đỏ lên, cơ thể Mạc Mạc rất mềm, rất thơm, anh không nên nghĩ lung tung, nhưng anh ta là đàn ông, lúc anh ta muốn đẩy Mạc Mạc ra thì cảm thấy thắt lưng hơi đau, giống như bị kim châm, anh ta đột nhiên đẩy Mạc Mạc ra, Mạc Mạc liền lùi về sau mấy bước.

Lúc Đông Thần định gọi Jason và Jenny, nhưng điện thoại di động trong tay lại bị Mạc Mạc cướp đi, tầm mắt Đông Thần trở nên mơ hồ, cơ thể cũng dần mất đi cảm giác, mắt từ từ khép lại, cơ thể ảm ảm ngã xuống.

Thế mà hần bị trúng mưu, mất hết cả thể diện.

Mạc Mạc nhìn Đông Thần ngã xuống cô mới thờ phào nhẹ nhõm, vừa lòng nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay của mình, chiếc nhẫn đó lấy từ mộ nhỏ, tổng cộng có ba cái kim, trên mặt có một l tế thuốc đặc biệt, chỉ cần châm vào da thịt, người bị châm sẽ mất đi tri giác hai giờ, lần trước là Giang Xuyên bị đâm trúng tay, cho nên mới để bị cô sắp đặt, lần này Đông Thần dù đã trải qua huấn luyện đặc biệt cũng không tránh được, Mạc Mạc không nhận được khinh thường vệ sĩ chuyên nghiệp.

Sáng sớm Jason và Jenny tỉnh dậy, lúc hai người tiếp nhận nhiệm vụ thì không thấy bóng dáng Đông Thần đâu, trong lúc nhất thời cảm thấy tình huống không ổn, chạy nhanh tới trước cửa phòng Mạc Mạc, nhưng cửa khóa trái, Jenny gõ cửa: “Cô Mạc.”

“Đừng làm phiền tôi, tôi buồn ngủ lắm...”

“Có nhìn thấy Đông Thần không.”

Jenny hỏi vội, nhưng bên trong lại vọng ra âm thanh không nhẫn nại của Mạc Mạc: “Này, mấy người phải rõ là người mấy người bảo vệ là tôi, không phải tôi giám sát mấy người, anh ta đi đâu làm sao tôi biết được, được rồi, đừng làm phiền tôi nữa, tôi muốn ngủ...”

Jason và Jenny lo lắng nhìn nhau, Jenny suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Có thể Đông Thần đi ra ngoài theo du thuyền.”

Jason bình tĩnh suy nghĩ: “Đông Thần sẽ không làm không đúng mực như thế.” Nói xong, anh ta lấy chìa khóa mở cửa phòng Mạc Mạc, Jenny vọt vào trước, đến bên giường, xóc chân lên, không thấy Mạc Mạc mà chỉ thấy Đông Thần bị trói như bánh chưng, cơ thể bị trói còn bị hai dây thừng cố định ở hai đầu giường, cho nên Đông Thần có là Bồn Sư tái thế cũng không thể nhúc nhích được, người vừa rồi nói chuyện với họ không phải là Mạc Mạc mà là máy ghi âm, mỗi ngày bọn họ thay ca luôn cố định, nên Mạc Mạc hiểu được khá rõ, nắm chắc thời gian, ghi âm đúng giờ phát.

Jason bóc băng dán trên miệng Đông Thần “Cô chủ đâu?”

“Là cô chủ trói tôi, cô ấy lên du thuyền đi rồi, nhanh căn lại.”

Jason và Jenny nhìn Đông Thần, rồi vội chạy ra ngoài, thấy du thuyền chuẩn bị rời đi, Jason vội gọi điện cho Ngô Thiệu Hùng, người lái du thuyền, nhưng khi máy không ai nghe.

Trong tay Mạc Mạc cầm súng, là súng của Đông Thần, nhưng giờ đây đang để sau ót của Ngô Thiệu Hùng “Không nhận điện thoại, lái về phía trước, đừng dùng thủ đoạn, nếu không tôi đánh vỡ đầu ông.”

Ngô Thiệu Hùng là thủ hạ của Giản Chiến Nam, tuy không phải tài giỏi gì lắm nhưng cũng là người đáng tin tưởng của Giản Chiến Namr “Chị dâu, chị biết bắn súng không?”

Nói rõ là khinh thường Mạc Mạc, cô lui về sau mấy bước, tay hướng về phía trước, di chuyển cò súng, một tiếng ầm vang lên, viên đạn bắn về phía trên đỉnh, rồi lại chia súng về phía Ngô Thiệu Hùng “Ông nói tôi không biết bắn súng sao? ông biết không, anh Giản kia của ông muốn ép chết tôi, nếu ông không nghe lời, viên đạn này không phải bắn vào đầu của ông thì là đầu của tôi, tóm lại hôm nay không thể rời khỏi nơi này thì tôi sẽ chết ở đây, ông lấy xác của tôi mà đi báo cáo kết quả công việc với anh Giản của ông.”

Đúng vậy, Mạc Mạc biết bắn súng, đây là nhờ Tô Thiệu Cần, quãng thời gian qua lại anh ta dạy cô bắn súng, cũng đưa cô tới sân bắn để chơi, hơn nữa, thiên phú của cô không tồi, học tuy không nhanh, nhưng cũng biết phải bắn súng thế nào.

Ngô Thiệu Hùng không ngờ chị dâu mình mai lại cứng rắn như thế, có thể thoát được Đông Thần lên du thuyền, có thể bắn súng, xem ra giờ chị dâu bị anh Giản ép đến đường cùng, ông ta có việc thì không sao, nhưng chị dâu không thể không việc gì được, nên ông không nói gì ngoan ngoan lái du thuyền, nghĩ thầm rằng mình lái vòng vo rồi trở về đảo nhỏ, lúc chuẩn bị hành động thì Mạc Mạc đá vào chân “Muốn vòng vo rồi quay về sao?”

“Không phải.”

“Không thì tốt, nếu tôi tức giận phá vỡ du thuyền thành cái sàng, chúng ta cùng nhau chìm trong đáy biển luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83

Mạc Mạc lục tìm tiền và di động của Ngô Thiệu Hùng vì giờ đây trên người cô nhất xu dính túi, sau khi lên bờ việc đầu tiên cô làm là tìm nơi để thoát được Ngô Thiệu Hùng và gọi điện thoại cho Tô Thiệu Cần, cô muốn chính Tô Thiệu Cần nói cho cô biết giờ đây có bao nhiêu người đe dọa đến cậu nhỏ, đã bắt được hay chưa?

Tô Thiệu Cần bất ngờ nhận được điện thoại của Mạc Mạc nhưng lại không có thời gian để nói chuyện với cậu nhỏ, chỉ cầu mong cậu nhỏ mau chóng nói cho cô biết, lúc trước Tô Thiệu Văn gọi điện tới cho công an thành phố C, 9 ngày trước có ba người bị tình nghi đã bị bắt, còn có tin đăng lên báo.

Mạc Mạc nghe Tô Thiệu Cần nói xong thì tắt điện thoại, 9 ngày trước đã bị bắt, nhưng 9 ngày đó cô đều ở trên đảo nên tin gì cũng không biết, cái gì mà vì an toàn của cô, cùng lắm cũng chỉ là một cái cớ của Giản Chiến Nam mà thôi, nguy hiểm đã sớm không còn nữa, nhưng hần cũng không thả cô đi, còn thêm 3 người bảo vệ cô, không bây giờ mà nói thì chắc là dùng để giám sát cô, giam lỏng cô, điều hần muốn là nhốt cô lại không cho cô rời đi.

Mạc Mạc đi tới cửa hàng báo ven đường, lập tạp chí để xem, cô muốn xem tin quan trọng, nhưng tin 9 ngày trước giờ đã trở thành quá khứ, tìm sao cũng không ra, lúc Mạc Mạc định không tìm nữa thì bị một tiêu đề hấp dẫn, trái tim run sợ như bị đè nặng khiến không thở nổi, tay cầm quyển tạp chí lên, cô nhìn rõ gương mặt trang bìa là Giản Chiến Nam, mà trong lòng hần đang ôm một cô nàng thiên kim tiểu thư, tiêu đề được in rất lớn, Tổng giám đốc tập đoàn hồng nghiệp Giản Chiến Nam ly hôn chớp nhoáng lại có niềm vui mới.

Chỉ có thể viết vậy, nói lung tung nhưng sự thân mật của Giản Chiến Nam và cô gái đó không hề giả tạo, hần ôm cô ta trong lòng, hần đẹp trai tao nhã, cô xinh đẹp như ngọc, cướp đi bao ánh mắt của mọi người. Nhưng Mạc Mạc lại bình tĩnh khác thường, không còn sự đau đớn bấn nhọ, không có nước mắt, chỉ có nụ cười trào phúng, từ từ thả tạp chí xuống, nhưng trong lòng lại ngổn ngang cảm xúc nói không nên lời.

Xoay người lại, cô đưa hai tay lên che kín mặt, hít mạnh hơi, day day đầu rồi ngẩng đầu lên, nhìn người lui tới, nhìn dòng xe như nước chảy, không hiểu sao bản thân mình lại có thể sống thành như thế.

Yêu đương rồi chia tay, mất đi người thân, mất đi học hành, sống chết, rồi lại mất đi đứa bé, kết hôn, ly hôn, đau thương chồng chết, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, muốn bắt đầu lại lần nữa, nhưng hần lại hủy diệt luôn cả hy vọng của cô, thật sự cô rất mệt mỏi, rất mệt....

Bệnh viện.

Mẹ Giản cười haha nằm nửa người trên giường bệnh, tuy sắc mặt không được khỏe lắm nhưng khí sắc cũng không kém trước kia cho lắm, bà vui vẻ nhìn con trai, cháu trai và con dâu Lạc Thi tương lai, đây mới là người con dâu trong cảm nhận của bà, biết tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng lương thiện, xuất thân cao quý, nhìn cô gái với đứa con trai của mình như thế cho dù có chết bà cũng cam lòng.

Lúc đầu biết được Giản Chiến Nam và Mạc Mạc ly hôn, bà còn không tin, còn cho là con trai giả vờ ly hôn để lừa bà già như bà, nhưng khi bà sắp xếp cho con trai và Lạc Thi gặp gỡ thì Giản Chiến Nam liền đồng ý, thì bà mới tin rằng người con dâu mà bà chọn rất cuộc cũng vừa lòng.

“Chiến Nam à, ... Lạc Thi là cô gái tốt, con phải đối xử tốt với người ta có biết không, đừng bày ra tính tình cáu kỉnh kia của con nữa, học dịu dàng đi một chút.” Mẹ Giản cười tủm tỉm kéo tay của Lạc Thi, dặn Giản Chiến Nam, chỉ sợ Giản Chiến Nam và Mạc Mạc tình cũ không quên, tuy phẫu thuật thành công, nhưng bà biết bản thân mình không còn sống được mấy năm nữa, chỉ hy vọng lúc sinh thời có thể thấy Giản Chiến Nam cưới được người vợ thích hợp, kết hôn rồi sống tới già, để bà có thể nghe được tiếng cháu nội gọi bà một tiếng bà nội.

Tay Giản Chiến Nam vỗ lên đầu Tiểu Hoành, nói với mẹ Giản: “Mẹ, nhiệm vụ bây giờ của mẹ là nghỉ ngơi cho tốt để bồi dưỡng cơ thể.”

Lạc Thi cũng nói thêm vào: “Đừng thế bác gái, bác đừng lo, Chiến Nam đối xử với con rất tốt, cũng rất chăm sóc, bác hãy tĩnh dưỡng thật tốt, giữ tâm trạng lạc quan nhất định sẽ hồi phục.”

Lúc Giản Chiến Nam định nói gì đó thì có người gõ cửa, hần quay đầu lại thì nhìn thấy Ngô Thiệu Hùng, hần nói với mẹ Giản và Lạc Thi: “Con ra ngoài một lát.”

“Đi đi ... để Lạc Thi và Tiểu Hoành ở lại với mẹ là được rồi.” mẹ Giản nói xong cũng hơi nhắm mắt lại, dù sao cơ thể của bà vẫn còn yếu, nói chuyện cũng tốn không ít sức.

Giản Chiến Nam ra khỏi phòng bệnh thì Ngô Thiệu Hùng liền vội nói: “Đại ca, chị dâu chạy mất rồi.”

“Anh nói cái gì?” Giản Chiến Nam quýnh lên, tay túm chặt áo của Ngô Thiệu Hùng: “Đã bao lâu?”

“Nói chung là nửa tiếng, tôi đã phân phó anh em đi theo chị dâu rồi?”

Giản Chiến Nam buông Ngô Thiệu Hùng ra, đôi mắt thâm trầm quay người trở lại phòng bệnh “Mẹ, mẹ cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi, Lạc Thi, phiền cô đưa Tiểu Hoành về nhà cũ, công ty có việc gấp tôi phải lập tức tới đó xử lý.”

Lạc Thi cười khê nói: “Được, Tiểu Hoành giao cho em là được rồi.”

Mẹ Giản mở mắt ra nhưng không nói gì, lại tiếp tục nhắm mắt ngủ. Giản Chiến Nam quay người rồi đi cùng Ngô Thiệu Hùng, xe đến hai người lên xe, mặt Giản Chiến Nam lạnh đi, nhưng trong ánh mắt cho thấy sự lo lắng “Người đang ở đâu?”

“Đang ở trong một khách sạn nhỏ.”

“Mấy kẻ ăn hại, trông người cũng không xong, chuyện là thế nào, nói.” Về mặt Giản Chiến Nam rất tức giận.

Ngô Thiệu Hùng nom nớp lo sợ nói: “Đại ca, mấy ngày nay biểu hiện của chị dâu rất bình tĩnh, nhưng mọi người đều không thả lỏng cảnh giác, nhưng mà không ngờ được chị dâu lại có vũ khí bí mật, ban đêm nghĩ rằng chị dâu gặp chuyện không may, Đông Thần mở cửa ra thì bị trúng chiêu, bị một vật gì đó đâm trúng rồi ngất đi.”

Bàn tay Giản Chiến Nam xiết chặt, người phụ này cũng rất có bản lĩnh, có thể khiến đông thần bị hôn mê, lại có thể rời khỏi đã nhỏ, cô không biết lái du thuyền, ánh mắt sắc bén lại dừng lại trên người Ngô Thiệu Hùng.

Ngô Thiệu Hùng nuốt nước miếng nói tiếp: “Chị dâu cầm súng của Đông Thần, sau đó trốn ở trên du thuyền, tôi không biết, đại ca, anh vẫn chưa nói, người phụ nữ của anh không hề đơn giản, biết bắn súng, hơn nữa lại vừa có dũng vừa có mưu, lá gan cũng lớn, còn bắt súng vào tôi nữa...”

“Anh nói cô ấy biết bắn súng còn cầm súng của Đông Thần?” Giản Chiến Nam tức giận đánh một đánh trên mặt Ngô Thiệu Hùng “Anh là phế vật hử, thế mà lại đưa người lên bờ?”

“Đại ca, tôi biết sai rồi, nhưng lúc đó chị dâu như nổi khùng, nhìn đáng sợ như liều chết, tôi thấy chị dâu là do bị ép bức đến nóng nảy, sợ chị dâu làm bản thân bị thương cho nên mới hành động thiếu suy nghĩ như thế.”

Giản Chiến Nam chán nản “Nếu cô ấy xảy ra chuyện thì anh tự giải quyết đi.”

“Vâng.”

Trong chốc lát xe đi tới nơi khách sạn Mạc Mạc ở, một người thấy xe tới liền vội vàng chạy tới. Giản Chiến Nam xuống xe, người đó liền báo cáo: “Anh Giản, chị dâu ở lầu ba phòng 302.”

Giản Chiến Nam ngẩng đầu nhìn tòa nhà cũ kỹ, không nói lời nào liền lên lầu, mấy thủ hạ ở sau định đi theo nhưng Giản Chiến Nam phát tay, ý bảo họ ở đây chờ, chỉ có Ngô Thiệu Hùng cùng đi lên.

Trên lầu còn có một thủ hạ đứng nơi góc cầu thang, thấy Giản Chiến Nam và Ngô Thiệu Hùng đi lên liền vội đón tiếp, nói nhỏ: “Anh Giản, Chị dâu đều ở bên trong, chưa hề đi ra.”

“Đi mở cửa.” sau khi Ngô Thiệu Hùng dặn dò thuộc hạ kia xong thì người kia liền đi tới phòng 302, Giản Chiến Nam đi phía sau, người đàn ông kia dùng vật gì đó nhỏ nhỏ nhét vào khóa cửa, xoay vài cái thì cửa mở ra.

Giản Chiến Nam phát tay, người đàn ông kia liền rời đi. Giản Chiến Nam đẩy cửa bước vào nhìn thấy Mạc Mạc ăn mặc bình thường đứng trước cửa sổ, quay lưng lại với hắn, dường như không hề phát hiện ra sự có mặt của hắn.

Hắn thuận tay đóng cửa, trong phòng chỉ có hắn và Mạc Mạc, hắn đi qua đưa tay ra cầm lấy cánh tay cô, vuốt ve “Một mình em chạy tới đây anh sẽ rất lo lắng, biết không?”

“Nghị phạm đã sớm bị bắt rồi phải không? Không có gì phải lo ngại nữa phải không?” Mạc Mạc không hề quay đầu lại, nhưng chỉ nói một câu thản nhiên như thế, hắn tìm thấy cô là việc trong dự liệu của cô, nhưng không ngờ là nhanh tới thế. Cô cho rằng là sẽ không nhanh như thế, cô biết thủ đoạn của Giản Chiến Nam, mỗi bước cô đi từ nhà ga, bến xe, sân bay, khẳng định đều có người theo dõi, chờ tới khi cô tìm một nơi ở tạm, xung quanh có người qua lại, thì cô biết người của Giản Chiến Nam luôn đi theo cô, hoặc là nói cô vẫn luôn không bị bỏ mặc bởi người của Giản Chiến Nam.

“Ngoan, nghe lời, quay về trên đảo, đừng tùy hứng nữa, hử?” Giản Chiến Nam quay người Mạc Mạc lại khiến hai người đối mặt nhau, hắn nhìn rõ ánh mắt của cô, rồi lại cúi đầu nhìn về phía trên ngực của mình, trong tay Mạc Mạc là súng, để đối diện với ngực của hắn, cơ thể hắn lui dần về sau từng bước theo động tác của Mạc Mạc.

Lấy thuốc trong túi ra, không nhanh cũng không chậm, vẫn rất điềm nhiên, hắn hít sâu một hít rồi phun khói ra, đôi mắt đen híp lại, cười quỷ quyết, trầm giọng: “Mạc Mạc, em biết không, không ai dám dùng súng chia vào anh cả, em là người đầu tiên.”

“Người đầu tiên thì như thế nào?” đôi mắt Mạc Mạc vô cùng bình tĩnh nhìn Giản Chiến Nam, “Anh cũng là người đầu tiên tôi chia súng vào, người đầu tiên tôi yêu, người đầu tiên là thương tổn tôi, người đầu tiên dạy cho tôi biết chết tâm là như thế nào, hôm nay, anh sẽ là người đầu tiên mà tôi giết, sao hả?”

“Muốn giết anh? Vì sao lại giết anh, hận anh hay là yêu anh?” Giản Chiến Nam nhú mày, “Mạc Mạc, vị trí em nhắm còn hơi kém một tí, em cầm súng đàn run, em đang sợ, em không dám giết người, hoặc nói em căn bản không có cách nào để rat ay giết anh.”

“Anh đừng nên ép tôi.” Mạc Mạc gào lên “Không yêu, không hận, tôi chỉ muốn thoát khỏi anh hoàn toàn, không muốn có liên hệ gì với anh cả, tôi chỉ muốn lần nữa tìm lại chính mình, sống một lần nữa, vì sao anh cứ nhất định phải hủy đi hy vọng của tôi! Rõ ràng là anh chọn buông tha cho tôi, nhưng cũng chính anh quay lại không buông tôi ra, rõ ràng anh đã tìm một người phụ nữ khác, nhưng anh vẫn còn muốn nhốt tù tôi ở trên đảo, đùa giỡn tùy ý anh, Giản Chiến Nam, tôi nói cho anh biết, tôi không bao giờ muốn làm người phụ nữ của anh nữa, không bao giờ để anh nhốt lại 6 năm nữa!”

“Vậy em nổ súng đi, chỉ cần nổ súng thì em liền hoàn toàn thoát khỏi anh, nổ súng đi!” Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc.

“Anh đừng nên ép tôi!” Mạc Mạc khóc rống lên, hai tay nắm chặt súng, chỉ cần cô bóp cò súng thì Giản Chiến Nam sẽ chết ngay trước mắt cô, cùng nhau xuống địa ngục nhưng cô không xuống tay được.

Nhân lúc Mạc Mạc không để ý, Giản Chiến Nam nhanh tay cướp lấy khẩu súng trong tay cô, ánh mắt sắc bén cũng thấy rõ một thứ đồ khác trong tay Mạc Mạc, như Ngô Thiệu Hùng nói có thứ vũ khí bí mật nào đó, hắn nhớ không nhầm thì trên tay Mạc Mạc đeo một chiếc nhẫn, hắn ôm cơ thể cô vào trong lòng “Mạc Mạc, giết người không phải là chuyện dễ dàng như thế, dọa cả bản thân mình phát lạnh, được rồi, anh bảo Ngô Thiệu Hùng đưa em về đảo.”

“Không!” Mạc Mạc sống chết giãy dụa, hai mắt đầm lệ đầy phẫn nộ và bất an nhìn Giản Chiến Nam, hai tay đánh lên người hắn, mặt thì dán vào trước lồng ngực hắn khóc lóc nức nở cầu xin: “Tôi không muốn quay lại, không muốn, tôi không muốn đi tới cái nơi quỷ quái đó, cầu xin anh, cầu xin anh!”

Tay Giản Chiến Nam cầm chiếc cảm kéo léo của cô, khiến cô ngẩng đầu lên, trên mặt cô là nước mắt, hoa lệ đầy lệ, khóc động lòng người, rất đáng thương, cầu xin hắn, khiến cho hắn đau lòng, nhưng hắn không thể thỏa hiệp với cô “Nghe lời nào Mạc Mạc, anh sẽ thăm em, hử?”

Tất cả nỗi niềm của Mạc Mạc đành bỏ xuống, nói nghẹn ngào: “Tôi không muốn tới đảo nhỏ, đó toàn là biển, tôi thật sự rất cô đơn, rất sợ hãi, tôi sợ cảm giác liếc mắt một cái đều là biển, không muốn... đừng đưa tôi về đó!”

“Bớt nói đi, anh đã tính rồi, không cho em lại đùa như thế nữa.”hắn vô tình nói xong thì một tay ôm lấy cô, dùng sức nhấc cô lên vai, nhưng cô vẫn tiếp tục cầu xin, cuối cùng hắn thỏa hiệp.

Hai tay Mạc Mạc đánh trên lưng hắn, nghẹn ngào: “Giản Chiến Nam, nếu anh không muốn vớt xác tôi từ dưới biển lên thì đừng đưa tôi tới đó.”

Giản Chiến Nam hơi run, bước chân cũng do dự một chút, cuối cùng cũng đi nhanh ra cửa.

Xuống lầu, hắn không để ý đến ánh mắt của mọi người mà vẫn khiêng Mạc Mạc đi tới xe, Ngô Thiệu Hùng mở cửa, Giản Chiến Nam để Mạc Mạc vào trong xe, thấy biểu hiện phẫn nộ của Mạc Mạc, cuối cùng hắn cũng lên xe nói với lái xe: “Lái xe!”

Nhưng Giản Chiến Nam vẫn không đưa Mạc Mạc tới đảo nhỏ, bị cô khóc làm tâm trí phiền loạn, cuối cùng hắn Giản Chiến Nam bảo đi tới một khu nhà, hắn ôm Mạc Mạc tới trước cửa sổ, vén màn lên, đối diện với Mạc Mạc không còn khóc nhưng hai mắt đã sưng đỏ, nói với cô “Về sau em ở đây.”

Hai tay Mạc Mạc vòng trước ngực, nói chầm chọc: “Làm tình nhân của anh, sau đó chân để được anh ân sủng sao?”

Giản Chiến Nam cúi đầu hôn lên mặt cô, từ từ dỗ cô: “Được rồi, đừng bực bội nữa, dù cho em không phải là vợ của anh thì anh vẫn nuông chiều em như thế, anh từ bỏ danh phận, nhưng anh không từ bỏ em, người anh yêu vẫn là em, anh vẫn là của em.”

“Giống nhau sao?” Mạc Mạc cười thê lương “Anh sẽ cưới người phụ nữ gọi là Lạc Thi kia, về sau cô ta chính là bà Giản, cô ta gọi anh là ông xã, anh gọi cô ta là bà xã, anh sẽ ngủ cùng giường cùng gối với cô ta, sẽ để cô ta sinh con cho anh, còn tôi, anh không nên để tôi lại bên cạnh anh, diễn một vai kịch hề đáng thương? Đây là sự đối tốt của anh với tôi, là tình yêu với tôi sao? Giản Chiến Nam, căn bản anh không yêu tôi, người anh yêu chính là anh. Tôi đã sớm nhìn thấu anh, cho nên, đừng lại nói yêu tôi, nghe xong mà tôi chỉ muốn nôn!”

“Mạc Tiêu Hữu!” Giản Chiến Nam nhú màu, khẽ quát.

“Ồ, quát to như thế làm gì, tôi không phải bị điên.”

Dù Giản Chiến Nam bận nhưng vẫn ung dung nhìn Mạc Mạc, như giận mà không, nói: “Mạc Tiêu Hữu, em lật lọng thật nhanh, vừa rồi còn khóc sướt mướt, còn nhìn anh rất đáng thương, bây giờ thì dám nói với anh như vậy?”

Hiện tại Mạc Mạc rất tự ti cho mình là người vô dụng, không rat ay giết hấn, lại thoát không khỏi hấn, chỉ có thể mồm mép trước mặt hấn “Đâu có, đâu có, tôi lật lọng có nhanh cũng không nhanh bằng anh, trước thì nói yêu tôi sau đó xoay mặt liền bỏ nhào vào dưới váy của Nhã Nhi. Sống chết không chịu ly hôn, nói không thể không có tôi, xoay mặt thì liền ly hôn, vui với niềm vui mới, anh còn trở mặt nhanh hơn cả diễn kịch. Ở trước mặt anh đây tôi cũng chỉ đánh bài phược.”

Giản Chiến Nam không kiềm chế được can thiệp lên môi cô, Mạc Mạc đau đến nói không ra lời, nhưng Giản Chiến Nam lại cười, “Miệng lợi sắc bén, vô cùng độc ác, không quay lại đảo thì phải ngoan ngoãn ở đây, anh còn có việc...”

Mạc Mạc ôm cổ Giản Chiến Nam, hốc mắt cũng ửng đỏ, nói rất đau khổ: “Anh phải đi rồi à, có phải muốn quay về bên cạnh người phụ nữ gọi là Lạc Thi kia, anh... sẽ kết hôn với cô ta à, sẽ gọi cô ta là bà xã phải không, sẽ hôn cô ta sao, sẽ ngủ cùng giường với cô ta sao? Vì sao... nếu yêu em, thì vì sao lại đối xử với em như thế, hơn nữa, em có thể tha thứ cho việc anh đánh em, tha thứ cho việc anh làm em mất đi đứa bé, vì sao anh không thể lại kiên trì thêm một chút, vì sao anh lại bỏ rơi em lần nữa, vì sao?”

Mạc Mạc mới xong thì khóc cô nói với bản thân rằng cô chỉ đang diễn mà thôi, diễn kịch với Giản Chiến Nam, khiến cho Giản Chiến Nam cho rằng cô thực sự không muốn rời khỏi hấn, khiến cho hấn cảm thấy cô cũng như những người phụ nữ khác rất đau khổ, khiến cho hấn cảm thấy cô đã bỏ ý định chạy trốn ở trong đầu, bắt đầu đi ở lại, nhưng vì sao, nước mắt lại tự nhiên chảy xuống như thế, vì sao tim lại rất đau, rất đau.

“Mạc Mạc,... xin lỗi, anh xin lỗi!” Giản Chiến Nam đau lòng hôn lên nước mắt trên mặt cô, hấn chỉ cần Mạc Mạc, cả cơ thể và trái tim, nhưng việc hấn làm ra lại khiến Mạc Mạc bị tổn thương.

Nửa tháng sau.

Mạc Mạc ở lại tại căn nhà của Giản Chiến Nam, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, việc học hành của cô lại bị gián đoạn, bây giờ cô với Giản Chiến Nam từ vợ biến thành người tình không được quang minh chính đại. Mỗi lần hai người hoan ái, cô sẽ nhắm chặt hai mắt lại để không muốn nhìn thấy hấn. Nhưng hấn lại mạnh mẽ đòi hỏi cô, tra tấn cô, dùng giọng nói khàn khàn hỏi cô “Yêu anh không?”

Cô không nói thì hấn liền thay đổi biện pháp tra tấn cô, khiến cho cô khóc, khiến cô cầu xin tha thứ: “Yêu, yêu anh...”

Yêu hay không yêu, cô sớm đã không biết chỉ thấy cuộc sống thật sự rất ghê tởm.

Giản Chiến Nam nói khoác chuyện yêu đương với Lạc Thi, dính như hình với bóng khiến mẹ Giản vui vẻ đến không khép được miệng lại, đoán rằng bệnh tình cũng tốt hơn rất nhiều, không phải người xưa nói gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ sáng khoái hơn, mẹ Giản cũng là người như thế.

Nhưng Mạc Mạc có một thói xấu, mỗi lần nhìn thấy những bài báo đưa tin bát nháo đó cô liền uống rượu, sau đó hát lung tung, hát bài lên yêu anh, rồi lại ôm đầu lăn ra ngủ.

Cuộc sống của Mạc Mạc luôn có người giám sát, chuyện gì cô cũng không thể làm, ngay cả gọi điện thoại cũng bị người khác nghe lén, thật sự cô sắp điên lên rồi, nhưng trước mặt Giản Chiến Nam cô không quá phản ứng, khi bắt đầu, tâm tình khó chịu, nhìn thấy hấn thì liền tức giận, khi tâm tình tốt một chút thì lại đối xử với hấn tốt một chút, Giản Chiến Nam cũng không có cách nào khác với cô.

Hôm nay Mạc Mạc lại uống rượu rồi gọi điện thoại cho Giản Chiến Nam, “Alo, anh đang ở đâu đó, em muốn đi ngắm sao, anh đi với em đi, nếu anh không đi với em thì em sẽ bảo Jason đi với em...”

Giản Chiến Nam bình tĩnh hỏi: “Em lại uống rượu?”

Mạc Mạc buồn rầu trả lời: “À, chỉ uống có một chút, anh nhanh tới đón em đi, em rất buồn, đi đâu cũng có ba cái đuôi đi theo...”

“Hôm nay trời nhiều mây, làm sao thấy sao được, như vậy đi, lát nữa anh đưa em đi ăn cơm tây.”

“Không muốn, em chỉ muốn ngắm sao.”

Mạc Mạc đang cố tình gây sự, Giản Chiến Nam đành phải nhân nhượng cô: “Được, nhưng trước khi anh về em không được uống rượu nữa, anh không muốn chờ một con mèo say rượu đi ngủ sao.”

“Được, em cam đoan không uống nữa.”

Hai người nói chuyện xong, cũng gần 7 giờ tối, Mạc Mạc đợi 20 phút thì Giản Chiến Nam tới, chờ Mạc Mạc đã ngà ngà say rượu đi ngủ sao, hần biết thật ra Mạc Mạc muốn ra ngoài hít gió, bởi vì hần không cho phép cô ra ngoài một mình, trừ khi hần đi cùng, nhưng mấy ngày nay hần quá bận, cho nên khiến cô ở nhà buồn cả mấy ngày.

Hai người đi tới nhà hàng để ăn cơm tối, rồi Giản Chiến Nam lại lái xe chờ Mạc Mạc tới bờ biển, lúc có Giản Chiến Nam ở bên cạnh, thì ba người vệ sĩ như hình với bóng kia mới không đến gần, vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Bóng đêm rất tối, Mạc Mạc và Giản Chiến Nam ngồi trong xe, không mở đèn, hai người chỉ ngồi im nghe âm thanh của biển, nhưng đi cùng với tiếng gió biển lại truyền tới những âm thanh kỳ quái.

Tay Mạc Mạc chọc chọc vào Giản Chiến Nam, “Anh...có nghe được âm thanh kỳ quái không?”

Giản Chiến Nam cầm tay Mạc Mạc, nói nhỏ “Không có.”

“Sao có thể, âm thanh lớn như vậy mà, anh không nghe thấy sao?” Mạc Mạc nói xong thì nhìn ra ngoài qua kính xe “À, âm thanh này hình như vọng ra từ chiếc xe đằng kia, giống như tiếng gọi của người phụ nữ, có phải có người đang phạm tội không? Em phải đi nhìn xem, ngăn cản việc phạm tội.” Mạc Mạc nói xong thì mở cửa xe muốn xuống nhưng lại bị Giản Chiến Nam túm lại đặt dưới thân.

Mạc Mạc túm áo sơ mi của hần, tìm ánh mắt hần trong màn đêm: “Này, anh làm gì thế?”

“Mạc Mạc, nếu không chúng ta cũng thử xem.” Giản Chiến Nam cúi đầu hôn cô.

“Thử cái gì?”

“Làm việc phạm tội.” Giản Chiến Nam nói xong thì chuẩn xác hôn lên môi cô, từ từ cởi quần áo của nhau ra, vội vàng đi vào nơi mềm mại của cô...lờ mờ nhìn thấy cô nhắm chặt hai mắt, cô không chịu nhìn hần, hần kích dục về cô mờ mờ mắt, hai mắt lờ mờ nhìn hần, hần khàn khàn nói: “Mạc Mạc, yêu anh không, yêu không...?”

Mạc Mạc cắn môi không cho phép mình phát ra tiếng, hai tay ôm chặt cổ của Giản Chiến Nam, trong lòng thì không ngừng gào lên: Không yêu, không yêu, không yêu tên khốn nạn này!

Không yêu, hần sẽ buộc cô nói yêu, hần hết sức tra tấn cô, giọng nói khàn khàn ép hỏi cô: “Yêu hay không yêu, yêu hay không yêu!”

Cuối cùng cô không thể chống lại sức của hần, khóc trả lời: “Yêu, yêu anh...” Tay cô mờ mờ cảm được chiếc nhẫn trong túi rồi không chút do dự đâm vào trên người Giản Chiến Nam.

Bóng đêm che dấu hết thảy, nhưng không che dấu được âm thanh mãnh liệt truyền ra từ trong xe, Jason thật muốn cho lỗ tai của mình đi nghỉ, không khó để nhìn ra chiếc xe của Giản Chiến Nam đang dao động, nên tức thời tránh đi...

Một chiếc xe rung động cuối cùng cũng xong, từ từ chạy đi, trên ngã tư đường đèn hoa sáng trưng với ngọn đèn đường, chiếu rõ mặt người trong xe, một là Cẩm Từ, Một là Mạc Mạc.

“Mạc Mạc !”

“Cẩm Từ, lần này thật sự cảm ơn cậu.”

“Xú nha đầu sao lại khách khí thế, nhưng lão nương đây lớn như thế này nhưng lần đầu tiên làm ra chuyện mất mặt như thế, một mình ở trong xe tự diễn, Mạc Mạc, đều do cậu làm hại, không biết có để lại ám ảnh trong lòng không nữa.”

“Phi, cậu cho rằng mình không biết cậu mở phim à?”

“Sao, cậu làm sao biết được thế?”

“Chúng ta thân thiết như thế, chẳng lẽ mình không nhận ra giọng cậu sao?”

“Thật đáng sợ.” Cẩm Từ nói xong cũng tăng tốc độ lái xe.

Xe đi tới sân bay, Mạc Mạc ngồi trong xe ôm chặt lấy Cẩm Từ, “Bạn thân mến, chúc mình thoát khỏi bàn tay quỷ dữ đi, đừng bị kẻ thối nát kia tìm được nữa.”

“Cậu một mình phải tự biết chăm sóc bản thân đó, thật không biết để cậu rời đi là đúng hay sai nữa.”

“Chúc mình may mắn đi.”

“Chúc cậu đừng bị con heo kia bắt được nữa, cũng chúc cậu hạnh phúc, Mạc Mạc!”

“Tạm biệt!” Mạc Mạc buông Cầm Từ ra, mở cửa xuống xe, đi nhanh tới phía trước, cô phải rời khỏi đây, không bao giờ trở lại nữa, Giản Chiến Nam, anh đi đòi đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Sau ba tiếng ngồi máy bay Mạc Mạc tới một thành phố xa lạ. Lúc rạng sáng, một mình cô ở trong thành phố xa lạ giống như một chú chim nhỏ thoát khỏi lồng, tuy có chút cô đơn nhưng lại có phần kích động trong cảm giác cao chạy xa bay.

Lần này cô chọn một thành phố lớn thì Giản Chiến Nam tìm cô chả khác nào mò kim đáy bể, hơn nữa, trước kia phần lớn cô đều chọn nhà nghỉ nhỏ để ở, cho nên lần này cô đã tính toán, tìm một khách sạn lớn để ở, rồi sau đó lại tìm nhà ở, hành động như thế càng bất ngờ.

Giấy chứng minh nhân dân và hộ khẩu của Mạc Mạc đều ở trong tay Giản Chiến Nam, cho nên trong thời gian trước, cô nhờ Cầm Từ tìm người làm giấy tờ giả cho cô, tên cũng là giả, dù làm gì cô cũng phải thật cẩn thận, khả năng lần theo dấu vết của Giản Chiến Nam như ra đa vậy, dù cô trốn bao nhiêu lần thì đều bị hắn tìm ra.

Taxi chở Mạc Mạc tới trước cửa khách sạn, Mạc Mạc trả tiền rồi xuống xe, một người mặc quần áo cũng không mang nhiều hành lý, hai tay trống trơn, đi lại thoải mái, sau này thiếu gì thì mua tiếp.

Lúc Mạc Mạc chuẩn bị đi tới cửa khách sạn thì đột nhiên một bóng đen tập kích tới bên cạnh người cô, một vật gì đó cứng được đặt ở eo cô, sau đó truyền đến một giọng nói xa lạ “Không được hét loạn, không được lộn xộn, nếu không tôi sẽ lấy mạng của cô.”

“Anh...muốn gì?” Mạc Mạc nói nhỏ, nổi bất ập tới, thứ đồ để trên eo cô là một chiếc dao nhỏ sao? Cô sẽ không xui xẻo như thế chứ, vừa mới xuống máy bay đã gặp phải bọn bắt cóc sao?

Một tay người đàn ông ôm eo cô, một tay dùng để giữ vũ khí trong tay, nói nhỏ uy hiếp: “Chỉ cần cô nghe theo lời tôi thì tôi sẽ không làm khó dễ cô.” Người đàn ông nói xong thì dẫn Mạc Mạc đi tới hướng chiếc xe đang đậu trước khách sạn.

Thấy mình bị bắt vào xe, nếu lên xe không biết sống chết sẽ ra sao, cô định hét lên cứu mạng thì người đàn ông kia bịt kín miệng cô “Không được hét!”

Nói xong thì bịt miệng Mạc Mạc lại, ôm nửa người cô đi tới bãi cỏ phía trước, có người mở cửa xe từ bên trong, người đàn ông ném Mạc Mạc vào trong xe rất thô lỗ khiến cô choáng váng đầu óc, không kịp thấy rõ người trong xe là ai, lúc sắp hô to thì miệng bọ dán băng dán, trước mắt tối sầm, đầu bị che lại không nhìn được gì hết.

Có người bắt chéo hai tay cô ở sau lưng, rồi dùng băng dán buộc chặt, rồi buộc hai chân, sau khi trói xong thì cột hai tay và chân của cô lại với nhau khiến cô hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện, như có thứ gì đó hắc ám và sợ hãi đang bao phủ lên cô, trong này không có người nào cô biết, không có khả năng là trả thù, cho dù là bắt cóc, thì bọn chúng cũng phải tìm qua trên người cô có tiền hay không chứ, vì sao lại trói cô lại? Xe chạy thì tìm Mạc Mạc càng sợ hơn, cái gì đang chờ đợi cô?

Không biết sau bao lâu thì xe dừng lại, Mạc Mạc cảm thấy người trong xe mở cửa đi xuống, sau đó nói chuyện với nhau, Mạc Mạc nghe được hình như bọn họ đang nói chờ người đến, Mạc Mạc cố cựa quậy cơ thể, hy vọng có thể giẫy ra nhưng chỉ mất công.

Dường như chờ khá lâu, với Mạc Mạc mỗi một phút như dài một giờ vậy, dầy vò, rồi những người đó lại trở về xe, tiếp tục lái xe, nhưng chốc lát lại dừng lại, có âm thanh mở cửa, sau đó cô cảm thấy có người túm chân cô, kéo cô ra khỏi xe, rồi bị vác lên vai.

Trong lòng Mạc Mạc Giản sinh ra nỗi bất an, sao động tác này lại quen thuộc đến thế, ngay cả bờ vai cũng rất quen, cô vận vẹo cơ thể, muốn nói nhưng chỉ phát ra tiếng ậm ừ, cô cảm giác người vác cô đi đang đi lên lầu rồi dường như đã tới nơi, để cô lên sở pha hay thứ gì đó.

Cô ở đâu, không thể nhìn được gì cả, cũng không có cảm giác gì, càng khiến người ta sợ hãi, bất an, khủng hoảng, cho đến khi một tiếng gầm rú vang lên, thì cô mới ý thức được cô đang ở trên sân bay, hơn nữa máy bay đang cất cánh.

Mạc Mạc càng giẫy dựa khiến cô ngã trên mặt đất, vì quá đau nên Mạc Mạc rất muốn chửi rủa ai đó, chỉ đáng tiếc là bị bịt miệng, chỉ đành nhủ mày nhin đau. Lúc Mạc Mạc muốn nhúc nhích ngồi dậy, có người cúi trối giúp cô, lúc tay chân được tự do cô liền đá chân tới người đối diện, đồng thời kéo tấm che mặt ra, ánh sáng liền chiếu thẳng tới trước mắt cô.

Lúc cô thấy người đàn ông bị mình đập phải, đó không phải là Đông Thần sao, hắn đang phui vết giầy trên người, rồi quay người rời đi. Mạc Mạc tức giận, trong lòng cũng lo sợ, chịu đủ kích xong cô quay đầu nhìn lại thì thấy người đàn ông ngồi một bên, rất tao nhã, trong tay bưng một ly rượu lắc tới lắc lui.

Giản Chiến Nam! Đúng là âm hồn khôn nạn không tan.

Mạc Mạc đánh giá xung quanh, đây chắc là máy bay riêng của Giản Chiến Nam, cô đau khổ ôm đầu, tựa vào sofa không nhúc nhích, cô thật sự rất vô dụng, mới thế mà đã bị tìm ra, thì ra cô vẫn luôn ở trong tầm tay của hắn, cô còn mừng thầm rằng Giản Chiến Nam đã trúng kế, nghĩ tới bản thân đã rời xa khỏi hắn, thì ra người đáng cười lại là chính bản thân mình.

Hắn chế giễu, trả lại cho cô màn bắt cóc, khiến cho cô nghĩ mình bị bắt cóc, hắn như đang tuyên bố với cô, dù cho cô có đi tới đâu hắn cũng đều có cách để tìm ra cô, cô trốn cũng không khỏi, cả đời này cũng đừng hoảng mà chạy trốn khỏi hắn, hắn có thể đùa giỡn cô dễ dàng như lòng bàn tay.

Hắn cao thượng ngồi ở đó, giống như vua chúa, còn cô như người dân, bị hắn nhìn xuống, bị hắn nắm trong tay, Mạc Mạc hận tới mức tự cắn môi mình, nổi phần uất trong lòng không thể phát tiết, chỉ lặng im không nói lời nào cũng không nhìn hắn.

“Sao thế, muốn tự cắn chết mình hả.” Giản Chiến Nam ngồi xổm bên cạnh Mạc Mạc, đưa tay nâng đầu cô lên, nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toàn là phần uất và không cam lòng, trong mắt là tức giận, hắn hỏi dịu dàng: “Tức giận?”

Mạc Mạc im lặng, đúng thế, tức giận, tức bản thân mình vô dụng, tức hắn vì sao phải như thế, luôn miệng nói yêu cô, lại có thể dễ dàng buông tha cho cô, tổn thương cô. Buông tha cho cô rồi, tổn thương cô rồi lại luôn nói yêu cô, đây là gì chứ?

“Vấn đề em rồi?” đôi môi Giản Chiến Nam nhướn lên nụ cười “Chỉ là một trò đùa, ngoan, đừng giận.”

Mạc Mạc đẩy tay hắn ra, đứng dậy, vì tay chân bị trói quá lâu nên đứng không vững, ngã vào trong khuỷu tay của hắn, cô ôm hắn ngồi xuống, xoa nắn tay và cổ tay cho cô “Không nghe lời, nên bị ăn khổ.”

Mạc Mạc ghét động tác không nhanh không chậm này của hắn, cô đưa tay cầm chén rượu nhỏ trên bàn, không kiêng nệ gì mà hất lên trên mặt hắn, ly rượu cũng bị cô ném một bên sofa.

Giản Chiến Nam chau mày, đôi mắt trở nên lạnh lùng, tay giữ hai tay của Mạc Mạc rồi tức giận ném cô lên sofa, lạnh lùng cầm khăn tay lau mặt “Anh quá chiều em rồi phải không, dám lấy súng chia vào anh, dám hất rượu vào anh, dám gạt anh, dùng thủ đoạn với anh.”

Đúng thế, hắn vẫn luôn chiều cô, chiều theo thói quen của cô, đối tốt với cô, nhưng tới một lúc hắn không muốn chiều cô, thì như hắn cho cô một cái tát kia, khiến cô đau đến vạn kiếp không phai.

Mạc Mạc tức giận nhìn Giản Chiến Nam, đôi tay nhỏ nắm chặt, tức giận nói: “Tôi cần anh chiều sao? Anh chiều tôi là vinh hạnh của tôi sao? Anh cho rằng anh là ai, vì sao tôi không dám, vì sao không thể? Anh có tiền có thế, nhưng anh cũng đừng nghĩ anh vĩ đại bao nhiêu, muốn tôi xem anh như thần để cúng sao, sùng bái sao, muốn tôi vì anh mà nghe theo sao? Nói cho anh biết Giản Chiến Nam, bây giờ trong mắt tôi anh chủ là một thằng đàn ông thói nát, tôi mất mụ nên mới yêu người đàn ông thói nát như anh, tôi dùng súng chia vào anh đó, tôi hất rượu vào anh đó, tôi lừa anh đó, thì sao? Có phải bây giờ anh sẽ giết tôi, ném tôi từ trên máy bay xuống, cả đời tôi đều không muốn lại nhìn thấy anh nữa!”

Giản Chiến Nam tức giận đến xanh mét cả mặt: “Làm cho cô ấy im lặng cho tôi.”

Jason đi tới, một tay vỗ vào sau gáy cô, hai mắt Mạc Mạc tối sầm hôn mê bất tỉnh...

Giản Chiến Nam quỳnh lên chạy tới ôm Mạc Mạc, đáp cho Jason một đập: “Ai bảo anh đánh ngất cô ấy, shit!”

“Đây là biện pháp hữu hiệu nhất!”

Jason lại bị Giản Chiến Nam đập tiếp cho một đập.

Lúc Mạc Mạc tỉnh lại thì phát hiện mình đã trở lại ngôi nhà trước kia, sau cổ hơi đau, là Jason đánh ngất cô, Sau một đêm chạy trốn bây giờ lại bị nhốt lại, đây nhất định là bị kịch của cô sao?

Cô thấy trời đã tối, cô hôn mê đã lâu, chắc vì một đêm quá mệt mỏi. Trong phòng ngủ chỉ có cô, bỗng nhiên Mạc Mạc ngồi dậy, nhảy xuống giường, mở cửa phòng ngủ chạy ra ngoài, chạy qua phòng khách, cô phải rời khỏi đây, nhưng mới đi được mấy bước thì cơ thể bị người phía sau một chặt lại.

“Muốn đi đâu?”

Nghe được giọng nói của Giản Chiến Nam Mạc Mạc như điên lên, sống chết gỡ tay hắn ra, đau khổ hét: “Anh buông ra, bỏ tôi ra, để cho tôi đi đi, để cho tôi đi đi!”

Giản Chiến Nam không để ý tới việc Mạc Mạc đánh, lập tức ôm cô về phòng ngủ, ném cô lên giường, Mạc Mạc ngồi dậy, nhưng cơ thể của Giản Chiến Nam đã ép lại, hai tay vuốt mái tóc đen nháy của cô, cơ thể giữ chặt cô ở trên giường, đôi mắt đen nặng nề nhìn cô: “Mạc Tiêu Hữu, em còn dám chạy, có tin rằng anh sẽ đánh gãy chân em không, đâu cũng đừng hòng đi!”

Mạc Mạc nhủ mảy, đôi mắt tràn đầy nước, nhìn khuôn mặt điển trai của hân “Muốn như thế nào anh mới buông tha cho tôi, buông tha cho tôi...” cô không nhìn được mà rống lên. Trong mắt hân là đau khổ, tim cũng rất đau, nhưng mặt vẫn lạnh lùng rất đáng sợ “Anh nói cho em biết Mạc Tiêu Hữu, muốn rời khỏi anh, trừ khi em chết, hoặc là anh mất mạng...” nước mắt như hạt ngọc trãi hi nhau rơi xuống, Mạc Mạc cũng không nói nữa, đôi mắt trống rỗng nhìn chiếc đèn thủy tinh hoa lệ, bên tai vẫn quanh quẩn lời nói của Giản Chiến Nam, em chết anh mất mạng, em chết anh mất mạng...

Trên khuôn mặt cô mắt đi nụ cười, trong tim cô mắt đi niềm vui, cũng cũng mắt đi ham muốn, cô thường xuyên ngẩn người, nghĩ tới rất nhiều chuyện trước kia, vui vẻ và không vui, nhiều nhất là nhớ tới cuộc sống kết hôn trước kia của Giản Chiến Nam và cô, triền miên, ấm áp, ngọt ngào, lãng mạn, cãi nhau, tranh hơn thua, nhiều chuyện tích lại, thật là tất cả đều rất ngọt ngào, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không phát sinh chuyện sau này.

“Mạc Mạc, muốn ăn gì?” Giản Chiến Nam đi tới bên cạnh cô, cô lại ngẩn người, không biết là đang nghĩ gì, mấy ngày nay, cô không nói với hân câu nào, luôn im lặng.

Hân biết, Mạc Mạc đang tức giận, việc hân sai trước kia Mạc Mạc vẫn không tha thứ cho hân bây giờ hân lại buông tha cho cuộc hôn nhân ngọt ngào, rồi lại không buông tay với cô, cô nhất định không có cách nào có thể chấp nhận được sự thật này.

Cứ việc hân vì bệnh của mẹ, vì để cho mẹ vui vẻ, bác sĩ đã nói, mẹ nhiều nhất cũng không sống được hơn một năm nữa, vì mẹ mà buông tha cho cuộc hôn nhân, hân đã sai, nhưng điều hân buông ra cũng không phải là cô, hân yêu, hân thương vẫn là cô.

“Mạc Mạc, nói chuyện với anh, hử?” Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc, đôi môi hôn lên má của cô “Có muốn đi ra ngoài chút không?”

Mạc Mạc nhìn ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào, coi như không nghe thấy Giản Chiến Nam nói gì.

Giản Chiến Nam tự nói: “Tiểu Hoành nhớ em, buổi chiều anh đưa nó tới đây.”

Im lặng, Giản Chiến Nam cầm tay cô ngắm “Nếu em nói không muốn thì anh sẽ không đưa nó tới. Em không nói lời nào thì anh coi như em đồng ý, anh ra ngoài, chiều anh về.” hân hôn lên trán cô, rồi đứng dậy rồi đi, đứng ở cửa dặn dò đi Tổ “Chăm sóc cô chủ thật tốt.”

“Vâng, cậu chủ.”

Giản Chiến Nam rời đi, Mạc Mạc vẫn không nhúc nhích như cũ, di Tổ khẽ thở dài. Com trưa Mạc Mạc cũng chỉ ăn mấy miếng rồi đi ngủ trưa, đang ngủ thì cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình nên cô mở mắt ra, thì ra là Tiểu Hoành đẹp trai, khuôn mặt nhỏ mắt cùng ánh mắt đang nhìn vào cô.

Trên mặt Tiểu Hoành có nụ cười khờ dại, cầm bản vẽ trong tay đưa cho Mạc Mạc xem, cô tỉnh hơn một chút rồi nhìn bức tranh là một cô công chúa đang ngủ, bên cạnh biết mấy chữ, mỹ nhân ngủ, mẹ Mạc Mạc.

Mạc Mạc không kiềm chế được đưa tay sờ mặt Tiểu Hoành: “Tiểu Hoành biết rất nhiều chữ?”

Tiểu Hoành gật đầu, viết lên bản vẽ: “Tiểu Hoành nhớ mẹ, mẹ có nhớ Tiểu Hoành không?”

“Ăn cơm trưa chưa?” với việc Tiểu Hoành gọi cô là mẹ, Mạc Mạc cũng không thêm sửa nữa, tùy ý nó gọi thế nào cũng được.

Tiểu Hoành lắc đầu, đôi mắt to chớp chớp nhìn Mạc Mạc, sau đó cúi đầu, biết hai chữ mẹ mẹ, lại vẽ khuôn mặt mắt húng, như đang hỏi có phải Mạc Mạc đang không vui không.

Mạc Mạc hiểu rõ, nhưng chỉ sờ đầu Tiểu Hoành: “Mẹ làm cơm trưa cho con được không?”

Tiểu Hoành gật đầu, trên khuôn mặt liền vui vẻ, đôi mắt như sáng lên, đây là lần đầu Mạc Mạc tự xưng là mẹ, trong lòng nó tràn ngập vui vẻ, mẹ Mạc Mạc đã thích nó, hơn nữa không tức giận với ba nữa, cho nên mới gọi là mẹ, mấy ngày nay, nó không thấy mẹ, ba lại không cho nó đi tìm mẹ, cái gì Lạc kia nó không thích chút nào.

Tiểu Hoành đi theo Mạc Mạc vào bếp, di Tổ muốn giúp nhưng Mạc Mạc không cần, tất cả đều để cô làm, com trưa rất phong phú, cũng là com thường nhưng Tiểu Hoành ăn rất ngon, tiểu tử đó có thói quen tốt chính là không kiêng ăn gì hết.

Cứ như thế, ngoài lúc đi học thì Tiểu Hoành sẽ đến với Mạc Mạc, dù Mạc Mạc vẫn rất ít nói nhưng tất cả đều chỉ nói với Tiểu Hoành, còn với Giản Chiến Nam cô không nói câu nào, cứ như thế một tuần trôi qua.

Mỗi ngày có Tiểu Hoành làm bạn, nhưng có hai ngày Giản Chiến Nam không tới. Tối đến, khi cho Tiểu Hoành ngủ xong thì Mạc Mạc cũng định đi ngủ, lúc này điện thoại lại vang lên, cô nhận điện thoại, không biết là ai, có thể là Cẩm Từ không?

“Alo, ai đó?” Mạc Mạc hỏi thân nhiên.

“Hahahahaha...tôi là Giang Nhã, Mạc Tiêu Hữu,...chúng ta đều thua, chúng ta đều thua.... Thế mà anh ta lại đính hôn với người phụ nữ khác, nếu không chọn cô thì vì sao lại không chọn tôi... Vì sao, thậm chí tôi còn mang thai đứa con của anh ta, vậy mà anh ta cũng không cần tôi.”

Giọng nói của Giang Nhã tràn đầy đau khổ lẫn nỗi khó hiểu, lại như một người điên mất đi lý trí, nói rồi nằng nặc nhưng một chữ Mạc Mạc cũng không nghe vào, chỉ nghĩ tới lời nói trước của Giang Nhã.

Giản Chiến Nam đính hôn!

Hắn đính hôn!

Nếu hắn muốn kết hôn với người phụ nữ khác thì vì sao còn không chịu thả cô ra!

Hắn bận bịu đến không thấy bóng dáng đâu thì ra là bận đi đính hôn, bận vây quanh bên người phụ nữ khác, nhưng lại nhốt cô ở trong phòng, làm tình nhân của hắn, chăm sóc con giúp hắn, Giản Chiến Nam, anh có thể khổ nạn hơn được nữa không.

Tím đầu như đã chết, Mạc Mạc dờ dẩn bỏ điện thoại xuống, quay về giường ngủ, nhưng điện thoại lại vang lên, Mạc Mạc đuổi tay cầm điện thoại ném trên sàn nhà, cuối cùng mọi thứ đều im lặng.

Hôm sau, sau khi Tiểu Hoàn đến trường thì Giản Chiến Nam đến, hắn vẫn đẹp trai như cũ, năm tháng qua đi còn khiến hắn càng có sức hút hơn, chưa thể thấy được dấu vết của thời gian, một người đàn ông như thế sẽ khiến cho phụ nữ đều động lòng, nhưng lòng của cô đã sớm không thể động được nữa.

“Mạc Mạc!”, Giản Chiến Nam đi tới ngồi bên cạnh Mạc Mạc đang thẩn người, như muốn nói gì đó, nhưng hắn không cách nào mở miệng được, chỉ ôm cô: “Mạc Mạc! nói chuyện với anh, hử?”

Rốt cuộc ánh mắt trống rỗng của Mạc Mạc cũng nhìn vào gương mặt anh tuấn của hắn “Đi thăm ba mẹ với em đi, rất lâu rồi em không thăm họ, em nhớ họ, hôm nay là sinh nhật của ba.”

Rốt cuộc Mạc Mạc cũng chịu nói chuyện với hắn, Giản Chiến Nam rất vui, hắn hôn lên môi cô mấy cái rồi cười nói: “Anh đi với em, muốn đi đâu anh cũng đi với em”

Mạc Mạc lẩm bẩm: “Ba thích uống rượu”.

“Anh biết!”

Giản Chiến Nam chuẩn bị rượu, hương, nến, và hoa rồi lái xe chở Mạc Mạc tới thăm mộ. Cô đứng trước bia mộ, nói lẩm bẩm: “Ba mẹ, còn gái đến thăm hai người đây, sinh nhật của ba, con uống rượu với ba, mẹ, mẹ không được lái nhái ba đâu, sinh nhật mà, uống một chút cũng không sao.”

Giản Chiến Nam nhíu mày nhìn hình bóng cô đơn của Mạc Mạc, không kiềm chế được ôm chặt cô vào lòng, Mạc Mạc đẩy hắn ra, ngồi trên tảng đá, rồi sau đó không nói gì, không biết cô đang suy nghĩ điều gì, Giản Chiến Nam cũng đành im lặng như thế với cô, cho đến giữa trưa, hắn ôm vai cô nói: “Được rồi, phải về thôi, em cứ ngăn người như thế cho đến trưa rồi.”

Mạc Mạc hoàn hồn rồi dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá Giản Chiến Nam, ánh mắt tuy hoảng hốt nhưng mang theo chút mê ly: “À, đi thôi, em hơi đói bụng”

Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc đứng dậy, cùng nhau rời đi, sau khi về cùng ăn cơm trưa, dường như tinh thần Mạc Mạc có tốt hơn chút “Đi mua quần áo với em được không?”

“Sao đột nhiên lại muốn đi mua quần áo?” hôm nay Giản Chiến Nam cảm thấy Mạc Mạc rất lạ, nhưng không sao nói lên được lạ ở đâu.

Mạc Mạc nhíu mày: “Tùy ý chút không được sao? Quần áo của em đều do anh mua, em đều không tham dự gì cả.”

Ngụ ý chính là toàn quần áo hắn thích chứ không nhất định là cô thích, Giản Chiến Nam cười khẽ, cầm tay cô “Được, em muốn mua thì mua, mua bao nhiêu cũng có thể, đi thôi”.

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam tới một cửa hàng nổi tiếng, Mạc Mạc chọn một bộ rồi vào phòng để thay, đi ra hỏi Giản Chiến Nam đang ngồi trên sofa chờ: “Thế nào, đẹp không?”

Dáng người của Mạc Mạc rất đẹp, nói thật, mặc gì cũng đẹp hết, nhưng Mạc Mạc chọn bộ này thật đặc biệt hợp với cô, trong quần rũ có phần dễ thương, đơn giản thoải mái mà sang trọng, ôm quanh đường cong của cô.

“Rất đẹp”.

“Vây lấy bộ này!”

Mua xong quần áo Mạc Mạc lại chọn giày, Giản Chiến Nam đi theo bên cạnh cô, để cô có thể hỏi Giản Chiến Nam có đẹp hay không, hai người như tình nhân hoặc vợ chồng, nhưng trong cửa hàng có người biết Giản Chiến Nam, nhớ không lầm thì Giản Chiến Nam vừa mới đính hôn với con gái nhà học Lạc, vì sao lại hòa hợp với vợ cũ như thế?

Ánh mắt của mọi người Mạc Mạc không để ý, mua xong hai người cùng về nhà. Mạc Mạc đi vào trong phòng tắm, còn Giản Chiến Nam thì đi theo, hắn muốn hai người cùng tắm với nhau, sau đó ăn luôn Mạc Mạc.

Mạc Mạc không đuổi Giản Chiến Nam ra ngoài, thuận theo như một chú mèo nhỏ, hai người tình cảm mãnh liệt trong phòng tắm, cô khiến hắn ngày càng nghiện, không cách nào buông cô ra được, hắn vội vã muốn cô, nhưng mãi vẫn không đủ, một lần lại một lần, cùng nhau hưởng thụ tình cảm mãnh liệt và thích thú...

Tình cảm mãnh liệt đi qua, hai người đi ra khỏi phòng tắm, Mạc Mạc mặc đồ tắm được Giản Chiến Nam ôm vào trong lòng, hai tay cô ôm cổ hắn, rồi hắn đặt cô lên giường ngủ lớn, lại muốn lần nữa nhưng Mạc Mạc nói: “Ông xã, em muốn ăn khoai tây sọ của anh làm.”

“Mạc Mạc, vừa rồi em gọi anh là gì? Hà?” Giản Chiến Nam nằm trên người cô, vẻ mặt rung động, Mạc Mạc gọi hắn là ông xã, khiến hắn nhớ tới những ngày trước kia, những ngày vui vẻ với Mạc Mạc, hắn thích Mạc Mạc gọi hắn là ông xã, rất thích, tuy hiện tại không phải nữa nhưng trong lòng hắn vẫn luôn chỉ có Mạc Mạc.

Giản Chiến Nam

“Anh có thể làm cho em ăn không?” Mạc Mạc thân nhiên hỏi hắn.

Giản Chiến Nam dứt khoát hôn lên môi cô “Đợi anh, anh đi nấu cơm tối cho em, rất nhanh thôi!”

“Không sao, từ từ một chút, anh cắt sợi mảnh một tí, em muốn ngủ một chút, nấu xong thì gọi em, được không?”

“Bà xã quyết định!” Giản Chiến Nam lưu luyến rời khỏi người cô, xuống giường đi ra phòng bếp để nấu nướng.

Giản Chiến Nam xào khoai tây sọ, rồi đi gọi Mạc Mạc ăn cơm. Vừa đúng lúc Mạc Mạc đi ra khỏi phòng, cô không ngủ. Hắn ôm eo cô, nói nhỏ: “Cơm xong rồi, ăn thôi!”

“Tiểu Hoành không về à?” Mạc Mạc thuận ý hắn ôm đi tới bàn ăn.

“Tối hôm nay Tiểu Hoành ở với ba!”

“À!”

Mạc Mạc không hỏi nữa, hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, di Tố nhìn hai người hòa thuận như thế thì cười rồi về phòng.

Giản Chiến Nam gấp khoai tây cho Mạc Mạc: “Ném thử đi, tay nghề của anh có thật lù không.”

“Đường như vẫn không tiến bộ.” Mạc Mạc cười thân nhiên, cúi đầu ăn cơm.

“Làm nhiều lần thì sẽ tiến bộ thôi.” Giản Chiến Nam cũng cười “Sau này, anh thường xuyên làm cho em ăn, được không?”

“Hương vị cũng không tệ lắm.” Mạc Mạc nói.

“Có phải nên thưởng hay không.” Giản Chiến Nam trơ mắt sát lại gần cô, Mạc Mạc dùng thìa kẹp lỗ tai hắn, “Cho anh ăn lỗ tai lợn á, thường như thế có đủ không?”

“Đừng tùm, ngày mai sao anh có thể ra ngoài gặp người ta đây.” Giản Chiến Nam cố ý bày ra dáng vẻ đau đớn, cảm giác này giống như quãng thời gian vừa mới kết hôn, rất ấm áp và thoải mái.

Khó để hai người ở chung vui vẻ thế, ăn xong cơm tối, Mạc Mạc đi rửa bát, còn Giản Chiến Nam thì như keo dính dính sau lưng cô, nhìn cô rửa bát, hắn ôm eo cô, rất tham lam sự ấm áp như thế.

Nếu vẫn có thể duy trì như thế, thì sao lại ly hôn chứ?

Tối đến, Giản Chiến Nam không đi, ở lại với Mạc Mạc, không kiềm chế được muốn cô mấy lần, lần qua lần lại đến hơn 12h Giản Chiến Nam mới ngủ, nhưng Mạc Mạc không ngủ, cô nhìn thoáng qua Giản Chiến Nam đã ngủ say, sau đó lặng lẽ xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô lấy bộ đồ hôm nay mới mua, đồ rất đẹp, rồi trang điểm trang nhã, nhìn bản thân trong gương xinh đẹp động lòng người, cô cười rồi đi tới phòng tắm.

Cô khóa trái cửa phòng tắm, rồi nhấc chân chậm rãi đi vào bồn tắm lớn, cô nằm xuống, nước ấm tràn ướt người cô, cô mở lòng bàn tay ra, trong đó là lưỡi dao lam sắc bén.

Giản Chiến Nam, giờ đây có thể hoàn toàn thoát khỏi anh, Giản Chiến Nam, không phải tất cả mọi nơi anh có thể đi cùng tôi được.

Lưỡi dao lam sắc bén trượt qua cổ tay, máu tươi chảy ra hòa chung với nước, đau, lan ra, trong đầu là ánh sáng trắng, cô nhớ tới lúc mình còn nhỏ, tuổi trẻ thanh xuân, vô tư vô lo, thấy khuôn mặt tươi cười nhân hậu của ba mẹ. Ba mẹ tới tìm cô.... Cô không bao giờ cô đơn nữa.

Lần đầu tiên ngủ Giản Chiến Nam gặp cơn ác mộng kinh khủng như thế, hắn mơ thấy toàn thân Mạc Mạc là máu, nhìn hắn với ánh mắt đoạn tuyệt, Giản Chiến Nam sợ hãi tỉnh lại, theo bản năng đưa tay ra ôm cô, nhưng lại phát hiện không có ai bên cạnh cả “Mạc Mạc!”

Hắn hoảng sợ, vừa gọi tên cô vừa nhảy xuống giường, cơn ác mộng kia còn quanh quẩn trong lòng hắn, khiến cho hắn sợ hãi, hắn vội vàng gọi tên cô, nhưng không ai trả lời, di Tố nghe thấy tiếng gọi thất kinh của Giản Chiến Nam đi liền ra khỏi phòng “Cậu chủ sao thế?”

“Có thấy cô chủ không?”

“Không... Không ạ, không phải ở chung với cậu chủ sao?”

Giản Chiến Nam đi xem camera, không nhìn thấy Mạc Mạc ra ngoài, như vậy cô vẫn ở trong nhà, hấn và đi Tồ đi tìm từng phòng nhưng vẫn không tìm ra cô, hấn sợ đến mức nói không ra lời.

“Cậu chủ, phòng tắm khóa trái, cô chủ có thể ở bên trong không?” đi Tồ nói xong thì gõ cửa: “Cô chủ, cô có ở bên trong không?”

“Mạc Mạc! mở cửa, em ở bên trong làm gì thế?” trong lòng Giản Chiến Nam ngăn ra, bỏ nhào vào cửa, gõ lên cửa, nhưng không ai trả lời, hấn không do dự nhấc chân đá cửa, đi Tồ cũng vội vàng cầm chìa khóa tới “Chìa khóa đây cậu chủ, chìa khóa cửa này đó.”

Giản Chiến Nam cướp lấy chìa khóa rồi vội vàng mở cửa vọt vào, tầm mắt dừng lại trong bồn tắm lớn, nhưng trong đó toàn là máu đỏ tươi. Mạc Mạc không chút sức sống nằm trong bồn tắm toàn máu.

“Mạc Mạc!”

Trong lòng Giản Chiến Nam đau đến thất lại, hấn thất kinh chạy tới, ôm Mạc Mạc ra khỏi bồn tắm, ôm chặt cô vào trong ngực, ôm cơ thể đã mất đi độ ấm của cô, hấn sợ đến phát điên, đau khổ như đã chết đi, hấn không thể mất đi Mạc Mạc được, hấn khóc rống lên: “Mạc Mạc! Mạc Mạc! gọi xe cứu thương đi, gọi xe cứu thương đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Mẹ con nhận nhau

Mạc Mạc được đưa tới bệnh viện của nhà họ Giản, Giản Chiến Nam vẫn nắm tay cô nhưng tay của cô lạnh đến mức không có chút độ ấm nào, sắc mặt thì trắng bệnh không chút sắc hồng, hấn vẫn gọi tên cô, nhưng cô không phản ứng, cho đến khi Mạc Mạc được đưa vào phòng cấp cứu, bắt buộc hấn phải đứng ở ngoài.

“Cứu cô ấy, tôi muốn cô ấy còn sống!” Giản Chiến Nam vừa khóc vừa gào lên, bác sĩ nói nhất định sẽ dốc toàn lực để cứu cô, nếu hấn không bỏ tay Mạc Mạc ra thì sẽ làm chậm trễ việc cứu hộ, đến lúc này Giản Chiến Nam mới nhận ra mình vẫn còn cầm tay cô, bàn tay lạnh lẽo đó khiến cả người hấn phát run, hấn dờ dẫm buông tay cô ra, nhìn cô được đẩy vào phòng, cả người Giản Chiến Nam như mất hồn dờ dẫm ngã xuống ngồi trước cửa cấp cứu, tay hấn hơi run, trên quần áo của hấn toàn là mùi máu của Mạc Mạc, trong đầu vẫn cứ xuất hiện hình ảnh Mạc Mạc nằm trong bồn tắm toàn là máu cũng khiến tim hấn không tài nào thở nổi.

Ngon đèn hành lang của bệnh viện cũng một màu trắng bạch, mà sắc mặt hấn cũng thế. Lo lắng, sợ hãi và chờ đợi, Giản Chiến Nam không nói một lời cũng không động đậy, hấn giống như thể xác đã mất đi linh hồn, si ngốc ngồi chờ dưới đất, đau khổ ôm đầu, cầu nguyện Mạc Mạc sẽ không có chuyện gì, cầu nguyện Mạc Mạc sẽ sống lại.

Hấn nhớ tới hành động ngày hôm nay của Mạc Mạc, cô tới thăm mộ cha mẹ, mua quần áo đẹp, cô nói, cô muốn ăn khoai tây sợi của ông xã, cô cười thân thiện với hấn, cô để mặc hấn ham muốn bao nhiêu cũng được.

Cô mặc quần áo lựa chọn với hấn, nằm trong bồn tắm mà hai người hoan ái để kết thúc sinh mạng của mình, cô đã nói, cả đời này đều không muốn gặp lại hấn, hấn không biết, Mạc Mạc dùng cách như thế để thoát khỏi hấn... thì ra tất cả đều là tín hiệu để báo trước việc Mạc Mạc sẽ xa hấn.

Là hấn dồn ép... là hấn, lòng đau như sắp vỡ ra, nước mắt thì rơi như mưa!

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra nói: “Anh Giản!” bác sĩ nhìn Giản Chiến Nam đã hồn bay phách lạc, lần đầu tiên thấy bộ dạng chịu đủ kích đau khổ như thế của hấn, gọi hấn nhưng hấn không trả lời.

Giản Chiến Nam như đã hoàn toàn rơi vào trong sợ hãi của bản thân, sợ sẽ như thế mà mất đi Mạc Mạc, hấn ngẩng đầu nhìn bác sĩ, tay cầm lấy áo của bác sĩ, muốn hỏi Mạc Mạc còn sống không, nhưng lại phát hiện mình sợ đến mức nói không ra lời.

“Đã thoát khỏi nguy hiểm!”

Một câu đơn giản của bác sĩ như một mũi kim đâm vào tim hấn, sợ hãi bị đuổi tan ra ngoài, nhưng hấn vẫn sợ, nếu hấn không phát hiện ra Mạc Mạc, nếu Mạc Mạc không được cấp cứu kịp thời, thì...rốt cuộc hấn sẽ không thể thấy Mạc Mạc nữa....

Có người nói chuyện bên tai cô, có người cứ nắm tay cô, trên mặt ươn ướt là cái gì, rốt cuộc Mạc Mạc cũng mở mắt thì liền thấy được một khuôn mặt tiều tụy, một người đàn ông đang khóc.

Sao lại thấy hấn, không phải cô đã chết rồi sao, chẳng lẽ ngay khi đã chết hấn cũng không buông tha cho cô sao? Không muốn, đừng nhìn hấn, không

muốn, theo bản năng Mạc Mạc nhắm mắt lại, muốn tiếp tục để bản thân chìm vào trong bóng đêm, nhưng người bên cạnh lại không cho phép, một bàn tay thô ráp lạnh như băng vỗ vào mặt cô, giọng nói khàn khàn gọi tên cô, Mạc Mạc, đừng ngủ, đừng ngủ, không cho ngủ nữa.

Nhưng bên tai vẫn nghe được giọng của hắn, hắn nói: “Mạc Mạc, xin em hãy tỉnh lại, xin em hãy mở mắt ra, xin em đừng ngủ tiếp nữa.”

Mạc Mạc cũng nghe thấy tiếng gào của hắn, vì sao cô không chịu tỉnh lại, hắn điên cuồng hét lên bảo bác sĩ phải làm cho cô tỉnh lại.

Mạc Mạc ý thức được cô vẫn chưa chết, bây giờ đang ở trong bệnh viện, cô được cứu sống, như vật sau này vẫn cứ tiếp tục sống dưới tay của hắn, trong bóng ma, không có tự do mà làm tình nhân của hắn.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập đi tới, chắc là có người đi vào phòng, ngoại trừ giọng Giản Chiến Nam, Mạc Mạc còn nghe thấy tiếng của Cẩm Từ, Cẩm Từ...

“Mạc Mạc!” lúc nhìn thấy Mạc Mạc, Cẩm Từ liền khóc, cô cầm tay của Mạc Mạc, rồi vỗ lên má của Mạc Mạc, nhìn thấy cổ tay bị băng bó của cô, trong lòng đau đến cực hạn, khóc nức nở.

“Mạc Mạc, nha đầu ngốc này, sao có thể làm việc ngốc như thế.”

Giản Chiến Nam đi tới, Cẩm Từ bảo vệ Mạc Mạc, dang tay ra không để cho Giản Chiến Nam tới gần “Giản Chiến Nam, anh rút đi, đừng chạm vào Mạc Mạc. Chuyện này anh vừa lòng chưa, anh không nên bức Mạc Mạc tới bước đường này, Mạc Mạc... Mạc Mạc là một cô gái rất tốt, tại sao lại như thế.... Tại sao cô ấy lại không may gặp được sao chổi như anh chứ.

17 tuổi cô ấy quen anh, chưa hề có ngày nào cô ấy sống được sung sướng, anh vì bạn gái trước mà vứt bỏ cô ấy, là anh muốn hàn gắn lại, nhưng anh đã quý trọng cô ấy sao? Anh tôn trọng cô ấy đến tận tâm can, cô ấy muốn ly hôn, anh sống chết không chịu, nhưng bây giờ vì mẹ anh nên không lời nào đã ly hôn, sinh mạng của mẹ anh là sinh mạng, tâm tình của mẹ anh là tâm tình, nhưng sinh mạng và tâm tình của Mạc Mạc không quan trọng sao?

Tôi cầu xin anh... nếu anh không biết yêu một người như thế nào, thì xin anh thương xót, buông tha cho Mạc Mạc đi, phụ nữ bên ngoài nhiều như thế, không phải anh còn có vị hôn thê sao, anh hãy sống cuộc sống đẹp đẽ của anh, đừng giữ Mạc Mạc không chịu buông, anh nhất định phải ép cô ấy đến chết mới cam tâm sao?”

“Cẩm Từ...” Khâu Chí cũng tới ngăn lời Cẩm Từ, anh ta quát một tiếng, dường như Giản Chiến Nam đã rất ân hận, Mạc Mạc như thế thực ra người đau khổ nhất lại là Giản Chiến Nam.

Có lẽ Khâu Chí là đàn ông, có lẽ là bất công, Khâu Chí vẫn bệnh cho Giản Chiến Nam hơn, tình cảm vốn là chuyện rất phức tạp, lúc trước Giản Chiến Nam đã không biết rõ trái tim mình khiến Mạc Mạc bị tổn thương, là vì hắn không biết bản thân mình yêu ai, cũng vì thế không chịu được đau khổ, bây giờ mẹ Giản lấy cái chết để ép hắn, hắn làm con lại không thể bỏ mặc, nhưng Khâu Chí cũng thừa nhận cách cư xử như thế có chút vấn đề, hắn như thế chỉ càng khiến Mạc Mạc kháng cự, cũng khiến lòng Mạc Mạc bị thương.

Nhưng sự tình phát triển đến nông nổi như thế, Khâu Chí cũng hy vọng Giản Chiến Nam có thể buông tay, cả và gấu không thể ở chung, nếu hắn đã chọn cách buông tha cho cuộc hôn nhân đó thì cũng nên buông tay với Mạc Mạc.

Khâu Chí nhìn Giản Chiến Nam tinh thần đã mệt mỏi cùng đau khổ, nên khuyên: “Anh Giản, hai ngày nay anh đã không chớp mắt chút nào, đi nghỉ trước đi, để cho Cẩm Từ ở với Mạc Mạc, có lẽ tình hình sẽ tốt hơn.”

Giản Chiến Nam Mạc Mạc từ từ nhắm hai mắt không tỉnh, cô vừa mở mắt, nhưng thấy hắn lại nhắm mắt, có lẽ là theo bản năng không muốn nhìn thấy hắn, cho nên mới không muốn tỉnh lại. Cuối cùng hắn đi ra ngoài, nhưng trong lòng lại rất đau đớn.

Khâu Chí nói nhỏ với Cẩm Từ xong cũng ra ngoài, anh bảo Cẩm Từ trông Mạc Mạc thật tốt, để phòng ngừa cô lại tự tử nữa, Cẩm Từ nhớ kỹ, cô nhất định sẽ không để cho Mạc Mạc làm chuyện điên rồ nữa.

Ngồi trên ghế, Cẩm Từ cầm tay Mạc Mạc xoa bóp, hy vọng giúp tay cô ấm lên “Mạc Mạc, mình là Cẩm Từ đây, tên vô lại đó đi ra ngoài rồi, không thấy hắn nữa đâu, cậu tỉnh lại nhìn mình đi, được không?”

Mạc Mạc không trả lời cô, Cẩm Từ vội đến mức nước mắt thi nhau chảy xuống “Mạc Mạc, chúng ta là chị em tốt, chúng ta quen biết từ lúc học trung học, chơi với nhau, lên lớp với nhau, tan học với nhau, bây giờ ngay cả Cẩm Từ cậu cũng không để ý sao, ngay cả chị em tốt mấy năm nay cậu cũng không cần sao? Cậu có biết không, cậu như thế mình rất đau khổ. Mạc Tiêu Hữu, cậu nói chuyện cho mình, cậu tỉnh lại cho mình đi...” Cẩm Từ ghé vào trên chân của Mạc Mạc gào khóc.

“Cẩm Từ... cậu muốn để chết mình à... khụ khụ...”

“Mạc Mạc!” Cẩm Từ ngẩng đầu lên, thấy Mạc Mạc đã mở mắt, cô tuy khóc nhưng vẫn cười, nhưng sau đó lại tiếp tục khóc mắng Mạc Mạc: “Nha đầu xấu, khiến người ta sợ sắp chết có biết không, sau này không được phép, tuyệt đối không được tự làm tổn thương bản thân mình như thế nữa, biết không, nếu không mình tuyệt giao với cậu luôn!”

“Cậu nên giảm béo đi...”

“Mình vẫn giữ dáng rất tốt, đúng không?”

Mạc Mạc lau nước mắt cho Cẩm Từ “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Ừ”. Cẩm Từ lau nước mắt trên mặt “Nhất định là cậu đói bụng rồi, hai ngày không ăn gì, mình bảo Khâu chí chuẩn bị ít canh và cháo tới.” Cẩm Từ không dám rời khỏi Mạc Mạc nửa bước, gọi điện thoại cho Khâu Chí, nói với anh ta Mạc Mạc đã tỉnh, bảo anh mang com đến giúp, sau đó nói bây bạ với Mạc Mạc để đòi đi sự chú ý của cô, chỉ sợ cô lại tìm đến cái chết lần thứ hai.

Mạc Mạc trò chuyện với Cẩm Từ câu được câu mất, tìm như đã vỡ tan thành từng mảnh, sống hay chết, sau này phải trải qua như thế nào, cô không muốn nghĩ nữa, nhưng khi nghĩ tới mình còn sống, còn bị Giản Chiến Nam không chế thì liền cảm thấy đến tuyệt cảnh, không chết sẽ không có cách nào giải thoát, chỉ có chết mới được giải thoát.

Khâu Chí mua com đến, nhưng Giản Chiến Nam cũng không đi vào, Mạc Mạc cũng không muốn gặp hắn, thấy hắn không chừng com cũng không chịu ăn, hắn chỉ đành nghe Khâu Chí nói lại tình hình của cô, cô ăn com, uống canh và ăn cháo, tuy không nhiều lắm nhưng vẫn ăn chút ít, cô rất ít nói, thân thiện tốt, hơn nữa còn có chút hoảng hốt.

Nghe Khâu Chí nói tâm tình hắn như treo lơ lửng trên sợi dây, trong lòng bàn tay cảm thấy lạnh lẽo, hắn vẫn còn cảm giác bàn tay cô mất đi độ ấm, sự sợ hãi này cho đến bây giờ hắn không cách nào thoát ra được, hắn sợ lạnh, thực sự rất sợ...

Mạc Mạc nằm viện mấy ngày, di Tồ và Cẩm Từ thay phiên nhau chăm cô, tuy Mạc Mạc luôn cam đoan sẽ không tìm đến cái chết nữa nhưng không ai tin cô, thực ra cô cũng biết lời cam đoan của mình chả chắc chắn, chẳng trách không ai tin cô.

Cẩm Từ còn con nhỏ phải chăm sóc, cho nên buổi tối không thể tới với Mạc Mạc, di Tồ và hộ lý bệnh viện sẽ chăm sóc cô, trông cô, Giản Chiến Nam vẫn ở ngoài cửa, không ai dám để cho Mạc Mạc biết hắn ở ngoài đó. Nhưng hắn thật sự rất muốn gặp cô, rất muốn nói chuyện với cô.

Đêm dài, hắn nghĩ là Mạc Mạc đã ngủ, không kiểm chế được nên đi vào bệnh viện, di Tồ rất mệt, cho nên đã ngủ trên giường, Giản Chiến Nam không thấy Mạc Mạc trên giường khiến trong lòng hoảng sợ, liền vội vàng tìm kiếm bóng dáng của cô, thấy cô đứng bên cạnh cửa sổ, một tay ôm Mạc Mạc vào trong lòng, sự sợ hãi như càng kịch liệt thêm, hắn ôm chặt cô không buông tay, hắn sợ cô sẽ nhảy xuống...

“Cậu chủ!” Di Tồ tỉnh lại thấy Giản Chiến Nam, nhưng mình thì ngủ, thấy có lỗi và bất an.

Giản Chiến Nam nghiêm mặt: “Đi ra ngoài đi, ở đây có tôi trông rồi!”

Di Tồ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng im lặng rời đi. Giản Chiến Nam không yên tâm giao Mạc Mạc cho bà, hắn phải tự mình trông Mạc Mạc, ôm cô đến bên giường, trong bóng đèn mờ lung, hai người có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của nhau.

Mạc Mạc gầy đi không ít, cả người đều không có tinh thần, hắn muốn nói với Mạc Mạc nhưng lại phát hiện không biết nói gì, tìm không ra ngôn ngữ, cùng ánh mắt hồ hững của cô càng khiến hắn khó xử.

Giản Chiến Nam giúp cô ngồi lên giường, vụng về giải thích: “Anh muốn nhìn em một chút, cho nên mới đi vào,”

Mạc Mạc lại nói lầm bầm: “Nhặt lá thất bại rồi!”

“Vị đã tới cuối mùa thu rồi!”, Giản Chiến Nam quý gối trước mặt Mạc Mạc, cầm bàn tay lạnh lẽo của cô để làm ấm tay cô, nhưng tay hắn cũng lạnh, cũng đã mất đi độ ấm.

“Ồ, không nóng.” Đôi mắt mắt thần của Mạc Mạc nhìn hắn, còn rất nghiêm túc.

“Có thể, có thể...” Giản Chiến Nam nói xong thì để tay cô vào trong lồng ngực của mình rồi che kín trong đó.

“Ồ, không nóng, không nóng.” Mạc Mạc nói thì thảo, cũng rút tay ra khỏi lồng ngực của Giản Chiến Nam, chỉ vị trí nơi trái tim “Ở đây lạnh, ở đây có hai phòng, có một đôi chị em ở, một là lửa một là băng, hai người vẫn luôn ngủ sau nhưng có một ngày một người khiến lửa tỉnh lại, nó liền dùng hết sức để thiêu đốt, nhưng nó rất ồn ào, cũng khiến băng ở phòng bên cạnh tỉnh lại, cho nên sau khi lửa thiêu đốt căn phòng thành tro thì nơi đó liền trở nên lạnh giá, cuối cùng không nóng nữa...”

“Mạc Mạc, em có thể không yêu anh nữa, có thể không quan tâm tới anh nữa, chỉ đồng ý với anh là muốn sống, chỉ cần em sống tốt, anh buông tay, anh sẽ không bao giờ... giữ em nữa.... anh chỉ cần em còn sống, Mạc Mạc, xin lỗi em...” nói hết những lời ghen ngào, điều hắn cho Mạc Mạc chỉ có thể, cho cô tự do, đó là mong muốn của cô, hắn không muốn ép cô tới chỗ chết, những sai lầm trước đó đã khiến Mạc Mạc hoàn toàn tuyệt vọng với hắn, thực ra hắn hiểu được, sau giây phút khi hắn tát Mạc Mạc, khiến hai người mất đi đứa bé thì tâm Mạc Mạc đã ngày càng lạnh đi, chỉ là hắn muốn vẫn hỏi, nhưng người buông tha cho cuộc hôn nhân lại là hắn, không muốn buông tha cho Mạc Mạc cũng là hắn.

Hắn nghĩ chỉ cần cưng chiều cô, chỉ cần trong lòng hắn chỉ có cô, chỉ cần thương yêu cô giống như lúc trước, nhưng tất cả... tất cả đều đã thay đổi hoàn toàn, hắn đã không biết phải bù đắp như thế nào, không biết phải phục hồi lại tình yêu và tình cảm như thế nào, chính hắn cũng thấy ngón ngang, cũng không biết phải làm sao. Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là Mạc Mạc phải sống, hắn không thể chịu đựng được khi mất đi cô...

Mạc Mạc nằm lại viện cho đến khi cơ thể khôi phục, ngày xuất viện Cẩm Từ tới đón cô, không có người mà cô không muốn thấy, cô tự do rồi, hắn buông tay rồi, nhưng tâm tình của cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì dù cho kết quả như thế nào thì cô cũng đã tổn thương rất sâu, cô cần dùng cuộc sống mới để chữa vết thương.

Cẩm Từ chờ Mạc Mạc tới một quán cà phê ở bờ biển, phong cảnh rất vui tươi, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn, Cần

Từ thấy Mạc Mạc buồn bực không vui nên hỏi: “Mạc Mạc, sau này có dự tính gì không, muốn làm gì, nếu không thì tự mình mở công ty thì thế nào?”

Mạc Mạc đắm chiêu một chút: “Mình muốn thay đổi môi trường.”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Mình muốn ra nước ngoài, cô mình bảo mình qua đó..”

“Quyết định rồi hả?”

“Ừm” Mạc Mạc gật đầu, không hề do dự.

“Vậy chúng ta gặp vấn đề rồi, nhưng qua bên kia cũng tốt, để tâm tình tốt hơn rồi trở về.” Cầm Từ ôm mặt của Mạc Mạc “Nếu đã quyết định rồi thì nên vui vẻ, đừng trưng ra vẻ mặt đau khổ thế, mình muốn thấy nụ cười của cậu, Mạc Tiêu Hữu, cậu luôn không chịu thua kém.”

Mạc Mạc cười miễn cưỡng “Mình sẽ cố gắng. Cầm Từ, hôm nào cậu đưa mình đi thăm con gái nuôi đi, nói thật mình làm một người mẹ nuôi không đạt tiêu chuẩn gì cả.”

“Nhìn cậu áy náy, mình cho cậu một cơ hội bồi thường, trông đứa bé vài ngày cho mình.” Cô muốn phân tán sự chú ý của Mạc Mạc, không để cô nghĩ đến chuyện không vui.

“Không phải chứ, cậu yên tâm để cho mình trông sao?”

“Yên tâm, mình ở với cậu vài ngày rồi cùng trong con gái bảo bối của chúng mình.”

“Không cần đâu, như thế không phải phá hoại tình cảm vợ chồng của hai người sao, thực sự mình không sao, yên tâm đi, mình có thể đứng vững mà. Hơn nữa cuối cùng mình cũng thoát khỏi hấn rồi, mình sẽ sống thật tốt.”

“Cậu nghĩ như thế mình cũng an tâm” Cầm Từ cười cười, cô sợ chuyện Giản Chiến Nam đính hôn với người phụ nữ khác sẽ khiến Mạc Mạc tổn thương hơn nữa, tuy hai người hiểu lầm nhau, mâu thuẫn cũng không ngừng tổn thương nhau, nhưng chung quy vẫn là yêu, không để ý hấn là không có khả năng “Nhớ đó, đừng cố chấp như thế, trên đời này đàn ông không phải chỉ có một mình anh ta.”

Đối với đàn ông Mạc Mạc nghĩ cô đã miễn dịch rồi, hoặc là nói quá thất vọng, đối với hôn nhân, cũng cũng triệt để thất vọng, nhưng cô không muốn để cho Cầm Từ lo lắng vì suy nghĩ tiêu cực của cô, cô chỉ cười mà không nói gì.

Chuyện sau này, ai có thể dự đoán được đâu?

Mạc Mạc quyết định ra nước ngoài nên liền bắt tay chuẩn bị, cậu nhỏ cũng liên lạc với cô, lúc này Mạc Mạc mới biết, mợ nhỏ đã mang thai, hơn nữa cũng tính định cư ngoài thành phố, Lăng Việt Nhiên cũng không hề biết chuyện mới phát sinh với Mạc Mạc.

Nhưng Lăng Việt Nhiên cũng biết chuyện ly hôn của Mạc Mạc, vì Mạc Mạc nói với anh chuyện ra nước ngoài để tìm cô thì anh liền cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, khi hỏi đến thì mới biết Mạc Mạc và Giản Chiến Nam ly hôn, do đó anh muốn quay về tìm Mạc Mạc nhưng cho Michelle mang thai, hơn nữa ba tháng đầu rất quan trọng, sợ tới mức Mạc Mạc bảo đừng đến, để cô tới đó là được rồi.

Cho nên trước khi ra nước ngoài Mạc Mạc tới thăm Lăng Việt Nhiên và Michelle, một nhà đoàn tụ đương nhiên là chuyện vui, Mạc Mạc cố gắng tỏ ra vui vẻ trước mặt cậu nhỏ và mợ nhỏ..

Nói đến chuyện ly hôn Mạc Mạc cũng nhẹ nhàng bang quơ nói vì chuyện tình cảm xảy ra vấn đề, không tin tưởng lẫn nhau, không muốn nói tới nhiều, Lăng Việt Nhiên và Michelle cũng không muốn khuấy sâu vào vết thương của cô.

Mạc Mạc tới thăm Lăng Việt Nhiên hai ba ngày thì đi, trở lại thành phố C, không lâu sau thì thủ tục ra nước ngoài của Mạc Mạc cũng xong. Tối hôm nay cô sẽ rời khỏi chỗ này, tới một môi trường mới, hy vọng bản thân sẽ mau chóng đứng dậy. Phải rời khỏi nơi này nói không lưu luyến là giả, cô tới tạm biệt mộ ba mẹ, cô sẽ thường xuyên trở về thăm hai người, cũng sẽ nhớ tới họ, buổi trưa tụ họp với Cầm Từ, nói lời tạm biệt, tối cầm Từ sẽ ra sân bay tiễn cô, chỉ ly luôn có chút buồn bã, nhưng cũng may, cũng không bị thương...

Giản Chiến Nam uống rượu, dạ dày lại đau, rất khó chịu. Mạc Mạc muốn đi, đi tới một đất nước khác, hấn muốn tiễn cô đi, muốn hỏi chút rằng cô có cần giúp gì không, nhưng hấn không có dũng khí xuất hiện trước mặt cô vì Mạc Mạc không muốn nhìn thấy hấn.

Hấn buông tay nhưng không buông được tâm, biết rõ cô muốn rời đi nhưng hấn không cách nào giữ cô lại được, hấn không có tư cách, không có, Cầm Từ mắng rất đúng, hấn đã mang lại cho Mạc Mạc bao vui vẻ thì cũng không ít đau khổ, nếu hấn chọn buông tha cho cuộc hôn nhân đó thì hãy học cách buông tha cho Mạc Mạc.

Nhưng khi làm tổn thương Mạc Mạc thì đồng thời hấn cũng ngã vào trong vực sâu của đau khổ, không thể giẫy, lần đầu tiên hấn cảm thấy được bản thân mình rất thất bại, vì sao lại đưa chuyện tình cảm tới bờ vực thẳm, không phải chuyện gì hấn cũng có thể làm sao, vì sao chỉ mỗi chuyện tình cảm thì lại thất bại tới rồi tình rồi mù như thế. Nhưng hấn cũng hiểu được một chút, thì ra hấn đã sai rồi, lần lượt phạm sai lầm, lần lượt hi vọng Mạc Mạc sẽ tha thứ cho hấn, nhưng cho tới bây giờ sẽ không bao giờ Mạc Mạc tha thứ cho hấn nữa, ...hấn sai ở chỗ không biết phải yêu Mạc Mạc như thế nào, sai ở chính sự ích kỷ của mình, sai ở bản tính quá bá đạo của mình.

Hắn đau khổ nằm trên chiếc giường từng ngủ chung với cô, dường như trên đó đã không còn mùi hương của cô nữa, nhưng nỗi nhớ vẫn găm nhắm trong tim hắn, hắn rất muốn ôm cô, nghe cô gọi hắn là ông xã, nhớ tới những ngày ngọt ngào trước kia, cô ở nhà chờ hắn, sẽ làm chuyện xấu với hắn.

Bây giờ mọi thứ đều không còn nữa, hắn chỉ có thể một mình cô đơn rơi lệ, bị nỗi nhớ cùng đau khổ giày vò, kéo xé, nhưng không có cách nào có thể giúp hắn chuộc lỗi, trừ khi Mạc Mạc quay lại, nhưng Mạc Mạc sẽ không quay lại, sẽ không...

Không muốn, hắn không muốn xa Mạc Mạc, không muốn Mạc Mạc đi, hắn ngồi dậy, cơ thể không hề ổn chút nào dần đi ra ngoài, mở cửa phòng ngủ, người nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài.

“Cậu chủ, đã trễ thế này rồi cậu còn đi đâu?” đi tới thấy Giản Chiến Nam đã say tới nát bét muốn đỡ hắn về nghỉ ngơi, lại bị Giản Chiến Nam gạt ra: “Tránh ra, tôi muốn đi tìm Mạc Mạc, tôi muốn đi tìm bà xã tôi trở về,”

Giản Chiến Nam nói xong thì đi ra ngoài, nghiêng ngả đi tới xe, mở cửa lên xe, lúc khởi động xe thì có người ngăn hắn lại: “Anh Giản, anh như thế không thể lái xe.”

Là Hàn Chấn Dạ và Jason, còn có thêm cả Tiểu Hoàn, Hàn Chấn Dạ và Jason luôn ở bên cạnh Giản Chiến Nam, họ cùng uống rượu với Giản Chiến Nam, hắn đã say như thế làm sao lái xe được, hơn nữa quan hệ giữa hắn với Mạc Mạc đã chấm hết, sao lại có thể tới sân bay? Jason cầm chìa khóa xe trong tay Giản Chiến Nam. Lôi Giản Chiến Nam ra khỏi xe.

Giản Chiến Nam đang vội vàng đuổi theo Mạc Mạc thì bị người khác ngăn cản, trong lòng rất tức giận, chỉ muốn đánh Hàn Chấn Dạ, nhưng nắm đấm của hắn đã mất đi uy lực, bị Hàn Chấn Dạ tránh được, Giản Chiến Nam liền đẩy hai người đang đỡ hắn, đau khổ nói: “Hai người lôi kéo tôi làm gì, bà xã của tôi sắp đi rồi, hai người có biết không, Mạc Mạc, cô ấy sắp đi rồi, tôi TMD thích một người phụ nữ như thế, sao tôi có thể ép cô ấy tới mức phải ra đi...”

Tiểu Hoàn nghe thấy lời của Giản Chiến Nam thì vội vàng túm tay của Jason, mẹ Mạc Mạc sắp đi rồi sao, mẹ Mạc Mạc muốn đi đâu, đáng tiếc, Jason không hiểu được tâm tư của Tiểu Hoàn, chỉ cho là nó đang lo cho người ba đang say xỉn, Tiểu Hoàn nhủ mảy, chạy vội vào trong nhà, cầm bút và quyển vở thờ hồn hèn chạy ra gara, vội viết mấy chữ: “Mẹ Mạc Mạc ở đâu?”

“Mẹ Mạc Mạc sắp ra nước ngoài, tối hôm nay sẽ đi, bây giờ chắc đang ở sân bay.” Jason xoa đầu Tiểu Hoàn, đây là một đứa bé rất linh hoạt, nếu không phải gặp chuyện ngại về ngôn ngữ thì nhất định sẽ đào tạo thành nhân tài.

“Đưa cháu đi tìm mẹ.” Tiểu Hoàn vội vàng viết xong thì túm tay Jason báo hắn lái xe đưa cậu bé tới sân bay, nó không muốn mẹ Mạc Mạc rời đi, không muốn, nó muốn mẹ, Mạc Mạc đi rồi thì nó sẽ không được gặp lại mẹ nữa sao?

“Tiểu Hoàn, Cháu nên đi ngủ đi!” Hàn Chấn Dạ và Jason không để ý lời nói của trẻ con, nó chỉ là một đứa trẻ muốn dỗ ngọt.

Tiểu Hoàn thấy người lớn không giúp nó, nó lại viết muốn tìm mẹ, muốn tìm mẹ đưa cho Jason, rồi đưa cho Giản Chiến Nam xem, đáng tiếc Giản Chiến Nam say rượu đang đắm chìm trong đau khổ của bản thân, hắn cũng muốn đi gặp Mạc Mạc, nhưng lại thật sự đi như thế sao?

Tiểu Hoàn thấy người lớn không giúp mình nên càng viết tìm mẹ, càng viết càng tức giận, tới đỏ cả mắt, dùng sức để túm lấy Jason.

“Được rồi, chú đưa cháu đi.” Jason bị sự cố chấp của Tiểu Hoàn làm rung động, ánh mắt kiên định đó nói rằng nó muốn đi, nó muốn đi, không cần Tiểu Hoàn phải làm nũng, hắn nói: “Hàn Chấn Dạ, anh bảo người đưa anh Giản lên xe, coi như là đi tiễn cô ấy.”

“Đành như thế thôi,”

Cứ như thế Hàn Chấn Dạ và Jason đưa Giản Chiến Nam và Tiểu Hoàn tới sân bay, hy vọng rằng không quá muộn, vẫn còn kịp, Tiểu Hoàn thì rất bất an, nó thực sự sợ mẹ cứ rời đi như thế, nó còn rất rất nhiều lời muốn nói với mẹ, không, là viết ra, nó đã học được rất nhiều chữ, và rất nhanh có thể viết ra được những điều mà nó muốn nói.

Tới sân bay, dường như Giản Chiến Nam đã tỉnh hơn rất nhiều, xe dừng lại, đoàn người liền vọt vào sảnh lớn của sân bay, Giản Chiến Nam cầm tay của Tiểu Hoàn, còn ánh mắt thì dò tìm hình ảnh của Mạc Mạc, Tiểu Hoàn cũng vội tìm cô, tìm mẹ Mạc Mạc.

Rốt cuộc ở chỗ xếp hàng họ thấy được Mạc Mạc đứng trong đám người ở cửa đăng ký đi vào, cô đã sắp đi vào rồi, Tiểu Hoàn túm lấy tay của Giản Chiến Nam chạy về phía trước, đáng tiếc bước chân của Giản Chiến Nam lại do dự, hắn nghĩ, hắn tới để làm gì, có thể nhìn thấy cô là tốt rồi, nhưng hắn muốn ôm Mạc Mạc, hôn cô, bảo cô rằng đừng đi, nhưng không thể, không thể...

Giản Chiến Nam không chịu đi tới, Tiểu Hoàn rất nóng nảy, nó nuông tay của Giản Chiến Nam ra, chạy tới nơi của Mạc Mạc, ngay tại lúc Mạc Mạc sắp đi vào trong thì nó liền ôm chặt lấy chân của Mạc Mạc.

Mạc Mạc hoảng sợ, cúi đầu xuống thì thấy là Tiểu Hoàn, cô không khỏi giật mình, người xếp hàng phía sau thì thúc giục cô, Mạc Mạc vội đỡ Tiểu Hoàn đứng sang một bên “Tiểu Hoàn, sao cháu lại tới đây?”

Tiểu Hoàn chỉ chỉ Giản Chiến Nam đứng ở phía xa, đôi mắt to tròn ngẩn ngơ, ôm lấy Mạc Mạc không buông tay, *mẹ đừng đi, đừng đi*, Tiểu Hoàn có rất nhiều điều muốn nói với mẹ, đừng đi, cuối cùng nước mắt của Tiểu Hoàn đã rơi xuống.

Mạc Mạc nhìn Giản Chiến Nam và Jason đang đứng từ xa, quay đầu lại thì thấy nước mắt của Tiểu Hoàn, cô cũng có chút đau lòng, đứa nhỏ này, thì

ra đã chiếm một vị trí trong lòng của cô, chỉ là cô không biết: “Tiểu Hoàn đến tiền đi sao? Xin lỗi cháu, đi đi mà không từ biệt, Tiểu Hoàn đừng giận nha.”

Tiểu Hoàn lắc đầu, túm lấy tay cô không cho đi, phải kéo cô trở về, Mạc Mạc lại ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Hoàn “Tiểu Hoàn, đi phải đi rồi, Tiểu Hoàn và ba trở về đi nhé, đi tới bên kia rồi thì sẽ gọi điện cho cháu, được không?”

Mọi người đã lục đục đi vào, nếu cô không vào thì sẽ bị chạm, cô đành quyết tâm buông Tiểu Hoàn ra đứng lên xoay người bước đi, Tiểu Hoàn đứng ở đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, nó đau khổ khi nhìn bóng dáng rời đi của Mạc Mạc, trong lòng không ngừng gào lên *mẹ đừng đi*, nó giận bản thân mình không thể nói, ghét bản thân mình có miệng nhưng không nói được, nhìn thấy mẹ rời đi nhưng không cách nào giữ lại được, quá thương tâm nên nó liền gào khóc, cũng dùng hết sức lực đem những lời lặng lẽ ở trong lòng la lên: “Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ không cần Mạc Bảo nữa sao?”.

Edit: đạo gần đây do tâm tình không tốt nên những chương này edit ko được trau chuốt hành văn lắm, có gì mọi người thông cảm nhé:)) lần này tốc độ up chương mới chắc chắn sẽ nhanh hơn:))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Mẹ con nhận nhau (tiếp)

Bước chân của Mạc Mạc như đông cứng tại nơi đó, cơ thể cũng cứng lại, không cách nào bước về phía trước được, tâm bị kinh hãi. Tiểu Hoàn mở miệng nói chuyện rồi, Tiểu Hoàn gọi cô là mẹ, Tiểu Hoàn nói nó là Mạc Bảo. Làm sao nó biết được cái tên Mạc Bảo này, đúng, cô đã nói qua, vì hấn để Tiểu Hoàn và chú chó Mạc Bảo chơi với nhau, lúc đó Tiểu Hoàn băn khoăn, viết tên hỏi cô, vì sao chú chó tên là Mạc Bảo, cô nói cô đã từng có một bảo bối tên là Mạc Bảo, nhưng vì sao Tiểu Hoàn lại nói nó là Mạc Bảo.

Tiểu Hoàn vội vàng chạy tới, dùng bàn tay nhỏ nhỏ cầm tay Mạc Mạc đang đưa, khóc nức nở: “Mẹ, con là Mạc Bảo, mẹ đừng đi, đừng bỏ lại Mạc Bảo.”

Tìm Mạc Mạc đau khi nghe tiếng khóc của Mạc Bảo, hai chữ Mạc Bảo như đã khắc sâu vào trong trái tim cô, nhưng cô cũng chỉ nghĩ là Tiểu Hoàn vẫn luôn coi cô là mẹ, phải là con của mình thì mới có thể gọi như thế, cô cúi đầu nhìn Mạc Bảo, nó đau lòng khóc rống lên, trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu toàn là nước mắt, lông mi dài cũng ướt nhẹp, lúc này cô thật sự thương đứa bé, nhưng cô không thể ở lại được.

Giản Chiến Nam cũng nghe thấy Tiểu Hoàn nói chuyện, lòng hấn rất kích động, bất chấp tất cả đi qua nơi Mạc Mạc và Tiểu Hoàn, nhìn Mạc Mạc lại nhìn Tiểu Hoàn, trong mắt phiền hồng, kích động đến mức không thể nói.

Mạc Mạc ngồi xổm xuống, hai tay Mạc Mạc đặt lên vai của Mạc Bảo, yêu thương, thương tiếc, vui vì Tiểu Hoàn lại có thể nói chuyện, tay lau nước mắt trên mặt cho Mạc Bảo, sau đó ôm lấy Tiểu Hoàn, vừa khóc vừa nói: “Tiểu Hoàn có thể nói chuyện rồi, Tiểu Hoàn có thể nói chuyện rồi, thật tốt, thật tốt, đi rất vui, nhưng đi không thể ở lại được, xin lỗi Tiểu Hoàn!”

Giản Chiến Nam cũng kích động ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Hoàn, cũng thuận thế ôm luôn Mạc Mạc đang ôm Tiểu Hoàn vào trong lòng mình, long lâng lâng khi vui sướng bao phủ “Tiểu Hoàn, gọi ba đi.” Hấn thật sự muốn nghe Tiểu Hoàn gọi một tiếng ba, gọi Mạc Mạc là mẹ, cảm giác đó như bọn họ là người một nhà.

“Ba... mẹ!” Tiểu Hoàn ôm cổ của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, nói từng từ: “Con không phải... không phải Tiểu Hoàn... con là Mạc Bảo, Giản Mạc Bảo, là con của mẹ Mạc Mạc, không phải con của người họ Giang kia... không phải...”

Hai người còn chưa kịp vui mừng chuyện Tiểu Hoàn đột nhiên nói chuyện lại được, thì câu nói sau của Tiểu Hoàn lại như sấm sét đánh trúng, hai người không tự chủ được liếc mắt nhìn nhau, Giản Mạc Bảo, đó là tên mà hấn và Mạc Mạc cùng đặt cho con, là đứa nhỏ đầu tiên, nhưng đứa nhỏ đã mất, đã không còn trên đời này nữa, Mạc Mạc đột nhiên ngăn ra rồi kích động, Giản Chiến Nam cũng thế. Giản Chiến Nam vội cầm tay Tiểu Hoàn, để gương mặt khóc nức nở của đứa bé đối diện với hấn, “Tiểu Hoàn, con nói cái gì?”

Mạc Bảo ôm chặt cổ của Mạc Mạc và Giản Chiến Nam, đưa những lời nói đã nghe trong lòng từ lâu nói ra “Lúc về nước, con không cần thận nghe được, mẹ Giang Nhã nói con là do mẹ Mạc Mạc và ba sinh ra, không phải do mẹ ấy sinh ra, mẹ ấy không phải là mẹ của con.”

Mạc Bảo là do cô sinh ra, là Giang Nhã nói? Lòng Mạc Mạc không ngừng hoảng hốt, nếu chuyện Mạc Bảo nói là sự thật, thì đứa bé của cô năm đó không chết, là thủ đoạn đê tiện của Giang Nhã, khiến cô nghĩ đứa con của mình đã chết? Là vậy sao, là như vậy sao? Cổ họng của Mạc Mạc như bị cái gì đó chặn ghes, hỏi không lưu loát: “Con... vẫn luôn biết mẹ là mẹ à, đúng không? Vẫn luôn biết à?”

“Dạ, biết trước khi trở về với mẹ Giang Nhã.”

Nhất định là Giang Nhã, người phụ nữ đê tiện này, nhất định là cô ta trộm đi cục cưng của cô, khiến cô nghĩ cục cưng của mình đã chết, là trả thù, trả thù cô và Giản Chiến Nam, cô tin là như thế, sau một cơn tức giận, lòng Mạc Mạc lại trở về vui sướng, đứa con của cô không chết, là Tiểu Hoàn, Tiểu

Hoành là con trai của cô, là người mấy ngày nay đều bầu bạn bên cạnh cô.

Tay Mạc Mạc vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Bảo, lòng vui sướng, rung động, cảm động đang bao phủ cô, cô kích động đến mức khóc ra, nói lầm bầm “Mạc Bảo...con là con của mẹ, là Mạc Bảo của mẹ, con của mẹ, con của mẹ không chết, là Tiểu Hoành? Không phải mẹ đang nằm mơ chứ, không phải là mẹ đang nằm mơ chứ?”

Tiểu Hoành gật đầu, bàn tay nhỏ bé mấp mấp xoa trên mặt đầy nước mắt của Mạc Mạc: “Mẹ, mẹ đừng đi được không, Mạc Bảo không muốn rời xa mẹ.”

Lòng Mạc Mạc đau như sắp chết, cảm bàn tay của Mạc Bảo áp trên mặt “Là mẹ không tốt, khiến cho Mạc Bảo phải chịu nhiều đau khổ, là mẹ không tốt, mẹ sẽ không rời xa Mạc Bảo nữa, sẽ không rời xa Mạc Bảo nữa.”

Giản Chiến Nam ôm chặt Mạc Mạc và Mạc Bảo, trong lòng bị chấn động vì chuyện này, nước mắt cảm động chảy xuống, Tiểu Hoành là con của hắn và Mạc Mạc, là bảo bối của hai người, Giản Mạc Bảo. Tuy cho Mạc Bảo nói như thế, nhưng hắn tin, hắn cũng hy vọng là như vậy, Giang Nhã, hắn nhất định sẽ tìm cô ta để hỏi cho rõ, cũng muốn cô ta phải trả giá.

Ba người ôm nhau khóc, đắm chìm trong sự vui vẻ và kích động, Giản Chiến Nam rất vui nhưng cũng rất tiếc nuối, hắn lại bỏ lỡ mất dịp may rồi, còn Mạc Mạc lại cảm thấy như hạnh phúc đến gõ cửa, Mạc Bảo là hạnh phúc lớn nhất mà ông trời ban cho cô, con trai của cô, Tiểu Hoành, con trai của cô, cốt nhục do cô mang thai 10 tháng đã về với cô, quay về bên cạnh cô ....

Mạc Mạc không muốn đi nữa, trước cô muốn đi là vì ở đây không có gì níu kéo cô, nhưng bây giờ, đột nhiên Tiểu Hoành mở miệng nói chuyện, nói ra chuyện làm người ta khiếp sợ như thế, thì khiến cô không có cách nào để đi tiếp nữa.

Trời đã quá muộn, Tiểu Hoành cũng khóc mệt rồi, trên đường về, Tiểu Hoành ngủ, là ngủ nhưng bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt tay của Mạc Mạc, rúc vào trong lòng cô, Mạc Mạc nhìn Tiểu Hoành nằm trên đầu gối cô, không hề nhắm mắt, nhìn kiểu gì cũng không đủ.

Còn tầm mắt của Giản Chiến Nam lại dừng trên người Mạc Mạc, do dự hồi lâu rồi mới nói: “Mạc Mạc, trước tiên cùng quay về bên kia với Tiểu Hoành đã, được không?”

Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam, sắc mặt Giản Chiến Nam buồn bã, vội nói: “Em không có ý gì, chỉ là đã muộn rồi... hơn nữa, về Tiểu Hoành, em nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Hiếm khi thấy Giản Chiến Nam nói chuyện mà không trôi chảy, Mạc Mạc cúi đầu, tầm mắt vẫn dừng lại trên mặt Tiểu Hoành “Anh xem rồi xử lý đi.”

Giản Chiến Nam nghe thấy Mạc Mạc nói như thế thì hắn nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới phát hiện, thần kinh mình vẫn căng thẳng như thế.

Về đến nhà, Giản Chiến Nam cởi áo khoác ra bọc lấy Tiểu Hoành rồi ôm bé xuống xe, Mạc Mạc thấy chân của Tiểu Hoành còn lộ ra ngoài nên vội vàng đi tới kéo áo khoác của Giản Chiến Nam để che kín chân cho Tiểu Hoành, rồi mới theo Giản Chiến Nam đi về phía trước, chỉ chuyên tâm với Tiểu Hoành, lại không để ý đến ánh mắt chăm chú của Giản Chiến Nam.

Về nhà, vào phòng ngủ của Tiểu Hoành, Mạc Mạc cởi quần áo rồi đắp chăn cho Tiểu Hoành, sau đó thì ngồi ngốc trước mặt con, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn ánh mắt, cái mũi, cái miệng của Tiểu Hoành, cô không nhận được vрон tay sờ sờ miệng Tiểu Hoành, tiểu tử này là con trai của cô, cô không kim được nhớ tới dáng vẻ của Tiểu Yên Tử trong Hoàn châu cách cách khi biết mình có anh trai, giờ đây lòng cô chỉ muốn hét lên, rằng cô có con, một đứa bé 6 tuổi, một đứa bé nhỏ thông minh, nhưng là bị thất lạc nhiều năm, một năm làm bạn bên cô nhưng lại không biết đó là cốt nhục của mình.

Tiếc nuối, đau khổ, khó chịu, đã mấy năm không chăm sóc được cho Mạc Bảo, không yêu thương nó, nó lại khẳng khái tìm kiếm một người mẹ không tốt như thế, suy nghĩ hồi lâu, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Giản Chiến Nam đứng cách đó không xa, nhất định cô phải tìm hiểu rõ chuyện này.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

“Tôi phòng làm việc đi.”

Mạc Mạc gật đầu, hai người đi ra rồi vào phòng làm việc. Lúc này Mạc Mạc và Giản Chiến Nam đã không còn sự thân thiết như ngày xưa, bây giờ chỉ có sự khách khí, sau khi hai người vào phòng, đều im lặng, một lúc lâu cũng không hai mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

Đột nhiên Mạc Mạc lẩm bầm “Bây giờ em mới hiểu được, vì sao Tiểu Hoành thích kẻ cận em, vì sao biết viết chữ nói cho em biết, em là mẹ, không phải đi, đáng tiếc, em không chịu hiểu ý tứ của Tiểu Hoành... Là em không tốt, ... là em không tốt.”

Mắt Mạc Mạc đỏ lên, Tiểu Hoành đã khát vọng như thế nào khi dùng chữ nhắn giúp nội tâm của bé, muốn nói cho hai người biết sự thật, cho nên nó mới liều mạng học chữ như thế, bởi vì nó muốn nói cho cô biết, nó không phải là con của Nhã Nhi, là con của cô, là của Mạc Tiểu Hữu.

Mạc Mạc nghĩ đến liền đau lòng, rõ ràng là con của mình, nhưng chính bản thân lại không biết, còn ghét nó, bởi vì cho rằng nó là con của Giản Chiến Nam và Nhã Nhi, cũng không chịu để Tiểu Hoành gọi cô là mẹ, chắc Tiểu Hoành rất thương tâm, rất đau khổ, đi theo Giang Nhã, lại chịu bao khổ cực, Mạc Mạc nhìn không được mà khóc, lòng chua xót.

Tay Giản Chiến Nam đặt lên vai cô, muốn kéo Mạc Mạc vào trong lòng nhưng lại dừng lại, dù Mạc Mạc có cần một cái ôm đi chăng nữa thì người đó cũng không phải hắn “Không phải lỗi tại em.”

“Không...!” Mạc Mạc lắc đầu, “Là em sai, vừa sinh con ra đã đánh mất con, nghĩ rằng con chết non, ngay từ đầu Tiểu Hoàn đã biết em là mẹ của con, cho nên mới nghĩ cách để tới gần em, con là một đứa trẻ bé nhỏ như thế, con tới trường tìm em, con hy vọng em sẽ thương con nhưng em... Luôn không yêu thương Tiểu Hoàn...”

“Mạc Mạc, em đừng tự trách nữa, chuyện đó cũng không phải là lỗi của em, là anh, đều tại anh, chuyện này nhất định có liên quan tới Giang Nhã, anh nhất định sẽ điều tra rõ sự tình, để cho cô ta phải trả giá cho việc mình đã làm”

Giản Chiến Nam mềm lòng với Giang Nhã, là vì cô ta đã từng có một vị trí trong tim hắn, hắn không muốn làm những chuyện tuyệt tình, và cũng cho rằng Giang Nhã là mẹ của Tiểu Hoàn, cho nên hắn không muốn vì thế tổn thương Tiểu Hoàn, hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng bây giờ xem ra Giang Nhã tâm địa rắn rết, nếu cô ta dùng thủ đoạn để trộm đi đứa con của Mạc Mạc và hắn thì mấy năm nay Tiểu Hoàn sống như thế nào? Hắn không dám nghĩ tới, nghĩ thôi thì tim sẽ đau, hắn nợ Mạc Mạc, cũng nợ con của mình, nợ rất nhiều...

Mạc Mạc gật đầu: “Em nghĩ nhất định là cô ta, nếu không sao Mạc Bảo lại ở bên cạnh cô ta, muốn biết sự tình ra sao em nghĩ phải tìm cô ấy hỏi rõ mới biết được.”

“Anh sẽ làm!” là sơ suất của hắn, lúc trước không nghĩ đi xét nghiệm DNA của Nhã Nhi với Tiểu Hoàn, hắn chưa từng nghĩ ngờ rằng Giang Nhã sẽ làm như thế, hắn quá tin tưởng Nhã Nhi, cho nên mới không điều tra rõ sự tình, thế cho nên mới xảy ra nhiều chuyện như thế, giờ ân hận thì cũng đã muộn rồi.

Hai người cùng im lặng, cơ thể gầy nhỏ của Mạc Mạc như lọt túm trên sofa, không biết cô đang nghĩ gì, Giản Chiến Nam ngồi bên cạnh cô, tuy đau lòng khi nghĩ đến những năm tháng qua Tiểu Hoàn không có cha mẹ đẻ ở bên cạnh chăm sóc, nhưng nghĩ tới Tiểu Hoàn còn nhớ mà đã thông minh như thế thì khóe môi hắn lại nhướn lên: “Tiểu Hoàn thực sự rất hiểu chuyện, cũng rất thông minh đúng không, hơn nữa còn rất thân thiết, rất giống em”

Tiểu Hoàn là con trai của cô, giống cô, nghe người khác nói như thế Mạc Mạc có cảm giác tự hào, cũng rất vui mừng, đúng thế, Tiểu Hoàn tuy còn nhỏ nhưng rất thân thiết, còn thông minh như thế, cô nhớ tới cảm tình khi lần đầu tiên gặp Tiểu Hoàn, đột nhiên cô nói: “Em nhớ ra rồi, buổi tối hôm đó, em thấy anh cùng Nhã Nhi ôm Tiểu Hoàn xem mưa sao băng, em đau lòng liền chạy đi, anh đuổi theo sau, Giang Nhã cũng kéo Tiểu Hoàn chạy tới, nhưng đột nhiên Tiểu Hoàn chạy đi, em nghĩ, chắc là Tiểu Hoàn không muốn bị Nhã Nhi lợi dụng để tổn thương em, cho nên nó có ý chạy đi, để cho Nhã Nhi không cách nào làm tổn thương em được, Tiểu Hoàn, là con đang bảo vệ em, là con bảo vệ em...” Mạc Mạc nói chưa xong thì khóc, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Trong lòng Giản Chiến Nam lại thất lại: “Xin lỗi em!”

Đối với lời giải thích của Giản Chiến Nam Mạc Mạc đã không còn để tâm, tổn thương đã qua đi, giờ đây Giản Chiến Nam đã không còn là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của cô nữa, cho nên cô không để ý đến những gì của hắn, chỉ là Tiểu Hoàn, nghĩ tới Tiểu Hoàn cô lại đau lòng “Chẳng trách được trong lễ mừng năm mới con chạy đến cửa phòng rồi đứng nhìn em, chẳng trách con chạy tới trường học tìm em, bởi vì con biết em là mẹ của con, con chỉ muốn nhìn em, nhìn mẹ của mình...” nghĩ tới sự hiểu biết của Tiểu Hoàn, nghĩ tới những ngày tháng Tiểu Hoàn ở chung với cô thì lòng cô càng đau hơn “Em... vì sao em lại không để ý tới con chứ, em rất hối hận...”

Mạc Mạc đau khổ tự gõ đầu mình, đột nhiên nghĩ tới gì đó, bỗng đứng lên, chạy tới nơi để máy tính của Giản Chiến Nam, dựa vào suy đoán của bản thân gõ mấy chữ tìm kiếm thủ ngữ, mẹ con yêu em. Tìm một lát, cô mở cửa sổ trang web, nhìn những động tác quen thuộc mà thầy dạy trên màn hình, đó là động tác mà Tiểu Hoàn đã làm nhiều lần, là “*mẹ, con yêu mẹ*”, Tiểu Hoàn nói với cô là con yêu cô, nhưng cô không hề hay biết, không biết gì.

Mạc Mạc không thể khống chế được tâm tình lại tiếp tục khóc, hai tay bịt miệng mình lại, không chỉ nước mắt chảy xuống, mà trong đầu chỉ xuất hiện dáng vẻ lúc đó của Tiểu Hoàn, dùng bàn tay nhỏ bé xoa tay má chân để nói với cô rằng *mẹ con yêu mẹ, mẹ con yêu mẹ!*

Giản Chiến Nam thấy Mạc Mạc khóc, đưa tay ra muốn ôm cô vào lòng, nhưng động tác lại dừng ở trong không trung, bây giờ hắn rất vui, nhưng cũng không quá xúc động khi biết Tiểu Hoàn là con của hắn và Mạc Mạc, vì trước giờ hắn vẫn luôn biết Tiểu Hoàn là con của hắn, cho nên nội tâm không thể theo kịp cảm xúc của Mạc Mạc.

Lúc trước vì Tiểu Hoàn là con của hắn và Nhã nhi, Mạc Mạc đau khổ, nhưng bây giờ đột nhiên biết Tiểu Hoàn là con của cô, nỗi vui mừng không thể diễn tả bằng bất cứ ngôn ngữ nào, mỗi ngày ở bên cạnh con, lại không biết đó là cốt nhục của mình, điều đó mới đau đớn từng nào, mà nay, mẹ con nhận lại, điều đó phải chấn động đến mức nào.

Giản Chiến Nam bị Tiểu Hoàn làm xúc động, cảm động vì Tiểu Hoàn là con của hắn và Mạc Mạc, bị sự vui mừng của Mạc Mạc cuốn theo, giọng nói khàn khàn: “Mạc Mạc, đừng khóc, đi nghỉ đi, hoặc em có thể ôm Tiểu Hoàn để ngủ, anh nghĩ đến khi con tỉnh lại thấy em thì nhất định sẽ rất vui, anh nghĩ, con chờ để được hưởng cảm giác được mẹ ôm vào trong lòng đã rất lâu rồi, đi đi.”

Mạc Mạc lau nước mắt trên mặt, gật đầu bước đi, cô thật sự muốn ôm Tiểu Hoàn, con trai của cô, cô rất vui, vui đến quên hết phiền não, vui đến mức quên hết nỗi đau trong lòng, giờ đây cô chỉ còn vui vẻ, xúc động khi biết được kinh hỷ đó, cô muốn dùng toàn bộ yêu thương cho cục cưng của cô, toàn bộ dù một chút cũng không không để lại...

Giang Nhã phá lệ nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, trong lòng cô rất vui vẻ, nghĩ có phải Giản Chiến Nam đã hồi tâm chuyển ý rồi không, hoặc là để tâm tới đứa con trong bụng cô, cục cưng đã năm tháng trong bụng cô, chỉ còn năm tháng nữa là ra đời, tương lai là cậu chủ của nhà họ Giản.

Tuy hơi mập nhưng dung nhan vẫn xinh đẹp như trước kia, cô trang điểm trang nhã để đi gặp Giản Chiến Nam. Còn Giản Chiến Nam dùng xe ngoài tiểu khu để chờ cô. Sau khi ra khỏi nhà, cô thấy Giản Chiến Nam đã đứng chờ cô, ánh mắt của hắn rất lạnh, vẻ mặt rất bí hiểm, cô không nhìn ra được hắn tới tìm cô nhằm mục đích gì, cô cười cười đi tới “Chiến Nam!” cô dịu dàng gọi tên hắn.

Giản Chiến Nam mở cửa xe “Lên xe đi!”

Cô nhìn hần, hỏi nhỏ: “Anh tới tìm em có việc gì sao?”

“Lên xe rồi nói sau.” Giản Chiến Nam vẫn nhìn cô đầy lạnh lùng.

Giang Nhã nói: “Nếu không thì tới nhà em đi?”

Giản Chiến Nam đã không còn kiên nhẫn, đưa tay kéo lấy tay Giang Nhã cũng không để ý có làm đau cô ta hay không rồi đẩy mạnh vào trong xe, sau đó tự mình ngồi vào trong xe, dặn dò Hàn Chấn Dạ “Lái xe!”

Giang Nhã ngồi vào trong xe thì bắt đầu thấy bất an, nhưng nghĩ mình cũng không làm gì sai nên Giản Chiến Nam cũng sẽ không gây phiền phức gì với cô, hơn nữa, trong bụng cô còn có con của hần, hần sẽ không thể làm gì cô được.

Mặt Giản Chiến Nam vẫn lạnh lùng, môi bạc đi, cả đường đi không nói gì, Giang Nhã thấy xe đang chạy gần tới bệnh viện gần đó, cô nhìn Giản Chiến Nam, còn có cả Hàn Chấn Dạ và Jasson ngồi phía trước mà trong lòng càng bất an, cô ta hỏi: “Chiến Nam, rốt cuộc anh tìm em có việc gì không?”

Giản Chiến Nam lạnh lùng liếc Giang Nhã, không nói gì, cho đến khi xe đi tới bệnh viện thì đưa tay ý bảo Hàn Chấn Dạ tìm một chỗ để đỗ xe, Hàn Chấn Dạ hiểu ý nên đỗ xe lại.

“Giang Nhã.” Giản Chiến Nam ngoảnh đầu lại nhìn cái bụng tròn vo của cô “Vì sao cô muốn sinh đứa bé này?”

Giang Nhã cười “Bởi vì đó là con của anh, em muốn sinh con của anh, em muốn ở cùng với anh.” Nói xong lại biểu hiện vẻ buồn bã “Nhưng em biết, anh sẽ không ở bên em, nhưng chỉ cần anh nhận cục cưng là được, không có danh phận em cũng không để tâm.”

“Giang Nhã, đứa bé không phải con tôi, tôi sẽ không nhận nó.”

Giang Nhã quỳnh lên, mặt trắng đi “Chiến Nam, đứa bé là con của chúng ta, là của chúng ta.”

Giản Chiến Nam nhướn mày “Nếu đã thế thì được rồi, đi làm xét nghiệm DNA, nếu chứng minh được đứa bé này là con tôi, tôi sẽ nhận, hơn nữa sẽ cho cô công bằng.”

Giang Nhã im lặng.

“Như thế nào?”

“Anh đính hôn, hơn nữa vì sao đột nhiên lại tìm em đi xét nghiệm DNA?”

Giản Chiến Nam tới gần Nhã Nhi, trầm giọng nói “Giang Nhã, không phải cô chạy tới nói với mẹ tôi là cô có thai hay sao, em tôi thích trẻ con như thế nào cô cũng biết, hơn nữa nếu là con của tôi thì tôi sẽ không cho phép nó gọi người khác là ba.”

“Xin lỗi, chỉ là khi em nghe tin anh đính hôn em rất đau lòng, hi vọng bác gái sẽ giúp em cho nên em mới nói thế.” Đứa bé là con của Giản Chiến Nam, khoảng thời gian đó cô chỉ có hần nên chắc chắn là thế. “Nếu như thế, được rồi, em đi làm DNA, nếu đứa bé là con của anh thì anh phải cho em cổ phần của công ty, như vậy con của em mới có thứ để đảm bảo, em biết, em không có cơ hội để ở bên anh, anh nghĩ sao cũng được, em cũng chỉ vì con thôi.”

Không thể vào nhà họ Giản thì cô phải có tài sản của nhà họ Giản, lúc đây Giang Nhã muốn lợi dụng đứa bé để vào được nhà họ Giản, làm cô chủ để tiếp tục cuộc sống giàu sang của cô, nhưng suy tính đã thất bại, mà giờ Giản Chiến Nam đến lại nói cần đứa bé, chứng minh đó là con của hần, dù sao Tiểu Hoành bị cầm, chả làm được gì, cô cũng nghe nói mẹ hần bị ung thư, nếu mẹ hần nói hần nhận con thì cô lại càng có lợi thế.

Giản Chiến Nam hừ lạnh, cũng nói rất khẳng định: “Có thể, đối với con nói dối của tôi tôi sẽ không keo kiệt.”

“Được rồi, em đi làm xét nghiệm, bệnh viện thì anh chọn.”

“Lái xe”. Giản Chiến Nam chỉ nói câu đơn giản, Hàn Chấn Dạ lập tức lái xe tới bệnh viện.

Giang Nhã đi làm xét nghiệm, cô ta không hề lo lắng, sau lần ở khách sạn đó thì cô có thai, trăm phần trăm là của Giản Chiến Nam, tuyệt đối không sai, chờ sau khi có kết quả cô sẽ có được cổ phần của tập đoàn Hồng Nghiệp, chỉ trong mơ thôi cũng phải cười.

Một tuần chờ kết quả, Giang Nhã luôn rất vui mừng, còn Mạc Mạc thì đem toàn bộ tâm tư để lên người con, Giản Chiến Nam hần sẽ xử lý tốt mọi chuyện mà không cho cô những tay vào nên cô chỉ ngồi chờ kết quả.

Mạc Mạc hỏi Mạc Bảo cuộc sống mấy năm qua như thế nào, Giang Nhã có ức hiếp nó hay không, Mạc Bảo chỉ viết không có, nhưng Mạc Mạc có thể thấy được mỗi khi cô hỏi về chuyện quá khứ thì Mạc Bảo đều có sáng về cô đơn, tuy Mạc Bảo không nói nhưng vì nó quá thông minh và trưởng thành sớm nên nghĩ không muốn để bố mẹ biết gì, vì sao Mạc Bảo không thể nói chuyện, rốt cuộc bị tổn thương gì mà gây ra chương ngại tâm lý lớn như thế.

Mạc Bảo không nói là vì muốn giấu Giản Chiến Nam và Mạc Mạc, nhưng chính Giản Chiến Nam và Mạc Mạc cũng biết được những chuyện không tốt

mà Mặc Bảo phải chịu mấy năm qua. Mỗi ngày Mặc Mặc đều cùng lái xe đưa Mặc Bảo đi học, làm bữa sáng và tối cho Mặc Bảo, đưa cơm trưa, vì lo cho Mặc Bảo nên mấy hôm nay Mặc Mặc đều ở trong khu nhà cao cấp bấy lâu nay cô vẫn ở.

Giản Chiến Nam vui vẻ, mỗi ngày có thể thấy Mặc Mặc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn đôi mắt ảm đạm của cô lại sáng lên, hẳn hy vọng Mặc Mặc mãi vui vẻ như thế, mãi cười như thế.

Đào mất một tuần trôi qua, đã có kết quả xét nghiệm, Giản Chiến Nam và Nhã Nhi cùng tới bệnh viện, hẳn nhìn kết quả xét nghiệm chỉ cười lạnh, Nhã Nhi vội vàng cướp tờ giấy kết quả, đọc xong thì rất kích động, cơ thể lạnh đi, run lẩy bẩy, mặt cũng trắng bệch: “Không...không thể, sao có thể như thế...không phải con của anh, sao có thể chứ.....không có khả năng đó, không thể...”

“Giang nhã, sau này đừng quán lấy tôi nữa, cũng đừng tìm mẹ tôi nữa, đứa bé trong bụng cô không có quan hệ gì với nhà họ Giản cả.”

“Không!” Giang Nhã khóc thê lương, liền túm lấy cánh tay của Mặc Mặc, hỏi điên cuồng: “Rốt cuộc là chuyện gì, sao lại thế này?”

“Cô còn không biết thì làm sao tôi biết được.” Giản Chiến Nam đẩy tay Giang Nhã ra “Có thời gian hỏi tôi còn không bằng đi tìm ba của đứa con trong bụng cô thì tốt hơn, không tiếp cô được.”

Giản Chiến Nam nói xong thì nhanh chóng rời đi, Giang Nhã thiếu chút nữa là ngã trên mặt đất, sao đứa bé không phải là con của Giản Chiến Nam, vậy ai là ba của đứa bé, là ai? A.....đầu cô hỗn loạn như sắp nổ ra, đứa bé là con ai, là của ai, cái thai hoang trong bụng cô rốt cuộc là của ai?

Edit: Tâm tình thất thường, nên làm truyện và up truyện cũng thất thường, mọi người thông cảm, lần này up nhanh để mọi người đỡ chờ, bù đắp sự chậm trễ thời gian qua :))keke

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Giang Nhã hồn bay phách lạc đi về nhà, ba Giang đang đọc báo trong phòng khách, còn mẹ Giang đi trong phòng ngủ ra, thấy dáng vẻ bị kích động của Giang Nhã thì không khỏi lo lắng, đi qua đỡ Giang Nhã “Xảy ra chuyện gì rồi, có phải không được khỏe không?”

Giang Nhã đang hoang mang lo sợ, vội túm lấy cánh tay của mẹ khóc lóc: “Mẹ! đứa bé trong bụng con không phải là con của Giản Chiến Nam, con phải làm sao đây, bây giờ con phải làm sao?”

“Cái gì?” ba Giang nghe Giang Nhã nói thì đột nhiên ngồi bên cạnh: “Con nói cái gì, sao lại thế? Không phải con nói đứa bé là con của Giản Chiến Nam sao? Hà? giờ sao lại không phải?”

“Kết quả xét nghiệm...kết quả thì đứa bé không phải con của anh ta.. con không biết sao lại như thế này.” Giang Nhã đau khổ đưa tay che mặt lại, khóc cũng không có sức mà khóc, chỉ yếu đuối dựa vào trên vai mẹ khóc không tiếng động.

Ba Giang suy sụp ngồi đó, đôi mắt trầm lại “Xong rồi, xong rồi...thật là vô dụng, bản thân mang thai con ai cũng không biết, con nói con xem...”

“Được rồi, bớt cãi nhau đi.” Về mặt của mẹ Giang cũng đầy mây đen “Nếu đứa bé không phải là con của Giản Chiến Nam thì đứa bé...” ngay cả ba đứa bé là ai cũng không biết?

“Con không biết, không biết, mẹ, con nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ?”

Mẹ Giang thấy Nhã Nhi kích động thì hơi lo lắng, rồi an ủi: “Trước tiên con đừng khóc, đi lên lầu nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì mai hãy nói, có mẹ ở đây con đừng sợ.”

“Ừm.” Giang Nhã khóc thút thít đi lên lầu nghỉ ngơi.

Thấy Nhã Nhi vào phòng, mẹ Giang ngồi trên sofa nhìn chòng: “Vậy nên làm sao bây giờ, đứa nhỏ trong bụng đã 5 tháng, mà con ai cũng không biết.”

“Tôi đi điều tra một chút, xem đứa nhỏ là con của ai rồi lại quyết định.” Ba Giang đau khổ đưa tay dờn trán, sự tình đã không còn khống chế được ông phải tìm ra cách khác.

Ba Giang bảo anh cả của Giang Nhã đi điều tra, tìm ra được phòng khách sạn ngày đó Giang Nhã thuê, kiểm tra camera thang máy của ngày đó, quả nhiên thấy được dáng vẻ say khướt của Giang Nhã, nhưng cô bị một người đàn ông ôm đưa lên phòng.

Người đàn ông đó khoảng hơn 40 tuổi, cao 1m70, là một người đàn ông bình thường, sau khi điều tra thì biết thêm ông ta là ông chủ một công ty nhỏ,

không tiếng tăm, hơn nữa đã có vợ con, con gái cũng đã 10 tuổi.

Khi Giang Nhã xem camera thấy mình bị một người đàn ông diện mạo bình thường còn hơn 40 tuổi ôm lấy, cô chỉ cảm thấy ghê tởm nên liền chạy vào phòng vệ sinh để nôn, thế mà cô có con với một người như thế, cô điên lên mất, cô xem gương mặt mình trong gương, rồi nhìn cái bụng tròn vo phản chiếu trong gương thì khóc càng thê lương hơn.

Sao có thể như thế, sao lại có thể, lúc đầu tính kế với Giản Chiến Nam, không ngờ chính mình lại rơi vào địa ngục không cách nào thoát được, cô, Giang Nhã thế mà mang thai con của một người trung niên, một người đàn ông đã có vợ có con, không, cô chỉ mới 27 tuổi, sao có thể sinh ra một đứa bé để tiêu tán tuổi thanh xuân của cô như thế, cô không cần! cô điên lên giờ tay đánh vào bụng mình, mặt thì tái nhợt.

“Nhã Nhi, con bình tĩnh một chút.” Mẹ Giang đi vào liền giữ chặt tay Giang Nhã, thấy Giang Nhã đã mất đi lý trí thì mẹ Giang liền mắng nhẹ; ‘Con như thế sẽ làm bản thân mình bị thương, con bình tĩnh một chút.’

Giang Nhã dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn mẹ với ánh mắt hoảng sợ “mẹ, con không cần đứa bé này, nó không phải con của Giản Chiến Nam, ba nó là một người đàn ông đã có vợ con, con không cần, không cần!”

Mẹ Giang trấn an Giang Nhã kích động “Được rồi, được rồi, mẹ hiểu, con nghỉ tốt một chút, dù đứa bé là con của ai thì nó cũng là con của con, đã năm tháng rồi, con bỏ được nó sao?”

Ánh mắt Giang Nhã vô hồn nhìn mẹ, lại nhìn bụng của mình, đứa bé, năm tháng, cô lưỡng lự, nghĩ bản thân mình từ nay về sau bị vậy bản thì vội lắc đầu “Mẹ, con không cần, không cần”

“Không cần. .... vậy tới bệnh viện!”

“Đứng, đứng, đi bệnh viện”. Giang Nhã nói xong thì tựa vào mẹ để đứng lên, đi bệnh viện phá nó, cô vẫn là cô, đứa bé này không phải là điều cô muốn, không phải!

Lúc đón Tiểu Hoàn tan học Mạc Mạc không ngờ Giản Chiến Nam cũng tới, mấy ngày nay cô ở trong nhà cũ của cậu nhỏ, cậu nhỏ không về nên để nhà cho cô ở tạm thời, đưa đón Tiểu Hoàn đi học đều tiện hơn.

Mẹ con vừa nhận nhay nên đa số thời gian cả hai mẹ con đều ở bên nhau, chỉ một chút thời gian là thuộc về Giản Chiến Nam, tuy Tiểu Hoàn còn nhỏ nhưng bé cũng hiểu được ba mẹ đã ly hôn, ly hôn thì không thể ở cùng nhau được, ở vườn trẻ cũng có rất nhiều bạn có ba mẹ ly hôn, ba mẹ của mấy bạn cũng không ở cùng nhau, bé chính là một trong số đó.

Tiểu Hoàn cũng biết ba chọn cách ly hôn là vì bà nội, bà nội không thích mẹ cho nên ba phải ly hôn, làm tổn thương mẹ, đoán rằng mẹ sẽ không tha thứ cho ba, bây giờ mẹ vẫn đề tâm tới ba xem ra là vì nể mặt mũi của bé, hơn nữa ba đã có vị hôn thê, tương lai sẽ có một người phụ nữ khác vào ở trong nhà của ba, bé rất buồn, đến lúc đó thì phải làm sao đây?

Sau khi tan học đi ra, đầu tiên Tiểu Hoàn thấy Mạc Mạc, rồi lại thấy mẹ đang giữ khoảng cách với ba không xa, ai, hai người lớn này, rõ ràng quen biết nhau như thế nhưng sao lại bày ra sáng về không ai biết ai? Bé thật khó xử, chạy vào lòng mẹ hay chạy lại với ba đây, cuối cùng bé gái đầu chọn cách đứng yên một chỗ.

Hắc hắc, cuối cùng bé thấy cả ba mẹ đều đi tới hướng mình, bé có thể thuận tiện ôm cả ba và mẹ, nhưng xe ba bên trái, xe mẹ bên phải, thế phải lên xe của ai đây?

Đang lúc Tiểu Hoàn buồn rầu thì Giản Chiến Nam buông lỏng tay ra, ý rõ là ba sẽ không tranh đoạt Tiểu Hoàn với mẹ, Mạc Mạc cười với Giản Chiến Nam “Tôi đưa Mạc Bảo về.”

“Ba, tạm biệt!” Mạc Bảo đưa tay ra vẫy ba tội nghiệp đẹp trai đang đứng đó, vừa vẫy vừa đi tới hướng đỗ xe của Mạc Mạc, quay đầu lại vẫn thấy ba cô đơn đứng đó, không nhìn được nên quơ quơ tay của Mạc Mạ “Mẹ!”

Mạc Mạc nhìn con đầy yêu thương, xoa đầu con hỏi dịu dàng: “Sao thế bảo bối của mẹ!”

Mạc Bảo thờ dãi “Mẹ, mẹ nhìn xem một mình ba đứng đó rất đáng thương, tối nay chúng ta để ba đi cùng đi, về nhà rồi cùng nhau ăn tối được không?”

Mạc Mạc không đành lòng để cho Mạc Bảo thất vọng, hơn nữa Giản Chiến Nam cũng là ba của Mạc Bảo, cô không muốn chuyện của người lớn sẽ ảnh hưởng đến trẻ con, cô phải yêu thương Mạc Bảo thật tốt, để cho con vui vẻ, dù cô và Giản Chiến Nam đã ly hôn rồi nhưng cũng muốn để cho Mạc Bảo có một gia đình ấm áp.

“Được rồi, vậy Mạc Bảo chịu trách nhiệm đi chuyển ý tới người đáng thương đang đứng ở kia nhé.” Mạc Mạc mỉm cười, buông tay Mạc Bảo ra, Giản Chiến Nam đáng thương sao, sao cô không cảm thấy thế.

Mạc Bảo thận trọng nhìn mẹ, từ từ không chịu chạy đi, Mạc Mạc nghi ngờ “Sao thế? thay đổi chú ý rồi sao, sao lại nhìn chằm chằm vào mẹ thế?”

Mạc Bảo đưa bàn tay nhỏ bé nâng cằm, đáng vẻ một ông cụ nói: “Xưa có câu, lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy bể, còn có câu ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, con đang nghiễm nhiên có phải mẹ tự nguyện hay không, nếu mẹ không vui thì sẽ không đưa theo ba đáng thương nữa!”

Nếu lời này là nói ra từ miệng người lớn thì không có gì, nhưng lại được nói ra từ miệng đứa con sáu tuổi của mình thì cảm giác lại không thế, Mạc Mạc

dở khóc dở cười “Con trai bảo bối, con theo học ai cái đáng về đó thế, được rồi, trong lòng mẹ không phải kim, cho nên không mất hứng đi đi.”

Mạc Bảo dò xét “Chẳng lẽ mẹ không phải phụ nữ sao?”

Gi? Chuyện gì đây? Mạc Mạc nghen cười, hất mặt lên “Nếu không đi, mẹ sẽ thay đổi chủ ý.”

Mạc Mạc vừa dứt lời thì Mạc Bảo đã xoay người chạy tới nơi Giản Chiến Nam vẫn đứng từ nãy giờ, nói luyên thuyên mấy câu, thì khuôn mặt của Giản Chiến Nam tươi cười hẳn lên, cười về phía với Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc lại tròn mắt lên khiến nụ cười của Giản Chiến Nam chợt hững.

Cuối cùng Giản Chiến Nam cũng lên xe, xe Mạc Mạc là xe mới nên Mạc Mạc tiện thể thuê Tiểu Lưu để lái xe cho tiện đưa đón Mạc Bảo. Tiểu Lưu là người do Giản Chiến Nam giới thiệu, kỹ thuật lái xe tốt, lại tin tưởng được nên Mạc Mạc cũng đồng ý.

Sau khi về tới nhà, Mạc Mạc bảo Tiểu Lưu về nghỉ, sau đó ba người đi lên lầu, Mạc Mạc không tiếp đón gì với Giản Chiến Nam, nhưng Mạc Bảo thì lấy dép trong nhà cho Giản Chiến Nam, sau đó cầm tay của Giản Chiến Nam để đưa hắn đi xem phòng của bé.

Sau khi thay đồ xong Mạc Mạc vào bếp nấu cơm tối. Rửa đồ ăn rồi thái nhỏ, trong lúc đó Mạc Mạc nghĩ bây giờ Mạc Bảo và Giản Chiến Nam đều đang ở trong nhà cô, hơi thất thần nhưng vì đó là con của cô, cho nên cô sẽ không thể hoàn toàn cắt đứt được với hắn, cô phải chỉnh lại tâm tình và cảm xúc của mình thật tốt.

“A.” trong lúc không chú ý Mạc Mạc đã cắt trúng tay, chưa đợi cô phản ứng lại thì đã có một bóng dáng cao lớn chạy vào túm tay cô rồi cho vào trong miệng nút lấy máu, Mạc Mạc sững sờ nhìn Giản Chiến Nam, cô nhin đau rút tay mình ra rồi nói: “Tôi không sao.”

Tầm mắt của Giản Chiến Nam vẫn không rời khỏi vết thương trên tay cô, lo lắng nói: “Có hòm thuốc không, anh băng bó giúp em.”

“Không cần đâu, vết thương nhỏ tự tôi xử lý được.” Mạc Mạc nói xong thì đi ra khỏi phòng bếp, còn Giản Chiến Nam bị Mạc Mạc bỏ lại sau lưng, hắn đứng đó nhìn bóng dáng cô rời đi, cô đau, cô khó chịu hay gì khác thì cũng không có quan hệ gì với hắn, cô không hề cần hắn, nhưng trong lòng lại khó chịu đến mức nói không ra lời.

Mạc Mạc lấy hòm thuốc, khử trùng, lúc đang tự băng bó thì Mạc Bảo đi từ trong phòng ngủ ra nhìn Mạc Mạc đang quấn băng, bé đi qua, cầm tay Mạc Mạc hỏi với vẻ lo lắng “Mẹ có đau không?”

“Không đau, bảo bối của mẹ đừng lo lắng.”

“Mẹ, con giúp mẹ nhé.” Mạc Bảo nói xong thì cầm lấy băng gạc trong tay mẹ, rồi cẩn thận băng bó cho mẹ, quấn từng vòng một rồi cột thành một nút thắt rất dễ thương.

Hai người đồng thời nhìn ngón tay bị băng bó của Mạc Mạc, ngón tay bị Mạc Bảo bó lại chẳng khác gì một cái bánh chưng, Mạc Bảo nhut chí “Mẹ, có phải mẹ cảm thấy con rất ngoan không?”

“Sao có thể được, bảo bối của Mạc Tiêu Hữu sao lại ngoan được.” Mạc Mạc nói xong thì cầm lấy di động, chụp đầu vào với Mạc Bảo rồi để ngón tay bị thương được băng bó như cái bánh chưng ở gần khuôn mặt của bé “Chụp ảnh kỷ niệm nào!”

Tách tách, bức ảnh chụp xong, bức ảnh hai mẹ con và ngón tay bị thương, như tìm được trò chơi, hai mẹ con thi nhau chụp ảnh, hai mẹ con chơi đùa nên Mạc Mạc quên mất mình còn phải nấu cơm, lúc Giản Chiến Nam đi ra khỏi phòng bếp, nói với hai mẹ con rằng có thể ăn cơm tối rồi thì Mạc Mạc mới giật mình, cô và Mạc Bảo chơi quá vui nên quên mất phải nấu cơm rồi.

Lúc ba người cùng ngồi vào bàn ăn, Mạc Bảo đánh giá bữa ăn một chút, thức ăn trên bàn đều là đồ chay, không có chút thịt nào cả, cả chua xào trứng, khoai tây sợi xào, khoai tây sợi không bằng nói là khoai tây cục thì đúng hơn, còn có chút ít rau xào, đồ ăn rất đơn giản, rồi nhìn com nhào choẹt trong bát com, không biết đây là com hay cháo nữa.

Mạc Bảo thấy Mạc Mạc lẫn lữ cầm đũa ăn, ba của bé thường luôn bình tĩnh nhưng giờ lại bày ra đáng về không yên thế kia, như sợ mẹ sẽ ghét đồ ăn, bé cầm đũa trong tay Mạc Mạc “Mẹ, chúng ta không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, đây cũng là thức ăn, tuy hơi khó coi nhưng con cam đoan com ba làm có thể ăn được, hơn nữa ăn chay có lợi cho sức khỏe, mẹ ăn đi.”

Mạc Mạc cười tươi, nghe được lời Mạc Bảo nói rồi nhìn Mạc Bảo của cô, cô liền cảm thấy thỏa mãn, không có chuyện gì không vui, không có chuyện gì đau khổ hết, chỉ vì một câu nói của Mạc Bảo mà cô cảm thấy tủi và vui mừng.

Giản Chiến Nam nhìn nụ cười trên mặt cô khiến tim hắn như lỡ nhịp, hắn thích nhìn cô cười, thích ánh mắt sáng ngời của cô, thích nhìn bóng dáng cô và Mạc Bảo hòa thuận vui vẻ, thoải mái.

“Ăn cơm đi!” Mạc Mạc cười nói, gấp rau cho Mạc Bảo, tay nghề của Giản Chiến Nam cô cũng biết, tuy không phải là món ăn ngon nhưng vẫn có thể ăn, cũng nấu chín được, nhưng cô sợ Mạc Bảo không ăn được.

Mạc Mạc và Mạc Bảo ăn com, Giản Chiến Nam cũng cầm đũa gia nhập bữa ăn, vừa mới ăn một miếng thì tiếng di động vang lên, hắn đứng dậy lấy di động trong túi ra nhìn, thấy người gọi tới là Hàn Chấn Dạ, hắn bắt máy nói đơn giản: “Nói!”

Đầu kia điện thoại hàn Chấn Dạ nói: “Anh Giản, cô gái kia bỏ đứa bé đi rồi!”

“Nên làm sao, cậu xem rồi làm đi.”

“Đã biết anh Giản!”

Giản Chiến Nam tắt điện thoại rồi ngồi xuống ăn cơm. Cơm tối Giản Chiến Nam ăn rất ngon, tuy ăn không nhiều nhưng đồ ăn không phải là điều quan trọng, quan trọng là được cùng ăn cơm với Mạc Mạc và con là điều hạnh phúc rồi...

Sau khi xuất viện, Giang Nhã nghỉ ngơi 10 ngày, sau đó cô định ra nước ngoài tìm Ước Hàn, có lẽ Ước Hàn lựa chọn cuối tốt nhất của cô, tuy cô không thích hấn nhưng bây giờ cô không còn lựa chọn nào khác.

Ngay lúc âm thầm tính toán nhưng cô ta không ngờ được có chuyện xảy ra, cô bị bắt, là nghi can trong vụ án lừa đảo mua bán trẻ em, cô không hiểu mình làm gì sai, cô lừa đảo chuyện Tiểu Hoành, cô phạm tội, cô sẽ bị trừng phạt?

Không, sao cô có thể ngồi tù được, cô không thừa nhận, kiên quyết không thừa nhận, vì thế nên lúc tra khảo cô liều chết không chịu thừa nhận mình có tội, nhưng cảnh sát tìm được bằng chứng năm đó cô mua chục nhân viên bệnh viện, còn có bác sĩ đỡ đẻ và trợ lý, cùng giám định quan hệ của Tiểu Hoành và mẹ, chứng minh Tiểu Hoành không phải là con cô ta, từ đó chứng minh được năm đó cô ta đã bỏ tiền để mua chuộc nhân viên bệnh viện để trộm Tiểu Hoành đi, khiến Mạc Mạc nghĩ rằng con đã chết.

Trên tòa án, Luật sư biện hộ cũng không cãi được tội cho cô ta, tòa tuyên án, Nhã Nhi bị phạt tù có thời hạn là 5 năm. Khi nghe thấy kết án, Nhã Nhi khóc gào trên tòa: “Tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn ngồi tù.”

Cô ta hiểu được tất cả đây là sự sắp đặt của Giản Chiến Nam, hấn đã biết cô bỏ thuốc trong rượu, cho nên đã bày trò ngược lại để cô ngủ với người đàn ông khác, sau đó lại xuất hiện trước mặt cô để cô nghĩ rằng một đêm xuân tình đó là hấn, để cho cô mang thai đứa bé không rõ lai lịch, muốn cô sinh đứa bé đó, nhưng trước đó lại cho cô biết sự thật đứa bé kia không phải con của hấn, hấn rất độc ác....

Bây giờ hấn phát hiện ra bí mật của Tiểu Hoành, cho nên hấn đã trừng phạt cô, hấn đưa cô đi làm xét nghiệm, để cho cô biết đứa nhỏ không phải con của hấn, hấn biết cô sẽ không muốn đứa bé đó, đúng vậy, hấn biết rõ cô, cô không cần đứa con đó, cho nên sau khi cô bỏ con đi thì hấn lập tức báo cảnh sát bắt cô.

Không để cho cô một con đường sống, nếu còn có thai thì cô có thể hoãn chấp hành hình phạt, nhưng cô đã bỏ đứa bé nên lập tức cô phải ngồi tù, năm năm, năm năm sống cuộc sống trong tù ngục, sao cô có thể chịu đựng được.

Nếu cô lương thiện một chút, nếu cô để lại đứa bé kia thì bây giờ cô sẽ không phải ngồi tù ngay lập tức, cô có thể nghĩ cách, nhưng bây giờ thì chờ đợi cô là năm năm ngồi tù.

“Tôi không muốn ngồi tù... Giản Chiến Nam, anh rất ác... Là anh sắp xếp... là anh...” Nhã Nhi tức giận khóc rống lên, tê liệt ngồi ở chỗ bị cáo, cô không muốn ngồi tù.

Mạc Mạc và Giản Chiến Nam nhìn Nhã Nhi nổi điên, cô chỉ có sự lạnh lùng, cô với Nhã Nhi chỉ có hận, cô thờ dài, hận cô ta trộm đi Tiểu Hoành, theo cô ta khai báo, Tiểu Hoành không biết nói là vì cô ta, Tiểu Hoành bướng bỉnh nên cô ta không chỉ đánh miệng của Tiểu Hoành mà con để cho Tiểu Hoành ăn đồ ăn bẩn, bỏ vào trong phòng tối, từ đó khiến Tiểu Hoành không thể nói được.

Đau lòng cho con đến mức không nói nên lời, con cô mấy năm nay chịu khổ không ít, Nhã Nhi, cô chỉ vì trả thù Giản Chiến Nam, vì cô ta nhúng tay vào tình cảm của họ nên khiến mọi người đều bất hạnh, cô ta đã hủy đi hạnh phúc của bốn người, trong đó có một người là cô ta.

Tuyên án chấm dứt, Nhã Nhi cũng bị áp giải đi, lúc quan tòa đi ra khỏi tòa án, Nhã Nhi và Mạc Mạc với Giản Chiến Nam cùng lúc đi ra, ánh mắt giận giữ nhìn Mạc Mạc và Giản Chiến Nam “Giản Chiến Nam, Mạc Tiêu Hữu, hai người hại tôi như thế, hai người cũng không được chết từ tế đâu, cô và con của cô đều cùng xuống địa ngục, tôi rất hối hận vì để lại mạng cho tên tạp chủng kia, tôi nên giết nó, nên giết nó...”

Mạc Mạc không thể nhịn nên giáng một cái tát, bóp, đánh vào mặt Nhã Nhi: “Sự tình đến nước này mà cô không biết hối cải, Giang Nhã, hãy hưởng thụ cuộc sống trong ngục tù của cô đi, tôi và con tôi sẽ sống thật hạnh phúc và vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Diên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88

Giang Nhã ngồi tù, Mạc Mạc và Mạc Bảo mẹ con nhận nhau, chuyện vui này bạn bè của Giản Chiến Nam đều biết, lúc trước vẫn cho rằng Mạc Bảo là con của Giản Chiến Nam và Giang Nhã, bây giờ mới biết là con của Mạc Mạc, do năm đó sinh ra bị chia cắt. Ai cũng cảm than Giang Nhã là một cô gái dịu dàng nhu nhược nhưng không ngờ lại làm được những chuyện độc ác như thế.

Buổi tối mọi người tổ chức một cuộc tụ họp, đầu tiên là chúc mừng Mạc Bảo đã nói chuyện được, hai là chúc mừng người xấu bị trừng phạt, ba là chúc mừng mẹ con nhận lại nhau, địa điểm được tổ chức ở căn nhà cao cấp của Giản Chiến Nam, những người tới đều là anh em tốt của Giản Chiến Nam.

Nhân vật chính là Mạc Bảo nên Mạc Mạc không thể không tham dự, cô vẫn thoải mái tới nhà của Giản Chiến Nam. Ngoại trừ bạn bè cùng anh em quen biết của Giản Chiến Nam thì Cẩm Từ cũng là người không thể thiếu, cô ôm con gái cùng khoác tay chồng tới, rất ồn ào và náo nhiệt.

Cẩm Từ thấy Mạc Bảo đẹp trai đáng yêu nên không nhịn được ôm lấy Mạc Bảo giới thiệu: “Mạc Bảo, làm quen với cháu một chút, dì là chị em tốt nhất của mẹ cháu.”

Mạc Bảo rất bình tĩnh, chào hỏi lễ phép: “Cháu chào dì Cẩm Từ, mẹ cũng thường xuyên nói đến dì, Ngưỡng mộ đã lâu.” Nói xong thì đưa bàn tay nhỏ bé ra bắt tay với Cẩm Từ, còn Cẩm Từ thì như gặp ma đứng trơ mắt nhìn Mạc Mạc “Mạc Tiêu Hữu, sao mình lại trở thành dì.”

Mạc Mạc cười, giữ mặt mũi cho Cẩm Từ, sửa sai cho con: “Con à, phải gọi là mẹ nuôi.”

Cẩm Từ cười: “Đúng rồi, tốt xấu thì cũng phải gọi một tiếng mẹ nuôi chứ.”

“Mẹ nuôi xinh đẹp.”

Mạc Bảo sửa lại cách xưng hô khiến Cẩm Từ cười toe toét, vội ôm con gái đang ở trong lòng chồng ra khoe khoang, ngồi bên cạnh Mạc Bảo nói: “Đây là em gái Khâu Hình, sau này phải nhớ yêu thương em đó, biết không? Khâu Hình, gọi anh trai đi, đây là anh Mạc Bảo của con đó.”

“Anh...anh.” Khâu Hình dùng giọng nói trẻ con gọi Mạc Bảo, đôi tay mũm mĩm ôm lấy khuôn mặt của Mạc Bảo, vỗ bẹp bẹp lên, rồi hôn một cái, nhân tiện trét nước miếng lên trên mặt của Mạc Bảo.

Mạc Bảo đưa tay lau nước miếng, rồi để hai tay ra sau lưng, nhìn cô bé phẩn điều này ngọc trong lòng Cẩm Từ thì nói có vẻ rất thật: “Cháu không muốn làm anh trai, dứt khoát đợi tới khi cháu trưởng thành thì sẽ cưới em ấy làm vợ, như vậy thì có thể bảo vệ em cả đời.”

Lời nói của Mạc Bảo khiến mọi người trong phòng đều cười, Mạc Mạc thì không những đỡ khóc đỡ cười mà còn là kinh ngạc.

Mạc Bảo thấy mọi người đều cười nên tức giận nói: “Con thực sự nói thật đó, nhưng lại bị mọi người cười, con là một đứa trẻ biết chuyện và trung thực.”

Mọi người lại càng cười hơn, sao một đứa bé sáu tuổi lại nói chuyện được như thế, Minh thiếu đi tới bên cạnh Mạc Bảo, có ý giỡn với nói: “Mạc Bảo à, cháu làm sao chỉ chơi với mấy cô gái thế, cháu nhìn xem bên kia có mấy chú cũng đến thăm cháu kìa, cháu không tiếp đón chút sao? Còn nhỏ mà đã háo sắc như thế?”

Mạc Bảo liếc mắt, bé đã chào hỏi mọi người rồi mà, Nhưng bé thừa nhận mẹ và mẹ nuôi Cẩm Từ cùng Khâu Hình hấp dẫn hơn nhiều mấy ông cụ đó, nhưng bé cũng không chịu để mấy người này trêu đùa “Đồng tính tương ích.”(Ý chỉ cùng giới thì bài xích nhau.)

Minh thiếu không trêu đùa được Mạc Bảo nên nói “Ai nói chú đồng tính, chú không phải, sao cháu không chơi với chú.”

Mạc Bảo đánh giá Minh thiếu “Không phải chú muốn còi quần áo để chứng minh chú là con gái?”

Minh thiếu không nói gì, chỉ nhìn về mặt đầy ý cười của Giản Chiến Nam: “Đứa con này của cậu thật là sáu tuổi à? Là một tiểu quý nhỏ.”

Mạc Bảo âm thầm lắc đầu, không phải nó già dặn mà chú này quá ngây thơ được chưa.

Trong lòng Mạc Mạc rất đau xót đối với sự già dặn của Mạc Bảo, nếu không phải trải qua đau khổ thì làm sao Mạc Bảo phải già dặn như thế chứ, cô rất áy náy với Mạc Bảo vì cô đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Lúc Mạc Mạc đang thất thần với suy nghĩ của mình thì Cẩm Từ nhúc tay cô “Ngây ngốc gì thế, di động của cậu reo kìa.”

Mạc Mạc hoàn hồn lấy điện thoại trong túi ra, thấy số gọi đến là một số lạ, cô nhận máy thì nghe được một giọng nói người đàn ông “Xin chào, xin hỏi là cô Mạc Tiêu Hữu phải không?”

Mạc Mạc thấy hơi lạ, người đàn ông xa lạ này là ai, tìm cô có dụng ý gì không “Tôi đây, anh là?”

“Tôi là Tống Lương Thần, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Chuyện gì? Tôi nghĩ tôi không quen anh, có phải anh tìm nhầm người không?”

“Không nhầm, rất xin lỗi vì đã đường đột gọi điện cho cô, tôi muốn nói chuyện ba mẹ ruột của cô, bây giờ cô có rảnh không?”

“Ba mẹ ruột của tôi?” Mạc Mạc gần lại từng từ nhắc lại lời của Tống Lương thần, trái tim bình thản như bị đánh động, nếu như không có người nói đến ba mẹ ruột của cô thì cô dường như đã không nhớ tới chuyện ba mẹ đã mất không phải là ba mẹ ruột của cô, thật ra cô còn ba mẹ ruột nữa.

Trong lòng cô người dưỡng dục cô lớn lên người yêu thương cô chính là ba mẹ ruột của cô mà không phải là ai khác. Mặt cô tái đi, trong đầu trở nên hỗn loạn, nghe trong di động gọi tên của cô, cô mới hoàn hồn “Xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện, tạm biệt.” Mạc Mạc nói xong thì tắt điện thoại.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Mạc Bảo thấy sắc mặt của Mạc Mạc tái đi nên liền lo lắng.

Mạc Mạc khẽ cười “Không có gì đâu bảo bối.”

Dù sao Mạc Bảo cũng chỉ là một đứa trẻ, thấy Mạc Mạc nói thế cũng không hỏi lại, nhưng Giản Chiến Nam cũng chú ý tới Mạc Mạc, thấy thần sắc cô không được tốt, hẳn đang nghĩ người gọi điện tới là ai và có vẻ hơi lo lắng.

Buổi tối mọi người cùng ăn cơm nên rất náo nhiệt, lần đầu tiên Mạc Mạc ăn cơm với nhiều người như thế, nhất là với con trai thương yêu, còn có thêm chị em tốt nữa, đây là lần đầu tiên trong đời của cô.

Có vui vẻ nhưng cũng có phiền não, cuộc điện thoại kia gây phiền não, Cẩm Từ cũng chú ý tới vẻ không yên của Mạc Mạc, cô định hỏi Mạc Mạc sao thế, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu rồi uống rượu.

Dần dần Mạc Mạc bắt đầu cảm thấy mình như bị mê man, cô nói trong lòng rằng không uống nữa, nhưng cô vẫn uống đến say, khi đã chéch choáng say cô nghĩ, nếu họ là ba mẹ ruột của cô thì vì sao lại vứt bỏ cô chứ, rồi vì sao đã vứt bỏ cô rồi lại còn muốn tìm cô về nữa, hơn hai mươi năm qua họ chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, vậy bây giờ sao họ lại đột xuất can dự vào cuộc sống của cô.

Không, cô không cần!

Không biết cơm tối kết thúc từ lúc nào, mọi người không biết đã đi từ lúc nào, trong căn nhà cao cấp khôi phục lại vẻ quanh quẩn, Giản Chiến Nam ôm Mạc Mạc tới căn phòng họ từng ngủ, rồi nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Mạc Bảo lo lắng đi bên cạnh, ghé vào bên giường, tay chổng cằm nhìn Mạc Mạc, hỏi Giản Chiến Nam: “Ba, mẹ uống rượu sẽ khó chịu không, có phải mẹ có chuyện gì không vui nên mới uống rượu không?”

Giản Chiến Nam nhìn Mạc Mạc, hai gò má ửng hồng, đôi môi mọng hé mở, tóc đen như thác nước, rất xinh đẹp, nhưng mảy cô lại nhấn lại chứng tỏ cô thực sự có chuyện phiền lòng, nhưng tâm sự của cô sẽ không bao giờ nói ra với hắn.

Giản Chiến Nam quay đầu nhìn Mạc Bảo, tay vỗ lên mông bé: “Đi ngủ đi, mẹ có ba chăm sóc rồi.”

“Dạ, ba ngủ ngon.” Sau khi nói xong Mạc Bảo cúi đầu hôn chúc ngủ ngon với Mạc Mạc đang bất tỉnh nhân sự, Giản Chiến Nam cười nói: “Con trai, không phải con nhất bên trọng nhất bên nhẹ đó chứ, vì sao không hôn ba?”

“Râu của ba sẽ đâm vào con, Mạc Bảo không muốn hôn cây xương rồng đâu.” Nói xong thì cho Giản Chiến Nam nụ hôn gió rồi xoay người rời đi.

Giản Chiến Nam đưa tay sờ cằm, cây xương rồng à? Sẽ đâm người sao? Hắn bật cười, ánh mắt lại nhìn về Mạc Mạc, rồi đưa tay lên chạm vào ám cô, má nhẵn nhụi, bóng loáng, như một trái trứng chim đã lột vỏ.

Sự đụng chạm của hắn dường như quấy nhiễu tới Mạc Mạc, vô ý thức cô đưa tay vẫy vẫy rồi bỏ xuống, đập vào mắt hắn là vết sẹo rõ ràng trên cổ tay của cô.

Thấy vết sẹo cắt cổ tay của cô khiến lòng Giản Chiến Nam càng đau đớn hơn, hắn cúi người, đưa tay cầm tay cô, đôi môi dẹt trên cổ tay cô và hôn lên vết sẹo đó, thiếu chút nữa hắn đã bức cô tới con đường chết, thiếu chút nữa hắn đã hoàn toàn mất đi Mạc Mạc, hoặc nói, hắn đã mất cô rồi, mất hoàn toàn, lúc hắn lựa chọn buông tha cho cô thì hắn đã hoàn toàn đánh mất cô, hắn cầm bàn tay của Mạc Mạc rồi đánh vào mặt hắn, dù sao đi nữa hắn cũng đã mất cô rồi.

Nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi muốn cho cô một nụ hôn ngủ ngon, nhưng đôi môi hắn không thể kiềm chế được vẫn đặt lên đôi môi của cô, hắn nhớ hương vị của cô, nhớ tất cả mọi thứ của cô nhưng hắn không dám hôn quá sâu, chỉ nhẹ nhàng hôn rồi đứng dậy rời đi...

Lúc Mạc Mạc tỉnh dậy đã là buổi sáng ngày hôm sau, đầu hơi đau, cô mở mắt ra thì nhìn thấy căn phòng quen thuộc, là căn phòng mà cô đã ở gần 7 năm, ở đây có niềm vui, nụ cười nước mắt và sự đau khổ của cô.

Cô xốc chăn lên thấy quần áo mình mặc đã có nếp nhăn, sao cô lại ngủ qua đêm ở đây chứ, cô nhớ là mình đã uống rượu, tay day trán, bước xuống giường, lúc đang đi dép lê thì đi Tở vào.

“Cô....” Di Tở định gọi là cô chủ, nhưng vội vàng sửa lại “Ngài tỉnh rồi, Cậu chủ nhỏ và cậu chủ đã đi ra ngoài rồi, cô rửa mặt rồi đi ăn bữa sáng, cậu chủ đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho cô”(1)

(1) Thực ra tác giả thường dùng cách xưng hô “Tiên sinh” và “Phu nhân”, nhưng do thấy cách gọi đó già so với nhân vật nên mình sửa thành “Cô Chủ” “Cậu chủ” cho nó trẻ.:))hihi

“Cảm ơn di Tở.” Mạc Mạc đi tới nhận quần áo rồi cười nói: “Di Tở, di gọi cháu là Tiểu Hữu hoặc Mạc Mạc là được rồi, ngài này ngài nọ cháu không quen.”

Di Tở cũng cười “Mau thay quần áo rồi ăn sáng, cô xem cô gầy thế này, di Tở nấu canh mà cô thích uống nhất đó.”

“Cảm ơn di Tở.”

Sau khi ăn sáng xong thì Mạc Mạc cũng rời khỏi đó, cô phải về nhà làm cơm trưa, để trưa đưa cơm cho Mạc Bảo, nhưng lúc vừa xuống xe không lâu

thì một bóng người xuất hiện tiến lên chặn đường của cô, Mạc Mạc cô nhìn không lui về sau mà vẫn đứng đó, nhìn thẳng vào người chặn đường cô, là một người đàn ông điềm tĩnh, khoảng 40 tuổi, cô cho rằng cô không biết người đàn ông này.

“Vì sao anh chặn đường của tôi?” Mạc Mạc nhíu mày hỏi.

Người đàn ông vội trả lời: “Tôi là Tổng Lương Thần, hôm qua chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại.”

Là anh ta, là người đàn ông nói chuyện về ba mẹ ruột với cô, nhưng Mạc Mạc lại nói không khách khí: “Anh Tổng, tôi đã nói rất rõ, chuyện kia tôi không muốn nhắc tới nữa, tôi chỉ biết ba mẹ của tôi đã qua đời, tôi không có quan hệ gì với người khác nữa.”

“Cô Mạc, có lẽ cô oán hận ba mẹ ruột của mình đã vứt bỏ mình, cho nên mới không muốn nói đến chuyện đó, đúng không? Nhưng sự tình không như cô nghĩ đâu, tôi hy vọng cô có thể bình tĩnh nghe tôi nói.”

Mạc Mạc do dự, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, nếu anh ta muốn nói thì cứ nghe. Hai người tìm một quán trà trong tiểu khu, Mạc Mạc không nói gì, Tổng Lương Thần mở túi công việc lấy ra bức ảnh, đặt lên bàn hướng về phía Mạc Mạc, Mạc Mạc nhìn bức ảnh, đã hơi ố vàng, một đôi vợ chồng trẻ ôm cô con gái trong lòng, hai bên là hai bé trai tầm hai ba tuổi, Mạc Mạc cảm giác được khuôn mặt của cô và người con gái trong ảnh có phần giống nhau, trong lòng cô lại thêm ngổn ngang.

Rồi cô nhìn tiếp thì thấy bên cạnh có biên bản năm đó của bệnh viện, mẹ của Mạc Mạc, Lương Tĩnh Thi, còn một người sản phụ tên là Thu Nguyệt, con của mẹ Mạc Mạc sinh ra đã chết, còn Lương Tĩnh Thu và Thu Nguyệt đều sinh con gái.

Tổng Lương Thần quan sát sắc mặt của Mạc Mạc, cảm thấy cô không có biểu hiện không quan tâm nên nói: “Đôi vợ chồng trong ảnh chính là ba mẹ ruột của cô, ba cô là Tần Vận Lý, mẹ là Lương Tĩnh Thu, hai cậu bé trai kia là anh trai của cô, cô bé kia... nói sao nhỉ, đó là cô, gọi là Tần Kha.” Tổng Lương Thần chỉ vào cô bé trong bức ảnh nói với Mạc Mạc.

“Tôi?” Mạc Mạc nghi ngờ nhìn về phía Tổng Lương Thần, bao nhiêu ảnh chụp lúc bé của cô đều do ba mẹ giữ lại làm kỷ niệm, từ nhỏ đến lớn đều có, cô bé trong bức ảnh sao có thể là cô? Hơn nữa, không phải cô vừa sinh ra là bị vứt bỏ ngay sao?

“Năm đó vì sơ sẩy của bệnh viện, cô và cô bé trong ảnh bị bé nhầm.” Tổng Lương Thần nhìn biểu tình kinh ngạc của Mạc Mạc rồi nói tiếp: “Ông Tần và bà Tần cũng vừa mới biết không lâu đây. Biết đứa bé họ nuôi dưỡng hai mươi năm nay không phải là con ruột của họ, nói cách khác ba mẹ Tần Kha đã tặng cô cho người khác.”

“Nói cách khác không phải tôi bị ba mẹ vứt bỏ, chính là sơ xuất của bệnh viện nên tôi và Tần Kha bị nhầm thân phận?” Mạc Mạc nhìn mọi người trong ảnh chụp mới cảm thấy trên đời có bao nhiêu chuyện kỳ quái, có bao nhiêu điều là bất đắc dĩ.

“Cô Mạc, cô đã sớm biết ba mẹ đã nuôi cô không phải là ba mẹ ruột đúng không?” Tổng Lương Thần nhìn phản ứng của Mạc Mạc rồi nói tiếp: “Quả là như thế, nếu không phải Tần Kha có chuyện ngoài ý muốn thì sợ là bí mật này sẽ không ai biết được.”

“Tần Kha bị sao vậy?”

“Đã chết, mấy tháng trước cô ấy có chuyện ngoài ý muốn, lúc cần truyền máu mới biết được... cô ấy không phải con của ông Tần và vợ... nhưng cái chết của Tần Kha với ông Tần và vợ cũng là đả kích lớn, cô con gái nuôi từ bé, cũng giống như con ruột mình vậy...”

Mạc Mạc có thể hiểu được bởi vì khi cô mất đi ba mẹ cô cũng cảm thấy dường như thế giới đã chấm hết, không còn thấy tương lai đâu nữa, không thấy hy vọng ở đâu, sự trở ngại khi cho rằng bị ba mẹ vứt bỏ đã không còn, thì ra đó chính là sự trở trêu của số phận. Trách ai đây?

“Cô Mạc, ông Tần và bà Tần hy vọng có thể nhận lại cô, bởi thường tình cảm bị mất đi trong những năm qua cho cô.”

Mạc Mạc nhìn đôi vợ chồng trong ảnh, rồi nghĩ tới Mạc Bảo của mình, cô cũng đã đánh mất Mạc Bảo, nhưng Mạc Bảo không trách cô, còn bảo vệ cô, dùng toàn sức lực để nhận cô, thì bản thân mình có lý do gì mà trách, nhưng mọi chuyện quá đột nhiên, cô không biết phải xử lý như thế nào. Trước kia vì cảm thấy bản thân mình bị vứt bỏ, cho nên cô chưa từng nghĩ là sẽ đi tìm ba mẹ, nhưng đột nhiên bây giờ cô có ba mẹ ruột, hơn nữa, họ không hề vứt bỏ cô.

“Cô Mạc, cô đồng ý nhận họ không, họ đều đang chờ cô về nhà.”

“Tôi...” cô hơi khần trương “Họ không tới sao?”

Thấy thái độ của Mạc Mạc đã mềm đi, Tổng Lương Thần lại nói: “Đã đến, ông Tần và bà Tần đều đã đến, nhưng lại không dám gặp cô, sợ nhất thời cô không nhận họ, họ ở ngay bên ngoài.”

Ở bên ngoài? Trống ngực của Mạc Mạc đập liên hồi, tầm mắt không nhìn được mà tìm kiếm bóng người qua tấm thủy tinh, thấy một người đàn ông cao to đang đỡ một người phụ nữ, họ đang đứng trông gió lạnh, hơi lo lắng nhìn cô.

Người đàn ông tầm khoảng 50 tuổi, cơ thể to cao, rất có dáng, ánh mắt cương nghị, người phụ nữ thì khoảng 45, 46 tuổi, dáng còn rất đẹp, có thể thấy lúc còn trẻ bà phải đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

Về mặt của hai người đầy lo âu và bất an đứng trong gió lạnh, đang chờ cũng đang nói chuyện, tuy năm tháng đã qua đi nhưng Mạc Mạc có thể nhận ra họ qua bức ảnh, ba mẹ ruột của cô, Mạc Mạc đứng dậy rồi đi ra phía cửa.

Trong lòng cô có gì đó không nói ra được, thực sự rất phức tạp, lúc cô đẩy cửa ra ngoài nhìn vào ánh mắt của họ, Tần Vạn Lý và Lương Tĩnh Thu cũng đi tới chỗ cô, đứng cách cô một quãng muốn nói nhưng lại thôi, Mạc Mạc cũng đi về trước từng bước, khi nhìn thấy hai người trước mắt, đây là ba mẹ ruột của cô sao? Là người cho cô sinh mệnh đây sao?

Có quan hệ huyết thống, có quan hệ huyết thống nhưng chưa từng thân thiết, thậm chí giờ đây có rất nhiều kiêng dè và không tự nhiên nhưng cuối cùng Lương Tĩnh Thu cũng đi lên và ôm lấy Mạc Mạc khóc: “Nhiều... năm như thế... thế mà mẹ không biết con gái của mẹ lại một mình lẻ loi bên ngoài, không biết con có tốt hay không, không biết con lớn lên con như thế nào nữa... con vẫn nguyện ý gọi mẹ một tiếng mẹ sao? Còn nguyện ý nhận lại ba mẹ không?”

Tần Vạn Lý vỗ vai vợ, hốc mắt chúc ủng đỏ nhìn Mạc Mạc: “Con à, ba biết nhiều năm như thế ba mẹ không làm trong trách nhiệm của người ba người mẹ, bây giờ bỗng nhiên tới nhận con, nhất định là con chưa thể chấp nhận được, ba mẹ sẽ chờ, chờ tới lúc con nhận mới thôi, nhưng hy vọng con để cho ba mẹ tới thăm con, cũng hy vọng con tới thăm nhà chúng ta, mọi người luôn hoan nghênh con tới, phòng... phòng của con đều đã được chuẩn bị rồi, lúc nào con cũng có thể ở.”

“Ba con nói rất đúng, mọi người chờ con về, con xem có hai lòng không, nếu không có thể sửa, rảnh thì đến thăm mọi người, có gì cần thì cứ nói cho ba mẹ biết..”

Hai người nói mãi mới xong, trong lời nói đều chứa đầy tình yêu thương và chờ đợi, nhưng Mạc Mạc chỉ đứng đó không nói lời nào, hai người lớn do dự, chắc là con gái không muốn nhận họ rồi, hai mươi mấy năm không có họ, con cũng đã lớn như thế, giờ đây bắt nọ nhận ba mẹ nào có đạo lý nào như thế, Tần Vạn Lý nói: “Thôi, em đừng ép con, để cho con từ từ nghĩ, chúng ta về đi... con à, hôm nào ba mẹ sẽ đến thăm con, Trời lạnh, về nhà thôi.”

Tần Vạn Lý và vợ xoay người rồi đi, đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn Mạc Mạc, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối, bao nhiêu hy vọng rằng Mạc Mạc sẽ nhận họ, gọi họ một tiếng ba, tiếng mẹ.

Mạc Mạc nhìn bóng dáng hai người bước đi mà lòng đầy đau xót, họ đối xử cẩn thận như thế với cô, trong mắt, trong lời nói đều hy vọng cô nhận họ, thấy họ bước đi, Mạc Mạc không nhận được gọi: “Không muốn tới nhà của tôi sao?”

Tần Vạn Lý và Lương Tĩnh Thu dừng bước, quay người lại đối mặt với Mạc Mạc, cô thất trong mắt của hai người đã đầy nước, Mạc Mạc đi tới bên cạnh họ, cầm tay họ “Trời lạnh, tới nhà của tôi cho ấm hơn.”

“Được, được!” Lương Tĩnh Thu lau nước mắt, tươi cười, ba người cùng nhau đi tới nhà của Mạc Mạc, Tổng Lương Thần thấy ba người đi vào nhà cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, một nhà đoàn viên có ai không muốn, thật tốt.

Mạc Mạc nhận con, rồi nhận lại ba mẹ ruột của mình nên niềm vui tăng lên gấp bội, họ cùng tới thăm mộ ba mẹ Mạc Mạc, Tần Vạn Lý cảm ơn ông bà Mạc, Mạc Mạc là con gái của họ nhưng cũng là con gái của mẹ Mạc ba Mạc, vĩnh viễn mang họ Mạc và không thay đổi.

Mạc Mạc được đưa về nhà ra mắt mọi thành viên, 7 bà cô 8 bà dì, thật sự là một gia đình lớn, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, nhưng Mạc Mạc không thất ảnh của hai anh trai, vì họ đều là quân nhân, cho nên rất ít về nhà.

Tần Vạn Lý cũng là quân nhân, ở trong doanh trại, là một đoàn đội trưởng, trách không được khi nhìn ông lần đầu tiên Mạc Mạc thất sự cương nghị trong khí tiết của ông, có lẽ chịu ảnh hưởng của công nên hai anh trai đều tham gia quân ngũ.

Tần Vạn Lý và Lương Tĩnh Thu đều rất thương Mạc Mạc, như Mạc Mạc thương Mạc Bảo. Muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới cho cô, Mạc Mạc cũng rất thương hai người. Nhưng nếu lúc có Mạc Bảo thì tâm tư của cả hai người đều không đặt lên Mạc Mạc, mà đều dành trọn cho Mạc Bảo. Có lần Tần Vạn Lý đưa Mạc Bảo tới doanh trại, sau khi tiểu từ kia trở về thì kích động tuyên bố lớn lên sẽ làm lính.

Giản Chiến Nam gọi điện tới, vạn phần sợ hãi, hần chỉ trông cậy vào đứa con này để nối nghiệp, tiếp quản thiên hạ của hần, nhưng giờ gia đình mà Mạc Mạc nhận mọi người thân đều là quân nhân, bây giờ đứa con trai của hần cũng trở giáo, là hết đời làm quân nhân, hần không lo mới là lạ. Gia sản lớn như thế hần để cho ai, vốn dĩ hần chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sinh con với người phụ nữ khác.

Bây giờ hần còn gì? Đã không còn Mạc Mạc, đã không còn tươi cười, không còn niềm vui và hạnh phúc, có chăng cũng chỉ là cô đơn tịch mịch, có cũng chỉ là sự hối hận và nỗi đau sau khi mất đi Mạc Mạc. Lúc muốn gặp Mạc Mạc hần chỉ biết đến trước trường học của con, vì Mạc Mạc luôn đi đón con.

Hôm nay hai người gặp nhau ở trường học, còn 10 phút nữa Mạc Bảo mới tan học, hần đứng bên cạnh Mạc Mạc, nhìn mặt cô, do dự một chút mới dám nói: “Buổi tối cùng ăn cơm đi?”

Mạc Mạc không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt: “Xin lỗi, hôm nay tôi phải ăn cơm tối với ba mẹ rồi!”

Đôi mắt Giản Chiến Nam sụp lại, hần chiết Mạc Mạc sẽ từ chối, tuy thất vọng nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh “Sao không bảo Tiểu Lưu đưa em tới?”

“Vợ Tiểu Lưu sinh con, tôi để anh ấy nghỉ.” Mạc Mạc nói xong thì thấy Mạc Bảo đi ra, cô không để ý tới Giản Chiến Nam gọi ‘Bảo bối!’. Mạc Mạc đi tới ôm con rồi hôn lên mặt con.

Mạc Bảo nắm tay Mạc Mạc, còn hỏi với vẻ rất thật: “Mẹ, con đã hơn 10 tuổi rồi sao còn hôn con như thế?”

Mạc Mạc nhủ thầm thực sự suy nghĩ để trả lời “Mạc Bảo ghét mẹ hả?”

Mạc Bảo nhủ mày nói: “Mẹ, Mạc Bảo sẽ thẹn đó, mẹ hôn ở nhà là được rồi.”

Mạc Mạc cười lên: “A, lúc nhiều người sẽ xấu hổ, được rồi, sau này mẹ sẽ chú ý.”

Giản Chiến Nam rất ghen tỵ, có hôn là được rồi, còn chê này chê nọ, hẳn ngay cả cơ hội để hôn cũng không có, hẳn đi qua đưa tay sờ đầu Mạc Bảo, nói với Mạc Mạc: “Nếu không anh đưa qua đó.”

“Không cần, Nếu không tôi ngồi nhờ xe là được rồi, anh đưa Mạc Bảo về đi.” Đã nhiều ngày Giản Chiến Nam không gặp cô, cô không thể làm một người mẹ bá đạo, Mạc Bảo cũng cần ba: “Bảo bối, nhớ phải làm bài tập đó?”

Mạc Bảo gật đầu “Con biết rồi, tạm biệt mẹ!”

“Ừ, tạm biệt bảo bối!” Mạc Mạc vẫn không nhìn được hôn lên mặt Mạc Bảo, còn Mạc Bảo lại trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Giản Chiến Nam nói tạm biệt với Mạc Mạc thì cầm tay Mạc Bảo lên xe, sau khi lái xe rồi đi Mạc Bảo đột nhiên nói với ba: “Ba, ba thật sự kết hôn với dì Lạc Thi kia sao? Ba không thể đưa mẹ về lại sao? Con nghĩ, chắc là hai người vẫn còn yêu nhau.”

Giản Chiến Nam xoa xoa đầu Mạc Bảo, khuôn mặt đẹp trai để rõ vẻ cô đơn, đưa Mạc Mạc quay về? hẳn đã không nghĩ tới, hẳn tổn thương cô quá sâu, mà Mạc Mạc cũng đã không còn yêu nữa, cô dùng cái chết để đấu tranh, tuyệt tình như thế thì sao Mạc Mạc có thể tha thứ cho hẳn được...

Mạc Mạc bắt xe bus tới nhà ba mẹ, trên xe cũng không quá chật chội, nhưng không có chỗ ngồi, mọi người đứng khá sát nhau, tay cô vịn vào ghế, vốn có thể đứng ổn định nhưng kỹ thuật lái xe của tài xế không ổn, cô suýt không đứng vững, lúc Mạc Mạc vừa ổn định lại chỗ đứng thì xe đột nhiên phanh lại rất nhanh, cô không giữ chặt ghế nên cơ thể xoay 180 độ trực tiếp ngã vào người ngồi trên ghế.

Cảm giác dịu dàng, nếu cô nhớ không nhầm thì phía dưới có người ngồi, Mạc Mạc ngạc nhiên quay đầu lại, thì thấy một khuôn mặt tức giận, đôi mắt thâm thúy, đôi môi cương nghị, lúc nhìn thấy người đàn ông trước mặt thì cô hơi hoảng hốt, ánh mắt hẳn, khí chất đó sao mà quen thuộc đến thế?

“Cô còn muốn ngồi bao lâu?” giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên, cũng nhắc nhở Mạc Mạc, đầu cô ằm một cái, cô đã ôm ấp một người đàn ông xa lạ, còn ngây ngốc nhìn chằm chằm người ta, như yêu thương nhưng nhớ?

Mạc cô đỏ lên như sắp nặn ra máu, vội nói: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Nói xong thì đứng dậy, trống ngực đập rầm rầm, lại cảm thấy da đầu hơi đau, không nhìn được lại đi tới trước lồng ngực người đàn ông đó để kéo tóc mình ra, tầm mắt mọi người trong xe đều nhìn vào Mạc Mạc, cô luống cuống tay chân gỡ tóc trên nút áo của người đàn ông nhưng gỡ như thế nào cũng không ra.

Mọi người trong xe đều cười, vì dáng vẻ của Mạc Mạc thực sự rất buồn cười, còn người đàn ông kia thực sự rất phong độ chỉ khoanh tay đứng nhìn, thấy cô luống cuống ở đó cũng không giúp.

Mạc Mạc buồn bực, khom người đứng dậy, nghĩ Mạc Tiêu Hữu cô dải nắng dầm mưa, cái gì mà chưa từng thấy qua, không phải dọa người, cũng không phải lần đầu tiên, cô vuốt lại đồ áo. Lúc này xe dừng lại.

Người đàn ông nhướn mày liếc Mạc Mạc, hẳn cũng phối hợp đứng dậy, hẳn không nguyên ở đây để làm tiết mục giải trí với cô gái ngu ngốc này. Chờ lúc hẳn đứng lên thì mọi người mới phát hiện hẳn rất cao to, không phải độ cao bình thường.

Đến trạm xe, Mạc Mạc túm người đàn ông đó cùng xuống xe, khom lưng kiểm gì đó, ruột cuộc đến một cửa hàng bán đồ, không nói hai lời liền kéo người đàn ông đó vào trong, vào đến nơi cô liền gọi: “Làm phiền lấy kéo giúp tôi.”

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng nhất thời không biết làm sao, nhưng thấy dáng vẻ của Mạc Mạc cũng thật sự đi tìm kéo đưa cho cô, Mạc Mạc đưa tay lên cắt, nút áo bị rơi xuống, áo thì bị hư nhưng tóc của cô thì không sao.

Ha! Mạc Mạc được thoải mái, trả kéo cho phục vụ: “Cảm ơn, cảm ơn!” nói xong xoay người rời đi, nhưng cổ tay cô bị túm lại, Mạc Mạc quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, mắt hẳn rất lạnh, nói rất giận giữ: “Vì sao lại cắt nút áo của tôi?”

“Nút áo của anh mắc vào tóc tôi, đương nhiên tôi phải cắt nó đi.” Mạc Mạc nói với vẻ đương nhiên, thực ra là tức người đàn ông này lúc nãy thấy chết mà không cứu, còn nhìn cô về rào phúng, xem như cô cố ý ngã vào lòng hẳn vậy, như muốn quyến rũ hẳn.

Người đàn ông nhướn mày nhìn Mạc Mạc: “Cô nên cắt tóc của cô.”

Mạc Mạc nói nghiêm túc: “Cơ thể là do ba mẹ cho, sao có thể tùy tiện thế.” đang lúc ngụy biện thì di động vang lên, Mạc Mạc vội lấy ra xem, là mẹ gọi, cô nhận điện thoại.

“Con gái à, sao còn chưa tới, có cần mẹ cho người đi đón con không?”

“Không cần đâu ạ, còn sắp tới rồi.” Mạc Mạc nói xong tắt điện thoại, người đàn ông kia còn túm tay cô, Mạc Mạc nhướn mày nhìn hẳn “Phiền anh bỏ tay tôi ra.”

Ánh mắt người đàn ông đó sáng lên và buông tay cô ra, Mạc Mạc liền vội rời đi.

Về tới nhà Mạc Mạc mới biết hôm nay nhà có khách, nghe mẹ nói thì đó là một người đàn ông, không chỉ là người đàn ông bình thường, tuổi còn trẻ nhưng đầy hứa hẹn, tuy đã ly dị nhưng chưa có con.

Từ gia thế đến tài cán mẹ đều nói hết với cô, Mạc Mạc ý thức được mẹ cô đang giới thiệu đối tượng cho cô. Tuy giờ cô đã làm mẹ nhưng cô cũng độc thân.

Đối với đàn ông Mạc Mạc đã không còn hy vọng, cô cảm thấy có một câu nói rất đúng, đàn ông dựa vào heo mẹ để lên cây, nhưng cô không dám nói với người nhà, cô cũng biết mọi người là vì tốt cho cô.

Lúc đợi được hơn 10 phút thì khách đến, lúc nhìn thấy bóng dáng của khách thì hộp nước vừa uống của cô ở trong miệng liền phun ra ngoài mất hết cả hình tượng, sao lại là anh ta, đây là duyên phận hay là phân vụn đây?(Duyên phận và phân vụn phát âm giống nhau).

Khách không phải ai khác chính là người đàn ông bị cô cắt cục áo lúc nãy, Lương Tinh Thu niềm nở tiếp đón thuận tiện nháy mắt với Mạc Mạc, ý bảo cô không cần không thực nữ như thế, sau đó nhìn người đàn ông kia nói: “Hoa Từ, lại đây ngồi đi. Mạc Mạc, đây là anh Hoa Từ, mau chào anh đi.”

“Anh Hoa Từ”. Mạc Mạc chỉ đành tuân lệnh, Hoa Từ lại liếc nhìn Mạc Mạc đầy thâm ý.

Lương Tinh Thu nhìn quần áo trên người Hoa Từ: “Quần áo bị sao thế?”

Hoa Từ cười “Không có gì ạ, vừa rồi trên đường cháu gặp nữ thổ phi ạ”.

Ai là nữ thổ phi, Mạc Mạc muốn phản bác nhưng lại Lương Tinh Thu nên nén giận.

Lương Tinh Thu còn cho rằng Hoa Từ đang nói đùa, không để ý vội nói: “Hoa Từ à, đây là đứa con gái bị thất lạc lúc trước bác đã nhắc tới, là đứa nhỏ rất hiểu chuyện, rất thương người, không có ham mê bất lương, cũng gần bằng tuổi con...”

“Mẹ...” Mạc Mạc cắt ngang lời nói của Lương Tinh Thu, sau sự kiện vừa rồi dù mẹ có nói bao nhiêu cũng vô dụng, hơn nữa cô cũng chưa nghĩ tới đi xem đối tượng, cô chỉ muốn ở bên con, bên ba mẹ cả đời, cũng không có gì là không tốt.

“Được, được, mẹ không dài dòng nữa, hai con tuổi trẻ ngồi nói chuyện với nhau đi, mẹ gọi điện hỏi ba con lúc nào thì về.” Lương Tinh Thu nói trong thì tránh đi, để Mạc Mạc lại cho Hoa Từ.

Mạc Mạc không có hứng thú với phản ứng của hắn, và cô cũng thể hiện rõ không có hứng thú với hắn, tự ngồi trên sofa xem tạp chí, hắn thích làm gì thì làm, nhưng không ngờ Hoa Từ lại ngồi bên cạnh cô, lấy cuốn tạp chí trong tay cô, tự nhiên nhìn Mạc Mạc, Mạc Mạc hung dữ nhìn lại, lúc cô muốn rời đi thì Hoa Từ quay đầu nhìn cô thâm thúy “Vì sao lại căm thù tôi như thế, hình như người bị cắt cục áo là tôi mà?”

Thực ra Mạc Mạc cũng không biết sao mình lại ghét hắn như thế, hình như bản thân đã hơi quá, nhưng anh ta là đối tượng mẹ cô giới thiệu, không cần lưu lại ấn tượng tốt, dọa hắn chạy thì càng hay: “Không ai quy định tôi không thể căm thù anh.”

“Cho lý do.”

“Vậy anh cũng cho tôi lý do vì sao tôi phải cho anh lý do?”

Anh ta cười thân thiện, tiếp tục nhìn cô: “Bác gái nói cô là thực nữ, xem ra là răng nanh mỏ nhọn.”

Mạc Mạc hừ: “Tôi là thổ phi, không chung đường với thực nữ.”

“Hoa Từ tới rồi à?”

Mạc Mạc vừa nói xong thì nghe thấy giọng nói sang sảng của ba, chẳng khác nào chuông đồng cả.

“Ba!”

“Bác Tàn!”

Hai người cùng nhau chào.

Tần Vạn Lý đi tới vỗ vai Hoa Từ: “Hoa Từ, Muốn đánh mấy ván với bác Tàn trước hay không?”

“Được ạ!”

Tần Vạn Lý đi chơi cờ với Hoa Từ, còn Mạc Mạc thì nhẩn mặt sau lưng Hoa Từ, nhưng không ngờ anh quay đầu lại khiến anh ta thấy hết động tác của cô, Mạc Mạc ảo não chỉ muốn tìm cái hầm mà chui vào, sao anh ta lại đột nhiên quay đầu lại chứ.

Lúc ăn cơm tối, Mạc Mạc ngồi bên cạnh Hoa Từ, đối diện là ba mẹ, lúc ăn được nửa chừng thì Lương Tinh Thu không kiềm chế được hỏi: “Hoa Từ à, cháu cảm thấy con gái bác như thế nào?”

Hoa Từ khẽ mỉm cười, nói rất tự nhiên “Là người phụ nữ đặc biệt nhất mà cháu đã gặp qua.”

Mạc Mạc cúi đầu uống canh, không thèm nghĩ đây là khen ngợi hay là bói móc.

“Nếu hai bác đồng ý, cháu nghĩ chúng cháu có thể hẹn hò hoặc có thể kết hôn.”

Khụ khụ! Mạc Mạc bị sặc nước canh, cô ho kịch liệt, anh ta đang nói gì, lúc cô nhìn hắn thì đưa tay qua vỗ lên lưng cô, Mạc Mạc cảm kích tránh đi, chậm chạp nói: “Anh đừng nói giỡn được không, chúng ta mới gặp mặt lần đầu, hơn nữa dù ba mẹ tôi có hy vọng bao nhiêu thì cũng phải hỏi qua ý kiến của tôi, có phải không ba mẹ?”

Lương Tinh Thu nghe Hoa Từ nói như thế thì rất vui mừng, nhưng Mạc Mạc nói cũng đúng, hôn nhân đại sự ba mẹ chỉ có thể giật dây bắc cầu, quyết định vẫn thuộc về Mạc Mạc “Hoa Từ à, Mạc Mạc nói cũng đúng, hai con mới gặp mặt có lần...”

Hoa Từ trấn định nói: “Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, hơn nữa cháu tin tưởng vào duyên mắt, từ lần đầu tiên thấy cô ấy cháu cảm thấy được người đó là cô ấy.”

Không phải là hăm dọa cô để cô phải cắt đi một cục áo của anh ta chứ? Không đến mức đó đâu, lúc Mạc Mạc đang nghĩ thì ông Tần cười nói: “Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi.”

Ai, Mạc Mạc cúi đầu thở dài ăn cơm!

Sau khi ăn cơm xong thì không biết Tần Vạn Lý và Hoa Từ ở trong phòng sách nói chuyện gì, lúc Hoa Từ sắp đi, Lương Tinh Thu bảo Mạc Mạc tiễn khách, đơn giản là chỉ muốn tạo thời gian ở bên nhau cho hai người, tuy Mạc Mạc không tình nguyện nhưng cũng phải đi tiễn anh ta.

Đi trên đường ở đại viện, Mạc Mạc không nói lời nào, nhưng Hoa Từ nói: “Sao thế, cảm thấy những lời tôi nói hôm nay chỉ là trò đùa sao?”

“Anh đừng mong rằng tôi tin anh yêu từ cái nhìn đầu tiên.” Thật sự là chuyện mà quý mà.

Hoa Từ nhìn Mạc Mạc cười hỏi: “Nhìn ra được cô rất không thích người khác an bài số phận, đúng không?”

Mạc Mạc liếc nhìn anh ta, nhìn tới khi cô hơi thất thần, lại không dám nhìn hắn nữa, cô không thừa nhận cũng không phủ nhận lời hắn nói, cô chỉ im lặng, cúi đầu bước đi, nhưng Hoa Từ lại đứng trước chặn đường cô.

“Mạc Tiêu Hữu, theo tôi thấy thì trước kia chắc cô có chuyện gì đó, nhưng tôi cũng có chuyện của tôi, chúng ta như thế sẽ không dễ dàng để lại tiếp tục trả giá cho tình cảm nữa, chỉ muốn để tâm mình giấu một nơi thật kín.”

Mạc Mạc không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh ta, chuyện trước đây của anh ta như thế nào?

Hoa Từ nhìn Mạc Mạc: “Tôi nghĩ, chúng ta có thể thử hẹn hò.”

“Chỉ vì để cho người nhà vui sao?” cho nên mới hẹn hò?

“Có lẽ là để giúp nhau.” Hoa Từ nói xong thì cười, đôi mắt thâm thúy sáng ngời “Được rồi, về đi, tạm biệt”.

“Tạm biệt”. Mạc Mạc nói thì chào, nhưng không ý thức được mình cũng nói tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Sau lần gặp mặt kia với Hoa Từ Mạc Mạc cũng không để trong lòng mà tiếp tục cuộc sống của mình, trước kia thì lo li hôn với Giản Chiến Nam cho chu toàn, sau khi xong xuôi thì lại chuyện con trai, rồi nhận lại bố mẹ nên cô rất bận.

Bây giờ cuối cùng cũng đã thoát khỏi Giản Chiến Nam, lại lần nữa bắt đầu cuộc sống, có lúc cô tìm được một công việc làm hành chính, cô muốn có một ngày có thể tự mình sáng tác ra một bộ phim hoạt hình cho đứa con trai của mình. Nhưng cô cũng biết năng lực của mình chưa đủ, cô cần phải học tập thực tế hơn nữa.

Vì lúc trước đã có kinh nghiệm, giờ sau khi nhận việc tới công tác tại công ty hoạt hình cũng thuận lợi hơn, hơn nữa chức vụ là họa sĩ, giấc mộng của cô đã càng ngày càng gần rồi. Ngày đó Mạc Mạc đi đón Mạc Bảo, nói cho bé biết việc mình đã tìm được việc, Mạc Bảo ra về người lớn vỗ vỗ vai Mạc Mạc “Chúc mừng mẹ, mẹ cố lên, con tin mẹ sẽ làm rất tốt.”

“Cảm ơn con trai.” Mạc Mạc hôn lên mặt Mạc Bảo, trên đường về nhà Mạc Bảo đề nghị: “Mẹ tìm được công việc, có phải chúng ta nên chúc mừng chút không?”

Mạc Mạc có ý hỏi Mạc Bảo “Chúc mừng như thế nào? Mạc Bảo có đề nghị gì không?”

Sau một lúc suy nghĩ Mạc Bảo vui vẻ nói: “Thời gian không còn sớm, cũng không thể làm gì đặc biệt, Mạc Bảo mời mẹ ăn cơm là được rồi, mẹ muốn ăn gì thì cứ nói.”

Trời! lần đầu tiên thấy đứa bé nhỏ như thế mời cô ăn cơm, nhìn đứa con nhỏ bé mà đã ra dáng như thế Mạc Mạc ôm con vào trong lòng “Được rồi, vậy bữa cơm tối hôm nay của nhà chúng ta sẽ do ngài Giản đây phụ trách.”

Mạc Bảo còn nói với vẻ mặt rất thật “Cô Mạc, Mạc Bảo cũng có chút tích góp, cô cứ thoải mái mà ăn nhé.”

Mạc Mạc cười thành tiếng, tâm tình rất tốt, lái xe Tiểu Lưu cũng cười, đứa nhỏ này không thích cũng không được.

Mạc Mạc và Mạc Bảo tìm một cửa hàng, Mạc Mạc không bảo Tiểu Lưu ở lại, mà bảo anh ta lái xe về nhà, vợ mới sinh con nên nhất định sẽ hy vọng có chồng bên cạnh, Nhưng Tiểu Lưu chưa làm xong phận sự nên không chịu rời đi, sau đó cô phải nói để anh ta về giúp vợ, một tiếng rưỡi sau lại tới đón.

Cũng không biết Mạc Bảo được di truyền từ Mạc Mạc hay không mà cũng rất thích ăn cay, nhưng bình thường Mạc Mạc luôn hạn chế Mạc Bảo, không cho con ăn nhiều. Hai mẹ con ngồi ăn cơm đối diện nhau, Mạc Mạc hỏi tình hình trong trường học, Mạc Bảo nhất nhất trả lời.

Mạc Mạc thấy Mạc Bảo ăn gần no, cười nói: “Anh Tiểu Giản đáng yêu, vì cảm ơn con mời mẹ ăn cơm, mẹ tặng con một món quà được không?”

Con mắt của Mạc Bảo đảo tròn, nghĩ xem Mạc Mạc muốn chơi trò gì, cuối cùng chấp tay nói “Người một nhà không cần khách khí, mẹ ăn nhiều một chút, đường béo một chút, ba nói mẹ gầy đó.”

Nhắc tới Giản Chiến Nam khiến trong lòng cô như có gì đó xẹt qua, nhưng cũng chỉ ngẩn ngui như sao xẹt qua, Mạc Mạc cười cười, đưa tay cầm cặp của Mạc Bảo, lấy ra một quyển sách tương đối dày, rồi cầm bút mày ra.

“Mạc Bảo con tiếp tục ăn nhé, chờ con ăn xong thì hãy nhìn quà.”

Mạc Bảo rất tò mò mẹ sẽ làm gì, nhưng nó ăn còn chưa no lắm nên rất nghe lời tiếp tục ăn cơm, còn Mạc Mạc vẽ lên quyển sách cái gì đó. Mạc Bảo ăn xong thì nhìn Mạc Mạc, “Mẹ, mẹ vẽ xong chưa?” thật là kỳ lạ, không biết mẹ đang vẽ gì?

Sau khi vẽ xong, Mạc Mạc gấp quyển vở lại rồi đưa tờ giấy ra cười đưa cho Mạc Bả “Nhìn thử một lần xem.”

“Dạ”. Mạc Bảo mở quyển vở ra thấy trang giấy mẹ vẽ một người bạn nhỏ đang ngồi ăn cơm trước bàn, vị bạn nhỏ kia rõ ràng là nó rồi, nhưng xem tiếp, động tác ở mỗi trang đều không giống nhau. Mạc Bảo học theo động tác của Mạc Mạc, lật từng trang bằng ngón tay cái, những trang sách lướt qua nhau rất nhanh, như là những động tác nối liền nhau như trong phim hoạt hình, Mạc Bảo kinh ngạc hô lên: “Oa, mẹ thật là lợi hại nha, trong tranh là Mạc Bảo đang ăn cơm, có thể đi động nha.”

“Haha.” Mạc Mạc thấy Mạc Bảo vui cô cũng cười.

Bữa cơm hôm nay đúng là Mạc Bảo mời, Mạc Bảo đứng dưới bàn thu ngân bảo tính tiền, nhưng khi nhân viên thu ngân nghe thấy tìm khắp nơi nhưng chả thấy ai, cuối cùng nhìn theo tầm mắt của Mạc Mạc mới phát hiện một cậu bé dễ thương đứng lọt trước quầy thu ngân, hai nhân viên đều bảo đứa bé rất dễ thương.

Sau khi tính tiền xong hai mẹ con đi ra khỏi nhà hàng, lúc Mạc Mạc dìu Mạc Bảo xuống bậc cầu thang thì sau lưng bị người nào đó đụng trúng, cơ thể Mạc Mạc không vững, bàn chân dậm hệt, sắp ngã nhào về trước, vô tội vàng bỏ bàn tay đang nắm lấy tay của Mạc Bảo ra, dù có chết cô cũng không để luyên lụy đến con.

Lúc Mạc Mạc nghĩ mình thảm tới nơi rồi thì lại cảm giác mình đụng vào một bờ tường ấm áp, cô định thần lại rồi mở mắt ra thì thấy một hàng nút áo đồ tây, cô không ngã thảm mà là ngã vào trong lòng người ta, bờ vai được một đôi tay có lực giữ lấy, cô khó khăn ngẩng đầu lên, muốn nói lời cảm ơn và nói rằng không phải cô không cố ý, cô muốn giẫy ra khỏi vòng ôm ấm áp này nhưng khi nhìn thấy người đó lại là một gương mặt lạnh tanh và đôi mắt thâm thúy.

Mạc Mạc hơi giật mình vội đẩy người đã cứu mình ra, sau khi đứng vững mới mở to hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt, Hoa....Hoa Từ, lúc trên xe bus cô cũng ngã vào người anh ta, rồi ngồi trên đùi anh ta, giờ đây lại chui vào trong lòng người ta, những chuyện khó xử nhất trên đời này đè rơi vào người cô, vẫn trúng vào một người, Mạc Mạc lên án che dấu sự ngượng ngùng của mình “Sao lại là anh?”

Hoa Từ nhướn mày, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào mặt của Mạc Mạc, đôi môi hé ra rồi mím lại, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Cô thích tôi...”

“Anh nói bây bạ gì đó hả!” Mạc Mạc vội vàng đánh gãy lời của Hoa Từ, tay thì kéo con trai với vẻ mặt ghi hoặc lại gần mình, rồi buồn bực nói: “Ai thích anh hả, tôi cảnh cáo anh, đừng có mà nói hươu nói vượn.”

Mạc Mạc kéo con trai như muốn rời đi, nhưng Hoa Từ lại ngăn đường đi của cô “Tôi nghĩ cô hiểu lầm.”

“Cái gì?” Mạc Mạc cũng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy anh ta thì sẽ tức giận, có lẽ mỗi lần nhìn thấy anh ta thì sẽ vô duyên vô cớ nổi giận, có phải cô bị mốc hồng cả đầu rồi không ... huhu...!

Dáng vẻ của Hoa Từ vẫn thản nhiên, đôi mắt lạnh lạnh nhìn Mạc Mạc gần từng tiếng: “Ý tôi là cô thích đụng vào ngực tôi, và trước cũng muốn hỏi là cô có đồng ý như thế không?”

“Tôi...tôi...” Mạc Mạc chán nản “Ai hiếm lạ mà muốn đụng vào trong ngực của anh, là anh...là anh tới khiến tôi đụng phải, thế được chưa.” Mạc Mạc nói xong thì vòng qua định đi nhưng Hoa Từ lại ngăn cản, Mạc Mạc tức giận, đôi mắt tức giận nhìn thẳng Hoa Từ “Anh cản đường đi của tôi làm gì?”

Hoa Từ lạnh lùng lên án: “Cô đụng phải tôi.”

“Rồi sao?” Mạc Mạc đứng tình hợp lý, tôi đụng vào anh, anh ăn tôi chắc...

“Cô như một Man Ngu ngang ngược, tôi sợ tôi sẽ nội thương.” Mặt Hoa Từ lạnh lùng, nói năng thận trọng, không thể nhìn ra anh ta đang nói giỡn với Mạc Mạc.

Mạc Mạc nhủ mày, cô là Man Ngu sao? Cô không cam lòng yếu thế đáp trả lại anh ta “Tôi đi đường, là anh như cây cột đứng ở đó, người anh cứng như thép, tôi vẫn nghi ngờ anh chị chần động đó, nhầm chán.”

Hoa Từ đưa tay sờ đầu Mạc Mạc, Mạc Mạc vội tránh ra.

“Anh làm gì?”

Hoa Từ thu tay lại để trong túi quần, nói lạnh lùng: “Xem xem có phải nào cô bị chần động hay không?”

Nào chần động có thể sờ ra sao? Không phải anh ta đang đùa với cô chứ? Về ngoài thì có vẻ lạnh lùng nhưng nhìn sao cũng không ra “Anh nhanh đi ăn cơm đi, chúng tôi phải về nhà đây.” Mạc Mạc vội phớt lờ mồm với anh ta, cô cũng không muốn mất phong độ trước mặt con trai, tuy đã sớm mất đi một chút rồi...

“Con của cô?” tầm mắt Hoa Từ nhìn đến đứa bé bên cạnh cô.

Không đợi Mạc Mạc nói, Mạc Bảo đã hỏi lại: “Chú là ai?”

Hoa Từ xoay người, nói với Mạc Bảo: “Chú là chú Hoa Từ, là ....mẹ cháu.”

“Này, anh không được nói lung tung.” Mạc Mạc nghiêm túc cảnh cáo Hoa Từ, cô rất sợ anh ta nói với Mạc Bảo anh ta là đối tượng xem mắt của cô.

Hoa Từ lạnh lùng liếc mắt, nói với Mạc Bảo: “Chú là túi khí an toàn của mẹ cháu.”

Túi khí an toàn? So sánh quái gì thế, Hoa Từ cũng không tiếp tục giỡn với Mạc Mạc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì trong lòng anh lại cười, nhưng vẫn có vẻ thản nhiên nói: “Đã muốn như thế rồi, nếu không tôi tiền cô.”

“Không cần, có người đón rồi.” Anh dừng ngang đường thì tốt rồi, Mạc Mạc nhin mày nhìn anh ta.

Hoa Từ tránh ra, Mạc Mạc kéo tay Mạc Bảo rời đi, Tiểu Lưu lái xe tới, Mạc Mạc và Mạc Bảo cùng lên xe, mới đi không ra thì điện thoại cô có tin nhắn tới, cô lấy đi động ra thấy một dãy số lạ, mở ra thì thấy trong tin nhắn viết một câu: yêu cầu túi khí toan trong liên lạc với tôi, tôi luôn chờ hồi âm của cô.”

Lời này rõ ràng là của Hoa Từ, anh ta đã biết số điện thoại di động của cô, nhất định là ba mẹ nói cho anh ta biết, anh ta nói, anh ta luôn chờ hồi âm của cô! Hồi âm! Anh ta chỉ muốn gấp gờ xem thử thôi!

Mạc Mạc cũng không thích chơi trò mập mờ, cô phải nói rõ ràng, nghĩ xong cô lập tức hồi âm xin lỗi, tôi không phải là người anh muốn chờ.

Tin nhắn trả lời của Hoa Từ rất nhanh: vậy là cô đồng ý chờ người, chờ tới lần thứ ba ngã vào trong ngực tôi.

Không hiểu sao mặt của Mạc Mạc liền đỏ ửng lên trước lời tin nhắn của Hoa Từ, anh là người tôi đồng ý chờ, vì gì để một người đồng ý chờ, chờ đợi là một chuyện rất khó, nhưng phía sau câu nói chờ cô lần thứ ba đụng vào ngực anh ta càng khiến Mạc Mạc tức sôi lên, trả lời tin nhắn: tôi là đụng thêm lần nữa tôi là kẻ dấn dạn.

Gửi tin nhắn nhưng không thấy Hoa Từ trả lời, Mạc Mạc cũng cắt điện thoại, Mạc Bảo chớp mắt nhìn Mạc Bảo “Mẹ, có phải chú kia muốn theo đuổi mẹ hay không?”

Hả? chuyện thế này làm sao trả lời, vấn đề này dường như không tiện để thảo luận với trẻ con, hơn nữa tiểu gia hỏa này chuyện gì cũng đều biết, như có hòa nhân kim tinh, Hoa Từ có đề nghị kết giao nhưng không phải là theo đuổi, con nhà cô không cách nào để gạt được, quá mức tình quý, Mạc Mạc liền thành thật giải thích “Không tính thế, chỉ là cùng ăn cơm ở nhà ông ngoại, là bạn của ông ngoại.”

Mạc Bảo lại ôm cổ Mạc Mạc, nói với vẻ rất thật: “Mẹ, nếu có chú nào không tôi thì mẹ có thể nắm cho chắc, ba có gia đình, mẹ cũng nên có một gia đình, như thế thì sẽ có người thương mẹ.”

Còn có người thương mẹ. Mắt Mạc Mạc long lanh, nước mắt như rơi xuống, cô ôm lấy Mạc Bảo, trong lòng như được an ủi, nói nỉ non: “Mẹ có Mạc Bảo thương thì đã rất vui rồi.”

Người thương cô cũng cho rằng có thể là Giản Chiến Nam, nhưng cô sai lầm một lần lại một lần... cô không cần... không muốn...

Mạc Bảo ở vài ngày với Mạc Mạc thì do Giản Chiến Nam đưa đón, nhưng vẫn như cũ, mỗi ngày có thể nhìn thấy Mạc Mạc, Giản Chiến Nam đều chờ mong mỗi lần đón Mạc Bảo đều có thể nhìn thấy Mạc Mạc, nhưng thấy cô rồi lại càng thêm đau khổ, vì giờ đây hai người xem nhau như người xa lạ, hân không thể ôm cô, không thể nói với cô bao nhiêu điều muốn nói. Đón Mạc Bảo về nhà, ăn xong cơm tối, rồi sau khi làm xong bài tập thì Giản Chiến Nam liền chiếm hết thời gian của Mạc Bảo.

Hân muốn biết cuộc sống của cô từ Mạc Bảo, hân bị Mạc Mạc đẩy ra khỏi cuộc sống của cô, mọi chuyện của cô hân không thể tham dự, lúc muốn gặp cô cũng không thể gặp, chỉ có thể tìm cơ hội để nhìn cô từ xa. Muốn nói chuyện với cô, nghe một chút giọng nói của cô cũng không cách nào để thực hiện được, bởi vì thời gian ngắn ngủi ở bên Mạc Bảo càng khiến hân hoài niệm hơn.

Từng đêm đều cô đơn mà ngủ, nhớ cô, nhớ mùi hương của cô, nhớ nụ cười của cô, nên hân rất ít khi trở lại phòng ngủ trước kia của bọn họ, mỗi chỗ đều có ký ức của hân và cô, nhớ lại càng khiến tim hân phát cuồng, hít thở cũng không thông.

Lúc bị những hoài niệm dày vò, hân muốn gọi điện cho Mạc Mạc, cũng nghĩ tới rất nhiều lý do để gọi điện để cô không nghĩ hân quá nhiều cuộc sống của cô. Những ngày không có Mạc Mạc thì hân như mất hết mọi biểu cảm.

“Mạc Bảo, công việc của mẹ con như thế nào?”

“Tốt lắm ạ, bây giờ mẹ là họa sĩ nha”

“Tuần này con và mẹ làm gì?”

Mạc Bảo suy nghĩ một lát rồi nói: “Mẹ tìm được công việc rồi, Mạc Bảo mời mẹ đi ăn cơm chúc mừng, mẹ còn tặng lại quà cho Mạc Bảo.” Mạc Bảo nói xong thì đi tìm quyển vở, làm mẫu cho Giản Chiến Nam xem, trong quyển sách của bé từng trang vẽ lại như một bức tranh động “Là mẹ vẽ Mạc Bảo đó, bạn của con đều rất hâm mộ, còn cầm sách nhờ con để mẹ vẽ cho một cái như con.”

Giản Chiến Nam nhìn bức tranh động của Mạc Mạc thì như nhìn thấy cô, hân còn chăm chú nghe những lời phân tích của Mạc Bảo, trong đầu hân đều là hình ảnh của Mạc Mạc, hân muốn bắt lấy, muốn hôn cô, nhưng cô không thuộc về hân, đau đến nhức nhối tâm can, chắc hân điên mất rồi.

“Đúng rồi ba, Mạc Bảo phát hiện một bí mật nhỏ.”

Giản Chiến Nam hít sâu một hơi để giảm bớt cơn đau trong lồng ngực, hỏi: “Chuyện gì?”

“Thì ra mẹ rất nhanh nhẹn nhanh miệng nha.”

Mới Giản Chiến Nam nở nụ cười “Làm sao con phát hiện được? Mẹ đấu võ mồm với ai à?”

“Một người tên là chú Hoa Tử, ngày đó mẹ rất nhanh nha,,,”

“Chú?” lòng Giản Chiến Nam không khỏi khẩn trương “Chú... chú gì?”

“Mẹ nói là người cùng ăn cơm bên nhà ông ngoại mà thôi. Ba, ba kết hôn với dì Lạc Thi, nếu mẹ cũng có một gia đình, Mạc Bảo... phải làm sao bây giờ? Hai người có thể không cần Mạc Bảo nữa hay không?” các bạn nhỏ trong nhà trẻ cũng thế, ba mẹ ly hôn có gia đình riêng thì các bạn đều bị đưa tới nhà ông ngoại hoặc nhà ông nội, bé cũng có thể bị như thế không?

Lòng ngực Giản Chiến Nam như cứng lại, đôi mắt nhìn khuôn mặt nhỏ của Mạc Bảo, nói rất khẳng định: “Dù có xảy ra chuyện gì, ba và mẹ cũng sẽ không thể không cần Mạc Bảo, đi ngủ đi.”

“Dạ” tuy Mạc Bảo trưởng thành, nhưng dù sao cũng từng trải qua giai đoạn đó, khiến trong lòng bất an. Sợ mất đi, sợ ba mẹ có gia đình mới thì không cần mình nữa.

Giản Chiến Nam ra khỏi phòng của Mạc Bảo, đôi mắt đêm chiều sâu không thấy đáy. Phiên lòng chuyện Hoa Tử, có phải Mạc Mạc đang quen bạn trai? Mạc Mạc, rồi cũng có ngày cô thuộc về người khác, mà hân chỉ có thể chúc phúc mà thôi... nghĩ tới thôi tim hân như bị dao cắt qua, khiến hân không dám nghĩ tới nữa.

Giản Chiến Nam không cách nào ngủ được, mà xui quýt khiến hân lại lái xe ra ngoài, một đường lái xe tới khu nhà Mạc Mạc sống, hân đậu xe dưới tầng, nhìn cửa sổ ngôi nhà của cô, nhìn ngọn đèn nhỏ trong phòng, bọn họ cách nhau gần như thế nhưng không cách nào với tới.

Hân muốn gặp cô, nghe giọng nói của cô, muốn ôm cô, rất muốn... nói cho cô rằng hân nhớ cô, muốn yêu thương cô, hối hận đến chết, hân xuống xe rồi đứng ký chỗ bảo vệ và lên lầu.

Đứng trước cửa nhà, hân do dự hồi lâu, có muốn nhấn chuông hay không, cuối cùng cũng đưa tay nhấn chuông, đợi một lát cửa được mở ra, hân thấy được Mạc Mạc, một cảm giác xúc động bao quanh hân, hân chỉ muốn ôm chặt lấy cô và nói anh nhớ em, tay đã vươn ra, nhưng bị hân áp chế lại, đôi mắt nhìn Mạc Mạc không chớp mắt “Anh... có thể đi vào không?”

Mạc Mạc bất ngờ khi Giản Chiến Nam lại tới lúc này, lúc đón Mạc Bảo cô cũng thấy hắn, nhưng không quá chú ý đến hắn, giờ đây hắn đứng trước mặt cô cô mới phát hiện hắn rất gầy “Có việc gì à?”

Giản Chiến Nam vụng về lấy lý do: “Mạc Bảo có sách giáo khoa để quên, ngày mai con cần dùng.”

“Có sao?” Mạc mạc cũng nghi ngờ “Vây... anh và đi, tôi tìm thử xem”

Mạc Mạc lùi lại, Giản Chiến Nam đi vào, thay dép trong nhà, Mạc Mạc đã đi tới phòng ngủ của Mạc Bảo, hắn liền đi theo sau cô, từng bước thấy bóng dáng của cô, thấy cô tìm kiếm, hắn có thể gửi thấy mùi hương của cô, hắn rất muốn cô chặt cô vào lòng, rất muốn...

“Không có, có phải để quên ở trường không?” Mạc Mạc đột nhiên xoay người lại và phát hiện Giản Chiến Nam đang gần trong gang tấc, gần đến mức cô có thể gửi thấy mùi hương khô mát trên người hắn, gần đến mức có thể nhìn thấy mồ hôi nhưng và đau khổ trong mắt hắn.

Không nhịn được nên Mạc Mạc lùi về sau, đến lúc va vào bàn thì Giản Chiến Nam nhanh đưa tay ba bảo vệ eo của cô, lúc chạm vào người cô rớt cuộc không thể ra lệnh cho mình buông ra, không cho phép Mạc mạc tránh đi, hắn dùng lực đem cô ôm chặt trong lòng.

“Giản Chiến Nam, anh là gì thế, buông ra!” Mạc Mạc giãy dụa, đánh lên ngực hắn, nhưng hắn không nói được lời nào, vẫn không nhúc nhích để tùy ý cô gây sức ép, hắn ôm cô chắc như tường thành, Mạc Mạc bị ôm chặt, ngoại trừ cảm nhận được cơ thể cường tráng của hắn, cô cũng cảm nhận được nỗi thống khổ nồng đậm trên người hắn.

Đôi mắt Giản Chiến Nam đau thương lướt nhìn qua hai má của cô, hắn đột nhiên đẩy Mạc mạc ra, cơ thể lùi về phía sau từng bước xoay người sang chỗ khác, để lại một cái bóng cho cô, hắn nói không lưu luyến: “Xin lỗi.”

P/s: Thời gian gần đây có nhiều việc lộn xộn quá, mình đang cố edit, và cũng đã nhờ em Panda để thương giúp làm 3 chap cuối sau khi em í thì xong hk. cả nhà yên tâm nhé...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Giản Chiến Nam không để cho tầm mắt nhìn tới Mạc Mạc, giờ phút này cô vô cùng mê người, hắn đã từng thích nhất dáng vẻ say rượu của Mạc Mạc, cô có thể để hắn muốn làm gì thì làm, cô cũng rất biết điều thuận theo ý hắn, giờ khắc này, hắn lại sợ thú tính của mình bộc phát sẽ ăn cô đến xương cốt cũng không thừa.

Nhưng Mạc Mạc làm gì mà nghĩ nhiều như vậy nên cũng không nhận ra tâm tư của Giản Chiến Nam, cô chỉ muốn tắm rửa nhưng phòng tắm lại bị người khác chiếm mất, hơn nữa lại còn là người đàn ông khôn nạn kia cho nên cô rất không vui, bước đi loạng choạng, chỉ tay vào Giản Chiến Nam, tức giận nói: “Này, anh đang làm gì trong nhà tôi thế hả, đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Giờ phút này Giản Chiến Nam đang trần truồng, toàn thân đều là bọt xà phòng, muốn ra ngoài thì cũng phải đợi hắn tắm xong mới ra được chứ. Hắn định không để ý tới Mạc Mạc, xoay người sang chỗ khác tiếp tục tắm, để mặc người mượn rượu làm càn kia.

Mạc Mạc thấy Giản Chiến Nam không để ý đến mình thì càng không có ý định ra ngoài, cô giờ chân lên đá vào mông Giản Chiến Nam, nói năng lộn xộn: “Tôi bảo anh đi ra mà...anh có nghe thấy không hả...về nhà của anh mà tắm...”

Mông bị tùy tiện đá vào, nhất là không mặc quần áo lại còn bị người phụ nữ có thể dễ dàng khơi gợi thú tính của hắn, hắn thật sự muốn... Giản Chiến Nam xoay người lại, đôi mắt đen chớp động lên một vẻ được gọi là nguy hiểm.

Lúc Mạc Mạc định đá hắn ra ngoài thì thân thể đứng không vững, lúc cô gần trượt chân thì Giản Chiến Nam vươn cánh tay ướm sừng ra kịp thời ôm lấy cô mới không để cho Mạc Mạc ngã xuống sàn. Cô mơ màng nhìn hắn, không mang theo chút tạp niệm nào mà đôi con ngươi của hắn tối sầm lại, tạp niệm cuộn cuộn trong lòng.

“Thả tôi ra...” Mạc Mạc vốn đã say đến toàn thân vô lực, yếu ớt giãy giụa, tay đánh vào lồng ngực trần của hắn, cú đánh như một loại khiêu khích, thoáng như đang trêu chọc thân thể hắn.

Mặt Giản Chiến Nam tới gần Mạc Mạc, chỉ gần thêm một chút nữa thì hắn đã có thể hôn lên cặp môi đỏ mọng của cô, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mơ màng của Mạc Mạc thì hắn lại dừng lại, do dự một lát rồi che giấu khát vọng trong cơ thể, môi rời xa Mạc Mạc, đè nén dục vọng lại.

Hắn không để ý đến sự giãy giụa của Mạc Mạc, cởi hết quần áo của cô xuống, mặt căng cứng mở vòi hoa sen lên, dùng tốc độ nhanh nhất tắm cho Mạc Mạc rồi cầm khăn tắm bao lấy thân thể mình, dùng một cái khăn khác bọc lấy Mạc Mạc, cánh tay dài duỗi ra vác Mạc Mạc lên vai bước ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng ngủ, mở cửa ra ném Mạc Mạc lên giường.

Giản Chiến Nam ngồi thấy mùi khét, hắn phòng ra khỏi phòng ngủ chạy vào bếp, cháo đã bị hắn làm khét hết, cũng không còn có thể ăn được nữa, hắn chỉ có thể giúp Mạc Mạc pha một ly mật ong.

Trở lại phòng ngủ, Mạc Mạc nửa ngủ nửa tỉnh, rất không an phận, hắn dứt nước cho cô uống rồi đắp chăn lại, Mạc Mạc cũng không hề nghe lời đá chăn ra, như vậy thì làm sao mà ngủ, Giản Chiến Nam nhui mảy quay khế, “Em còn phá nữa anh sẽ đánh em đấy.”

Có lẽ lời uy hiếp của Giản Chiến Nam đã có tác dụng, cũng có lẽ bởi vì cô quá mệt, Mạc Mạc nhui mảy nhắm mắt lại, không còn giằng co nữa, núp vào trong chăn ngủ. Giản Chiến Nam ra khỏi phòng ngủ thay quần áo rồi nhìn Mạc Bảo, cậu nhóc đã ngủ rồi, ra khỏi phòng ngủ của Mạc Bảo, hắn đi vào phòng ngủ của Mạc Mạc lần nữa, giờ phút này đáng ngủ của Mạc Mạc vô cùng thân thuộc, đã bao lâu hắn không được ngắm đáng ngủ của cô rồi.

Hắn không nhìn được đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay mon trón gương mặt cô, vẫn nhìn cô như vậy, để mặc thời gian trôi qua. Thì ra yêu một người là có thể không làm gì cả, cứ im lặng ở bên cạnh cô ấy, lẳng lặng ngắm nhìn cũng là một loại hạnh phúc.

Rạng sáng, cô ngủ, hắn tỉnh, hắn rời đi, cô không biết, cũng không biết có một người đàn ông ở bên cạnh ngắm nhìn cô cả đêm. .

Hắn đã học được cách không phải muốn làm gì thì làm, hắn đã học được cách tôn trọng, vì sao sau khi mất đi người phụ nữ mình yêu nhất mới hiểu được những điều này, vì sao bây giờ mới hiểu. .

Hôm nay sau khi Mạc Mạc tỉnh lại, mình về nhà tắm rửa rồi đi ngủ thế nào cũng không rõ, nhưng mà cô biết nhất định Giản Chiến Nam đã đưa cô về nhà, chẳng lẽ hắn đã tắm giúp cô?

Nhất định là vậy rồi! Hôm qua mình bị trúng cái loại gió gì thế này! Mạc Mạc vén chăn lên nhìn thân thể mình được bọc bằng khăn tắm màu trắng, không có dấu vết mập mờ nào, cô thở hắt ra, thật may không xảy ra chuyện gì. Đã ly hôn rồi, cô mà lại phát sinh chuyện gì mập mờ với Giản Chiến Nam thì cô sẽ tìm bức tường nào mà đâm đầu vào chết mất.

Năm mới qua đi, hai người anh của Mạc Mạc cũng về trại quân đội, Mạc Mạc cũng bắt đầu đi làm, Mạc Bảo thường ở nhà ba mẹ, do mẹ cô chăm sóc nên cô cũng yên tâm hơn nhiều. Ba mẹ cũng rất chờ mong sự phát triển của cô và Hoa Từ cho nên luôn tìm cơ hội gọi cô và Hoa Từ đến nhà ăn cơm, dưới tình huống có muốn tránh cũng không được, cô và Hoa Từ dần trở nên thân quen. Cũng may Hoa Từ không hề đưa ra đề nghị gì khác.

Thật ra Mạc Mạc thừa nhận lúc ở chung với Hoa Từ tâm trạng sẽ rất thoải mái, anh ta có vẻ lạnh lùng, thậm chí có hơi lạnh đạm, cũng rất ít nói chuyện nhưng mỗi câu anh ta nói đều nói trúng tâm trạng của cô.

Hôm nay, Giản Chiến Nam muốn dẫn Mạc Bảo về nhà, mẹ Giản nhớ cháu, Mạc Mạc thấy sắc mặt của hắn không tốt lắm, muốn hỏi xem có phải bệnh bao tử của hắn lại tái phát không nhưng do dự một lát lại quyết định không hỏi, sau khi hai người lễ phép chào hỏi xong cũng không nói với nhau câu nào.

Mạc Mạc nhìn chiếc xe của Giản Chiến Nam rời đi, đang muốn về nhà thì nhận được điện thoại của Hoa Từ, tất nhiên là hẹn cô đi ăn cơm, Mạc Mạc do dự một lát rồi đồng ý. Giọng điệu của Hoa Từ không nghe ra có gì kích động, chỉ nhàn nhạt hỏi cô muốn ăn gì, Mạc Mạc đề nghị ăn hải sản nhưng mà không cay không ăn.

Hoa Từ đón cô ngoài cửa, cùng đến quán hải sản, gọi món ăn, hai người ăn cơm cũng không tìm được chủ đề nào, Hoa Từ hỏi Mạc Mạc: “Có chỗ nào muốn đến không?”

Mạc Mạc nghiêng đầu nửa ngày sau mới nói: “Tôi nghe đồng nghiệp nói phía bắc có một ngọn núi nhỏ, nhìn từ xa tựa như một mỹ nhân đang ngủ, mà ngay cả lông mi của nàng cũng có thể nhìn ra được, lúc mùa đông tuyết rơi nhiều khắp ngọn núi đều là thể giới màu trắng, mỹ nhân ngủ tựa như đang mặc chiếc áo cưới màu trắng trông rất xinh đẹp, tôi rất muốn đi xem nhưng dạo này bận quá, hơn nữa còn phải chăm sóc cho con, để đến khi con lớn hơn một chút tôi sẽ dắt nó đi cùng.”

Hoa Từ làm như tùy ý hỏi: “Rất muốn đi sao?”

“Đúng vậy, tôi vẫn rất muốn cảm thụ cảnh băng tuyết đóng vụn dậm, thật tiếc đã bỏ lỡ mất mùa đông năm nay, nhiều chuyện xảy ra quá mà.” Mạc Mạc nói xong lại hỏi: “Còn anh, có đặc biệt muốn đến nơi nào không?”

“Có, nhưng mà không có cách nào đến được.”

“Vì sao?”

“Đến khi tôi đi sẽ nói cho cô biết, ăn cơm đi.” Hoa Từ nói xong thì cúi đầu ăn cơm.

Không có tí sức sống nào! Mạc Mạc nhui mảy hừ một tiếng.

Bữa cơm tối rất hài hòa, ăn cơm xong rồi tính tiền, nhưng lúc vừa định rời đi thì có một đứa bé chạy vọt đến trước mặt Hoa Từ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên gọi Hoa Từ: “Ba ba, ba ba, ba ba!” Gọi từng tiếng một, âm thanh non nớt vang lên.

Mạc Mạc mở to hai mắt nhìn, theo hiểu biết thì Hoa Tử không có con, cô quay đầu lại nhìn Hoa Tử, khoe mắt Hoa Tử giật giật, gương mặt lạnh lùng càng cứng, càng thêm lạnh lùng hơn trước, chẳng lẽ Hoa Tử kinh hãi đến độ như vậy sao?

Đứa bé kia vẫn còn đang gọi ba, một người phụ nữ vội vàng chạy tới, vươn tay bịt miệng đứa bé lại, “Tiểu tử tông à đừng gọi lung tung, đừng gọi lung tung...” Người kia bịt miệng đứa bé biến mất trước mặt Hoa Tử và Mạc Mạc.

Nhìn người phụ nữ dẫn đứa bé đi, Mạc Mạc và Hoa Tử mới phục hồi lại tinh thần rời khỏi quán cơm. Mạc Mạc nhìn gương mặt lạnh của Hoa Tử dưới ánh đèn, nhìn không được bật cười, đưa tay chọc lên cánh tay anh ta, “Hoa Tử, anh nói thật đi, có phải là con anh không?”

Hoa Tử nhú mày lạnh lùng liếc qua Mạc Mạc, khinh thường không trả lời, mặt lại càng lạnh hơn. Mạc Mạc nổi lên ý xấu, chạy lên phía trước ngăn anh ta lại, anh ta đi tới thì cô lại lùi về sau, cười hi hi nói: “Hoa Tử, anh thành thật khai báo đi, có phải anh còn có một đứa con đang lưu lạc dân gian không?”

“Mạc Tiểu Hữu.” mắt Hoa Tử lóe lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên Mạc Mạc.

Mạc Mạc cười, cô rất thích nhìn đáng vẻ tức giận của Hoa Tử mặt lạnh, “Ồ, then quá hóa giận kìa, thừa nhận đi, tôi sẽ giữ bí mật...um...”

Bả vai của Mạc Mạc bị một đôi tay cầm thật chặt, môi bị hung hăng hôn xuống, nụ hôn khôn nhẹ nhàng như lần trước mà mang theo một chút hương vị trừng phạt, Mạc Mạc mở to hai mắt, đưa tay đẩy Hoa Tử ra, Hoa Tử sững người, anh ta hơi nheo mắt nhìn chằm chằm vào Mạc Mạc, giọng nói trầm thấp nặng nề, “Nếu em đồng ý sinh cho tôi một đứa thì tôi cũng không ngại!”

Mạc Mạc đỏ mặt, hung hăng dùng mũi giày cao gót giẫm nát chân Hoa Tử, Hoa Tử bị đau nên buông Mạc Mạc ra, Mạc Mạc tức giận xoay người bỏ đi, Hoa Tử đuổi theo nhìn theo bóng dáng nổi giận đùng đùng của cô, anh ta ngăn cô lại, “Tức giận à?”

“Không có, tránh ra, tôi phải về nhà.”

Hoa Tử vươn tay nắm chặt vai Mạc Mạc, “Được rồi, biết em giận rồi, vậy đi, tôi cho em hôn lại, tôi tuyệt đối không tức giận đâu.” Hoa Tử nói xong thì nhắm mắt lại, gương mặt cương nghị điển trai chói mắt dưới ánh đèn.

Mạc Mạc nhìn vào mặt anh ta, người đàn ông này thật sự là đệ tiện, “Anh nói đó, không cho phép đổi ý.”

“Không đổi ý.”

“Không cho mở mắt ra, không cho nhìn lên.”

“Ừ”

Mạc Mạc sờ soạng trong túi rồi lấy ra một thứ, cô cười như một tên trộm, một tay bắt lấy Hoa Tử để cho anh ta xoay người lại, gương mặt điển trai cách cô rất gần, lông mi của anh ta rất dài, làn da cũng rất đẹp, Mạc Mạc có hơi ganh tị.

“Tôi sắp hôn rồi đấy, khôn cho anh nhìn lên.”

“Cứ hôn đi.” Mạc cho em xâm lược.

Mạc Mạc dùng son môi hung ác vẽ lên môi cùng nặt Hoa Tử thành một con quỷ, Hoa Tử kịp phản ứng lại thì đã muộn, trên mặt đã bị Mạc Mạc vẽ đầy, Mạc Mạc xoay người muốn chạy nhưng lại bị Hoa Tử túm lại, kéo vào trong lòng, thân thể bị Hoa Tử ôm chặt không cách nào nhúc nhích.

Đầu óc Mạc Mạc choáng váng, môi lại bị Hoa Tử hôn lên một lần nữa, lúc này đây không chỉ còn là môi chạm môi nữa mà lưỡi của anh ta cạy thê cạy mở môi của cô mà đi vào, hút lấy hương thơm của cô, mút lấy đầu lưỡi của cô, hai tay của cô đánh vào anh ta, đẩy anh ta ra, hàm răng của cô cắn anh ta nhưng anh ta vẫn không buông cô ra.

Anh ta cướp lấy hơi thở của cô, cướp lấy nhịp tim của cô, để lại cho cô hơi thở đàn ông nồng đậm, còn có cả son môi cùng vị máu nhân nhát, trong một khắc, Mạc Mạc trầm luân trong nụ hôn của hắn, đầu óc trống rỗng, quên giày giũa, quên hô hấp, quên tiếng trống ngực, quên tất cả.

Dưới ánh đèn sáng chói, nhìn từ xa hai người đang ôm hôn nhau dưới ánh đèn tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Thật lâu sau hai người mới kết thúc nụ hôn này, Mạc Mạc hoảng sợ lùi về sau vài bước, thở thật mạnh, đầu óc trống rỗng cũng dần tìm lại lý trí, ngực phập phồng kịch liệt, mặt cũng đỏ rực, cô nên tức giận nhưng khi nhìn thấy gương mặt đầy vết son môi rất buồn cười của Hoa Tử thì lại không sao giận được. Giờ phút này đôi con ngươi của Hoa Tử như bầu trời đêm, lòng của anh ta đã thẳng thắn bày ra.

Người đi đường đều quay đầu lại nhìn Mạc Mạc và Hoa Tử, lúc này Mạc Mạc mới nhận ra đang ở trên đường, có rất nhiều người, mặt của cô không biết có đáng vẻ quý quai gì, cô vội vàng móc chiếc gương nhỏ ra xem, trên mặt cùng miệng của mình vẫn còn vết son tràn lan, thật là lộn xộn!

Mạc Mạc vội tìm khăn tay, lau mặt cho sạch sẽ rồi nhìn về gương mặt hoa của Hoa Tử, cô hung dữ liếc anh ta một cái. Hoa Tử nhìn đáng vẻ tức giận của Mạc Mạc, đi qua nói: “Đừng giận nữa, đưa khăn cho tôi nào.”

Mạc Mạc tức giận nói, “Muốn khăn, muốn tôi không giận mà anh còn không thèm nói xin lỗi với tôi, anh dựa vào cái gì mà khi dễ tôi như vậy chứ!?” đàn ông sao ai cũng vậy cả...

Hoa Tử đút tay vào túi quần, rất chân thành nói: “Thật sự xin lỗi, tôi nên được sự đồng ý của em mới hôn em.”

Thật là đáng ghét, hôn cũng hôn rồi, cô cũng không phải loại ngây thơ không rành sự đời, vừa rồi không phải cô cũng rất hưởng thụ nụ hôn của anh ta ư, chỉ là cứ như vậy thì sự tình có hơi đi chệch đường ray, tiếp tục tranh luận so đo nữa thì cũng hơi làm kiêu, “Sau này chúng ta đừng gặp mặt nữa, cứ vậy đi, tạm biệt.”

Mạc Mạc nói xong rồi bỏ đi thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng mang theo một chút lo lắng của Hoa Tử vang lên sau lưng cô, “Aizz, Mạc Tiêu Hữu, em không thể ác độc như vậy được nha.”

Mạc Mạc dừng lại, “Được, vậy thì anh không được lau son môi trên mặt, sau đó đi dạo phố với tôi.”

Kết quả cuối cùng một cô gái tím lầy vai một người đàn ông mặt hoa lạnh lùng chạy trên đường phố phồn hoa, đèn đường sáng rực, hấp dẫn vô số người phải quay đầu lại. Nhưng Mạc Mạc tự nói với mình sau này mình sẽ cố gắng tránh gặp mặt Hoa Tử.

Ba bốn ngày sau đêm đó Mạc Mạc đều trốn tránh Hoa Tử, hẹn cô ra ngoài cô cũng kiếm cớ từ chối. Sau khi tan tầm Mạc Mạc vốn định đón xe về nhà nhưng không ngờ mẹ của Giản Chiến Nam lại không để ý đến cơ thể bị bệnh mà tới tìm cô, cùng đi tới còn có ba Giản và nhân viên chăm sóc.

Lâu ngày không gặp, Giản lão phu nhân gầy như que củi, ngồi trên xe lăn được người chăm sóc đẩy đi, cả người mất đi sức sống, dường như chỉ đang cố chống đỡ, mọi người tìm một nhà hàng ngồi xuống.

“Không biết ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Mạc Mạc ngồi đối diện mẹ Giản, nghi hoặc hỏi, cô biết mẹ Giản có thành kiến với mình, nếu như không phải có chuyện thì chắc bà ấy cũng không muốn nhìn thấy cô.

Mẹ Giản trả lời: “Chiến Nam bị bệnh con có biết không?”

Giản Chiến Nam bị bệnh? Lòng Mạc Mạc không nhịn được nhói lên một chút, cũng không khỏi nhớ tới sắc mặt của hắn khi đến đón Mạc Bảo, nhưng cô phải biết chuyện hắn bị bệnh sao? Tuy Mạc Mạc không có cảm tình tốt với mẹ Giản nhưng đối mặt với một bà già bị bệnh cô cũng không đành lòng, chỉ thân nhiên nói: “Tôi không biết không phải cũng rất bình thường sao?”

“Xem ra con thật sự không yêu nó, có phải không?” đôi mắt âm trầm của mẹ Giản nhìn Mạc Mạc, hy vọng có thể nhìn ra gì đó trong mắt cô.

“Có chuyện gì xin bà cứ nói thẳng đi ạ.” Không phải Mạc Mạc không có kiên nhẫn nghe bà ấy nói mà cô chỉ cảm thấy hình như không thích hợp ngồi quá lâu như vậy.

“Con biết không trước kia mẹ thật sự rất ghét con, căn bản gia thế nhà con không xứng với Chiến Nam, lại còn không thể mang thai được, mẹ không hiểu đứa con do một tay mình nuôi lớn lại đi thích một người phụ nữ cái gì cũng không tốt như con, khụ khụ...”

Mạc Mạc cười lạnh một tiếng, không nói gì. Lời nói cay nghiệt cỡ nào cô cũng đã từng nghe, đối mặt với mẹ Giản không còn nhiều thời gian cô cũng không muốn phản bác gì, chỉ nghe mẹ Giản nói: “Chuyện con ly hôn với Chiến Nam là do mẹ ép... Mạc kẹ ở bên ngoài nó có hung ác bao nhiêu, dù có thế nào thì nó cũng là con mẹ nên sẽ không vứt bỏ mẹ, mẹ để cho chồng mình sắp xếp cho nó và Lạc Thi đính hôn, mọi người đều vì bệnh của mẹ mà nghe theo mẹ...”

Mẹ Giản cầm tay ba Giản, ba Giản nói thay mẹ Giản: “Chiến Nam ly hôn với con ba mẹ cho rằng tất cả sẽ được vui vẻ, nó và Lạc Thi môn đăng hộ đối, đối tượng kết hôn này khiến chúng tôi khá hài lòng, nhưng mà... ba mẹ không được nhìn thấy nụ cười trên mặt con mình nữa, nó sống không hạnh phúc, không vui, ngày nào cũng chỉ biết đến công việc giống như một cái máy, lần này bị bệnh phải nằm viện là do nó đã hoàn toàn mệt mỏi, nó đã dùng công việc tra tấn chính mình, làm cho mình tê dại, trong một khoảng thời gian ngắn mà nó gầy mất hơn mười mấy cân, người làm cha mẹ nào mà không đau lòng chứ. Nhìn thấy nó gầy xuống, nhìn thấy nó không hề vui sướng, ba mẹ biết rõ lúc trước mình đã sai, hạnh phúc của con cái là hạnh phúc của người làm ba làm mẹ, vì sao nhất định phải bắt bọn nhỏ đi theo con đường tốt đẹp mọi người đã vạch ra chứ, lấy người nó yêu mến chính là cuộc sống của nó, nó yêu là được rồi...”

Mạc Mạc lạnh lùng cười, lạnh nhạt hỏi: “Cho nên thế nào?”

Về mặt của ba Giản có không được tự nhiên nói: “Chuyện chúng tôi làm sai trước kia giờ cảm thấy rất có lỗi, người Chiến Nam yêu vẫn là con, nên ba hy vọng hai đứa được hạnh phúc.”

Mẹ Giản tiếp lời, giọng nói có chút yếu ớt: “Con... hãy trở về bên cạnh Chiến Nam... Mạc Bảo cũng sẽ có nhà... cả nhà ba người ở bên nhau, đó mới là hạnh phúc.”

“Đủ rồi!” Mạc Mạc ngắt lời mẹ Giản, “Thật sự xin lỗi, tôi phải đi rồi, chuyện hai người nói tôi sẽ không nghĩ lại đâu.”

Mạc Mạc đứng dậy, rốt cuộc cô cũng không thể nghe bọn họ nói thêm câu nào nữa, chẳng lẽ cô chỉ có thể sắm vai một chiếc khăn lau, khi cần thì mượn dùng, không cần nữa thì vứt đi, cô muốn rời khỏi đây, “Tôi còn có việc không thể tiếp đón.”

Mạc Mạc định đi thì tay bị mẹ Giản bắt lấy, đến bây giờ bà ấy mới hiểu được mình đã bóp chết hạnh phúc của con, nếu như không dùng bệnh tật để uy hiếp con thì con cũng sẽ không quyết định ly hôn, chính mình nhìn thấy con mình đau khổ từng ngày, đến bây giờ bà mới hiểu được con mình đã yêu người phụ nữ này đến tận xương tủy, mặc dù đã ly hôn nhưng trong lòng cũng chỉ có người phụ nữ này.

Đính hôn rồi lại lạnh nhạt với Lạc Thi, thậm chí còn lên bọn họ đi buộc garo, nếu như không phải người quen làm trong bệnh viện nói cho bà biết thì bà cũng không hề biết. Vậy nên từ nay về sau bọn họ chỉ có Mạc Bảo là đứa cháu nội duy nhất, những người phụ nữ khác đừng mơ sinh con nối dõi cho

nhà họ Giản. Bà biết mình đã quá sai lầm, bà là người sắp chết, không gì quan trọng bằng hạnh phúc của con, trước khi chết bà muốn nhìn thấy con mình được hạnh phúc.

Bàn tay gầy như que củi, thật ra đã không còn chút lực nào, Mạc Mạc nhẹ nhàng rút lại rồi bỏ đi, dùng hết sức xoay người đi lại nghe thấy tiếng động, cô quay đầu lại thì chứng kiến mẹ Giản ngã từ xe lăn xuống, ba Giản vội vàng đến vịn bà nhưng bà lại không cho, bà chỉ quỳ trên mặt đất như vậy, giữ hơi tàn nói với Mạc Mạc: “Mẹ quỳ xuống trước mặt con, vết thương trước kia mẹ gây ra cho con...con cứ trách bà già này là được rồi...con...con hãy tha thứ cho Chiến Nam...Nó yêu con, nó thật sự yêu con...”

“Bác đứng dậy trước rồi nói sau...” Bị người lớn tuổi quỳ trước mặt, Mạc Mạc thấy bối rối, muốn nhả tâm bỏ đi nhưng mẹ Giản lại bắt lấy chân cô, cô đã làm mẹ nên tất nhiên cũng hiểu được tâm trạng của một người mẹ, nhưng mà cô là người, không phải con rồi của bọn họ.

Mẹ Giản yếu ớt nói: “Con hãy đồng ý với mẹ đi...đồng ý trở lại bên cạnh nó...mẹ sẽ giải trừ hôn ước cho nó...vậy thì ba người các con có thể hạnh phúc bên nhau không phải tốt hơn sao?”

Lúc Mạc Mạc không biết phải làm sao thì có một thân hình cao lớn đứng phía sau cô, eo cũng bị bắt lấy, hơi thở cương nghị bao phủ cô, Mạc Mạc quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt lạnh lùng điển trai của Hoa Từ.

Hoa Từ lạnh lùng nhìn mẹ Giản và ba Giản, kéo Mạc Mạc vào lòng, rất lễ phép nói: “Hạnh phúc mà các người nói chỉ là hạnh phúc một phía từ các người, trước kia các người cảm thấy Mạc Mạc không xứng với con các người, cho rằng con các người sẽ không hạnh phúc, cho nên dùng trăm phương ngàn kế chia rẽ hai người họ. Bây giờ các người cảm thấy con của các người có Mạc Mạc mới hạnh phúc cho nên bắt Mạc Mạc phải trở lại với con của các người, nhưng chắc hẳn các người chưa từng nghĩ tới hạnh phúc của Mạc Mạc cũng rất quan trọng, hạnh phúc mà các người có không phải là thứ Mạc Mạc muốn.”

Mạc Mạc nhìn Hoa Từ, nghe không sót chữ nào của anh ta, lòng bắt đầu dâng lên cảm xúc khó tả, lời nói của Hoa Từ đã đánh sâu vào cõi lòng cô, đúng vậy, hạnh phúc của cô cũng rất quan trọng, hạnh phúc mà bọn họ nói không phải là thứ hạnh phúc mà cô muốn, bọn họ chưa từng nghĩ tới bọn họ đến xin lỗi cô, cầu xin cô đơn giản chỉ là vì hạnh phúc của Giản Chiến Nam. Tất nhiên cô cũng có cảm giác, có chủ kiến của riêng mình, cô cũng cần người khác tôn trọng, cần được thấu hiểu.

Ba Giản đỡ mẹ Giản, hai người người Mạc Mạc, mẹ Giản yếu ớt hỏi: “Cậu ta...cậu ta là ai?”

Hoa Từ ôm chặt thắt lưng mềm mại của Mạc Mạc, Mạc Mạc duỗi ngón tay chỉ vào Hoa Từ, “Anh ấy...anh ấy là bạn trai của tôi.”

Trong nhất thời toàn bộ thế giới như lặng yên, ba Giản nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất cũng bị nổi thất vọng bao phủ, mà Giản Chiến Nam nghe lái xe nói mẹ Giản tìm đến Mạc Mạc cũng cứng người sau lưng Mạc Mạc, ngực co rút đau đớn khiến cho hắn không thể bước vào được.

Chỉ một câu nói của Mạc Mạc đã khiến lòng hắn phủ đầy bụi mờ. Mạc Mạc có bạn trai, dạ dày hắn đau rút từng con, hô hấp cũng trở nên khó khăn, hắn phải dùng hết khí lực mới có thể đứng vững.

“Anh Giản...!” Đột nhiên nhân viên chăm sóc đi theo lên tiếng, tầm mắt của mọi người đều hướng về phía sau lưng Mạc Mạc, Mạc Mạc cũng quay đầu lại, cô nhìn thấy Giản Chiến Nam mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm không ánh sáng, người gầy gộc, hắn đang đứng phía sau bọn họ. Lòng Mạc Mạc cũng hỗn loạn theo, cô nhìn vào ánh mắt của hắn, mặt của hắn, trái tim bỗng đau nhói.

Giản Chiến Nam đi lướt qua Mạc Mạc đến bên cạnh mẹ Giản, nhẹ nhàng bế thân thể gầy yếu của bà lên xe lăn, mẹ Giản thấy Giản Chiến Nam tới đột ngột nên lo lắng nói: “Sao con không ở bệnh viện nghỉ ngơi...”

“Ba, đưa mẹ về bệnh viện đi.” Giản Chiến Nam nói xong thì tầm mắt rơi trên người Mạc Mạc, nhìn cô và một người đàn ông khác đang ôm nhau, cô nói đó là bạn trai của cô, một người đàn ông khá mạnh mẽ, hắn có thể nhận ra người này chính là tổng giám đốc tập đoàn Hải Tinh, một người đàn ông như vậy rất đáng để Mạc Mạc yêu thương. Một Mạc Mạc không ai sánh bằng của hắn rốt cuộc vẫn thuộc về người khác, giờ phút này, hắn muốn móc trái tim ra, bởi vì quá đau nên hắn tình nguyện không có nó.

Đề nén con đau mãnh liệt, muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện yết hầu như bị người khác chặn lại, phải mất một lúc hắn mới tìm lại được giọng nói của mình, để cho giọng nói khôi phục lại về bình tĩnh vốn có, áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, mẹ của anh đã gây nhiều phiền phức, hy vọng em đừng để trong lòng, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, hai người cứ tự nhiên, tôi đưa mẹ về bệnh viện trước.”

Hoa Từ nhìn lướt qua Giản Chiến Nam, khách sáo nói: “Đi thông thả.”

Giản Chiến Nam không hề liếc nhìn Mạc Mạc mà xoay người cùng người nhà rời khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 91 (Kết thúc)

Giản Chiến Nam theo người nhà về bệnh viện, mẹ Giản nhìn thấy Giản Chiến Nam nằm xuống nghỉ ngơi mới yên tâm rời đi, thật ra bà cũng đã không chịu nổi nữa. Giản Chiến Nam nằm đó, không nói một lời, để mặc cho bác sĩ kiểm tra cho hắn, bác sĩ cùng y tá đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn mình hắn.

Nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn hình ảnh của Mạc Mạc, từ lúc bọn họ gặp nhau, quen nhau, yêu nhau rồi kết hôn, từng chi tiết một cùng với chuyện hôm nay, lời nói của Mạc Mạc vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn.

Anh ấy là bạn trai của tôi, Hoa Ngạn Xuyên!

Anh ấy là bạn trai của tôi, Hoa Ngạn Xuyên!

Một câu nói lần lượt quanh quẩn không chịu ngừng khiến cho hắn thống khổ không chịu nổi! Hắn hít thở thật sâu để giảm bớt đau đớn trong lòng, lòng mày nhíu chặt lại, hắn bắt mình mở to mắt ra nhưng trong đầu vẫn tràn ngập hình ảnh của Mạc Mạc, trái tim cũng không ngừng đau đớn.

Xe để lại trước cửa nhà hàng, Hoa Tử cùng Mạc Mạc chậm rãi đi trên đường, cảm xúc của Mạc Mạc đã nguôi bớt, cô im lặng không nói lời nào, anh cũng lặng lẽ theo sau cô.

Lòng Mạc Mạc vẫn bị mẹ Giản và Giản Chiến Nam quấy nhiễu, không nhịn được mà hồi tưởng lại những năm tháng đã qua, cũng là đoạn tình cảm đã làm tổn thương cô cùng cuộc hôn nhân thất bại.

Bởi vì Nhã Nhi mà cô kết bạn với Giản Chiến Nam, yêu hắn, yêu toàn tâm toàn ý, cũng bởi vì Nhã Nhi mà cô cùng Giản Chiến Nam chia tay trong đau đớn, qua hết những năm tháng xa cách, rốt cuộc hai người cũng quên hết những ân oán trước kia mà bước vào chiếc lồng hôn nhân, nhưng cũng bởi vì sự xuất hiện của Nhã Nhi mà cuộc hôn nhân xuất hiện vết nứt.

Cho rằng Mạc Bảo là con của Nhã Nhi nên hôn nhân của bọn họ bắt đầu không còn êm ả, cô đau khổ không thể tiếp nhận đứa con do người đàn ông của mình và người phụ nữ khác tạo nên, nhưng cuối cùng mới biết được Mạc Bảo lại là con của cô và Giản Chiến Nam.

Những đau khổ kia, những dằn vặt kia vốn không nên có, tuy nó đã tra tấn cô rất lâu, Nhã Nhi, Mạc Mạc hận cô ta độc ác chia lìa cô và Mạc Bảo, hận cô ta đối xử không tốt với Mạc Bảo, cũng bởi vì mẹ Giản bắt tay với Nhã Nhi sắp xếp nên cuộc hôn nhân của họ tràn đầy nguy cơ, bởi vì một mầm mống tai họa mà cô chọn cách ly hôn nhưng Giản Chiến Nam không chịu, cuối cùng bởi vì bệnh của mẹ Giản mà Giản Chiến Nam đã dứt khoát buông tay, cuối cùng cô và Giản Chiến Nam cũng đi tới bước đường ly hôn.

Đáng tiếc, không có hôn nhân ràng buộc nhưng Giản Chiến Nam vẫn không buông tha cho cô, ích kỉ muốn giữ cô bên cạnh, cách yêu thương một người của Giản Chiến Nam vẫn luôn có vấn đề, Mạc Mạc không phù hợp với Giản Chiến Nam yêu cô, nhưng tình yêu của hắn quá phách điệu, tình yêu của hắn có tham muốn chiếm giữ quá mạnh mẽ, khi yêu hắn muốn mình phải xem hắn là trung tâm, hắn chưa từng tôn trọng cô, tình yêu của hắn làm cho cô ngột ngạt, đã không còn cảm giác vui vẻ, hạnh phúc và tự do nữa.

Hôn nhân đi đến ngõ cụt thật ra cô và Giản Chiến Nam đều có lỗi, tuy nói là do một tay mẹ Giản tạo nên nhưng hôm nay mẹ Giản không còn là chứng ngại trong cuộc hôn nhân của bọn họ, cũng không còn ảnh hưởng đến bọn họ nữa.

Như mẹ Giản nói, chỉ cần cô trở lại bên cạnh Giản Chiến Nam thì ba người một nhà có thể hạnh phúc bên nhau, như vậy Mạc Bảo cũng có một gia đình đầy đủ, nhưng tất cả đã không còn cách nào quay đầu lại, giống như thời gian không thể quay ngược, cuộc sống vẫn tiến về phía trước, không bị quá khứ chi phối.

Nhưng khi nhìn thấy Giản Chiến Nam đau khổ tiêu tụy như vậy, vì sao lòng cô lại đau nhói như vậy, khi nào thì cô mới có thể từ giã quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới mà không bị quá khứ chi phối đây.

Mạc Mạc vẫn chìm trong dòng suy nghĩ của mình, đến khi có người vỗ vai cô mới hoàn hồn lại, Hoa Tử đang nhìn cô, đôi mắt thâm thúy có vẻ lo lắng, Mạc Mạc nhớ lại mình đã dùng Hoa Tử làm tấm chắn mà anh ta cũng giải vây thay mình, đang định mở miệng nói chuyện thì Hoa Tử lại nói: “Tôi không muốn nghe em nói câu cảm ơn hoặc xin lỗi đâu.”

Mạc Mạc mở miệng ra rồi khép lại, đó chính là lời cô muốn nói, anh đã đoán được, hình như nói vậy cũng không hay lắm, Mạc Mạc cúi đầu tiếp tục đi, Hoa Tử lại vượt lên trước cản đường cô: “Em muốn đi đến Nam Cực luôn sao? Mặc dù vậy cũng không cần phải đụng vào tường nha.”

Mạc Mạc ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Hoa Tử mới thấy một vách tường, cô đã đi vào ngõ cụt, “Anh...sao anh không nhắc tôi sớm.”

Hai tay Hoa Tử ghi lên vai Mạc Mạc, bóng dáng cao lớn bị kéo thật dài dưới ánh đèn, anh nhìn xuống cô từ trên cao, tạo thành một vệt tối trên mặt cô, anh nhìn chăm chăm vào cô, giống như đang muốn nhìn thấu linh hồn cô.

“Phải làm thế nào mới có thể khiến em vui vẻ?!” Giọng điệu của anh vẫn nhàn nhạt như đang bàn luận chuyện chúng ta ăn gì, nhưng trong ánh mắt anh đều là vẻ tìm tòi nghiên cứu, giống như anh đang nghiêm túc nghĩ cách để khiến cô vui.

Vui vẻ là thứ người khác có thể cho sao? Mạc Mạc nhận không được nghĩ, có thể chứ, bởi vì cô nhìn thấy con mình sẽ thấy vui, nhìn thấy con sẽ cảm

thấy hạnh phúc thỏa mãn. Hoa Từ thấy Mạc Mạc không nói gì nên vỗ vỗ bờ vai cô nói: “Được rồi, về thôi, tôi đi lấy xe, để tôi đưa em về.”

Mạc Mạc cũng không trì hoãn nữa, theo đường cũ trở về trước cửa nhà hàng, lúc đang đi đến chỗ đậu xe thì trong nhà hàng có người đi ra, cả trai lẫn gái có khoảng bốn năm người, trong đó có một người đàn ông gọi Hoa Từ, “Tổng giám đốc Hoa, anh hay thật đấy, quảng chúng tôi lại rồi tự mình đi lãng mạn với mỹ nữ à.”

Trong đó có một người phụ nữ cười nói: “Hoa Từ, không giới thiệu một chút à?”

Hoa Từ rất không khách khí ôm lấy vai Mạc Mạc, mặt không mang theo bất kì cảm xúc nào, rất tự nhiên giới thiệu, “Bạn gái của tôi, Mạc Tiêu Hữu.”

“Tôi không phải.” Mạc Mạc nhìn không được lên tiếng.

Hoa Từ không thêm để ý đến, khoe môi khẽ nhếch lên, nói với mấy người bạn kia: “Mặt cô ấy mỏng.”

Một người đàn ông hơi thấp một chút nói: “À, làm công tác giữ bí mật cũng không tệ.”

“Giờ cũng sắp chiều rồi, bữa khác phải tạ tội vì đã thất hẹn đấy.”

“Được, chúng tôi đi trước đây.”

“Tạm biệt”

Mọi người chào hỏi rồi đi, chỉ còn lại Mạc Mạc và Hoa Từ, Mạc Mạc trừng mắt nhìn Hoa Từ, người đàn ông này đúng là không lãng phí cơ hội.

Hoa Từ không thêm nhìn vẻ khinh bỉ của Mạc Mạc, dắt tay cô đi về phía bãi đỗ xe. Mạc Mạc nhìn Hoa Từ, nghĩ thầm cô nói với người nhà họ Giản anh ta là bạn trai mình, không phải anh ta tưởng thật đấy chứ?

Lên xe, Hoa Từ khởi động xe rồi đi, lúc chạy trên đường, Mạc Mạc do dự một lát rồi mới nói: “Hoa Từ này, tình huống vừa rồi là do tình thế cấp bách nên tôi có hơi lợi dụng anh một chút, anh đừng tưởng là thật nha.”

Hoa Từ lạnh lùng xì một tiếng, “Em thật là thẳng thắn.”

Mạc Mạc mặt dày nói: “Thẳng thắn là ưu điểm của tôi mà.”

“Mạc Tiêu Hữu, đi hay ở khó khăn đến vậy sao?” Mặt Hoa Từ rất nghiêm túc, chỉ nói một câu rồi không nói gì nữa, trong lúc nhất thời Mạc Mạc cũng không biết phải nói gì, vì sao anh ta luôn đâm thẳng vào lòng cô chứ, vì sao anh ta luôn có thể đoán được sự đau đớn cùng đả vật trong lòng cô chứ?

Hai ngày nay Mạc Mạc đều nghĩ đến câu nói của Hoa Từ, đi hay ở khó khăn đến vậy sao? Rất khó ư, cô cũng tự hỏi mình. Buổi sáng khi đi làm Mạc Mạc nhận được một phần điện tín, mở ra mới biết là của Hoa Từ gửi. Cô nhìn thấy một tấm hình, một ngọn núi, Mạc Mạc nhìn thật kĩ, đột nhiên lòng chấn động, níu lấy Tiểu Hàn ngồi cạnh hỏi: “Tiểu Hàn này, ngọn núi này có phải núi mỹ nhân ngủ mà em nói không?”

Tiểu Hàn nhìn thoáng qua rồi nói: “À, đúng vậy đấy, ai gửi tới thế, bạn của chị sao? Hi hi, góc độ chụp của bức ảnh này rất đẹp, nếu chỉ chệch một chút sẽ không nhìn đẹp như vậy đâu.”

Mạc Mạc ngẩn cả người, thật sự là núi mỹ nhân ngủ sao? Thật là giống mỹ nhân ngủ nha, muốn eo có eo, muốn ngực có ngực, tóc dài xõa ra phía sau tạo thành một dãy núi chạy dài, nếu như có tuyết trắng phủ lên nhất định sẽ càng xinh đẹp.

Vừa không ngừng tán thưởng sự thần kì của thiên nhiên, lòng Mạc Mạc vừa không nhịn được mà rung động, nhưng mà nghĩ lại tại sao Hoa Từ lại có tấm hình này, chẳng lẽ anh đã đến đấy rồi sao?

Mạc Mạc do dự một lát rồi bấm điện thoại, “Này, Hoa Từ.”

“Sao thế tiểu ốc nghéch.” Giọng nói có hơi hỗn hển của Hoa Từ truyền đến từ đầu bên kia, mang theo một chút treu ghẹo cùng hương vị sủng nịnh. Mạc Mạc cảm thấy hơi thờ của Hoa Từ truyền qua từ điện thoại nóng phồng tay, nhìn không được cắn môi nói: “Anh đang ở đâu thế? Đang leo núi à?”

“Ừ, cũng chưa tới mức quá đần.”

“Hoa Từ...” Mạc Mạc nhất thời im lặng, có lẽ bởi vì hành động như vậy của Hoa Từ khiến cô khiếp sợ, cô không nghĩ Hoa Từ sẽ vì một câu nói của cô mà chạy đến thành phố nhỏ kia, cô đoán anh không muốn cô sẽ bỏ qua mùa đông này, “Hoa Từ, leo núi xong anh tranh thủ thời gian trở về đi, tôi đã nhìn thấy rồi, thật sự rất đẹp, anh chụp vô cùng đẹp.”

“Biết rồi, cúp đây, lát nữa chắc không có sóng đâu.”

“À, anh... phải chú ý an toàn biết không?”

“Tôi sẽ chú ý.” Hoa Từ nói xong thì cúp điện thoại, Mạc Mạc ngơ ngác nhìn điện thoại, trong đầu nhớ tới lời nói của Hoa Từ, anh nói phải làm sao mới có thể khiến em vui vẻ? Anh làm như vậy là muốn cô được vui vẻ sao? Để cho cô thông qua anh mà cảm nhận được vẻ đẹp cùng sự tráng lệ của núi cao, anh đang tìm cách để khiến cô vui vẻ...

“Này, ngăn người cái gì đấy, bạn trai à?” Tiểu Hàn dùng khuỷu tay húc vào Mạc Mạc, Mạc Mạc hoàn hồn, “Làm gì có, chỉ là bạn bình thường thôi.”

Tiểu Hàn cười cô, “Về mặt động xuân tâm thể mà còn không chịu nhận.”

Mạc Mạc nhéo má Tiểu Hàn, “Tranh thủ mà hoàn thành bức tranh của em đi, tranh mà chưa xong thì khuya hôm nay chuẩn bị mà đi tăng ca đi.”

Mạc Mạc lên mạng tìm cái thành phố nhỏ kia, lái xe từ thành phố C cũng phải mất chừng mười tiếng, chỗ đó lạnh hơn thành phố C, cái tên ngốc kia, trời lạnh như vậy còn đi leo núi.

Sáng hôm sau Mạc Mạc gọi điện thoại cho Hoa Từ nhưng vẫn còn ngoài vùng phủ sóng, Mạc Mạc có hơi lo lắng. Ba mẹ Hoa Từ qua đời từ rất sớm, ông nội đã nuôi anh lớn lên, hai năm trước ông đã qua đời, dường như Hoa Từ đã không còn người thân nữa, mẹ nói những người bà con thân thích kia vì lợi ích mới qua lại, cũng không thân lắm. Trong nhất thời Mạc Mạc không biết liên lạc với ai, chỉ có thể cầu cứu mẹ.

Rất cuộc mẹ cô cũng liên lạc được với lái xe của Hoa Từ, lái xe cũng đến thành phố này nhưng lại không chịu lạnh được nên không đi leo núi.

Thật sự không ngờ đến là ngày Hoa Từ đi leo núi bên ấy lại có một trận tuyết lớn hiếm thấy, tuyết dày lên nửa đường, gia thông hầu như tê liệt, núi cũng bị tuyết bao phủ mà Hoa Từ vẫn chưa xuống núi.

Lái xe đã báo cảnh sát, cũng tìm người địa phương đến cứu viện, đáng tiếc tuyết quá dày nên nhân viên cứu nạn không thể lên núi, hơn nữa thành phố này nhỏ nên căn bản không có đội cứu nạn chuyên nghiệp, hiện giờ anh ta cũng đang nghĩ cách.

Mạc Mạc chưa nghe mẹ nói hết thì điện thoại trong tay đã rơi xuống mặt đất, nỗi sợ hãi cùng lo lắng bao phủ trong lòng, Hoa Từ đã bị trên tuyết lớn giam trên núi! Hoa Từ đã ở một đêm trên ngọn núi tuyết phủ trắng xóa, Mạc Mạc không thể tưởng tượng được Hoa Từ sẽ vượt qua như thế nào đây!

Tuyết dày như vậy, phải mất bao lâu mới có thể tan, Hoa Từ không có cách nào xuống núi chẳng phải là sẽ bị nhốt trên đỉnh núi sao. Dưới tình thế cấp bách, Mạc Mạc xin nghỉ rồi từ công ty đi thẳng về nhà.

“Mẹ bên ấy có tin tức gì không?” Mạc Mạc vừa vào cửa đã gấp gáp hỏi.

“Vẫn đang nghĩ cách.” Lương Tĩnh Thu an ủi, “Đừng có gấp, nhất định sẽ không sao đâu.”

Mạc Mạc đan hai tay vào nhau, bức bối bất an nói: “Con phải đi tìm Hoa Từ, con phải đi tìm anh ấy...”

Nếu như không phải vì tâm nguyện của cô thì Hoa Từ sẽ không đi, Lương Tĩnh Thu nhìn Mạc Mạc đã mất bình tĩnh, tuy lo lắng cho Hoa Từ nhưng Mạc Mạc có đến cũng có làm được gì, “Mạc Mạc, con có đi cũng không giúp được gì, trận tuyết lớn đã phong tỏa cả ngọn núi, con có đi cũng không lên núi được đâu.”

Mạc Mạc nóng lòng nói: “Nhưng mà con không thể chờ ở đây mãi, đến đó tối thiểu con có thể biết rõ mọi tin tức, nhất định sẽ giúp được chút gì đó.”

“Mẹ à chú Hoa nhất định sẽ không sao đâu, mẹ đừng quá lo lắng.” Mạc Bảo đứng dậy từ ghế sofa lon đến bên cạnh Mạc Mạc, “Mẹ à lát nữa chú Hàn đến đón con tới chỗ ba bà và bà nội rồi, Mạc Bảo không thể ở bên mẹ được.”

Mạc Mạc kéo Mạc Bảo lại, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Bảo bối à mẹ phải ra ngoài mấy ngày, mấy ngày tới con ở nhà phải nghe lời có biết không?”

“Mẹ phải đi tìm chú Hoa sao?”

“Đúng vậy, mẹ phải đến đó tìm chú Hoa về.”

Mạc Bảo gật đầu nhưng trong lòng vẫn lo lắng khi mẹ đi một mình, cũng lo lắng cho chú Hoa Từ, hy vọng chú ấy không sao.

Mạc Mạc sắp xếp mọi chuyện xong thì bảo Tiểu Lưu lái xe đi cùng cô một chuyến, Lương Tĩnh Thu chưa kịp gọi lại thì Mạc Mạc đã vội vã xông ra ngoài.

Một lát sau Mạc Bảo được đưa vào bệnh viện với, Mạc Mạc trò chuyện vài câu với bà nội nhưng vì tinh thần bà không được tốt nên đã ngủ mất, bé đến với Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam nói được mấy câu với Mạc Bảo thì nhận được điện thoại của Tiểu Lưu, chỉ nghe anh ta gấp gáp nói: “Anh Giản, anh đang bệnh tôi vốn không nên làm phiền nhưng phu nhân muốn đến thành phố A, nhưng chỗ phu nhân muốn đến lại đang có bão tuyết lớn.”

Ngực Giản Chiến Nam thắt lại, “Vì sao Mạc Mạc nhất định muốn đến thành phố A?”

“Một người bạn của phu nhân bị kẹt trên một ngọn núi, phu nhân muốn đến tìm, tuyết đã phủ kín ngọn núi, cũng không có cách nào tìm được, tôi sợ phu nhân có chuyện gì nhưng lại không ngăn được.”

Giản Chiến Nam nhíu mày, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Trạm xăng dầu XX.”

“Kéo dài thời gian”

“Vâng anh Giản.”

Giản Chiến Nam nhủ mảy, lòng tràn ngập lo lắng, nếu như chỗ đó cũng bị tuyết bao phủ thì làm sao Mạc Mạc đi xe đến được, Giản Chiến nam nói với Mạc Bảo: “Mạc Bảo con đi tìm ông nội và bà nội thuận tiện bảo chú Hàn đến đây.”

“Dạ” Mạc Mạc gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Lúc Hàn Chấn Dạ vào đã nhìn thấy Giản Chiến Nam thay bộ quần áo bệnh nhân ra, mặc đồ vest, đôi mắt đỏ ngầu nhử lại, không khỏi hỏi: “Anh Giản, anh đang làm gì vậy, có việc gì thì cứ sai Khâu Chí và Lương Ba đi làm là được rồi, sức khỏe quan trọng hơn.”

Mặt Giản Chiến Nam đầy vẻ lo lắng nói: “Theo tôi ra ngoài một chuyến.”

Thân thể đã như vậy không nghĩ ngại cho tốt còn muốn ra ngoài, Hàn Chấn Dạ nhủ mảy, “Anh Giản, thầy thuốc phải đồng ý thì tôi mới đưa anh ra ngoài được.”

Giản Chiến Nam nhăn mặt lạnh lùng quát, “Thế nào, cậu không nghe lời của đại ca tôi đây từ khi nào thế, đi thôi.”

Giản Chiến Nam dứt khoát rời khỏi bệnh viện, Hàn Chấn Dạ lái xe đưa Giản Chiến Nam ra nhà ga, lúc này anh ta mới biết là vì Mạc Tiêu Hữu.

Mạc Mạc ngồi trong xe chờ, người trong trạm xăng dầu máy móc nói có một chút vấn đề nên phải chờ một chút, Mạc Mạc lo lắng không thôi, giờ phút này cái đáng sợ nhất chính là chờ đợi.

Đang ngồi chờ thì Mạc Mạc trông thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ bên cạnh xe cô, cô thấy Giản Chiến Nam bước từ trên xe xuống.

Hắn tới đây làm gì? Lúc Mạc Mạc đang nghĩ thì Giản Chiến Nam mở cửa xe ra, ngồi xuống, Mạc Mạc trông thấy gương mặt gầy gò của hắn trước tiên.

“Anh có chuyện gì thế?” Mạc Mạc lên tiếng hỏi hắn.

Hắn không để ý tới cô, trực tiếp nói với Tiểu Lưu: “Lái xe về.”

Mạc Mạc nhủ mảy, “Giản Chiến Nam, anh đừng có gây chuyện nữa được không, anh không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi, anh xuống xe đi, Tiểu Lưu mau lái xe theo hướng tôi nói.”

Giản Chiến Nam nhin đau, lạnh lùng nói: “Mạc Tiêu Hữu, em đi có thể giải quyết vấn đề sao?”

Sao hắn biết được chứ? Mạc Mạc nhìn về phía Tiểu Lưu, Tiểu Lưu mang về mặt áy náy, Mạc Mạc biết Tiểu Lưu đã nói cho hắn biết.

Mặt không nhìn được trở nên căng thẳng, Mạc Mạc không có thời gian cãi nhau với Giản Chiến Nam, cô chỉ muốn tranh thủ thời gian đến thành phố A thôi, cô nói lý với Giản Chiến Nam, “Anh ấy vì tôi nên mới đến đó, nếu như anh ấy gặp chuyện không may thì cả đời này tôi sẽ không được yên lòng.”

Giản Chiến Nam nhất thời thấy buồn cười, hắn hiểu người Mạc Mạc muốn đi tìm là Hoa Từ, Hoa Từ vì cô mà đến thành phố nhỏ kia, có lẽ Mạc Mạc thích ngọn núi kia, hắn trầm mặt một lát rồi nói: “Em có đến gần thành phố A thì cũng không có cách nào vào được, em còn muốn đến sao?”

“Tôi...” Đúng vậy, cô sẽ đến được sao, nhưng cô không nghĩ nhiều như vậy, dưới tình thế cấp bách, mặt Mạc Mạc đỏ lên, “Chắc chắn sẽ nghĩ ra cách, nhất định có thể mà không phải sao?”

Giản Chiến Nam nghẹn lời, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách, nhất định có thể mà không phải sao? Hắn trầm mặt một lát, “Giao cho anh xử lý.”

“Anh?” Mạc Mạc quay đầu nhìn Giản Chiến Nam.

“Cứu người quan trọng hơn, muốn cứu anh ta thì đừng bận tâm nhiều như vậy, Tiểu Lưu lái xe đi.”

Tiểu Lưu không còn do dự lái xe đi về phía trước.

Tuyết trắng bao phủ cả ngọn núi, hai chiếc máy bay trực thăng quần phía trên, tìm kiếm du khách bị kẹt trên núi, theo như người trong thôn dưới chân núi nói thì có khoảng năm sáu du khách bị kẹt bên trên.

Sau bốn giờ ngồi máy bay, Mạc Mạc cùng Giản Chiến Nam đáp trực thăng xuống thành phố nhỏ, ở trong khách sạn chờ tin tức đến.

Nhưng mãi cho đến khi trời tối cũng không thấy tin tức, lòng Mạc Mạc thật sự nóng như chảo dầu, vẫn luôn nghĩ trời lạnh như vậy một người làm sao có thể chịu được.

Giờ cơm tối Mạc Mạc không ăn miếng nào, thấy sắc mặt Giản Chiến Nam tái nhợt cô bảo hắn ăn tối rồi đi nghỉ ngơi nhưng mình lại một đêm không ngủ.

Rạng sáng ngày hôm sau, có người gõ cửa, Mạc Mạc theo phản xạ nhảy từ trên giường xuống chạy ra mở cửa, cô thấy Hàn Chấn Dạ thì trái tim đập loạn xạ, là tin tức tốt hay là...tin xấu đây.

“Đã tìm thấy người, bây giờ đang trên đường đưa tới bệnh viện.”

Tâm trạng căng thẳng của Mạc Mạc rốt cuộc cũng thả lỏng, gấp gấp nói: “Giờ chúng ta đến bệnh viện thôi, tôi muốn đi ngay bây giờ!”

“Đi thôi, bệnh viện ở gần đây.”

Mạc Mạc mặc áo lông vào đi bộ theo Hàn Chấn Dạ khoảng vài phút đã đến trước cửa bệnh viện, ngoài đường lạnh buốt, Mạc Mạc hà hơi, cùng đội xe cấp cứu đến.

Lúc Mạc Mạc lấy điện thoại ra xem giờ thì nghe thấy tiếng xe cấp cứu tới, cũng nhìn thấy hai chiếc xe cấp cứu màu trắng chạy như bay dừng gấp trước cửa bệnh viện.

Mạc Mạc không nhìn được tiến lên nhưng bị Hàn Chấn Dạ ngăn lại, cửa xe mở ra, Mạc Mạc trông thấy có người bệnh được khiêng xuống từ trên xe.

Cô nhìn người bị khiêng xuống, không phải Hoa Từ, mãi cho đến khi người thứ tư được đưa vào cấp cứu Mạc Mạc cũng không thấy Hoa Từ đâu.

Nỗi sợ hãi vây lấy lòng Mạc Mạc, cô như sắp phát điên nhào đến trước cửa xe cấp cứu, trên mặt đều là nước mắt, tầm mắt mờ hồ trông thấy một thân ảnh cao lớn đang ngồi trong góc khuất.

“Hoa Từ!” Mạc Mạc nức nở nghẹn ngào gọi tên anh, dùng cả tay chân leo lên xe, nhào tới bên cạnh anh, vươn tay sờ mặt anh, lạnh lạnh, không có hơi ấm.

Mạc Mạc ôm chặt lấy Hoa Từ, sợ hãi nghĩ anh đã chết rồi ư, anh đã chết rồi ư, vì sao anh không để ý tới cô, Mạc Mạc khóc gọi tên anh.

Lúc Mạc Mạc đang khóc không thể khống chế được thì có một đôi tay vòng qua eo cô, Mạc Mạc mở to mắt ra nhìn, kéo khoảng cách ra một chút nhìn Hoa Từ, chỉ thấy anh mở mắt ra, vô lực nhìn cô.

Trong vài phút ngắn ngủi lòng Mạc Mạc đã trải qua khảo nghiệm giữa lửa và băng, cô ngừng khóc, nở nụ cười, kích động gọi, “Hoa Từ, anh không chết...anh không chết!”

“Mạc Mạc!” đôi môi khô khốc của Hoa Từ gọi tên Mạc Mạc, “Anh...có phải đang nằm mơ không nhỉ!”

Mạc Mạc lắc đầu, vệt nước mắt chưa khô rơi xuống, “Không phải là mơ, không phải, anh có thấy không thoải mái ở đâu không?!” Đột nhiên Mạc Mạc ý thức được vì sao người khác đều bị khiêng đi mà Hoa Từ lại ngồi một góc ở đây không có ai trông nom?

Hoa Từ có vẻ yếu ớt dùng tay lau đi nước mắt trên mặt Mạc Mạc, giọng khàn khàn nói: “Thật sự xin lỗi, vốn muốn cho em vui, không ngờ tới lại khiến cho kinh hãi.”

Nước mắt của Mạc Mạc không nhìn được mà rơi xuống rồi lại vui mừng cười, “Anh không sao là tốt rồi, anh được bình an mới là quan trọng nhất.”

Hoa Từ buông Mạc Mạc ra, mở khóa kéo trang phục leo núi ra, tay vươn vào tìm cái gì đó, đến khi tay của anh lấy ra thì Mạc Mạc nhìn thấy trong tay anh có một con sóc nhỏ, anh cẩn thận đặt nó vào trong lòng bàn tay cô, “Hãy xem trọng nó...đây là anh em của anh!”

Lông xù thật là đáng yêu! Tầm mắt Mạc Mạc rơi vào trên chú sóc, đến khi cô ngẩng đầu lên nhìn Hoa từ thì hai mắt anh đã nhắm nghiền.

Một bác sĩ trung niên đứng trước cửa ra vào giọng điệu khó chịu hỏi: “Hai người đã xong chưa hả, thật là buồn nôn, có muốn nằm viện không đây?”

Mạc Mạc trả lời nhỏ: “Muốn! Muốn nằm viện!”

Hoa Từ ngủ một giấc thật sâu, ngày hôm sau tinh thần đã khá hơn nhiều, Mạc Mạc vẫn ở bên cạnh trông nom Hoa Từ, bị nhốt trên núi hai ngày hai đêm mà anh lại như có kì tích chỉ bị tổn thương rất nhỏ do giá rét, so với những người khác thì khá hơn nhiều, lúc nhân viên cứu nạn tìm được anh thì anh vẫn còn có thể đùa giỡn với người khác, giống như người bình thường, sau khi kiểm tra và sơ cứu đơn giản xong, anh ngoại trừ bị đói, mệt mỏi thì những thứ khác không sao cả.

Thì ra anh không để cho mình được ngủ, không để cho mình ngã xuống, vẫn luôn hoạt động, vẫn luôn kiên trì, nhưng những người khác lại không thể kiên trì được nữa.

Chỉ có hai chiếc xe cấp cứu tới, bởi vì không đủ cáng mà sức khỏe của anh lại tốt nhất cho nên chỉ ngồi trong góc.

Mạc Mạc mua cho chú sóc một chiếc lồng sắt xinh xắn, đặt ở đầu giường rồi cho nó ăn rất nhiều quả hạch. Một tay của Hoa Từ bị tổn thương do giá rét cho nên Mạc Mạc phải đút từng miếng một cho anh ăn, tay kia lại loay hoay cầm DV trong tay, trên đường đi anh đã chụp được rất nhiều cảnh, còn có cả cảnh tuyết bay tán loạn, có một đoạn Hoa Từ không cho Mạc Mạc xem, Mạc Mạc có kháng nghị cũng không có hiệu quả.

Ăn điểm tâm xong, hai người trò chuyện một lát rồi Hoa Từ lại ngủ, Mạc Mạc rón rén cầm lấy chiếc DV dưới gối Hoa Từ, bên trong xuất hiện hình ảnh vừa nãy, Mạc Mạc nhìn lại một lần nữa mới thấy được đoạn Hoa Từ không cho cô xem. Chỉ thấy mặt Hoa Từ, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh

anh, mặt của anh đỏ lên vì lạnh, hơi thở ra cũng có khói trắng, hàng lông mi thật dài kết băng, trở thành màu trắng.

“Mạc Mạc, anh đã tới nơi mà em muốn đến nhất, thật giống như là đã đi vào lòng em. Em hỏi anh nơi anh muốn đến nhất là ở đâu, thật ra thì nơi anh muốn đến nhất chính là lòng của em.

Anh muốn đi vào thế giới nội tâm của em, muốn trở thành nguồn suối khiến em vui vẻ nhất, bởi vì em chính là suối nguồn vui vẻ của em, mỗi một lần nhìn thấy em lòng anh như trẻ ra mười tuổi. . .Anh không biết có thể xuống núi được nữa hay không. . .Mạc Mạc. . .Nếu như anh còn có thể xuống núi được nữa. . .anh nhất định sẽ cầu hôn em. . .Bây giờ anh rất muốn em hôn anh. . .như vậy anh sẽ càng có thêm động lực để xuống núi. . .”

Hình ảnh xoay tròn một cái, Mạc Mạc nhìn thấy một màu trắng chói mắt, không còn gì khác, hốc mắt không biết đã ướt từ lúc nào, Mạc Mạc tắt DV đi, ngẩng đầu nhìn Hoa Từ, anh ngủ rất sâu, dáng ngủ rất điển trai, không hề lạnh lùng, giống như một đứa trẻ ngây dại, Mạc Mạc cúi người xuống, mà xui quýt khiến hôn lên môi Hoa Từ, đôi môi khô nứt, có hơi ngứa ngứa, khi Mạc Mạc rời khỏi môi anh thì nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cô nhìn Hoa Từ quá mức chuyên chú nên không hề để ý tới bóng dáng Giản Chiến Nam ngoài cửa, cô không thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn, không thể nhìn thấy ánh mắt thống khổ của hắn, càng không thể nhìn thấy nỗi đau trong lòng hắn.

Giản Chiến Nam cứng còng đứng đó, không có cách nào rời đi thật nhanh, cũng không có dũng khí bước vào, hắn nhìn thấy Mạc Mạc hôn người đàn ông kia.

Giang Xuyên đã từng hôn Mạc Mạc, hắn tức giận nhưng không đau lòng, bởi vì hắn biết đây không phải do Mạc Mạc nguyện ý, Mạc Mạc không yêu Giang Xuyên.

Mà giờ khắc này, Mạc Mạc lại dùng tấm lòng hôn Hoa Từ, dùng tình cảm của cô, dường như Giản Chiến Nam đã nhìn thấy trong mắt Mạc Mạc ngoại trừ Hoa Từ thì không còn thấy thứ gì khác, lòng của cô đã bị người đàn ông khác lên lút tiến vào chiếm giữ.

Hắn đau lòng nhưng lại nở nụ cười, hắn cười vì Mạc Mạc còn có thể mỉm cười vì người mình yêu, để Mạc Mạc sống trong đau khổ, sống trong quá khứ, sống trong thứ tình yêu mà hắn đã tạo thành bóng ma trong lòng Mạc Mạc là một việc tàn nhẫn, Mạc Mạc hắn là phải đuổi tình yêu đó ra khỏi lòng mình, không cần phải bị tổn thương thêm nữa!

Nỗi đau trong lòng dần dần tan đi, Giản Chiến Nam chậm rãi xoay người rời đi về phía hành lang, Hàn Chấn Dạ đi phía sau, hai người đi thẳng ra khỏi bệnh viện, Giản Chiến Nam nhìn tuyết trắng xóa cả thế giới, hắn hạ thấp giọng nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Hàn Chấn Dạ nói: “Em đi chuẩn bị.”

Cùng ngày Giản Chiến Nam và Hàn Chấn Dạ đi trực thăng rời khỏi thành phố nhỏ, về phần Mạc Mạc, có lẽ có thể đợi đến khi tuyết tan sẽ về sau, có thể ở lại cùng Hoa Từ trong thế giới một màu xám trắng này, mà hắn sẽ trở về vương quốc cô độc kia, một mình gặm nhấm vết thương. . .

Hoa Từ và Mạc Mạc dắt tay nhau ra khỏi rạp chiếu phim, giữa của hai người còn có một vật bé nhỏ sôi nổi, đúng là Mạc Bảo. Ba người trông như người một nhà, Mạc Bảo cũng coi như đã chấp nhận Hoa Từ bởi vì bé nhận ra được chú Hoa Từ rất thương mẹ cho nên bé chỉ cần làm tốt bốn phận của một đứa con là được rồi, tuy bé cũng hy vọng ba ba sẽ có người thương nhưng mà. . .mẹ sẽ không còn thương ba nữa. . .

Bóng lưng ba người rời đi đã rơi vào tầm mắt của một người phụ nữ, ánh mắt cô ta ngập tràn vẻ phẫn hận, hung hăng gất lên một tiếng rồi trở về xe rồi đi, chạy thẳng đến khu nghĩa trang.

Xe dừng ngay chỗ đậu xe, cô ta tìm đến một bia mộ, trên đó ghi tên Mục Linh, ánh mắt cô ta có lạnh lùng mỉa mai, có oán độc, hai tay khoanh trước ngực, về mặt trào phúng cười, lạnh lạnh lắm lắm: “Biết không hả, người trong lòng mày sắp kết hôn, mày thật đáng thương, uống công vứt bỏ cả tính mạng, không đúng, là hai sinh mạng mới phải. Mày yêu anh ta thì thế nào, không phải anh ta sẽ kết hôn với người khác sao, mà mày thì nằm trong cái bia mộ lạnh băng này, haha. . . Nhưng mà mày yên tâm, tao sẽ không để cho anh ta lấy người phụ nữ khác đâu, tao mà không chiếm được thì kẻ khác đừng có mơ. . . Anh ta hại tao ngồi tù, anh ta cũng đừng mơ mà sống yên. . .”

Sau khi tan việc Mạc Mạc đến cửa trường học đón Mạc Bảo, mấy ngày hôm nay Mạc Bảo vẫn luôn ở nhà ông nội cho nên Mạc Mạc cũng chỉ đến nhìn Mạc Bảo, lúc đến trước cửa thì nhìn thấy Giản Chiến Nam cũng tới, hai người khách sáo chào hỏi, khoe mắt Giản Chiến Nam lơ đãng chứng kiến một chiếc xe con dừng lại lúc cô bước khỏi cửa xe một chút rồi đi, Giản Chiến Nam nhạy cảm nhận ra được người trong xe hình như đang nhìn Mạc Mạc.

Trường học mở cửa, các bọn nhỏ đi tới, Mạc Mạc trông thấy Mạc Bảo nên bế con lên, “Hi hi, con à, có nhớ mẹ không?”

Mạc Bảo ôm chặt cổ Mạc Mạc, rất chân thành nói: “Có ạ, hôm qua Mạc Bảo còn mơ thấy mẹ nữa, nhưng mà mấy hôm nay ông nội vẫn còn rất đau lòng, Mạc Bảo phải ở cùng ông nội đến khi ông nội không còn buồn nữa thì Mạc Bảo sẽ về nhà cùng với mẹ.”

Mạc Mạc hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của con, cười nói: “Bảo bối nhà chúng ta thật là hiểu chuyện.:

Mạc mạc hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Bảo, cười nói: “Bảo bối nhà chúng ta thật hiểu chuyện, phải nghe lời biết không?”

“Dạ” Mạc Bảo gật đầu.

Hai mẹ con trò chuyện một lát, Mạc Mạc buông Mạc Bảo xuống, đúng là cậu nhóc này đã lớn rồi, không mè nheo gì nữa, Mạc Bảo nói bye bye với Mạc Mạc sau đó lên xe của Giản Chiến Nam.

Mạc Mạc nói lời tạm biệt với Mạc Bảo xong cũng lên xe của mình, Tiểu Lưu lái xe đi, Giản Chiến Nam nhìn thấy xe Mạc Mạc chạy đi thì cổ xe khá nghi ngờ vừa rồi hẳn nhìn thấy cũng từ bãi đỗ xe rồi đi, đuổi theo Mạc Mạc, chân mày Giản Chiến Nam cau lại, bảo Hàn Chấn Dạ đưa Mạc Bảo về nhà còn mình đón một chiếc xe taxi.

Giản Chiến Nam trông thấy Mạc Mạc đi vào một nhà hàng còn chiếc xe lúc này đi theo Mạc Mạc đã không thấy đâu nữa. Hẳn thấy kiến Mạc Mạc ngồi gần cửa sổ, hẳn có thể trông thấy rõ ràng Mạc Mạc nói chuyện với phục vụ, trông thấy phục vụ rót trà cho cô, cô đang đợi ai đó, đoán đại cũng biết Mạc Mạc đang đợi Hoa Từ, Giản Chiến Nam lẳng lặng nhìn Mạc Mạc, nhìn cô yên lặng ngồi đó, đợi người mà cô phải đợi, mà người Mạc Mạc đợi lại không phải là hẳn.

Có lẽ hẳn thật sự đã quá đa nghi, lúc đang định bảo lái xe rồi đi thì đột nhiên trông thấy chiếc xe khá nghi kia chạy vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, chiếc xe kia quả nhiên đã theo tới, Giản Chiến Nam bảo lái xe chạy xe xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, hẳn chứng kiến chiếc xe kia dừng lại, một thanh niên bước xuống từ chiếc xe, hai con người của hẳn trầm xuống, vội vàng bảo lái xe lái ra ngoài, hẳn xuống xe, đi vào trong nhà hàng thì thấy Mạc Mạc vẫn bình yên vô sự ngồi đó.

Hẳn đi qua, Mạc Mạc vừa vặn cũng ngừng đầu lên, hẳn nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô, hồng hào mê người.

Mạc Mạc trông thấy Giản Chiến Nam thì có vẻ nghi hoặc, “Sao anh lại ở đây? Không đưa con về nhà sao?”

Con người đen láy của Giản Chiến Nam nhìn lướt qua mới nói: “Anh tới gặp một người bạn, không ngờ em cũng ở đây.”

“À” Mạc Mạc khẽ lên tiếng, Giản Chiến Nam lại hỏi: “Đang đợi Hoa Từ à?”

“À... ừm”

Giản Chiến Nam nói: “Vừa khéo bạn của anh cũng chưa tới, anh ngồi xuống được chứ?”

Mạc Mạc nhìn thoáng qua ánh mắt Giản Chiến Nam, cười nói: “Ngồi đi, uống chén trà này.”

Phục vụ rót trà cho Giản Chiến Nam xong thì lùi về sau giữ khoảng cách, ngón tay thon dài của Giản Chiến Nam vuốt ve miệng tách trà, yên lặng một chút rồi nói: “Định khi nào kết hôn?”

Hai người đã chia tay lâu như vậy, thật ra Mạc Mạc đã không còn nhìn thấy Giản Chiến Nam được nữa, không biết có phải hẳn vẫn còn yêu cô không, nếu như yêu, cô trả lời vấn đề này không nghi ngờ gì sẽ làm hẳn khó chịu, Mạc Mạc đánh giá qua Giản Chiến Nam, giọng điệu của hẳn thoải mái tự tại, tựa như một người bán thiện ý hỏi thăm, về mặt cũng bình tĩnh không gọn sóng, do dự một lát rồi trả lời: “Định đến quốc khánh.”

Đến quốc khánh bảo bồi Mạc Mạc đã trở thành cô dâu của người khác, tay Giản Chiến Nam nắm chặt tách trà, bùng lên, uống sạch bằng một ngụm, “Chúc mừng”. mặt vẫn mang nụ cười nhạt nhưng lòng lại đau nhói.

“Cám ơn.”

Rốt cuộc không người không còn chuyện gì để nói nữa, Mạc Mạc cảm thấy khát nước, không nhịn được dùng tay day trán, đầu cũng choáng váng, cô không kìm được lắc đầu. Giản Chiến Nam buông tách trà ra, nhíu mày nhìn Mạc Mạc, “Sao vậy?”

Mạc Mạc lắc đầu, nói lung tung: “Thấy không thoải mái lắm, em muốn về nhà.” Nói xong thì đứng dậy, nhưng không ngờ vừa đứng lên chân đã nhũn ra, thiếu chút nữa đã ngã xuống, may mà Giản Chiến Nam vươn tay đỡ kịp.

Giản Chiến Nam trầm giọng gọi cô, “Mạc Mạc!”

Mạc Mạc tựa vào lòng Giản Chiến Nam, “Em không sao.” Nói xong đi ra ngoài, Giản Chiến Nam lo lắng theo ra ngoài, thấy Mạc Mạc leo lên xe taxi sau đó thấy chiếc xe khá nghi kia, chiếc xe kia đi theo Mạc Mạc làm gì?

Hẳn vội vàng lên một chiếc taxi khác đi theo, Mạc Mạc đang đi về nhà mình, hẳn nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước, lấy điện thoại ra bấm một dãy số gửi bằng số xe đi, hẳn phải biết được chủ chiếc xe này là ai.

Giản Chiến Nam theo xe Mạc Mạc đi vào chung cư của Mạc Mạc, mà cổ xe khá nghi kia hình như đã cảm thấy được gì đó nên mau chóng đuổi theo. Giản Chiến Nam xuống xe, trông thấy Mạc Mạc cũng xuống xe, bước chân của cô tập tễnh tựa như lúc nào cũng có thể té ngã.

Mạc Mạc cảm thấy toàn thân vô lực, bức bối khó chịu, thân thể có một ngọn lửa dường như muốn bùng cháy, cô hoảng hốt cầm điện thoại lên, dùng một chút lý trí cuối cùng gọi cho Hoa Từ, đáng tiếc tầm mắt mơ mơ màng màng không thể nhìn thấy gì.

Tỉnh táo lại, về nhà, cô phải tắm rửa, tắm bằng nước lạnh, Mạc Mạc bước đi thật dài nhưng thiếu chút đã ngã về phía sau, may mà Giản Chiến Nam ở sau lưng đã vươn tay vịn chặt lấy cô, Mạc Mạc không biết là ai, chỉ yếu ớt giẫy giụa, “Ai đây... buông ra...”

“Mạc Mạc là anh đây, Giản Chiến Nam đây.”

Mạc Mạc cố gắng mở to hai mắt nhìn Giản Chiến Nam, nhưng mơ mơ hồ hồ không nhìn thấy gì, chỉ có thể vươn tay vòng qua vai Giản Chiến Nam, giống như người rơi xuống nước bắt được một thanh gỗ, thân thể mềm mại tựa vào lồng ngực hẳn, miệng lầm bầm không rõ lời, “Ừm, uống trà mà cũng say... sao em lại không đứng vững nữa rồi... thật là khó chịu...”

Ngực Giản Chiến Nam cũng bắt đầu nóng lên, trong cơ thể tựa hồ như có một ngọn lửa đang phun trào, thân thể của Mạc Mạc cũng như một ngọn lửa thiêu đốt hần, hần gắng gượng kéo cô đi, trong lòng thầm rủa một tiếng, không phải là trà có vấn đề đấy chứ?

Cứ đưa Mạc Mạc vào nhà rồi nói sau, hần bế cô lên, đi thật nhanh vào trong, dùng thang máy lên lầu, đến trước cửa nhà Mạc Mạc, lấy chìa khóa từ trong túi của cô ra rồi mở cửa đi vào, lúc đóng cửa lại, môi Mạc Mạc chum lại như vô tình mà cũng đang cố ý lướt qua cổ, cảm cùng đôi môi mỏng của hần.

Thân thể hần đầm mồ hôi, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hần biết rõ hai người đã gặp chuyện, vấn đề ở ẩm trà ư, phản ứng của hần và Mạc Mạc như vậy không thể nghi ngờ là đã bị người ta bỏ thuốc, chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra?

Trong lòng là người phụ nữ mềm mại mà hần yêu, là người phụ nữ hần khát vọng, nhưng hần không thể muốn Mạc Mạc như vậy, thừa lúc hần còn một tia lí trí, hần ôm lấy Mạc Mạc đi vào nhà tắm dùng nước lạnh thức tỉnh mình và Mạc Mạc, chỉ tiếc lí trí của hần cũng nhanh chóng bay mất... Trước mắt mơ hồ cũng không còn cách nào suy nghĩ được gì, chỉ có thể cảm nhận thân thể Mạc Mạc mềm mại trong lòng.

Không cách nào buông ra được, dây dựa cùng nhau, nụ hôn kịch liệt, gặm cắn, lôi kéo quần áo của nhau, ngã vào mặt đất trong phòng ngủ, thân thể cả hai đều đầm mồ hôi, cùng tan ra hòa vào nhau, hần thuần thực tiến vào cô, hai thân thể kết hợp thành một, triền miên kịch liệt...

Hai người triền miên không hề chú ý đến có người đang bước vào, thân ảnh kia cứng nhắc đứng trước cửa phòng ngủ, ngọn đèn nhàn nhạt từ phòng khách chiếu vào phòng ngủ, tuy yếu ớt, mờ ảo nhưng có thể chứng kiến tường tận chuyện xảy ra bên trong.

Sắc mặt người kia tái nhợt không còn chút máu, sau đó là phần nộ, anh muốn xông lên nhưng cuối cùng lại nắm chặt tay, thống khổ nhắm mắt lại, lén lút lui ra ngoài. Nhà Mạc Mạc có ba cái chìa khóa, Mạc Mạc một cái, Mạc Bảo một cái, một cái khác ở trong tay Hoa Từ...

Mạc Mạc tỉnh lại, cơ thể như bị nghiền nát, đầu cũng đau muốn nứt ra, cô mở đôi mắt kèm nhèm ra, trước mắt là một mảng màu mật ong, hai tay đặt lên một mảng da thịt ấm áp, Mạc Mạc nghi hoặc trong một khắc rồi sau đó như bị kinh hãi đột nhiên tỉnh táo lại, hung hăng đẩy một cái, cô cũng thất kinh lùi về sau.

Giản Chiến Nam tỉnh lại, mở mắt ra nhìn về mặt thất kinh của Mạc Mạc, hần nhìn Mạc Mạc rồi cúi đầu nhìn chính mình cũng đột nhiên ngồi dậy, không, đây không phải là hần, hần lại tổn thương đến Mạc Mạc nữa, đáng chết, hần ảo não muốn bóp chết mình, “Mạc Mạc....!”

“Bốp!” Mạc Mạc tát một cái lên khuôn mặt gầy gò của Giản Chiến Nam, nước mắt cũng không ngăn được mà rơi xuống, “Giản Chiến Nam sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, sao có thể chứ!!”

Mặt Giản Chiến Nam căng cứng, mắt nhìn chăm chăm vào Mạc Mạc, vội vàng giải thích: “Mạc Mạc ẩm trà có vấn đề, anh không muốn làm tổn thương đến em, hãy tin anh.”

“Trà?” Hai tay Mạc Mạc ôm gối cúi đầu nhớ đến hôm qua lúc chờ Hoa Từ có uống một chút trà, về sau Giản Chiến Nam đến, cô cảm thấy không thoải mái sau đó về nhà, nhưng về đến dưới lầu Giản Chiến Nam lại xuất hiện, về sau chỉ còn cảnh tượng triền miên, trí nhớ không còn gì khác.

Cô ngẩng đầu mắt đỏ ửng nhìn Giản Chiến Nam, “Vì sao anh lại có mặt ở nhà hàng, đồng bọn của anh là ai?! Vì sao lại trùng hợp như vậy, thành phố C lớn như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác anh lại xuất hiện cùng một chỗ với tôi, anh nói đi!”

Giản Chiến Nam nhú mày, vội trả lời: “Anh không có đồng bọn, anh thấy có một chiếc xe đi theo em, anh chỉ lo lắng cho em...”

“Đủ rồi!” Mạc Mạc đau khổ quát to một tiếng cắt đứt lời giải thích của Giản Chiến Nam, cô khó chịu nói: “Tôi nghĩ anh đã thay đổi, nhưng tôi đã sai rồi, anh vẫn là anh, là một tên khốn nạn, hèn hạ vô sỉ!”

Hèn hạ vô sỉ! Đây là định nghĩa của Mạc Mạc với hần, đúng thôi, ai bảo lúc trước hần dùng quá nhiều thủ đoạn như vậy, bây giờ Mạc Mạc cho rằng hần đã sắp xếp tất cả, cũng đúng thôi. Bất kể là do ai sắp đặt thì việc bọn họ triền miên cũng là sự thật.

Bây giờ Mạc Mạc là người phụ nữ của Hoa Từ, bây giờ hần chỉ có quan hệ chồng trước với cô, không còn là gì trong lòng Mạc Mạc nữa. Mặt Giản Chiến Nam trở nên đỏ hồng, có lẽ là bởi vì thống khổ cũng có lẽ vì là giận dữ, hần kéo chăn lên, nhặt lấy quần áo mặc vào từng cái từng cái một.

“Mạc Mạc, tin em đính hôn khiến cho anh rất khó chịu, em nói em sắp kết hôn, lòng của anh đau như muốn nứt ra nhưng anh cũng rất vui mừng, tôi thiếu em còn có thể tiếp nhận người khác, có dũng khí yêu một người khác, anh hy vọng em được hạnh phúc, như vậy chứng minh những thương tổn anh đã gây ra cho em không hoàn toàn hủy hoại em, anh mừng cho em.

Từ ngày em dùng cái chết chống cự lại việc ở bên cạnh anh thì anh đã quyết định hoàn toàn buông tay, chuyện ngày hôm qua anh thành thật xin lỗi... Tin hay không tùy em...” Có ai biết hần sợ hãi bao nhiêu, sợ hãi chính mình lại một lần nữa hủy hoại hạnh phúc của cô! Thời khắc hần xoay người bước đi, lòng đau đến rách toạc.

Sau khi Giản Chiến Nam rời đi, tâm trạng Mạc Mạc rất rối bời, không biết phải đối mặt với Hoa Từ thế nào, ổn định lại tâm trạng xong, tắm qua nước nóng mới cảm thấy thả lỏng một chút, lúc bước ra khỏi phòng tắm thì Hoa Từ cũng gọi điện tới.

“Mạc Mạc, ngày hôm qua thật có lỗi đã thất hẹn.”

“Hoa Từ, nếu như em phạm sai lầm anh có tha thứ cho em không?”

“Có, chỉ cần không phải việc em muốn rời khỏi anh.”

“Hoa Từ...em...”

“Mạc Mạc, mặc kệ em đã làm sai việc gì anh đều sẽ tha thứ cho em, cho nên đừng nói gì cả, tối nay anh đến tìm em”

“Được...!”

Giữa trưa Mạc Mạc ăn đại thứ gì đó rồi ra ngoài một chuyến để mua một ít nguyên liệu về nấu cơm, lúc bốn giờ đang chuẩn bị làm thức ăn thì có người nhón chuông cửa, Mạc Mạc mở cửa ra xem thì thấy là người từ tiệm hoa, tấm thiệp trên bó hoa viết tên Hoa Từ, là Hoa Từ gửi tới, Mạc Mạc cười kí nhận.

Bởi vì còn bận nấu cơm nên Mạc Mạc thuận tay đặt bó hoa trên bàn phòng khách, vào nhà bếp, vừa định rửa rau lại nghe thấy tiếng chuông cửa, cô vội vàng ra mở cửa, nghĩ Hoa Từ tới nhưng không ngờ vừa mở cửa ra lại nhìn thấy Giản Chiến Nam, sắc mặt của hắn rất lạ.

“Anh tới đây làm gì?” Mạc Mạc nhú mày định đóng cửa lại thì Giản Chiến Nam vươn tay ra chặn động tác đóng cửa của cô, cũng chen người đi vào, hắn vội vàng hỏi: “Vừa rồi có ai đến tìm em không?”

“Không có, sao vậy? Anh lại muốn làm gì đây?”

“Trước tiên hãy theo anh rời khỏi chỗ này đi...” Giản Chiến Nam nhí mày nhìn quanh một vòng, một bó hoa rất đáng chú ý, hắn bắt lấy tay Mạc Mạc muốn kéo cô ra ngoài nhưng Mạc Mạc không rõ đã xảy ra chuyện gì nên chỉ lùi về sau, không chịu đi cùng Giản Chiến Nam, cũng không biết đột nhiên vì sao hắn lại nổi điên.

Khi cô đang muốn mở miệng nói chuyện thì nghe một tiếng nổ cực lớn, một luồng sóng nhiệt tập kích, trước mắt cô là mảng ánh lửa, cảm giác như trời long đất lở, có người ôm lấy thân thể của cô, té nhào xuống mặt đất, cô muốn mở mắt ra xem đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ nhìn thấy máu tươi, ngọn lửa bùng bùng, dường như căn nhà sắp sụp xuống, từng khối vật dụng rơi xuống, tầm mắt của Mạc Mạc dần trở nên mờ hồ, trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.

Đau đau quá, lửa, đều là lửa, từng tiếng nổ mạnh như muốn làm điếc lỗ tai cô, chạy mau, chạy mau, Mạc Mạc cầm lấy tay Giản Chiến Nam muốn chạy nhưng có thể nào cũng không chạy được, cô kinh hoàng gọi Giản ca ca! Rồi đột nhiên tỉnh lại, cô mở to mắt, hoảng sợ nhìn lên trần nhà, cô ý thức được mình đang nằm trong bệnh viện.

“Mạc Mạc, em tỉnh rồi.”

“Giản Chiến Nam, anh ấy đang ở đâu? Anh ấy thế nào rồi? Em muốn gặp anh ấy, anh ấy đang ở đâu?” Mạc Mạc vội vàng bắt lấy tay Hoa Từ, về mặt bất an cùng bối rối, muốn xuống giường chạy đi nhưng lại bị Hoa Từ giữ lại.

Hoa Từ vuốt vuốt tay Mạc Mạc, trấn an tâm trạng của cô, “Mạc Mạc, đầu của em bị thương, không được lộn xộn, Giản Chiến Nam anh ta không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, đã xuất viện rồi.”

Mạc Mạc cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim vẫn còn hồi hộp vì vụ nổ lúc nãy, cô bất an nói: “Anh ấy thật sự không sao chứ, anh để em đến gặp anh ấy đi.”

“Mạc Mạc, em đã hôn mê mấy ngày nay rồi, anh ta không sao nên đã xuất viện, công ty có việc nên anh ta đã xuất ngoại, khi nào về anh ta sẽ đến thăm em”

Mất Mạc Mạc đồ bưng, trái tim bị nỗi sợ hãi bao phủ, tâm tình vô cùng kích động, thì thảo nói: “Không, anh gạt em, anh gạt em, em được anh ấy ôm trong lòng cho đến khi bất tỉnh, làm sao mà anh ấy không sao được, em không tin, anh gạt em!”

“Mạc Mạc!” Hoa Từ giữ lấy vai Mạc Mạc, “Anh ta thật sự không sao, không tin em cứ hỏi Mạc Bảo xem”

“Mẹ”

Lúc này Mạc Mạc mới nhìn đến Mạc Bảo đứng bên cạnh giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng, Mạc Mạc vội vàng vươn tay ra ôm lấy Mạc Bảo, “Bảo bối, có thể nhìn thấy con thật là tốt, Mạc Bảo là ngoan nhất, mau nói cho mẹ biết ba ba...ba ba đi đâu rồi?”

Mạc Bảo nói: “Ba ba đi Mĩ với chú Khâu Chí rồi ạ, công ty xảy ra chuyện gì đó, ba sốt ruột cho nên không có cách nào chờ mẹ tỉnh lại, mẹ nghỉ ngơi thật tốt đi, bằng không Mạc Bảo sẽ rất lo lắng, đầu mẹ còn đau không?”

“Một chút thôi, mẹ chịu được.”

Lòng Mạc Mạc vốn bất an giờ hơi an lòng một chút. Lúc cô nói chuyện với Mạc Bảo thì ba mẹ cô cũng tới. Tất cả mọi người đều sợ, nếu Giản Chiến Nam không tới chỉ sợ cô sẽ không sống nổi, Lương Tĩnh Thu còn nói Mạc Mạc phải nhanh chóng dưỡng bệnh, đến khi Giản Chiến Nam từ nước ngoài về nhất định phải cảm ơn hắn đã cứu mạng.

Bởi vì tinh thần không tốt nên Mạc Mạc vừa uống thuốc xong đã ngủ ngay, khi tỉnh lại phòng bệnh chỉ còn Hoa Từ, Hoa Từ lo cho Mạc Mạc ăn cơm

tối, ôm Mạc Mạc trong lòng, lồng ngực anh lạnh buốt, anh vẫn còn đang nghĩ mà sợ, “Mạc Mạc, xin lỗi, anh đã không bảo vệ được cho em!”

Mạc Mạc vỗ vỗ lưng Hoa Từ, nói khẽ: “Em không trách anh, không phải em đã không sao rồi ư? Chỉ là không biết ai muốn hại em?”

“Còn nhớ trước đây anh đã từng kể về Tư Đồ Thiên với em không?” Giọng nói của Hoa Từ đầy vẻ tự trách, “Là anh không tốt, Mạc Mạc.”

“Tư Đồ Thiên?” Mạc Mạc tức cười, vợ trước của Hoa Từ muốn cô chết sao? Mạc Mạc nghe Hoa Từ nói tiếp, theo như Tư Đồ Thiên khai với cảnh sát thì trước đó cô và Giản Chiến Nam bị bỏ thuốc, thật ra chuyện với Giản Chiến Nam là ngoài ý muốn, cô ta vốn bỏ thuốc Mạc Mạc rồi tìm người cường hiếp Mạc Mạc, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Giản Chiến Nam nên đành phải tương kế tựu kế để cho Hoa Từ nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nhất ân ái với người đàn ông khác sau đó sẽ đưa Mạc Mạc về tây thiên.

Tư Đồ Thiên giả trang thành người đưa hoa tới và giấu bom vào hoa tươi. Mạc Mạc nhớ lại ngày đó, khó trách người đưa hoa lại đội mũ lưỡi trai, đầu luôn cúi thấp.

Sở dĩ Tư Đồ Thiên chọn thủ đoạn độc ác như vậy là vì trong mấy năm cô ta ngồi tù đã mắc phải bệnh nan y, cho nên cô ta muốn trước khi chết phải kéo theo Hoa Từ cùng Mạc Mạc chết cùng, mà tất cả những gì cô ta làm đều là vì yêu, cô ta yêu Hoa Từ nên không thể nhìn những người phụ nữ khác có được Hoa Từ.

Mạc Linh cùng cái chết của mình để cho Hoa Từ nhớ kĩ cô ấy, mà Tư Đồ Thiên muốn Hoa Từ chết cùng cô ta, kẻ điên, Mạc Mạc cảm thấy đúng là kẻ điên, tâm lí của Tư Đồ Thiên đã sớm méo mó, đầu tiên là hại em gái mình, bây giờ lại muốn hại cô và Hoa Từ chết.

Mạc Mạc không khỏi nhớ tới hôm đó, cô đã mắng Giản Chiến Nam, cô tưởng Giản Chiến Nam bỏ thuốc, cô không tin hẳn, còn dùng lời như vậy mắng hẳn, cô thật sự hối hận, cô nhất định phải xin lỗi hẳn, nhất định phải nói.

Mạc Mạc đã xuất viện nửa tháng cũng không thấy Giản Chiến Nam, gọi điện thoại cho Giản Chiến Nam thì người nhận điện là trợ lý của hẳn, Mạc Mạc muốn điên lên, cô không nhịn được mà nghĩ... có phải Giản Chiến Nam đã chết rồi không? Mỗi một lần có ý nghĩ này cô lại muốn điên lên, nếu như Giản Chiến Nam chết thì cô cũng không muốn sống nữa.

Tất cả mọi người đang gạt cô việc gì đó, cô có thể cảm nhận được, mà ngay cả lời nói của Mạc Bảo cô cũng không tin. Thình thoàng cô lại chạy đến bệnh viện của tập đoàn Hồng Nghiệp, rốt cuộc có một ngày cô nhìn thấy ba Giản, Mạc Mạc đi theo thì thấy ba Giản vào phòng làm việc của một bác sĩ, rất lâu không thấy ra.

Mạc Mạc chờ, hy vọng sau khi ba Giản đi rồi sẽ vào hỏi bác sĩ, nhất định sẽ biết Giản Chiến Nam đang ở đâu. Rốt cuộc cũng thấy ba Giản cùng bác sĩ rời khỏi phòng, hẳn là bác sĩ ra tiễn ba Giản, Mạc Mạc nhìn cánh cửa khép hờ, mở cửa đi vào.

Trên bàn làm việc đặt một bệnh án, Mạc Mạc do dự một lát rồi mở ra, cô thình lình nhìn thấy tên Giản Chiến Nam, trong lòng bỗng rét lạnh, sợ hãi, cô run rẩy mở bệnh án ra, đọc từng chữ từng chữ một, chân phải cắt từ đầu gối trở xuống...

Không!

Mạc Mạc chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, nắm chặt bệnh án trong tay, gào thét khóc rống lên, “Không mà... Giản ca ca không thể như thế... nhất định chỉ là trùng tên... không phải Giản ca ca... không phải!”

Bệnh án trong tay rơi xuống đất, Mạc Mạc khóc xé gan xé phổi, gian nan đi ra ngoài, tay chân cô lạnh buốt ngồi dưới mặt đất trên hành lang bệnh viện, đau lòng khóc nghẹn ngào, chân Giản ca ca không còn nữa, không còn nữa.

Điện thoại di động trong túi vang lên một tiếng rồi lại một tiếng, tiếng chuông chỉ thuộc về một mình Giản Chiến Nam, người tình bí mật, Mạc Mạc không ngừng rơi lệ đột nhiên ý thức được gì đó, cô vội vàng móc điện thoại ra nhấn nút nghe.

“Mạc Mạc” Tiếng gọi nhẹ nhàng làm cho nước mắt của Mạc Mạc càng lên tràn làn, cô cắn môi không để mình khóc thành tiếng.

“Mạc Mạc, anh đang ở nước ngoài, có thể phải mất một thời gian mới về được, cho nên không thể đến thăm em, Mạc Bảo phải giao cho em vậy... Em xuất viện rồi đúng không?”

Hắn gạt cô, hắn gạt cô, căn bản hắn không hề ra nước ngoài, hắn chỉ đang bị thương, không muốn để cô biết, không muốn cô phải đau lòng, không muốn cô tự trách, không muốn làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô.

Mạc Mạc muốn nói chuyện nhưng dường như có người đang bóp lấy cổ họng cô, khiến cho cô không có cách nào lên tiếng, không thể hô hấp, ngực đau đến chết.

“Sao không nói gì?” Giọng nói lên kia dừng lại, trái tim Mạc Mạc cũng run lên, có phải hắn đang rất đau không, đau đến mức ngay cả nói chuyện cũng không nổi, cô vội vàng lên tiếng, “Em đang nghe đây.”

“Có phải còn đang giận không?”

“Em không có... giận... em đang nghe anh nói đây... thật sự xin lỗi...” Mạc Mạc dùng sức hít thở, đè nén tiếng khóc trong cổ họng, cố gắng làm cho giọng nói của mình không có vẻ nghẹn ngào nhưng rất khó khăn.

“Mạc Mạc...có còn nhớ mặt mã ngân hàng anh đã tạo cho em không?”

Mạc Mạc bụm miệng lại, đau lòng như bị đẩy ngã, “Nhớ...em nhớ...”

“Không biết sao anh lại quên mất rồi... Mạc Mạc...có thể đọc lại cho anh nghe một lần không...”

Mạc Mạc nghẹn ngào đọc mặt mã, “211314,211314, yêu anh suốt một kiếp, yêu anh suốt đời suốt kiếp...”

“Anh cũng vậy... Mạc Mạc...Anh phải hợp rồi, lần sau lại gọi cho em.” Anh cũng vậy, yêu em cả đời.

Trong điện thoại không còn giọng nói của Giản Chiến Nam, lòng Mạc Mạc bị ba chữ anh cũng vậy của Giản Chiến Nam vò nát, cô cũng không còn cách nào kìm nén nổi bi thống trong lòng, nghẹn ngào khóc rống lên, nước mắt chảy xuống từ gò má tái nhợt...

Lúc Hoa Từ tìm được Mạc Mạc, nhìn thấy Mạc Mạc đang vô cùng thương tâm, cô ngồi trên mặt đất trong hành lang bệnh viện, không để ý đến ai mà khóc, trên mặt đều là nước mắt, đau đớn bất lực như một đứa trẻ lạc đường.

Nhất định cô đã biết được gì đó, nhất định đã biết, Hoa Từ đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh Mạc Mạc, ôm Mạc Mạc yếu ớt đau khổ vào trong lòng, “Mạc Mạc...” Thật sự xin lỗi, anh đã lừa em, không nói cho em biết Giản Chiến Nam đã xảy ra chuyện.

Mạc Mạc níu lấy áo Hoa Từ, nức nở nghẹn ngào gào khóc, “Hoa Từ, chân của Giản ca ca không còn nữa...chân của Giản ca ca không còn nữa... Vì sao người bị cưa chân không phải là em...tại sao lại là Giản ca ca...”

Hoa Từ ôm lấy Mạc Mạc, một câu cũng không nói nên lời, chỉ ôm chặt lấy Mạc Mạc, vì sao người bị cưa chân không phải là anh mà là Giản Chiến Nam của Mạc Mạc, Giản Chiến Nam đau bao nhiêu thì Mạc Mạc cũng đau đớn bấy nhiêu...

Đào mắt lại đến mùa đông, tháng chín trời qua, Mạc Mạc vẫn không thể tìm được Giản Chiến Nam, công ty lại do ba Giản tiếp quản một lần nữa, Giản Chiến Nam vẫn không xuất hiện, Mạc Mạc biết Giản Chiến Nam vẫn còn sống, chỉ là hắn đang tránh mặt cô ở một nơi nào đó chữa thương. Ngày đó khi bom nổ, hắn đã bảo vệ cô trong lòng, mà hắn lại mất đi thân thể kiện toàn.

Giản Chiến Nam chặn mọi thông tin cho nên Mạc Mạc không thể nào hỏi cũng không có cách nào biết Giản Chiến Nam đang ở đâu, mặc dù chuyện Giản Chiến Nam bị thương mọi người đều đã biết, chỉ có cô là người biết trễ nhất.

Mạc Mạc đến nhiều bệnh viện trong thành phố C, hy vọng có thể tìm được Giản Chiến Nam nhưng vẫn không có kết quả. Hắn không muốn cô nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của hắn, không muốn nhìn thấy dáng vẻ đau đớn tự trách của cô.

Mạc Mạc lại đến bệnh viện của tập đoàn Hồng Nghiệp một lần nữa, mặc dù cô biết Giản Chiến Nam muốn trốn tránh cô nên sẽ không xuất hiện ở đây nhưng cô vẫn còn ảo tưởng, không cam lòng mà tìm kiếm hắn. Cô giống như một u hồn đi trên hành lang bệnh viện, nhìn người thân của những người bệnh đi qua bên người.

Đôi mắt vô thần trông thấy một người đàn ông đang chống nạng đi cùng y tá, bước đi rất gian nan, cô trông thấy bóng lưng quen thuộc kia, rất giống hắn, trái tim Mạc Mạc nhảy lên kịch liệt, gấp gáp đuổi theo, ôm eo người kia, sợ hắn sẽ bỏ đi.

“Giản, là anh đúng không? Là anh phải không?”

Thân thể người đàn ông cứng đờ, vội vàng nói: “Không...tôi không phải, cô nhận nhầm người rồi.”

“Không, là anh, đừng trốn tránh em nữa.” nước mắt Mạc Mạc thấm vào lưng hắn, chậm rãi buông tay ra đi đến trước mặt hắn, ánh mắt người đàn ông lang thang ánh mắt cô, cúi đầu vội vàng xoay người đi, rống thật to, “Biến đi, biến đi, tôi không biết cô, dứt ngay!”

“Em là Mạc Mạc đây, đừng trốn tránh em nữa mà...”

Mạc Mạc đuổi theo nhưng người đàn ông lại bước nhanh hơn, đáng tiếc bước đi của hắn không được tiện nên ngã nhào xuống đất, Mạc Mạc đau lòng không dứt, muốn tiến lên nhưng người đàn ông lại cúi đầu quơ cây nạng trong tay, không cho Mạc Mạc đến gần, trán Mạc Mạc bị gõ một cái, rất đau đớn.

“Vị tiểu thư này, phiền cô đừng quấy rầy bệnh nhân của tôi, ngài ấy đã nói không biết cô, cô hãy đi đi.” Y tá đỡ người đàn ông dậy, vịn hắn đi từng bước một, biến mất khỏi tầm mắt Mạc Mạc.

Mạc Mạc đau đớn ôm lấy đầu, ngã ngồi dưới đất, trong đầu đều là giọng nói trống rỗng của người đàn ông, Giản Chiến Nam, mặc dù hắn đã biến thành bộ dạng như bây giờ nhưng cô cũng có thể chắc chắn đó là Giản Chiến Nam, hắn đã mất đi một chân...thậm chí trên mặt cũng bị thương, để lại vết sẹo.

Mạc Mạc thất hồn lạc phách trở về nhà ba mẹ, Hoa Từ đã ở đó, thấy dáng vẻ của cô nên chạy tới, Lương Tĩnh Thu ôm lấy Mạc Mạc ngồi trên ghế salon, lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Mạc đau khổ nói: “Mẹ, con thấy anh ấy...nhưng anh ấy lại không chịu nhận con...”

Hoa Từ nhìn Mạc Mạc, có hơi lo lắng, nói với Lương Tĩnh Thu: “Để con nói chuyện với cô ấy.”

Lương Tinh Thu gật đầu, suốt chín tháng trời Mạc Mạc như người mất hồn suốt ngày đi tìm Giản Chiến Nam, giờ đã thấy rồi lại càng thêm đau khổ, làm thế nào mới tốt đây, Lương Tinh Thu cùng Tần Vạn Lý đều ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn lại Mạc Mạc và Hoa Từ.

Hoa Từ bắt lấy bả vai Mạc Mạc hỏi cô: “Mạc Mạc tìm được anh ta thì sẽ thế nào?”

Mạc Mạc mờ mịt nhìn Hoa Từ, “Tìm được anh ấy em muốn chăm sóc cho anh ấy, cùng anh ấy...”

Hoa Từ nhìn chăm chăm vào mắt Mạc Mạc, “Vậy còn anh thì sao? Em tính làm gì với anh bây giờ?”

Mạc Mạc thông khổ lắc đầu, “Hoa Từ, bây giờ em không có cách nào kết hôn với anh được, không có cách nào... xin lỗi... thật sự xin lỗi...”

Hoa Từ nghẹn họng, khó chịu hỏi: “Vậy... Vậy em ở bên chăm sóc anh ta là vì cái gì, yêu anh ta, thương hại anh ta hay vì đau lòng!”

“Em không biết, đừng ép em, em không biết!” Mạc Mạc bật lổ tai lại, thông khổ gằm nhẹ.

Hoa Từ cầm tay Mạc Mạc, bắt cô phải tỉnh táo lại, anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Mạc Mạc, Giản Chiến Nam rất yêu em, vì em... anh ta có thể chết. Anh ta không muốn gặp lại em bởi vì anh ta sợ em không chịu nổi.”

Anh ta không muốn em vì áy náy mới ở bên cạnh anh ta, cũng không muốn em thương hại anh ta, bởi vì tình yêu không cần sự thương hại, anh ta đã mất đi một chân, mất đi dung mạo, anh ta không muốn lòng tự trọng cũng mất luôn, nhất là khi anh ta rất xem trọng sĩ diện, anh ta không muốn bị người phụ nữ mình yêu nhất thương hại, cho nên nếu như em không yêu anh ta thì cũng đừng quấy rầy anh ta... Chúng ta không thể nào hiểu được nỗi sợ hãi của một người có thân thể hoàn chỉnh đột nhiên mất đi một chân, nhất định anh ta không muốn em chứng kiến bộ dạng của anh ta hiện giờ đâu...”

Hai mắt Mạc Mạc đầm lệ nhìn Hoa Từ, không yêu anh ta thì đừng quấy rầy anh ta!

“Em còn yêu anh ta chứ? Mạc Mạc, nói cho anh biết đi.”

Còn yêu anh ấy không?

“Yêu không?!” Hoa Từ gằm nhẹ.

Mạc Mạc vẫn không trả lời.

Cô không có cách nào nói yêu hắn, cũng không có cách nào nói không còn yêu hắn.

“Em còn yêu anh ta, Mạc Mạc.” Hoa Từ giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, “Còn nhớ không, ngày em bị Tư Đồ Thiên bỏ thuốc, lúc đó anh đã đến nhà em, anh nhìn thấy em và anh ta ở bên nhau... Anh cũng không biết hai người bị bỏ thuốc, lúc ấy anh muốn ngăn cản em tuy là đã chậm, anh còn nghĩ sẽ tách em ra, nhưng anh lại nghe thấy em gọi tên anh ta, gọi anh ta là Giản ca ca, lúc ấy căn bản em không hề thanh tỉnh, nhưng em lại gọi tên anh ta, cũng là cách xưng hô thân mật nhất của hai người.”

Lúc em hôn mê đã cầm lấy tay anh, cũng đã gọi Giản ca ca, không phải anh. Mạc Mạc, anh rất muốn nghe em gọi tên anh! Anh cho là anh đã có thể đi vào lòng em, nhưng mà không có, thật ra anh ta vẫn còn trong lòng em, em đã đóng băng anh ta lại, chỉ cần có cơ hội anh ta sẽ tỉnh lại trong lòng em... Nhưng em không muốn thừa nhận anh ta đã tỉnh lại trong lòng em đúng không?”

“Hoa Từ...”

“Xuyt... đừng nói gì cả.” Hoa Từ đưa tay chặn môi Mạc Mạc lại, “Em cần phải tỉnh táo suy nghĩ lại, anh sẽ cùng em...”

Giản Chiến Nam, Hoa Từ... Mạc Mạc không biết mình muốn thế nào, nhưng trong lòng vẫn thấy có lỗi với Hoa Từ, lúc nói lời xin lỗi cô đã biết đáp án trong lòng mình, mặc kệ thế nào cô cũng sẽ ở bên Giản Chiến Nam, đến khi hắn hồi phục lại.

Mạc Mạc lại đến tìm Giản Chiến Nam lần nữa, ngơ ngác trong bệnh viện nói Giản Chiến Nam đã đi rồi, Mạc Mạc đi tìm ba Giản, ba Giản cũng chỉ nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, hắn đã rời khỏi thành phố này, đến một quốc gia khác, khi nào hắn có thể đứng lên một lần nữa hắn sẽ trở về.

Mạc Mạc thất hồn lạc phách rời khỏi biệt thự nhà họ Giản, hắn đã đi, ngay cả con cũng bỏ lại, không biết khi nào sẽ trở về, ngực cô đau nhói, không nhìn được ngồi xổm xuống đường khóc lên.

Giản Chiến Nam đứng trên một con ngõ xa xa, nhìn Mạc Mạc đau lòng khóc, mà hắn chỉ có thể dựa vào cây nạng đứng ở đây, hắn vẫn là một một vị vương tử cao không với tới, hắn cũng có giới hạn của mình, mất đi một chân, hắn cũng từng rất phần uất, từng rất đau lòng, hắn không còn có thể đi lại như người bình thường, không còn cách nào đặt con trên vai mà đi, không còn cách nào cõng người phụ nữ hắn yêu lên cầu thang, chỉ có thể đứng dựa vào vách tường.

Một kẻ tàn phế, nhìn lại chính mình cũng cảm thấy gương mặt ác mộng của mình, hắn không còn cách nào đối mặt với người bên cạnh. Hắn không muốn nhìn thấy ai, kể cả người thân, thế giới của hắn chỉ còn có bác sĩ y tá và nỗi thống khổ.

Hắn không cần sự đồng tình của Mạc Mạc, cũng không muốn Mạc Mạc thương hại, hắn phải ra đi lúc này, đến khi hắn đã vượt qua được chướng ngại tâm lý kia, hắn sẽ trở về. Lúc đó Mạc Mạc đã quên hắn rồi, quên đi sự tự trách, đau lòng, hạnh phúc bên cạnh Hoa Từ, như vậy là đủ rồi!

“Thật sự muốn đi tìm anh ta sao, nước Mỹ lớn như vậy, em làm sao mà tìm được?” Hoa Tử nhìn Mạc Mạc, quyết định của Mạc Mạc anh đã hiểu, một trận nổ cũng đã phá tan tình cảm anh và Mạc Mạc đã tạo dựng.

Giản Chiến Nam vì cứu Mạc Mạc mà mất đi một chân, thậm chí tính mạng cũng không cần, mặc kệ Mạc Mạc vì yêu hay vì áy náy thì sau này cô cũng không thể nào ở bên cạnh anh nữa.

“Hoa Tử, thật sự xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỉ của em, em phải đi tìm anh ấy, em không thể để cho anh ấy chịu đau đớn một mình.” Hốc mắt Mạc Mạc đỏ bừng, cũng đã khô không còn nước mắt, cô đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay Hoa Tử, “Thật sự xin lỗi.”

Hoa Tử xiết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, “Mạc Mạc, anh sẽ chờ em, đến thời khắc cuối cùng.”

Mạc Bảo nắm tay Mạc Mạc, dặn dò, “Mẹ à, nhất định phải tìm được ba ba về, không tìm thấy cũng không sao, mẹ phải an toàn trở về, con và mẹ cùng nhau chờ ba về.”

“Mẹ biết rồi, bảo bố hãy chờ mẹ tìm được ba về.”

Mạc Mạc tạm biệt từng người thân, lên máy bay đến Mỹ, cô phải tìm được Giản Chiến Nam, cùng hắn đứng lên một lần nữa. Cô thật sự xin lỗi Hoa Tử vì đã phụ anh, hy vọng Hoa Tử có thể tìm được một người con gái có thể đi vào lòng anh, làm cho anh thấy ấm áp.

Hai năm sau

Giản Chiến Nam trở về cố hương, nhìn thấy tất cả cảnh vật quen thuộc trước mắt, trong lòng khát vọng được trông thấy người thân không gặp đã lâu, mặt của hắn trải qua cuộc phẫu thuật đã không còn vết sẹo, hắn lại trở về như trước.

Chân của hắn là chân giả, hôm nay hắn đi lại đã không còn vấn đề gì nữa, cho dù cống Mạc Mạc chạy 1000m cũng khôn sao, nhưng hắn đã không còn cơ hội cống Mạc Mạc nữa, bởi vì Mạc Mạc đã là vợ của Hoa Tử.

Hai năm qua hắn nhẫn tâm không liên lạc với ai, ba, con trai, bạn bè, đến khi hoàn toàn đứng lên được, rốt cuộc hắn đã vượt qua được chướng ngại trong lòng mình, hắn không phải kẻ tàn phế, hắn vẫn là hắn lúc trước.

Đi trong đám người, hắn vẫn là người đàn ông mê người, vẫn hấp dẫn ánh mắt của nhiều thiếu nữ, hắn vững vàng bước ra khỏi sảnh sân bay, có ai nhìn ra hắn đi bằng chân giả đâu.

Về nhà, thật sự về nhà rồi, gương mặt Giản Chiến Nam xuất hiện nụ cười đầu tiên trong hai năm qua!

Mạc Mạc tìm Giản Chiến Nam một năm trời nhưng không có kết quả nên chỉ có thể về nước, cô không thể bỏ lại con trai. Tìm một năm, chờ đợi một năm mà Giản Chiến Nam vẫn chưa về.

Có đôi khi Mạc Mạc nghĩ có lẽ hắn đã kết hôn rồi. Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, chờ đợi hắn thì sao, gương vỡ lại lành sao? Cô không chắc chắn, những thương tổn cùng tình yêu mãnh liệt dường như đã phai nhạt theo năm tháng, tất cả đã lắng đọng lại, có lẽ cô chỉ muốn trước khi hắn tìm được hạnh phúc có thể cô đơn cùng hắn.

Mạc Mạc một mình bước đi dưới tàng cây bạch quả trong công viên, bãi cỏ xanh, rừng cây rậm rạp khiến cho cô nhớ lại những kỉ niệm với Giản Chiến Nam, những kỉ ức tốt đẹp nhất.

Cô như thấy được khi mình mười bảy tuổi đầy thẹn thùng đứng trước người cao lớn điển trai như hắn, hắn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt ngập đầy thâm tình, cô nhìn hắn, mê muội vì hắn, hắn cúi đầu hôn lên gò má hồng hồng của cô, khiến cho mặt cô càng đỏ hơn.

Mạc Mạc nở nụ cười, tầm mắt cũng vì nước mắt mà trở nên mơ hồ, cô đưa tay dụi mắt, hình ảnh hắn và cô mười bảy tuổi biến mất trước mắt, lòng dâng lên cảm giác cô đơn, cúi đầu đi tới, đi qua từng dấu chân bọn họ đã từng qua, một trang giấy bị thổi đến dưới chân cô thì không bay nữa, Mạc Mạc trông thấy người được vẽ trong trang giấy.

Cô cúi người nhặt lên, nhìn thật kĩ gương mặt người kia, tóc dài tung bay, gương mặt tràn ngập nụ cười ngây thơ, người được phác họa trong bức tranh đen trắng càng trở nên nhiều màu sắc, con người như hồ nước, áo sơ mi trắng, váy đồng phục màu xanh, trên đầu là kẹp tóc nơ con bướm màu hồng, Mạc Tiêu Hữu mười bảy tuổi sinh động trên mặt giấy.

Hình như bức chân dung này là cô, dáng vẻ mười bảy tuổi của cô, trái tim Mạc Mạc kinh hãi, giống như một con nai đang chạy, hắn đã trở lại, nhất định hắn đã trở lại, cô xiết chặt trang giấy trong tay, xoay người nhìn chung quanh, tìm lấy hình bóng kia, “Giản Chiến Nam...!”

Lúc này nhất định phải bắt được hắn, bắt lấy hắn thật chặt để cho hắn không còn trốn tránh được nữa, cô la lớn tên của hắn, thân ảnh nhỏ bé cũng chạy ra khỏi rừng cây bạch quả, tìm kiếm bóng dáng của hắn, nhưng lại không tìm thấy hắn, hắn đang trốn tránh cô, Mạc Mạc đứng trên cây cầu hình vòm, tìm kiếm hắn trong đám người, nhưng mà không có, không có hắn, Mạc Mạc trở lại rừng cây, dùng hết sức la lớn: “Giản Chiến Nam, anh ra đây, ra đây!”

Đáp lại cô là ánh mắt khác thường của mọi người, Mạc Mạc nắm chặt tay, cô gấp đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống, “Giản Chiến Nam, nếu anh không ra đây em sẽ nhảy xuống ngay!”

Không được! Không được! Hắn vẫn không ra, Mạc Mạc nhấc chân đặt lên lan can cây cầu, thân thể nhào về phía trước, bùm một tiếng đã nhảy xuống

hồ.

“Có người nhảy hồ, có người nhảy hồ.”

Du khách la lớn làm mọi người vây lại xem, lúc có một du khách tốt bụng muốn nhảy xuống cứu thì một thân ảnh đã thoăn thoắt đi vào, nhảy thật nhanh vào trong nước, mọi người đứng trên bờ lắng chờ đợi kết quả, ào một tiếng, mặt nước xuất hiện hai người.

Mạc Mạc nắm thật chặt bả vai người đàn ông, cánh tay người đàn ông nâng lấy eo cô, vũng vàng đứng trong nước, mực nước chỉ tới ngực hần, Mạc Mạc nhìn gương mặt người đàn ông quen thuộc khiến cho cô đau lòng. Ngón tay cô vuốt ve mặt hần, lẩm bẩm nói: “Anh đã trở lại...”

“Sao lại ngốc như vậy.” người đàn ông hỏi.

“Ai bảo anh trốn tránh em.” Trên mặt Mạc Mạc không rõ là nước mắt hay nước hồ, đầm nước.

“Không phải gặp mặt không bằng không gặp sao?”

Mạc Mạc dùng tay vỗ vỗ mặt hần, “Giản Chiến Nam, anh đi đâu phẫu thuật thẩm mỹ vậy? Đẹp nhỉ!”

“Em không cần làm, hỏi cái này làm gì.”

“Vì sao lại trốn em?” Mạc Mạc cẩn thận hỏi, “Anh kết hôn chưa?”

“Chưa”

“Có người phụ nữ khác không?”

“Không có.”

“Theo em về nhà đi.”

Giản Chiến Nam trừng to mắt hỏi Mạc Mạc, “Em vẫn chưa kết hôn sao?”

“Không có, em đang đợi anh về.”

Giản Chiến Nam nhủ thầm, rồi sau đó về mặt ngạc nhiên vui sướng, Mạc Mạc không có kết hôn, không có gả cho Hoa Từ, cái thằng nhóc Khâu Chí kia lừa hần, lừa hần là Mạc Mạc đã lập gia đình, hần không nhìn được cười mắng: “Tên khốn Khâu Chí kia lừa anh.”

“Này, hai người còn muốn bơi trong nước bao lâu nữa hần, mau lên đây đi!” Trên chiếc cầu hình vòm có người gọi, Mạc Mạc cùng Giản Chiến Nam quay đầu lại nhìn đã thấy Khâu Chí với nụ cười xấu xa đang phất tay với bọn họ.

“Ba, mẹ, đứng trên mặt đất nói chuyện yêu đương sẽ dễ hơn nha!” Mạc Bảo quơ quơ bàn tay nhỏ bé cười hi hi gọi.

Mạc Bảo?

“Mạc Mạc à, mau lên đây đi, cảm lạnh bây giờ.”

Mạc Mạc há hốc miệng, ba cùng mẹ sao? Sao đều ở đây cả vậy?!

Mạc Mạc, em đã chờ được người cần chờ, nếu không đợi được anh vẫn sẽ đợi em. Hoa Từ thấy thế hai tay bắt lấy thanh chắn, ánh mắt lạc lõng, bên mỗi nở nụ cười, nụ cười phúc chúc.

“Mạc Mạc, em còn chờ gì mà không mau lên đây đi, em không nhớ Giản Chiến Nam thiếu nửa cái chân à.” Cẩm Từ mà lên tiếng thì không thể giống người thường, Mạc Mạc vội vàng muốn đỡ Giản Chiến Nam lên bờ nhưng Giản Chiến Nam lại không buông tay ra, con người đen láy nhìn Mạc Mạc, “Mạc Mạc hãy tin anh, anh có thể cống em chạy 1000m.”

Mạc Mạc nở nụ cười, trán hai người tựa vào nhau.

Em tin anh có thể cống em chạy 1000m! Chạy tới bến bờ hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Phải Điên Cuồng Chiếm Đoạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.